

MARIJOS SŪNAUS GYVENIMAS

ELENA VAIT

„Patriarchai ir pranašai“,
„Pranašai ir karaliai“,
„Apaštalų darbai“,
„Didžioji kova“,
„Kelias pas Kristų“,
„Ugdymas“,
„Gydymo tarnystė“
bei daugelio kitų knygų autorė

Versta iš leidinio:
The Desire of Ages
by Ellen G. White
Pacific Press Publishing Company
Entered at Stationers' Hall, London, 1898

Pacific Press Publishing Association, 1940

Spausdino: ØkoTryk, Adr: Borrisvej 5b, 6900 Skjern, Denmark. www.oko-tryk.dk

Visos teisės ir iliustracijos: Thommes Ulfeng and Allan Jensen, 2022

Paveikslai: Jean Jacques James Tissot
(daugiau informacijos rasite knygos gale).

Iliustracijos: Brooklyn Museum, New York

Viršelis:: shutterstock.com

ISBN 978-87-7093-103-8

Ketvirtas pataisytas leidimas su iliustracijomis
Iš anglų kalbos vertė *Jolanta Kriūnienė*

Biblija cituojama pagal leidinį:
Biblija, arba Šventasis Raštas.
Senasis Testamentas. Iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų
vertė *Antanas Rubšys*.
Naujasis Testamentas. Iš graikų kalbos vertė *Česlovas Kavaliauskas*.
Lietuvos Biblijos draugija, Vilnius, 2012

MARIJOS SŪNAUS GYVENIMAS

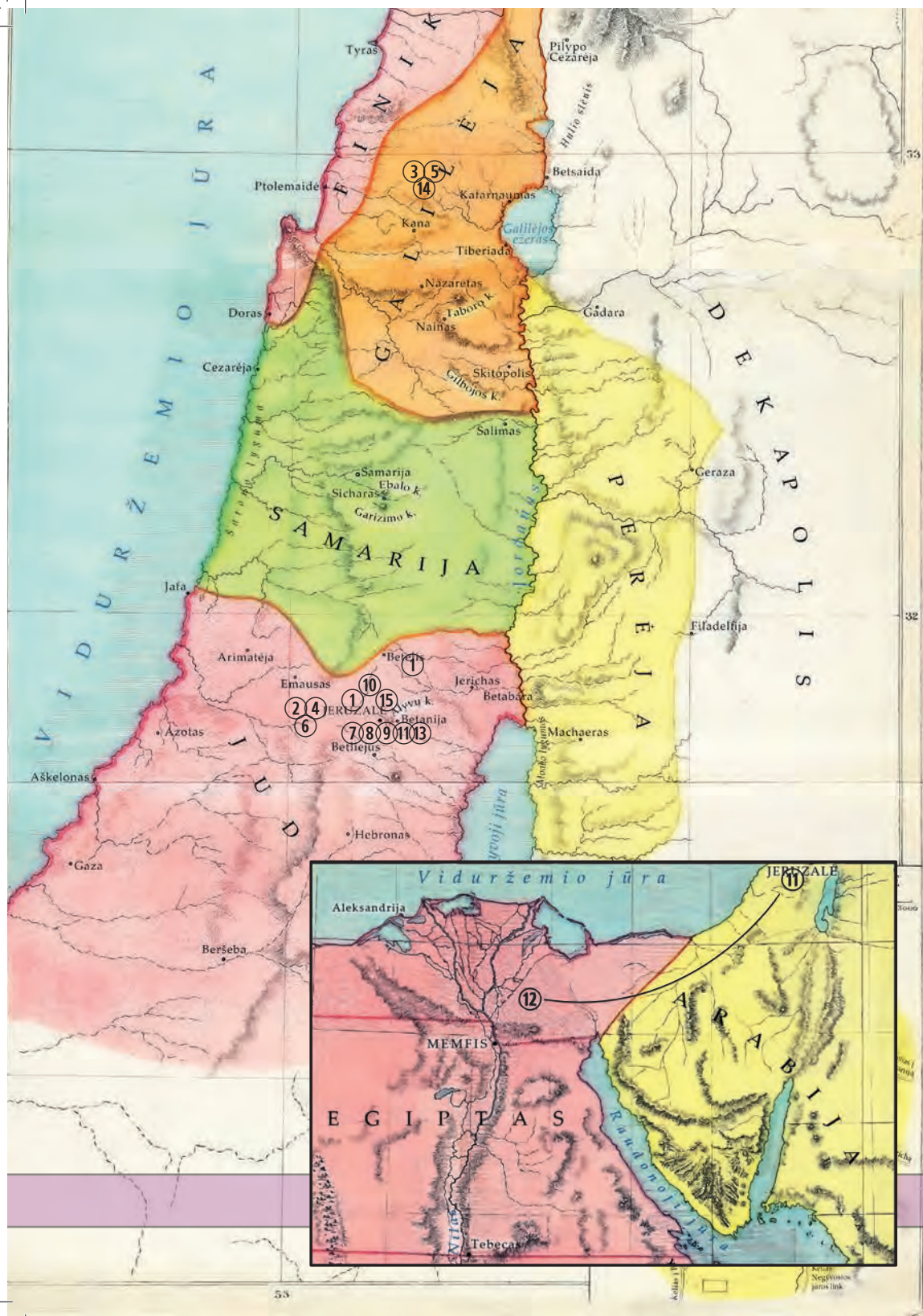
KRISTAUS GYVENIMU ILIUSTRUOTA
AMŽIŲ SANDŪRA

ELENA VAIT

TURINYS

1. „DIEVAS SU MUMIS“	8
2. IŠRINKTOJI TAUTA	14
3. „LAIKO PILNATVĖ“	18
4. JUMS GIMĖ IŠGANYTOJAS	22
5. PAŠVENTIMAS	27
6. „MES MATĖME UŽTEKANT JO ŽVAIGŽDĘ“	32
7. VAIKYSTĖ	39
8. VELYKINIS JERUZALĖS APLANKYMAS	44
9. KRISTAUS VAIKYSTĖS SUNKUMAI	50
10. BALSAS TYRUOSE	56
11. KRIKŠTAS	66
12. GUNDYMAS	70
13. PERGALĖ	76
14. „MES RADOME MESIJĄ!“	80
15. VESTUVIŲ PUOTOJE	88
16. SAVO ŠVENTYKLOJE	94
17. NIKODEMAS	102
18. „JAM SKIRTA AUGTI, O MAN – MAŽĖTI“	108
19. PRIE JOKŪBO ŠULINIO	112
20. „KOL NEPAMATYSITE ŽENKLŲ IR STEBUKLŲ“	121
21. BETZATA IR AUKŠČIAUSIOJO TEISMO TARYBA	125
22. JONO ĮKALINIMAS IR MIRTIS	134
23. „PRISIARTINO DIEVO KARALYSTĖ“	144
24. „AR JIS NE DAILIDĖS SŪNUS?“	148
25. MOKINIŲ PAŠAUKIMAS	154
26. KAFARNAUME	161
27. „TU GALI MANE APVALYTI“	169
28. LEVIS MATAS	177
29. ŠABO (SABATOS) DIENA	184
30. „JIS PASKYRĖ DVYLIKA“	190
31. KALNO PAMOKSLAS	196
32. „ŠIMTININKAS“	208
33. „KAS YRA MANO BROLIAI?“	212
34. PAŠAUKIMAS	218
35. „NUTILK, NURIMK!“	222
36. TIKĖJIMO PRISILIETIMAS	228
37. PIRMIEJI EVANGELISTAI	232
38. „EIKITE IR TRUPUTĮ PAILSĖKITE“	240
39. „JŪS DUOKITE JIEMS VALGYTI!“	244
40. NAKTIS EŽERE	250
41. KRIZĖ GALILĖJOJE	256
42. PAPROČIAI	266

43. PRALAUŽTOS UŽTVAROS	272
44. TIKRASIS ŽENKLAS	276
45. PRANAŠAVIMAS APIE KRYŽIŲ	280
46. JĖZAUS ATSIMAINYMAS	286
47. TARNAVIMAS	290
48. KAS DIDŽIAUSIAS?	294
49. PALAPINIŲ ŠVENTĖJE	304
50. SPĄSTUOSE	310
51. „GYVENIMO ŠVIESA“	318
52. DIEVIŠKASIS GANYTOJAS	328
53. PASKUTINĖ KELIONĖ IŠ GALILĖJOS	334
54. GAILESTINGASIS SAMARIETIS	342
55. DIEVO KARALYSTĖ ATEINA NEPASTEBIMAI	348
56. VAIKŲ LAIMINIMAS	352
57. „VIENO DALYKO TAU TRŪKSTA“	356
58. „LOZORIAU, IŠEIK!“	360
59. KUNIGŲ SUOKALBIAI	370
60. NAUJOSIOS KARALYSTĖS ĮSTATYMAS	374
61. ZACHIEJUS	378
62. VAIŠĖS SIMONO NAMUOSE	382
63. „ŠTAI ATVYKSTA TAVO KARALIUS“	392
64. PASMERKTOJI TAUTA	400
65. VĖL APVALYTA ŠVENTYKLA	406
66. NESUTARIMAS	416
67. VARGAS FARIZIEJAMS	422
68. IŠORINIAME KIEME	430
69. ANT ALYVŲ KALNO	436
70. „VIENAM IŠ ŠITŲ MAŽIAUSIŲJŲ MANO BROLIŲ“	444
71. TARNŲ TARNAS	448
72. „MANO ATMINIMUI“	454
73. „TEGUL NEIŠSIGĄSTA JŲSŲ ŠIRDYS!“	462
74. GETSEMANĖ	476
75. PRIEŠAIS ANĄ IR KAJAFO TEISME	486
76. JUDAS	498
77. PILOTO TEISMO SALĖJE	504
78. GOLGOTA	518
79. „ATLIKTA“	530
80. JUOZAPO KAPE	536
81. „VIEŠPATS PRISIKĖLĖ!“	546
82. „MOTERIE, KO VERKI?“	552
83. KELIONĖ Į EMAUSĄ	558
84. „RAMYBĖ JUMS!“	562
85. VĖL PRIE EŽERO	568
86. EIKITE, MOKYKITE VISŲ TAUTŲ ŽMONES	574
87. „PAS SAVO TĖVĄ IR JŲSŲ TĖVĄ“	582

NUO KŪDIKYSTĖS IKI BRANDOS

Samuelis J. Endrius

Nuo apreiškimo Zacharijui iki Jėzaus krikšto
(6 m. pr. Kr. pavasaris – 27 m. po Kr. ruduo)

Įvykio Nr.	Žemėlapyje Nr.		Mato	Morkaus	Luko	Jono
		Įžanga	–	1, 1	1, 1–4	1, 1–18
		Kilmė	1, 1–17	–	3, 23–38	–
1	①	Apreiškimas Zacharijui	–	–	1, 5–22	–
2	②	Elzbieta pastoja	–	–	1, 23–25	–
3	③	Apreiškimas Marijai	–	–	1, 26–38	–
4	④	Marija aplanko Elzbietą	–	–	1, 39–56	–
5	⑤	Apreiškimas Juozapui	1, 18–25	–	–	–
6	⑥	Jono Krikštytojo gimimas	–	–	1, 57–80	–
7	⑦	Juozapas ir Marija keliauja į Betliejų	1, 18–28	–	2, 1–3	–
8	⑦	Jėzaus gimimas	–	–	2, 6–7	–
9	⑧	Viešpaties angelas ir piemenys	–	–	2, 8–20	–
10	⑨	Jėzaus apipjaustymas	–	–	2, 21	–
11	⑩	Jėzaus pašventimas šventykloje	–	–	2, 22–38	–
12	⑪	Išminčių apsilankymas	2, 1–12	–	–	–
13	⑫	Bėgimas į Egiptą	2, 13–15	–	–	–
14	⑬	Nekaltųjų žudynės	2, 16–18	–	–	–
15	⑭	Sugrįžimas į Nazaretą	2, 19–23	–	2, 39–40	–
16	⑮	12 metų Jėzus eina į Paschos šventę	–	–	2, 41–52	–

1 SKYRIUS

„DIEVAS SU MUMIS“

JIS VADINSIS Emanuelis, ...Dievas su mumis.“ „Pats Dievas... sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide.“ Per visą amžinybę Viešpats Jėzus Kristus buvo viena su Tėvu; Jis buvo „Dievo atvaizdas“, Jo didybės ir galybės paveikslas, „Dievo šlovės atšvaitas“. Jis atėjo į mūsų pasaulį būtent tam, kad apreiškėtų šią šlovę. Į šią nuodėmės užtemdytą žemę Jis atėjo atskleisti Dievo meilės šviesos – *būti* „Dievas su mumis“. Todėl apie Jį pranašauta: „Jis vadinsis Emanuelis.“

Atėjęs gyventi su mumis, Jėzus turėjo apreiškinti Dievą ir žmonėms, ir angelams. Jis buvo Dievo Žodis – balsiai išreikšta Dievo mintis. Melsdamasis už savo mokinius Jis pasakė: „Aš paskelbiau Tavo vardą“ – „gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės“, – „kad meilė, kuria Mane pamilai, būtų juose ir Aš būčiau juose.“ Tačiau šis apreiškimas buvo duotas ne tik Jo žemiškiems vaikams. Mūsų mažytis pasaulis yra vadovėlis apie visatą. Nuostabus Dievo malonės užmojis, atperkančios

meilės paslaptis – tai tema, į kurią „geidžia pažvelgti net angelai“, ir gilinsis į ją per nesibaigiančius amžius. Ir atpirkantieji, ir niekada nenusidėjusios būtybės Kristaus kryžiuje atras savo mokslą ir savo giesmę. Bus regima, kad šlovė, kuria spindi Jėzaus veidas, yra pasiaukojančios meilės šlovė. Golgotos šviesoje bus matyti, kad savęs atsižadančios meilės įstatymas yra gyvenimo įstatymas žemei ir dangui; kad meilė, kuri „neieško sau naudos“, kyla iš Dievo širdies; ir kad charakteryje To, kuris gyvena šviesoje, prie kurios joks žmogus negali prisitarti, apsieiškia Nuolankusis ir Švelnusis.

Pradžioje Dievas apsieiškė visuose kūrinijuose. Tai Kristus paskleidė dangus ir padėjo Žemės pamatus. Tai Jo ranka pakabino erdvėje pasaulius ir sukūrė lauko gėles. „Pastatei kalnus į vietą savo jėga Tu, kuris esi apsisiautęs galybe.“ „Jo yra jūra – Jis ją padarė.“ (Psalms 65, 7; 95, 5) Tai Jis pripildė žemę grožio, orą – giesmių. O ant visa ko, kas yra žemėje, ore ir danguje, Jis užrašė Tėvo meilės žinią.

Dabar nuodėmė subjaurojo tobula Dievo darbą, tačiau tas užrašas išliko. Net nūnai visi kūriniai skelbia Jo tobulybės šlovę. Nėra nieko, išskyrus savanaudišką žmogaus širdį, kas gyventų pats sau. Ir danguje sklendžiantis paukštis, ir žemėje vaikščiojantis gyvūnas tarnauja kažkokiai kitai gyvybei. Kiekvienas miško lapelis ar žolės stiebelis turi savo paskirtį. Visi medžiai, krūmai, lapai skleidžia tuos gyvybės elementus, be kurių negalėtų gyventi nei žmonės, nei gyvūnai; o žmonės ir gyvūnai savo ruožtu pasitarnauja medžiui, krūmų ir lapų gyvasčiai. Gėlės alsuoja aromatu ir skleidžia grožį, laimindamos pasaulį. Saulė spinduliuoja savo šviesą, džiugin-dama visa, kas gyva. Vandenynas, visų mūsų upių ir versmių šaltinis, priima į jį sutekančius vandenį – bet ima tam, kad duotų. Nuo jo kylantys rūkai gausiu lietumi palaisto žemę, kad ji klestėtų ir vešėtų.

Angelai – dangaus šlovės žinianešiai – džiaugiasi duodami – teikdami meilę ir nuolatinį rūpestį nupuolusioms ir netyroms širdims. Dangiskosios būtybės lenkia į save žmonių širdis; jos atneša į šį tamsų pasaulį šviesos iš aukštybių; švelniu ir kantriu tarnavimu jos žadina žmonių dvasią, kad atvestų pražuvėlius į bendrystę su Kristumi, kuri dar prieina-mesnė nei jie gali įsivaizduoti.

Nusigrežę nuo visų smulkesnių pa-vyzdžių, mes pakeliame akis į Dievą Kristuje. Žvelgdami į Jėzų, matome, jog mūsų Dievo šlovės savybė – *duoti*. „Nieko nedarau iš savęs“, – pasakė Kristus. „Mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir Aš gyvenu per Tėvą.“ „Aš nieškau sau gar-bės“, o „Siuntėjo šlovės“ (Jono 8, 28; 6, 57; 8, 50; 7, 18). Šiuose žodžiuose slypi didy-sis principas – visatos gyvybės dėsnis. Kristus viską gavo iš Dievo, bet paėmė tam, kad duotų. Taigi dangaus rūmuose Jis tarnauja visiems kūriniams: per myli-mąjį Sūnų visiems plūsta Tėvo gyvybė; per Sūnų ji sugrįžta pas didįjį visa ko Šaltinį šlovinimu, džiaugsminga tarnystė

ir meilės antplūdžiu. Taip per Kristų geradarybių ratas užsidaro, simbolizuo-damas didžiojo Davėjo charakterį, gyve-nimo Įstatymą.

Šis Įstatymas buvo pažeistas pačiame danguje. Nuodėmė kilo iš savanaudiškumo. Liuciferis, vyriausiasis kerubas, užsigeidė būti pirmas danguje. Jis siekė užvaldyti dangiškąsias būtybes, atitraukti jas nuo Kūrėjo ir laimėti jų palan-kumą. Todėl jis šmeižė Dievą, kaltino Jį siekiant išaukštinti save. Jis apibūdino mylintį Kūrėją savo blogomis savybė-mis. Taip jis apgaudinėjo angelus. Taip apgaudinėjo ir žmogų. Jis privertė juos suabejoti Dievo žodžiu ir nepasitikėti Jo gerumu. Kadangi Dievas yra teisingumo ir neapsakomos didybės Dievas, šėtonas paskatino juos žiūrėti į Jį kaip į žiaurų ir neatleidžiantį. Taip jis patraukė žmogų prie savęs – sukilusio prieš Dievą, ir pasaulį apgaubė negandų naktis.

Per neteisingą Dievo supratimą žemė paskendo tamsoje. Kad šviesa išsklaidytų gūžčius šešėlius ir pasaulis sugrįžtų pas Dievą, reikėjo pralaužti šėtono apgaulės galia. Jėga to padaryti buvo neįmanoma. Jėgos panaudojimas prieštarauja Dievo valdymo principams; Jis trokšta tik mei-lės tarnystės, o meilei negalima įsakinėti, jos neįmanoma laimėti jėga arba valdžia. Meilė pažadinama tik meile. Pažinti Dievą – tai mylėti Jį; Jo charakteris turi pasireikšti kaip priešingybė šėtono cha-rakteriui. Ištisoje visatoje šį darbą gali atlikti tik viena Būtybė. Su Dievo meile gali supažindinti tik Tas, kuris Pats pažino jos aukštį ir gylį. Viršum tamsios pasaulio nakties turi patekėti Teisumo Saulė „su gydančiais spinduliais“ (*Mala-chijo 3, 20*).

Mūsų Atpirkimo planas buvo sukur-tas ne po Adomo nuopuolio. Tai buvo apreiškimas „paslapties, nutylėtos per amžinuosius laikus“ (*Romiečiams 16, 25*). Tai buvo išdėstymas principų, ku-rie per amžių amžius sudarė Dievo sosto pamatą. Dievas ir Kristus nuo pat pradžių žinojo apie būsimą šėtono

atsimetimą bei žmogaus nuopuolį dėl atsimetėlio apgaulės. Dievas nepasaukė į būti nuodėmės, tačiau Jis numatė jos atsiradimą ir pasirūpino, kaip išspręsti siaubingą bėdą. Jo meilė pasauliui tokia didelė, jog Jis panorėjo atiduoti savo vienatinį Sūnų, „kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3, 15).

Liuciferis pasakė: „...viršum Dievo žvaigždžių iškelsiu savo sostą..., prilygsiu Aukščiausiąjam.“ (Izaijo 14, 13–14) Tačiau Kristus, „turėdamas Dievo pavidalą, nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu, bet apiplėšė Pats save, priimdamas tarno pavidalą ir tapdamas panašus į žmones“ (Filipiečiams 2, 6–7).

Tai buvo savanoriška auka. Jėzus galėjo pasilikti pas Tėvą. Jis galėjo mėgautis dangaus šlove ir angelų teikiama garbe. Tačiau Jis apsisprendė gražinti skeptrą į Tėvo rankas ir nužengti nuo visatos sosto, kad atneštų šviesą skendintiems tamsoje ir gyvybę žūstantiems.

Beveik prieš du tūkstančius metų danguje, nuo Dievo sosto, pasigirdo paslaptingi žodžiai: „Štai ateinu.“ „Aukų ir atnašų Tu nebenori, bet paruošei Man kūną... Štai ateinu, kaip knygos rityje apie Mane parašyta, vykdyti Tavo, o Dieve, valios!“ (Hebrajams 10, 5–7) Šiais žodžiais paskelbtas per amžius paslėptojo tikslo įvykdymas. Kristus rengėsi įsikūniti ir ateiti į mūsų pasaulį. Jis pasakė: „Paruošei Man kūną.“ Jeigu Jis būtų pasirodęs su ta šlove, kuri gaubė Jį ir Tėvą dar prieš pasaulio sukūrimą, mes nebūtume ištėvėję Jo Artumo šviesos. Kad mes galėtume žvelgti į Jo šlovę ir nežūti, jos apsiareiškimas buvo pridengtas. Jo dieviškumą paslėpė žmogiškumas – neregimą šlovę regimas žmogiškas pavidalas.

Šis didysis užmojis buvo pranašaujamas ženklais ir simboliais. Degantis krūmas, kuriame Kristus pasirodė Mozei, apreiškė Dievą. Paprastas, atrodytų, niekuo nepatraukiantis dėmesio krūmas buvo pasirinktas kaip Dievo simbolis. Jis

sutalpino Begalinį. Gailestingasis Dievas pridengė savo šlovę kukliausiu simboliu, kad Mozė galėtų žvelgti į ją ir likti gyvas. Panašiai ir debesies stulpu dieną ir ugnies stulpu naktį Dievas bendravo su Izraeliu, apreiškdamas žmonėms savo valią ir teikdamas jiems savo malonę. Dievo šlovė buvo prislopinta, o Jo didybė pridengta, kad ją galėtų išvysti ribotas žmogus. Todėl Kristus turėjo ateiti „mūsų vargingame kūne“ (Filipiečiams 3, 21), „tapdamas panašus į žmones“. Pasaulio akimis, Jis neturėjo nieko gražaus, ko jie būtų turėję trokšti Jame. Nepaisant to, Jis buvo įsikūnijęs Dievas, dangaus ir žemės šviesa. Kad Jis galėtų prisitarti prie kenčiančio, gundomo žmogaus, Jo šlovė buvo pridengta, Jo galybė ir didybė paslėpta.

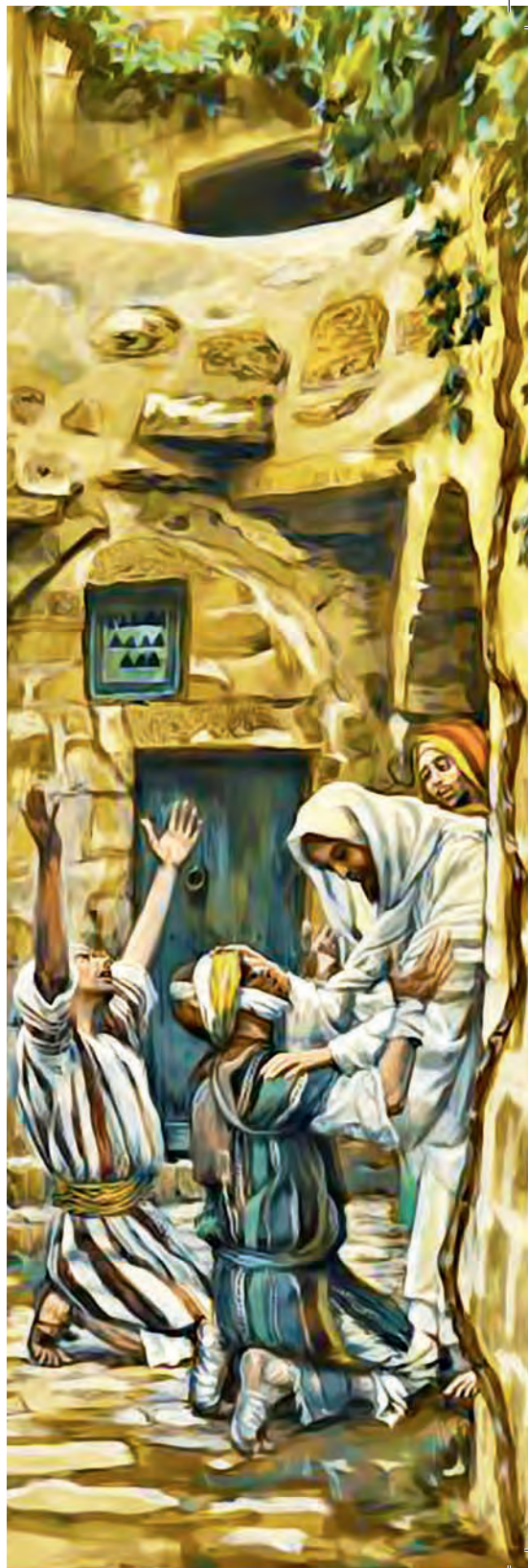
Dievas per Mozę įsakė Izraeliui: „Tepadaro jie Man šventyklą, idant galėčiau gyventi tarp jų.“ (Išėjimo 25, 8) Ir Jis apsigyveno toje šventykloje, tarp savo žmonių. Jiems sunkiai klajojant po dykumą, Jo Artumo simbolis lydėjo juos. Taigi Kristus pasistatė savo šventyklą mūsų žmogiškoje aplinkoje. Jis išskleidė savo palapinę šalia žmonių palapinių, kad galėtų gyventi tarp mūsų ir supažindinti mus su savo dievišku būdu ir gyvenimu. „Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos.“ (Jono 1, 14)

Kadangi Jėzus atėjo gyventi tarp mūsų, mes žinome, kad Dievas žino mūsų sunkumus ir užjaučia mus sielvarte. Kiekvienas Adomo sūnus ir dukra gali suprasti, kad mūsų Kūrėjas yra nusidėjėlių draugas. Mat kiekvienoje malonės tiesoje, kiekviename džiaugsmo pažade, kiekviename meilės darbe, kiekvienoje dieviško žavesio kibirkšty, kurią skleidžia Gelbėtojo gyvenimas žemėje, mes regime „Dievą su mumis“.

Šėtonas Dievo meilės Įstatymą pristato kaip savanaudiškumo Įstatymą. Jis skelbia, jog neįmanoma paklusti šio Įstatymo reikalavimams. Jis kaltina

Kūrēja dėl mūsų protėvių nuopuolio ir visų iš to kilusių nelaimių, versdamas žmones žiūrėti į Dievą kaip į nuodėmės, kančios ir mirties Autorių. Jėzus turėjo atskleisti šį melą. Kaip vienas iš mūsų, Jis turėjo parodyti klusnumo pavyzdį. Dėl to Jis prisiėmė mūsų prigimtį ir išgyveno tai, ką ir mes. „Todėl Jis turėjo visu kuo tapti panašus į brolius.“ (Hebrajams 2, 17) Jeigu mes turėtume išverti ką nors, ko neiškentė Jėzus, šioje vietoje šėtonas aiškintų, jog Dievo jėgos mums neužtenka. Todėl Jėzus buvo „kaip ir mes visai gundytas“ (Hebrajams 4, 15). Jis iškentė visus sunkumus, kurie pasitaiko jūsų kelyje. Ir Jis nepanaudojo savo tikslams jokios jėgos, kuri nebūtų dovanai suteikta mums. Kaip žmogus, Jis atlaikė pagundas ir įveikė jas Dievo duotąją jėga. Jis pasakė: „Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!“ (Psalms 40, 9) Keliaudamas bei

Kadangi Jėzus atėjo gyventi tarp mūsų, mes žinome, kad Dievas žino mūsų sunkumus ir užjaučia mus sielvarte. Kiekvienas Adomo sūnus ir dukra gali suprasti, kad mūsų Kūrėjas yra nusidėjėlių draugas. Mat kiekvienoje malonės tiesoje, kiekviename džiaugsmo pažade, kiekviename meilės darbe, kiekvienoje dieviško žavesio kibirkšty, kurią skleidžia Gelbėtojo gyvenimas žemėje, mes regime „Dievą su mumis“. Šėtonas Dievo meilės Įstatymą pristato kaip savanaudiškumo Įstatymą. Jis skelbia, jog neįmanoma paklusti šio Įstatymo reikavimams. Jis kaltina Kūrėją dėl mūsų protėvių nuopuolio ir visų iš to kilusių nelaimių, versdamas žmones žiūrėti į Dievą kaip į nuodėmės, kančios ir mirties Autorių. Jėzus turėjo atskleisti šį melą. Kaip vienas iš mūsų, Jis turėjo parodyti klusnumo pavyzdį. Tuo tikslu Jis prisiėmė mūsų prigimtį ir išgyveno tai, ką ir mes. „Todėl Jis turėjo visu kuo tapti panašus į brolius.“ (Hebrajams 2, 17)

darydamas gera ir gydydamas visus velnio apsėstuosius, Jis parodė žmonėms Dievo Įstatymo pobūdį ir Jo tarnavimo prigimtį. Jo gyvenimas liudija, kad paklusti Dievo Įstatymui galime ir mes.

Savo žmogiškumu Kristus prisilytėjo prie žmonijos; savo dieviškumu Jis susietas su Dievo sostu. Kaip žmogaus Sūnus, Jis davė mums klusnumo pavyzdį; kaip Dievo Sūnus, Jis duoda mums jėgų paklusti. Iš krūmo ant Horebo kalno Mozei kalbėjo būtent Kristus: „Aš esu, kuris esu... Tu taip kalbėsi izraelitams: ‘Aš Esu atsiuntė mane pas jus.’“ (*Išėjimo 3, 14*) Tai buvo pažadas išvaduoti Izraelį. Taigi atėjęs „panašus į brolius“, Jis pasiskelbė esąs Aš Esu. Betliejaus Kūdikis, nuolankus ir kuklus Išgelbėtojas yra Dievas, „apsireiškęs kūne“ (*1 Timotiejui 3, 16*). Mums Jis sako: „Aš – gerasis ganytojas.“ „Aš esu gyvoji duona.“ „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.“ „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.“ (*Jono 10, 11; 6, 51; 14, 6; Mato 28, 18*) Aš Esu garantuoja, kad visi pažadai bus išpildyti. Aš Esu – nebijok. „Dievas su mumis“ – tai mūsų išvadavimo iš nuodėmės garantija, užtikrinimas, kad turime galią paklusti Dangaus Įstatymui.

Nuolankiai priėmęs žmogiškumą, Kristus atskleidė priešingą charakterį nei šėtono. Tačiau nusizeminimo kelyje Jis nusileido dar žemiau. „Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; Jis nusizemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.“ (*Filipiečiams 2, 7–8*) Kaip vyriausias kunigas padėdavo į šalį savo puošnius vyriausiojo kunigo drabužius ir tarnaudavo baltu drobiniu paprasto kunigo apdaru, taip ir Kristus priėmė tarno pavidalą ir atnašavo auką, Pats būdamas ir kunigas, ir auka. „Bet Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusizengimų, ant Jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui.“ (*Izaijo 53, 5*) Su Kristumi buvo pasielgta taip, kaip mes verti, kad su mumis galėtų būti elgiamasi taip, kaip Jis vertas. Jis buvo pasmerkamas už mūsų nuodėmes,

kurių Jis nepadarė, kad mes galėtume būti išteisinti per Jo teisumą, kurio neturime. Jis iškentė mūsų mirtį, kad mes galėtume gauti Jo gyvenimą. „Mes buvome išgydyti Jo žaizdomis.“

Savo gyvenimu ir mirtimi Kristus ne tik pakėlė žmogų iš nuodėmės griuvėsių. Šėtonas siekė amžinai atskirti Dievą ir žmogų, tačiau Kristuje mes dar glaudžiau susiliejame su Dievu negu iki nuopuolio.

Prisiimdamas mūsų prigimtį, Išgelbėtojas susisiejo su žmonija niekuomet nenutrūksiančiu ryšiu. Jo ryšys su mumis išliks amžinai. „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų.“ (*Jono 3, 16*) Jis atidavė Jį ne tik tam, kad prisiimtų mūsų nuodėmes ir numirtų kaip auka už mus; Jis atidavė Jį nupuolusių žmonių giminei. Kad užtikrintų mus, jog Jo taikos užmojai nekintami, Dievas atidavė savo viengimį Sūnų, kad taptų vienu iš žmonių šeimos ir amžinai turėtų žmogišką prigimtį. Tai garantija, kad Dievas įvykdys savo žodį. „Juk kūdikis mums gimė! Sūnus duotas mums! Jis bus mūsų valdovas.“ Dievas savo Sūnaus asmenyje prisiėmė žmogaus prigimtį ir užnešė ją į aukščiausią dangų. Visatos soste sėdi būtent *Žmogaus Sūnus*. Būtent *Žmogaus Sūnaus* vardas yra „Nuostabusis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis“ (*Izaijo 9, 5*). Aš Esu yra tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus, savo rankomis sujungdamas juos abu. Tas, kuris yra „šventas, nekaltas, tyras, atskirtas nuo nusidėjėlių“, nesigėdija vadinti mus broliais (*Hebrajams 7, 26; 2, 11*). Kristuje susijungia žemės šeima ir dangaus šeima. Šlovingasis Kristus yra mūsų brolis. Dangus puoselėjamas žmonijoje, o žmonija gaubiamas Begalinės Meilės.

Apie savo tautą Dievas sako: „Tarsi brangakmeniai karūnoje jie žėrės Jo žemėje. Koks bus jos gerumas ir grožis!“ (*Zacharijo 9, 16–17*) Atpirktųjų išaukštinimas bus amžinas Dievo gailestingumo

liudijimas. „Ateinančiais amžiais“ Jis parodys „beribį savo malonės lobį... savo gerumu mums Kristuje Jėzuje“; „kad... taptų žinoma kunigaikštystėms ir valdžioms danguje daugiopa Dievo išmintis. Tai atitinka amžinąjį nutarimą, įvykdytą mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje“ (*Efeziečiams 2, 7; 3, 10–11*).

Per Kristaus atperkamąjį darbą Dievo valdžia išlieka teisinga. Visagalis apsi-reiškė kaip meilės Dievas. Šėtono kaltinimai paneigti, jo būdas atskleistas. Maištas daugiau niekada nekils. Nuodėmė nebegalės išsismelkti į visatą. Per amžinybę visi būsime apsaugoti nuo atsimetimo. Meilės auka sujungė žemės ir dangaus gyventojus su jų Kūrėju nenutraukiamais ryšiais.

Atpirkimo darbas bus užbaigtas. Ten, kur vešėjo nuodėmė, dar labiau išviespatavo Dievo malonė. Pati žemė, į kurią šėtonas reiškia pretenzijas, turi būti ne tik atpirkta, bet ir išaukštinta. Mūsų mažytis pasaulis – dėl nuodėmės pra-keikimo kaip tamsi dėmelė Jo šlovingoje kūrinijoje – bus pašlovintas virš visų kitų pasaulių Dievo visatoje. Čia, kur Dievo Sūnus įsikūnijo, kur gyveno, kentėjo ir mirė šlovės Karalius – čia, kai Jis viską padarys nauja, Dievo šventykla bus tarp žmonių ir „Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais“. Per nesibaigiančius amžius vaikščiodami Viešpaties šviesoje atpirktieji šlovins Jį už Jo neapsakomą Dovaną – *Emanuelį, Dievą su mumis*.

2 SKYRIUS

IŠRINKTOJI TAUTA

ŽYDŲ TAUTA daugiau kaip tūkstantį metų laukė Gelbėtojo atėjimo. Į šį įvykį jie sudėjo savo šviesiausias viltis. Giesmėse ir pranašystėse, šventyklos apeigose ir melsdamiesi namuose jie pagarbiai tarė Jo vardą. Tačiau, kai Jis atėjo, jie Jo nepažino. Dangaus Mylimasis jiems buvo „kaip šaknis sausoje žemėje. Jis buvo nei patrauklus, nei gražus“ (*Izaijo 53, 2*), ir jie nematė Jame jokio grožio, kuris būtų paskatinęs Jo trokšti. „Pas savuosius atėjo, o savieji Jo nepriėmė.“ (*Jono 1, 11*)

Tačiau Dievas išsirinko Izraelį. Jis pašaukė izraelitus išsaugoti tarp žmonių Jo Įstatymo, simbolių ir pranašysčių, liudijančių apie Išgelbėtoją, pažinimą. Jis troško, kad jie būtų pasauliui kaip išgelbėjimo versmės. Kuo Abraomas buvo savo laikinojoje žemėje, kuo Juozapas buvo Egipte, o Daniėlius – Babilono rūmuose, tuo izraelitai turėjo būti tarp tautų. Jie turėjo apreikšti žmonėms Dievą.

Kreipdamasis į Abraomą Viešpats pasakė: „Palaiminsiu tave..., ir tu būsi palaiminimas..., visos žemės gentys ras tavyje palaiminimą.“ (*Pradžios 12, 2–3*) Tą patį pakartojo pranašai. Net po to, kai Izraelį nualino karas ir vergija, jiems priklausė pažadas: „Jokūbo likutis tarp daugelio tautų tuomet bus kaip Viešpaties siunčiama rasa ir kaip žolę palaistantis lietus, nelaukiantis nieko iš žmogaus ir nededantis vilčių į mariuosius.“ (*Michėjo 5, 6*) Apie Jeruzalės šventyklą Viešpats per Izaiją paskelbė: „Mano Namai bus vadinami maldos namais visoms tautoms.“ (*Izaijo 56, 7*)

Tačiau izraelitai sudėjo savo viltis į pasaulio didybę. Įžengę į Kanaano žemę, jie nuklydo nuo Dievo įsakymų ir pasuko pagonių keliais. Veltui Dievas siuntė perspėjimus per savo pranašus. Bergždžiai baudė juos pagonių priespauda. Po kiekvienos reformacijos eidavo dar didesnis atsimetimas.

Jeigu Izraelis būtų buvęs ištikimas Dievui, tai, pagerbdamas ir išaukštindamas izraelitus, Jis būtų pasiekęs savo tikslą. Jeigu jie būtų vaikščioję klusnumo keliais, Jis būtų išaukštinęs juos „viršum visų savo sukurtų tautų“ „gyriumi, garsu bei garbe“. Mozė pasakė: „Matys visos žemės tautos, kad esi vadinamas Viešpaties vardu, ir bijos tavęs.“ „Iš tikrųjų išmintingi ir protingi yra žmonės šios didelės tautos!“ (*Pakartoto Įstatymo 26, 19; 28, 10; 4, 6*) Tačiau dėl jų neištikimybės Dievo tikslas galėjo būti pasiektas tik per nuolatinės nelaimės ir pažeminimą.

Jie pateko į Babilono vergiją ir buvo išblaškyti pagonių kraštuose. Engiami daugelis vėl tapo ištikimi Jo Sandorai. Nors jie pakabino ant gluosnių savo arfas ir gedėjo dėl nusiaubtos šventyklos, bet nuo jų spinduliavo tiesos šviesa ir Dievo pažinimas plito tarp tautų. Pagoniškos aukojimo sistemos iškraipė Dievo nustatytą tvarką, ir dažnas nuosirdus pagoniškų apeigų stebėtojas sužinodavo iš žydų Dievo nustatytos apeigos prasmę bei su tikėjimu priimdavo Atpirkėjo pažadą.

Daugelis tremtinių kentė persekiojimus. Dažnas, nesutikęs nepaisyti šabo (sabatos) dienos ir švęsti pagoniškas šventes, sumokėjo savo gyvybę. Stabmeldžiams sukilus prieš tiesą, Viešpats

Nutolę nuo Dievo, žydai bemaž nebesuprato, ko moko apeigos. Tas apeigas įsteigė pats Kristus. Visos jų dalys simbolizavo Jį, ir jos buvo kupinos gyvybingumo bei dvasinio grožio. Tačiau žydų apeigose nebeliko dvasinės gyvasties – tik negyvos formos. Jie pasitikėjo pačiomis aukomis ir apeigomis, užuot rėmęsi Tuo, apie kurį visa tai liudijo.

pastatė savo tarnus prieš karalius ir valdovus, kad jie ir jų tauta būtų apšviesti. Periodiškai didžiausi monarchai vis išpažindavo aukščiausiąjį Dievą, kurį garbino jų belaisviai žydai.

Babilono vergijoje izraelitai buvo veiksmingai atpratinti garbinti atvaizdus. Toliau šimtmečiais jie kentė pagonių spaudą, kol įsitikino, kad jų klestėjimas priklauso nuo jų klusnumo Dievo Įstatymui. Tačiau pernelyg daugelio žmonių klusnumas nebuvo pagrįstas meile. Jų motyvų būta savanaudiškų. Išoriškai tarnaudami Dievui, jie siekė išgarsėti tautoje. Jie netapo šviesa pasauliui, o veikiau atsiribojo nuo jo, kad išvengtų pagundos garbinti stabus. Mozei duotaisiais nurodymais Dievas uždraudė jiems bendrauti su stabmeldžiais; tačiau šis mokymas buvo aiškinamas neteisingai. Jis turėjo neleisti jiems taikstyti su pagonių tradicijomis, tačiau buvo paverstas siena, atskiriančia Izraelį nuo visų kitų tautų. Žydai žiūrėjo į Jeruzalę kaip į savo dangų ir pavydėjo Viešpaties gailingumo pagonims.

Po sugrįžimo iš Babilono daug dėmesio buvo skiriama religiniam švietimui. Visoje šalyje buvo statomos sinagogos, kur kunigai ir Rašto aiškintojai dėstė Įstatymą. Steigtos ir mokyklos, kuriose, be menų ir mokslų, buvo mėginta aiškinti ir teisumo principus. Tačiau šie tarnavimai išsigimė. Vergijoje daugelis perėmė pagonių idėjas ir papročius, ir šie išsismelkė į religines apeigas. Daugeliu atžvilgių žmonės prisitaikė prie stabmeldžių tradicijų.

Nutolę nuo Dievo, žydai bemaž nebesuprato, ko moko aukų atnašavimo apeigos. Tas apeigas įsteigė pats Kristus. Visos jų dalys simbolizavo Jį, ir jos buvo kupinos gyvybingumo bei dvasinio grožio. Tačiau žydų apeigose nebeliko dvasinės gyvasties – tik negyvos formos. Jie pasitikėjo pačiomis aukomis ir apeigomis, užuot rėmęsi Tuo, apie kurį visa tai liudijo. Kad atgautų tai, ką prarado, kunigai ir rabinai sugalvodavo vis naujų reikalavimų; ir juo griežtesni jie darėsi, tuo mažiau pasireiškėdavo Dievo meilė. Jie matavo savo šventumą apeigų

Nors žydai laukė Mesijo atėjimo, jie iš tikrųjų nesuprato Jo misijos. Jie troško ne atpirkimo iš nuodėmių, o išvadavimo iš romėnų. Jėzus atėjo parodyti jiems geresnį kelią – išgydyti kūną ir dvasią.

gausa, o jų širdyse kaupėsi išdidumas ir veidmainystė.

Esant tokiai daugybei smulkių ir ap-sunkinančių draudimų, laikytis Įstatymo buvo neįmanoma. Tuos, kurie troško tarnauti Dievui, bet mėgino vykdyti ir rabinų nurodymus, slėgė sunki našta. Juos nuolatos kaltino nešvari sąžinė. Taip darbuodamasis šėtonas išmušdavo žmones iš pusiausvyros, trukdė jiems pažinti Dievo charakterį ir vertė Izraelio tikėjimą panieka. Piktasis tikėjosi įtvirtinti nuomonę, kurią iškėlė maištaudamas danguje, – kad Dievo reikalavimai yra neteisingi ir jų neturi būti laikomasi. Anot jo, net Izraelis nesilaiko Įstatymo.

Nors žydai laukė Mesijo atėjimo, jie iš tikrųjų nesuprato Jo misijos. Jie troško ne atpirkimo iš nuodėmių, o išvadavimo

iš romėnų. Jie tikėjosi, kad Mesijas ateis kaip užkariautojas, kuris sutraukys en-gėjo jungą ir išaukštins Izraelį virš viso pasaulio. Taip jiems buvo parengtas bū-das atstumti Gelbėtoją.

Kristaus gimimo metu tautą slėgė sve-timšalių jungas ir draskė vidiniai nesu-tarimai. Žydams buvo leista išlaikyti tam tikrą autonomiją, tačiau niekas negalėjo nuslėpti to fakto, jog jie pavaldūs romė-nams, ar padėti jiems susitaikyti su jų valdžios suvaržymais. Romėnai pasiliko sau teisę skirti ir pašalinti vyriausiąjį kunigą, ir šis postas dažnai buvo užima-mas apgavysčių, papirkinėjimų ar net žmogžudysčių keliu. Taip kunigystė vis labiau išsigimė. Tačiau kunigai vis dar turėjo didžiulę valdžią, kurią panaudojo savanaudiškais tikslais. Tauta kentė jų

negailėstingus reikalavimus, be to, linko nuo sunkios romėnų mokesčių naštos. Tokia padėtis kėlė visuotinį nepasitenkinimą. Dažnai išipieksdavo sukilimai. Godumas ir smurtas, nepasitikėjimas ir dvasinė apatija graužė pačią tautos širdį.

Neapykanta romėnams bei nacionalinis ir dvasinis orumas paskatino žydus griežtai laikytis savo pamaldų formos. Kunigai stengėsi išsaugoti šventumo reputaciją skrupulingai atlikinėdami religinius ritualus. Tamsūs ir engiami

žmonės bei valdžios ištroškę valdytojai laukė ateisiant To, kuris turėjo nugalėti jų priešus ir atstatyti Izraelio karalystę. Jie gilinosi į pranašystes, tačiau be dvasinės išvalgos. Taip jie nepastebėjo tų Rašto vietų, kuriose kalbama apie Kristaus nusizeminimą Jo pirmojo atėjimo metu, ir neteisingai aiškino tas, kuriose kalbama apie Jo šlovę antrojo atėjimo metu. Išdidumas aptemdė jų regėjimą. Jie aiškino pranašystes, remdamiesi savanaudiškais įnoriais.

3 SKYRIUS

„LAIKO PILNATVĖ“

ATĖJUS LAIKO pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų Įstatymui, kad atpirktų esančius Įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume išūnystę.“ (*Galatams 4, 4–5*)

Išgelbėtojo atėjimas buvo išpranašautas dar Edeno sode. Kai Adomas ir Ieva pirmą kartą išgirdo šį pažadą, jie tikėjosi jo greito išsipildymo. Jie su džiaugsmu pasveikino savo pirmagimį sūnų, manydami, jog jis ir esąs Išvaduotojas. Tačiau pažadas vis nespildė. Jį gavusieji taip ir numirė neišvydę to įvykstant. Nuo Henocho laikų per patriarchus ir pranašus pažadas buvo kartojamas ir Gelbėtojo atėjimo viltis puoselėjama, bet Jis vis nesirodė. Pranašų Danieliaus pranašystė atskleidė Jo atėjimo laiką, tačiau ji nebuvo teisingai suprasta. Slinko šimtmečiai; pranašų balsai nutilo. Izraelį slėgė sunki priespauda, ir daugeliui veržėsi šūksnis: „Dienos prabėga, ir regėjimai nueina niekais.“ (*Ezechielio 12, 22*)

Tačiau kaip žvaigždės sukasi milžiniška joms skirtą orbita, taip ir Dievo tikslų išsipildymas nei skuba, nei vėluoja. Aklinos tamsos ir rūkstančio žarijų indo simboliais Dievas kalbėjo Abraomui apie Izraelio vergiją Egipte ir nurodė, kad jų klajonės truks keturis šimtus metų. „Po to jie išeis su dideliu lobiu“ (*Pradžios 15, 14*), – pasakė Jis. Pagal tą žodį, visos išdidžiosios faraono imperijos pajėgos kovojo veltui. „Tą pačią dieną, visos Viešpaties gretos išėjo iš Egipto žemės.“ (*Išėjimo 12, 41*) Taigi Dangaus taryboje buvo nustatyta Kristaus atėjimo valanda. Kai didysis laikrodis ją išmušė, Betliejuje gimė Jėzus.

„Atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų.“ Apvaizdos valia tautos judėjo ir kilo su tokia žmogiško užsidegimo bei įtakos banga, kad pasaulis buvo pasirengęs Išvaduotojo atėjimui. Tautas suvienijo viena valdžia. Plačiai buvo kalbama viena kalba, kuri visur buvo laikoma literatūrine. Po visas šalis išblaškyti žydai rinkosi į kasmetines šventes Jeruzalėje. Grįžę į savo laikinas gyvenvietes, jie galėjo skleisti po pasaulį žinią apie ateisiantį Mesiją.

Tuo metu pagoniškų sistemų įtaka žmonėms silpo. Žmonės buvo pavargę nuo pompastikos ir pramanų. Jiems reikėjo religijos, kuri patenkintų širdies troškimus. Nors atrodė, kad tiesos šviesa apleido žmoniją, bet pasitaikydavo tokių, kurie, būdami kupini sumaišties bei liūdesio, jos ieškojo. Jie troško pažinti gyvąjį Dievą ir būti tikri, kad po mirties jų laukia gyvenimas.

Žydams nutolus nuo Dievo, jų tikėjimas ėmė silpti ir viltis beveik nebenušvietė ateities. Pranašų žodžiai buvo nebesuprantami. Mirtis daugeliui tapo siaubinga paslaptimi; anapusybę gaubė nežinia ir tamsa. Ne tik Betliejaus motinų dejonės, bet ir didžiosios žmonijos dalies šauksmą per šimtmečius nešė pranašo balsas, ir tas balsas buvo girdėti Ramoje – „garsios dejonės ir aimanos; tai Rachelė rauda savo vaikų, ir niekas jau jos nepaguos, nes jų nebėra“ (*Mato 2, 18*). „Ūksmingoje mirties šalyje“ žmonės nerado nusiramimo. Ilgesingomis akimis jie laukė ateisiančio Išvaduotojo, kuris išsklaidys tamsą ir atskleis ateities paslaptis.

Žmonių, pranašavusių dieviškojo Mokytojo atėjimą, būta ir ne žydų tautoje.

Šie žmonės ieškojo tiesos, ir jiems buvo suteikta įkvėpimo Dvasia. Vienas po kito, kaip žvaigždės tamsiame danguje, radosi tokie mokytojai. Jų pranašystės žodžiai kurstė viltį tūkstančių pagonių širdyse.

Per šimtus metų Šventasis Raštas buvo išverstas į graikų kalbą ir tapo plačiai skaitomas visoje Romos imperijoje. Po visus kraštus išblaškyti žydai Mesijo atėjimo laukė kartu su dalimi pagonių. Tarp tų, kuriuos žydai laikė pagonimis, buvo žmonių, kurie geriau suprato Šventojo Rašto pranašystes apie Mesiją negu Izraelio mokytojai. Kai kurie tikėjosi, kad atėjęs Jis išvaduos iš nuodėmių. Filosofai stengėsi išgilinti į hebrajų gyvenimo paslaptis. Tačiau žydų fanatizmas trukdė sklisti šviesai. Siekdami išsaugoti savo atskirumą nuo kitų tautų, jie nenoriai dalijosi vis dar turimomis žiniomis apie simboliškąsias apeigas. Turėjo ateiti tikrasis Aiškintojas. Tas, apie kurį liudijo visi šie simboliai, turėjo ir atskleisti jų prasmę.

Per gamtą, per pirmavaizdžius ir simbolius, per patriarchus ir pranašus Dievas kalbėjo pasauliui. Žmonijos pamokos turėjo vykti žmonių kalba. Sandoros Pasiuntinys turėjo kalbėti su žmonėmis. Jo balsas turėjo būti girdimas Jo paties šventykloje. Kristus turėjo ateiti, kad ištartų žodžius, kurie bus aiškiai ir tiksliai supraci. Jis, tiesos autorius, turėjo atskirti tiesą nuo žmonių kalbos pelų, kurie darė ją neveiksmingą. Dievo valdžios ir Atpirkimo plano principai turėjo būti aiškiai įvardyti. Senojo Testamento pamokos turėjo būti išsamiai išdėstytos žmonėms.

Tarp žydų vis dar buvo tvirto tikėjimo žmonių – palikuonių tos šventos giminės, per kurią buvo išsaugotas Dievo pažinimas. Jie vis dar vylėsi, kad bus išpildytas jų tėvams duotasis pažadas. Savąjį tikėjimą jie stiprino per Mozę duotuoju užtikrinimu: „Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų brolių jums pažadins pranašą kaip mane. Klausykite jo visame kame, ką tik jis jums sakys.“ (*Apaštalų darbų* 3, 22)

Jie skaitė, kaip Viešpats pateps Jį, kad neštų „gerąją naujieną vargdieniams“, paguostų prislėgtuosius, paskelbtų belaisviams laisvę ir „Viešpaties malonės“ metus (*Izaijo* 61, 1–2). Jie skaitė, kaip Jis kurs žemėje teisingumą, kaip „Jo mokymo lauks tolimosios salos“, kaip prie Jo „tekancio spindesio“ ateis karaliai (žr. *Izaijo* 42, 4; 60, 3). Jiems įkvėpė viltį priešmirtiniai Jokūbo žodžiai: „Skeptras nepaliks Judo nei valdovo lazda, kolei neateis Tas, kuriam tai priklausos.“ (*Pradžios* 49, 10) Silpstanti Izraelio galia liudijo, jog Mesijo atėjimas jau arti. Pranašo Danieliaus pranašystė vaizdavo, kaip Jis šlovingai valdys imperiją, kuri pranoks visas žemiškas kunigaikštystes. Pranašas pasakė, kad ji „tvers amžinai“ (*Danieliaus* 2, 44). Nors tik nedau-gelis suprato Kristaus misijos prigimtį, visi laukė galingojo kunigaikščio, kuris atėjęs kaip tautų išvaduotojas sukurs Izraelyje savo karalystę.

Laiko pilnatvė atėjo. Per nuodėmių šimtmečius vis labiau degraduojanti žmonija šaukėsi Atpirkėjo. Sėtonas stengėsi gilinti prarają tarp žemės ir dangaus ir padaryti ją neįveikiamą. Savo melagystėmis jis skatino žmones klimpti į nuodėmes. Jo tikslas buvo palaužti Dievo kant-rybę ir išdildyti Jo meilę žmonėms, kad Jis paliktų šį pasaulį jo, velnio, valdžiai.

Sėtonas siekė sutrukdyti žmonėms pažinti Dievą, nukreipti jų dėmesį nuo Dievo šventyklos ir įkurti savo karalystę. Jo pastangos viešpatauti atrodė bemaž sėkmingos. Tačiau kiekvienoje kartoje Dievas turi savo pasiuntinių. Net tarp pagonių būta tokių, per kuriuos Kristus pakeldavo žmones iš nuodėmių ir nuopolio. Tačiau jie buvo niekinami ir nenkenčiami. Daugelis iš jų buvo žiauriai nužudyti. Tamsus šešėlis, kurį sėtonas metė ant pasaulio, darėsi vis juodesnis.

Per pagonybę velnias amžiams atitolino žmones nuo Dievo; jis triumfavo iškraipęs ir Izraelio tikėjimą. Apmastydami ir garbindami savo susigalvotus dalykus, pagonys prarado Dievo pažinimą ir

grimzdo į vis didesnę blogį. Taip nutiko ir Izraeliui. Visos pagoniškos religijos buvo pagrįstos nuostata, kad žmogus gali išsigelbėti pats savo darbais; ilgainiui tai tapo ir žydų religijos principu. Jį įtvirtino šėtonas. Kur tik jo laikomasi, žmonės neatsiriboja nuo nuodėmių.

Išgelbėjimo žinia nešama pasauliui per žmones. Tačiau žydai stengėsi išlaikyti tiesos, kuri yra amžinasis gyvenimas, monopolį. Jie kaupė gyvąją maną,

Laiko pilnatvė atėjo. Per nuodėmių šimtmečius vis labiau degraduojanti žmonija šaukėsi Atpirkėjo.

ir ši sugedo. Religija, kurioje jie stengėsi užsidaryti, virto pažeidimu. Jie atėmė iš Dievo Jam priklausančią šlovę ir apgauldinėjo pasaulį suklasota evangelija. Jie nesutiko atsiduoti Dievui, kad būtų išgelbėtas pasaulis, ir tapo šėtono įrankiais jo pražūtinguose kėsluose.

Tauta, kurią Dievas pašaukė būti tiesos stulpu ir pamatu, tapo šėtono pasiuntine. Jie dirbo piktojo darbą, neteisingai aiškino Dievo būdą, ir pasaulis ėmė žiūrėti į Jį kaip į tironą. Šventykloje tarnavę kunigai patys nebesuprato savo tarnystės prasmės. Jie nebematė to, kas slypi už simbolio, – ženklinojo dalyko. Jie atnašavo aukas kaip spektaklio aktoriai. Paties Dievo įvesti aukojimai tapo

priemonėmis protui supančioti ir širdžiai apsunkinti. Šiais būdais Dievas nebegalėjo pasitarnauti žmogui. Visa sistema turėjo būti sunaikinta.

Nuodėmės melas pasiekė kulminaciją. Žmogaus sielos sugadinimui buvo mesotos visos pastangos. Dievo Sūnus, žvelgdamas į pasaulį, matė kančią ir vargą. Jis su gailesčiu stebėjo, kaip žmonės tampa šėtono žiaurumo aukomis. Jis su užuojauta žvelgė į tuos, kurie grimzdo į nuodėmės liūną, buvo nužudyti ar prazūvo. Jie išsirinko valdovą, kuris prirakinio juos prie savo vežimo kaip vergus. Suglumę ir apgauti jie judėjo niūrioje procesijoje į amžinąją pražūtį – į mirtį, kurioje nėra vilties gyventi, į naktį, po kurios neišaušta rytas. Šėtono tarnai išikūnijo į žmones. Žmonių kūnuose, sukurtuose kaip Dievo buveinė, apsigyveno demonai. Žmonių jausmus, nervus, aistras, organus valdė atgamtinės būtybės, versdamos tenkinti savo niekingiausius geismus. Žmonių veidus ženklino demonų antspaudas. Jie atspindėjo juos valdančius blogio legionus. Tokia štai perspektyva atsivėrė pasaulio Atpirkėjui. Tai bent reginys Begaliniam Tyrumui!

Nuodėmė tapo mokslu, o nedorybė – religijos dalimi. Širdyse giliai įsišaknijo maištas, ir žmogaus priešiškus Daną pasiekė ribas. Visatos akivaizdoje tapo aišku, kad be Dievo žmonija negalės atsitiesti. Tas, kuris sukūrė pasaulį, turėjo suteikti jam naują gyvybę ir jėgą.

Nenusidėjusieji pasauliai susidomėję laukė, kol Jehova pakils ir nušluos žemės gyventojus. Ir jeigu Dievas būtų tai padaręs, šėtonas buvo pasirengęs įgyvendinti savo planą – patraukti į savo pusę dangiškasias būtybes. Jis būtų paskelbęs, kad pagal Dievo valdymo principus atleidimas neįmanomas. Jeigu pasaulis būtų buvęs sunaikintas, piktasis būtų pareiškęs, kad jo kaltinimai buvo teisingi. Jis buvo pasirengęs apkalinti Dievą ir pasėti savo maištą aukštybių pasauliuose. Tačiau Dievas, užuot

sunaikinęs pasaulį, atsiuntė savo Sūnų jį išgelbėti. Nors kiekviename užkampyje vešėjo nedorybės ir išūlus neklusnumas, išeitis jau buvo numatyta. Sunkiausiu metu, kai šėtonas, atrodė, jau triumfuos, atėjo Dievo Sūnus – dieviškosios malonės Pasiuntinys. Visais laikais, kiekvieną valandą Dievas rodė savo meilę nupuolusiai žmonijai. Nepaisant žmonių pagedimo, nuolatos buvo rodomas gailestingumas. O atėjus laiko pilnatvei, Dievas buvo pašlovintas išliejant ant pasaulio gydančios malonės versmę,

kuri niekada nebenutrūks, kol bus įgyvendintas Išgelbėjimo planas.

Šėtonas džiūgavo, jog jam pavyko sumenkinti Dievo atvaizdą žmonėse. Tačiau Jėzus atėjo, kad atnaujintų žmoguje jo Kūrėjo paveikslą. Tik Kristus galėjo iš naujo suformuoti nuodėmės sugadintą žmogaus būdą. Jis atėjo, kad išvartų valią užvaldžiusius demonus. Jis atėjo, kad pakeltų mus iš dulkių, perkurtų subjaurotą charakterį pagal savo dieviškąjį charakterį ir papuoštų jį savo paties šlove.

4 SKYRIUS

JUMS GIMĖ IŠGANYTOJAS

Šis skyrius pagrįstas Luko 2, 1–20

ŠLOVĖS KARALIUS nusižemino, kad priimtų žmogiškumą. Kukli ir atgrasi buvo Jo žemiška aplinka. Kad žmonių akies neviliotų Jo išorinio pavidalo didingumas, Jo šlovė buvo pridengta. Jis atsisakė bet kokio išorinio pasirodymo. Turtai, pasaulio garbė ir žmogaus puikybė niekada neišgelbės sielos nuo mirties; todėl Jėzus siekė, kad žmonių netrauktų prie Jo jokie žemiški dalykai. Tuos, kurie norėjo sekti Juo, turėjo patraukti tik dangiškos tiesos grožis. Mesijo charakteris jau seniai buvo apibūdintas pranašystėse, ir Jis troško, kad žmonės Jį priimtų pagal Dievo Žodį.

Angelai stebėjosi šlovinguoju Atpirkimo planu. Jie stebėjo, kaip Dievo tauta priims Jo Sūnų, aprengtą žmogiškumo apdaru. Jie atėjo į išrinktosios tautos šalį. Kitos tautos pasakojo nebūtas istorijas ir

garbino netikrus dievus. O angelai atėjo į šalį, kurioje buvo apreikšta Dievo šlovė ir švietė pranašystės šviesa. Jie neregimi atėjo į Jeruzalę, pas paskirtuosius šventųjų pranašysčių aiškintojus ir Dievo namų tarnus. Jau kunigui Zacharijui, tarnaujančiam prie aukuro, buvo pranešta, jog artėja Kristaus atėjimas. Jau buvo gimęs Jo pirmtakas, kurio misiją liudijo stebuklai ir pranašystės. Žinia apie jo gimimą ir nuostabią jo misijos reikšmę plačiai pasklido po kitas šalis. Tačiau Jeruzalė nebuvo pasirengusi priimti savo Atpirkėją.

Apstulbę dangiškieji pasiuntiniai stebėjo abejingumą tautos, kurią Dievas pašaukė perteikti pasauliui šventosios tiesos šviesą. Žydų tauta turėjo paliudyti, jog iš Abraomo ainijos ir Dovydo giminės gims Kristus, tačiau jie nenuvokė, kad Jo atėjimas jau čia pat.

Jeigu Izraelio valdovai būtų buvę ištikimi savo tikėjimui, jie būtų galėję taip pat džiaugtis Jėzaus gimimu. Tačiau dabar šis džiaugsmas juos aplenkė. Naktį budėjo piemenys. Tylos valandomis jie kalbėjosi apie pažadėtąjį Išgelbėtoją ir meldė Karaliaus Dovydo sostui. „Jiems pasirodė Viešpaties angelas...“

Šventykloje rytinės ir vakarinės aukos kasdien kreipė žvilgsnius į Dievo Avinėlį; bet netgi čia nebuvo pasirenkta Jį priimti. Tautos kunigai ir mokytojai nežinojo, kad tuoj įvyks svarbiausias visų laikų įvykis. Jie vis kartojo beprasmes maldas ir dėl akių atlikinėjo apeigas, tačiau siekdami turtų ir pasaulio garbės, nebuvo pasirenkę Mesijo apreiškimui. Tas pats abeingumas vyravo visame Izraelyje. Savanaudžių ir į pasaulį panirusių širdžių nesužadino visą dangų suvirpinęs džiaugsmas. Retas kuris troško išvysti Neregimąjį. Pas juos buvo siųsti dangiškieji pasiuntiniai.

Angelai aplankė Juozapą ir Mariją jiems keliaujant iš savo namų Nazarete į Dovydo miestą. Romos imperatoriaus įsakymas surašyti jos plačių valdų žmones pasiekė ir Galilėjos kalvų gyventojus. Kaip kadaise Kyras buvo pašauktas į pasaulio imperatoriaus sostą, kad išvadotų Viešpaties belaisvius, taip ciesorius Augustas prisidėjo prie Dievo užmojo įgyvendinimo, atveddamas Jėzaus motiną į Betliejų. Ji buvo kilusi iš Dovydo giminės, o Dovydo Sūnus turėjo gimti Dovydo mieste. Pasak pranašo, Betliejuje „kils Tas, kuris valdys Izraelį. Jo kilmė siekia tolimą senovę, seniai praejusius laikus“ (*Michėjo 5, 1*). Tačiau savo karališkos giminės mieste Juozapas ir Marija neatpažįstami ir nepagerbiami. Nuvargę ir benamiai jie keliauja siauromis gatvelėmis nuo miesto vartų iki rytinio jo pakraščio, veltui ieškodami kur apsistoti nakčiai. Perpildytoje užkeigoje vietos jiems neatsiranda. Pagaliau jie prisiglaudžia atšiauriame pastate, kur

laikomi gyvuliai. Ten ir gimsta pasaulio Atpirkėjas.

Žmonės to nežinojo, tačiau ši naujiena užliejo dangų džiaugsmu. Šventosios būtybės iš šviesos pasaulio dar labiau susidomėjusios palinko prie žemės. Visas pasaulis nušvito nuo Jo buvimo. Virš Betliejaus kalvų susirinko nesusikačiuojami pulkai angelų. Jie laukė ženklo, kad galėtų paskelbti pasauliui gerąją naujieną. Jeigu Izraelio valdovai būtų buvę ištikimi savo tikėjimui, jie būtų galėję taip pat džiaugtis Jėzaus gimimu. Tačiau dabar šis džiaugsmas juos aplenkė.

Dievas pasakė: „Sudrėkinsiu vandeniu ištroškusią žemę, palaistysiu srovėmis sausumą.“ „Jis yra lyg šviesa, šviečianti tamsoje doriesiems.“ (*Izaijo 44, 3; Psalmė 112, 4*) Tuos, kurie trokšta šviesos ir mieliai ją priima, pasieks skaistūs Dievo sosto spinduliai.

Laukuose, kur kadaise savo bandą ganė jaunuolis Dovydas, naktį budėjo piemenys. Tylos valandomis jie kalbėjosi apie pažadėtąjį Išgelbėtoją ir meldė Karaliaus Dovydo sostui. „Jiems pasirodė Viešpaties angelas, ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa. Jie labai išsigando, bet angelas jiems tarė: 'Nebijokite! Štai aš skelbiu jums gerąją naujieną, kuri bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas.'“

Sulig šiais žodžiais šlovingas regėjimas pripildė suklususių piemenų protus. Išvaduotojas atėjo į Izraelį! Su Jo atėjimu buvo siejama jėga, išaukštinimas, triumfas. Tačiau angelas turėjo parengti juos atpažinti savo Gelbėtoją skurde ir pažeminime. Jis pasakė: „Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ēdžiose.“

Dangaus pasiuntinys nuramino jų būgštavimus. Jis nusakė, kaip rasti Jėzų. Atlaidžiai žiūrėdamas į jų žmogišką silpnumą, jis davė jiems laiko apsiprasti su dieviška šviesa. Paskui džiaugsmo ir šlovės nebebuvo įmanoma nuslėpti. Visą slėnį nutvieskė skaisti Dievo kareivijos

Bet štai į pasaulį, kurį velnias laikė savo viešpatija, Dievas leido ateiti savo Sūnui, bejėgiui kūdikiui, kuriam nesvetimas buvo žmogiškas silpnumas. Viešpats leido Jėzui susidurti su kasdieniais žmogaus gyvenimo pavojais, grumtis kovoje, kurioje turi grumtis kiekvienas žmogaus vaikas.

šviesa. Žemė nuščiuvo, o dangus klau-
sėsi giesmės:

„Garbė Dievui aukštybėse,
o žemėje ramybė Jo mylimiems
žmonėms!“

O, tą dieną žmonija galėjo atpažinti
šią giesmę! Paskelbtoji žinia ir suskam-
busi gaida vis stiprės iki laikų pabaigos
ir ataidės žemės pakraščiuose. Kai pate-
kės Teisumo Saulė su gydančiais spin-
duliais, šią giesmę aidu atkartos gau-
sybė balsų kaip didelių vandenų ošimas:
„Aleliuja! Užviešpatavo mūsų Viešpats
Dievas, Visagalis.“ (*Apiešikimo 19, 6*)

Angelams pasišalinus išblėso ir šviesa,
o nakties šešėliai vėl užklojo Betliejaus
kalvas. Tačiau skaisčiausias reginys,
kokį kada nors išvydo žmonių akys, išliko
piemenų atmintyje. „Kai angelai nuo jų
pakilo į dangų, piemenys kalbėjo vieni
kitiems: 'Bėkime į Betliejų pažiūrėti, kas
ten įvyko, ką Viešpats mums paskelbė.'“

Jie nusiskubino ir rado Mariją, Juozapą
ir kūdikį, paguldytą ēdžiose.“

Išeidami su didžiuliu džiaugsmu jie
papasakojo, ką matę ir girdėję. „O visi
žmonės, kurie girdėjo, stebėjosi piemenų
pasakojimu. Marija dėmėjosi visus šiuos
dalykus ir svarstė juos savo širdyje.
Piemenys grįžo atgal, garbindami ir šlo-
vindami Dievą.“

Dangus ir žemė šiandien nėra toliau
vienas nuo kito, kaip tada, kai piemenys
klausėsi angelų giesmės. Žmonija vis dar
rūpi dangui, kaip ir tada, kai paprasti
kasdieniškų darbų dirbantys žmonės
vidury dienos sutikdavo angelus ir pa-
sikalbėdavo su dangiškaisiais pasiun-
tiniais vynuogynuose bei laukuose.
Dangus gali būti labai arti ir mums,
vaikščiojantiems įprastais gyvenimo
takais. Angelai iš aukštybės esančių
rūmų lydės žingsnius tų, kurie vaikšto
Dievo įsakymų keliais.

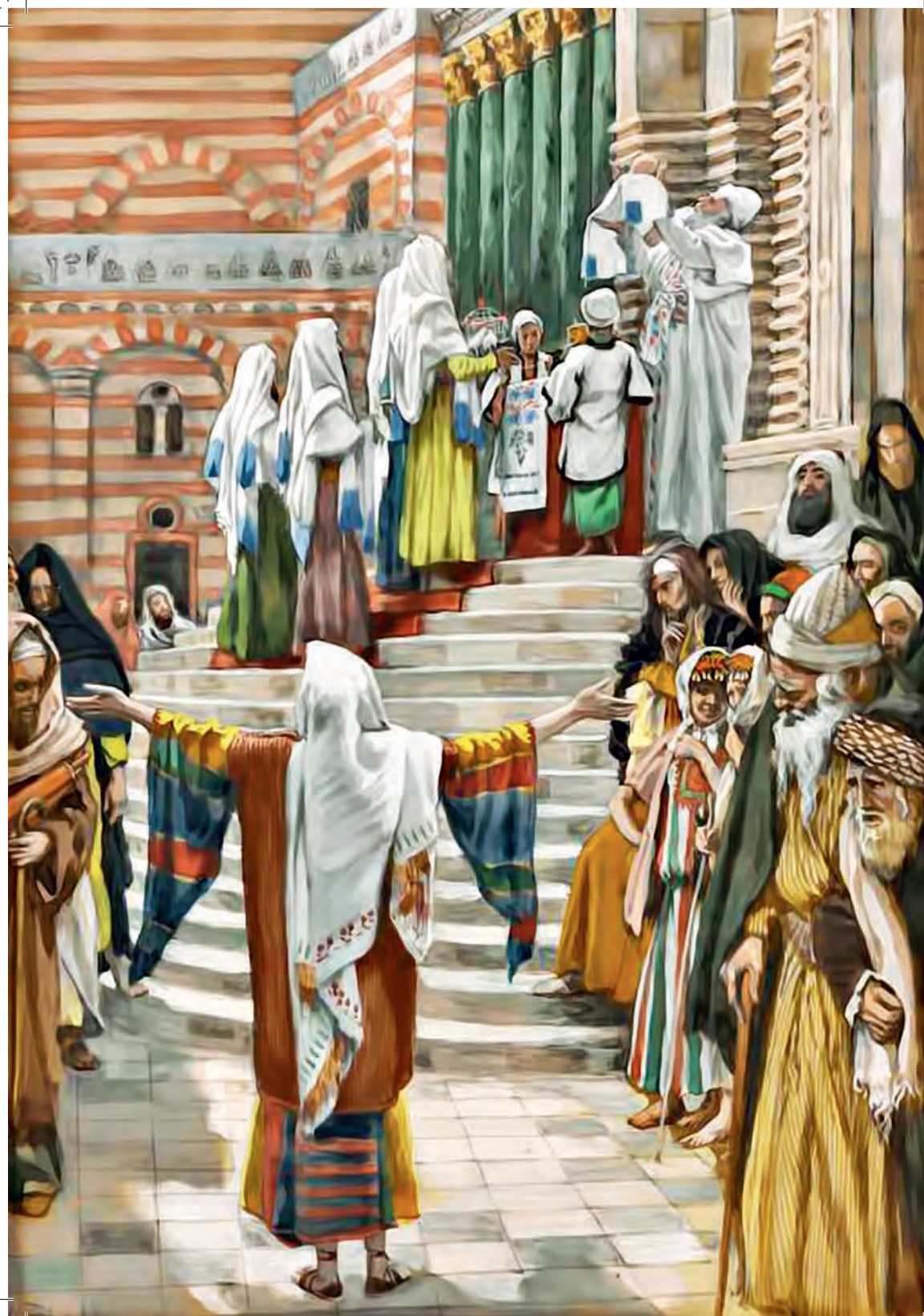
Betliejaus istorija – neišsamiama te-
ma. Joje slypi „Dievo turtų, išminties

ir pažinimo gelmė“ (*Romiečiams 11, 33*). Mus stebina Išgelbėtojo auka – Jis iškeitė dangaus sostą į ėdžias, o garbinančių angelų bendrystę į tvarto gyvulėlius. Jėzaus gyvenimas yra priekaištas žmogiškam išdidumui ir pasitenkinimui savimi. Tačiau tai buvo tik Jo stebėtino nusizeminimo pradžia. Begaliniu pažeminimu Dievo Sūnui būtų buvę prisiimti žmogaus prigimtį net tada, kai Adomas dar buvo neprasikaltęs Edene. Bet Jėzus priėmė žmogiškąją prigimtį tuomet, kai žmonija jau buvo nualinta keturis tūkstančius metų trukusio nuodėmės jungo. Kaip kiekvienas Adomo vaikas, Jis prisiėmė didžiojo paveldimumo dėsnio pasekmes. Kokios šios pasekmės, parodo Jo žemiškųjų protėvių istorija. Jis atėjo su tokiu paveldu, kad dalytųsi su mumis sielvartu ir pagundomis ir parodytų mums gyvenimo be nuodėmės pavyzdį.

Šėtonas danguje nekenė Kristaus dėl Jo padėties Dievo rūmuose. Toji neapykanta užvirė dar labiau, kai jis buvo

išmestas iš dangaus. Jis nekenė To, kuris tvirtino atpirksiąs nusidėjėlius. Bet štai į pasaulį, kurį velnias laikė savo viešpatija, Dievas leido ateiti savo Sūnui, bejėgiui kūdikiui, kuriam nesvetimas buvo žmogiškas silpnumas. Viešpats leido Jėzui susidurti su kasdieniais žmogaus gyvenimo pavojais, grumtis kovoje, kurioje turi grumtis kiekvienas žmogaus vaikas, ir rizikuoti patirti nesėkmę bei amžiną pražūtį.

Kiekvieno žemiškojo tėvo širdis rūpinasi savo sūnumi. Jis nerimaudamas žvelgia į savo mažo vaikelio veidą ir virpa nuo minties, kad jo gyvybei gali grėsti pavojus. Jis pasirengęs užstoti savo brangiausiąjį nuo šėtono galybės, apsaugoti jį nuo pagundų ir kovų. Tačiau daug sunkesnėms kovoms ir baisesniems pavojams Dievas atidavė savo vienatinį Sūnų, kad mūsų mažųjų gyvenimo kelias būtų saugus. *Štai meilė.* Stebėkis, o dangau! Būk apstulbinta, o žeme!

5 SKYRIUS

PAŠVENTIMAS

Šis skyrius pagrįstas Luko 2, 21–38

PRAĖJUS MAŽDAUG keturiasdešimčiai dienų po Kristaus gimimo, Juozapas ir Marija nunešė Jį į Jeruzalę, kad pašvęstų Viešpačiui ir atnašautų auką. To reikalavo žydų Įstatymas, o Kristus, kaip žmogaus pakaitas, visame kame turėjo vykdyti Įstatymą. Pasižadant, kad Jis laikysis Įstatymo, Jis prieš tai jau buvo apipjaustytas.

Motinos pagal Įstatymą turėjo paaugti pirmų metų avinėlį deginamajai aukai ir jauną balandį arba purplėlį kaip atnašą už nuodėmes. Tačiau Įstatyme buvo numatyta, jog jeigu tėvai perneš lyg neturtingi, kad paaugtų avinėlį, galima atnašauti ir du purplelius arba du jaunos balandžius – vieną deginamajai aukai, kitą kaip permaldavimą už nuodėmes.

Aukos Viešpačiui turėjo būti be ydos. Jos simbolizavo Kristų, taigi liudijo, kad pačiame Jėzuje nėra jokių fizinių trūkumų. Jis buvo „avinėlis be kliaudos ir dėmės“ (1 Petro 1, 19). Jo fizinės būsenos nebjaurojo joks trūkumas; Jo kūnas buvo tvirtas ir sveikas. Visą savo gyvenimą Jis laikėsi gamtos dėsnių. Ir fiziškai, ir dvasiškai požiūriu Jis rodė, kokią Dievas nori matyti žmoniją, paklūstančią Jo įstatymams.

Pirmagimio pašventimo Dievui tradicija buvo atėjusi iš seniausių laikų. Dievas pažadėjo atiduoti dangaus Pirmagimį,

kad išgelbėtų nusidėjėlių. Ši dovana kiekvienoje šeimoje turėjo būti priimama pašvenčiant savo pirmagimį sūnų. Jis turėjo būti skirtas kunigystei, kaip Kristaus atstovas tarp žmonių.

Kai Izraelis buvo išvadotas iš Egipto vergijos, vėlgi buvo įsakyta pašvęsti pirmagimius. Izraelitams kenčiant egiptiečių jungą, Viešpats liepė Mozei eiti pas Egipto karalių, faraoną, ir sakyti: „Taip kalbėjo Viešpats. Izraelis yra Mano pirmagimis sūnus. Aš tau liepiu: leisk Mano sūnui išeiti, kad galėtų Mane pagarbinti! Bet tu atsisakei leisti jam išeiti; tikėk Manimi, Aš užmušiu tavo pirmagimį sūnų.“ (Išėjimo 4, 22–23)

Možė perdavė Viešpaties žodžius, tačiau išdidus karalius atšovė: „Kas gi tas Viešpats, kad aš turėčiau Jam paklusti ir leisti Izraeliui eiti? Nei aš pažįstu tą Viešpatį, nei leisiu Izraeliui eiti!“ (Išėjimo 5, 2) Viešpats darbavosi dėl savo tautos ženklais ir stebuklais, siųsdamas faraonui siaubingas negandas. Galiausiai mirties angelui buvo liepta išžudyti egiptiečių tautoje žmonių ir gyvulių pirmagimius. Kad izraelitai liktų gyvi, jiems buvo liepta patepti durų staktas nužudyto avinėlio krauju. Visi namai turėjo būti pažymėti, kad, kai ateis mirties angelas atlikti savo misijos, jis aplenkų izraelitų namus.

Siuntęs bausmę Egiptui, Viešpats pasakė Mozei: „Pašvęsk Man visus pirmagimius!.. Žmogaus ar gyvulio vaikas, tas yra Mano.“ „Kai išmarinau visus pirmagimius Egipto žemėje, padariau sau šventus Izraelyje visus pirmagimius – ir žmonių, ir gyvulių pirmagimius. Jie

Atėjusi pranašė Ona patvirtino Simeono liudijimą apie Kristų. Simeonui kalbant, jos veidas nušvito Dievo šlove, ir ji pratrūko nuoširdžiai dėkoti, kad jai buvo leista išvysti Viešpatį Kristų.

yra Mano. Aš esu Viešpats.“ (*Išėjimo 13, 2; Skaičių 3, 13*) Kai buvo pastatyta šventykla, Viešpats vietoj viso Izraelio pirmagimių išsirinko levitų giminę, kad tarnautų joje. Tačiau pirmagimiai vis dar buvo laikomi Viešpaties ir turėjo būti išpirkti.

Todėl pirmagimių pašventimo Dievui įstatymas buvo itin svarbus. Jis priminė ne tik nuostabų izraelitų išvadavimą, bet numatė ir dar didesnę išlaisvinimą, kurį turėjo atlikti Dievo vienatinis Sūnus. Kaip ant staktų pašlakstytas kraujas išgelbėjo Izraelio pirmagimius, taip Kristaus kraujas turi galią išgelbėti pasaulį.

Kokia prasmė tada buvo suteikta Kristaus pašventimui! Tačiau kunigas neižvelgė, kas yra anapus uždangos; jis nesuprato ten glūdinčios paslapties. Kūdikų pašventimas buvo įprasta apeiga. Kunigas kasdien susižerdavo tam tikrą išpirkos sumą už Viešpačiui pašvenčiamus kūdikius. Jo darbas buvo kasdienė rutina – jis bemaž nekreipdavo dėmesio į tėvus ar vaikus, nebent pastebėdavo kokius nors tėvų turtingumo ar aukštos padėties požymius. Juozapas ir Marija buvo neturtingi. Kai jie atėjo su vaiku, kunigai matė tik kukliausiomis drapanomis galilėjietišškai apsirengusius vyrą ir moterį. Jų išvaizda niekuo nepatraukė dėmesio, o jie paaukojo tik tai, kas buvo reikalinga iš skurdžiausios klasės.

Kunigas atliko oficialią ceremoniją. Paėmęs kūdikį ant rankų iškėlė jį priešais aukurą. Gražinęs jį motinai, pirmagimių ritinyje įrašė vardą – *Jėzus*. Laikydamas kūdikį rankose jis net nepagalvojo, jog tai dangaus Didybė, šlovės Karalius. Kunigui nė mintis neatėjo, kad šis mažylis yra Tas, apie kurį Mozė rašė: „Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų brolių jums pažadins pranašą kaip mane. Klausykite jo visame kame, ką tik jis jums sakys.“ (*Apaštalų darbų 3, 22*) Jis nė nenutuokė, jog šis kūdikis yra Tas, kurio šlovė išvysti troško Mozė. Tačiau dabar kunigo rankose gulėjo Tas, kuris buvo didesnis už Mozė; o užrašydamas vaiko vardą, jis užrašė vardą To, kuris buvo

viso žydų gyvenimo pamatas. Tas vardas turėjo tapti jam mirties nuosprendžiu, nes aukojimų ir atnašavimų sistema jau buvo atgyvenusi; simbolis kone pasiekė savo prototipą, atspindys – tikrove.

Dievo šlovė buvo pasitraukusi iš šventyklos, tačiau Betliejaus Kūdikyje slėpėjo šlovė, prieš kurią lenkiasi angelai. Šis dar nieko nesuvokiantis kūdikis buvo pažadėtasis ainis, apie kurį liudijo pirmasis aukuras prie Edeno vartų. Tai buvo Sutaikintojas, Ramybės nešėjas. Tai Jis prisistatė Mozei kaip *Aš Esu*. Tai Jis debesies ir ugnies stulpu vedė Izraelį. Tai apie Jį jau seniai pranašavo pranašai. Jis buvo visų tautų Troškimas, Ilgesys, Dovydo Atžala ir Palikuonis, žėrinti Aušrinė žvaigždė. To bejėgio mažo kūdikio vardas, įrašytas į Izraelio ritinį, skelbiantis Jį esant mūsų broliu, buvo nupuolusios žmonijos viltis. Vaikas, už kurį buvo sumokėta išpirka, buvo Tas, kuris turėjo atpirkti viso pasaulio nuodėmes. Jis buvo tikrasis „didis kunigas Dievo Namams“, „neatšaukiamos kunigystės“ Vadovas, Užtarėjas, atsisėdęs „Didybės dešinėje aukštybėse“ (*žr. Hebrajams 10, 21; 7, 24; 1, 3*).

Dvasiniai dalykai matomi dvasinėmis akimis. Šventykloje Dievo Sūnus buvo pašvestas darbui, kurį Jis atėjo atlikti. Kunigas žiūrėjo į Jį kaip į bet kurį kitą vaiką. Tačiau nors jis nei išvelgė, nei pajuto ką nors neįprasta, tai, kad Dievas atidavė savo Sūnų pasauliui, buvo pripažinta. Kai kas atpažino Kristų.

„Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu Simeonas. Jis buvo teisas ir dievobaimingas vyras, laukiantis Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo. Jam buvo Šventosios Dvasios apreiškta, kad jis nemiršias, kol nepamatysias Viešpaties Mesiją.“

Ižengęs į šventyklą Simeonas išvydo šeimą, ištiesusią kunigui savo pirmagimį sūnų. Jų išvaizda liudijo skurdą; tačiau Simeonas suprato Dvasios perspėjimus ir labai susijaudino išvydęs Viešpačiui pašvenčiamą kūdikį – Izraelio Sutaikinimą,

Šie kuklūs šlovintojai netyrinėjo pranašysčių tuščiai. Tačiau tie, kurie ėjo Izraelio valdovų ir kunigų pareigas – nors prieš jų akis taip pat buvo brangūs pranašysčių žodžiai, – nevaikščiojo Viešpaties keliais, ir jų akys neatsivėrė, kad pamatytų gyvenimo Šviesą.

Ta, kuri jis troško pamatyti. Simeono džiaugsmas kunigą apstulbino. Kai vaikas buvo gražintas Marijai, Simeonas paėmė jį į rankas ir iškėlė Dievo aki-vaizdon, o jo sielą užliejo dar nepatirtas džiaugsmas. Laikydamas iškėlęs kūdikį Gelbėtoją į dangų, jis pasakė: „Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškelti, nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą, kuri Tu prirengei visų tautų aki-vaizdoje: šviesa pagonims apšviesti ir tavosios Izraelio tautos garbė.“

Pranašystės Dvasia buvo ant šio Dievo vyro, ir Juozapui su Marija stovint greta bei stebint jo žodžiais, jis pasakė Marijai: „Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys.“

Atėjusi pranašė Ona patvirtino Simeono liudijimą apie Kristų. Simeonui kalbant, jos veidas nušvito Dievo šlove,

ir ji pratrūko nuoširdžiai dėkoti, kad jai buvo leista išvysti Viešpatį Kristų.

Šie kuklūs šlovintojai netyrinėjo pranašysčių tuščiai. Tačiau tie, kurie ėjo Izraelio valdovų ir kunigų pareigas – nors prieš jų akis taip pat buvo brangūs pranašysčių žodžiai, – nevaikščiojo Viešpaties keliais, ir jų akys neatsivėrė, kad pamatytų gyvenimo Šviesą.

Taip yra ir dabar. Nei religiniai vadai, nei Dievo namų maldininkai nepastebi įvykių, į kuriuos nukreiptas viso dangaus dėmesys. Žmonės pripažįsta Kristų kaip istorinę asmenybę, tačiau nusigręžia nuo gyvojo Kristaus. Kristus, esantis Dievo Žodyje, kuris ragina aukotis, Kristus, gyvenantis vargšuose ir kenčiančiuose, kurie maldauja pagalbos, Kristus, pasireiškiantis dievobaimingu gyvenimu, kuris susijęs su skurdu, sunkiu triūsu ir paniekinimu, – toks Kristus šiandien priimamas ne daugiau nei prieš aštuoniolika šimtmečių.*

Marija apmąstė plačią ir toli siekiančią Simeono pranašystę. Žvelgiant į kūdiki savo rankose ir prisimenant Betliejaus piemenų žodžius, ją užliedavo dėkingumas, džiaugsmas bei šviesi viltis. Simeono žodžiai priminė jai, ką pasakė pranašas Izaijas: „Iš Jesės kelmo išaugs atžala, iš jo šaknies prazys pumpuras. Ant Jo ilsėsis Viešpaties dvasia: išminties ir išvalgos dvasia, patarimo ir narsumo dvasia, pažinimo ir Viešpaties baimės dvasia... Teisumas bus jo juosmens diržas, ištikimybė – strėnų juosta.“ „Tauta, gyvenusi tamsumoje, pamatė didžią šviesą; gyvenusiems nevilties šalyje užtekėjo šviesybė... Juk kūdikis mums gimė! Sūnus mums duotas! Jis bus mūsų valdovas. Jo vardas bus 'Nuostabusis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis.'“ (Izaijo 11, 1–5; 9, 1. 5)

Tačiau ir Marija nesuprato Kristaus misijos. Simeonas pranašavo apie Jį kaip apie šviesą pagonims ir šlovę Izraeliui. Angelai paskelbė apie Gelbėtojo gimimą kaip džiugią naujieną visoms tautoms. Dievas siekė ištaisyti siaurą žydišką požiūrį į Mesijo darbą. Jis troško, kad žmonės žvelgtų į Jį ne tik kaip į Izraelio Išvaduotoją, bet ir kaip į pasaulio Atpirkėją. Tačiau turėjo praslinkti daug metų, kad bent Jėzaus motina suprastų Jo misiją.

Marija laukė, kada į Dovydo sostą atsisės Mesijas, bet ji nematė tų kančių, per kurias tai bus pasiekta. Per Simeoną buvo apreikšta, kad Mesijo darbas pasaulyje nebus lengvas. Marijai skirtais žodžiais: „Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas“ Dievas iš savo švelnaus gailėstingumo malšino Jėzaus motinos sielvartą, kurį dėl Jo ji jau buvo pradėjusi kentėti.

Simeonas pasakė: „Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas.“ Tie, kurie nori pakilti, turi nukristi. Mes

turime nukristi ant Uolos ir sudužti – tik tada galėsime būti pakelti Kristuje. Jei norime pažinti dvasinės karalystės šlovę, savanaudiškumas turi būti nuvainikuotas, išdidumas pažemintas. Žydai nepriėmė šlovės, kuri pasiekama tik per nusizeminimą. Taigi jie nepriėmė ir savo Atpirkėjo. Jis tapo ženklu, kuriam buvo prieštaraujama.

„Kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys.“ Išgelbėtojo gyvenimo šviesoje atskleidžiamos visų širdžių – nuo paties Kūrėjo iki tamsos kunigaikščio – mintys. Šėtonas vaizdavo Dievą savanaudį ir despotišką, visko geidžiantį ir nieko neduodantį, reikalaujantį, kad Jo kūriniai tarnautų Jo šlovei, bet nieko neaukojantį jų labui. Tačiau Kristaus dovana atskleidžia Tėvo širdį. Ji liudija, kad Dievo mintys apie mus yra „dėl mūsų gerovės, o ne dėl žalos“ (žr. Jeremijo 29, 11). Kristaus auka parodo, kad nors Dievo neapykanta nuodėmei yra stipri kaip mirtis, Jo meilė nusidėjėliui stipresnė už mirtį. Pasiryžęs mus atpirkti, Dievas nepagailės nieko – kad ir kaip brangaus, – kad Jo darbas būtų užbaigtas. Jokia mūsų išgelbėjimui būtina tiesa nebus nuslėpta, joks gailėstingumo stebuklas neliks nepadarytas, jokia dieviška priemonė neliks nepasitelkta. Malonė keis malonę, dovana – dovana. Visas Dangaus lobynas atsiveria tiems, kuriuos Jis trokšta išgelbėti. Surinkęs visatos turtus ir atvėręs begalinės jėgos šaltinius, Jis viską perduoda į Kristaus rankas sakydamas: „Visa tai žmogui.“ Panaudok šias dovanas, kad įtikintum jį, jog danguje ir žemėje nėra didesnės meilės nei Mano. Didžiausią laimę jis ras mylėdamas Mane.

Ant Golgotos kryžiaus meilė ir savanaudiškumas susitiko akis į akį. Čia atskleidė visa jų pilnatvė: Kristus gyveno tik tam, kad guostų ir laimintų, o šėtonas, pasmerkdamas Jį mirčiai, parodė savo pikta valią ir neapykantą Dievui. Tapo akivaizdu, kad tikrasis jo maišto

* Šis veikalas pirmą kartą išleistas 1898 m.

tikslas – nuversti Dievą ir pražudyti Tą, per kurį buvo parodyta Dievo meilė.

Per Kristaus gyvenimą ir mirtį atskleidžiamos ir žmonių mintys. Nuo ėdžių iki kryžiaus Jėzaus gyvenimas buvo raginimas aukotis ir susivienyti kančioje. Jis apnuogino žmonių siekius. Jėzus atėjo su dangaus tiesa, ir visi, kurie klausėsi Šventosios Dvasios balso, buvo patraukti prie Jo. Šave garbinusieji priklausė šėtono karalystei. Savo požiūriu į Kristų žmonės rodo, kieno pusėje jie yra. Taigi kiekvienas pats sau pasirašo nuosprendį.

Paskutiniojo teismo dieną kiekvienas pražuvęs žmogus supras, kodėl jis atmetė tiesą. Kiekvienas nuodėmės apakintas protas išvys kryžių ir jo tikrąją reikšmę. Priešais Golgotos ir jos paslaptingosios

Aukos reginį stovės pasmerkti nusidėjėliai. Kiekvienas melagingas pasiteisinimas bus atmestas. Išryškės šlykštus žmogiškojo atsimetimo pobūdis. Žmonės pamatys, ką jie rinkosi. Ilgoje kovoje išaiškės, kas buvo teisingas, o kas klydo. Visatos teisme Dievui bus nuimtas kaltinimas už blogio egzistavimą ar tąsą. Bus apreikšta, kad dieviškieji įsakymai neturi nieko bendra su nuodėme. Dievo valdyme nebūta jokių trūkumų – nieko, kas sukeltų nepasitenkinimą. Kai bus atskleisti visų širdžių sumanymai, ir ištikimieji, ir maištingieji vieningai paskelbs: „Teisingi ir tikri Taviieji keliai, tautų Valdove! Kas gi nesibijotų, Viešpatie, ir negerbtų Tavojo vardo?! ...Paaiškėjo Tavo teisūs sprendimai.“ (*Apreiškimo 15, 3–4*)

6 SKYRIUS

„MES MATĖME UŽTEKANT JO ŽVAIGŽDĘ“

Šis skyrius pagrįstas Mato 2-uoju skyriumi

JĖZUI GIMUS Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš Rytų šalies ir klausinėjo: „Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme užtekant Jo žvaigždę ir atvykome Jo pagarbinti.“

Išminčiai iš Rytų buvo filosofai. Jie priklausė didelei ir įtakingai kilmingųjų klasei, turtingiausiai ir labiausiai išprususiai tautoje. Tarp jų daugelis ugdė žmonių lengvatikybę. Tačiau būta ir teisiųjų, kurie tyrinėjo Apvaizdos ženklus gamtoje ir buvo gerbiami už sąžiningumą bei išmintį. Štai tokie buvo ir Jėzų aplankę išminčiai.

Dievo šviesa visais laikais švietė pagonybės tamsoje. Tyrinėdami žvaigždėtą dangų ir mėgindami suvokti žvaigždynų kelių paslaptį, šie išminčiai išvydo Kūrėjo šlovę. Trokšdami didesnio pažinimo, jie ėmė gilintis į žydų Šventąjį Raštą. Jų šalyje buvo branginami pranašiški raštai, liudijantys apie dieviškojo mokytojo atėjimą. Balaamas priklausė burtininkams, nors vienu metu jis pasitarnavo kaip Dievo pranašas. Ikvėptas Šventosios

Dvasios jis išpranašavo Izraelio klestėjimą ir Mesijo atėjimą. Jo pranašystės tradiciškai buvo perduodamos iš kartos į kartą. Tačiau Senajame Testamente Gelbėtojo atėjimas buvo apreikštas dar aiškiau. Išminčiai nudžiugo sužinoję, kad Jo atėjimas jau arti ir visas pasaulis pažins Viešpaties šlovę.

Tą naktį, kai Dievo šlovė užliejo Betliejaus kalvas, išminčiai išvydo paslaptinę šviesą danguje. Šviesai išblėsus, pasirodė skausi žvaigždė, kuri liko spindėti danguje. Tai nebuvo įprasta žvaigždė ar planeta, taigi šis reiškinys sukėlė didžiulį susidomėjimą. Toji žvaigždė buvo tolimas švytinčių angelų pulkas, tačiau to išminčiai nežinojo. Vis dėlto jiems pasirodė, jog ši žvaigždė ypač svarbi. Jie tarėsi su šventikais ir filosofais, gilinosi į senuosius raštus. Balaamo pranašystė skelbė: „Žvaigždė patekės iš Jokūbo, skeptras pakils iš Izraelio.“ (*Skaičių 24, 17*) Ar galėjo ši keista žvaigždė būti siūsta kaip Pažadėtojo pranašė? Išminčiai džiaugėsi dangaus siųstąja tiesa; dabar ji užliejo juos dar

Kaip paragintas Dievo Abraomas tikėjimu iškeliavo „nežinodamas kur einąs“ (Hebrajams 11, 8), kaip tikėjimu Izraelis sekė paskui debesies stulpą į Pažadėtąją žemę, taip šie pagonys iškeliavo ieškoti pažadėtojo Gelbėtojo.

skaistesniais spinduliais. Sapnuose jie buvo paskatinti eiti ir surasti ką tik gimusį Karalių.

Kaip paragintas Dievo Abraomas tikėjimu iškeliavo, „nežinodamas kur einąs“ (Hebrajams 11, 8), kaip tikėjimu Izraelis sekė paskui debesies stulpą į Pažadėtąją žemę, taip šie pagonys iškeliavo ieškoti pažadėtojo Gelbėtojo. Rytuose netrūko brangenybių, tad išminčiai leidosi į kelią ne tuščiomis rankomis. Karaliams ar kitiems aukštą padėtį užimantiems asmenims buvo įprasta įteikti dovanas kaip pagarbos ženklą, ir brangiausios dovanos, kokias tik teikia žemė, buvo nešamos kaip aukos Tam, kuriame turėjo būti palaimintos visos žemės gentys. Norint nuolat matyti žvaigždę, keliauti teko naktimis; tačiau keliauninkai maloniai leido laiką, kartodami tradicinius posakius ir pranašų mintis apie Tą, kurio jie ieškojo. Kaskart stabtelėję pailsėti, jie tyrinėjo pranašystes, ir jų įsitikinimas, kad yra vedami Dievo, vis stiprėjo. Jie turėjo prieš akis ne tik žvaigždę kaip išorinį ženklą, bet ir vidinį Šventosios Dvasios paliudijimą, kuris gaivino jų širdis ir įkvėpė viltį. Taigi kelionė, nors buvo ilga, džiugino juos.

Štai jie pasiekė Izraelį ir jau leidžiasi nuo Alyvų kalno, regėdami Jeruzalės vaizdus, kai staiga visą varginančią kelionę juos vedusi žvaigždė sustojo virš šventyklos, o po kurio laiko visai pranyko iš akių. Išminčiai nekantraudami žingsniavo pirmyn, tikėdamiesi, kad apie Mesijo gimimą su džiaugsmu klegės visas miestas. Tačiau veltui jie klausinėjo. Įžengę į šventąjį miestą, jie patraukė prie šventyklos. Didelei jų nuostabai ten niekas nežinojo apie ką tik gimusį karalių. Jų klausimai nesukėlė

jokio džiaugsmo – veikiau nuostabą ir baimę, bemaž sumišusią su panieka.

Kunigai puoselėjo tradicijas. Jie liaupsino savo religiją ir savo pasišventimą, smerkdami graikus ir romėnus kaip pagonis, o labiausiai – nusidėjėlius. Išminčiai nebuvo stabmeldžiai, ir Dievo akyse jie buvo aukščiau šių tariamų garbintojų, tačiau žydai juos laikė pagonimis. Jų klausinėjimai nesulaukė atgarsio net tarp paskirtųjų šventų pranašysčių sargų.

Žinia apie išminčių atėjimą greitai pasklido Jeruzalėje. Jų keistas klausimas įaudrino žmones, todėl ši žinia pasiekė karaliaus Erodo rūmus. Klastingąjį edomitą išgąsdino galimo konkurento pavojus. Jo kelias į sostą buvo aplaistytas daugybės nužudytų žmonių krauju. Jo, svetimšalio, nekonte pavaldiniai. Saugumą jam užtikrino tik Romos palankumas. Tačiau šis naujasis Karalius pretendavo į kai ką daugiau. Jis gimė būti karaliumi.

Erodas įtarė, jog tai kunigai susimokė su atvykėliais, kad sukeltų visuomenėje sumaištį ir nuverstų jį nuo sosto. Vis dėlto jis nusišė savo nepasitikėjimą ir nusprendė gudrumu išsiaiškinti jų planus. Sukvietęs vyriausiuosius kunigus ir Rašto aiškintojus, jis ėmė klausinėti, kas jų šventosiose knygose pasakyta apie Mesijo gimimą.

Šis sosto uzurpatoriaus domėjimasis svetimšalių prašymu pakurstė žydų mokytojų pasididžiavimą. Abejingumas, su kuriuo jie išsivyniojo pranašysčių ritinius, išutino pavydų tironą. Jam pasirodė, kad jie mėgina kažką nuo jo nuslėpti. Su valdingumu, kurio jie nedrįso nepaisyti, jis įsakė nuodugniau patyrinėti ir pranešti būsimąjo Karaliaus gimimo vietą. „Tie jam atsakė: ‘Judėjos Betliejuje, nes pranašas yra parašęs:

Ir tu, Judo žemės Betliejau, anaip tol nesi menkiausias tarp žymiųjų Judo miestų, nes iš tavęs išeis vadas, kuris ganytų Mano tautą – Izraelį.“

Tada Erodas pasikvietė išminčius privačiam pokalbiui. Jo širdyje siautė įtūžio ir baimės audra, tačiau išoriškai jis liko ramus ir atvykėlius priėmė svetingai. Jis pasiteiravo, kada pasirodė žvaigždė. Jeruzalės kunigai ir vyresnieji apie Kristaus gimimą žinojo kur kas daugiau negu dėjos. Jie patys būtų galėję surasti Jėzų ir nuvesti išminčius į Jo gimimo vietą, bet įvyko priešingai – išminčiai atkreipė jų dėmesį į Mesijo gimimą.

Tada Erodas pasikvietė išminčius slap- tam pokalbiui. Jo širdyje siautė įtūžio ir baimės audra, tačiau išoriškai jis liko ramus ir atvykėlius priėmė svetingai. Jis pasiteiravo, kada pasirodė žvaigždė, ir apsimetė, jog žinia apie Kristaus gimimą jį pradžiugino. Paskui liepė svečiams: „Keliaukite ir viską sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite man, kad ir aš nuvykęs Jį pagarbinčiau.“ Tai pasakęs jis išleido juos keliauti į Betliejų.

Jeruzalės kunigai ir vyresnieji apie Kristaus gimimą žinojo kur kas daugiau negu dėjos. Žinia apie tai, jog piemenis aplankė angelai, jau buvo pasiekusi Jeruzalę, tačiau rabinai nelaikė jos verta dėmesio. Jie patys būtų galėję surasti Jėzų ir nuvesti išminčius į Jo gimimo vietą, bet įvyko priešingai – išminčiai atkreipė jų dėmesį į Mesijo gimimą. „Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme

užtekant Jo žvaigždę ir atvykome Jo pagarbinti.“

Išdidumas ir pavydas užtrenkė duris šviesai. Jeigu žmonės būtų patikėję pie- menų ir išminčių pasakojimais, kunigai ir rabinai būtų atsidūrę itin nepavydėti- noj padėty, nes pasirodytų, jog jie anaip- tol nėra Dievo tiesos aiškintojai. Šie išsi- lavinę mokytojai nieku gyvu nesutiko būti mokomi tų, kuriuos laikė pagoni- mis. Juk negali būti, sakė jie, kad Dievas praėjo pro juos, o pabendravo su nieko nesuprantančiais piemenimis ar neapi- pjaustytais pagonimis. Jie nusprendė atvirai demonstruoti panieką pasako- jimams, kurie taip sujaudino karalių Erodą ir visą Jeruzalę. Jie net neketino eiti į Betliejų ir įsitikinti, ar taip ir yra. Jie stengėsi sudaryti žmonėms išpūdį, kad susidomėjimas Jėzumi tėra fana- tizmas. Štai nuo tada kunigai ir rabinai

pradėjo atstumti Kristų. Jų išdidumas ir užsispyrimas peraugo į tvirtą neapykantą Išgelbėtojiui. Tuo metu, kai Dievas atvėrė duris pagonims, žydų vyresnieji jas užtrenkė patys sau.

Išminčiai iš Jeruzalės iškeliavo vieni. Jiems žengiant per vartus, jau leidosi nakties sutemos, tačiau dideliame jų džiaugsmui vėl suspindo žvaigždė, kuri lydėjo iki Betliejaus. Tokio ženklų apie kuklią Jėzaus buveinę, koks buvo duotas piemenims, jie negavo. Po ilgos kelionės jie buvo nusivylę žydų vyresniųjų abejingumu ir apleido Jeruzalę nebe tokie pasitikintys, kaip tada, kai įžengė į šį miestą. Betliejuje jie nerado jokios karališkos sargybos, kuri saugotų naująjį Karalių. Jo nelankė pasaulio garbingieji. Jėzus gulėjo ėdžioje. Prie Jo budėjo tik tėvai, neišsilavinę valstiečiai. Argi galėjo tai būti Tas, apie kurį parašyta, kad Jis „prikels Jokūbo gimines“ ir „sugrąžins Izraelio likutį“, kad Jis bus „tautų šviesa“ ir „išganymas“, kuris pasieks „žemės pakraščius“ (Izaijo 49, 6)?

„Įžengė į namus, pamatė kūdikį su motina Marija ir parpuolė ant žemės Jį pagarbino.“ Po kukliais Jėzaus apdais jie atpažino dieviškumą. Jie atidavė širdis Jam kaip savo Gelbėtojiui, o paskui įteikė savo dovanas – „aukso, smilkalų ir miros“. Koks buvo jų tikėjimas! Apie išminčius iš Rytų buvo galima pasakyti tą patį, kas vėliau buvo pasakyta apie romėnų šimtininką: „Niekur Izraelyje neradau tokio tikėjimo!“ (Mato 8, 10)

Išminčiai neperprato Erodo sumanymų Jėzaus atžvilgiu. Pasiekę savo kelionės tikslą, jie rengėsi grįžti į Jeruzalę, ketindami pranešti jam apie savo sėkmę. Tačiau sapne Dievas juos perspėjo daugiau nebendrauti su Erodo. Taigi išminčiai, neužsukę į Jeruzalę, patraukė į savo šalį kitu keliu.

Panašiai ir Juozapas buvo perspėtas su Marija ir vaikiu bėgti į Egiptą. Angelas pasakė: „Pasilik ten, kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas Jį nužudyti.“ Juozapas nedelsdamas

pakluso, ir, kad būtų saugiau, jie leidosi į kelionę naktį.

Per išminčius Dievas atkreipė žydų tautos dėmesį į savo Sūnaus gimimą. Jų klausinėjimai Jeruzalėje, pažadintas visuomenės susidomėjimas ir net Erodo pavydas, atkreipęs kunigų bei rabinų dėmesį, kreipė žvilgsnius į pranašystes apie Mesiją ir didįjį ką tik nutikusį įvykį.

„Įžengė į namus, pamatė kūdikį su motina Marija ir parpuolė ant žemės Jį pagarbino.“ Po kukliais Jėzaus apdais jie atpažino dieviškumą. Jie atidavė širdis Jam kaip savo Gelbėtojiui, o paskui įteikė savo dovanas – „aukso, smilkalų ir miros“. Koks buvo jų tikėjimas!

Šėtonas stengėsi užstoti pasauliui dieviškąją šviesą ir griebėsi didžiausių gudrybių, kad prazudytų Išgelbėtoją. Tačiau Tas, kuris niekada nemiega, stebėjo savo mylimą Sūnų. Tas, kurio valia Izraeliui krito mana iš dangaus ir kuris badmečiu maitino pranašą Eliją, pasirūpino pagonių krašte prieglobsčiu Marijai ir vaikiui Jėzui. O per išminčių iš pagoniškos šalies dovanas Viešpats parūpino

lėšų kelionei į Egiptą ir pastogę svetimojo šaly.

Išminčiai buvo vieni iš pirmųjų, kurie pasveikino Atpirkėją. Jų dovana buvo pirmoji padėta prie Jo kojų. O per tą dovana kokią tarnavimo privilegiją jie gavo! Dievui patinka aukos iš mylinčios širdies – tarnaujant Jam jos pačios veiksmingiausios. Jeigu mes atidavėme savo širdis Jėzui, atnešim Jam ir dovanų. Savo aukšą ir sidabrą, savo brangiausią žemišką nuosavybę, savo geriausius protinius ir dvasinius gebėjimus nešykstėdami skirsime Tam, kuris mus pamilo ir atidavė save už mus.

Erodas Jeruzalėje nekantriai laukė sugrįžtant išminčių. Kai laikui bėgant jie nepasirodė, jam kilo įtarimas. Rabinų nenoras pasakyti, kur gimė Mesijas, tarsi rodė, kad jie perprato jo kėslus, todėl išminčiai sąmoningai jo vengė. Nuo šios minties Erodas įtūžo. Gudrybės neišdegė, tačiau jis dar galėjo griebtis jėgos. Šitas vaikas–karalius taps pavyzdžiu. Tie išpuikėliai žydai turi suprasti, kas jų laukia, jeigu mėgins pasodinti soste savo monarchą.

Jis nedelsdamas išsiuntė į Betliejų kareivius, kuriems įsakė išžudyti visus vaikus iki dviejų metų. Ramūs Dovydo miesto namai tapo liudininkais siaubo scenų, kurias prieš šešis šimtus metų regėjo pranašas. „Pasigirdo šauksmas Ramoje, garsios dejonės ir aimanos; tai Rachelė rauda savo vaikų, ir niekas jau jos nepaguos, nes jų nebėra.“

Šią tragediją žydai užsitraukė patys. Jeigu jie būtų buvę ištikimi ir nuolankūs prieš Dievą, Jis būtų perspėjęs juos, ir karaliaus įtūžis būtų juos aplenkęs. Tačiau jų nuodėmės atskyrė juos nuo Dievo, ir jie atstūmė Šventąją Dvasią, savo vienintelį skydą. Jie nesigilino į Šventąjį Raštą, trokšdami gyventi pagal Dievo valią. Jie tyrinėjo pranašystes, kurios padėjo jiems išaukštinti save ir parodyti, kaip Dievas nekencia visų kitų tautų. Jie su pasididžiavimu gyrėsi, kad Mesijas ateis kaip karalius, kuris

nugalės savo priešus ir rūščiai susidoros su pagonimis. Taip jie kurstė savo valdovų neapykantą. Per jų neteisingą Kristaus misijos aiškinimą šėtonas siekė pražudyti Išgelbėtoją; tačiau visa tai atsi- grėžė prieš juos pačius.

Šis žiaurumo aktas buvo vienas iš paskutiniųjų, temdžiusių Erodo valdymo metus. Netrukus po nekaltų kūdikių išžudymo jis pats buvo priverstas atiduoti lemčiai, kurios niekas negalėjo atšaukti. Jis mirė siaubinga mirtimi.

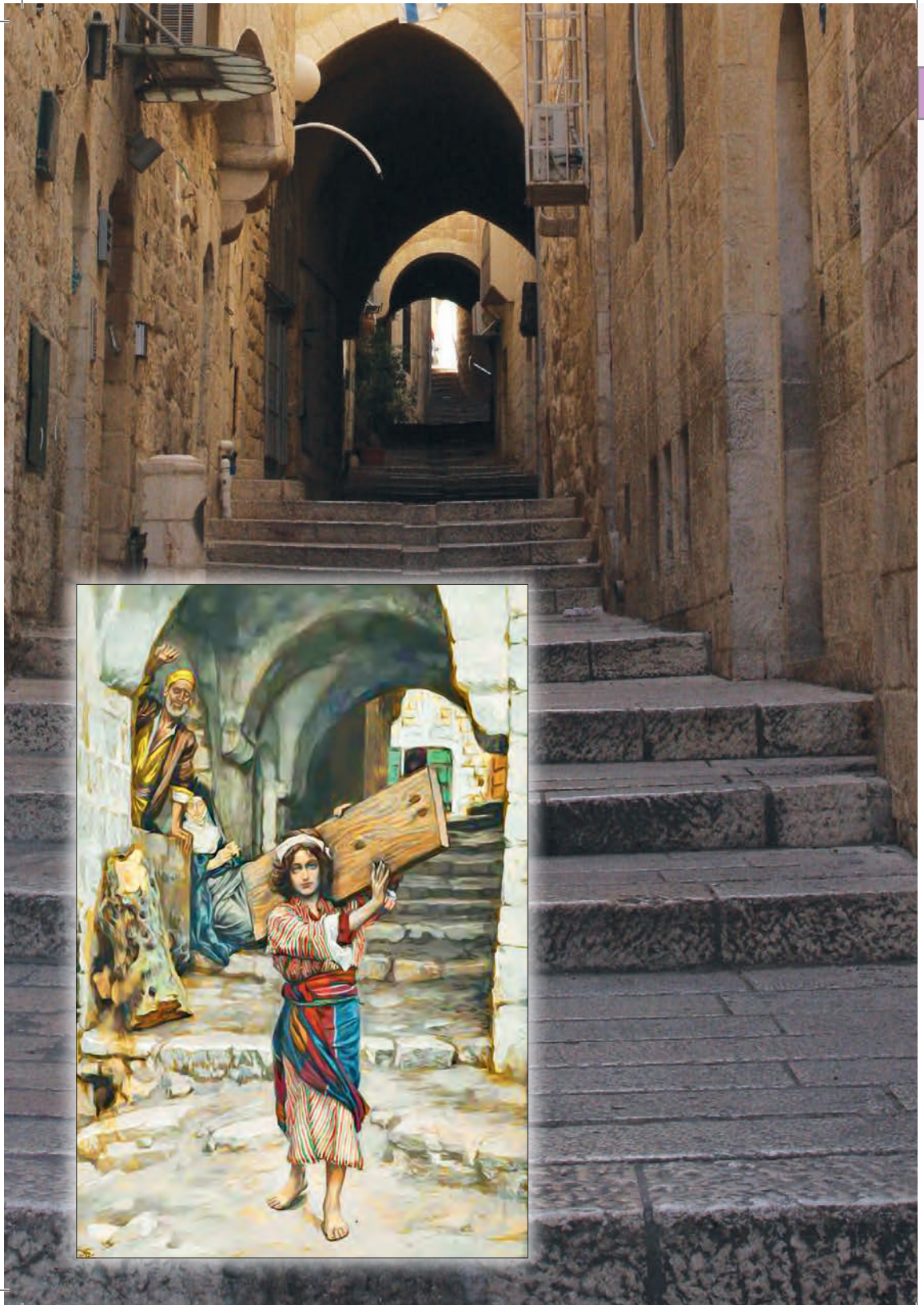
Išminčiai neperprato Erodo sumanymų Jėzaus atžvilgiu. Pasiekę savo kelionės tikslą, jie rengėsi grįžti į Jeruzalę, ketindami pranešti jam apie savo sėkmę. Tačiau sapne Dievas juos perspėjo daugiau nebendrauti su Erodu. Taigi išminčiai, neužsukę į Jeruzalę, patraukė į savo šalį kitu keliu. Panašiai ir Juozapas buvo perspėtas su Marija ir vaikeliais bėgti į Egiptą.

Dabar Dievo angelas liepė Juozapui grįžti iš Egipto į Izraelį. Žiūrėdamas į Jėzų kaip į Dovydo sosto paveldėtoją, Juozapas norėjo gyventi Betliejuje; tačiau sužinojęs, kad vietoj tėvo Judėja valdo Archelajas, nuogastavo, jog sūnus gali įgyvendinti tėvo planus pražudyti Kristų. Iš visų Erodo sūnų Archelajas charakteriu buvo labiausiai panašus į jį. Jo atėjimas į valdžią jau buvo paženklintas riaušių Jeruzalėje, kurių metu romėnų kariai išžudė tūkstančius žydų.

Ir vėl Juozapas buvo nukreiptas į saugią vietą. Jis grįžo į savo buvusius namus

Nazarete, kur Jėzus gyveno beveik trisdešimt metų, „kad išsipildytų pranašų žodžiai: *Jį vadins Nazariečiu*“. Galilėją valdė Erodo sūnus, tačiau joje svetimšalių buvo kur kas daugiau negu Judėjoje. Taigi ten mažiau domėtasi vien su žydais susijusiais klausimais, tad ir Jėzaus teiginiai turėjo mažiau kurstyti valdžioje esančiųjų pavydą.

Štai taip buvo sutiktas Gelbėtojas, kai atėjo į žemę. Atrodė, mažajam Atpirkėjui nėra saugios ir ramios vietos. Dievas negalėjo patikėti savo mylimo Sūnaus žmonėms – net vykdydamas savąjį jų išgelbėjimo darbą. Jis pavedė angelams rūpintis Jėzumi ir Jį saugoti, kol Jis galės atlikti savo misiją žemėje ir mirti nuo rankos tų, kuriuos atėjo išgelbėti.

7 SKYRIUS

VAIKYSTĖ

Šis skyrius pagrįstas Luko 2, 39–40

JĖZAUS VAIKYSTĖ ir jaunystė prabėgo mažame kalnų miestelyje. Nebuvo tokios vietos žemėje, kuriai Jo buvimas nebūtų suteikęs garbės. Ir karalių rūmams būtų buvusi privilegija priimti Jį kaip svečią. Tačiau Jis aplenkė turtingųjų dvarus, karalių rūmus bei garsias mokymo įstaigas, pasirinkdamas savo namais mažai žinomą ir niekinamą Nazaretą.

Nepaprastai reikšmingas šis trumpas Jo ankstyvųjų dienų aprašymas: „Vaikelis augo ir stiprėjo; Jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo su Juo.“ Savojo Tėvo veido šviesoje Jėzus „augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Luko 2, 52). Jo aktyvus ir skvarbus protas išsiskyrė Jo amžiui nebūdingu mažumu bei išmintimi. O Jo charakteris buvo gražus savo darna. Jo proto ir kūno galios vystėsi pamažu, atitinkamos vaikystės dėsningumas.

Vaikystėje Jėzus buvo itin malonus. Jo rankos uoliai siekė patarnauti kitiems. Jam niekada nepritrūkdavo kantrybės, ir, būdamas teisingas, Jis nenusižengdavo savo sąžinei. Iš principo tvirtas kaip uola Jo gyvenimas liudijo nesavanaudiško mandagumo malonę.

Jėzus motina įdėmiai stebėjo, kaip skleidžiasi Jo galios, ir matė tobulybės antspaudą Jo charakteryje. Ji su malonumu skatino tą šviesų, imlų protą. Šventojo Dvasia jai suteikė išminties bendradarbiauti su dangaus pasiuntiniais ugdant šį vaiką, kuris savo Tėvu galėjo vadinti tik Dievą.

Nuo seniausių laikų ištikimieji Izraelyje daug dėmesio skyrė jaunimo lavinimui.

Viešpaties valia vaikai nuo pačios kūdikystės turėjo būti supažindinami su Jo gerumu ir didybe, apreikštąja Jo Įstatyme bei atsispindėjusia Izraelio istorijoje. Giesmės, maldos ir Šventojo Rašto pamokos turėjo būti pritaikytos besiskleidžiančiam protui. Tėvai ir mamos turėjo aiškinti savo vaikams, kad Dievo Įstatymas atskleidžia Jo charakterį ir kad jiems priėmus Įstatymo principus į širdį, jų prote ir sieloje atsispindės Dievo atvaizdas. Dažniausia pamokos vykdavo žodžiu, tačiau jaunimas išmokdavo ir skaityti hebrajų raštus, o Senojo Testamento pergamento ritiniai buvo prieinami jiems tyrinėti.

Kristaus laikais miestas ar miestelis, kuriame jaunimas nebuvo supažindinamas su religija, buvo laikomas Dievo prakeiktu. Deja, ilgainiui religinis mokymas tapo formalus. Papročiai didžia dalimi išstūmė Šventąjį Raštą. Tikras švietimas turėjo skatinti jaunimą ieškoti „Dievo ir tarytum apčiuopomis Jį“ atrasti (Apaštalų darbų 17, 27). Tačiau žydų mokytojai sutelkė dėmesį į apeiginius dalykus. Jų protai buvo prikimšti žinių, kurios mokiniams buvo bevertės, o aukštybių mokykloje taip pat nepripažįstamos. Švietimo sistemoje nebeliko vietos patirčiai, kuri įgyjama asmeniškai priimant Dievo Žodį. Pasinėrę į išorinių dalykų rutiną, mokiniai neberasdavo laiko tylioms valandoms su Dievu. Jie negirdėjo širdyje Jo balso. Siekdami pažinimo, jie nusigrėžė nuo išminties Šaltinio. Buvo užmiršti tarnavimo Dievui pagrindai. Įstatymo principai tapo nebeaiškūs. Tai, kas laikyta aukštuoju

išsilavinimu, buvo didžiausia kliūtis tikram tobulėjimui. Rabinų ugdomo jaunimo galios buvo užgniaužtos. Jų masty-mas tapo suvaržytas ir siauras.

Vaikelis Jėzus nebuvo mokomas sinagogos mokyklose. Jo pirmoji mokytoja buvo mama. Apie dangiškus dalykus Jis sužinojo iš jos lūpų ir pranašų raštų. Tuos pačius žodžius, kuriuos Jis ištare Mozei apie Izraelį, dabar Jis girdėjo sėdėdamas motinai ant kelių. Tapęs jaunuoliu Jis taip pat nepanoro mokytis rabinų mokyklose. Toks išsilavinimas jam nebuvo reikalingas, mat Jo mokytojas buvo Dievas.

Klausimas, užduotas Gelbėtojo tarnavimo metu, „iš kur Jis išmano Raštą, visai nesimokęs?“ (*Jono 7, 15*), liudija ne tai, kad Jėzus nemokėjo skaityti, o tik tai, kad Jo nemokė rabinai. Kadangi Jis augo pažinimu, kaip galime augti ir mes, Jo geras Šventojo Rašto išmanymas rodo, kaip uoliai Jis nuo pat ankstyvos vaikystės tyrinėjo Dievo Žodį. Priešais Jo akis skleidėsi didžiulė Dievo kūrinii biblioteka. Tas, kuris viską sukūrė, gilinosi į savo paties ranka žemėje, jūroje ir danguje užrašytas pamokas. Atsiribojęs nuo netyrų pasaulio kelių, Jėzus sėmėsi mokslinio pažinimo iš gamtos. Jis nagrinėjo augalų, gyvūnų ir žmogaus gyvenimą. Nuo ankstyvos vaikystės Jėzus turėjo vienintelį tikslą – gyveno tam, kad palaimintų kitus. Tam Jis sėmdavosi jėgų gamtoje; studijuojant augalų ir gyvūnų gyvenimą, Jo galvoje gimdavo naujos idėjos. Jis nuolatos sėmėsi išminties iš dalykų, kurie kaip pavyzdžiai atskleidė gyvasias Dievo pranašystes. Palyginimai, kuriais Jis tarnaudamas mėgo aiškinti tiesą, rodo, kokia atvira Jo dvasia buvo gamtos dvelksmui ir kaip Jį dvasiškai ugdė Jo kasdienio gyvenimo aplinka.

Taip Jėzui stengiantis suvokti daiktų esmę, prieš Jo akis skleidėsi Dievo Žodžio ir darbų reikšmė. Jį globojo dangiškosios būtybės, ir Jis augo šventų minčių ir bendravimo atmosferoje. Vos pradėjo

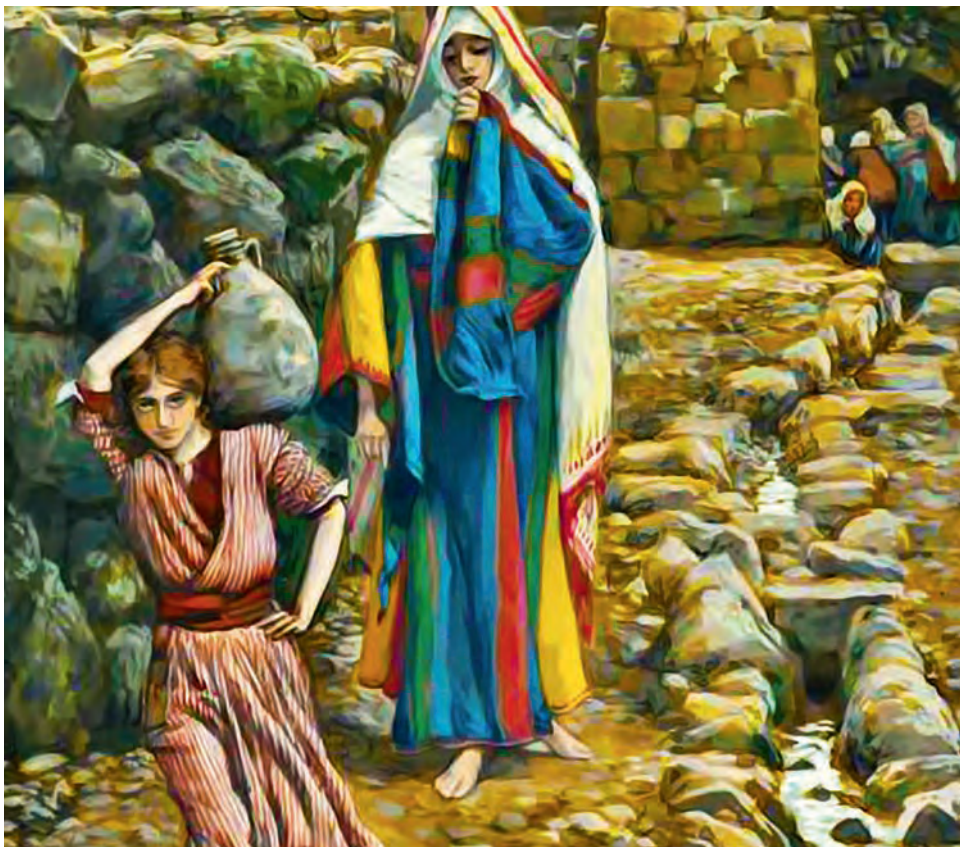
busti Jo protas, Jis nuolatos stiebėsi dvasine malone bei tiesos pažinimu.

Kiekvienas vaikas gali įgyti pažinimą taip, kaip Jėzus. Kai mėginame susipažinti su dangiškuoju Tėvu per Jo Žodį, priartėja angelai, imlesnės tampa mūsų mintys, pakylėja ir nuskaidrėja mūsų būdas. Mes daromės panašūs į savo Išgelbėtoją. O žvelgdami į tai, kas gražu ir didinga gamtoje, mes vis labiau žavimės Dievu. Dvasiai nuščiuvus iš pagarbios baimės, siela atgaivina sąlytis su Begaliniu per Jo darbus. Bendravimas su Dievu per malda lavina proto bei dorovės gebėjimus, o kai mąstome apie dvasinius dalykus, stiprėja dvasinės galios.

Jėzus gyveno pagal Dievo valią. Vaikystėje Jis mąstė ir kalbėjo kaip vaikas, tačiau nė menkiausia nuodėmė nebjaurojo Dievo atvaizdo Jame. Vis dėlto pagundos Jo neaplenkė. Nazareto gyventojai garsėjo savo nedorybėmis. Tai, kokiais niekadėjais jie buvo laikomi, rodo Natanaelio klausimas: „Ar iš Nazareto gali būti kas gero?“ (*Jono 1, 46*) Jėzus buvo apgyvendintas tokioje vietoje, kur galėjo būti išbandytas Jo charakteris. Jis turėjo nuolat budėti, kad išliktų tyras. Kad būtų mums pavyzdys vaikystėje, jaunystėje ir brandžiam amžiuje, Jėzui teko atlaikyti visus sunkumus, kurie gali iškilti ir mums.

Šėtonas nepailsdamas stengėsi palaužti Nazareto Vaiką. Nuo ankstyvos kūdikystės Jėzų saugojo dangaus angelai, tačiau visas Jo gyvenimas buvo ilga kova su tamsos jėgomis. Tamsos kuni-gaikštį glumino tai, kad žemėje yra bent vienas jo nesuterštas žmogus. Jis išbandė visus būdus, kad įviliotų Jėzų į savo spąstus. Joks žmonių vaikas daugiau niekada nebus pašauktas gyventi šventai tarp tokių galingų pagundų, kaip mūsų Gelbėtojas.

Jėzaus tėvai buvo neturtingi ir laikėsi tik iš savo kasdienio triūso. Jis žinojo, kas yra skurdas, pasiaukojimas, neprieteklius. Ši patirtis Jį apsaugojo vėliau.

Jėzus dirbo su džiaugsmu ir taktiškai. Jis niekada taip neatsiduodavo pasaulietiniams rūpesčiams, kad nebeliktų laiko pamąstyti apie dangiškų dalykų. Jis dažnai išreikšdavo širdies pasitenkinimą giedodamas psalmes ir dangiškas giesmes.

Jėzaus veikliame gyvenime nebuvo dykinėjimo akimirkų, kuriomis galėtų atslinkti pagunda, nei betikslių valandų netinkamom draugystėms. Jis kiek įmanoma užtrenkė duris gundytojui. Nei nauda, nei malonumas, aplodismentai ar pasmerkimas negalėjo priversti Jį pasielgti neteisingai. Jėzus buvo išmintingas, kad išvengtų blogi, ir stiprus, kad jam atsispartų.

Kristus buvo vienintelis niekada nenusidėjęs iš kada nors gyvenusių žemėje,

nors beveik trisdešimt metų Jo dienos slinko tarp nedoriausių Nazareto gyventojų. Šis faktas yra priekaištas tiems, kurie mano, jog norint gyventi be kaltės didelį vaidmenį atlieka vieta, laimė ar klestėjimas. Priešingai, kad išsiugdytų tyrumas bei tvirtumas, reikia pagundų, skurdo ir nelaimių.

Jėzus gyveno valstiečio namuose ir ištikimai bei su džiaugsmu nešė šeimos našta. Anksčiau buvęs dangaus Valdovas, kurio žodį vykdo angelai,

dabar Jis tapo uolus tarnas, mylintis, klusnus sūnus. Jis išmoko amato ir savo rankomis darbavosi su Juozapu dailėdės dirbtuvėse. Paprastais eilinio darbininko drabužiais Jis vaikščiodavo mažo miestelio gatvėmis – eidavo į savo kuklų darbėlį ir grįždavo iš jo. Jis nepanaudojo savo dieviškų galių, kad palengvintų sau našta ar sunkų triūsą.

Jėzui darbuojantis vaikystėje ir jaunystėje, vystėsi Jo protas ir kūnas. Savo fizinės jėgas Jis naudojo apgalvotai, tausodamas sveikatą, kad visus darbus galėtų atlikti kuo geriau. Jis nenorėjo ką nors daryti netinkamai – net laikyti įrankį ne taip, kaip reikia. Kadangi Jo charakteris buvo tobulas, Jis buvo tobulas darbininkas. Savo pavyzdžiu Jėzus mokė, kad mūsų pareiga būti darbietims, kad savo darbą turime atlikti kruopščiai bei uoliai ir kad toks darbas yra garbingas. Mankšta, mokanti rankas atlikti naudingą darbą ir pratinti jaunuolį prisidėti pakeliant gyvenimo naštas, teikia fizinių jėgų ir lavina visus gebėjimus. Kiekvienas turi rasti sau darbą, kuris būtų naudingas jam pačiam ir praverstų kitiems. Dievas davė darbą kaip palaiminimą, ir tik uolus darbininkas atranda tikrąjį pasidžiavimą bei gyvenimo džiaugsmą. Dievas su meile palaiko vaikus ir jaunuolius, kurie mieliai atlieka savo pareigas namuose, padeda tėvui ir motinai. Tokie vaikai, palikę tėvų namus, bus naudingi visuomenės nariai.

Visą savo gyvenimą žemėje Jėzus be paliovos uoliai dirbo. Jis daug ko tikėjosi, todėl daug ką išbandė. Pradėjęs savo tarnystę Jis pasakė: „Man reikia dirbti darbus To, kuris Mane siuntė, kolei diena. Ateina naktis, kada niekas negali darbuotis.“ (Jono 9, 4) Jėzus nesikratė rūpesčio ir atsakomybės, kaip daugelis, kurie laiko save Jo sekėjais. Kaip tik dėl to, kad daugelis mėgina išvengti šios disciplinos, jie yra silpni ir niekam tiške. Gal jie ir turi brangių ir gerų savybių, tačiau kai reikia įveikti sunkumus

ar kliūtis, jiems pristinga valios ir apleidžia jėgos. Per tą pačią discipliną, kurią ištvėrė Kristus, mes turime išsiugdyti tą pozityvumą ir energiją, charakterio tvirtumą ir jėgą, kuriuos parodė Jis. Ir mūsų laukia ta pati malonė, kuria buvo apdovanotas Jėzus.

Gyvendamas tarp žmonių, mūsų Gelbėtojas dalijosi vargšų dalia. Iš patirties žinodamas jų rūpesčius bei sunkumus, Jis galėjo paguosti ir padrašinti visus nuolankius darbininkus. Tie, kurie teisingai supranta, ko moko Jo gyvenimas, niekada nemans, kad turtingieji turi būti gerbiami labiau už vargšus.

Jėzus dirbo su džiaugsmu ir taktiškai. Reikia daug kantrybės ir dvasingumo, norint įvesti biblinį tikėjimą į šeimos gyvenimą ir pamaldas, išverti pasaulietinių reikalų sukeliama įtampą ir kartu nenuleisti akių nuo Dievo šlovės. Štai čia Kristus ir pasitarnaudavo. Jis niekada taip neatsiduodavo pasaulietiniams rūpesčiams, kad nebeliktų laiko pamąstyti apie dangiškus dalykus. Jis dažnai išreikšdavo širdies pasitenkinimą giedodamas psalmes ir dangiškas giesmes. Nazareto gyventojai dažnai girdėdavo, kaip Jis garsiai šlovina Dievą ir Jam dėkoja. Giesmėmis Jėzus palaikė ryšį su dangumi; kai Jo artimieji skųsdavosi nuvargę nuo darbų, juos pralinksmindavo švelni melodija iš Jo lūpų. Jo šlovinimas, atrodė, nuveja piktuosius angelus ir tarytum smilkalai pripildo orą aromato. Jo klausantieji pakildavo mintimis nuo žemiškos tremties į dangiškus namus.

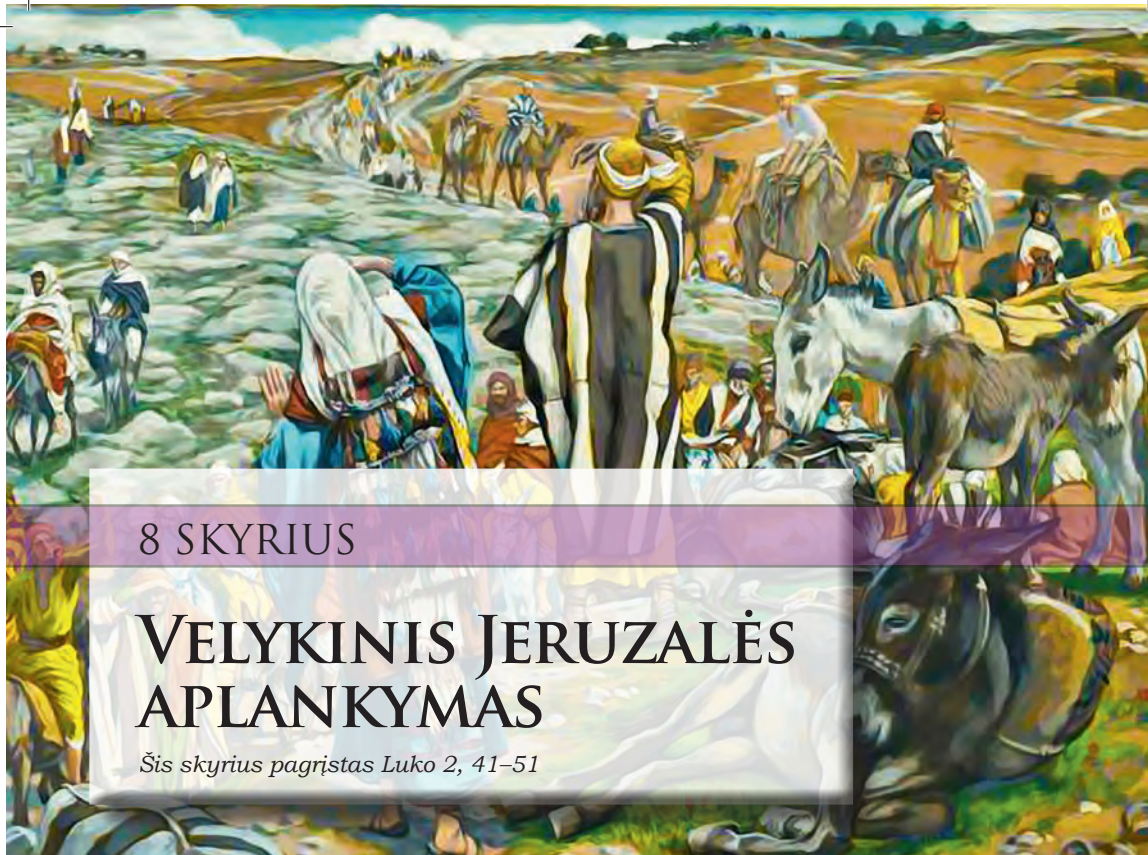
Jėzus buvo gydančio gailestingumo versmė pasauliui. Visus tuos atsiskyrimo metus Nazarete Jo gyvenimas tękėjo užuojautos ir švelnumo srovėmis. Senoliai, liūdintys, prislėgtieji nuodėmių, nekaltai džiūgaujantys vaikai, maži girių žvėreliai, kantrūs nešuliniai gyvuliai – visi buvo laimingesni dėl Jėzaus Artumo. Tas, kurio galingas žodis išlaiko pasaulius, stabtelėdavo padėti sužeistam paukščiui. Nebuvo nieko, kas liktų Jo nepastebėta, nieko, kam Jis atsisakytų patarnauti.

Augant išmintimi ir stotu, gausėjo ir Jėzaus malonė Dievo bei žmonių akyse. Jis susilaukė visų širdžių užuojautos, pats parodydamas, jog sugeba visus užjausti. Dėl Jį supančios vilties ir drąsos atmosferos Jis tapo palaiminimas kiekvieniems namams. Šabo (sabatos) dieną sinagogoje Jis dažnai buvo kviečiamas paskaityti iš pranašų knygų, ir kai iš pažįstamų šventųjų tekstų žodžių imdavo sklisti nauja šviesa, klausytojų širdys suvirpėdavo.

Vis dėlto Jėzus vengė pasirodymo. Per visus savo gyvenimo Nazarete metus Jis nė karto nepademonstravo savo stebuklingų galių. Jis nesiekė nei aukštų postų, nei titulų. Jo ramus ir paprastas gyvenimas, net tai, ką Šventasis Raštas nutyli, kaip slinko Jo pirmieji metai, yra svarbi pamoka. Juo ramesnis ir paprastesnis vaiko gyvenimas – juo mažiau jame dirbtinio stimuliavimo ir juo daugiau harmonijos su gamta, – tuo naudingiau jo fiziniam bei protiniam gyvybingumui ir dvasinei jėgai.

Jėzus – mūsų pavyzdys. Daugelis susidomėję tyrinėja Jo viešos tarnystės laikotarpį, bet neatkreipia dėmesio į mokymą apie Jo ankstyvuosius gyvenimo metus. Tačiau būtent gyvendamas tėvų namuose, Jis rodė pavyzdį visiems vaikams ir jaunuoliams. Išgelbėtojas nužengė į skurdą, kad pamokytų, kaip arti mes, paprasti žmonės, galime gyventi su Dievu. Jis gyveno, kad patiktų savo Tėvui ir Jį garbintų bei šlovintų paprastuose dalykuose. Jo misija prasidėjo nuo paprastų darbininkų, sunkiai besipelnančių kasdienę duoną, amato pašventinimo. Dirbdamas dailide, Jis tarnavo Dievui lygiai taip pat, kaip tada, kai darė stebuklus minioms žmonių. Kiekvienas jaunuolis, kuris savo kukliuose namuose seka Kristaus ištikimybės ir klusnumo pavyzdžiu, gali tarti žodžius, kuriuos apie Jį per Šventąją Dvasią pasakė Tėvas: „Štai Mano tarnas, kurį Aš remiu, Mano išrinktasis, kuriuo Aš gėriuosi.“

(Izaijo 42, 1)

8 SKYRIUS

VELYKINIS JERUZALĖS APLANKYMAS

Šis skyrius pagrįstas Luko 2, 41–51

ŽYDŲ TAUTOJE dvyliktieji gyvenimo metai buvo skiriamoji riba tarp vaikystės ir jaunystės. Šiuos metus baigiantis hebrajų berniukas buvo vadinamas Įstatymo sūnumi ir Dievo sūnumi. Jam buvo suteikiamos galimybės gauti religinį išsilavinimą, jis buvo skatinamas dalyvauti religinėse šventėse bei apeigose. Būtent pagal šį paprotį Jėzus vaikystėje per žydų Velykas apsilankė Jeruzalėje. Kaip visi religingi izraelitai, Juozapas su Marija kasmet vykdavo į Velykų šventę; kai Jėzus pasiekė reikiamą amžių, jie pasiėmė ir Jį.

Buvo trys kasmetinės šventės – Velykos (Pascha), Sekminės ir Palapinių šventė, – kuriose prieš Viešpatį Jeruzalėje turėjo stoti visi izraelitai. Daugiausia žmonių susirinkdavo į Velykų iškilmes. Jie suplūsdavo iš įvairiausių kraštų, po

kuriuos buvo išblaškyti žydai. Minios maldininkų gūžėjo iš visų Palestinos kampelių. Kelionė iš Galilėjos trukdavo kelias dienas, tad kad būtų linksmiau ir saugiau, žmonės būrėsi į dideles grupes. Stačiais, uolėtais takais moterys ir senukai jojo ant jaučių arba asilų. Stipresni vyrai ir jaunimas ėjo pėsčiomis. Žydų Velykos būdavo švenčiamos kovo pabaigoje – balandžio pradžioje, kai visa žemė sumirga gėlėmis ir ausi džugina paukščių giesmės. Pakeliui pasitaikydavo žydų istoriją menančių vietų, tad tėvai ir motinos pasakodavo savo vaikams, kokių stebuklų Dievas padarė savo tautai per prabėgusius amžius. Jų kelionę lydėjo giesmės bei muzika, ir kai pagaliau horizonte išnirdavo Jeruzalės bokštai, visų balsai susijungdavo į triumfo melodiją:

Jeigu Juozapas ir Marija apmąstymais bei malda būtų sutelkę savo mintis į Dievą, jie būtų supratę, koks šventas yra jiems suteiktas pasitikėjimas, ir nebūtų paleidę Jėzaus iš akių. Vieną dieną pabuvę nebudrūs, jie prarado Išgelbėtoją, o Jo ieškoti su nerimu teko tris dienas. Taip yra ir su mumis. Tuščiažodžiaudami, sėdami blogį ar apleidę maldą, mes galime vieną dieną prarasti Išgelbėtojo Artumą, o paskui, kad atgautume prarastą ramybę, gali tekti su liūdesiu Jo ieškoti daugelį dienų.

„Jau įkėlėme koją,
stovime tavo vartuose, Jeruzale!“
„Tebūna palaima tavo sienose
ir ramybė tavo pastatuose!“
(Psalmė 122, 2. 7)

Velykos (Pascha) pradėtos švęsti sulig žydų tautos gimimu. Paskutiniąją jų vergijos Egipte naktį, kai nebuvo nė menkiausio ženklo, kad jie ištrūks į laisvę, Dievas liepė tučiuojau ruoštis išsivadavimui. Jis perspėjo faraoną apie egiptiečių laukiančią paskutinę bausmę, o žydams liepė namuose suburti savo šeimas. Paženklinę durų staktas nužudyto avinėlio krauju, jie turėjo valgyti keptą avinėlį su nerauginta duona ir karčiomis žolelėmis. Dievas pasakė: „Jį turėsite valgyti taip: susijuosę juosmenį, apsiavę kojas ir su lazda rankoje; valgysite jį paskubomis. Tai Viešpaties Pascha.“ (Išėjimo 12, 11) Vidurnaktį visi egiptiečių pirmagimiai buvo išžudyti. Tada faraoanas nusiuntė Izraeliui žinią: „Tučiuojau palikite mano žemes... Eikite ir garbinkite Viešpatį, kaip sakėte.“ (Išėjimo 12, 31) Žydai išėjo iš Egipto kaip nepriklausoma tauta. Viešpats įsakė švęsti Velykas kasmet. „Tai Paschos auka Viešpačiui, nes Jis apėjo Egipte izraelitų namus, kai užmušė egiptiečius ir apsaugojo mūsų namus.“ (Išėjimo 12, 27) Taip šis nuostabus pasakojimas apie išlaisvinimą buvo perduodamas iš kartos į kartą.

Po Velykų prasidėdavo septynių dienų Neraugintosios duonos šventė. Antrąją šventės dieną Viešpačiui būdavo atnaušaujami pirmieji tų metų derliaus vaisiai

ir miežių pėdas. Visos šventės apeigos simbolizavo Kristaus darbą. Izraelio išvadavimas iš Egipto buvo pamoka apie atpirkimą, o paminėti jį turėjo žydų Velykos. Nužudytas avinėlis, nerauginta duona, pirmieji vaisiai – visa tai simbolizavo Kristų.

Kristaus laikais ši šventė daugeliui jau buvo virtusi formalumu. Tačiau kokia ji reikšminga buvo Dievo Sūnui! Jaunuolis Jėzus pirmą kartą pamatė šventyklą. Jis išvydo baltų apdarų vilkinčius kunigus, oriai atliekančius apeigas. Smilkalų aromatai kylant Dievo akivaizdon, Jis kartu su kitais tikinčiais nusilenkė maldoje. Jis regėjo išpuodingas Velykų pamaldų apeigas. Jų prasmė Jam kasdien darėsi vis aiškesnė. Kiekvienas veiksmas atrodė susijęs su Jo gyvenimu. Jis budo naujos paskatos. Tylus ir susikaukęs, Jis, atrodė, tyrinėja svarbų dalyką. Išgelbėtoji vėrėsi Jo misijos paslaptis.

Pasineręs į šių scenų apmąstymą, Jėzus pasitraukė nuo savo tėvų. Jis norėjo pabūti vienas. Kai baigėsi velykinės pamaldos, Jis vis dar stoviniavo šventyklos kieme. Maldininkai iškeliavo iš Jeruzalės, o Jis liko.

Šio apsilankymo Jeruzalėje metu Jėzus tėvai norėjo supažindinti Jį su didžiais Izraelio mokytojais. Pakludamas kiekvienai Dievo Žodžio smulkmenai, Jis nesilaikė rabiniškų ritualų ir papročių. Juozapas su Marija tikėjosi, kad Jis pradės gerbti išsilavinusius rabinus ir uoliau vykdyti jų reikalavimus. Tačiau Jėzų šventykloje mokė Dievas. Tai, ką Jis gavo, pradėjo nedelsdamas dalyti.

Tais laikais prie šventyklos būdavo prijungtos patalpos, skirtos religinei mokyklai, panašiai į pranašų mokyklas. Čia rinkdavosi išsilavinę rabinai ir jų mokiniai, čia atėjo ir jaunuolis Jėzus. Atsisėdęs prie šių rimtų, apsišvietusių vyrų kojų, Jis klausėsi jų mokyimo. Kaip geidžiantis išminties, Jis klausinėjo šiuos mokytojus apie pranašystes ir įvykius, kurie liudijo Mesijo atėjimą.

Jėzus prisistatė kaip trokštantis pažinti Dievą. Jo klausimai buvo užuominos apie esmines tiesas, jau seniai pamirštas, tačiau gyvybiškai svarbias žmonių išgelbėjimui. Kiekvienas klausimas ne tik parodė, kokia siaura ir paviršutiniška mokytojų išmintis, bet ir nuskambėjo kaip dieviška pamoka, nauju požiūriu pateikta tiesa. Rabinai kalbėjo apie nuostabų pakylėjimą, kurį žydų tauta išgyvens atėjus Mesijui, bet Jėzus perskaitė Izaijo pranašystę ir paklausė jų, ką reiškia tos Šventojo Rašto vietos, kurios byloja apie Dievo Avinėlio kančią ir mirtį.

Tie žinovai ėmė kamantinėti Jį ir liko apstulbinti Jo atsakymų. Su vaikišku nuolankumu Jis pakartojo Šventojo Rašto žodžius, suteikdamas jiems tokią gilią prasmę, kokios mokyti vyrai nesuvokė. Jeigu būtų laikomasi tų tiesų, kurias Jėzus iškėlė, jos būtų pasitarnavusios anų laikų religijos reformacijai. Būtų buvęs pažadintas didžiulis susidomėjimas dvasiniais dalykais, ir, kai Jėzus pradėjo savo tarnystę, daugelis jau būtų buvę pasirengę Jį priimti.

Rabinai žinojo, kad Jėzus nesimokė jų mokyklose, tačiau Jis geriau suprato pranašystes už juos. Šiame mašliame galilėjiečių berniuke jie išvėlgė didįjį pažadą. Jie užsigeidė, kad Jis taptų jų mokinys, o paskui ir Izraelio mokytojas. Jie panūdavo būti atsakingi už Jo išlavimą, nes norėjo patys formuoti tokį originalų protą.

Jėzaus žodžiai sujaudino jų širdis, kaip niekada anksčiau jokie žodžiai iš žmogaus lūpų. Dievas troško apšviesti šiuos Izraelio mokytojus ir panaudojo vienintelį būdą, kuriuo jie galėjo būti pasiekti. Deja, jiems išdidumas neleido pripažinti, kad juos kažkas gali pamokyti. Jeigu Jėzus būtų mėginęs juos mokyti, jie būtų atsiskę Jo klausyti. Taigi jie apsimetė, jog patys Jį moko ar bent jau tikrina Jo Šventojo Rašto išmanymą. Jėzaus jaunatviškas kuklumas ir malonus elgesys išsklaidė jų prietarus.

Jų protai nesąmoningai atsivėrė Dievo Žodžiui, ir Šventoji Dvasia prabilo į jų širdis.

Jie negalėjo nesuprasti, kad pranašystės nepagrindžia jų lūkesčių Mesijo atžvilgiu, tačiau savo teorijų, kurios atitiko jų ambicijas, neišsižadėjo. Jie nesutiko pripažinti, kad neteisingai suprato Šventąjį Raštą, kurį mėgino aiškinti. Jie vienas kito klausinėjo: „Kaip šis jaunuolis gali žinoti tai, ko niekada nesimokė?“ Šviesa suspindo tamsoje, ir „tamsa jos neužgožė“ (*Jono 1, 5*).

Tuo metu Juozapas su Marija buvo labai nusiminę ir sutrikę. Išėję iš Jeruzalės jie pasigedo Jėzaus ir nežinojo, kad Jis pasiliko mieste. Anuomet kraštas buvo tankiai gyvenamas, ir žmonių srautai iš Galilėjos buvo milžiniški. Apleidus miestą būta daug sumaišties. Maloniai bendraudami su draugais ir pažįstamais, Jėzaus tėvai iki sutemų nepastebėjo, kad Jo nėra. Tik sustoję pailsėti jie pasigedo savo paslaugaus vaiko. Tiesa, iš pradžių jie manė, kad Jis kažkur čia pat, su savais, tad nejautė nerimo. Nors Jis buvo dar jaunas, jie visiškai Juo pasitikėjo ir manė, kad prisireikęs Jis tuoj pat atsiras ir kaip visada jiems padės. Bet po kurio laiko išsismelkė baimė. Jie visur ieškojo Jėzaus tarp žmonių, bet veltui. Prisiminę, kaip Erodas kėsinosi nužudyti Jį kūdikystėje, suvirpėjo. Negera nuojauta užtvindė jų širdis. Jie ėmė skaudžiai kaltinti save.

Grįžę į Jeruzalę ieškojo toliau. Kita dieną jiems sugūžėjus su kitais maldininkais į šventyklą, dėmesį atkreipė pažįstamas balsas. Jie negalėjo suklysti – tas balsas buvo panašus į Jo, toks pat rimtas ir nuoširdus, o kartu melodingas.

Jėzų jie rado rabinų mokykloje. Nors apsidžiaugė, savo širdgėlos ir nerimo neužmiršo. Kai Jis vėl buvo su jais, mama papriekaištavo: „Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai Tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome Tavęs.“ Jėzus atsakė: „Kam gi Manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad Man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“

Kadangi jie, atrodo, nesuprato Jo žodžių, Jis parodė aukštytį. Jie nustebe žvelgė į Jo švytintį veidą. Per žmogiškumą spinduliavo dieviškumas. Suradę Jį šventykloje, jie pasiklausė Jo ir rabinų pokalbio ir buvo apstulbinti Jo klausimų bei atsakymų. Jo žodžiai atskleidė mintis, kurios niekada nebus užmirštos.

Dievas troško apšviesti šiuos Izraelio mokytojus ir panaudojo vienintelį būdą, kuriuo jie galėjo būti pasiekti. Deja, jiems išdidumas neleido pripažinti, kad juos kažkas gali pamokyti. Jeigu Jėzus būtų mėginęs juos mokyti, jie būtų atsisakę Jo klausyti. Taigi jie apsimetė, jog patys Jį moko ar bent jau tikrina Jo Šventojo Rašto išmąnytą.

Jėzaus klausimas savo tėvams taip pat buvo pamoka. „Argi nežinojote, kad Man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ Jėzus jau buvo pasinėręs į darbą, kurį atėjo atlikti, o Juozapas ir Marija buvo apleidę savąjį. Dievas parodė, kokia jiems garbė, kad Jis leido ateiti į jų šeimą savo Sūnų. Šventieji angelai nukreipė Juozapo žingsnius, kad apsaugotų Jėzaus gyvybę. O

jie visai dienai buvo pametę iš akių Tą, apie kurį turėjo neužmiršti nė akimirksniui. Maža to, kai atlėgo jų nerimas, užuot gailėjėsi, jie ėmė kaltinti Jį.

Suprantama, Jėzaus tėvai žiūrėjo į Jį kaip į savo pačių vaiką. Jis kasdien buvo su jais, Jo gyvenimas daugeliu atžvilgių buvo panašus į kitų vaikų, tad sunku buvo suprasti, kad Jis – Dievo Sūnus. Kilo pavojus, kad jie neįvertins to palaiminimo, kuris buvo jiems suteiktas atsiunčiant į jų šeimą pasaulio Atpirkėją. Jų širdgėla dėl išsiskyrimo su Juo ir švelnus priekaištas, kurį liudijo Jo žodžiai, turėjo jiems parodyti, koks šventas yra jiems suteiktas pasitikėjimas.

Atsakydamas savo motinai, Jėzus pirmą kartą parodė suprantas savo ryšį su Dievu. Prieš Jam gimstant angelas pasakė Marijai: „Jisai bus didis ir vadinasis Aukščiausiojo Sūnus. Viešpats Dievas duos Jam Jo tėvo Dovydo sostą; Jis karaliaus Jokūbo namuose per amžius.“ (Luko 1, 32–33) Šiuos žodžius Marija apsvairstė savo širdyje; tačiau, nors ji tikėjo, kad jos vaikas bus Izraelio Mesijas, ji nesuprato Jo misijos. Ji ir dabar nesuvokė Jo žodžių, tačiau suprato, kad Jis atsisakė savo giminystės su Juozapu ir pasiskelbė esąs Dievo Sūnus.

Jėzus neignoravo savo ryšio su žemiškaisiais tėvais. Iš Jeruzalės Jis grįžo namo kartu su jais ir toliau padėjo jiems jų sunkiuose kasdiniuose darbuose. Jis slėpė širdyje savosios misijos paslaptį, nuolankiai laukdamas, kol ateis paskirtasis metas pradėti darbą. Dar aštuoniolika metų po to, kai išpažino esąs Dievo Sūnus, Jis pripažino savo ryšį su namais Nazarete ir atlikinėjo sūnaus, brolio, draugo ir piliečio pareigas.

Kai šventykloje Jėzui atsivėrė Jo misija, Jis ėmė vengti sąlyčio su miniomis. Jis troško grįžti iš Jeruzalės į ramų gyvenimą su tais, kurie žinojo Jo paslaptį. Velykinėmis pamaldomis Dievas siekė atitraukti savo tautą nuo pasaulietinių rūpesčių ir priminti savo nuostabų darbą – jų išvadavimą iš Egipto. Jis

Kai Jis vėl buvo su jais, mama papriekaištavo: „Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai Tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome Tavęs.“ Jėzus atsakė: „Kam gi Manęs ieškokote? Argi nežinojote, kad Man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ Kadangi jie, atrodė, nesuprato Jo žodžių, Jis parodė aukštyn. Jie nustebę žvelgė į Jo švytintį veidą. Jis regėjo įspūdingas Paschos apeigas. Išgelbėtoji atsivėrė Jo misijos paslaptis.

troško, kad šiame darbe jie išvengtų išdavavimo iš nuodėmės pažadą. Kaip nužudyto avinėlio kraujas paženklino Izraelio namus, taip Kristaus kraujas turėjo išgelbėti juos; tačiau jie galėjo būti išgelbėti per Kristų tik tuo atveju, jeigu Jo gyvenimas per tikėjimą taptų jų gyvenimu. Simbolinės pamaldos buvo naudingos tik tada, jeigu nukreipdavo maldininkus pas Kristų kaip jų asmeninį Išgelbėtoją. Dievas troško, kad jie pamaldžiai tyrinėtų ir apmąstytų Kristaus misiją. Tačiau apleidusios Jeruzalė minios pernelyg dažnai pasinerdavo į kelionės malonumus ir bendravimą, užmiršdamos ką tik matytas apeigines pamaldas. Gelbėtojų jų draugijoje nebelikdavo vietos.

Kadangi Juozapui ir Marijai teko grįžti iš Jeruzalės tik su Jėzumi, Jis tikėjosi

nukreipti jų mintis į pranašystes apie Gelbėtojo kančią. Kaip Goltotoje Jis stengėsi palengvinti savo motinos širdgėlą, taip Jis galvojo apie ją ir dabar. Marijai buvo lemta pamatyti Jo paskutinąją agoniją, todėl Jėzus troško, kad ji suprastų Jo misiją, sustiprėtų ir iškęstų tada, kai kalavijas pervers jos sielą. Kaip Jėzus atsiskyrė nuo jos, o ji sielvartaudama ieškojo Jo tris dienas, taip bus ir tada, kai Jis bus paaukotas už pasaulio nuodėmes, ir tris dienas vėl bus jai prarastas. O kai Jis išeis iš kapo, jos sielvartas vėl virs džiaugsmu. Tačiau ji būtų kur kas lengviau iškentusi širdgėlą dėl Jėzaus mirties, jeigu būtų supratusi Šventojo Rašto vietas, į kurias Jis dabar kreipė jos mintis!

Jeigu Juozapas ir Marija apmąstymais bei malda būtų sutelkę savo mintis į Dievą, jie būtų supratę, koks šventas yra jiems suteiktas pasitikėjimas, ir nepaleidę Jėzaus iš akių. Vieną dieną pabuvę nebudrūs, jie prarado Išgelbėtoją, o Jo ieškoti su nerimu teko tris dienas. Taip yra ir su mumis. Tuščiažodžiaudami, sėdami blogi ar apleidę malda, mes galime vieną dieną prarasti Išgelbėtojo Artumą, o paskui, kad atgautume prarastą ramybę, gali tekti su liūdesiu Jo ieškoti daugelį dienų.

Bendraudami vienas su kitu taip pat turime saugotis neužmiršti Jėzaus ir pastebėti, kada Jo tarp mūsų jau nėra. Kai taip pasineriame į pasaulietinius dalykus, jog nebepagalvojame apie Jį, į kurią sutelktos mūsų amžinojo gyvenimo viltys, mes atsiskiriam nuo Jėzaus ir dangaus angelų. Šios šventos būtybės negali pasilikti ten, kur Gelbėtojo buvimas nepageidaujamas, o Jo nebuvimas net nepastebimas. Štai kodėl tariami Kristaus sekėjai taip dažnai atrodo pasimetę ir sutrikę.

Daugelis lanko religines pamaldas, ir Dievo Žodis juos atgaivina ir paguodžia; tačiau apleidę apmąstymus, budrumą ir malda, jie praranda palaiminimą ir pasijunta dar didesni skurdžiai nei prieš

jį gaudami. Jiems dažnai atrodo, kad Dievas pasielgė su jais per griežtai. Jie nesupranta, jog patys yra kalti. Atsiskyrę nuo Jėzaus, jie netenka Jo Artumo šviesos.

Mes turėtume kasdien skirti po valandą Kristaus gyvenimo apmąstymui. Turėtume tai daryti iš lėto, leisdami vaizduotei aprėpti kiekvieną sceną, ypač paskutiniąsias. Šitaip apmąstant Jo didžiąją auką dėl mūsų, mūsų pasitikėjimas Juo bus tvirtesnis, mūsų meilė bus puoselėjama ir mes labiau prisipildysime Jo Dvasios. Jeigu norime būti išgelbėti,

turime išmokti atgailos ir nusizeminimo pamoką kryžiaus papėdėje.

Bendraudami tarpusavyje, mes galime būti palaiminimas vienas kitam. Jeigu priklausome Kristui, mūsų gražiausios mintys bus nukreiptos į Jį. Mums patiks apie Jį kalbėtis, o kalbantis apie Jo meilę, mūsų širdis suminkštins dieviškos versmės. Žvelgdami į Jo charakterio grožį, mes „daromės panašūs į Jo atvaizdą, ir Viešpaties Dvasios veikimu vis didėja mūsų garbingumas“ (*kt. vert.: „esame keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę“; 2 Korintiečiams 3, 18*).

9 SKYRIUS

KRISTAUS VAIKYSTĖS SUNKUMAI

ŽYDŲ VAIKAI nuo pirmųjų savo gyvenimo metų buvo auklėjami pagal rabinų reikalavimus. Kiekviena poelgį apibrėžė griežtos taisyklės – iki visiškų gyvenimo smulkmenų. Sinagogos mokytojai supažindindavo jaunimą su begale reikalavimų, kurių jie, kaip izraelitai ortodoksai, turėjo laikytis. Tačiau Jėzaus šie dalykai nedomino. Jis nuo vaikystės nesilaikė rabinų įstatymų, be paliovos gilinosi į Senąjį Testamentą ir vis kartojė: „Taip pasakė Viešpats.“

Kai Jėzaus protas pradėjo suvokti žmonijos situaciją, Jis pamatė, jog visuomenės reikalavimai ir Dievo reikalavimai prieštarauja vieni kitiems. Žmonės tolo nuo Dievo Žodžio ir aukštino savo sukurtas teorijas. Jie laikėsi tradicinių ritualų, kurie buvo beverčiai. Jų pamaldos tebuvo apeigų virtinė, o šventosios tiesos, kurių tos pamaldos turėjo mokytį, buvo paslėptos nuo tikinčiųjų. Jis matė, jog be tikėjimo atliekami ritualai neteikia ramybės. Žmonės nepatyrė dvasios laisvės, kuri aplanko teisingai tarnaujant Dievui. Jėzus atėjo, kad atskleistų Dievo garbinimo prasmę, tad Jis negalėjo priartinti žmogiškų reikalavimų painiojimui su dieviškaisiais nurodymais. Jis nesi-priešino išsilavinusių mokytojų supratimams ir papročiams, tačiau papriekiaš-tautas dėl savo elgesio, neapraizgyto jų papročių, Jis pateisindavo savo elgesį Dievo Žodžiu.

Jėzus švelniai ir nuolankiai stengėsi būti malonus su visais, su kuriais tek-davo bendrauti. Kadangi Jis buvo toks švelnus ir nekrementis į akis, Rašto aiš-kintojai bei fariziejai tikėjosi, kad paveikti

Jį savo mokymu bus lengva. Jie ragino priimti senųjų rabinų puoselėjamas tai-sykles bei tradicijas, tačiau Jėzus tik paklausdavo, ar jos pagrįstos Šventuoju Raštu. Jis norėjo girdėti kiekvieną žodį, išeinantį iš Dievo lūpų, o paklusti žmo-nių prasimanymams negalėjo. Atrodė, jog Jėzus žino Šventąjį Raštą nuo pra-džios iki pabaigos ir atskleidžia jo tikrąją prasmę. Rabinams buvo gėda, kad juos moko vaikas. Jie tvirtino, kad tai jų pareiga aiškinti Šventąjį Raštą, o Jis turįs priimti jų interpretaciją. Jie nesi-tvėrė pykčiu, kad Jis drįsta priešintis jų žodžiui.

Rabinai žinojo, kad Šventasis Raštas nepagrindžia jų tradicijų. Jie suprato, jog Jėzaus dvasinis nuovokumas gerokai pranoksta jų. Vis dėlto jie širdo, nes Jis nepakluso jų diktatui. Kai jiems nepa-vyko Jį įtikinti, jie susirado Juozapą ir Mariją ir papasakojo apie Jėzaus neklus-numą. Taigi Jam teko iškęsti priekaištus ir pasmerkimą.

Jėzus nuo mažų dienų pradėjo ugdyti savo charakterį, ir net pagarba bei meilė savo tėvams negalėjo sutrukdyti Jam paklusti Dievo Žodžiui. „Parašyta“, – pa-sakydavo Jis pamatęs ar išgirdęs bet ką, kas skyrėsi nuo šeimos papročių. Tačiau rabinai apkartino Jo gyvenimą. Dar jau-nystėje Jis turėjo išmokti sunkią tylėjimo ir kantrybės pamoką.

Jo broliai – taip buvo vadinami Juo-zapo sūnūs – stėjo rabinų pusėn. Jie atkakliai laikėsi tradicijų kaip Dievo rei-kalavimų. Žmonių supratimus jie vertino labiau už Dievo Žodį ir buvo didžiai pasi-piktinę, kai Jėzus aiškiai atskyrė melą

Jėzus nuo mažų dienų pradėjo ugdyti savo charakterį, ir net pagarba bei meilė savo tėvams negalėjo sutrukdyti Jam paklusti Dievo Žodžiui. Jis elgėsi pagal principą: „Parašyta.“

nuo tiesos. Jo griežtą Dievo Įstatymo laikymąsi jie pasmerkė kaip užsispyrimą. Juos nustebino žinios ir išmintis, kuriuos Jis parodė atsakinėdamas rabinams. Jie žinojo, kad Jo jokie išminčiai nelavino, bet dabar negalėjo nepastebėti, jog Jis pats juos moko. Jie suprato, kad Jo išsilavinimas yra aukštesnis nei jų. Tačiau jie neižvelgė, kad Jis gali prieiti prie gyvybės medžio – pažinimo šaltinio, apie kurį jie net nenutuokė.

Kristus nebuvo atsiskyrėlis, ir farizėjus be galo žeidė tai, kad Jėzus nesilaikė jų griežtų taisyklių. Jis matė, jog religija yra apjuosta aukštos tvoros, kaip pernelg šventas dalykas kasdieniam gyvenimui. Jis griovė šias skiriančias sienas. Bendraudamas su žmonėmis Jėzus neklausdavo: „Kuo jūs tikite?“, „Kokiai Bažnyčiai priklausote?“ Jis padėjo visiems,

kuriems reikėjo pagalbos. Užuoat atsiskyręs vienuolio celėje, kad pademonstruotų savo dangišką charakterį, Jis uoliai darbavosi dėl žmonijos. Jis diegė principą, kad biblinę religiją sudaro ne kūno marinimas. Jis mokė, jog tikra ir nesuteršta religija nėra skirta tik tam tikram metui ir ypatingoms progoms. Visada ir visur Jis rodė žmonėms meilę bei rūpestį ir skleidė džiugaus pasišventimo šviesą. Visa tai buvo priekaištas farizėjams. Paaikšėjo, jog religija nėra savanaudiškumas, ir jų liguistas pasišventimas asmeniniams interesams yra toli nuo tikro pamaldumo. Tai sukėlė jų priešišumą Jėzui, todėl jie mėgino priversti Jį paklusti jų taisyklėms.

Jėzus stengėsi palengvinti kiekvieno kančią. Jis neturėjo daug pinigų, tačiau dažnai paaudkodavo maisto tiems, kurie atrodė alkanesni už Jį. Jo broliai matė,

kad Jo įtaka toli pranoko jų. Jis buvo toks taktiškas, koks nė vienas iš jų nebuvo ir nenorėjo būti. Jie šiurkščiai kalbėdavosi su vargšais, nupuolusiais žmonėmis, o Jėzus, susiradęs tuos pačius žmones, tardavo jiems padrašinimo žodžius. Tiems, kuriems reikėjo, Jis paduodavo šalto vandens ir tyliai įdėdavo jiems į rankas savo maistą. Kadangi Jis palengvindavo jų kančias, tiesos, kurių Jis mokė, būdavo siejamos su gailestingumu, todėl išlikdavo atminty.

Visa tai erzino Jo brolius. Jie buvo vyresni už Jėzų, todėl manė, kad Jis turi jų klausyti. Jie kaltino Jį, kad Jis laiko save pranašesniu už juos ir iškelia net aukščiau mokytojų, kunigų bei tautos vadovų. Jie dažnai grasino ir mėgino Jėzų

suprato ne daugiau negu Jobo draugai įstengė suprasti jo nusizeminimą ir kančią.

Broliai nesuprato Jėzaus, nes Jis buvo nepanašus į juos. Jo matai buvo ne jų matai. Įpratę orientuotis į žmones, jie nusigrėždavo nuo Dievo, todėl jų gyvenime nebuvo juntama Jo galios įtaka. Religijos formos, kurių jie laikėsi, negalėjo pakeisti charakterio. Jie duodavo „dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų“, o pamiršdavo „kas svarbiausia Įstatyme: teisingumą, gailestingumą ir ištikimybę“ (Mato 23, 23). Jėzaus pavyzdys juos nuolatos erzino. Jis neapkentė vienintelio dalyko pasaulyje – nuodėmės. Jis negalėjo žiūrėti į neteisą poelgį be širdgėlos, kurią buvo neįmanoma nuslėpti. Tarp formalistų, kurių

Jo dažnai klausdavo: „Kodėl Tu linkęs taip išsiskirti, būti kitoks nei mes visi?“ Jis atsakydavo: „Parašyta: ‘Laimingi, kurių kelias be priekaišto, kurie gyvena pagal Viešpaties Įstatymą. Laimingi, kas laikosi Jo įsakų ir ieško Jo visa širdimi, nedaro nieko pikta, bet eina Jo keliais.’“ (žr. Psalmė 119, 1–3) Kai Jo klausdavo, kodėl Jis nešėlsta su Nazareto jaunimu, Jėzus atsakė: „Parašyta: ‘Džiaugiuosi Tavo kelio įsakais, kaip visais turtais. Gilinuosi į Tavo įsakymus ir įsižiūriu į Tavo kelius. Mėgaujuosi Tavo įstatais, paisysiu Tavo žodžio.’“ (žr. Psalmė 119, 14–16)

įbauginti; tačiau Jis tvirtai žengė pirmyn, o Jo vedlys buvo Šventasis Raštas.

Jėzus mylėjo savo brolius ir visada jiems buvo malonus; bet jie pavydėjo Jam ir demonstravo sąmoningą netikėjimą ir panieką. Jie neįstengė suprasti Jo elgesio. Jėzuje išryškėjo didžiuliai prieštaravimai. Jis buvo dieviškasis Dievo Sūnus ir kartu bejėgis vaikas. Pasaulio Kūrėjas, kuriam priklausė Žemė, tačiau kiekviename žingsnyje Jį lydėjo skurdas. Jis buvo orus, ir Jo individualybė iš esmės skyrėsi nuo žemiško išdidumo ir puikybės; Jis nesiekė išgarsėti pasaulyje ir pasitenkino net žemiausia padėtimi. Tai siutino Jo brolius. Jie negalėjo paaiškinti, kodėl sunkumuose ir nepriteklįje Jis visada išlieka ramus. Jie nežinojo, jog tai dėl mūsų Jis tapo vargdieniu, kad mes tapume „turtingi per Jo neturtą“ (2 Korintiečiams 8, 9). Jo misijos paslaptį jie

išorinis šventumas slėpė meilę nuodėmei, ir charakterio, kuriam svarbiausia buvo Dievo šlovė, kontrastas buvo akivaizdus. Kadangi Jėzaus gyvenimas smerkė blogį, Jis sutiko pasipriešinimą ir namuose, ir visuomenėje. Jo nesavanaudiškumas ir dorumas buvo aptarinėjami su pašaipa. Jo kantrumas ir geraširdiškumas buvo laikomi bailumu.

Iš viso kartėlio, kuris tenka žmonijos daliai, nebuvo to, ko nebūtų paragavęs Kristus. Buvo tokių, kurie mėgino niekinti Jį dėl Jo gimimo aplinkybių – net vaikystėje Jam teko sutikti paniekinamų žvilgsnių ir piktų šnabždėjimųsi. Jeigu Jis būtų atsakęs į tai nekantriu žodžiu ar žvilgsniu, jei būtų pasekęs brolių pėdomis bent kartą pasielgdamas neteisingai, Jis jau nebebūtų tobulas pavyzdys. Taigi nebūtų galėjęs įgyvendinti Atpirkimo planą. Jeigu Jis būtų bent pripažinęs,

kad nuodėmę galima pateisinti, šėtonas būtų triumfavęs, o pasaulis pražūtų. Štai kodėl gundytojas stengėsi kiek įmanoma apsunkinti Jo gyvenimą ir taip vesti Jį į nuodėmę.

Tačiau į kiekvieną pagundymą Jėzus turėjo vienintelį atsakymą: „Parašyta.“ Jis retai priekaištavo savo broliams dėl neteisingo elgesio, bet visada turėjo jiems žodį nuo Dievo. Jį dažnai kaltino bailumu, nes Jis nesutikdavo daryti kartu su jais kažką neleistina, tačiau Jėzus atsakydavo: „Parašyta: ‘Pagarbi Viešpaties baimė yra išmintis, o vengimas pikta – protas.’“ (žr. *Jobo 28, 28*)

Buvo tokių, kurie troško bendrauti su Juo, nes Jo buvimas teikė ramybę; tačiau daugelis Jo vengė, mat Jo tyras gyvenimas jiems buvo kaip priekaištas. Jauni draugai ragino Jį eiti jų keliais. Jėzus visada buvo geros nuotaikos, linksmas; jiems patiko būti su Juo, todėl jie priimdavo Jo pasiūlymus; tačiau Jo drovumas jiems nepatiko, tad vadindavo Jį užsidariusiu ir griežtuoliu. Jėzus atsakydavo: „Parašyta: ‘Kaip gali jauni žmonės nepalūžti savo kelyje? – Laikydami Tavo žodžių.’“ „Branginu širdyje Tavo Žodį, kad Tau nenusidėčiau.“ (žr. *Psalms 119, 9, 11*)

Jo dažnai klausdavo: „Kodėl Tu linkęs taip išsiskirti, būti kitoks nei mes visi?“ Jis atsakydavo: „Parašyta: ‘Laimingi, kurių kelias be priekaišto, kurie gyvena pagal Viešpaties Įstatymą. Laimingi, kas laikosi Jo įsakų ir ieško Jo visa širdimi, nedaro nieko pikta, bet eina Jo keliais.’“ (žr. *Psalms 119, 1–3*)

Kai Jo klausdavo, kodėl Jis nešėlsta su Nazareto jaunimu, Jėzus atsakydavo: „Parašyta: ‘Džiaugiuosi Tavo kelio įsakais, kaip visais turtais. Gilinuosi į Tavo įsakymus ir išsiūriu į Tavo kelius. Mėgaujuosi Tavo įstatais, paisysiu Tavo žodžio.’“ (žr. *Psalms 119, 14–16*)

Jėzus nekovojo dėl savo teisų. Kadanį Jis buvo stropus ir nelinkęs skųstis, nesyk darbas tapdavo pernelyg sunkus. Tačiau Jis nesuklupdavo ir

nesutrikdavo. Jis gyveno virš šių sunkumų – tarytum Dievo veido šviesoje. Kai su Juo pasielgdavo šiurkščiai, Jis neatsikirdavo, o kantriai iškęsdavo įžeidimą.

Jo ne kartą klausė: „Kodėl Tu leidiesi šitaip niekinamas, net savo brolių?“ Jis atsakydavo: „Parašyta: ‘Mano vaike, neužmiršk mano mokymo, ir tebrangina tavo širdis mano įsakymus, nes jie tau suteiks daug dienų bei gyvenimo metų ir gerovės. Nuolat su tavimi tebūna gerumas ir ištikimybė; užsirišk juos sau ant kaklo, įsirašyk savo širdies plokštėje. Taip rasi malonę ir gerą vardą Dievo ir žmonių akyse.’“ (žr. *Patarlių 3, 1–4*)

Nuo tada, kai Jėzaus tėvai Jį rado šventykloje, Jo elgesys jiems buvo paslaptis. Jie dėl nieko neprieštaravo, bet Jo pavyzdys buvo nuolatinė pamoka.

Buvo tokių, kurie troško bendrauti su Juo, nes Jo buvimas teikė ramybę; tačiau daugelis Jo vengė, mat Jo tyras gyvenimas jiems buvo kaip priekaištas. Jauni draugai ragino Jį eiti jų keliais. Jėzus visada buvo geros nuotaikos, linksmas; jiems patiko būti su Juo, todėl jie priimdavo Jo pasiūlymus; tačiau Jo drovumas jiems nepatiko, tad vadindavo Jį užsidariusiu ir griežtuoliu.

Jis atrodė atskirtas nuo kitų. Didžiausią laimę Jėzus patirdavo būdamas vienas gamtoje ir su Dievu. Kai tik galėdavo, Jis atsitraukdavo nuo darbų, eidavo į laukus, mąstydamas žaliuose slėniuose, bendraudavo su Dievu kalno atslaitėje ar miško medžių apsuptyje. Ankstyva rytmetį Jis dažnai praleisdavo kur nors nuošaliai mąstydamas, tyrinėdamas Šventąjį Raštą arba meldamasis. Po šių ramybės valandų Jis grįždavo namo, vėl imdavosi savo pareigų ir rodydavo kantraus triūso pavyzdį.

Kristaus gyvenimą ženklino pagarba ir meilė savo motinai. Marija širdyje tikėjo, kad iš jos gimęs šventas vaikelis yra seniai žadėtasis Mesijas, tačiau

*Kai kunigai ir mokytojai prašydavo Marijos pagalbos siekiant suvaldyti Jėzų, ji didžiai nusimindavo; tačiau Jam pacitavus Šventojo Rašto vietas, kurio-
mis Jis grindė savo elgesį, į jos širdį vėl grįždavo ramybė.*

išreikšti savo tikėjimo nedrįso. Per visą Jo gyvenimą žemėje ji kentėjo kartu su Juo. Ji sielojosi matydama, kokius sunkumus Jam tenka iškęsti vaikystėje ir jaunystėje. Pateisindama Jo elgesyje tai, ką žinojo esant teisinga, ji pati atsidurdavo keblioj padėty. Bendravimą šeimoje ir švelnų motinos dėmesį savo vaikams ji laikė gyvybiškai svarbiais būdo formavimui. Juozapo sūnūs ir dukterys tai žinojo ir, remdamiesi jos nerimu, stengėsi savaip pakeisti Jėzaus įpročius.

Marija dažnai prieštaraudavo Jėzui ir skatino Jį paklusti rabinų reikalavimams. Tačiau Jo niekas neįtikino pakeisti savo įpročius apmąstyti Dievo darbus ir siekti palengvinti žmonių ar net nieko nesuprantančių gyvulių kančias. Kai kunigai ir mokytojai prašydavo Marijos pagalbos siekiant suvaldyti Jėzų, ji didžiai nusimindavo; tačiau Jam

pacitavus Šventojo Rašto vietas, kurio-
mis Jis grindė savo elgesį, į jos širdį vėl grįždavo ramybė.

Kartais ji svyrudavo tarp Jėzaus ir Jo brolių, kurie netikėjo, kad Jis – Dievo Siųstasis; tačiau viskas liudijo apie Jo dievišką charakterį. Ji matė Jį besiaukojantį kitų labui. Jo buvimas nuskaidrindavo namus, o Jo gyvenimas buvo kaip raugas tarp visuomenės atstumtųjų. Be nuodėmės ir nesuterštas, Jėzus vaikščiojo tarp nerūpestingųjų, šiurkščiųjų ir nemandagiųjų; tarp nesąžiningų muitininkų, nutrūktgalvių palaidūnų, neteisiųjų samariečių, pagonių kareivių, tamsių valstiečių ir margos minios. Matydamas pavargusius, tačiau privers-tus vilkti savo sunkias naštas žmones, Jėzus kalbėjo užuojautos žodžius. Jis padėjo jiems nešti jų naštas ir mokė to, ko pats buvo išmokęs iš gamtos, – apie meilę, malonumą, Dievo gerumą.

Jėzus mokė visus žiūrėti į save kaip į apdovanotus brangiais talentais, kurie teisingai panaudojami užtikrins amžinuosius turtus. Jis neišleido į savo gyvenimą jokios tuštybės ir savo pavyzdžiu mokė, kad kiekviena akimirka turi amžinas pasekmes; tai yra, ji turi būti puoselėjama kaip brangenybė ir skiriama šventiems tikslams. Nė pro vieną žmogų Jėzus nepraėjo kaip pro bevertį, bet stengėsi kiekvienai širdžiai skirti išgelbėjančių vaistų. Kad ir kokiaje draugijoje Jis atsidurdavo, Jo pamokos atitikdavo metą ir aplinkybes. Jis stengėsi įkvėpti viltį šiurkščiausiems ir beviltiškiems, užtikrindamas, kad jie gali tapti be kaltės ir ydos, o jų charakteris gali liudyti juos esant Dievo vaikais. Jis dažnai sutikdavo nuklydusius ir šėtono užvaldytus žmones, kurie nebeturėjo jėgų sutraukti jo pančius. Tokiems – praradusiems drąsą, ligotiems, gundomiems ir nupuolusiems Jėzus kalbėdavo švelniausios užuojautos žodžius – žodžius, kurie buvo reikalingi ir galėjo būti su-prasti. Kiti Jo sutiktieji kaip lygūs su lygiu grūmėsi su sielų priešu. Šiuos Jis

padėšindavo ir užtikrindavo, kad jie laimės; mat Dievo angelai buvo jų pusėje ir turėjo atnešti jiems pergalę. Tie, kuriems Jėzus taip padėdavo, buvo įsitikinę, jog egzistuoja Tas, kuriuo jie gali visiškai pasitikėti. Jis neišduos paslapčių, kurias jie pakuždėjo į Jo gailestingas ausis.

Jėzus buvo kūno ir sielos gydytojas. Jis domėjosi visomis kančios atmainomis, kokias tik pastebėjo, ir kiekvienam kenčiančiajam teikė atgaivą; Jo žodžiai skambėjo kaip raminantis balzamas. Niekas negalėjo pasakyti, kad Jis padarė stebuklą, tačiau dorybė – gydanti meilės jėga – sklido nuo Jo ligoniams ir prislėgtiesiems. Taip nepastebimai Jis

darbavosi dėl žmonių nuo ankstyvos vaikystės. Kaip tik dėl to, prasidėjus Jo viešai tarnystei, daugelis mielai Jo klausėsi.

Vis dėlto vaikystėje, jaunystėje ir brandos amžiuje Jėzus buvo vienišas. Savo tyrumu ir ištikimybe Jis „vienas traiškė vynuoges spaudykloje“, nė vieno iš žmonių nebuvo su Juo. Jis nešė didžiulę atsakomybę už žmonijos išgelbėjimą naštą. Jis suprato, kad jeigu žmonių principai ir tikslai nepasikeis, visi praeis. Tai slėgė Jo sielą, ir niekas negalėjo įvertinti tos naštos. Turėdamas aiškų tikslą, Jis taip rikiavo savo gyvenimą, kad taptų šviesa žmonėms.

10 SKYRIUS

BALSAS TYRUOSE

Šis skyrius pagrįstas Luko 1, 5–23. 57–80; 3, 1–18; Mato 3, 1–12; Morkaus 1, 1–8

IŠ IZRAELIO ištikimųjų, kurie jau seniai laukė Mesijo atėjimo, kilo Kristaus pirmtakas. Senyvas kunigas Zacharijas ir jo žmona Elzbieta „buvo teisūs Dievo akyse“; jų ramus ir šventas gyvenimas tikėjimo šviesa it žvaigždė spindėjo tų blogio dienų tamsumoje. Šiai pamaldžiai porai buvo pažadėtas sūnus, kuris „eis pirma Viešpaties Jam kelio nutiesti“.

Zacharijas gyveno „Judėjos kalnyne“. Jis atkeliavo į Jeruzalę vieną savaitę tarnauti šventykloje – dukart per metus tai turėjo atlikti visų kraštų kunigai. „Kartą Zacharijas ėjo pagal skyriaus eilę Dievo tarnystės pareigas, ir pagal kunigų paprotį burtu teko jam įžengti į Viešpaties šventovės vidų ir aukoti smilkalus.“ Jis stovėjo priešais auksinių aukurą šventoje šventyklos vietoje. Smilkalų debesis kartu su izraelitų maldomis kilo priešais Viešpatį. Staiga jis pajuto Dievo Artumą. „Smilkalų aukuro dešinėje“ stovėjo angelas. Angelo padėtis liudijo palankumą, tačiau Zacharijas į tai neatkreipė dėmesio. Jis daug metų meldė Atpirkėjo atėjimo; dabar dangaus pasiuntinys pranešė, kad į šias maldas netrukus bus atsakyta; tačiau Dievo malonė jam pasirodė pernelyg didelė, kad jis patikėtų. Jis buvo kupinas baimės ir smerkė save.

Bet angelas pasveikino Zachariją džiaugsmingai padrašindamas: „Nebijok, Zacharijau, tavo prašymas išklautas. Tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi Jonu. Tau bus džiaugsmas ir paguoda, ir daugelis

džiaugsis jo gimimu, nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių jis bus kupinas Šventosios Dvasios ir daugybę Izraelio sūnų atvers į Viešpatį, jų Dievą. Su Elijo dvasia ir galybe jis žengs pirma Viešpaties, kreipdamas tėvų širdis į vaikus ir įkvėpdamas neklusniems teisiųjų nusiteikimą, kad prirengtų Viešpačiui tobulą tautą.“ Tada Zacharijas tarė angelui: „Kaip aš tai patirsiu? Aš gi jau senis, ir mano žmona nebejauna.“

Zacharijas gerai žinojo, jog ir Abraomui senatvėje buvo duotas vaikas dėl to, kad jis ištikimai tikėjo Tuo, kuris pažadėjo. Bet akimirksniui senyvo kunigo mintys nukrypo į žmogišką silpnumą. Jis užmiršo, jog tai, ką Dievas pažadėjo, Jis gali ir įvykdyti. Koks kontrastas tarp šio netikėjimo ir naivaus, vaikiško Marijos, Nazareto mergelės, tikėjimo! Atsakydama angelui, ji nuostabiai paskelbė: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei.“ (Luko 1, 38)

Zacharijo sūnaus gimimas, kaip ir Abraomo bei Marijos, atskleidžia vieną svarbią dvasinę tiesą – kad esame lėti mokytis ir greitai užmiršti. Patys iš savęs mes negalime padaryti nieko gera; tačiau tai, ko negalime atlikti mes, kiekvienoje nuolankioje ir tikinčioje sieloje atliks Dievo galia. Būtent per tikėjimą buvo duotas pažado vaikas. Per tikėjimą gauname dvasinį gyvenimą ir galime atlikti teisumo darbus.

Į Zacharijo klausimą angelas atsakė: „Aš esu Gabriėlius, stovintis Dievo aki-vaizdoje. Esu atsiųstas kalbėti su tavimi

Zacharijas suabejojo angelo žodžiais. Jam buvo atimtas žadas, kol jie išsipildė. „Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo metu.“

ir pranešti tau šią gerąją naujieną.“ Prieš penkis šimtus metų Gabrielius pranešė Danieliui apie pranašiskąjį laikotarpį, trukšiantį iki Kristaus atėjimo. Suvokimas, jog šis metas artėja į pabaigą, paskatino Zachariją melsti Mesijo atėjimo. Dabar tas pats pasiuntinys, per kurį buvo duota pranašystė, atėjo paskelbti apie jos išsipildymą.

Angelo žodžiai: „Aš esu Gabrielius, stovintis Dievo akivaizdoje“ liudija, jog dangaus rūmuose jis užima garbingą padėtį. Atėjęs su žinia pas Danielių, jis pranešė: „Nė vienas nepadeda man varžytis su šiais didžiūnais, išskyrus jūsų didžiūną Mykolą [Kristų].“ (*Danieliaus 10, 21*) Apie Gabrielių Išgelbėtojas Apreiškime Jonui pasakė: „Per savo pasiųstą angelą Jis padarė jį žinomą savajam tarnui Jonui“ (*Apreiškimo 1, 1*). O Jonui angelas pranešė: „Aš esu tarnas, kaip tu ir tavo broliai pranašai.“ (*Apreiškimo 22, 9*). Nuostabu – angelas, kuris savo garbingumu yra antras po Dievo Sūnaus, pasirenkamas atskleisti nuodėmingam žmogui Dievo užmojus.

Zacharijas suabejojo angelo žodžiais. Jam buvo atimtas žadas, kol jie išsipildė. „Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo metu.“ Kunigo pareiga pamaldų metu buvo melsti visuomenės ir tautos nuodėmių atleidimo bei Mesijo atėjimo; tačiau kai Zacharijas mėgino tai padaryti, jis negalėjo ištarti nė žodžio. Išėjęs palaiminti žmonių, jis „aiškinosi jiems ženklus ir pasiliko nebylys“. Jie ilgai laukė ir jau pradėjo nuogąstauti, ar tik nebus jį nubaudęs Dievas. Tačiau kai jis išėjo iš šventos vietos, jo veidas švytėjo Dievo šlove, ir „jie suprato, kad jis turėjęs šventovėje regėjimą“. Zacharijas parodė jiems, ką regėjęs bei girdėjęs. „Tarnystės dienoms pasibaigus, jis sugrįžo namo.“

Gimus pažadėtajam vaikui, tėvo liežuvis atsirišo, ir „jis ėmė kalbėti, šlovindamas Dievą. Visus kaimynus apėmė baimė, ir po visą Judėjos kalnyną sklido kalbos apie šiuos įvykius. Visi girdėjuosieji dėjosai tai į širdį ir klausinėjo: ‘Kaip manai, kas bus iš to vaiko?’“ Visa tai turėjo atkreipti dėmesį į Mesijo atėjimą, kuriam Jonas turėjo parengti kelią.

Šventoji Dvasia nužengė ant Zacharijo, ir štai kaip gražiai jis išpranašavo savo sūnaus misiją:

„O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu, nes tu eisi pirma Viešpaties Jam kelio nutiesti; tu mokysi Jo žmones išganymą pažinti per nuodėmių atleidimą. Dėl širdingiausio mūsų Dievo gailestingumo mus aplankė šviesa iš aukštybių, kad apšviestų tūnančius tamsoje ir mirties ūksmėje, kad mūsų žingsnius pakreiptų į ramybės kelią.“

„O kūdikis augo ir jo dvasia tvirtėjo. Jis gyveno dykumoje iki pat savo viešo pasirodymo Izraeliui dienos.“ Prieš Jono gimimą angelas pasakė: „Jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių

jis bus kupinas Šventosios Dvasios.“ Dievas pašaukė Zacharijo sūnų didžiam darbui, didžiausiam iš kada nors patikėtųjų žmogui. Kad jis atliktų šį darbą, su juo turėjo darbuotis ir Viešpats. Dievo Dvasia turėjo būti su juo, kad jis įvykdytų angelo nurodymus.

Jonas turėjo eiti į pasaulį kaip Jehovos pasiuntinys, nešdamas žmonėms Dievo šviesą. Jis turėjo suteikti jų mintims naują kryptį. Turėjo parodyti jiems Dievo reikalavimų šventumą ir tai, kad jiems reikalingas Jo tobulas teisumas. Toks pasiuntinys turėjo būti šventas. Jis turėjo būti jame gyvenančios Dievo Dvasios šventykla. Kad atliktų savo misiją, jis turėjo būti tvirtas fiziškai, stiprus protu ir dvasia. Taigi jis turėjo mokėti suvaldyti savo inorius bei aistras. Jis turėjo mokėti valdyti visas savo galias, kad galėtų stovėti tarp žmonių nepajudinamas išorinių aplinkybių, kaip uolos ir kalnai dykumoje.

Jono Krikštytojo laikais turto geidimas, noras prabangiai gyventi ir pasirodyti buvo plačiai paplitę. Kūniški malonumai, puotavimas ir lėbavimas sukeldavo fizinės ligas, stūmė į išsigimimą, atbukino dvasinę nuovoką ir susilpnino jautrumą nuodėmei. Jonas turėjo pasitarnauti kaip reformatorius. Savo kukliu gyvenimu ir paprastu apsirengimu jis turėjo būti priekaištas ano meto pertekliui. Taigi Jono tėvams duotieji nurodymai – tai nuo Dangaus sosto atsiųstojo angelo kantrybės pamoka.

Vaikystėje ir jaunystėje charakteris pats imliausias. Tuo metu turi būti ugdoma savitvarda. Prie namų židinio, šeimoje gautos pamokos išlieka visam laikui. Ankstyvaisiais gyvenimo metais išugdyti ipročiai labiau už įgimtus gebėjimus apsprendžia, ar žmogus bus pergalingas gyvenimo kovose. Jaunystė – sėjos metas. Ji nulemia derliaus pobūdį ir šiame, ir būsimajame gyvenime.

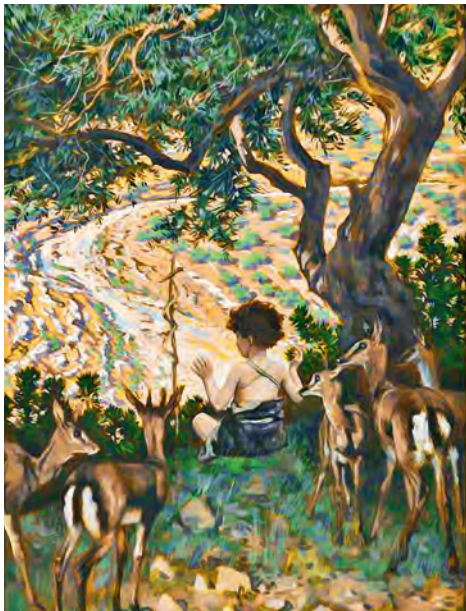
Kaip pranašas, Jonas turėjo kreipti „tėvų širdis į vaikus“ ir įkvėpti „neklusniems teisiųjų nusiteikimą, kad prirengtu

Viešpačiui tobulą tautą“. Rengdamas kelią Kristaus pirmajam atėjimui, jis buvo atstovas tų, kurie turi parengti žmones mūsų Viešpaties antrajam atėjimui. Pasaulis pasinėręs į malonumus. Apstu klaidžiamokslių ir prasimanymų. Šėtonas vis uoliau rezga pinkles, kad pražudytų žmones. Visi, kurie nori daryti šventus darbus pagarbiai bijodami Dievo, turėtų išmokti santūrumo ir savitvados. Geismai ir aistros turi būti pavaldžios aukštesniosioms proto galioms. Šis savęs drausminimas būtinas proto jėgai ir dvasinei išvalgai, kurios įgalins mus suprasti ir laikytis šventų Dievo Žodžio tiesų. Štai kodėl rengiantis Kristaus antrajam atėjimui tokios svarbios santūrumo pamokos.

Jeigu viskas būtų klostėsi kaip įprastai, Zacharijo sūnus turėjo būti ruošiamas tapti kunigu. Tačiau rabinų mokyklos išsilavinimas būtų padaręs jį netinkamą šiam darbui. Dievas nesiuntė jo pas teologijos mokytojus, kad išmoktų aiškinti Šventąjį Raštą. Jis nuvedė jį į dykumą, kad mokytųsi iš gamtos ir gamtos Dievo.

Jonas apsigyveno atokioje vietoje, tarp plikų kalvų, siaurų tarpeklių ir urvų uolose. Jis apsisprendė iškeisti gyvenimo malonumus ir prabangą į griežtą dykumos drausmę. Čia jo aplinka buvo palanki formotis paprastumo ir savęs išsižadėjimo ipročiams. Netrukdomas pasaulio klegesio, čia jis galėjo įsisavinti gamtos, apreiškimo ir Apvaizdos pamokas. Dievobaimingi tėvai Jonui dažnai kartojo žodžius, kuriuos angelas ištare Zacharijui. Jis žinojo savo misiją nuo vaikystės ir prisiėmė jam patikėtą šventąjį darbą. Vienuma dykumoje Jonui Krikštytojui buvo malonus pabėgimas iš visuomenės, kurioje tarpo įtarumas, netikėjimas ir netyrumas. Jis nepasitikėjo savo jėgomis atsispirti pagundoms, tad vengė nuolatinio sąlyčio su nuodėme, kad neprarastų suvokimo, jog yra perdėm nuodėmingas.

Nuo gimimo pašvęstas Dievui kaip nazyras, Jonas davė viso gyvenimo pasišventimo įžadą. Jis rengėsi kaip senovės

Jeigu viskas būtų klostęsi kaip įprastai, Zacharijo sūnus turėjo būti ruošiamas tapti kunigu. Tačiau rabinų mokyklos išsilavinimas būtų padaręs jį netinkamą šiam darbui. Dievas nesiuntė jo pas teologijos mokytojus, kad išmokytų aiškinti Šventąjį Raštą. Jis nuvedė jį į dykumą, kad mokytųsi iš gamtos ir gamtos Dievo.

pranašai – odiniu diržu, perjuostu kupranugario vilnų apdaru. Maitinosi „skėriais ir lauko medumi“, gerė tyrą kalnų versmių vandenį.

Tačiau Jono gyvenimas nebuvo tuščias, asketiškai nuobodus ar savanau-diškai uždaras. Kartkartėm jis išeidavo į žmones ir visada susidomėjęs stebėjo, kas vyksta pasaulyje. Iš savo ramios užuovėjos jis stebėjo besiklostančius įvykius. Dievo Dvasios apšviestu regėjimu jis tyrinėjo žmonių charakterius, kad suprastų, kaip pasiekti jų širdis su Dangaus žinia. Jis nešė savosios misijos našta. Vienuoje mąstydamas ir meldamasis, jis rengė savo sielą laukiančiam viso gyvenimo darbui.

Netgi dykumoje Jonas nebuvo apsaugotas nuo pagundų. Jis kiek įmanoma užkirto šėtonui visus kelius, bet gundytojas vis tiek persekiojo. Vis dėlto Jono dvasinė nuovoka išliko; jis buvo išsiugdęs tvirtą, ryžtingą būdą ir, padedamas Šventosios Dvasios, sugebėjo perprasti šėtono kėslus ir atsispirti jo galiai.

Dykumoje Jonas atrado mokyklą ir šventovę. Kaip ir Mozę Midjano kalnyne, jį gaubė Dievo Artumas ir supo Jo galybės įrodymai. Jam nebuvo skirta, kaip didžiajam Izraelio vedliui, gyventi rūšioje vienišų kalnų didybėje; tačiau prieš jį už Jordano vėrėsi Moabo aukštumos, liudijančios apie Tą, kuris supylė kalnus ir apdovanojo juos tvirtumu. Niūri ir baimę kelianti dykumos gamta gyvai vaizdavo Izraelio padėtį. Derlingas Viešpaties vynuogynas tapo tuščia plyne. Tačiau virš dykumos driekėsi skaistus ir gražus dangus. Susitelkusius tamsius audros debesis apjuosė pažado vaivorykštė. Taip ir virš Izraelio nuopuolio švietė pažadėtoji Mesijo valdžios šlovė. Rūstybės debesis išsklaidė Jo gailestingumo Sandoros vaivorykštė.

Vienas tyliomis naktimis jis skaitė apie Dievo pažadą Abraomui pagausinti jo palikuonis kaip žvaigždės danguje. Moabo kalnus auksinanti aušra bylojo apie Tą, kuris bus „tarsi ryto šviesa, saulei tekant giedrą rytą“ (2 Samuelio 23, 4). O skaistų vidudienį jis regėjo Jo apsi-reiškimo didybę: „Viešpaties šlovė bus apreiškta! Visa žmonija drauge ją išvys.“ (Izaijo 40, 5)

Su pagarbia baimė ir kartu džiūgaujančia dvasia Jis tyrinėjo pranašų raštus, apreiškiančius Mesijo atėjimą – pažadėtojo ainio, kuris sutrupins gyvatei galvą; Sutaikintojo, kuris pasirodys prieš tai, kai karalius baigs valdyti Dovydo soste. Dabar atėjo metas. Siono kalno rūmuose sėdėjo romėnų valdovas. Pagal užtikrintą Viešpaties žodį, jau gimė Kristus.

Susižavėjęs pranašas Izaijas dieną naktį kalbėjo apie Mesijo šlovę – Jesės kelmo atžalą, Karalių, kuris valdys

teisingai, „nešališkai spręš krašto vargšienų bylas“, bus „prieiglobstis nuo audros, ...lyg milžinės uolos šešėlis saulės tviskinamoje šalyje“. Izraelis nebebus vadinamas „Paliktąja“, o jo šalis – „Nuniokotąja“; Viešpats jį vadins „jį Mano žavesys“, o jo šalį – „Ištekėjusia“ (žr. Izaijo 11, 4; 32, 2; 62, 4). Vienišo tremtinio širdį pripildė šlovingas regėjimas.

Jis žvelgė į Karaliaus grožį ir užmiršo save. Jis regėjo šventumo didybę ir jautėsi menkas bei nevertas. Jis buvo pasirengęs žengti į priekį kaip dangaus pasiuntinys, nesustabdomas žmonių, nes žiūrėjo į Dievą. Jis galėjo stovėti tiesus ir bebaimis žemiškųjų monarchų

Kaip pranašas, Jonas turėjo kreipti „tėvų širdis į vaikus“ ir įkvėpti „neklusniems teisųjų nusiėtikimą, kad prirengtų Viešpačiui tobulą tautą“. Rengdamas kelią Kristaus pirmajam atėjimui, jis buvo atstovas tų, kurie turi parengti žmones mūsų Viešpaties antrajam atėjimui.

akivaizdoje, nes buvo žemai nusilenkęs karalių Karaliui.

Jonas nevisiškai suprato, kokia bus Mesijo karalystė. Jis laukė, kol Izraelis bus išvaduotas iš tautos priešų, o didžiausia jo viltis buvo teisumo Karaliaus atėjimas ir Izraelio kaip šventos tautos įkūrimas. Jis tikėjo, kad jam gimus nuskambėjusi pranašystė išsipildys:

„...atmena savo šventąją sandorą..., jog leis mums, išvaduotiems iš priešų rankos, be baimės Jam tarnauti per visą gyvenimą šventumu ir teisumu Jo aktyse.“

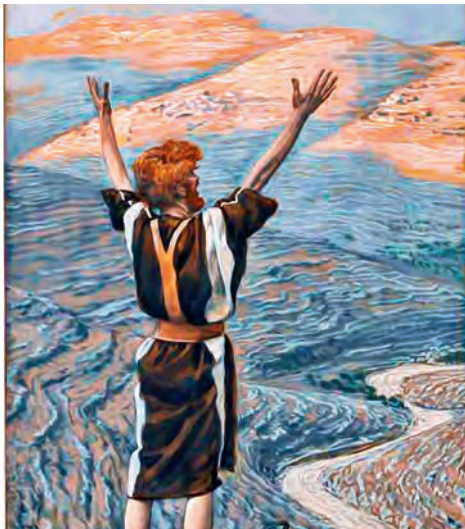
Jonas matė savo tautą apgautą, patenkintą savimi ir miegančią savo nuodėmėje. Jis troško prižadinti ją šventesniau gyvenimui. Žinia, kurią Dievas davė jam nešti, turėjo prižadinti juos iš letargo miego ir priversti drebtį dėl savo didžiųjų nedorybių. Kad Evangelijos sėkla išsisklaidytų, turi būti išpurenta širdies

dirva. Prieš prašydami Jėzaus išgydymo, žmonės turi suprasti, kokių pavojų kelia nuodėmės žaizdos.

Dievas siunčia savo pasiuntinius ne tam, kad šie meilikautų nusidėjėliui. Jis nesiunčia ramybės žinios, kuri užliūliuotų nusidėjėlius pražūtingame saugume. Jis sunkia našta prislegia niekadėjo sąžinę ir perveria sielą kaltės strėlėmis. Patarnaujantys angelai skelbia apie baisias Dievo bausmes, kad sustiprintų žmogaus beviltiškumo suvokimą ir paskatintų sušukti: „Ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“ Tuomet ranka, kuri padarė jį nuolankų iki dulkių, pakeičia atgailaujanti. Balsas, priekaištavęs dėl nuodėmės ir gėdinęs dėl išdidumo bei ambicijų, su švelniausia užuojauta paklausia: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“

Kai prasidėjo Jono Krikštytojo tarnystė, tautoje išpliekisdavo neramumai, o nepasitenkinimas vedė į maištą. Nuvertus Archelają, Judėja tapo tiesiogiai pavaldi Romai. Romos valdytojų tironija ir lupikavimas, jų ryžtingos pastangos įtvirtinti pagonių simbolių bei apeigas pakurstė sukilimą, kuris buvo gesinamas tūkstančių drąsiausių izraelitų krauju. Visa tai sustiprino tautos neapykantą Romai ir troškimą išsivaduoti iš jos jungo.

Šių nesutarimų ir kovos siautuly išdykumos atsklido balsas – gąsdinantis ir griežtas, bet kupinas vilties: „Atsiverskite, nes prisiartino Dangaus karalystė.“ Jis jaudino žmones nauja keista jėga. Pranašai kalbėjo apie Kristaus atėjimą kaip apie tolimos ateities įvykį; bet štai nuskambėjo žinia, jog jis jau čia pat. Vien Jono pasirodymas priminė klausytojams senovės pranašus. Savo elgesiu ir apsirengimu jis buvo panašus į pranašą Eliją. Su Elijo dvasia ir jėga jis pasmerkė tautos pagėdimą ir priekaištavo dėl išgalėjusių nuodėmių. Jo žodžiai buvo aiškūs, tikslūs ir apkaltinantys. Daugelis manė, kad jis – vienas iš pranašų, prisikėlęs iš numirusiųjų. Visa tauta subruzdo. Minios plūdo į dykumą.

Jonas pasakė: „Aš jus krikštiju vandeniui atsivertimui, bet po manęs ateis galingesnis už mane; aš nevertas Jam nė apavo nuauti. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.“ (Mato 3, 11) Pranašas Izaijas skelbė, kad Viešpats apvalys savo tautą nuo nedorybių „ugnies ir teismo vėtra“. Viešpats pasakė Izraeliui: „Pakelsiu ranką prieš tave, išlydysiu tavo išdagas žaizdre, sunaikinsiu visą tavo šlaką.“ (Izaija 4, 4; 1, 25) Kiekvienai nuodėmei „mūsų Dievas yra ryjanti ugnis“ (Hebrajams 12, 29).

Jonas skelbė Mesijo atėjimą ir ragino žmones atgailauti. Jis krikštijo juos Jordano vandenyje – tai buvo apvalymo nuo nuodėmių simbolis. Jis skelbė, jog tie, kurie laiko save išrinktąja Dievo tauta, yra suteršti nuodėmės, ir neapvalę širdžių bei gyvenimo jie negalės įeiti į Mesijo karalystę.

Kunigaikščiai ir rabinai, kareiviai, muitininkai ir valstiečiai skubėjo paklausti pranašo. Kuriam laikui rūstus Dievo perspėjimas privertė juos sunerimti. Dažnas atgailavo ir pasikrikštijo. Žmonės iš visų visuomenės sluoksnių pakluso Krikštytojo reikalavimams, kad būtų priimti į jo skelbiamą karalystę.

Ne vienas Rašto aiškintojas ir fariziejus atėjęs išpažino nuodėmes ir prašėsi pakrikštijamas. Jie išaukštino save kitų akivaizdoje ir sudarė išpūdį, jog yra itin pasišventę; dabar visos jų slaptos kaltės iškilo į viešumą. Tačiau Šventoji Dvasia Jonui pasakė, kad daugelis iš jų nė nemano atgailauti dėl nuodėmių. Jie buvo prisitaikėliai. Tapę pranašo draugais, jie tikėjosi rasti malonę ateinančio Kunigaikščio akivaizdoje. O priėmę krikštą iš šio populiarus jauno mokytojo rankų, jie vyłėsi sustiprinti savo įtaką tarp žmonių.

Jonas pasitiko juos kandžiu klausimu: „Angių išperos, kas jus pamokė bėgti nuo besiartinančios rūstybės? Duokite tikrų atsivertimo vaisių! Ir nebandykite ramintis: ‘Juk mūsų tėvas – Abraomas.’“

Žydai neteislingai suprato Izraeliui Dievo pažadėtąjį amžiną palankumą: „Taip kalba Viešpats, kuris duoda saulę, kad šviestų dieną, įpareigoja mėnulį ir žvaigždes, kad šviestų nakčia, kuris pažadina jūros bangų šniokštimą, kurio vardas yra Galybių Viešpats: ‘Tik jei tie įstatatai pranyktų be Mano valios, – tai Viešpaties žodis, – Izraelio palikuonys amžinai liautųsi buvę tauta Mano akyse.’ Taip kalba Viešpats: ‘Tik jei aukštybėse dangūs bus išmatuoti ar gelmėse žemės pamatai ištirti, Aš atmesiu visus Izraelio palikuonis dėl visa, ką jie yra padarę’, – tai Viešpaties žodis.“ (Jeremijo 31, 35–37) Žydai manė, kad jų kilmė iš Abraomo leidžia jiems pretenduoti į šį pažadą. Tačiau jie pražiūrėjo vieną Dievo nurodytą sąlygą. Prieš duodamas šį pažadą, Dievas pasakė: „Įdiegsiu jiems savo Įstatymus, įrašysiu jį jiems į širdį. Tada Aš būsiu jų Dievas, ir jie bus Mano tauta, ...nes jų kaltę atleisiu ir jų nuodėmės daugiau nebeatminsiu.“ (Jeremijo 31, 33–34)

Žmonėms, kurių širdyse įrašytas Dievo Įstatymas, Jo palankumas garantuotas. Jie viena su Juo. Tačiau žydai atsiskyrė nuo Dievo. Dėl savo nuodėmių jie kentė Jo bausmes. Kaip tik dėl to jie pateko į

pagonių tautos nelaisvę. Jų protai buvo aptemdyti nuodėmės, bet kadangi praeity Viešpats suteikė jiems tiek malonių, jie teisinio savo nusizengimus. Jie pataikavo patys sau girdamiesi esą geresni už kitus ir verti Jo palaiminimų.

Tai „buvo užrašyta įspėti mums, kurie gyvename amžių pabaigoje“ (1 Korintiečiams 10, 11). Kaip dažnai mes neteisingai suprantame Dievo palaiminimus ir pataikaujame sau, manydami, jog susilauksime Jo malonės dėl kažkokio gerumo mumyse! Mes neleidžiame Dievui padaryti dėl mūsų tai, ką Jis trokšta padaryti. Jo dovanos, panaudojamos mūsų malonumui, užkietina mūsų širdis netikėjime ir nuodėmėje.

Jonas skelbė Izraelio mokytojams, kad jų išdidumas, savanaudiškumas ir žiaurumas, liudijantis juos esant angių išperų karta, padarė juos mirtinu praieikimu tautai, o ne teisiojo ir klusniojo Abraomo palikuonimis. Turint galvoje šviesą, kurią jie gavo iš Dievo, jie buvo dar blogesni nei pagonys, už kuriuos jautėsi kur kas pranašesni. Jie užmiršo uolą, nuo kurios buvo atkirsti, ir duobę, iš kurios buvo ištraukti. Dievo užmojo įgyvendinimas nepriklausė nuo jų. Kaip Jis pašaukė Abraomą iš pagonių tautos, taip galėjo pašaukti tarnauti Jam ir kitus. Dabar jų širdys galėjo atrodyti negyvos, kaip akmenys dykumoje, tačiau Jo Dvasia galėjo atgaivinti jas, kad vykdytų Jo valią ir išvystų Jo pažado išsipildymą.

Pranašas pasakė: „Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį.“ Medžio vertė nustatoma ne pagal jo pavadinimą, o pagal vaisius. Jeigu vaisiai beverčiai, pavadinimas neapsaugos medžio nuo sunaikinimo. Jonas skelbė žydams, kad jų padėti Dievo akivaizdoje lemia jų charakteris ir gyvenimas. Išpažinimas nieko nereiškia. Jeigu gyvenimas ir charakteris neatitinka Dievo Įstatymo, jie nėra Jo tauta.

Šie širdį tiriantys žodžiai apkaltino jo klausytojus. Jie atėjo pas jį klausdami: „Tai ką gi mums daryti?!“ Jis jiems sakydavo: „Kas turi dvejus marškinius, tepasidalija su neturinciu, ir kas turi ko valgyti, tegul taip pat daro.“ Jis perspėdavo muitininkus nesukčiauti, o kareivius nesmurtauti.

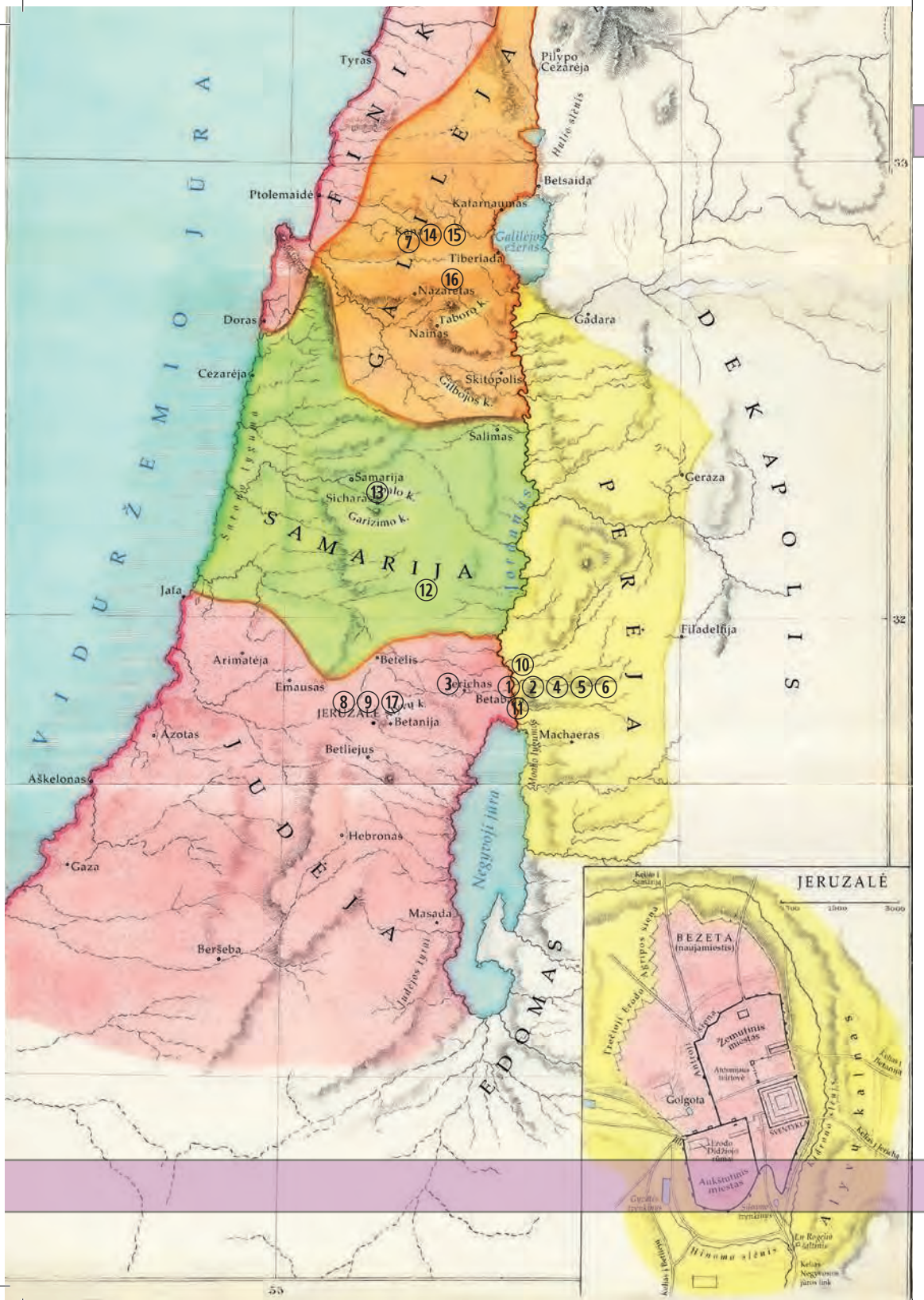
Anot Jono, visi, tapę Kristaus karalystės pavaldiniais, pateiks tikėjimo bei atgailos įrodymus. Jų gyvenimas liudys gerumą, sąžiningumą ir ištikimybę. Jie patarnaus stokojančioms ir atneš aukas Dievui. Jie užstos beginklius ir rodys dorybės bei užuojautos pavyzdį. Taigi Kristaus sekėjuose bus matyti keičianti Šventosios Dvasios jėga. Kasdieniame gyvenime atsispindės teisingumas, gailėstingumas ir Dievo meilė. Priešingu atveju jie bus kaip pelai, metami į ugnį.

Jonas pasakė: „Aš jus krikštiju vandeniui atsivertimui, bet po manęs ateis galingesnis už mane; aš nevertas Jam nė apavo nuauti. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.“ (Mato 3, 11) Pranašas Izaijas skelbė, kad Viešpats apvalys savo tautą nuo nedorybių „ugnies ir teismo vėtra“. Viešpats pasakė Izraeliui: „Pakelsiu ranką prieš tave, išlydysiu tavo išdagas žaizdre, sunaikinsiu visą tavo šlaką.“ (Izaijo 4, 4; 1, 25) Kiekvienai nuodėmei „mūsų Dievas yra ryjanti ugnis“ (Hebrajams 12, 29). Dievo Dvasia sunaikins nuodėmę visuose, kurie atsiduoda Jo galybei. Tačiau jei žmonės laikosi nuodėmės, jie susitapatina su ja. Tuomet Dievo šlovė, kuri naikina nuodėmes, turės sunaikinti ir juos. Jokūbas, naktį grūmėsis su angelu, sušuko: „Juk aš mačiau Dievą savo akimis, tačiau mano gyvybė buvo apsaugota.“ (Pradžios 32, 31) Jokūbas padarė didelę nuodėmę Ezavo atžvilgiu, tačiau jis atgailavo. Jam buvo atleista, o jo nuodėmė išdildyta; todėl jis galėjo patirti Dievo Artumo apsireiškimą. Tačiau kiekvieną kartą, kai prieš Dievą stodavo sąmoningai blogi puoselėjantys žmonės, jie būdavo sunaikinami. Kristaus antrojo atėjimo metu nedorėliai bus sunaikinti

Jo „burnos kvėpimu“ ir sutriuškinti Jo „didingu atėjimu“ (2 Tesalonikiečiams 2, 8). Dievo šlovės šviesa, teikianti gyvybę teisiesiems, nusidėjėlius pražudys.

Jono Krikštytojo laikais Kristus turėjo pasirodyti kaip Dievo charakterio apreiškėjas. Jau vien Jo buvimas turėjo apšviesti žmonių nuodėmes. Tik panorėjusieji būti apvalyti nuo nuodėmių galėjo tapti Jo bendražygiais. Tik tyraširdžiai galėjo gyventi Jo Artume.

Taigi Krikštytojas skelbė Dievo žinią Izraeliui. Daugelis klausėsi jo mokymo. Daugelis viską paaukojo, kad paklustų. Minios sekė šį naująjį mokytoją iš vienos vietos į kitą, o ne vienas puoselėjo viltį, kad Jonas ir esąs Mesijas. Tačiau matydamos, kaip žmonės gręžiasi į jį, Jonas išnaudojo visas galimybes nukreipti jų dėmesį į Tą, kuris dar turėjo ateiti.

SINOPTINĖS EVANGELIJOS, II DALIS

ANKSTYVOJI TARNYSTĖ IR TARNYSTĖ JUDĖJOJE

Samuelis J. Endrius

Nuo Jėzaus krikšto iki Jo tarnystės antrosios Paschos
(27 m. po Kr. pavasaris – 29 m. po Kr. pavasaris)

Įvykio Nr.	Žemėlapyje Nr.	17–33	Mato	Morkaus	Luko	Jono
17	①	Jono Krikštytojo tarnystė	3, 1–12	1, 2–8	3, 1–18	–
18	②	Jėzaus krikštas	3, 13–17	1, 9–11	3, 21–23	–
19	③	Jėzaus gundymas	4, 1–11	1, 12.23	4, 1–13	–
20	④	Kunigų pasiuntiniai pas Joną	–	–	–	1, 19–28
21	⑤	Jono Krikštytojo liudijimas	–	–	–	1, 29–34
22	⑥	Pirmieji mokiniai	–	–	–	1, 35–51
23	⑦	Vestuvės Kanoje	–	–	–	2, 1–12
24	⑧	Pascha. Jėzus išvaiko prekeivius iš šventyklos	–	–	–	2, 13–25
25	⑨	Pokalbis su Nikodemu	–	–	–	3, 1–21
26	⑩	Jėzus krikštija Judėjoje	–	–	–	3, 22–24
27	⑪	Jono Krikštytojo liudijimas	–	–	–	3, 25–36
28	⑫	Jėzus išvyksta į Galilėją	–	–	–	4, 1–3
29	⑬	Pokalbis su samariete	–	–	–	4, 4–42
30	⑭	Jėzus atvyksta į Galilėją	–	–	–	4, 43–44
31	⑮	Valdininko sūnaus išgydymas	–	–	–	4, 43–52
32	⑯	Poilsio laikas	–	–	–	–
33	⑰	Pascha. Išgydymas Betzadoje	–	–	–	5, 1–47

NUO 27 M. RUDENS PO KR. IKI 29 M. PAVASARIO PO KR.

11 SKYRIUS

KRIKŠTAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 3, 13–17;
Morkaus 1, 9–11; Luko 3, 21–22*

DYKUMŲ PRANAŠO mokymas ir nuostabi jo skelbiama žinia pasisklido po visą Galilėją. Toji žinia pasiekė atokiausių kalnų kaimelių valsčius ir pajūrio žvejus, ir šiose paprastose, tyrose širdyse rado teisingiausią atgarsį. Nazarete apie tai ėmė kalbėti Juozapo dirbtuvėse, ir Jėzus suprato, jog yra šaukiamas. Jo valanda atėjo. Atsitraukęs nuo kasdienių darbų, Jis atsiveikino su motina ir patraukė su savo kraštiečiais, plūstančiais prie Jordano.

Jėzus ir Jonas Krikštytojas buvo pusbroliai, glaudžiai siejami savo gimimo aplinkybių; tačiau tiesiogiai jie vienas kito nepažinojo. Jėzus gyveno Nazarete, Galilėjoje, o Jonas – Judėjos dykumoje. Jų aplinka buvo labai skirtinga, tačiau ir vienas, ir kitas gyveno vienumoje ir tarpusavyje nebendravo. Pati Apvaizda tuo pasirūpino, kad niekas nekalbėtų, jog jie susimokė ir palaiko vienas kitą.

Jonas žinojo įvykius, ženklusius Jėzaus gimimą. Jis buvo girdėjęs apie Jėzaus apsilankymą Jeruzalėje, kai Jis buvo dar vaikas, ir tai, kas vyko rabinų mokykloje. Jis žinojo apie Jo tyrą gyvenimą ir tikėjo Jį esant Mesiju. Tiesa, tuo jis nebuvo įsitikinęs. Tai, kad Jėzus tiek metų buvo nežinomas ir nebuvo jokių ypatingų Jo misijos įrodymų, kėlė abejonių, ar Jis tikrai Pažadėtasis. Tačiau Krikštytojas tikėdamas laukė, mat žinojo, kad Dievo numatytu metu viskas taps aišku. Jam buvo apreiškta, kad Mesijas norės būti jo pakrikštytas ir kad bus duotas Jo dieviškosios prigimties ženklas. Taigi jis, Jonas, bus įgalintas pristatyti Jį žmonėms.

Kai Jėzus atėjo krikštytis, Jonas atpažino Jame būdo tyrumą, kokio niekada nebuvo išvelgęs jokiam žmogui. Pati Jo Artumo atmosfera buvo šventa ir įkvepianti pagarbią baime. Minioje, kuri būrėsi aplink jį prie Jordano, Jonas girdėjo niūrių pasakojimų apie nusikaltimus ir sutiko širdžių, kurias slėgė nesuskaiciuojamų nuodėmių našta; tačiau jis dar nebuvo matęs žmogaus, alsuojančio tokiu dievišku įtakingumu. Visa tai atitiko, kas buvo Jonui apreiškta apie Mesiją. Vis dėlto prieš išpildydamas Jėzaus prašymą jis susigūžė. Kaip jis, nusidėjęs, gali krikštyti Šventąjį? Ir kodėl Tas, kuriam nereikia atgailauti, turi atlikti apeigas, reiškiančias kaltės išpažinimą ir jos nuplovimą?

Jėzaus paprašytas pakrikštyti, Jonas atsitraukė ir sušuko: „Tai aš turėčiau būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane!“ Jėzus tvirtai, bet švelniai jam atsakė: „Ši kartą paklausk! Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui.“ Ir Jonas pakluso. Jis nusivedė Išgelbėtoją prie Jordano ir panardino Jį vandenyje. „Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Staiga Jam atsivėrė dangus, ir Jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant Jo.“

Jėzaus krikštas nebuvo Jo paties kaltės išpažinimas. Žengdamas žingsnius, kuriuos mes turime žengti, ir atlikdamas darbą, kurį mes turime daryti, Jis susitapatino su nusidėjęliais. Jo kančios ir ištvermės gyvenimas po krikšto taip pat yra pavyzdys mums.

Išbridęs iš vandens, Jėzus nusižeminęs meldėsi ant upės kranto. Priešais

Kai krikštydamas Jėzų Jonas pristatė Jį kaip Dievo Avinėlį, Mesijo darbas buvo apšviestas nauja šviesa. Pranašo mintys nukrypo į pranašo Izaijo žodžius: „Kaip... ėriukas, vedamas pjauti.“ (Izaijo 53, 7) Tolimesnėm savaitėmis Jonas naujai susidomėjęs tyrinėjo pranašystes ir mokymą apie aukų aukojimo apeigas. Jis aiškiai neįžvelgė dviejų Kristaus darbo etapų – kaip kenčiančios aukos ir nugalėjusio karaliaus, – tačiau suprato, kad Jo atėjimas turi gilesnę prasmę nei manė kunigai ar kiti žmonės.

Jį vėrėsi nauja ir svarbi era. Dabar Jis išėjo į plačią areną, pradėjo savojo gyvenimo kovą. Nors Jis buvo Ramybės Kunigaikštis, Jo atėjimas turėjo būti kaip apnuogintas kalavijas. Karalystė, kurią Jis atėjo įkurti, buvo priešingybė tai, kurios troško žydai. Tas, kuris buvo Izraelio religijos ir santvarkos pamatas, bus laikomas jos priešu ir naikintoju. Tas, kuris skelbė Įstatymą ant Sinajaus, bus paskelbtas jo laužytoju. Tas, kuris atėjo nugalėti šėtono, bus apšauktas Belzebubu. Niekas pasaulyje Jo nesuprato, todėl savo tarnystės metu Jis turėjo likti vienas. Per visą Jėzaus gyvenimą Jo misijos nesuprato Jo motina ir broliai. Jo nesuprato net mokiniai. Jis gyveno amžinojoje šviesoje, viena su Dievu, o žemėje Jo gyvenimas turėjo praslinkti vienumoje.

Būdamas viena ir su mumis, Jis turėjo nešti mūsų kalčių ir vargo našta.

Tas, kuris buvo be nuodėmės, turėjo patirti nuodėmės gėdą. Ramybės mylėtojas turėjo kovoti, tiesa turėjo gyventi greta melo, tyrumas – šalia nedorybės. Kiekviena nuodėmė, kiekviena nėsantaiška, kiekvienas suteršiantis geismas, vedantis į nusizengimą, buvo kančia Jo dvasiai.

Jis turėjo praminti taką vienas ir našta turėjo nešti vienas. Nuo To, kuris atsisakė savo šlovės ir prisiėmė žmonijos silpnumą, priklausė pasaulio atpirkimas. Jis visa tai matė ir jautė, tačiau Jo užmojis liko tvirtas. Nuo Jo rankos priklausė nupuolusiųjų išgelbėjimas, ir Jis, ištiesęs ją, laikėsi Visagalės Meilės.

Gelbėtoju lielijant sielą maldoje, Jo žvilgsnis, atrodo, pervėrė dangų. Jis puikiausiai žinojo, kaip nuodėmė užkietino žmonių širdis ir kaip jiems bus sunku atpažinti Jo misiją ir priimti išgelbėjimo dovaną. Jis maldavo Tėvą suteikti galybę,

Jėzaus paprašytas pakrikštyti, Jonas atsitraukė ir sušuko: „Tai aš turėčiau būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane!“ Jėzus tvirtai, bet švelniai jam atsakė: „Šį kartą paklausyk! Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui.“ Ir Jonas pakluso. Jis nusivedė Išgelbėtoją prie Jordano ir panardino jį vandenyje. „Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Staiga Jam atsivėrė dangus, ir Jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant Jo.“

kuri įveiktų jų netikėjimą, sutraukytų grandines, kuriomis juos surakino šėtonas, ir sutriuškintų naikintoją. Jis prašė ženklų, kad Dievas priima žmoniją savo Sūnaus asmenyje.

Dar niekada angelai nebuvo girdėję tokios maldos. Jie troško atnešti savo mylimam Vedliui užtikrinimo ir paguodos žinią. Bet ne – pats Tėvas atsakys į Sūnaus prašymą. Tiesiai nuo sosto sklinda Jo šlovės spinduliai. Atsiveria dangus, ir ant Išgelbėtojo galvos nusileidžia balandį primenantis skaisčiausias

šviesos pavidalas – taiklus Jo, nuolankaus ir jautraus, simbolis.

Iš didžiulės minios prie Jordano vos vienas kitas, išskyrus Joną, matė dangiškąjį regėjimą. Tačiau dieviškojo Artumo rimitis gaubė visus susirinkusius. Žmonės stovėjo ir tylėdami žvelgė į Kristų. Jis skendėjo šviesoje, kuri visada supa Dievo sostą. Jo į aukštybes nukreiptas veidas buvo toks šlovingas, kokio jie dar niekada nebuvo matę jokiam žmogui. Iš atsivėrusio dangaus pasigirdo balsas: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi.“

Šie patvirtinimo žodžiai turėjo įkvėpti tą vaizdą mačiusių tikėjimą ir sustiprinti Išgelbėtoją prieš atliekant savąją misiją. Nors Kristų slėgė kaltojo pasaulio nuodėmės, nors Jis nusizemino, priimdamas mūsų, nupuolusių žmonių, prigimtį, balsas iš dangaus paskelbė Jį esant Amžinojo Sūnumi.

Matydamas, kaip Jėzus nusizemino, su ašaromis akyse prašydamas Tėvo pritarimo, Jonas labai susijaudino. Kai Jėzų apsupo Dievo šlovė ir pasigirdo balsas iš dangaus, Jonas atpažino Dievo pažadėtąjį ženklą. Jis suprato, jog ką tik pakrikštijo pasaulio Atpirkėją. Šventoji Dvasia nužengė ant jo, ir ištiesta ranka rodydamas į Jėzų, jis sušuko: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“

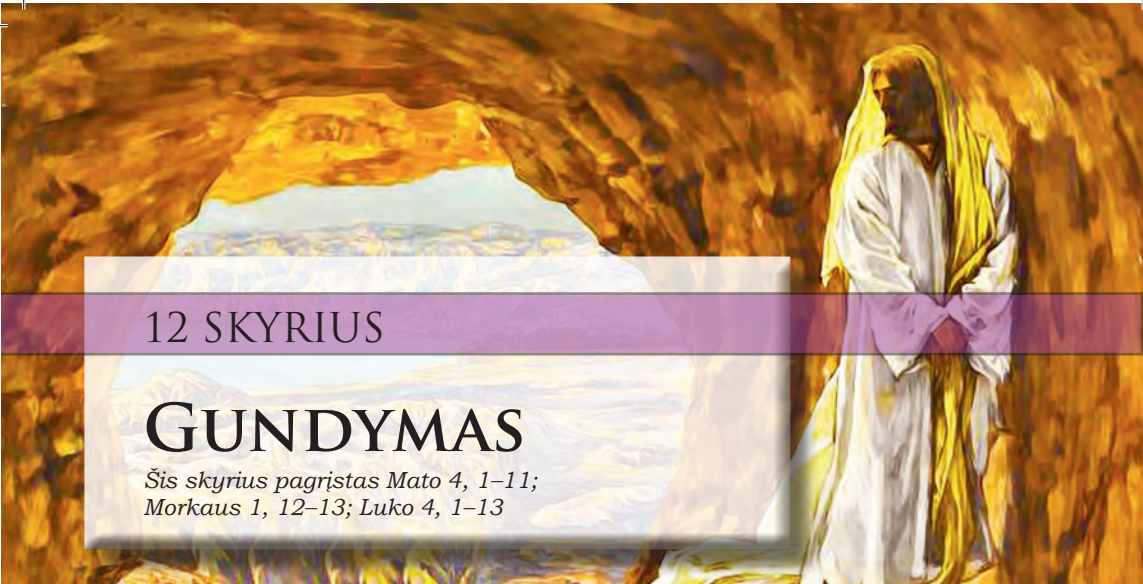
Niekas iš susirinkusiųjų, net pats Jonas, nesuprato, kokie svarbūs tie žodžiai – „Dievo Avinėlis“. Ant Morijos kalno Abraomą sūnus paklausė: „Tėve..., kurgi avis deginamajai aukai?“ Tėvas atsakė: „Dievas pats parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau.“ (*Pradžios 22, 7–8*) Ir avine, kurį Dievas parūpino vietoj Izaoko, Abraomas išvelgė simbolių To, kuris turėjo numirti už žmonių nuodėmes. Šventoji Dvasia per pranašą Izaiją, pasitelkdama šį pavyzdį, pranašavo apie Gelbėtoją: „Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti.“ „Viešpats užkrovė Jam mūsų visų kaltę“ (*Izaijo 53, 7. 6*). Tačiau Izraelio žmonės tos pamokos nesuprato.

Daugelis iš jų žiūrėjo į aukas kaip pagonys – jiems tai atrodė dovanos, kuriomis jie patys gali permaldauti Dievą. Dievas norėjo parodyti jiems, kad tik iš Jo meilės kyla dovana, kuria Jis sutaiko juos su savimi.

Žodžiai, kurie buvo pasakyti Jėzui prie Jordano: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi“, apima ir žmoniją. Dievas kalbėjo Jėzui kaip mūsų atstovui. Nors mes nusidėjėliai ir silpni, nesame atmesti kaip beverčiai. „Jis iš anksto paskyrė mus per Jėzų Kristų tapti Jam išūniais savo malonės kilnumo šlovei. Ja jis apipylė mus dėl Mylimojo.“ (Efeziečiams 1, 5–6) Kristų gaubusi šlovė yra Dievo meilės mums garantija. Ji liudija mums apie maldos jėgą – kaip žmogaus balsas gali pasiekti Dievo ausis ir kaip mūsų prašymai išklausomi dangaus rūmuose. Nuodėmė atskyrė žemę nuo dangaus, ir jų bendravimas nutrūko; tačiau Jėzus šlovingai jį vėl atnaujino.

Jo meilė apgaubė žmogų ir pasiekė aukščiausią dangų. Šviesa, kuri pro atvirus dangaus vartus krito ant mūsų Išgelbėtojo galvos, kris ir ant mūsų, kai melsime pagalbos atsispirti pagundai. Balsas, kalbėjęs Jėzui, ir kiekvienai tikinčiai širdžiai sako: „Šitas yra Mano mylimasis vaikas, kuriuo Aš gėriuosi.“

„Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra.“ (1 Jono 3, 2) Mūsų Atpirkėjas atvėrė kelią, kad didžiausi nusidėjėliai, labiausiai reikalingi pagalbos, labiausiai prislėgti ir niekinami galėtų ateiti pas Tėvą. Visi galės turėti namus, kuriuos Jėzus išėjo paruošti. „Tai kalba Šventasis, Tiesakalbis, turintis Dovydo raktą, – tas, kuris atrakina, ir niekas nebeatrakina, užrakina, ir niekas nebeatrakina... Štai Aš atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti.“ (Apreiškimo 3, 7–8)

12 SKYRIUS

GUNDYMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 4, 1–11;
Morkaus 1, 12–13; Luko 4, 1–13*

KUPINAS ŠVENTOSIOS Dvasios Jėzus grįžo nuo Jordano, ir Dvasia Jį vedžiojo po dykumą. „Morkaus žodžiai dar reikšmingesni. Jis pasakė: „Netrukus Dvasia Jį paakino nukeliauti į dykumą. Jis praleido dykumoje keturiasdešimt dienų šėtono gundomas, buvo kartu su žvėrimis.“ „Jis nieko nevalgė per tas dienas.“

Į dykumą, kad būtų gundomas, Jėzų nuvedė Dievo Dvasia. Pats Jis pagundų nekvietė. Jis išėjo į dykumą būti vienas, apmąstyti savo misiją ir darbą. Pasninku ir malda Jis turėjo nukreipti save į tą kraują paženklintą kelią, kuriuo turėjo eiti. Tačiau šėtonas žinojo, kad Gelbėtojas jau dykumoje, ir nusprendė, jog tai geriausias metas prie Jo prisitarti.

Svarbiausi dalykai pasauliui buvo pavojuje, kai užvirė kova tarp šviesos Kunigaikščio ir tamsos viešpatijos valdovo. Sugundęs žmogų nusidėti, šėtonas paskelbė, jog Žemė priklauso jam, ir pasivadino šio pasaulio kunigaikščiu. Privertęs prisitaikyti prie jo prigimties mūsų pirmuosius tėvus, jis tikėjosi įkurti čia savo imperiją. Jis paskelbė, jog žmogus pasirinko jį aukščiausiuoju. Valdėdamas žmogų, piktasis laikė savo gnaužtuose pasaulį. Kristus atėjo

paneigti šėtono pretenzijas. Kaip Žmogaus Sūnus, Jis turėjo likti ištikimas Dievui. Taip turėjo būti parodyta, kad šėtonas dar ne visiškai užvaldė žmoniją ir jo pretenzijos į šį pasaulį neteisingos. Visi, kurie trokšta atsikratyti šėtono jungo, bus išlaisvinti. Valdžia, kurią Adomas prarado per nuodėmę, bus atnaujinta.

Nuo tada, kai Edeno sode žalčiui buvo pasakyta: „Aš sukelsiu priešišumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo ainijos ir jos ainijos“ (*Pradžios 3, 15*), velnias žinojo, kad jo valdžia pasaulyje nėra absoliuti. Buvo matyti, kaip žmonėse veikia jėga, kuri atlaiko jo įtaką. Jis įdėmiai stebėjo Adomo ir jo sūnų aukojimus. Šiose apeigose jis išvėlgė žemės ir dangaus bendravimo simbolį. Jis ėmėsi pats trukdyti šiam bendravimui – stengėsi iškraipyti Dievo žodžius ir apie Išgelbėtoją liudijančias apeigas. Žmonės pradėjo bijoti Dievo, kaip siekiančio juos pražudyti. Aukos, kurios turėjo atskleisti Jo meilę, buvo atnašaujamos tik tam, kad būtų permaldauta Jo rūstybė. Kad įtvirtintų šią taisyklę, šėtonas kurstė nedoras žmonių aistras. Kai buvo duotas rašytinis Dievo Žodis, velnias gilinosi į pranašystes apie Gelbėtojo atėjimą. Jis darbavosi kiekvienoje kartoje, kad apakintų

žmones šioms pranašystėms, ir jie atstumtų atėjusį Kristų.

Kai gimė Jėzus, šėtonas žinojo, jog atėjo Tas, kuris, ipareigotas Dievo, pareikš pretenzijas į jo valdas. Jis sudrebėjo, išgirdęs angelo atneštą žinią apie gimusiojo Karaliaus valdžią. Šėtonas puikiausiai žinojo, kokią padėtį danguje užėmė Kristus – Jis buvo Tėvo Mylimasis. Tai, kad Dievo Sūnus atėjo į žemę kaip žmogus, jį apstulbino ir suglumino. Jis nesuprato šios didžiulės aukos paslapties. Jo savanaudiška širdis neįstengė suvokti tokios meilės apgautajai žmonijai. Žmonės tik miglotai nutukė apie dangaus šlovę bei ramybę, džiaugsmą ir bendravimą su Dievu; tačiau Liuciferiui, vyriausiajam kerubui, visa tai buvo gerai žinoma. Praradęs dangų, jis troško keršyti įtraukdamas į savo nuopuolį ir kitus. Jis tai darė skatindamas juos nevertinti dangiškųjų dalykų ir kreipdamas jų širdis į žemiškuosius.

Dangaus Valdovui nebuvo lengva atkovoti žmonių širdis savo Karalystei. Nuo pat gimimo Betliejuje Jį nuolat persekiojo piktasis. Kristuje atsispindėjo Dievo atvaizdas, tad šėtono taryboje buvo nuspręsta susidoroti su Juo. Joks žmogus, atėjęs į šį pasaulį, neišvengė apgaviko įtakos. Ištisi blogio legionai stojo Jam skersai kelio, kad pasipriešintų Jam ir, jei įmanoma, Jį nugalėtų.

Šėtonas buvo šalia ir tada, kai Išgelbėtojas krikštijosi. Jis matė, kaip Tėvo šlovė pridengė Sūnų. Jis girdėjo Jehovos balsą, liudijantį Jėzaus dieviškumą. Po to, kai nusidėjo Adomas, žmonija nebegalėjo tiesiogiai bendrauti su Dievu; ryšys tarp dangaus ir žemės buvo palaikomas per Kristų; o dabar, kai Jėzus atėjo „nuodėmingo kūno pavidalu“ (*Romiečiams 8, 3*), prabilo pats Tėvas. Anksčiau Jis bendravo su žmonėmis *per* Kristų; dabar bendravo su žmonėmis *Kristuje*. Šėtonas tikėjosi, kad Dievas pasibaisės blogiu, ir žemė liks amžinai atskirta nuo dangaus. Tačiau dabar

paaikšėjo, kad ryšys tarp Dievo ir žmogaus bus atnaujintas.

Šėtonas suprato, kad turi nugalėti arba pats bus nugalėtas. Ši kova buvo pernelyg svarbi, kad jis patikėtų ją savo nupuolusiems angelams. Taigi nusprendė jai vadovauti pats. Visos atsimetėlių pajėgos buvo sutelktos prieš Dievo Sūnų. Į Kristų nusitaikė visi pragarų ginklai.

Daugelis šią kovą tarp Kristaus ir šėtono nelaiko ypatingai svarbia savo gyvenimui; juos ji mažai tedomina. Tačiau ši kova kartojasi kiekvieno žmogaus širdyje. Dar niekas neišstojo iš blogio legionų ir nepradėjo tarnauti Dievui nesutikęs šėtono pasipriešinimo. Mums sunku atsispirti pagundoms, kurias atlaikė Kristus. Kadangi Jo charakteris pranašesnis už mūsų, ir tos pagundos buvo kur kas stipresnės. Slegiamas siaubingos pasaulio nuodėmių naštos, Kristus atlaikė išbandymą apetitu, meile pasauliui ir noru pasipuikuoti, vedančiu į perdėtą pasitikėjimą savimi. Šioms pagundoms neatsispyrė Adomas su Ieva, joms lengvai pasiduodame ir mes.

Šėtonas Adomo nuodėmę įrodinėjo, kad Dievo Įstatymas neteisingas, todėl jo nereikia laikyti. Priėmęs mūsų žmogišką pavidalą Kristus turėjo atpirkti Adomo nesėkmę. Tačiau kai Adomą užklupo gundytojas, aplinkui dar nebuvo jokių nuodėmės pasekmių. Adomas buvo tvirtas, tobulas žmogus, guvaus proto ir kūno. Supamas Edeno šlovės, jis kasdien bendravo su dangiskomis būtybėmis. To nebuvo galima pasakyti apie Jėzų, atėjusį į dykumą grumtis su šėtonu. Per keturis tūkstančius metų žmogaus fizinės jėgos, proto galia ir dorovė nusilpo; o Kristus kaip tik ir prisiėmė nupuolusios žmonijos silpnumą. Tik taip Jis galėjo sugrąžinti žmogų iš giliausios nuopuolio bedugnės.

Daugelis tvirtina, jog Kristus negalėjo atsispirti pagundai. Tačiau tokiu atveju Jis nebūtų galėjęs stoti į Adomo vietą; nebūtų laimėjęs pergalės, kurios nepasiekė Adomas. Jeigu mes stotume į kuria

nors prasme sunkesnę kovą nei Kristus, Jis negalėtų mums padėti. Tačiau mūsų Gelbėtojas prisiėmė žmogiškumą su visais jo polinkiais. Jis prisiėmė žmogaus prigimtį su galimybe pasiduoti pagundai. Mums neteks iškęsti nieko, ko nebūtų iškętęs Jis.

Kristaus, kaip ir šventosios Edeno poros atveju, pirmojo didžiojo gundymo pagrindas buvo apetitas. Kuo prasidėjo nuopuolis, tuo turėjo prasidėti ir mūsų atpirkimo darbas. Kaip nuolaidžiavęs savo apetitui nupuolė Adomas, taip atsižadėjęs alkio turėjo nugalėti Kristus. „Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, Jis buvo labai alkanas. Prie Jo prisiartinio gundytojas ir tarė: „Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.“ Bet Jėzus atsakė: „Parašyta: ‘Žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.’“

Nuo Adomo laikų iki Kristaus nuolaidžiavimas sau sustiprino apetitą bei aistras, kol jie įsisiautėjo bemaž nevaldomai. Taip žmonės tapo sumenkę ir ligoti, patys nepajėgiantys nugalėti. Už juos, iškętęs sunkiausią išbandymą, pergalę pasiekė Kristus. Dėl mūsų Jis parodė galingesnę savitvardą nei alkis ar mirtis. Ši pirmoji pergalė apėmė ir kitus dalykus, kurie yra visų mūsų kovų su tamsos jėgomis dalis.

Kai Jėzus įžengė į dykumą, Jį apgaubė Tėvo šlovė. Pasinėręs į bendravimą su Dievu, Jis pakilo virš žmogiško silpnumo. Tačiau šlovė pasitraukė, o Jis liko grumtis su pagundomis. Jos persekiojo Jį kiekviename žingsnyje. Jo žmogiška prigimtis gūžėsi nuo minties apie Jo laukiančią kovą. Keturiasdešimt dienų Jis pasninkavo ir meldėsi. Nusilpęs ir išsekęs nuo alkio, nualintas ir iškankintas proto kančios, „Jis atrodė nežmoniškai sudarkytas ir buvo nebešanašus į žmogų.“ (*Izaijo 52, 14*) Dabar išmušė velnio valanda. Jis tikėjosi įveikti Kristų.

Jis atėjo pas Išgelbėtoją – tarsi atsakymas į Jo maldas – persirengęs dangaus

angelu. Tvirtino įpareigotas Dievo pranešti, kad Kristaus pasninkas eina į pabaigą. Kaip Dievas siuntė angelą sustabdyti Abraomo ranką, kad šis nepaaukotų Izaoko, taip, patenkintas Kristaus uolumo žengti kruvinuoju keliu, Jis esą siuntė angelą Jį išvaduoti; tokia žinia buvo atnešta Jėzui. Gelbėtojas buvo išsekęs nuo bado, Jis labai norėjo valgyti, ir štai staiga priešais Jį stoja šėtonas. Parodęs į dykumoje gulincius akmenis, panašius į duonos kepalukus, gundytojas tarė: „Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.“

Nors jis pasirodė kaip šviesos angelas, šie žodžiai išdavė, kas esąs. „Jei Tu Dievo Sūnus.“ Tai užuomina į nepasitikėjimą. Jeigu Jėzus būtų padaręs tai, ką siūlė šėtonas, Jis būtų priėmęs tą abejonę. Gundytojas ketino pražudyti Kristų tomis pačiomis priemonėmis, kurios taip sėkmingai tiko žmonijai pasaulio pradžioje. Kaip meistriškai velnias prisiartinio prie Ievos Edene! „Ar tikrai Dievas sakė: ‘Nevalgykite nuo jokio medžio sode!’“ (*Pradžios 3, 1*) Ligi šiol gundytojo žodžiai buvo tiesa; tačiau jie buvo ištarti su užslėpta panieka Dievo žodžiams. Jie buvo atvirai neigiami, kupini abejonės Dievo teisingumu. Šėtonas stengėsi pažadinti Ievai mintį, kad Dievas nepadarys taip, kaip pasakė; kad užginti tokį gražų vaisių prieštarautų Jo meilei ir užuojautai žmogaus atžvilgiu. Dabar gundytojas siekė įteigti savo jausmus ir Kristui. „Jei Tu Dievo Sūnus.“ Šie žodžiai su kartėliu tvinkčiojo jo prote. Jo balso intonacija parodė visišką nepasitikėjimą. Argi Dievas šitaip elgtųsi su savo Sūnumi? Argi paliktų Jį dykumoje, tarp laukinių žvėrių, be maisto, be artimųjų, be paguodos? Jis norėjo pasakyti, kad Dievas niekada nepaliktų savo Sūnaus tokioje padėtyje. „Jei Tu Dievo Sūnus“, parodyk savo galią ir numaldyk kamuojantį alkį. Liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.

Žodžiai iš dangaus: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi“ (*Mato 3, 17*) vis dar skambėjo šėtono

ausyse. Tačiau jis buvo pasiryžęs priversti Kristų nepatikėti šiuo liudijimu. Dievo žodis užtikrino Kristui Jo dieviškąją misiją. Jis atėjo gyventi kaip žmogus tarp žmonių, tačiau žodis paskelbė apie Jo ryšį su dangiumi. Šėtono tikslas buvo priversti Jėzų suabejoti tuo žodžiu. Jeigu Kristaus pasitikėjimas Dievu būtų susvyravęs, šėtonas būtų žinojęs, kad pergalė visoje kovoje priklausys jam. Jis būtų galėjęs įveikti Jėzų. Jis tikėjosi, jog apimtas nevilties ir be galo išalkęs Kristus praras tikėjimą savo Tėvu ir padarys stebuklą, kad palengvintų savo dalį. Jeigu Jis būtų taip pasielgęs, Išgelbėjimo planas būtų žlūgęs.

Kai šėtonas ir Dievo Sūnus pirmą kartą susirėmė kovoje, Kristus vadovavo dangaus pulkam; o velnias, maišto danguje vadas, buvo numestas į Žemę. Dabar jie buvo akivaizdžiai apsikeitę vaidmenimis, todėl velnias siekė maksimaliai išnaudoti savo tariamą privalumą. Jis pasakė, jog iš dangaus buvo išvytas vienas galingiausių angelų. Jėzaus išvaizda esą liudijo, jog Jis kaip tik ir yra tas nupuolęs angelas, kurio išsižadėjo Dievas ir apleido žmonės. Dievo Sūnus esą galėtų įvykdyti jo prašymą ir padaryti stebuklą: „Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.“ Anot gundytojo, toks kūrybinės galios aktas galutinai palidytų dieviškumą. Jis užbaigtą kovą.

Jėzui buvo sunku tyliai klausytis šio didžiausio melagio. Tačiau Dievo Sūnus neturėjo įrodinėti savo dieviškumo velniui ar aiškinti savo pažeminimo priežastis. Maištininko reikalavimų įvykdymas nieko nebūtų davęs nei žmogaus labui, nei Dievo šlovei. Jeigu Kristus būtų atlikęs tai, ko norėjo priešas, pastarasis vis tiek būtų pareiškęs: „Parodyk man ženklą, kad patikėčiau, jog esi Dievo Sūnus.“ Įrodymai nebūtų įveikę maišto jo širdyje. Be to, Kristus negalėjo panaudoti dieviškosios jėgos savo labui. Jis atėjo, kad iškęstų sunkumus taip, kaip turime kentėti mes, ir paliktų mums tikėjimo bei nuolankumo pavyzdį. Nei tąsyk, nei bet

kada vėliau savo žemiškajame gyvenime Jėzus nepadarė stebuklo savo naudai. Visi Jo nuostabūs darbai buvo dėl kitų. Nors Jėzus pažinojo šėtoną nuo pradžių, Jis nesileido išprovokuojamas stoti su juo į kovą. Stiprinamas iš dangaus girdėtų žodžių, Jis pasiklioė Tėvo meile ir nesileido gundomas.

Jėzus pasitiko šėtoną Šventojo Rašto žodžiais. „Parašyta“, – pasakė Jis. Kiekvieno gundymo metu Jo ginklas buvo Dievo Žodis. Šėtonas reikalavo, kad Kristus padarytų stebuklą ir patvirtintų savo dieviškumą. Tačiau tvirtesnis už visus stebuklus buvo neatremiamas atsakymas: „Taip sako Viešpats.“ Kol Kristus laikėsi tokios pozicijos, gundytojas liko nieko nepešęs.

Nuožmiausias pagundos Kristų užklupo tada, kai Jis buvo silpniausias. Taip šėtonas tikėjosi paimti viršų. Tokia politika jam padėjo laimėti pergalę prieš kitus žmones. Kai pasibaigdavo jėgos, nusilpdavo valia ir tikėjimas Dievu, palūždavo ir ilgiausiai gynusieji tiesą. Možė išvargino keturiasdešimt metų trukusios izraelitų klajonės, ir akimirksniui jo tikėjimas Begaline Jėga susvyravo. Jis suklupo pačiame Pažadėtosios žemės paribų. Taip buvo ir su pranašu Eliju, kuris drąsiai stėjo prieš karalių Ahabą ir visą Izraelio tautą su keturiais šimtais penkiasdešimt Baalo pranašų jų priešaky. Po tos siaubingos dienos ant Karmelio kalno, kai buvo išžudyti netikri pranašai, o tauta paskelbė sąjungą su Dievu, Elijas, pabūgęs stabmeldės Izabelės grasinimų ir gelbėdamas savo gyvybę, pabėgo į dykumą. Taip šėtonas pasinaudojo žmogišku silpnumu. Jis ir toliau darbuosis taip pat. Kai tik žmogus užklumpa nelaimės, sutrikdo aplinkybės, nualina skurdas ar ligos, kaipmat prisėlina gundytojas. Jis nusitaiko į silpnąsias mūsų būdo vietas. Jis stengiasi pakirsti mūsų pasitikėjimą Dievu, kuris leidžia tokioms sąlygoms atsirasti. Mums kyla pagunda nepasitikėti Dievu, suabejoti Jo meile. Dažnai gundytojas

ateina pas mus taip, kaip atėjo pas Kristų – iškeldamas mūsų silpnumus ir trūkumus. Jis tikisi sutrikdyti sielą, susilpninti mūsų ryšį su Dievu. Tada auka jam garantuota. Jeigu pasitiksime piktaį kaip Jėzus, išvengsime daugelio pralaimėjimų. Leisdami į kalbas su priešu, mes suteikiame jam privalumą.

Atsakydamas gundytojui, jog „žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“, Kristus pakartojo tai, ką daugiau kaip prieš tūkstantį keturis šimtus metų buvo pasakęs Izraeliui: „...tave vedė Viešpats, tavo Dievas, per tuos keturiasdešimt metų dykumoje, idant padarytų tave nuolankų, bandydamas sužinoti, kas tavo širdyje, ar tu laikysiesi Jo įsakymų, ar ne. Jis darė tave nuolankų, leisdamas tau paalkti, paskui maitindamas tave mana, kurios nei jūs, nei jūsų protėviai nežinojote, idant tave pamokytų, kad žmogus gyvas ne vien duona, bet gyvena kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Viešpaties lūpų.“ (*Pakartoto Įstatymo* 8, 2–3) Dykumoje, kai nebeliko kuo palaikyti gyvastį, Dievas siuntė savo tautai manos iš dangaus; taip jie buvo pakankamai ir nuolatos aprūpinami. Šis aprūpinimas turėjo jiems parodyti, kad, kol jie pasitiki Dievu ir vaikšto Jo keliais, Jis jų neapleis. Dabar Išgelbėtojas praktiškai gyvena pagal pamoką, kurios Pats mokė Izraelį. Dievo Žodžiu buvo padėta hebrajams, tuo pačiu Žodžiu buvo suteikta pagalba ir Jėzui. Jis laukė, kol ateis palengvėjimas Dievo numatytuoju metu. Jis gyvena dykumoje pakludamas Dievui ir nesiruošė prisiimti maisto šėtono siūlomais būdais. Visatos akivaizdoje Jėzus paliudijo, jog geriau iškęsti tai, kas skirta, nei kaip nors nutolti nuo Dievo Žodžio.

Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet gyvena kiekvienu Dievo žodžiu. Dažnai Kristaus sekėjas atsiduria ten, kur negali nei tarnauti Dievui, nei užsiiminėti savo pasaulietine veikla. Gali pasirodyti, jog pakludamas kokiam nors aiškiam Dievo reikalavimui, jis praras pragyvenimo

šaltinį. Šėtonas pasistengs įtikinti, kad žmogus turi aukoti savo sąžiningus įsitikinimus. Tačiau vienintelis dalykas pasaulyje, kuriuo galime pasitikėti, yra Dievo Žodis. „Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teismo, o visa tai bus jums pridėta.“ (*Mato* 6, 33) Net šiame gyvenime mums neišeis į nauda, jei atsiskirsime nuo savo dangiškojo Tėvo valios. Žinodami, koks galingas yra Jo Žodis, neturėtume priimti šėtono pasiūlymus, kaip pelyntis maisto ar išgelbėti savo gyvybę. Mums turi rūpėti tik tai, ką liepia Dievas, ir tai, ką Jis žada. Tai žinodami, mes paklusime vienam ir pasitikėsime kitu.

Paskutinėje didžiojoje kovoje su velniu tie, kurie yra ištikimi Dievui, neteks bet kokios žemiškos paramos. Kadangi jie atsisakys nusižengti Jo Įstatymui ir paklusti žemiškajai valdžiai, jiems bus uždrausta pirkti ir parduoti. Galiausiai bus nuspręsta pasmerkti juos mirčiai (*žr. Apreiškimo* 13, 11–17). Tačiau klusniesiems duotas pažadas: „Toks žmogus gyvens aukštybėse, neprieinamų uolų tvirtovė bus jo pilis, jam bus tiekiama duona, jam netrūks vandens.“ (*Izaijo* 33, 16) Šiuo pažadu ir turi gyventi Dievo vaikai. Kai žemėje siaus badas, jie bus pamaitinti. „Nelaimės metu jie nebus apvilti ir bado dienomis valgys iki soties.“ (*Psalms* 37, 19) Tą sunkų metų numatė pranašas Habakukas, o jo žodžiai išreiškia Bažnyčios tikėjimą: „Nors figmedis nežydėtų ir nebūtų vaisių ant vynmedžių; nors alyvmedis neneštų derliaus ir laukai neduotų maisto; nors avių kaimenė dingtų iš avidės, o galvijų banda – iš tvarto, aš džiaugsiuosi Viešpatyje, džiūgausiu Dieve, kuris mane išgano.“ (*Habakuko* 3, 17–18)

Iš visų pamokų, kurias davė pirmasis didysis mūsų Viešpaties gundymas, nėra svarbesnės už savo apetito bei aistrų suvaldymą. Visais laikais pagundos, nukreiptos į fizinę prigimtį, veiksmingiausiai gadino ir tvirkino žmoniją. Per žmogaus nesusivaldymą šėtonas

griauna proto ir dorovės galias, kurias Dievas davė kaip neįkainojamą dovaną. Dėl to žmogus nebesugeba branginti amžinąsias vertybes. Per nuolaidžiavimą savo jauslams šėtonas stengiasi išdildyti iš kiekvienos sielos bet kokią panašumą į Dievą.

Nesuvaldomas nuolaidžiavimas savo silpnybėms bei iš to kylančios ligos ir nuopuolis, egzistavę Kristaus pirmojo atėjimo metu, dar stipriau pasireikš prieš Jo antrąjį atėjimą. Kristus skelbia, jog pasaulis atsidurs tokioje padėty, kaip prieš tvaną, kaip buvo Sodomoje ir Gomoroje. Visi širdies sumanymai bus išvien blogi. Mes gyvename tų siaubingų laikų paribį, taigi turime išmokti Išgelbėtojo pasninko pamoką. Tik pagal tą neapsakomą kančią, kurią ištėvė Kristus, mes galime įvertinti nevaržomo nuolaidžiavimo sau blogį. Jo pavyzdys rodo, kad vienintelė mūsų viltis laimėti amžinąjį gyvenimą yra pavesti savo apetitą bei aistras Dievo valiai.

Savo pačių jėgomis mes negalime atsižadėti triukšmingų savo puolusios prigimties reikalavimų. Tai atveria kelią šėtonui mus gundyti. Kristus žinojo, jog priešas ateis pas kiekvieną žmogų, kad pasinaudotų paveldimu silpnumu ir savo apgaulingais įkalbinėjimais įviliotų į spąstus visus, kurie pasitiki ne Dievu. Praėjęs tuo keliu, kuriuo turi eiti žmogus, mūsų Viešpats paruošė mums būdą nugalėti. Jis nenori, kad mes pralaimėtume kovą su velniu. Jis neleis, kad žalčio (gyvatės) išpuoliai mus įbaugintų ir išmuštų iš vėžių. „Būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“, – sako Jis (Jono 16, 33).

Tegul tas, kuris kovoja su išsismarkavusiu apetitu, pažvelgia į dykumoje gundytą Gelbėtoją. Žvelkite į Jo kančią ant

kryžiaus, kai Jis sušuko: „Trokštu.“ Jis ištėvė viską, ką galime iškęsti ir mes. Jo pergalė yra mūsų pergalė.

Jėzus pasitikėjo savo dangiškojo Tėvo išmintimi ir jėga. Jis pasakė: „Viešpats Dievas Man padeda, todėl Aš nesu pažemintas. ...žinau, kad nebūsiu sugėdintas... Štai Viešpats Dievas Man padeda... Kas iš jūsų bijo Viešpaties..., kas gyvena naktį be šviesos, pasitikėdamas Viešpaties vardu ir neabejodamas savo Dievu?“ (Izaijo 50, 7–10)

„Ateina šio pasaulio kunigaikštis. Nors jis neturi Man galios“, – pasakė Jėzus (kt. vert.: „*Manyje jis neturi nieko*“; Jono 14, 30). Jėzuje nebuvo nieko, kas būtų atitikę šėtono išvedžiojimus. Jis nesitaikstė su nuodėme. Tė mintimi Jis nepasidavė pagundai. Tikie turime būti ir mes. Kristaus žmogiškumas susijungė su dieviškumu; Jame gyvenanti Šventoji Dvasia parengė Jį kovai. Ir Jis atėjo, kad padarytų mus savo dieviškosios prigimties dalininkais. Taigi, kol esame per tikėjimą susiję su Juo, nuodėmė neturi mums galios. Dievas nukreipia mūsų tikėjimo ranką tvirtai įsikabinti į Kristaus dieviškumą, kad galėtume tobulinti savo charakterį.

Kaip tai pasiekama, mums parodė Kristus. Kaip Jis laimėjo kovą su velniu? Cituodamas Dievo Žodį. Tik per Žodį Jis galėjo atsispirti pagundai. „Parašyta“, – sakydavo Jis. O mums yra padovanoti „brangūs bei didūs pažadai, kad per juos taptume dieviškosios prigimties dalininkais, pabėgę nuo sugedimo, kurį skleidžia pasaulyje geiduliai“ (žr. 2 Petro 1, 4). Mums priklauso visi Dievo Žodžio pažadai. Psalmininkas pasakė: „Branginu širdyje Tavo žodį, kad Tau nenusidėčiau.“ „Branginau žodį iš Tavo lūpų ir išvengiau smurto kelių.“ (Psalms 119, 11; 17, 4)

13 SKYRIUS

PERGALĖ

*Šis skyrius pagrįstas Mato 4, 5–11;
Morkaus 1, 12–13; Luko 4, 5–13*

TADA VELNIAS Jį paima į šventąją miestą, pastato ant šventyklos šelmens ir sako: 'Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta:

*Jis lieps savo angelams globoti Tave,
ir jie nešios Tave ant rankų,
kad neužsigautum kojos į akmenį.*"

Šėtonas manė, kad pasitiko Jėzų savo teritorijoje. Klatingasis priešas pats priminė žodžius, ištartus Dievo lūpų. Jis pasirodė kaip šviesos angelas ir leido suprasti, jog išmano Šventąjį Raštą bei suvokia svarbą to, kas parašyta. Kaip anksčiau Jėzus panaudojo Dievo Žodį, kad paremtų savo tikėjimą, taip dabar gundytojas pasitelkė jį, kad palaikytų savo melą. Jis tvirtino norėjęs tik patikrinti Jėzaus ištikimybę ir dabar pagyrė Jo tvirtumą. Išgelbėtoji parodžius pasitikėjimą Dievu, velnias ėmė raginti Jį pateikti dar vieną savo tikėjimo įrodymą.

Bet vėlgi gundymą lydėjo nepasitikėjimo žodžiai: „Jei Tu Dievo Sūnus.“ Kristus buvo gundomas atsakyti į tą *jei*, tačiau Jis susilaikė ir nepriėmė nė menkiausios abejonės. Jeigu Jis būtų pateikęs velniui įrodymus, Jo gyvybei būtų iškilęs pavojus.

Gundytojas tikėjosi pasinaudodamas Kristaus žmogiškumu paskatinti Jį pernelyg pasitikėti savimi. Bet nors įkalbinėti velnias galėjo, priversti nusidėti – ne. Jis pasakė: „Pulk žemyn“ žinodamas, kad pats negali Jo nustumti, nes Dievas Jį išgelbės. Negalėjo šėtonas ir priversti Jėzų pulti žemyn. Kol Kristus nepasidavė pagundai, Jis buvo nenugalimas. Visos

žemės ir pragaro jėgos negalėjo nė mažą priversti Jį atitolinti nuo savo Tėvo valios.

Gundytojas niekada negali priversti mus daryti bloga. Jis negali valdyti proto, kol šis pats nepasiduoda jo įtakai. Kad šėtonas turėtų mums galią, mes turime su tuo sutikti ir nebetikėti Kristumi. Kiekvienas dalykas, kuriuo mes neatitinkame dieviškojo mato, yra atviros durys, per kurias velnias gali įeiti, gundyti ir pražudyti mus. O ir kiekviena mūsų nesėkmė ar pralaimėjimas suteikia jam progą priekaištauti Kristui.

Cituodamas pažadą: „Jis palieps savo angelams saugoti Tave“, velnias praleido žodžius „visur, kad ir kur Tu eitum“, tai yra, visuose Dievo parinktuose keliuose. Jėzus atsisakė išklysti iš klusnumo kelio. Rodydamas absoliutų pasitikėjimą savo Tėvu, Jis nelieptas niekada nebūtų atsidūręs situacijoj, kurioje Tėvas turėtų gelbėti Jo gyvybę. Jis nebūtų vertęs Apvaizdą ateiti Jį gelbėti, nes tai nerodytų žmogui gero pasitikėjimo ir nuolankumo pavyzdžio.

Jėzus atsakė šėtonui: „Taip pat parašyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo.'“ Šiuos žodžius Mozė ištare izraelitams, kai jie troško dykumoje ir prašė Mozės vandens, šaukdami: „Ar yra Viešpats tarp mūsų, ar ne?“ (Išėjimo 17, 7) Dievas stebuklingai veikė tarp jų; tačiau sunkiu metu jie suabejodavo Juo ir reikalaudavo įrodymų, kad Jis su jais. Per savo netikėjimą jie stengėsi Jį išbandyti. Tą patį velnias ragino daryti ir Kristų. Dievas jau buvo paliudijęs, kad Jėzus – Jo Sūnus; tad dabar prašyti įrodymo, kad Jis esąs Dievo Sūnus, būtų reiškę tikrinti Dievo

žodį – gundyti Jį. Tą patį būtų reiškęs ir prašymas to, ko Dievas nepažadėjo. Tai būtų rodę nepasitikėjimą ir tikrą Jo tyrimą, gundymą. Mes turime kreiptis su prašymais į Dievą ne tam, kad *ištirtume*, ar Jis įvykdys savo Žodį, o *dėl to*, kad Jis įvykdys; ne tam, kad išsiaiškintume, ar Jis mus myli, o *dėl to*, kad Jis mus myli. „Juk be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra ir kad Jo ieškantiems atsilygina.“ (*Hebrajams 11, 6*)

Tačiau tikėjimas jokių būdu nesusięš su perdėtu pasitikėjimu savimi. Nuo to apsaugotas tik tas žmogus, kurio tikėjimas tikras. Mat perdėtas pasitikėjimas savimi – tai šėtono atkirtis tikėjimui. Tikėjimas remiasi Dievo pažadais ir duoda klusnumo vaisių. Pernelyg didelis pasitikėjimas savimi taip pat pretenduoja į pažadus, bet panaudoja juos taip, kaip šėtonas – kad pateisintų nuodėmę. Tikėjimas skatino mūsų pirmuosius tėvus pasitikėti Dievo meile, paklusti Jo įsakymams. Pernelyg didelis pasitikėjimas savimi paskatino juos nusizengti Jo Įstatymui, manant, kad nuo nuodėmės pasekmių juos išgelbės Jo didžiulė meilė. Tikėjimas nepretenduoja į dangaus malonę, jeigu neįvykdytos sąlygos, pagal kurias ta malonė suteikiama. Tikras tikėjimas remiasi pažadais ir Šventojo Rašto pranašystėmis.

Kai šėtonui nepavyksta sukelti nepasitikėjimą Dievu, jam dažnai pasiseka pažadinti mumyse perdėtą pasitikėjimą savimi. Jeigu jam pavyksta pastūmėti mus į pagundos kelią, jis žino – pergalė jo. Dievas apsaugos visus, einančius klusnumo keliu; o išklysti iš jo, vadinasi, pereiti į šėtono teritoriją. Ten mūsų tikrai laukia pražūtis. Išgelbėtojas perspėjo: „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėt į pagundą.“ (*Morkaus 14, 38*) Apmatymai ir malda apsaugos mus nuo neapgalvoto žingsnio į pavojaus kelią, ir taip būsime išgelbėti nuo daugelio pralaimėjimų.

Vis dėlto užklupti pagundos, mes neturime prarasti drąsos. Dažnai pakliuvę

Kai šėtonui nepavyksta sukelti nepasitikėjimą Dievu, jam dažnai pasiseka pažadinti mumyse perdėtą pasitikėjimą savimi. Jeigu jam pavyksta pastūmėti mus į pagundos kelią, jis žino – pergalė jo. Dievas apsaugos visus, einančius klusnumo keliu; o išklysti iš jo, vadinasi, pereiti į šėtono teritoriją.

į keblią padėti mes suabejojame, ar vis dar esame vedami Dievo Dvasios. Tačiau būtent Šventoji Dvasia atvedė Jėzų į dykumą, kad būtų gundomas šėtono. Kai Dievas siunčia mums išmėginimą, Jis turi kažkokį tikslą, kurį nori įgyvendinti mūsų labui. Jėzus nei piktinaudžiavo Dievo pažadais ir atsidavė pagundai, nei puolė į neviltį, kai atėjo pagunda. Taip turėtume elgtis ir mes. „Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtumėte atsilaikyti.“ (*1 Korintiečiams 10, 13*) Jis sako: „Atnašauk Dievui bendravimo auką ir vykdyk savo įžadus Aukščiausiam. Šaukis Manęs vargo diena; išgelbėsiu tave, ir tu Mane šlovinsi.“ (*Psalms 50, 14–15*)

Jėzus nugalėjo ir antrąją pagundą. Dabar šėtonas pademonstravo savo tikrąjį charakterį. Tačiau jis pasirodė ne kaip šlykšti pabaisa su kanopomis ir

šikšnosparnio sparnais. Jis atėjo kaip galingas angelas, nors ir nupuolęs. Jis prisistatė maištininkų vadu ir šio pasaulio dievu.

Užnešęs Jėzų ant aukšto kalno, jis atvėrė priešais Jį šlovingų pasaulio karalysčių panoramą. Saulė nušvietė miestų šventyklas, marmurines pilis, derlingus laukus ir vynuogynus. Blogio takai liko paslėpti. Jėzaus akys, pastaruoju metu mačiusios tik nykią, tuščią dykumą, dabar žvelgė į neapsakomo grožio bei klestėjimo vaizdus. Tuomet pasigirdo gundytojo balsas: „Duosiu Tau visą jų valdžią ir didybę; jos man atiduotos, ir kam noriu, tam jas dovanuoju. Taigi jei parpuolęs ant žemės pagarbinsi mane, visa bus Tavo.“

Kristaus misija galėjo būti atlikta tik per kančią. Jo laukė sielvarto, sunkumų, kovų kupinas gyvenimas ir gėdinga mirtis. Jis turėjo nešti viso pasaulio nuodėmes. Turėjo iškęsti atskyrimą nuo savo Tėvo meilės. Dabar gundytojas pasiūlė atsiduoti jo užgrobtajai valdžiai. Pripažindamas velnio pranašumą, Kristus galėjo išsivaduoti iš siaubingos ateities. Tačiau tai būtų reiškę pralaimėjimą didžiojoje kovoje. Būtent siekdamas iškelti save aukščiau Dievo Sūnaus, velnias nusidėjo danguje. Jeigu jis būtų paėmęs viršų dabar, maištininkai būtų triumfavę.

Paskelbdamas Kristui, kad pasaulio valdžia ir didybė atiduotos jam ir kam jis nori, tam jas dovanoja, velnias pasakė tik dalį tiesos – taip, kad ji pasitarnautų jo tikslui apgauti. Šėtono valdžia prasiėjo nuo Adomo, tačiau Adomas buvo Kūrėjo vietininkas. Jis neviešpatavo nepriklausomai. Žemė priklausė Dievui, o Jis viską pavedė savo Sūnui. Adomas turėjo valdyti būdamas pavaldus Kristui. Kai Adomas perleido savo valdžią į šėtono rankas, Kristus vis tiek liko teisėtas Karalius. Viešpats pasakė karaliui Nebukadnecarui: „Jis daro, ką nori, dangaus Galybėms ir žemės gyventojams.“ (*Danieliaus 4, 32*) Šėtonas gali panaudoti

savo užgrobtą valdžią tik tada, kai leidžia Dievas.

Siūlydamas Kristui pasaulio karalystę ir šlovę, gundytojas tuo norėjo pasakyti, jog Kristus turi atsakyti tikrojo viešpatavimo pasaulyje ir pvesti šias valdas šėtonui. Į tas pačias valdas savo viltis buvo sudėję ir žydai. Jie troško karaliauti šiame pasaulyje. Jeigu Kristus jiems būtų tai pasiūlęs, jie mielai būtų Jį priėmę. Tačiau pasaulį gaubė nuodėmės prakeikimas ir visas jos užtrauktas vargas. Kristus atsakė gundytojui: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: 'Viešpatij, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!'“

Tas, kuris sukilo danguje, pasiūlė Kristui šio pasaulio karalystes, siekdamas nusipirkti Jo palankumą blogio principams; tačiau Kristus nepasidavė; Jis atėjo įtvirtinti teismo karalystės ir savojo tikslo neišsivadėjo. Lygiai taip pat šėtonas gundo žmones ir čia jam sekasi geriau nei su Kristumi. Jis siūlo žmonėms šio pasaulio karalystę su sąlyga, kad jie pripažins jo pranašumą. Piktasis reikalauja užmiršti dorumą, nepaisyti sąžinės, atsiduoti savo malonumams. Kristus liepia pirmiausia ieškoti Dievo karalystės ir Jo teismo; tačiau šėtonas slenka šalia ir kužda: „Kad ir kas būtų teisinga amžinojo gyvenimo atžvilgiu, kad jums sektųsi šiame pasaulyje, turite tarnauti man. Jūsų gerovė mano rankose. Galiu suteikti jums turta, malonumus, garbę ir laimę. Klausykitės mano patarimo. Nesileiskite išvedami iš kelio aiškintų sąžinės ar pasiaukojimo reikalavimų. Aš paruošiu jums kelią.“ Taip apgaunami daugelis. Jie sutinka gyventi tarnaudami sau, ir šėtonas lieka patenkintas. Užliūliavęs juos viltimis viešpatuoti pasaulyje, jis užvaldo širdis. Tačiau jis siūlo tai, kas jam nepriklauso ir veikiausiai bus iš jo atimta. Apgaule jis suvilioja žmones jų teise į Dievo sūnų paveldą.

Šėtonas suabejojo, ar Jėzus yra Dievo Sūnus. Jėzaus nuvarytas šalin, jis gavo įrodymą, kurio negalėjo paneigti. Pro

kenčiantį žmogiškumą švytėjo dieviškumas. Šėtonas neturėjo jėgų atsispirti šiam įsakymui. Susigūžęs nuo pažeminimo ir įniršio, jis buvo priverstas pasitraukti iš pasaulio Atpirkėjo Artumo. Kristaus pergalė buvo tokia pat abso-
liuti, kaip ir Adomo nesėkmė.

Taigi ir mes galime atsispirti pagundai ir priversti šėtoną pasitraukti. Jėzus laimėjo per nuolankumą bei tikėjimą Dievu ir apaštalo lūpomis Jis sako: „Taigi būkite klusnūs Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų. Artinkitės prie Dievo, ir Jis artinsis prie jūsų.“ (*Jokūbo 4, 7–8*) Mes negalime apsisaugoti nuo gundytojo galios; jis užkariavo žmoniją, ir kai mėginame atsilaikyti savo jėgomis, pakliūvame į jo žabangas; tačiau „Viešpaties vardas – tvirtas bokštas; teisusis gali pabėgti į jį ir būti saugus“ (*Patarlių 18, 10*). Šėtonas dreba ir bėga net nuo silpniausios sielos, kuri atranda prieglobstį tame galingame varde.

Priešui pasitraukus, Jėzus išsekęs par-
krito ant žemės su mirties šešėliu veide. Šią kovą stebėję dangaus angelai palaikė

mylimą Vada, einantį per neapsakomas kančias, kad mums atvertų kelią į laisvę. Jis ištverė didesnę išbandymą nei kada nors teks iškęsti mums. Dabar angelai patarnavo Dievo Sūnui, kuris gulėjo kaip mirštantis. Jis buvo pastiprintas maistu, paguostas žinia, jog Tėvas Jį myli, ir užtikrintas, kad visas dangus triumfuoja Jo pergalėje. Kai Jėzus buvo sugrąžintas į gyvenimą, Jo didi širdis persismelkė gailesčiu žmogui, ir Jis žengė į priekį užbaigti pradėtojo darbo, mat negalėjo ilsėtis, kol priešas nebuvo nugulėtas, o žmonija atpirkta.

Mūsų atpirkimo kaina nebus suprasta, kol atpirktieji nestos kartu su Atpirkėju priešais Dievo sostą. Tik sužavėti amžinuųjų namų šlovės, mes prisiminsime, kad Jėzus visa tai buvo palikęs dėl mūsų, kad Jis ne tik tapo tremtinys iš dangaus rūmų, bet dėl mūsų rizikavo pralaimėti ir žūti amžinai. Tuomet mes sudėsime savo vainikus Jam prie kojų ir užgiedosime: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti garbę ir lobį, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių!“ (*Apreiškimo 5, 12*)

14 SKYRIUS

„MES RADOME MESIJĄ!“

Šis skyrius pagrįstas Jono 1, 19–51

TUO METU Jonas Krikštytojas pamokslavo ir krikštijo Betanijoje, Užjordanėje. Kadaise netoli nuo tos vietos Dievas sustabdė tekančią upę, kad izraelitai galėtų pereiti. Kiek atokiau dangaus kareivijos įveikė Jericho tvirtovę. Visi tie įvykiai atgijo žmonių atmintyje ir kėlė jaudinantį susidomėjimą Krikštytojo skelbiama žinia. Nejaugi Tas, kuris taip nuostabiai darbavosi praeities šimtmečiais, ir vėl neparodys savo jėgos, kad būtų išvaduotas Izraelis? Būtent tokia mintis jaudino širdis žmonių, kasdien plūstančių prie Jordano.

Jono mokymas taip išsišaknijo tautoje, jog atkreipė vyriausiųjų kunigų dėmesį. Dėl maisto pavojaus romėnai įtariai žiūrėjo į kiekvieną visuomenės susibūrimą; kiekvienas tautos subruzdymas kurstė ir žydų valdininkų baimę. Jonas nepripažino aukščiausiojo teismo tarybos autoriteto ir neprašė jų leidimo savo darbui; jis vienodai barė ir valdininkus, ir eilinius žmones, ir fariziejus, ir sadukiejus. Vis dėlto žmonės noriai jį sekė. Susidomėjimas jo darbu, regis, tik augo. Nors Jonas nesiskaitė su aukščiausiojo teismo taryba, pastaroji laikė jį, kaip visuomenės mokytoją, sau pavaldžiu.

Šią organizaciją sudarė išrinkti kunigai, vyriausi valdovai ir tautos mokytojai. Vyriausiasis kunigas paprastai ėjo vadovo pareigas. Visi aukščiausiojo teismo tarybos nariai turėjo būti garbingo amžiaus, tačiau dar nenusenę; be to, išsilavinę, išmana ne tik žydų religiją bei istoriją, bet ir apskritai išprusę. Jie turėjo būti be fizinių trūkumų ir privalejo būti vedę bei turėti vaikų – kad labiau už kitus būtų žmogiški ir dėmesingi. Jie rinkdavosi pastate prie Jeruzalės šventyklos. Žydų nepriklausomybės metais aukščiausiojo teismo taryba ėjo aukščiausio tautos teismo pareigas – jai priklausė ir pasaulietinė, ir dvasinė valdžia. Nors dabar ji buvo pavaldi romėnams, vis dar darė didelę įtaką sprendžiant civilinius bei religinius klausimus.

Aukščiausiojo teismo taryba neatidėliodama ėmėsi tirti Jono veiklą. Atsirado tokių, kurie prisiminė apreiškimą, kurį Zacharijas patyrė šventykloje, ir tėvo pranašystę, kad jo vaikas būsias Mesijo šauklys. Per trisdešimt metų trukusių neramumus ir permainas šie dalykai didžia dalimi nugrimzdo į užmarštį. Dabar minias įaudrinusi Jono tarnystė visa tai atgaivino.

Aukščiausiojo teismo taryba neatidėiodama ėmėsi tirti Jono veiklą. Atsirado tokių, kurie prisiminė apreiškimą, kurį Zacharijas patyrė šventykloje, ir tėvo pranašystę, kad jo vaikas būsiąs Mesijo šauklys. Per trisdešimt metų trukusius neramumus ir permainas šie dalykai didžia dalimi nugrimzdo į užmarštį. Dabar minias įaudrinusi Jono tarnystė visa tai atgaivino.

Jau seniai Izraelis neturėjo pranašo, seniai nebuvo įsisiūbavusi tokia reformacija. Reikalavimas išpažinti nuodėmes atrodė naujas ir stulbinantis. Daugelis vyresniųjų nenorėjo eiti klausytis Jono kreipimusi bei raginimų, kad nebūtų atskleistos jų pačių gyvenimo paslaptys. Tačiau jo pamokslavimas tiesiogiai skelbė Mesijo atėjimą. Buvo puikiausiai žinoma, kad septyniasdešimt savaičių, minimų pranašo Danieliaus pranašystėje ir nurodančių į greitą Mesijo atėjimą, jau eina į pabaigą; visi troško pasinerti į taip laukiamą tautos šlovės erą. Visuomenės entuziazmas buvo toks stiprus, kad aukščiausiojo teismo taryba buvo priversta arba uždrausti Jono darbą, arba jį atmesti. Jų valdžia žmonėms jau silpo. Iš kilo svarbus klausimas – kaip išsaugoti savo postus? Tikėdamiesi prieiti kažkokios išvados, jie nusiuntė prie Jordano savo kunigus bei levitus, kad pasitartų su naujuoju mokytoju.

Susirinkusiai miniai klausantis Jono, prisiartinę pasiuntiniai. Išdidūs rabinai prižingsniavo valdingai, kad padarytų išpūdį žmonėms ir priverstų pranašą skaitytis su jais. Minia pagarbiai, kone baugščiai, prasiskyrė. Orūs vyrai prabangiais drabužiais, puikuodamiesi savo padėtimi bei valdžia, sustojo priešais dykumų pranašą.

– Kas tu esi? – paklausė jie.

Žinodamas, ką jie galvoja, Jonas atsakė:

- Aš nesu Mesijas!
- Tai kas gi tu? Gal Elisas?
- Ne.
- Tai gal tu pranašas?

– Ne!

– Tai kas gi tu, kad mes galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė? Ką sakai apie save?

– Aš – tyruose šaukiančiojo balsas: Taisykite Viešpačiui kelią! – kaip yra kalbėjęs pranašas Izaijas.

Šventojo Rašto vieta, kurią paminėjo Jonas, yra iš šios gražios Izaijo pranašystės: „Paguoskite Mano tautą, – sako jūsų Dievas, – paguoskite ją! Prabilkite į širdį Jeruzalei ir šaukite jai, kad jos lažas baigėsi, kad jos kaltė išpirta... Pasigirsta balsas: ‘Per dykumą tieskite Viešpačiui kelią! Tyruose ištiesinkite mūsų Dievui vieškelį! Kiekvienas slėnis tegu būna užpiltas, kiekvienas kalnas bei kalva tebūna nukasta. Uolėta žemė pavirs lyguma, kalvotos apylinkės – slėniais. Tada Viešpaties šlovė bus apreikšta! Visa žmonija drauge ją išvys.’“

(Izaijo 40, 1–5)

Senovėje, kai karalius keliaudavo per rečiau lankomas savo valdas, prieš karališkąją kariatą buvo siunčiami žmonės išlyginti gūbrius ir užpilti žemėmis duobes, kad karalius pravažiuotų saugiai. Šiuo papročiu pranašas iliustruoja Evangelijos darbą. „Kiekvienas slėnis tegu būna užpiltas, kiekvienas kalnas bei kalva tebūna nukasta.“ Kai Dievo Dvasia savo nuostabia žadinančia jėga palytėta širdį, žmogiškos puikybės nebelineka. Pasaulio malonumai, padėtis ir valdžia tampa beverčiai. Atmetami gudravimai ir bet kokia puikybė, „kuri sukykla prieš Dievo pažinimą“; kiekviena mintis „pa-imama nelaisvėn, kad paklustų Kristui“ (žr. 2 Korintiečiams 10, 5), o nuolankumas ir pasiaukojanti meilė, kuriuos taip menkai tevertina žmonės, iškeliami kaip vienintelė vertybė. Tai Evangelijos darbas, apie kurį iš dalies kalbėjo ir Jonas Krikštytojas.

Rabinas klausinėjo toliau:

– Tai kam tu krikštiji, jei nesi nei Mesijas, nei Elisas, nei pranašas? – Sakydamas „nei pranašas“ jis turėjo galvoje Mozę. Žydai buvo linkę tikėti, kad Mozė

bus prikeltas iš numirusių ir paimtas į dangų. Jie nežinojo, kad jis jau prisikėlė. Kai Krikštytojas pradėjo savo tarnystę, daugelis manė, kad jis – tai iš numirusių prikeltas Mozė, mat jis atrodė

„Rabi..., kur gyvenį?“ „Jis tarė: ‘Ateikite ir pamatysite.’ Tada jie nuėjo, pamatė, kur Jis gyvena ir tą dieną praleido pas Jį.“

puikiai išmanąs pranašystes ir Izraelio istoriją.

Be to, buvo tikima, kad prieš Mesijo atėjimą asmeniškai pasirodys ir Elisas. Šiuos lūkesčius Jonas paneigė; tačiau jo žodžiai turėjo ir gilesnę prasmę. Vėliau Jėzus apie Joną pasakė: „Jeigu norite priimti, tai jis yra tas Elisas, kuris turi ateiti.“ (Mato 11, 14) Jonas atėjo su Elijo dvasia ir jėga atlikti to paties darbo, kuri

darė Elisas. Jeigu žydai jį būtų priėmę, darbas būtų buvęs atliktas. Tačiau jie nepriėmė Jono mokymo. Jiems jis nebuvo Elisas. Jiems atrodė, kad jis negali atlikti tos misijos, kurią atėjo įgyvendinti.

Daugelis iš susirinkusiųjų prie Jordano buvo ir krikštijant Jėzų; tačiau tada duotą ženklą regėjo tik keletas. Krikštytojo tarnystės pradžioje daugelis nepaisė raginimo atgailauti. Todėl jų širdys užkietėjo, o protas aptemo. Jie nesuprato Dangaus liudijimo Jėzui Jo krikšto metu. Akys, kurios niekada tikėjimu nebuvo pakeltos į Neregimąjį, nematė Dievo šlovės; ausys, kurios niekada neklausė Jo balso, negirdėjo liudijimo žodžių. Taip yra ir dabar. Kristaus ir patarnaujančių angelų buvimas dažnai apsireiškia žmonių susibūrimė, tačiau dažnas to net nežino. Jie neišvelgia nieko neįprasta. Tačiau kai kuriems Išgelbėtojo Artumas apreiškiamas. Ramybė ir džiaugsmas atgaivina jų širdis. Jie būna paguosti, padrasinti ir palaiminti.

Pasiuntiniai iš Jeruzalės paklausė Jono: „Tai kam tu krikštiji?“ ir laukė atsakymo. Jonas apžvelgė minią, ir staiga jo akys nušvito, veidą užliejo džiaugsmas, jis visas suvirpėjo iš susijaudinimo. Ištiesęs rankas jis sušuko: „Aš krikštiju vandeniu. O tarp jūsų stovi Tas, kurio jūs nepažįstate, kuris po manęs ateis; Jam aš nevertas atrišti apavo dirželio.“

(Jono 1, 26–27)

Ši aiški ir nedviprasmiška žinia buvo perduota aukščiausiojo teismo tarybai. Tokie Jono žodžiai galėjo būti tik apie seniai Pažadėtąjį. Mesijas tarp jų! Apstulbę kunigai ir valdytojai dairėsi, tikėdamiesi pamatyti Tą, apie kurį kalbėjo Jonas. Tačiau neišvelgė Jo minioje.

Kai krikštydamas Jėzų Jonas pristatė Jį kaip Dievo Avinėlį, Mesijo darbas buvo apšviestas nauja šviesa. Pranašo mintys nukrypo į pranašo Izaijo žodžius: „Kaip... ėriukas, vedamas pjauti.“ (Izaijo 53, 7) Tolimesnėmis savaitėmis Jonas naujai susidomėjęs tyrinėjo pranašystes ir mokymą apie aukų atnašavimo apeigas.

Jis aiškiai neižvelgė dviejų Kristaus darbo etapų – kaip kenčiančios aukos ir nugalėjusio karaliaus, – tačiau suprato, kad Jo atėjimas turi gilesnę prasmę nei manė kunigai ar kiti žmonės. Žvelgdamas į minioje stovintį Jėzų, grįžusį iš dykumos, jis slapčia tikėjosi, jog Mesijas kažkaip atskleis žmonėms, kas esąs. Kone nekantraudamas Jonas laukė, kol Gelbėtojas paskelbs apie savo misiją; tačiau nepasigirdo nė žodžio ir nebuvo duotas joks ženklas. Krikštytojui paskelbus apie Jėzų, Jis neatsiliepė, tik išimaišė tarp Jono mokinių, išoriškai niekaip nepaliudijęs apie savo ypatingą darbą ir nesistengdamas atkreipti į save dėmesio.

Kitą dieną Jonas vėl pamatė ateinantį Jėzų. Užlietas Dievo šlovės švytėjimo, pranašas ištiesė rankas ir sušuko: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę! Čia Tasai, apie kurį aš kalbėjau: po manęs ateis vyras, pirmiau už mane buvęs... Aš Jo nepažinojau, bet tam, kad Jis būtų apreikštas Izraeliui, aš atėjau ir krikštiju vandeniu... Aš mačiau Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią iš dangaus, ir Ji pasiliko virš Jo. Aš Jo nepažinojau, bet Tas, kuris mane pasiuntė krikštyti vandeniu, buvo pasakęs: 'Ant ko pamatysi nusileidžiančią ir pasiliekančią Dvasią, Tas ir bus, kuris krikštys Šventąją Dvasią.' Aš tai mačiau ir liudiju, kad Šitas yra Dievo Sūnus.“
(Jono 1, 29–34)

Ar tai buvo Kristus? Su pagarbia baime ir nuostaba žmonės žvelgė į Tą, kuris ką tik buvo paskelbtas Dievo Sūnumi. Jono žodžiai juos giliai sujaudino. Jis kalbėjo jiems Dievo vardu. Judėjai kasdien klausėsi jo priekaištų dėl nuodėmių ir vis labiau įsitikino, kad jis – Danguis siųstasis. Tačiau kas gi Tas, didesnis už Joną Krikštytoją? Jo apranga ir elgesys nėmaž neliudijo tokios aukštos padėties. Jis atrodė paprastas žmogus, vilkintis kaip ir jie kluų neturtingųjų apdarą.

Minioje buvo tu, kurie Kristaus krikšto metu matė dieviškąją šlovę ir girdėjo

Dievo balsą. Tačiau nuo tada Išgelbėtojo išvaizda labai pasikeitė. Jie matė, kaip krikštijant Jo veidą užliejo dangaus šviesa; dabar išblyškusi, pavargusi ir nualinta Ji atpažino tik pranašas Jonas.

Bet žvelgdami į Jėzų žmonės matė veidą, kuriame dieviškasis gailestingumas buvo sumišęs su sąmoninga jėga. Kiekvienas akių žvilgsnis, kiekvienas veido bruožas buvo paženklintas nuolankumo ir neapsakomos meilės. Jis atrodė supamas dvasingumo atmosferos. Nors Jo manieros buvo švelnios ir nepretenzingos, žmonės jautė Jame glūdinčią jėgą, kurios nebuvo įmanoma visiškai užslėpti. Ar Jis buvo Tas, kurio Izraelis taip ilgai laukė?

Jėzus atėjo į skurdą ir pažeminimą, kad būtų mums pavyzdys ir mūsų Atpirkėjas. Jeigu Jis būtų pasirodęs su karališka didybe, kaip būtų mokęs nuolankumo? Kaip būtų išdėstęs tokias esmines tiesas, kaip Kalno pamokslė? Kur būtų sudėtos gyvenimo menkųjų viltys, jeigu Jėzus būtų atėjęs gyventi tarp žmonių kaip karalius?

Vis dėlto daugeliui regėjos neįmanoma, jog Tas, kurį parodė Jonas, turi būti siejamas su jų didingiausiais lūkesčiais. Taigi jie jautėsi nusivylę ir visiškai sutrikę.

Žodžiai, kuriuos kunigai bei rabinai troško išgirsti labiausiai – tai yra, kad Jėzus atstatys Izraelio karalystę, – nebuvo ištarti. Būtent tokio karaliaus jie laukė; tokį buvo pasirenkę sutikti. Tačiau To, kuris stengėsi įtvirtinti jų širdyse teismo bei ramybės karalystę, jie nepriėmė.

Kitą dieną stovėdamas šalia kitų dviejų mokinių, Jonas vėl tarp žmonių pamatė Jėzų. Pranašo veidą vėl apšvietė Neregimojo šlovė, ir jis sušuko: „Štai Dievo Avinėlis!“ Šie žodžiai sujaudino mokinių širdis. Jie ne visiškai juos suprato. Ką reiškia tas vardas, kuriuo Jonas Jį pavadino, – „Dievo Avinėlis“? Pats Jonas to nepaaiškino.

Palikę Joną, jie nuėjo ieškoti Jėzaus. Vienas iš jų buvo Andriejus, Simono

brolis; kitas – Jonas evangelistas. Tai buvo pirmieji Kristaus mokiniai. Pasiskatinti nenugalimo entuziazmo, jie nusėkė paskui Jėzų – trokšdami pasikalbėti su Juo, tačiau nuščiuvę iš pagarbios baimės ir sutrikdyti stulbinančiai svarbios minties: „Gal Jis – Mesijas?“

Jėzus žinojo, kad mokiniai seka paskui Jį. Jie buvo pirmieji Jo tarnystės vaisiai, tad dieviškojo Mokytojo širdis džiūgavo, kad šios sielos atsiliėpė į Jo malonę. Bet grįžtelėjęs Jis tepaklausė: „Ko ieškote?“ Jis suteikė jiems laisvę grįžti arba išreikšti savo troškimą.

Mokiniai turėjo tik vieną tikslą. Visos jų mintys buvo apie Jį. Jie sušuko: „Rabi..., kur gyveni?“ Trumpas pokalbis šalikėlėje jiems nedavė to, ko jie ilgėjosi. Jie troško pabūti vieni su Jėzumi, pasėdėti prie Jo kojų ir klausytis Jo žodžių.

„Jis tarė: ‘Ateikite ir pamatysite.’ Tada jie dūjo nuėjo, pamatė, kur Jis gyvena ir tą dieną praleido pas Jį.“

Jeigu Jono ir Andriejaus dvasia būtų buvusi netikinti, kaip kunigų ir vyresniųjų, jie nebūtų mokęsi sėdėdami prie Jėzaus kojų. Jie būtų atėję pas Jį kritiškai nusiteikę ir teisę Jo žodžius. Daugelis šitaip užtrenkia duris brangiausioms galimybėms. Tačiau šie pirmieji mokiniai buvo ne tokie. Jie atsiliėpė į Šventosios Dvasios raginimą pamokslaujant Jonui Krikštytojui. Dabar jie atpažino dangiškojo Mokytojo balsą. Jiems Jėzaus žodžiai buvo kupini gaivos, tiesos ir grožio. Senojo Testamento mokymą nušvietė dieviškoji šviesa. Įvairiapusės tiesos temos iškilo naujoje šviesoje.

Būtent atgaila, tikėjimas ir meilė įgalina širdį priimti išmintį iš dangaus. Tikėjimas, veikiantis per meilę, yra raktas į pažinimą, ir kiekvienas, kuris myli, „pažįsta Dievą“ (1 Jono 4, 7).

Mokiny Jonas buvo nuoširdus ir labai jautrus, uolus, tačiau linkęs mąstyti. Jis pradėjo įžvelgti Kristaus šlovę – ne pasaulio pompastiką bei jėgą, kurios buvo išmokytas tikėtis, o „šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos“ (Jono 1,

14). Jis buvo pasinėręs į šios nuostabios temos apmąstymus.

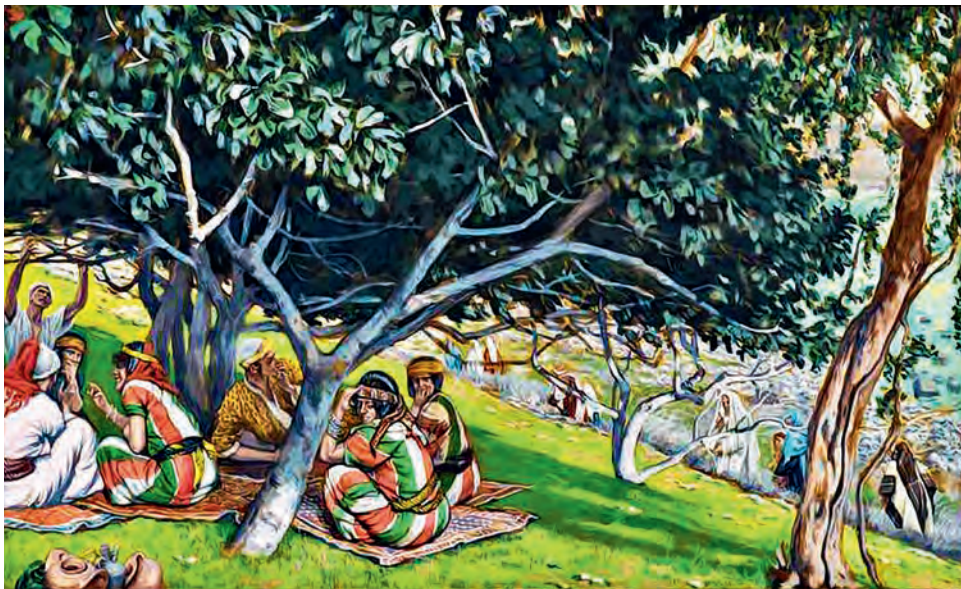
Andriejus troško pasidalyti džiaugsmu, kuris pripildė jo širdį. Susieškojęs savo brolių, jis sušuko: „Radome Mesiją!“ Simonas raginti nereikėjo. Jis taip pat buvo girdėjęs Joną Krikštytoją, tad nusku-bėjo pas Išgelbėtoją. Kristus nužvelgė jį, tirdamas jo charakterį bei gyvenimo istoriją. Jo impulsyvi prigimtis, mylinti, užuojautos kupina širdis, jo užmojai ir pasitikėjimas savimi, jo nuopuolio istorija, atgaila, darbai ir kankinio mirtis – viskas Gelbėtojui buvo kaip ant delno, ir Jis pasakė: „Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsiesi Kefas (tai reiškia „Petras – Uola“).“

„Dar kitą dieną, išvykdamas į Galilėją, Jėzus sutiko Pilypą ir jam tarė: ‘Sek paskui Manel!’ Pilypas pakluso ir tuoj tapo Kristaus mokiniu.“

Pilypas susitiko Natanaelį. Pastarasis buvo minioje, kai Krikštytojas pristatė Jėzų kaip Dievo Avinėlį. Pažvelgęs į Jėzų, Natanaelis nusivylė. Argi šis nuvargęs bei skurdo paženklintas žmogus gali būti Mesijas? Vis dėlto Natanaelis nusprendė neatstumti Jėzaus, nes Jono žinia įtikino jo širdį.

Kai Pilypas pašaukė jį, Natanaelis ramioje giraitėje apmąstė Jono mokymą ir pranašystes apie Mesiją. Jis meldė, kad jeigu Tas, apie kurį kalbėjo Jonas, yra Išvaduotojas, jam tai taptų žinoma, ir Šventoji Dvasia užtikrino jį, kad Dievas aplankė savo tautą ir iškėlė jį išgelbėjimo raga. Pilypas žinojo, kad jo draugas tyrinėja pranašystes, ir rado jį besimeldžiantį po figmedžiu. Jie dažnai meldavosi kartu šioje nuošalioje vietoje, pridengtoje lapijos nuo prašalaičio akių.

Žinia: „Radome Tą, apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai“ Natanaeliui pasirodė tiesioginis atsakymas į jo malda. Tačiau Pilypo tikėjimas vis dar buvo netvirtas. Jis dvejojamas pridūrė: „Tai Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus.“ Natanaelio širdį vėl užvaldė išankstinis

Kai Pilypas pašaukė jį, Natanaelis ramioje giraitėje apmąstė Jono mokymą ir pranašystes apie Mesiją. Jis meldė, kad įeigu Tas, apie kurį kalbėjo Jonas, yra Išvaduotojas, jam tai taptų žinoma, ir Šventoji Dvasia užtikrino jį, kad Dievas aplankė savo tautą.

nusistatymas. Jis sušuko: „Ar iš Nazareto gali būti kas gero?!“

Pilypas nepuolė su juo ginčytis. Jis tarė: „Eik ir pasižiūrėk!“ Pamatęs ateinantį Natanaelį, Jėzus pasakė apie jį: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos.“ Nustebęs Natanaelis sušuko: „Iš kur mane pažįsti?“ Jėzus atsakė: „Prieš pakviečiant tave Pilypui, Aš mačiau tave po figmedžiu.“

Šito užteko. Dievo Dvasia, liudijusi Natanaeliui jam vienumoje meldžiantis po figmedžiu, dabar prabilo Jėzaus žodžiais. Nors abejodamas ir šiek tiek pasiduodamas išankstinei nuomonei, Natanaelis atėjo pas Kristų nuoširdžiai trokšdamas tiesos, ir dabar jo troškimas buvo patenkintas. Jo tikėjimas pranoko tikėjimą tų, kurie atvedė jį pas Jėzų. Jis atsakė: „Rabi, Tu Dievo Sūnus, Tu Izraelio Karalius!“

Jeigu Natanaelis būtų patikėjęs rabinų mokymu, jis niekada nebūtų radęs

Jėzaus. Būtent stebėdamas ir sprendamas pats, jis tapo mokiniu. Taip yra ir su daugeliu, kuriems šiandien išankstinės nuomonės užkerta kelią į gėrį. O rezultatas būtų visiškai kitoks, jeigu jie „eitų ir pasižiūrėtų“!

Kol žmonės pasitiki žmonių autoritetais, nė vienas nepažins išgelbėjančios tiesos. Kaip ir Natanaelis, mes turime patys tyrinėti Dievo Žodį ir melsti, kad mus apšviestų Šventoji Dvasia. Tas, kuris matė Natanaelį po figmedžiu, matys ir mus besimeldžiančius slaptoje. Angelai iš šviesos pasaulio yra arti tų, kurie nuolankiai siekia Dievo vedimo.

Jono, Andriejaus ir Simono, Pilypo ir Natanaelio pašaukimu buvo padėti krikščionių Bažnyčios pamatai. Jonas du savo mokinius nukreipė pas Kristų. Paskui vienas iš jų, Andriejus, susirado savo brolių ir taip pat pakvietė jį pas Išgelbėtoją. Po to buvo pašauktas Pilypas, kuris ėjo ieškoti Natanaelio. Šie

pavyzdžiai turėtų mus mokyti, kokios svarbios asmeninės pastangos, tiesioginis kreipimasis į savo artimuosius, draugus bei kaimynus. Yra tokių, kurie visą gyvenimą tvirtina pažįstantys Kristų, bet nededa jokių asmeninių pastangų, kad atvestų pas Gelbėtoją bent vieną žmogų. Jie visą darbą palieka tarnautojui. Pastarasis gali būti puikiai pasirėngęs šiam pašaukimui, bet jis negali atlikti visko, ką Dievas pavedė Bažnyčios nariams.

Yra daugybė žmonių, kuriems reikalingas mylinčių krikščionių širdžių patarnavimas. O kiek pražuvo tų, kurie galėjo būti išgelbėti, jeigu jų artimieji, paprasti vyrai ir moterys, būtų dėję dėl jų asmenines pastangas. Daugelis laukia, kol į juos bus kreiptasi asmeniškai. Mūsų pačių šeimoje, kaimynystėje, mieste, kuriame gyvename, yra darbo, kurį turime atlikti kaip Kristaus pasiuntiniai. Jei esame krikščionys, šis darbas teiks mums malonumo. Vos tik žmogus atsiverčia, jame gimsta troškimas papasakoti kitiems, kokį nuostabų draugą jis rado Jėzuje. Išgelbėjanti ir apvalanti tiesa negali būti laikoma uždarą širdyje. Visi pasišventusieji Dievui bus šviesos šaltinėliais. Dievas paskyrė juos savo pasiuntiniais, nešančiais kitiems Jo malonės turtus. Jis pažadėjo: „Jūs ir savo kalvos apylinkes padarysiu palaima, siųsiu lietu pagal metų laiką, lietu, nešantį palaimą.“ (*Ezechielio 34, 26*)

Pilypas pasakė Natanaeliui: „Eik ir pasiziūrėk.“ Jis liepė jam ne priimti kito žmogaus liudijimą, o pažvelgti į Kristų pačiam. Dabar, kai Jėzus įžengė į dangų, Jo mokiniai atstovauja Jam tarp žmonių, ir vienas iš veiksmingiausių būdų laimėti Jam žmones yra rodyti Jo charakterio pavyzdį kasdieniame gyvenime. Mūsų įtaka kitiems priklauso ne tiek nuo to, ką mes sakome, kiek nuo to, kokie esame. Žmonės gali priešintis mūsų logikai arba ją ignoruoti, jie gali nepriimti mūsų raginimų, tačiau nesavanaudiškos meilės kupinas gyvenimas – tai argumentas,

prieš kurį jie negali atsisipirti. Nuoseklus gyvenimas, kuriam būdingas Kristaus nuolankumas, pasaulyje yra jėga.

Kristaus mokyme įsitikinimai ir gyvenimo patirtis yra glaudžiai susiję, ir kiekvienas, kas mokosi iš Jo, tampa mokytoju, kuris vadovaujasi dieviškais metodais. Dievo Žodis, ištartas to, kuris pats yra jo apvalytas, turi gyvybę teikiančią jėgą, dėl kurios tampa patrauklus klausytojams ir įtikina juos, jog tai – gyva realybė. Kai žmogus priima tiesą su meile, tai taps regima jo elgesyje ir balso intonacijoje. Jis paviešins tai, ką pats girdėjo, matė bei įsisavino iš gyvojo Žodžio, kad kiti per Kristaus pažinimą galėtų bendrauti su juo. Jo liudijimas, ištartas gyvąja anglimi nuo aukuro paliestų lūpų, priimančiai širdžiai yra tiesa, o žodžiai pašventina charakterį.

Tas, kuris trokšta nešti šviesą kitiems, bus palaimintas pats. „Siųsiu lietu..., nešantį palaimą.“ „Kas pagirdo kitus, tas pats bus pagirdytas.“ (*Ezechielio 34, 26; Patarlių 11, 25*) Dievas pasiektų savo tikslą išgelbėti nusidėjėlius ir be mūsų pagalbos; tačiau, kad išsiugdytume toki charakterį kaip Jo, mes turime dalyvauti Jo darbe. Kad įeitume į Jo džiaugsmą – džiaugsmą, kurį patiriame matydami Jo aukos atpirktuosius, – turime dalyvauti Jo darbuose dėl žmonių atpirkimo.

Natanaelio pirmasis tikėjimo išpažinimas, toks pilnas, tikras ir nuoširdus, Jėzaus ausims nuskambėjo kaip muzika. Jis „atsakė: ‘Tu tiki, kadangi pasakiau tave matęs po figmedžiu? Tu pamatysi didesnių dalykų’“. Gelbėtojas su džiaugsmu žvelgė į būsimąjį darbą – gerosios naujienos skelbimą nuolankiesiems, prislėgtųjų guodimą ir šėtono belaisvių išvadavimą. Pagalvojęs apie tuos brangius palaiminimus, kuriuos Jis atnešė žmonėms, Jėzus pridūrė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs matysite atsivėrusį dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus.“ Čia Kristus tiesiog sako: „Ant Jordano kranto atsivėrė dangus, ir ant

Manęs kaip balandis nusileido Šventoji Dvasia. Jei tikite Mane tokį, jūsų tikėjimas bus gaivinamas. Jūs matysite atsivėrusį dangų, kuris niekada neužsivers. Aš jį atversiu jums. Dievo angelai kyla, nešdami vargšų ir prislėgtųjų maldas Tėvui aukštybėse, ir leidžiasi pas žmonių vaikus su palaiminimais, viltimi, padrašinimu, pagalba ir gyvenimu.

Nuolatinis Dievo angelų kelias – iš žemės į dangų ir iš dangaus į žemę.

Patarnaujant angelams, Kristus Dievo jėga daro stebuklus sergantiems ir kenčiantiems. Būtent per Kristų, patarnaujant Jo dangiškiems pasiuntiniams, mus pasiekia visi Dievo palaiminimai. Prisiėmęs žmogiškumą mūsų Išgelbėtojas susivienijo su nupuolusių Adomo sūnų ir dukterų interesais, o savo dieviškumu laikosi Dievo sosto. Todėl Kristus yra žmonių bendravimo su Dievu ir Dievo su žmonėmis tarpininkas.

15 SKYRIUS

VESTUVIŲ PUOTOJE

Šis skyrius pagrįstas Jono 2, 1–11

Senovinis vyno spaustuvas. Nuotr. Joe Goldberg

JĖZUS PRADĖJO savo tarnystę ne dideliais darbais ir ne aukščiausiojo teismo taryboje ar Jeruzalėje. Jo jėga išsiliejo viename namų susibūrimo mažame Galilėjos kaimelyje, pradžiuojindama vestuvių puotautojus. Taip Jis parodė savo palankumą žmonėms ir troškimą prisidėti prie jų laimės. Gundymų dykumoje metu Jis Pats išgėrė sielvartų taurę. Jis atėjo, kad įteiktų žmonėms palaiminimų taurę, pašventindamas jų gyvenimą.

Nuo Jordano Jėzus grįžo į Galilėją. Kanoje, mažame miestelyje netoli Nazareto, turėjo vykti vestuvės. Jaunieji buvo Juozapo ir Marijos giminės. Jėzus, žinodamas apie šį giminės susibūrimą, nukeliavo į Kaną ir kartu su mokiniais buvo pakviestas į puotą.

Ten Jis vėl sutiko savo motiną, su kuria jau kurį laiką nesimatė. Marija buvo girdėjusi apie paskelbimą prie Jordano Jėzaus krikšto metu. Ši žinia pasiekė Nazaretą ir atgaivino jos atmintį vaizdus, daugelį metų slėptus širdyje.

Kaip ir visą Izraelį, Mariją giliai sujaukdino Jono Krikštytojo misija. Ji puikiai prisiminė, kas buvo išpranašauta jam gimus. Dabar Jono ryšys su Jėzumi vėl atgaivino jos viltis. Tačiau ją buvo pasiekusi ir žinia apie paslaptinę Jėzaus iškeliavimą į dykumą, todėl ją slėgė bloga nuojauta.

Nuo tos dienos, kai išgirdo angelo žinią savo namuose Nazarete, Marija brangino kiekvieną patvirtinimą, kad Jėzus yra Mesijas. Jo švelnus būdas ir nesavanaudiškas gyvenimas įtikino ją, kad Jis – ne kas kitas, kaip Dievo Siųstasis. Vis dėlto laukiant to meto, kai apsisireikš Jo šlovė, ją taip pat aplankydamo abejonės ir nusi-vylimai. Mirtis atskyrė ją nuo Juozapo, kuris irgi žinojo Jėzaus gimimo paslaptį. Dabar nebebuvo žmogaus, kuriam ji būtų galėjusi patikėti savo viltis ir nuogastavimus. Pastarieji du mėnesiai buvo labai sunkūs. Ji nematė Jėzaus, kuriame atrasdavo paguodą. Marija prisiminė Simeono žodžius: „Tavo pačios sielą per-vers kalavijas“ (Luko 2, 35); ji prisiminė tris

Jėzus pradėjo savo tarnystę ne dideliais darbais ir ne aukščiausiojo teismo taryboje ar Jeruzalėje. Jo jėga išsiliejo viename namų susibūrimo mažame Galilėjos kaimelyje, pradžiuoindama vestuvių puotautojus. Taip Jis parodė savo palankumą žmonėms ir troškimą prisidėti prie jų laimės.

dienas kančios, kai manė praradusi Jėzų amžinai; ir neramia širdimi ji laukė Jo sugrįžtant.

Ir štai vestuvių puotoje ji sutinka Jį, tą patį švelnų, pareigingą Sūnų. Tačiau Jis jau nebe tas. Jo veidas pasikeitęs. Jame liko kovos dykumoje atspaudas, o nauja orumo bei jėgos išraiška liudijo apie Jo dangiškąją misiją. Kartu su Juo buvo grupelė jaunų vyrų, kurių akys pagarbiai žvelgė į Jį ir kurie pagarbiai vadino Jį Mokytoju. Šie bendražygiai papasakojo Marijai, ką matę ir girdėję krikšto metu bei kitur. Baigdami pasakė: „Radome tą, apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai.“ (Jono 1, 45)

Susirinkę svečiai susidomėję kalbėjosi kažkokia tema. Atrodė, jog jie vos tramdo susijaudinimą. Žmonės tarpusavyje tyliai kuždėjosi, ir nustebę žvilgsniai kryo į Marijos Sūnų. Išgirdusi mokinių liudijimą apie Jėzų, Marija apsidžiaugė, kad jos ilgai puoselėtos viltys nebuvo tuščios. Tačiau ji būtų buvusi kažkas daugiau nei paprastas žmogus, jeigu į šį šventą džiugesį nebūtų įsimašęs ir natūralaus motiniško pasididžiavimo krislas. Matydama visus žvelgiant į Jėzų, ji troško, kad Jis paliudytų svečiams, jog tikrai yra Dievo Pagerbtasis. Ji vylėsi, kad Jam tai bus gera proga padaryti jų akivaizdoje stebuklą.

Vestuvės tais laikais būdavo švenčiamos septynias dienas. Taigi puotai baigiantis buvo pastebėta, jog išseko vyno atsargos. Ši žinia sukėlė daug sumišimo ir apgailestavimo. Buvo neįprasta tokio mis progomis apsieiti be vyno, o jo nebuvimas liudytų prastą svetingumą. Kaip jaunųjų giminaitė, Marija padėjo rengti puotą ir štai dabar ji pranešė Jėzui: „Jie

nebeturi vyno.“ Šie žodžiai buvo užuomina, kad Jis galėtų patenkinti šį poreikį. Tačiau Jėzus atsakė: „O kas Man ir tau, moterie? Dar neatėjo Mano valanda!“

Sis atsakymas, kad ir koks mums atrodytų šiurkštus, nebuvo šaltumo ar nemandagumo išraiška. Gelbėtojas kreipėsi į savo motiną Rytų papročiu. Taip buvo kreipiamasi į asmenis, kuriems norėta parodyti pagarbą. Kiekvienas Kristaus žemiškojo gyvenimo poelgis atitiko Jo Paties duotą įsakymą: „Gerbk savo tėvą ir motiną.“ (Išėjimo 20, 12) Prikaltas ant kryžiaus, Jėzus vėl kreipėsi į ją tais pačiais žodžiais ir pavedė ją mylimiausiojo mokinio globai – tai buvo Jo paskutinis švelnumo parodymas motinos atžvilgiu. Ir vestuvių puotoje, ir ant kryžiaus Jo žodžius paaikškino balso tono, žvilgsnio bei elgesio liudijama meilė.

Vaikystėje apsilankęs šventykloje, kai Jėzui prieš akis atsivėrė Jo gyvenimo darbo paslaptis, Jis pasakė Marijai: „Argi nežinojote, kad Man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Luko 2, 49) Šie žodžiai buvo viso Jo gyvenimo bei tarnavimo pagrindinė mintis. Viskas buvo pajungta Jo darbui, didžiajam atpirkimo darbui, kurį Jis atėjo į šį pasaulį atlikti. Dabar Jis pakartojo pamoką. Kilo pavojus, kad dėl savo ryšio su Jėzumi Marija manys turinti teisę bent iš dalies Jį nukreipti Jo misijoje. Trisdešimt metų Jėzus buvo ją mylintis ir klusnus Sūnus, ir Jo meilė nepasikeitė; tačiau dabar Jis turėjo imtis savo Tėvo darbo. Jokie žemiški ryšiai negalėjo sulaikyti Jo, kaip Aukščiausiojo Sūnaus ir pasaulio Išgelbėtojo, nuo Jo misijos ar daryti įtaką Jo elgesiui. Jis turėjo būti laisvas vykdyti Dievo valią. Tai pamoka ir mums. Pareiga Dievo reikalavimams svarbesnė už giminytės ryšius. Jokie žemiški dalykai neturi išvesti mūsų iš to kelio, kuriuo Viešpats siūlo eiti.

Vienintelė nupuolusiųjų atpirkimo viltis glūdi Kristuje; Marija galėjo būti išgelbėta taip pat tik per Dievo Avinėlį. Pati iš savęs ji nebuvo niekuo nusipelnusi.

Nors ji buvo Jėzaus motina, jos dvasinis santykis su Juo buvo toks pat, kaip visų kitų žmonių. Tai rodo Gelbėtojo žodžiai. Jis aiškiai skyrė savo, kaip žmogaus Sūnaus ir kaip Dievo Sūnaus, ryšį su ja. Dėl giminystės ryšio su Jėzumi Marija jokių būdu nebuvo Jam lygi.

Žodžiai: „Dar neatėjo Mano valanda“ liudija, jog kiekvienas Kristaus žemiškojo gyvenimo įvykis buvo per amžinybę egzistavusio plano išsipildymas. Dar prieš ateidamas į žemę, Jis žinojo visas to plano smulkmenas. Vis dėlto kiekvieną Jo žingsnį gyvenant tarp žmonių nukreipdavo Tėvo valia. Atėjus laikui, Jis nedvejodamas imdavosi veikti. Su tuo pačiu nuolankumu Jis ir laukdavo, kol tas laikas ateis.

Sakydamas Marijai, kad Jo valanda dar neatėjo, Jėzus atsakė į jos neišreikštą mintį – į jos lūkesčius, kuriuos ji puoselėjo su visa savo tauta. Ji tikėjosi, kad Jis pasirodys esąs Mesijas ir atsisės į Izraelio sostą. Tačiau tam dar nebuvo atėjęs metas. Jėzus priėmė žmogaus dalį ne kaip karalius, o kaip „Skausmų vyras, apsispratus su negalia“ (kt. vert.: „negalią pažinęs“; *Izaijo 53, 3*).

Nors Marija teisingai nesuprato Kristaus misijos, ji visiškai Juo pasitikėjo. Jėzus į šį tikėjimą atsiliepė. Būtent pagerbiant Marijos pasitikėjimą ir siekiant sustiprinti mokinių tikėjimą ir buvo padarytas pirmasis stebuklas. Mokinių laukė daug ir didelių pagundų netikėti. Jiems pranašystės aiškiai liudijo, kad Jėzus yra Mesijas. Jie manė, kad aukštieji kunigai priims Jį su dar didesniu pasitikėjimu nei jų pačių. Jie pasakojo žmonėms apie nuostabius Kristaus darbus ir savo tikėjimą Jo misija, tačiau liko apstulbinti ir skaudžiai nuvilti kunigų bei rabinų netikėjimo, giliai išisaknijusių prietarų ir priešiško Jėzui. Pirmieji Išgelbėtojo stebuklai padrašino mokinius tvirtai laikytis šios opozicijos.

Nėmaž nesutrikusi dėl Jėzaus žodžių, Marija patarnaujantiems prie stalo pasakė: „Darykite, ką tik Jis jums lieps.“

Taip ji padarė, ką galėjo, rengdama kelią Kristaus darbui.

Prie durų stovėjo šeši dideli akmeniniai indai, ir Jėzus liepė tarnams pripilti į juos vandens. Taip ir buvo padaryta. Paskui, kai svečiai pageidavo vyno, Jis pasakė: „Dabar semkite ir neškite stalo prievaizdai.“ Vietoj vandens, kurio buvo pripildyti indai, liejosi vynas. Nei puotos prievaizdas, nei svečiai net nesužinojo, kad vyno atsargos buvo išsekusios. Kai prievaizdas paragavo tarnų atnešoti vyno, šis jam pasirodė kur kas skanesnis už kada nors gertą ir visiškai kitoks nei tarnai patiekė puotos pradžioje. Atsisukęs į jauniki, jis tarė: „Kiekvienas žmogus pirmiau stato geresnio vyno, o kai svečiai igeria, tuomet prastesnio. O tu laikei gerąjį vyną iki šiolei.“

Kaip žmonės pirmiausia stato geresnio vyno, o paskui – prastesnio, taip ir pasaulis elgiasi su savo dovanomis. Tai, ką jis siūlo, gali būti gražu pažiūrėti ir audrinti jausmus, tačiau tie dalykai pasitenkinimo neatneša. Vynas apkarsta, o džiaugsmą keičia liūdesys. Tai, kas prasideda dainomis ir linksmybe, baigiasi nuovargiu ir pasibjaurėjimu. Tačiau Jėzaus dovanos visada gaivios ir naujos. Puota, kurią Jis iškelia sielai, niekada nesiliauja teikusi pasitenkinimą ir džiaugsmą. Kiekviena nauja dovana ugdo ją gavusiojo gebėjimą įvertinti Viešpaties palaiminimus ir jais džiaugtis. Jis teikia malonę iš malonės. Jo ištekliai neišsenkami. Jeigu pasiliekatė Jame, tas faktas, kad šiandien gavote puikią dovana, užtikrina dar geresnę dovana rytoj. Jėzaus žodžiai Natanaeliui rodo, kaip Dievas bendrauja su tikėjimo vaikais. Sulig kiekvienu nauju savosios meilės apreiškimu Jis skelbia atsivėrusiai sielai: „Tu tiki...? Tu pamatysi didesnių dalykų.“ (*Jono 1, 50*)

Kristaus dovana vestuvėse buvo simbolis. Vanduo simbolizuoja krikštą Jo mirtyje; vynas – Jo kraujo praliejimą už pasaulio nuodėmes. Vandenį, kurio buvo pripilti indai, atnešė žmogaus rankos,

bet tik Kristaus žodis galėjo suteikti jam gyvybę. Taip yra ir su apeigomis, simbolizuojančiomis Gelbėtojo mirtį. Tik Kristaus jėga, veikianti per tikėjimą, įgalina jas pasotinti sielą.

Kristaus žodis gausiai patenkino puotos reikmę. Jėzaus malonė liejasi taip gausiai, kad išdildo žmonių neteisumą, atnaujina ir palaiko sielą.

Kristaus dovana vestuvėse buvo simbolis. Vanduo simbolizuoja krikštą Jo mirtyje; vynas – Jo kraujo praliejimą už pasaulio nuodėmės. Vandeni, kurio buvo pripilti indai, atnešė žmogaus rankos, bet tik Kristaus žodis galėjo suteikti jam gyvybę. Taip yra ir su apeigomis, simbolizuojančiomis Gelbėtojo mirtį. Tik Kristaus jėga, veikianti per tikėjimą, įgalina jas pasotinti sielą.

Pirmojoje puotoje, kurioje Jėzus dalyvavo su savo mokiniais, Jis davė jiems taušę, simbolizuojančią Jo darbą dėl jų išgelbėjimo. Paskutinės Vakariinės metu Jis davė ją vėl, įsteigdamas tą šventą apeigą, kuria turi būti liudijama Jo mirtis, „kol Jis ateis“ (1 Korintiečiams 11, 26). Nuliūdusius mokinius, išsiskyrusius su Viešpačiu, paguodė pažadas vėl būti su jais: „Nuo šiol Aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su

jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje.“ (Mato 26, 29)

Vynas, kurį Kristus parūpino vestuvininkams ir kurį davė mokiniams kaip savo kraujo simbolį, buvo grynų vynuogių sultys. Apie tai kalba ir pranašas Izaijas, minėdamas „vynuogių kekę“ ir sakydamas: „Neišmeskite jos, nes joje dar yra šis tas gero“ (kt. vert.: „nes joje yra palaiminimas“; Izaijo 65, 8).

Kristus Senajame Testamente išpėjo Izraelį: „Vynas išjuokia, stiprusis gėrimas primušą; neišmintingas, kas jais svaiginasi.“ (Patarlių 20, 1) Jis Pats nepatiekė tokio gėrimo. Šėtonas gundo žmones nuolaidžiauti savo silpnybei, kuri aptemdo protą ir atbukina dvasinę nuovoką, tačiau Kristus moko valdyti savo žemąją prigimtį. Jo visas gyvenimas buvo savęs išsižadėjimo pavyzdys. Kad įveiktų apetito jėgą, Jis iškentė dėl mūsų sunkiausią išbandymą, kurio joks žmogus neišvertų. Būtent Kristus liepė Jonui Krikštytojui negerti nei vyno, nei jokių kitų stipriųjų gėrimų. Tai Jis paragino Manocho žmoną visiškai nevartoti svaigiųjų gėrimų. Jis paskelbė prakeikimą tam, kuris kiš svaigalus prie savo artimo lūpų. Kristus neprieštarauja savo mokymui. Nefermentuotas vynas, kurio Jis parūpino vestuvių svečiams, buvo visavertis, gaivinantis, skanus gėrimas ir skatino sveiką apetitą.

Pastebėję vyno kokybę, svečiai ėmė klausinėti tarnų, kaip įvyko šis stebuklas. Jie kurį laiką buvo pernelyg apstulbę, kad pagalvotų apie Tą, kuris atliko šį nuostabų darbą. Kai pagaliau ėmė dairytis Jėzaus, pasirodė, kad Jis pasišalino taip tyliai, jog nepastebėjo net mokiniai.

Dabar svečių dėmesys nukrypo į mokinius. Šie pirmą kartą turėjo progą išpažinti savo tikėjimą Jėzumi. Jie papasakojo, ką matė bei girdėję prie Jordano, ir daugelio širdyse prabudo viltis, kad Dievas pakėlė išvaduotoją savo tautai. Žinia apie stebuklą pasklido po visą apylinkę ir pasiekė Jeruzalę. Naujai

susidomėję kunigai ir vyresnieji gilinosi į pranašystes apie Kristaus atėjimą. Visi troško sužinoti šio taip kukliai tautoje pasirodžiusio naujojo mokytojo misiją.

Kristaus tarnystė akivaizdžiai skyrėsi nuo žydų vyresniųjų tarnavimo. Jų tradicijų laikymasis ir formalizmas buvo sugriovęs visą minties ir veiksmų laisvę. Jie gyveno nuolatinėje baimėje susitepti. Kad išvengtų kontaktų su „nešvariaisiais“, jie šalinosi ne tik pagonių, bet ir daugelio savųjų, nesistengdami nei palaiminti juos, nei laimėti jų palankumą. Nuolat galvojant tik apie šiuos dalykus, jų mąstymas susiaurėjo, o gyvenimas tapo ribotas. Jų pavyzdys skatino egoizmą ir netoleranciją visose žmonių klasėse.

Suartėjęs su žmonija, Jėzus pradėjo reformacijos darbą. Rodydamas didžiausią pagarbą Dievo Įstatymui, Jis priekaištavo apsimestinai pasišventusiems fariziejams ir mėgino išlaisvinti žmones iš beprasmiškų juos apraizgiusių taisyklių. Jis siekė sugriauti įvairias visuomenės klases atskyrusias užtvaras, kad suburtų žmones kaip vienos šeimos vaikus. Dalyvaudamas vestuvėse Jis kaip tik ir žengė šio tikslo link.

Dievas nukreipė Joną Krikštytoją į dykumą, kad apsaugotų jį nuo kunigų bei rabinų įtakos ir parengtų ypatingajai misijai. Tačiau jo gyvenimo asketizmas ir izoliacija nebuvo pavyzdys žmonėms. Pats Jonas neįpareigojo savo klausytojų atsisakyti savo buvusių pareigų. Jis tik ragino juos pateikti atgailos įrodymus, būnant ištikimiams Dievui ten, kur Jis juos pašaukė.

Jėzus priekaištavo dėl pataikavimo sau, kad ir kaip jis pasireikštų, tačiau Pats buvo bendraujantis. Jis priėmė žmonių iš įvairiausių klasių svetingumą, lankėsi ir turtingųjų, ir vargšų, išsimokslinusių ir tamsuolių namuose ir stengėsi pakylėti jų mintis nuo kasdienio gyvenimo prie dvasinių ir amžinųjų dalykų. Jis nepritarė palaido gyvenimo būdui. Jo elgesio nepalietė nė menkiausias

pasaulietiško lengvabūdiškumo šešėlis, tačiau malonumą Jam teikė nekalta gyvenimiška laimė, o savo buvimu vestuvių puotoje parodė, jog palaiko draugišką bendravimą. Žydiškos vestuvės buvo išpūdingas reginys, kuris džiugino ir Žmogaus Sūnų. Apsilankydamas šioje šventėje, Jėzus pagerbė santuoką kaip dieviškąją instituciją.

Ir Senajame, ir Naujajame Testamente santuoka simbolizuoja švelnų ir šventą ryšį tarp Kristaus ir Jo tautos. Jėzui vestuvių linksmybės liudijo apie tą dieną, kai parsives į Tėvo namus savo nuotaką ir atpirktieji su Atpirkėju sėdės prie Avinėlio vestuvių vakarienės stalo. Jis pasakė: „Kaip tuoktųsi vaikinai su mergele, taip tavo Statytojas susituoks su tavimi.“ „Tavęs daugiau nebevadins ‘Paliktąja’, ...bet būsi vadinama ‘Ji mano žavesys’, ...nes Viešpats žavisi tavimi.“ „Jis noriai džiaugsis tavimi, atnaujins tave mylėdamas ir džiūgaus dėl tavęs giedodamas.“ (*Izaijo 62, 5. 4; Sofonijo 3, 17*) Kai apaštalui Jonui buvo apreikšti dangiskieji dalykai, jis rašė: „Vėl aš išgirdau tarsi gausingos minios balsą, lyg didelių vandenių šniokštimą ar galingų griausinių dundėjimą, skelbiant: ‘Aleliuja! Užviešpatavo mūsų Viešpats Dievas, Visagalis. Džiūgaukime ir linksminkimės, ir teikime Jam garbę, nes prisiartino Avinėlio vestuvės ir Jo nuotaka pasirengusi!’ ‘Palaiminti, kurie pakviesti į Avinėlio vestuvių pokylį.’“ (*Apreiškimo 19, 6–7. 9*)

Jėzus kiekvienoje sieloje išvelgė tą, kurį reikia pakviesti į savo karalystę. Jis pasiekdavo žmonių širdis gyvendamas tarp jų ir linkėdamas jiems gera. Jis susirasdavo juos gatvėse, namuose, valtyse, sinagogoje, ant ežero kranto ir vestuvėse. Jis sutikdavo juos dirbančius savo kasdienius darbus ir parodydavo domėjimąsi jų pasaulietiniais reikalais. Jis nešė savo mokymą į šeimas ir savo dieviškuoju buvimu darė joms įtaką jų pačių namuose. Jo stipri asmeninė užuojauta padėjo laimėti širdis. Jis

dažnai traukdavo į kalnus pasimelsti vienumoje, tačiau tai tebuvo pasirengimas darbui tarp žmonių aktyviame gyvenime. Po šių vienvakarių valandų Jis eidavo padėti ligoniams, mokyti tamsuolius ir sutraukti šėtono belaisvių grandines.

Savo mokinius Jėzus ugdė asmeniiniu sąlyčiu ir bendravimu. Kartais mokė juos sėdėdamas tarp jų ant kalno šlaito, kartais Jis apreikšdavo Dievo karalystės paslaptis prie jūros ar eidamas keliu. Jis nepamokslavo, kaip tai daroma šiandien. Kai širdys atsiverdavo priimti dieviškąją žinią, Jis dėstydavo išgelbėjimo kelio tiesas. Jis neliepdavo mokiniams daryti viena ar kita, o tepasakydavo: „Sek pas-kui Mane.“ Keliaudamas per kaimus ir miestus Jis vesdavosi juos kartu, kad jie matytų, kaip Jis moko žmones. Jis susiejo jų interesus su savais, o jie susivienijo su Juo darbe.

Kristaus pavyzdžiu, kaip susivienyti su žmonijos interesais, turi sekti visi, kurie skelbia Jo Žodį ir yra priėmę Jo malonės Evangeliją. Mes neturime atsizadėti bendravimo, neturime atsiskirti nuo kitų. Kad pasiektume visas klases, turime pasitikti jas ten, kur jos yra. Tie žmonės retai kada ieškos mūsų patys. Dieviškoji tiesa palytėja žmonių širdis ne tik nuo sakyklos. Yra ir kitas darbų laukas – gal ir kuklesnis, bet taip pat daug žadantis. Tai nuolankiųjų namai ir didžiųjų rūmai, svečiuose prie stalo bei nekalbų pramogų susibūrimai.

Kaip Kristaus mokiniai, mes neturėtume bendrauti su pasauliu iš meilės malonumams ar prisidėti prie jų kvailysčių. Toks ryšys gali būti tik žalingas. Mes niekada neturime pritarti nuodėmei nei savo žodžiais, nei darbais, nei tylėjimu

ar buvimu. Kad ir kur eitume, su mumis turi būti Jėzus, ir mes turime parodyti kitiems, koks brangus mūsų Išgelbėtojas. Tačiau tie, kurie mėgina išsaugoti savo religiją slėpdami ją už akmeninių sienų, praranda brangią galimybę daryti gera. Bendraudama su visuomene krikščionybė susiliečia su pasauliu. Kiekvienas, gavęs Dievo apreiškimą, turi nušviesti kelius tų, kurie nepažįsta gyvenimo Šviesos.

Mes visi turime tapti Jėzaus liudytojais. Bendravimo jėga, pašventinta Kristaus malonės, turi būti tobulinama laimint Gelbėtojų žmones. Tegul pasaulis mato, kad nesame savanaudiškai pasinėrę į savo interesus, o trokštame pasidalyti savo palaiminimais ir privilegijomis su kitais. Tegul žmonės mato, kad mūsų tikėjimas nedaro mūsų neužjaučiančius ir griežtus. Tegul visi, kurie išpažįsta suradę Kristų, tarnauja žmonių labui taip, kaip Jis.

Mes niekada neturime sudaryti pasauliui klaidingo išpūdzio, kad krikščionys yra paniurę, nelaimingi žmonės. Jeigu mūsų akys bus nukreiptos į Jėzų, matysime gailestingą Atpirkėją, ir mus užlies Jo veido šviesa. Ten, kur viešpatauja Šventoji Dvasia, pasilieka ramybė. Ten bus ir džiaugsmas, nes ten yra ramus, šventas pasitikėjimas Dievu.

Kristus džiaugiasi savo sekėjais, matydamas, kad nors jie ir žmonės, bet yra Jo dieviškosios prigimties dalininkai. Jie ne statulos, o gyvi vyrai ir moterys. Jų širdys, gaivinamos dieviškosios malonės rasos, atsiveria Teisumo Saulei. Juos užliejančią šviesą jie atspindi kitiems per darbus, kurie spinduliuoja Kristaus meilę.

16 SKYRIUS

SAVO ŠVENTYKLOJE

Šis skyrius pagrįstas Jono 2, 12–22

PASKUI JIS su savo motina, broliais ir mokiniais nukeliavo į Kafarnaumą. Ten jie pasiliko kelias dienas. Artėjant žydų Velykoms, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę.“

Šioje kelionėje Jėzus prisijungė prie vienos iš didelių žmonių grupių, traukusios į sostinę. Jis dar nebuvo viešai paskelbęs apie savo misiją, tad nepastebimai įsimaišė į minią. Tokiuose susibūrimuose dažnai buvo kalbama apie Mesijo atėjimą, kuriam tokią reikšmę skyrė Jono tarnystė. Su vis augančiu entuziazmu buvo puoselėjamos tautos išaukstinimo viltys. Jėzus žinojo, kad šios viltys nepasiteisins, nes yra pagrįstos neteisingu Šventojo Rašto aiškinimu. Jis uoliai aiškino pranašystes ir stengėsi paskatinti žmones atidžiau tyrinėti Dievo Žodį.

Žydų vyresnieji skelbė, kad Jeruzalėje žmonės bus mokomi garbinti Dievą. Čia Velykų (Paschos) savaitę iš visų Palestinos kampelių, net atokiausių kraštų, suplūsdavo gausybė žmonių. Šventyklos kiemuose šurmuliuodavo marga minia. Daugelis neįstengdavo atsinešti aukų, kurios būdavo atnašaujamos kaip didžiosios Aukos simbolis. Kad jiems būtų patogiau, išoriniame šventyklos

kieme buvo pardavinėjami gyvuliai. Čia susirinkdavo įvairiausių klasių žmonės nusipirkti aukų aukojimui. Čia buvo keičiami užsieniečių pinigai į naudojamus šventykloje.

Kiekvienas žydas kartą per metus turėjo sumokėti pusę šekelio, kaip „išpirkimo mokestį už savo gyvastį“; iš taip surinktų pinigų buvo išlaikoma šventykla (žr. *Išėjimo 30, 12–16*). Be to, didžiulės paaukotų pinigų sumos buvo laikomos šventyklos lobyne. Buvo reikalaujama visą užsienio valiutą išsikeisti į vadinamuosius šventyklos šekelius, priimtus apeiginėms pamaldoms šventykloje. P pinigų keitimas sudarė sąlygas apgavystėms bei lupikavimui, tai peraugdavo į gėdingą prekybą, kuri buvo kunigų pasipelnymo šaltinis.

Prekeiviai gyvulius pardavinėjo itin brangiai ir gautu pelnu dalijosi su kunigais bei valdytojais, kurie lobo žmonių sąskaita. Maldininkai buvo įtikinėjami, kad jeigu nepaaukos, Dievas nelaimins jų vaikų ir žemių. Taip galėjo būti išlaikoma didelė pardavinėjamų gyvulių kaina, mat atkeliavę iš toli žmonės negrįždavo namo neatlikę to, dėl ko sukorė tokį kelią.

Velykų metu taip pat buvo daug aukojama, tad šventykloje vyko intensyvi

„Artėjant žydų Velykoms, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę.“ Šioje kelionėje Jėzus prisijungė prie vienos iš didelių žmonių grupių, traukusios į sostinę. Jis dar nebuvo viešai paskelbęs apie savo misiją, tad nepastebimai įsimašė į minią.

prekyba. Dėl šurmulio Dievo šventykla priminė triukšmingą galvijų turgų. Garsios derybos, raguočių baubimas, avių bliovimas, balandžių burkavimas buvo sumišę su monetų žvangėjimu ir piktais ginčais. Sumaištis buvo tokia didelė, jog trukdė maldininkams, o Aukščiausiam skirtus žodžius nustelbdavo į šventyklą besiveržiantis triukšmas. Žydai itin didžiavosi savo pasišventimu. Jie džiaugėsi savo šventykla, o nepalankius atsiliepimus apie ją laikė piktžodžiu. Nors jie uoliai atlikinėjo šventyklos apeigas, tačiau meilė pinigams nutildydavo jų sąžinės balsą. Jie net nelabai suprato, kaip toli nuklydo nuo pirminių paties Dievo įsteigtųjų pamaldų tikslo...

Kai Viešpats nužengė ant Sinajaus kalno, Jo Artumas pašventino tą vietą. Mozei buvo liepta nustatyti ribas aplink kalną ir pašventinti jį. Pasigirdo perspėjantis Viešpaties žodis: „Būkite atsargūs! Nekopkite į kalną, nelieskite jo papėdės. Kas tik prisilies prie kalno, turės būti nubaustas mirtimi. Tenepaliečia jų ranka: jie turi būti užmušti akmenimis ar nušauti strėlėmis. Ar tai būtų gyvulys ar žmogus, jie negali išlikti gyvi.“ (Išėjimo 19, 12–13) Taip buvo duota pamoka, jog ten, kur Dievas apreiškia savo Artumą, ta vieta lieka šventa. Šventa turėjo būti laikoma ir šventyklos teritorija. Tačiau siekiant pasipelnyti, visa tai buvo užmiršta.

Kunigai ir valdytojai turėjo būti Dievo ir tautos atstovai; jie turėjo neleisti piktnaudžiauti šventyklos kieme. Jiems derėjo rodyti sąžiningumo ir užuojautos pavyzdį. Užtuot siekė sau naudos, jie turėjo atsižvelgti į maldininkų padėti, poreikius ir būti pasirengę padėti tiems,

kurie neišgalėjo nusipirkti reikalingų aukų. Tačiau jie to nedarė. Godumas užkietino jų širdis.

Į šią šventę atkeliavdavo tokių, kurie buvo prislėgti kančios, nelaimių ir vargų. Buvo aklų, luošų, kurčių. Kai kuriuos atnešdavo ant gultų. Daugelis buvo tokie vargšai, kad neišstengė nupirkti Viešpačiui net kukliausios aukos ar maisto savo alkiui numaldyti. Kunigų reikalavimai jiems kėlė didelių nepatogumų. Kunigai gyrėsi savo pasišventimu, skelbėsi esą žmonių globėjai, tačiau nejautė jiems nei gailesčio, nei užuojautos. Vargetos, ligoniai, mirštantys veltui meldė malonės. Jų kančia kunigų širdyse gailesčio nepažadindavo.

Ižengęs į šventyklą Jėzus pamatė viską, kas ten vyko. Jis pastebėjo neteisingus sandėrius. Matė susikrimtusius vargšus, kurie manė, kad nepraliejus kraujo, jų nuodėmės nebus atleistos. Išvydo išorinį savosios šventyklos kiemą, kuriame vyko neleistina prekyba. Šventa vieta buvo tapusi vienu dideliu turgumi.

Jėzus suprato, jog reikia kažką daryti. Žmonės buvo supančioti gausybės apeigų, ir niekas neaiškino jų svarbos. Maldininkai aukojo nesuprasdami, kad jų aukos simbolizuoja vienintelę tobulą Auką. Tarp jų neatpažintas ir nepagerbtas stovėjo Tas, kurį simbolizavo visos jų apeiginės pamaldos. Jėzus buvo davęs nurodymus, kaip aukoti. Jis suprato tų aukų simbolišką vertę ir matė, jog aukojimas dabar iškreiptas ir traktuojamas neteisingai. Dvasinis garbinimas sparčiai nyko. Jokia grandis kunigų ir valdytojų nebesiejo jų su Dievu. Kristaus pareiga buvo įkurti visiškai kitokią Dievo garbinimą.

Stovėdamas ant šventyklos kiemo laiptų, Jėzus skvarbiu žvilgsniu aprėpė priešais Jį vykstančią sceną. Jis pranašiskai žvelgė į ateitį ir regėjo ne tik metus, bet šimtmečius ir amžius. Jis matė, kaip kunigai ir valdytojai pažeidinės vargšų teises ir užgins jiems skelbti Evangeliją. Matė, kaip Dievo meilė bus slepiama

nuo nusidėjėlių ir žmonės pelnysis iš Jo malonės. Jam stebint, kas vyksta, Jo veide atsispindėjo pasipiktinimas, valdžia ir jėga. Žmonių dėmesys nukrypo į Jį. Akys tų, kurie buvo pasinėję į savo nešvarius sandėrius, nukrypo į Jo veidą. Jie neįstengė atplėšti savo žvilgsnio. Jie jautė, kad šis Žmogus skaito jų slapčiausias mintis ir suranda giliausiai užslėptus motyvus. Kai kurie net prisidengė veidus, tarsi juose būtų surašyti jų pikti darbai, kuriuos kiaurai permatytų šios įžvalgios akys.

Šurmuly s nuščiuvu. Nebežvangėjo monetos, nurimo derybos. Stoją kone spengianti tyla. Susirinkusiuosius užvaldė pagarbi baimė. Jie jautėsi tarsi stovėtų prieš Dievo teisną ir turėtų atsakyti už savo darbus. Žvelgdami į Kristų, jie matė, kaip pro žmogiškumo apdarą švysčioja dieviškumas. Dangaus Didybė stovėjo, kaip kad paskutiniąją dieną stas Teisėjas, – dabar Jis nebuvo apsiaustas tos šlovės, kuri lydės Jį tuomet, bet turėjo tą pačią galią permatyti širdis. Jo žvilgsnis aprėpė minią, pastebėdamas kiekvieną asmenį. Įsakmiai oraus stoto Jis, regis, buvo aukštesnis už juos visus, o veidas spinduliavo dieviškąją šviesą. Jis prabilo, ir Jo aiškus, skambus balsas – tas pats, kuris ant Sinajaus kalno paskelbė Įstatymą, nūnai laužomą kunigų ir vyresniųjų, – aidėjo šventyklos skliautuose: „Pasiimkite savo paukščius ir iš Mano Tėvo Namų nedarykite prekybos namų!“

Lėtai leisdamasis laiptais ir užsimodamas iš virvučių suvytu rimbų, Jis liepė prekeiviams dingti iš šventyklos prieigų. Su dar neregėtu įtūžiu Jis išvartė pinigų keitėjų stalus. Ant marmuro grindinio žvangėdamos pažiros monetos. Niekas net nesuabejojo Jo valdžia. Niekas nedrįso pulti graibstyti neteisėtai įgyto labo. Nors Jėzus taip ir neperliejo jų rimbų, šis paprastas įnagis Jo rankoje atrodė siaubingai – kaip liepsnojančias kalavijas. Šventyklos tarnautojai, spekuliuojantys kunigai, derybininkai ir galvijų

pardavėjai kartu su savo avimis bei jaučiais spruko iš šventyklos kiemo tegalvodami, kaip išvengti smerkiančio Jėzaus Artumo.

Pajutusia Kristaus dieviškumo šešėlių minia apėmė panika. Šimtai išblyksusių lūpų sukliko iš siaubo. Suvirpėjo net mokiniai. Juos išgąsdino tokie neįprasti Jėzaus žodžiai bei elgesys. Jie prisiminė, jog apie Jį parašyta: „Mat uolumas Tavo Namams ryja Mane lyg ugnis.“ (Psalmė 69, 10) Veikiai išisiautėjusi minia su visais prekeiviais buvo toli nuo Viešpaties šventyklos. Kiemuose nebevyko nešvarūs mainai, ir vietoj sumaišties stoji visiškai tyla bei rimtis. Viešpaties Artumas, nuo seno šventinės tą kalną, vėl sugrąžino Jo garbei iškilusių Dievo Namų šventumą.

Apvalydamas šventyklą Jėzus paskelbė savo kaip Mesijo misiją ir pradėjo savąjį darbą. Toji šventykla, pastatyta kaip dieviškojo Artumo buveinė, turėjo būti pavyzdys Izraeliui ir visam pasauliui. Dievo tikslas per visą amžinybę buvo tas, kad kiekvienas Jo kūrinys – nuo skaisčių ir šventų serafų iki žmogaus – būtų jame gyvenančio Kūrėjo šventykla. Nupuolusi žmonija nebegalėjo būti Dievo šventykla. Aptemusi ir blogio suteršta žmogaus širdis nebeatspindėjo dieviškosios šlovės. Tačiau Dievo Sūnaus išikūnijimu Dangaus tikslas buvo įgyvendintas.

Dievas gyvena žmonijoje, ir per išgelbėjančią malonę žmogaus širdis vėl tampa Jo šventykla. Dievas norėjo, kad Jeruzalės šventykla be paliovos liudytų kiekvieno žmogaus aukštą pašaukimą. Tačiau žydai nesuprato, ką reiškia pastatas, į kurį jie žiūrėjo su tokiu pasididžiavimu. Jie nebuvo atsidavę Dievo Dvasiai kaip Jo šventykla. Jeruzalės šventyklos kiemai, kuriuose knibždėte knibždėjo nuodėmingi prekeiviai, aiškiai simbolizavo širdies šventyklą, suterštą kūniškų aistrų ir nešvarių minčių.

Apvalydamas šventyklą nuo pasaulietiško pirkėjų ir pardavėjų, Jėzus paskelbė savo misiją apvalyti širdį nuo ją teršiančios nuodėmės – sielą gadinančių

Lėtai leisdamasis laiptais ir užsimodamas iš virvučių suvytu rimbu, Jis liepė prekeiviams dingti iš šventyklos prieigų. Su dar neregėtų įtūžiu Jis išvartė pinigų keitėjų stalus.

žemiškų igeidžių, savanaudiškų aisturų, blogų įpročių. „Staiga ateis į savo šventyklą Viešpats, kurio jūs ieškote. Sandoros pasiuntinys, kurio jūs trokštate, tikrai jau ateina, – sako Galybių Viešpats. Bet kas gali ištverti Jo atėjimo dieną ir kas gali išsilaikyti, Jam pasirodžius? Juk Jis – lyg lydytojo ugnis ir lyg skalbėjų šarmas. Jis sėdės kaip sidabro lydytojas bei valytojas ir valys Levio palikuonis bei lydys juos kaip auksą ir sidabrą.“ (*Malachijo 3, 1–3*)

„Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dvasia? Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs!“ (*1 Korintiečiams 3, 16–17*) Joks žmogus pats negali išsivaduoti iš tos daugybės blogybių, kurios užvaldė jo širdį. Tik Kristus gali apvalyti sielos šventyklą. Tačiau Jis nesiveržia per prievartą. Jis neateina į širdį kaip senovėje į šventyklą. Jėzus sako: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu.“ (*Apieškimą 3, 20*) Ir užeis Jis ne

vienai dienai, mat yra pasakęs: „Aš apsigyvensiu tarp jų ir ten vaikštinėsiu; ...jie bus Manoji tauta.“ „Jis vėl mūsų pasi-gailės, kojomis sutryps mūsų kaltes. Tu įmesi į gelmes visas mūsų nuodėmes.“ (*2 Korintiečiams 6, 16; Michėjo 7, 19*). Jo Artumas apvalys ir pašventins sielą, kad ji būtų šventa šventykla Viešpatyje, „Dievo buveinė Dvasioje“ (*Efeziečiams 2, 21–22*).

Apimti siaubo kunigai ir vyresnieji paknopstom nėrė iš šventyklos kiemo ir nuo to tiriančio žvilgsnio, kuris kiau-rai permatė jų širdis. Bėgdami jie sutiko kitus, traukiančius į šventyklą, ir papasakoję, ką matė ir girdėjo, liepė jiems sukti atgal. Kristus žvelgė į bėgančius žmones apgailestaudamas dėl jų išgąščio bei nežinojimo, kas yra tikrasis Dievo garbinimas. Ši scena Jam simbolizavo visos žydų tautos išblaškymą dėl jų nedorybių ir neatgailavimo.

Bet kodėl kunigai spruko iš šventyklos? Kodėl jie neliko savo vietose? Juk Tas, kuris liepė jiems nešdintis, tebuvo dailidės sūnus, neturtingas galilėjietis, be jokio žemiško rango ar valdžios. Kodėl

Minia, išgužėjusi iš šventyklos kiemo, po kurio laiko ėmė lėtai grįžinėti atgal. Žmonės buvo iš dalies atsigavę nuo apėmusios panikos, tačiau jų veiduose atsispindėjo sumišimas ir baiktumas. Jie apstulbę žvelgė į Jėzaus darbus ir įsitikino, jog pranašystės apie Mesiją išsipildė.

jie Jam nepasipriešino? Kodėl jie paliko visas neteisėtai susigrobtas gėrybes ir bėgo įsakius Tam, kurio išorė buvo tokia kukli?

Kristus kalbėjo su karaliaus valdžia, o Jo išvaizdoje ir balso intonacijoje buvo kažkas, kam jie neturėjo jėgų atsisipirti. Išgirdę įsakmų žodį jie kaip niekada anksčiau suprato, kas yra iš tikrųjų – veidmainiai ir plėšikai. Kai pro žmogiškumą tykstelėjo dieviškumas, jie ne tik išvydo pasipiktinimą Kristaus veide, bet ir suprato, kokie svarbūs Jo žodžiai. Jie jautėsi tarsi stovėtų prieš amžinojo Teisėjo sostą ir girdėtų jiems skelbiama nuosprendį, kuris galios dabar ir amžinai. Kurį laiką jie buvo įsitikinę, kad Kristus yra pranašas; daugelis Jį laikė Mesiju. Šventoji Dvasia priminė jiems pranašų žodžius apie Kristų. Ar jie pasidavė šiam įtikinėjimui?

Atgailauti jie nesiruošė. Jie žinojo, jog Kristus užjautė vargšus, ir jautėsi kalti,

kad neteisingai elgėsi su žmonėmis. Tačiau kadangi Kristus išvelgė jų užmačias, jie nekenė Jo. Jo viešas priekaištas pažemino jų orumą, o Jo didėjanti įtaka žmonėms kėlė pavydą. Jie nusprendė pasipriešinti Jam kaip jėgai, kuria Jis ir vedė juos į priekį, bei Tam, kuris Jam tą jėgą suteikė.

Lėtai, susimąstę, bet kupini neapykantos, jie grįžo į šventyklą. Tačiau kokia permaina buvo įvykusi, kol jų nebuvo! Jiems pabėgus, vargetos pasiliko; ir dabar jie žvelgė į Jėzų, kurio veidas atspindėjo meilę bei užuojautą. Su asaromis akyse Jis pasakė aplink Jį susibūrusiems žmonėms: „Nebijokite, Aš išvaduosiu jus, ir jūs Mane šlovinsit. Dėl to Aš ir atėjau į šį pasaulį.“

Žmonės brovėsi prie Kristaus gailiai maldaudami: „Mokytojau, palaimink mane.“ Jo ausys girdėjo kiekvieno šauksmą. Su gailesčiu, pranokstančiu net švelniausius motinos jausmus, Jis

palinko prie kenčiančių mažųjų. Dėmesio susilaukė visi. Kiekvienas buvo pagydytas, kad ir kokia liga sirgo. Nebylių lūpos atsivėrė ir ėmė šlovinti Dievą, aklieji išvydo savo Gydytojo veidą, pradžiugo kenčiančiųjų širdys.

Kunigai ir šventyklos tarnautojai buvo šių didžiųjų darbų liudytojai. Koks gi apreiškimas jiems buvo tai, kas pasiekė jų ausis! Žmonės pasakojo Jėzui apie savo patirtas kančias, žlugusias viltis, skausmingas dienas ir bemieges naktis. Kai, regis, užgeso paskutinė vilties kibirkštis, Kristus juos išgydė. Kažkas pasakė: „Našta buvo tokia sunki, bet aš radau, kas man padės. Jis yra Dievo Siųstasis, ir aš paskirsiu savo gyvenimą Jam tarnauti.“ Tėvai kalbėjo savo vaikams: „Jis išgelbėjo jūsų gyvybę; išaukštinkite Jį savo balsais ir šlovinkite.“ Vaikų ir jaunuolių, tėvų ir motinų, draugų ir žiūrovų balsai sumišo padėkoje ir šlovinime. Viltis ir džiaugsmas pripildė jų širdis. Ramybė apgaubė jų protus. Jų siela ir kūnas buvo pagydyti, ir jie grįžo namo visur skelbdami neprilygstamą Jėzaus meilę.

Kai Kristus buvo teisiamas, šitaip išgydytieji neprisijungė prie prastuomenės, šaukiančios: „Ant kryžiaus Jį, ant kryžiaus!“ Jie jautė nuoširdų prielankumą Jėzui, mat buvo patyrę Jo didžiulę užuojautą ir nuostabią jėgą. Jie suprato, kad Jis – jų Gelbėtojas, nes Jis dovanojo jiems kūno ir sielos sveikatą. Jie klausėsi apaštalų pamokslų, o prasiskverbęs į jų širdis Dievo žodis teikė visa ko supratimą. Jie tapo Dievo malonės pasiuntiniai ir Jo nešamo išgelbėjimo įrankiai.

Minia, išguzėjusi iš šventyklos kiemo, po kurio laiko ėmė lėtai grįžinėti atgal. Žmonės buvo iš dalies atsigavę nuo apėmusios panikos, tačiau jų veiduose atsispindėjo sumišimas ir baikštumas. Jie apstulbę žvelgė į Jėzaus darbus ir įsitikino, jog pranašystės apie Mesiją išsipildė. Dėl šventyklos išniekinimo didžia dalimi buvo kalti kunigai. Tai jų nurodymu kiemas buvo virtęs turgumi.

Žmonės palyginti buvo niekuo dėti. Tačiau nors ir patyrę dieviškąją Jėzaus galybę, jie labiau pakluso kunigams bei valdytojams – jų įtaka buvo didžiulė. Kristaus misiją jie laikė naujove ir abejojo Jo teise keisti šventyklos vyresniųjų nustatytas taisykles. Jie liko nepatenkinti sužlugdyta prekyba, o Šventosios Dvasios kaltinimus užgniaužė.

Kunigai ir vyresnieji geriau už visus kitus suprato, kad Jėzus – Viešpaties Pateptasis; mat jų rankose buvo šventieji ritiniai su Jo misijos aprašymais, tad jie žinojo, kad šventyklos apvalymas yra kai kas daugiau nei žmogiškos jėgos pasireiškimas. Kad ir kaip jie nekenė Jėzaus, jų neapleido mintis, kad Jis gali būti Dievo siųstasis pranašas, atėjęs sugrąžinti šventyklai šventumo. Su pagarbia baimė jie nuėjo pas Jį ir paklausė: „Kokį ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?“

Jėzus parodė jiems ženklą. Apšviesdamas jų širdis ir padarydamas jų aki-vaizdoje tai, ką turėjo atlikti Mesijas, Jis pateikė įtikinamų įrodymų, koks yra Jo būdas. Dabar į jų prašymą duoti ženklą Jis atsakė jiems palyginimu, parodydamas, jog perprato jų piktybes ir išvelgė, kur jos juos nuves. „Sugriaukite šitą šventyklą, o Aš per tris dienas ją atstatysiu!“

Šių žodžių prasmė dvejopa. Jėzus kalbėjo ne tik apie žydų šventyklos ir pamaldų sunaikinimą, bet ir apie savo mirtį – savo kūno šventyklos sunaikinimą. Tokį samokslą žydai jau rezgė. Grįžę į šventyklą kunigai ir valdytojai ketino nužudyti Jėzų ir atsikratyti rūpesčių. Vis dėlto kai Jis atskleidė jiems jų kėslus, jie Jo nesuprato. Jie manė, kad Jo žodžiai skirti tik Jeruzalės šventyklai, ir pasipiktinę sušuko: „Keturiasdešimt šešerius metus šventykla statyta, o Tu atstatysi ją per tris dienas?!“ Jie jautė, kad Jėzus įrodė jų netikėjimą ir tai, kad jie Jį atstūmė.

Kristus nesitikėjo, kad Jo žodžius tuo metu supras netikintys žydai ar net Jo

mokiniai. Jis žinojo, kad Jo priešai juos iškreips ir atgręš prieš Jį. Jo teismo metu jie bus prisiminti kaip kaltinimas, o Golgotoje bloškiami Jam į veidą kaip patyčia. Tačiau paaiškindamas juos dabar, Jis būtų atskleidęs mokiniams savo būsimąsias kančias ir apsunkinęs juos širdgėla, kurios jie dar nebūtų galėję pakelti. Be to, paaiškinimas būtų pirma laiko atskleidęs žydams jų išankstinio nusistatymo ir netikėjimo pasekmes. Jie jau buvo pradėję eiti tuo keliu, kuriuo nuosekliai ir būtų traukę, kol Jėzus kaip avinėlis būtų buvęs nužudytas.

Šie Kristaus žodžiai buvo ištarti tiems, kurie turėjo Jį įtikėti. Jis žinojo, kad jie bus kartojami. Ištarti per žydų Velykas, jie skambės tūkstančių ausyse ir bus nunešti į visus pasaulio kraštus. Jų prasmė turėjo paaiškėti po Kristaus prisikėlimo. Daugeliui jie turėjo tapti galutiniu Jo dieviškumo įrodymu.

Dėl dvasinės tamsos net Jėzaus mokiniai dažnai nesuprasdavo Jo pamokų. Tačiau daugelį iš šių pamokų jiems paaiškindavo tolimesni įvykiai. Kai Jėzaus su jais nebeliko, jų širdyse pasiliko Jo žodžiai.

Ištarti apie Jeruzalės šventyklą Išgelbėtojo žodžiai: „Sugriaukite šią šventyklą, o Aš per tris dienas ją atstatysiu!“ turi gilesnę prasmę nei suvokė klausytojai. Kristus buvo šventyklos pamatas ir gyvenimas. Jos pamaldos simbolizavo Dievo Sūnaus auką. Kunigystė buvo įsteigta, kad simbolizuotų Kristaus kaip Tarpininko charakterį bei darbą. Visas apeiginių pamaldų planas liudijo apie Gelbėtojo mirtį, kad būtų atpirktas pasaulis. Šios aukos nebuvo veiksmingos, kol nebuvo užbaigtas didysis darbas, į kurį jos rodė per amžius.

Kadangi visa apeigų sistema simbolizavo Kristų, be Jo ji buvo nieko verta. Galutinai atstūmę Kristų ir pasmerkę Jį mirčiai, žydai atmetė viską, kas įprasmino šventyklą ir jos apeigines pamaldas. Jos šventumo nebeliko. Ji buvo pasmerкта sunaikinimui. Nuo tos dienos

apeiginiai aukojimai ir su jais susijusios pamaldos buvo beprasmės. Kaip ir Kaino aukos, jie neišreiškė tikėjimo Išgelbėtoju. Pasmerkdami Kristų mirčiai, žydai tiesiogine prasme sugriovė savo šventyklą. Kai Kristus buvo nukryžiuotas, vidinė šventyklos uždanga plyšo pusiau nuo viršaus ligi apačios, simbolizuodama, jog didžioji paskutinioji auka atlikta ir aukojimai visiems laikams baigti.

„Aš per tris dienas ją atstatysiu!“ Gelbėtoji mirus, atrodė, jog tamsos jėgos ėmė viršų ir triumfavo dėl savo pergalės. Tačiau iš Juozapo kapo Jėzus išėjo nugalėtoju. „Jis nuginklavo kunigaikštystes ir valdžias, viešai jas pažemindamas ir Jame švėsdamas pergalę prieš jas.“ (*Kolosiečiams 2, 15*) Savo mirtimi ir prisikėlimu Jėzus tapo kunigu „tikrojoje padangtėje, kurią pastatė ne žmogus, o Viešpats“ (*Hebrajams 8, 2*). Žmonės pastatė žydų Padangtę; žmonės pastatė ir žydų šventyklą; tačiau dangiškoji šventykla, kurios simbolis buvo žemiškoji, buvo pastatyta ne žmogaus. „Štai vyras, kurio vardas Atžala, nes Jis... pastatys Viešpaties šventyklą. Tai Jis pastatys Viešpaties šventyklą, turės karališką didybę, sėdės ir valdys savo soste.“ (*Zacharijo 6, 12–13*)

Apeiginis aukojimas, liudijęs Kristų, buvo baigtas; dabar žmonijos akys nukrypo į tikrąją auką už pasaulio nuodėmes. Žemiškosios kunigystės nebėra; mes žvelgiame į Jėzų, Naujosios Sandoros kunigą, ir į apšlakstymo kraują, „kuris byloja geriau už Abelio kraują“. „Šitaip Šventoji Dvasia nurodo, kad kelias į šventovę dar nėra atviras, kol tebestovi priekinė padangtė... Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gėrybių kunigas, pro aukštesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankų darbo, ...savuoju krauju vieną kartą visiems laikams įžengė į šventovę ir įvykdė amžinąjį atpirkimą.“ (*Hebrajams 12, 24; 9, 8–12*)

„Todėl Jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo. Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų.“ (*Hebrajams 7, 25*)

Nors tarnavimas turėjo būti perkeltas iš žemiškosios į dangiškąją šventyklą, nors šventykla ir mūsų Vyriausiasis Kunigas yra neregimi žmogaus akiai, Jo mokiniai nieko nepraranda. Jų bendravimas nenutrūksta, ir jų jėgos dėl Gelbėtojo pasitraukimo nesenka. Nors Jėzus tarnauja aukštybių šventykloje, bet savąja Dvasia Jis vis dar tarnauja ir Bažnyčiai žemėje. Kūniška akis Jo nebemato, tačiau atsisveikinant Jo duotasis pažadas išsipildė: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (*Mato*

28, 20) Nors Jėzus perduoda savo valdžią silpniems tarnautojams, bet Jo stipriantis Artumas lieka Jo Bažnyčioje.

„Mes turime didį vyriausiąjį kunigą, ...Dievo Sūnų Jėzų, taigi tvirtai laikykimės tikėjimo išpažinimo. Mes juk turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, o kaip ir mes visai gundyta, tačiau nenusidėjusį. Todėl visiškai pasitikėdami artinkimės prie malonės sosto, kad patirtume gailestingumą ir rastume malonę gauti pagalbą deramu laiku.“ (*Hebrajams 4, 14–16*)

17 SKYRIUS

NIKODEMAS

Šis skyrius pagrįstas Jono 3, 1–17

NIKODEMAS užėmė žydų tautoj aukštą postą. Jis buvo itin išsilavinęs, apdovanotas neeiliniais talentais, buvo aukščiausio teismo tarybos garbės narys. Kaip ir kitus, jį sujaukino Jėzaus mokymas. Nors Nikodemas buvo turtingas, apsišvietęs ir garbingas, bet kuklus Nazarietis jį keistai patraukė. Išgelbėtojo lūpomis išdėstytos pamokos padarė jam didelį įspūdį, tad jis panūdo daugiau sužinoti apie šias nuostabias tiesas.

Kristaus panaudota valdžia apvalant šventyklą sukėlė kunigų ir tautos seniūnų sąmoningą neapykantą. Šio Nepažįstamojo jėga juos išgąsdino. Toks niekam nežinomo Galilėjiečio išūlumas buvo netoleruotinas. Jie buvo linke padėti tašką Jo darbui. Tačiau šio tikslo siekė ne visi. Buvo tokių, kurie bijojo pasipriešinti Tam, kuris taip akivaizdžiai buvo įkvėptas Dievo Dvasios. Jie prisiminė, kaip buvo išžudyti pranašai, priekaištavę dėl Izraelio valdovų nuodėmių.

Jie suprato, jog žydai papuolė į pagoniškos tautos vergiją būtent dėl savo užsispyrimo ir Dievo priekaištų nepaisymo. Jie nuogastavo, kad regždami samokslą prieš Jėzų kunigai ir vyresnieji seks savo tėvų pėdomis ir užtrauks tautai naujas negandas. Nikodemas išgyveno tą patį. Kai teismo taryboje buvo svarstoma, kaip pasielgti su Jėzumi, Nikodemas patarė būti atsargiems ir nuo to susilaikyti. Jis tvirtino, kad jeigu Jėzus veikė tikrai įgaliotas Dievo, būtų pavojinga atmesti Jo perspėjimus. Kunigai nedrįso nepaisyti šio patarimo ir kurį laiką nesiėmė atvirų priemonių prieš Išgelbėtoją.

Išgirdęs Jėzaus mokymą, Nikodemas su nerimu tyrinėjo pranašystes apie Mesiją; ir juo labiau jis išsigilino, tuo tvirtčiau įsitikino, jog tai Tas, kuris turi ateiti. Kaip ir daugelį kitų izraelitų jį didžiai skaudino šventyklos išniekinimas. Jis matė, kaip Jėzus išvaikė pirkėjus ir pardavėjus; jis regėjo nuostabų Dievo jėgos apsireiškimą; matė, kaip Gelbėtojas

Išgirdęs Jėzaus mokymą, Nikodemas su nerimu tyrinėjo pranašystes apie Mesiją; ir juo labiau jis įsigilino, tuo tvirčiau įsitikino, jog tai Tas, kuris turi ateiti. Kaip ir daugelį kitų izraelitų jį didžiai skaudino šventyklos išniekinimas. Jis matė, kaip Jėzus išvaikė pirkėjus ir pardavėjus; jis regėjo nuostabų Dievo jėgos apsireiškimą.

priima vargšus ir gydo ligonius; matė jų džiugius žvilgsnius, girdėjo šlovinimo žodžius; tad jis neabejojo, kad Jėzus iš Nazareto – Dievo Siųstasis.

Nikodemas troško pasikalbėti su Jėzumi, tačiau atvirai Jo ieškoti vengė. Žydų vyresniajam buvo pernelyg žema pripažinti savo prielankumą dar taip mažai žinomam mokytojui. O jeigu apie jo apsilankymą pas Jėzų būtų sužinojusi teismo taryba, jis būtų buvęs išjuoktas ir atstumtas. Taigi Nikodemas nusprendė susitikti slapčia, teisindamas tokį savo sumanymą tuo, kad jeigu jis eisias atvirai, jo pavyzdžiu gali pasekti ir kiti. Iš patikimų žmonių sužinojęs, kur Išgelbėtojas eina pabūti vienas ant Alyvų kalno, jis palaukė, kol miestas užmigo, ir nuėjo pas Jėzų.

Kristaus akivaizdoje Nikodemą apėmė keistas drovumas, kurį jis stengėsi nusišlėpti po šaltakraujiškumo bei orumo kauke. „Rabi, mes suprantame, kad esi atėjęs nuo Dievo kaip Mokytojas, nes niekas negalėtų padaryti tokių ženklų, kokius Tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo.“ Kalbėdamas apie retus Kristaus kaip Mokytojo gebėjimus ir Jo nuostabią galią daryti stebuklus, Nikodemas tikėjosi paruošti dirvą pokalbiui jam rūpimu klausimu. Jo žodžiai turėjo išreikšti ir sukelti pasitikėjimą; tačiau iš tikrųjų jie terodė netikėjimą. Jis nepripažino Jėzaus Mesiju – tik Dievo siųstuoju Mokytoju.

Užuot priėmęs šį pasveikinimą, Jėzus išmeigė žvilgsnį į atėjūną, tarsį kiaurai permatytą jo širdį. Jo begalinė išmintis leido Jam išvelgti priešais save tiesos ieškantį žmogų. Jėzus žinojo Nikodemą apsilankymo tikslą ir, norėdamas sustiprinti

jau esamą savo klausytojo įsitikinimą, Jis ėjo tiesiai prie reikalo ir rimtai, bet maloniai pasakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės.“ (Jono 3, 3)

Nikodemas atėjo pas Viešpatį tikėdamasis užmegzti su Juo pokalbį, tačiau Jėzus atvirai išdėstė pagrindinius tiesos principus. Jis leido Nikodemui suprasti, kad reikalingos ne tiek teorinės žinios, kiek dvasinis atgimimas. Užuo tenkinęs savo smalsumą, turi įgyti naują širdį. Kad įvertintum dangiškus dalykus, turi gauti naują gyvenimą iš aukštybių. Kol neįvyks šis pasikeitimas ir visa netaps nauja, nebus jokios naudos kalbėtis su Jėzumi apie Jo valdžią ir misiją.

Nikodemas buvo girdėjęs Joną Krikštytoją raginantį atgailauti ir pasikrikštyti bei rodantį žmonėms Tą, kuris krikštys Šventąją Dvasią. Jis pats jautė, jog žydai stokoja dvasingumo ir yra labai užvaldyti aklo fanatizmo ir pasaulietiško ambicijų. Nikodemas tikėjosi, kad atėjus Mesijui padėtis pagerės. Vis dėlto širdį tiriantis Krikštytojo mokymas nepaskatino jo susimąstyti apie savo nuodėmes. Jis buvo griežtas fariziejus ir didžiavosi savo gerais darbais. Nikodemas buvo visuomenės vertinamas už jo labdarybes bei dosnumą išlaikant šventyklą, taigi jis buvo įsitikinęs, kad Dievo palankumas jam garantuotas. Mintis, kad toks, koks yra dabar, jis negalės įžengti į tyrąją karalystę, Nikodemą išgąsdino.

Jėzaus vartojama sąvoka „atgimimas iš aukštybės“ Nikodemui nebuvo visiškai nepažįstama. Atsivertusieji iš pagonybės į Izraelio tikėjimą dažnai buvo lyginami su ką tik gimusiais kūdikiais. Taigi jis turėjo žinoti, kad Kristaus žodžiai neturi būti supraciuojami tiesiogiai. Tačiau Nikodemas buvo įsitikinęs, jog vieta Dievo karalystėje jam garantuota vien todėl, kad jis gimė izraelitu. Jis nemanė, kad turi pasikeisti. Todėl Išgelbėtojo žodžiai jį nustebino. O tai, kad šie žodžiai buvo skirti jam asmeniškai, Nikodemą tiesiog suerzino. Farizejaus išdidumas

grūmėsi su nuoširdžiu tiesos ieškotojo troškimu. Jis stebėjosi, kad Kristus kalbėjo su juo be prideramos Izraelio valdytojų rangui pagarbos.

Santūrumą pakeitė nuostaba, ir Nikodemas ironiškai paklausė Kristų: „Bet kaip gali gimti žmogus, būdamas nebejaunas?“ Kaip ir daugelis kitų, kurių samonę pasiekdavo perskrodžianti tiesa, jis atskleidė faktą, jog kūniškas žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jame nėra nieko, kas atsilieptų į dvasinius dalykus; mat dvasiniai dalykai išvelgiami dvasinėmis akimis.

Vis dėlto Gelbėtojas nesileido į ginčus. Ramiai ir oriai iškėlęs ranką, Jis dar tvirtčiau išsakė tiesą: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kas negims iš vandens ir Dvasios, nei eis į Dievo karalystę.“ Nikodemas žinojo, jog Kristus kalba apie vandens krikštą ir širdies atnaujinimą Dievo Dvasia. Jis buvo įsitikinęs, jog stovi priešais Tą, apie kurį kalbėjo Jonas Krikštytojas.

Jėzus tęsė: „Kas gimė iš kūno, yra kūnas, o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.“ Iš prigimties širdis yra bloga, todėl „kas gali padaryti švarų daiktą iš nešvaraus? Niekas negali“ (*Jobo 14, 4*). Joks žmonių išradimas negali pagydyti nusidedančios sielos. „Kūno rūpesčiai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo Įstatymui ir net negali paklusti.“ „Iš širdies išeina pikti sumanymai, žmogžudystės, svetimavimai, ištvirtavimai, vagystės, melagingi liudijimai, šmeižtai.“ (*Romiečiams 8, 7; Mato 15, 19*) Širdis turi būti apvalyta – tik tada iš jos plūs tyros versmės. Tačiau tas, kuris mėgina pasiekti dangų savo darbais laikydamasis Įstatymo, siekia neįmanomo. Tas, kuris laikosi tik religijos raidės ir yra pamaldus vien išoriškai, negali būti saugus. Krikščioniškas gyvenimas nėra senų dalykų perdarymas ar patobulinimas; tai prigimties pakeitimas. Tai mirtis sau bei nuodėmei ir kartu naujas gyvenimas. Šį pasikeitimą gali atnešti tik veiksmingas Šventosios Dvasios darbas.

Nikodemas vis dar buvo suglumęs, tad Jėzus paaiškino, ką turi galvoje,

pasitelkdamas vėjo palyginimą: „Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kurlink nueina. Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios.“

Vėjas girdimas medžių šakose; jis šiurena lapus ir gėles; tačiau jis neregimas, ir joks žmogus nežino, iš kur ateina ir kurlink nueina. Taip yra ir su Šventosios Dvasios darbu širdyje. Jis gali būti paaiškintas ne daugiau nei vėjo judėjimas. Žmogus gali nesugebėti pasakyti tikslaus atsivertimo laiko, vietos ir aplinkybių, tačiau tai nereiškia, jog jis neatsivertęs. Kaip ir vėjas, neregima jėga Kristus nuolat darbuojasi širdyje. Ji keičiama po truputį, žmogui gal net nepastebimai, ir siela linksta prie Kristaus. Tai gali vykti maštant apie Jį, skaitant Šventąjį Raštą, klausantis pamokslų. Ir staiga, Šventajai Dvasiai paraginusi, širdis mielai atsiduoda Jėzui. Daugelis tai vadina staigiu atsivertimu, tačiau jis yra ilgo Dievo Dvasios darbo, kantraus, ilgalaikio proceso, vaisius.

Nors pats vėjas nematomas, jo poveikis regimas ir juntamas. Taip ir Šventosios Dvasios darbas sieloje pasireiškia kiekvienu šią išgelbėjančią jėgą pajutusio žmogaus poelgiu. Kai Dievo Dvasia užvaldo širdį, Ji keičia gyvenimą. Nuodėmingos mintys vejamos šalin, blogų darbų atsisakoma; vietoj pykčio, pavydo ir nesantaikos randasi meilė, nuolankumas bei ramybė. Liūdesį išstumiama džiaugsmas, ir veide atsispindi dangaus šviesa. Niekas nemato tos rankos, kuri pakelia naštą, ar šviesos, sklindančios iš aukštybių. Palaiminimas ateina, kai širdis tikėjimu atsiduoda Dievui. Tada žmogaus akiai neregima jėga pagal Dievo atvaizdą sukuria naują būtybę.

Ribotas protas nepajėgia suvokti atpirkimo darbo. Ši paslaptis pranoksta žmogišką pažinimą; tačiau tas, kuris pereina iš mirties į gyvenimą, supranta, jog tai – dieviškoji realybė. Taigi atpirkimo pradžią galime atpažinti iš asmeninės patirties. Jos pasekmės nusidriekia per visą amžinybę.

Jėzui kalbant, vienas kitas tiesos spindulys prasiskverbė į didiko širdį. Šventoji Dvasia ją minkštino, darė nuolankesnę. Tačiau Nikodemas nepajėgė visiškai suprasti Išgelbėtojo žodžių. Jis kur kas daugiau dėmesio skyrė ne atgimimo būtinybei, o būdai, kaip tai turi įvykti. Jis nustebęs paklausė: „Kaip tai gali būti?“ Jėzus atsakė: „Tu esi Izraelio mokytojas ir šito nesupranti?“ Žmogus,

Nikodemas turėjo kukliai galvoti apie save – kaip apie dvasinį neišmanėlį. Tačiau Kristus kalbėjo taip rimtai ir oriai, o Jo žvilgsnis ir balsas liudijo tokią nuoširdžią meilę, kad Nikodemas neišižeidė suvokęs savo gėdingą padėtį.

kuriam buvo patikėtas religinis tautos švietimas, turėjo žinoti tokias svarbias tiesas. Jo klausimas mums pamoka: užuot suirzęs dėl paprastų tiesos žodžių, Nikodemas turėjo kukliai galvoti apie save – kaip apie dvasinį neišmanėlį. Tačiau Kristus kalbėjo taip rimtai ir oriai, o Jo žvilgsnis ir balsas liudijo tokią nuoširdžią meilę, kad Nikodemas neišižeidė suvokęs savo gėdingą padėtį.

Bet Jėzui paaiškinus, kad Jo misija žemėje – įkurti ne laikina, o dvasinę karalystę, Jo klausytojas sunerimo. Tai matydamas Jėzus pridūrė: „Jei netikite, Man kalbant apie žemės dalykus, tai

kaipgi tikėsite, jei kalbėsiu jums apie dangiškuosius?“ Jeigu Nikodemas negalėjo priimti Kristaus mokymo, iliustruojančio malonės darbą širdyje, kaip jis galėjo suprasti Jo šlovingos dangiškosios karalystės prigimtį? Neįžvelgdamas Kristaus darbo žemėje prigimtį, jis negalėjo suprasti Jo darbo danguje.

Žydai, kuriuos Jėzus išvijo iš šventyklos, tvirtino esą Abraomo vaikai, bet jie šalinosi Gelbėtojo, nes negalėjo iškėsti buvimo Dievo šlovėje, kuri pasireiškė per Jėzų. Taip jie parodė, jog nėra tinkami per Dievo malonę dalyvauti šventose šventyklos apeiginėse pamaldose. Jie stengėsi išsaugoti išorinį šventumą, bet širdies šventumu nesirūpino. Aklai laikydamiesi Įstatymo raidės, jie nuolatos pažeidinėjo jo dvasią. Jiems labiausiai reikėjo būtent to pasikeitimo, apie kurį Kristus kalbėjo Nikodemui, – naujo dorovinio gimimo, apvalymo nuo nuodėmių ir pažinimo bei šventumo atnaujinimo.

Izraelio aklumas atgimimo atžvilgiu buvo nepateisinamas. Įkvėptas Šventosios Dvasios pranašas Izaijas rašė: „Visi mes tapome lyg nešvarūs, mūsų teisūs darbai – lyg suteršti skudurai.“ Dovydas meldė: „Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią.“ Per Ezechielį buvo duotas pažadas: „Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia. Išimsiu iš jūsų akmens širdį ir duosiu jums jautrią širdį. Duosiu jums savo dvasią ir padarysiu, kad gyventumėte pagal Mano įstatus.“ (Izaijo 64, 5; Psalmė 51, 12; Ezechielio 36, 26–27).

Nikodemas buvo skaitęs šias vietas savo aptemusiu protu, tačiau dabar pradėjo suvokti jų prasmę. Jis suprato, kad ir griežčiausias Įstatymo raidės laikymasis išoriniame gyvenime niekam neužtikrins Dangaus karalystės. Žmonių akimis, jo gyvenimas buvo teisingas ir garbingas; tačiau Kristaus akivaizdoje jis jautė, kad jo širdis nešvari, o gyvenimas nešventas.

Nikodemą traukė prie Kristaus. Gelbėtojui paaiškinus apie atgimimą iš

aukštybės, jis troško šios permainos savyje. Tačiau kaip tai gali įvykti? Jėzus atsakė į šį klausimą: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą.“

Šis pagrindas Nikodemui buvo pažįstamas. Iškeltos žalčio simbolis jam paaiškino Išgelbėtojo misiją. Kai izraelitai mirė nuo ugninių žalčių igėlimo, Dievas liepė Mozėi padaryti vario žaltį ir aukštai iškelti bendruomenės vidury. Tada stovykloje nuskambėjo žinia, kad visi, kurie pažvelgs į žaltį, liks gyvi. Žmonės puikiausiai suprato, kad pats savaime žaltys neturi jokios galios jiems padėti. Jis simbolizavo Kristų. Kaip jų išgydymui buvo iškeltas atvaizdas, panašus į žudančius žalčius, taip Tas, kuris buvo atsiųstas „nuodėmingo kūno pavidalu“, turėjo tapti jų Atpirkėju (žr. *Romiečiams* 8, 3). Daugelis izraelitų apeigines pamaldas laikė pakanamas, kad išlaisvintų juos iš nuodėmių. Dievas norėjo parodyti, kad jos vertingesnės ne daugiau nei vario žaltys. Tos apeigos turėjo kreipti jų protus į Gelbėtoją. Patys jie nieko negalėjo padaryti nei dėl savo žaizdų išgydymo, nei dėl nuodėmių atleidimo – tik parodyti tikėjimą Dievo Dovana. Jie turėjo žiūrėti ir gyventi.

Tie, kuriems igėlė [ugningas] žaltys, galėjo ir pavėluoti pažvelgti į žaltį. Be to, jie galėjo suabejoti, ar veiksmingas tas vario simbolis. Jie galėjo pareikalausti mokslinio paaiškinimo. Tačiau jokio paaiškinimo nebuvo duota. Jie turėjo priimti Dievo žodį, siųstą jiems per Mozę. Atsisakymas pažvelgti į žaltį būtų reiškęs pradžią.

Siela apšviečiama ne kivirčiuose ir ginčuose. Mes turime žiūrėti į Kristų ir būsime gyvi. Nikodemas gavo pamoką, ir ją įsiminė. Jis ėmė naujai gilintis į Šventąjį Raštą – ne tam, kad aptarinėtų teoriją, o kad atgaivintų sielą. Atsidavęs Šventosios Dvasios vedimui, jis pradėjo matyti Dangaus karalystę.

Šiandien yra tūkstančiai, turinčių išmokti tą pačią tiesą, kurią Nikodemui

perteikė iškeltas žaltys. Jie mano, jog turi laikytis Dievo Įstatymo, kad pelnytų Jo palankumą. Paliepti žiūrėti į Jėzų ir tikėti, jog Jis išgelbės juos vien malone, jie šaukia: „Kaip tai gali būti?“

Kaip ir Nikodemas, mes, didžiausi nusi-dėjėliai, turime norėti atgimti. Išskyrus Kristaus vardą, „neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“ (*Apaštalų darbų* 4, 12). Per tikėjimą mes gauname Dievo malonę, tačiau tikėjimas nėra mūsų Išgelbėtojas. Jis nieko neduoda. Tai tik ranka, kuria mes laikomės Kristaus ir naudojamės Jo nuopelnais – vaistu nuo nuodėmių. Be Dievo Dvasios pagalbos mes negalime net atgailauti. Apie Kristų Šventajame Rašte pasakyta: „Dievas išaukštino Jį savo dešine kaip vadą ir išgelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atsivertimą ir nuodėmių atleidimą.“ (*Apaštalų darbų* 5, 31) Atgaila ateina iš Kristaus taip pat tikrai, kaip ir atleidimas.

Tad kaipgi mes turime būti išgelbėti? „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį“, taip turi būti iškeltas Žmogaus Sūnus, ir kiekvienas apgautas ar iškeltas žalčio gali pažvelgti į Jį ir likti gyvas. „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ (*Jono* 1, 29) Šviesa, sklindanti nuo kryžiaus, atskleidžia Dievo meilę. Jo meilė traukia mus prie Jo. Jei nesipriešinsime šiai traukai, būsime nuvesti į kryžiaus papėdę, kad atgailautume dėl nuodėmių, kurios nukryžiavo Gelbėtoją. Tada Dievo Dvasia per tikėjimą sukurs sieloje naują gyvenimą. Mintys ir troškimai bus pavesti Kristaus valiai. Širdis ir protas bus sukurti iš naujo pagal atvaizdą To, kuris dirba mumyse, kad visa pajungtų sau. Kai Dievo Įstatymas bus įrašytas į protą ir širdį, kartu su Kristumi galėsime sakyti: „Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, Mano Dieve.“ (*Psalmė* 40, 9)

Kalbėdamasis su Nikodemu, Jėzus išdėstė Išgelbėjimo planą ir savo misiją pasaulyje. Nė viename iš savo vėlesnių pamokslų Jis taip detalios neišdėstė,

koks turi būti atliktas darbas širdyse visų, kurie turi paveldėti Dangaus karalystę. Pačioje savo tarnystės pradžioje Jėzus atskleidė šią tiesą teismo tarybos nariui – protui, kuris buvo imliausias, ir paskirtajam tautos mokytojui. Tačiau Izraelio vadai nepriėmė šviesos. Nikodemas paslėpė tiesą širdyje, ir trejus metus vaisių bemaž nesimatė.

Tačiau Jėzus gerai pažinojo dirvą, į kurią metė savąją sėklą. Žodžiai, pasakyti tą naktį vienišam klausytojui ant nuošalaus kalno, nenuėjo veltui. Kurį laiką Nikodemas viešai neišpažino Kristaus, bet stebėjo Jo gyvenimą ir apmąstydavo Jo pamokslus. Teismo taryboje jis ne kartą sugriovė kunigų planus Jį prazudyti. Kai pagaliau Jėzus buvo prikalts ant kryžiaus, Nikodemas prisiminė, ką Jis pasakė ant Alyvų kalno: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą.“ To slapto pokalbio šviesa užliejo

Golgotos kryžių, ir Nikodemas išvydo Jėzuje pasaulio Atpirkėją.

Po Viešpaties ižengimo į dangų, kai mokiniai buvo išblaškyti persekiojimų, Nikodemas drąsiai stojo į kovą. Jis finansavo ką tik užgimusią Bažnyčią, kuri, kaip tikėjosi žydai, po Kristaus mirties turėjo išnykti. Sunkių metu tas, kuris buvo toks atsargus ir abejojantis, išliko tvirtas kaip uola, palaikė mokinių tikėjimą ir parūpino lėšų Evangelijos darbui. Tie, kurie anksčiau jį gerbė, dabar išjuokė ir persekiojo. Pasaulio požiūriu, jis tapo skurdžius, tačiau neprarado tikėjimo, kuris užgimė tą naktį susitikus su Jėzumi.

Nikodemas papasakojo Jonui apie aną pokalbį, ir būtent pastarasis jį užrašęs paliko milijonams. Tiesos, kurių jis moko, šiandien tokios pat svarbios, kaip tą ypatingąją naktį ant tamsaus kalno, kai žydų didžiūnas atėjo pas kuklų Mokytoją iš Galilėjos pasiklausti gyvenimo kelio.

18 SKYRIUS

„JAM SKIRTA AUGTI, O MAN – MAŽĖTI“

Šis skyrius pagrįstas Jono 3, 22–36

KURI LAIKĄ Krikštytojo įtaka tautai buvo didesnė nei jos seniūnų, kunigų ar kunigaikščių. Jeigu jis būtų pasiskelbęs mesiju ir sukurstęs maištą prieš Romą, kunigai ir tauta būtų sekę paskui jį. Šėtonas buvo pasirengęs suvilioti Joną Krikštytoją visomis pasaulio užkariautojo ambicijomis. Nors aiškiai matydamas savo jėgą, Jonas atsisakė šio papirkimo. Dėmesį, kuris buvo skirtas jam, jis nukreipinėjo į Kitą.

Dabar Jonas Krikštytojas matė, kaip jo populiarumas slūgsta, o Gelbėtojo didėja. Kasdien aplink jį susiburdavo vis mažiau žmonių. Kai iš Jeruzalės prie Jordano atkeliavo Jėzus, žmonės plūdo pasiklausti Jo. Jo mokinių skaičius vis didėjo. Daugelis ėjo krikštytis, ir, nors pats Kristus nekrikštijo, Jis buvo pavedęs tai savo mokiniams. Taip Jis užantspaudavo savo pirmtako misiją. Tačiau Jono mokiniai su pavydu žvelgė į augantį Jėzaus populiarumą. Jiems knietėjo sukritikuoti Jo darbą ir ilgai laukti progos nereikėjo.

Jiems ir žydams kilo klausimas, ar krikštas apvalo sielą nuo nuodėmių; jie tvirtino, kad Jėzaus krikštas iš esmės skiriasi nuo Jono krikšto. Veikiai jie įsivėlė į ginčą su Kristaus mokiniais dėl to, kokie žodžiai turi būti tariami krikšto metu, o pagaliau ir dėl to, ar pastarieji apskritai turi teisę krikštyti.

Jono mokiniai susikrimtę atėjo pas jį ir pasiskundė: „Rabi, vyras, kuris buvo su tavimi Užjordanėje, kurį tu paliudijai, Jis taip pat ėmė krikštyti, ir visi bėga pas Jį.“ Šiais žodžiais šėtonas ėmė gundyti Joną. Nors atrodė, kad Jono misija eina į pabaigą, bet jis vis dar galėjo sutrukdyti Kristaus darbui. Jeigu jis būtų ėmęs gailėtis savęs arba nusivylęs ir pasijutęs nebereikalingas, būtų pasėjęs nesantikos sėklas, sukurstęs pavydą ir gerokai sutrukdęs Evangelijai plisti.

Jonas Krikštytojas kaip ir visi žmonės iš prigimties turėjo ydų bei silpnybių, bet Dievo meilės prisilietimas jį pakeitė. Jis gyveno savanaudiškumo ir ambicijų

Apie Kristaus darbo sėkmingumą, kurį Krikštytojas sveikino su tokiu džiaugsmu, buvo pranešta ir Jeruzalės vyresniesiems. Kunigai ir rabinai, matydami, kaip žmonės apleidžia sinagogas ir plūsta į dykumą, pavydėjo Jonui įtakos; bet štai pasirodė Tas, kurio jėga dar labiau pritraukė minias. Izraelio didikai nepanoro kartu su Jonu sakyti: „Jam skirta augti, o man – mažėti.“ Jie vėl užsidedė ryžtu užkirsti kelią darbui, kuris atitraukė nuo jų žmones.

nesuteršta dvasia, nepaliesta pavydo geluonies. Jis nepritarė mokinių nepasitenkinimui, o parodė aiškiai suprantas savo ryšį su Mesiju ir su džiaugsmu priimas Tą, kuriam ruošė kelią.

Jonas pasakė: „Žmogus negali nieko pasiimti, jeigu nebus jam duota iš dangaus. Jūs patys galite man paliudyti, jog esu sakęs: 'Aš ne Mesijas! Aš siųstas būti tik Jo pirmtaku.' Kas turi sužadėtinę, tas sužadėtinis, o sužadėtinio bičiulis, kuris šalia stovi ir girdi, džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu.“ Jis elgėsi kaip bičiulis, kaip pasiuntinys tarp susižadėjusių šalių, ruošiantis vestuves. Kai jaunikis gavo savąją nuotaką, bičiulio misija buvo baigta. Jis džiaugėsi ta sąjunga, kurią pats skatino. Jonas buvo pašauktas nukreipti žmones pas Jėzų, ir jis su džiaugsmu stebėjo Išgelbėtojo darbo sėkmę. Jis pasakė: „Šiam mano džiaugsmui dabar jau nieko netrūksta. Jam skirta augti, o man – mažėti.“

Su tikėjimu žvelgdamas į Atpirkėją, Jonas Krikštytojas pakilo iki savęs išsižadėjimo aukštumų. Jis nesisitengė patraukti žmones prie savęs, o kreipė jų mintis vis aukščiau ir aukščiau, kol jie įstengdavo pasitikėti Dievo Avinėliu. Jis pats virto tik balsu, šauksmu tyruose. Ir dabar jis su džiaugsmu priėmė tylą bei nežinomybę, kad tik visų akys būtų nukreiptos į gyvenimo Šviesą.

Tie, kurie yra ištikimi savo, kaip Dievo pasiuntinių, pašaukimui, neieškos sau garbės. Meilę sau paskandins meilėje Kristui. Jokia konkurencija nebjauros brangaus Evangelijos darbo. Jie

pripažins, kad jų, kaip ir Jono Krikštytojo, darbas skelbti: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ (Jono 1, 29) Jie išaukštins Jėzų, o su Juo bus išaukštinta ir žmonija. „Juk aukščiausiasis, prakilnusias, amžinasis, kurio vardas – Šventasis, sako taip: 'Šventose aukštybėse gyvenu ir su sugniuždytaisiais bei prislėgtaisiais būnu, kad pakelčiau prislėgtųjų dvasią ir atgaivinčiau sugniuždytųjų drąsą.'“ (Izaijo 57, 15)

Pranašo siela, kurioje nebeliko vietos sau, buvo kupina Dievo šviesos. Jam žvelgiant į Išgelbėtojo šlovę, jo žodžiai buvo beveik tokie patys, kaip tie, kuriuos pats Kristus ištare Nikodemui. Jonas pasakė: „Kas iš aukštybių ateina, tas už visus viršesnis, o kas iš žemės gimė, žemiškas pats ir žemiškai kalba. Kas iš dangaus ateina, tas už visus viršesnis, ...nes ką yra Dievas atsiuntęs, tas kalba Dievo žodžius. Dievas teikia jam Dvasią be saiko.“ Kristus galėjo pasakyti: „Aš ieškau ne savo valios, bet valios To, kuris Mane yra siuntęs.“ (Jono 5, 30) Apie Jį buvo paskelbta: „Tu pamilai teisumą ir neken-tei nedorybės, todėl patepė Tave Dievas, o Dieve, džiaugsmo aliejumi gausiau negu Tavo bičiulius.“ (Hebrajams 1, 9) Tėvas „teikia Jam Dvasią be saiko“.

Taip yra ir su Kristaus sekėjais. Mes galime priimti Dangaus šviesą tik išsilaisvinę nuo savojo „aš“. Kol visos mūsų mintys nepaklūsta Kristui, negalime išvelgti Dievo charakterio ar tikėjimu priimti Kristaus. Visiems, kurie tai daro, Šventoji Dvasia teikiama be saiko. Kristuje „kūniškai gyvena visa dievystės pilnatvė, ir jūs esate pripildyti Jame“ (Kolosiečiams 2, 9–10).

Nors Jono mokiniai tvirtino, kad visi žmonės bėga pas Kristų, Jonas, būdamas pastabesnis, atsakė: „Niekas Jo liudijimo neklauso.“ Labai retas kuris buvo pasirengęs priimti Jį kaip Gelbėtoją iš nuodėmių. Tačiau „kas Jo liudijimą priima, tas pripažįsta, jog Dievas tiesakalbis“ (Jono 3, 33). „Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą.“ Nėra reikalo

ginčytis, kuris krikštas apvalo nuo nuodėmių – Kristaus ar Jono. Sielą atgaivina Kristaus malonė. Be Kristaus, krikštas, kaip ir bet kuris kitas tarnavimas, tėra nieko verta forma. „Kas nenori Sūnaus tikėti – gyvenimo nematys.“

Apie Kristaus darbo sėkmingumą, kurį Krikštytojas sveikino su tokiu džiaugsmu, buvo pranešta ir Jeruzalės vyresniesiems. Kunigai ir rabinai, matydami, kaip žmonės apleidžia sinagogas ir plūsta į dykumą, pavydėjo Jonui įtakos; bet štai pasirodė Tas, kurio jėga dar labiau pritraukdavo minias. Izraelio didikai nepanoro kartu su Jonu sakyti: „Jam skirta augti, o man – mažėti.“ Jie vėl užsidegė ryžtu užkirsti kelią darbui, kuris atitraukė nuo jų žmones.

Jėzus žinojo, kad jie negailės pastangų tam, kad sukeltų nesantaiką tarp Jo ir Jono mokinių. Jis nujautė artėjančią audrą, kuri nušluos vieną iš didžiausių pranašų, koks tik kada nors buvo duotas

pasauliui. Norėdamas išvengti bet kokių nesusipratimų ar nesantaikos, Jis tyliai nutraukė darbą ir išvyko į Galilėją. Mes taip pat, būdami ištikimi tiesai, turime vengti visko, kas gali sukelti nesusitarimus ir nesusipratimus. Mat vos tik jie kyla, žmonės prarandami. Susidarius aplinkybėms, dėl kurių gresia susiskaldymai, turime pasekti Jėzaus ir Jono Krikštytojo pavyzdžiu.

Jonas buvo pašauktas dirbti kaip reformatorius. Dėl to kilo pavojus, kad jo mokiniai sutelks visą dėmesį į jį, manydami, jog sėkmė priklauso nuo jo darbu, ir užmiršdami tą faktą, kad jis – tik Dievo įrankis. Tačiau Jono Krikštytojo darbo neužteko, kad būtų padėti krikščionių Bažnyčios pamatai. Kai jis atliko savo misiją, turėjo būti atliktas kitas darbas, kuriam jo liudijimo neužteko. Jono mokiniai to nesuprato. Matydami atėjusį Kristų tęsti darbo, jie pavydėjo ir buvo nepatenkinti.

Tie patys pavojai egzistuoja ir šiandien. Dievas kviečia žmogų atlikti tam tikrą darbą; ir kai žmogus jį atlieka tiek, kiek sugeba, Viešpats pasitelkia kitus, kad jį tęstų. Tačiau kaip ir Jono mokiniams daugeliui atrodo, kad darbo sėkmė priklauso nuo to, kuris jį pradėjo. Dėmesys nukreipiamas ne į Dievą, o į žmogų, išsmelkia pavydas, ir Dievo darbas subjaurojamas. Nepelnytai išaukštintam žmogui kyla pagunda puoselėti pasitikėjimą

savimi. Jis nesupranta savo priklausomybės nuo Dievo. Žmonės mokomi pasitikėti žmogumi – taip yra klaidinami ir vedami tolyn nuo Dievo.

Dievo darbas neturi būti paženklintas žmogaus atvaizdo ir braižo. Viešpats vis pasitelkia įvairius pagalbininkus, per kuriuos Jo tikslas gali būti geriausiai įgyvendintas. Laimingi tie, kurie nori nusižeminti, kartu su Jonu Krikštytoju sakydami: „Jam skirta augti, o man – mažėti.“

19 SKYRIUS

PRIE JOKŪBO ŠULINIO

Šis skyrius pagrįstas Jono 4, 1–42

JĖZAUS KELIAS į Galilėją vedė per Samariją. Vidurdienį Jis pasiekė gražų Sichemo slėnį. Šio slėnio pradžioje buvo Jokūbo šulinys. Pavargęs Jėzus prisėdo pailsėti, o mokiniai nuėjo nupirkti maisto.

Žydai ir samariečiai tarpusavyje buvo aršūs priešai ir kiek įmanoma vengė bet kokių santykių. Esant reikalui, ką nors pirkti iš samariečių rabinai leido, tačiau bendravimas su jais buvo smerkiamas. Žydas negalėjo skolintis iš samariečio, priimti geradarybes ar bent duonos kąsnį ir vandens puodelį. Pirkdami maistą mokiniai laikėsi savo tautos papročių, tačiau jų neperžengė. Prašyti samariečių malonės ar kaip nors mėginti jiems pasitarnauti neatėjo į galvą net Kristaus mokiniams.

Nusilpęs nuo alkio ir troškulio, Jėzus sėdėjo prie šulinio. Jie keliavo nuo ankstauro ryto, ir dabar vidurdienio saulė negailestingai sivilino Jį savo spinduliais. Nuo minties apie šaltą, gaivų vandenį, kuris čia pat, bet Jam nepasiekiamas

(mat Jėzus neturėjo nei virvės, nei indo jam pasemti, o šulinys buvo gilus), dar labiau troškino. Jam buvo tekusi žmonijos dalia, tad Jis laukė, kol kas nors ateis prie šulinio.

Štai pasirodė viena samarietė, kuri, regis, net nepastebėjusi Jėzaus, prisipylė ašotį vandens. Jai apsigręžus nueiti, Jėzus paprašė atsigerti. Tokios malonės nebūtų atsakęs joks rytietis. Rytuose vanduo buvo vadinamas *Dievo dovana*. Pasiūlyti atsigerti ištroškusiam keliauninkui buvo laikoma tokia šventa pareiga, jog dykumos arabai pasukdavo iš kelio, kad ją atliktų. Neapykanta, liepsnojusi tarp žydų ir samariečių, sutrukdė moteriai pirmą pasiūlyti Jėzui šią malonę; tačiau Išgelbėtojas ieškojo rakto į jos širdį ir iš Dievo meilės taktiškai paprašė pagalbos, nieko nesiūlydamas mainais. Geranoriškas prašymas galėjo būti atmestas; tačiau pasitikėjimas pažadina pasitikėjimą. Dangaus Karalius buvo maloningai palankus šiai atstumtai širdžiai ir paprašė jos rankų patarnavimo.

Vidurdienį Jis pasiekė gražų Sichemo slėnį. Šio slėnio pradžioje buvo Jokūbo šulinys. Pavargęs Jėzus prisėdo pailsėti, o mokiniai nuėjo nupirkti maisto. Jie keliavo nuo ankstaus ryto, ir dabar vidudienio saulė negailestingai švilino Jį savo spinduliais. Nuo minties apie šaltą, gaivų vandenį, kuris čia pat, bet Jam nepasiekiamas, dar labiau troškino.

Tas, kuris sukūrė vandenyną, kuris valdo gelmių vandenį, kuris atvėrė žemės šaltinius ir upes, išsėjos pavargęs prie Jokūbo šulinio ir buvo priklausomas nuo nepažįstamosios gerumo, kad gautų bent gurkšnelį vandens.

Moteris matė, kad Jėzus yra žydas. Iš nuostabos ji užmiršo išpildyti Jo prašymą, tik stengėsi sužinoti, kodėl Jis taip pasielgė. „Kaipgi Tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?“ Jėzus atsakė: „Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra Tas, kuris tave prašo: 'Duok Man gerti', – rasi pati būtum Jį prašiusi, ir Jis tau būtų gyvojo vandens davęs!“ Tu stebiesi, kad Aš paprasčiau tave tokios menkos malonės, kaip samtelis vandens iš šulinio prie tavo kojų. Jeigu tu būtum Manęs paprašiusi, būčiau tau davęs atsigerti amžinojo gyvenimo vandens.

Moteris nesuprato Kristaus žodžių, bet nujautė jų svarbą. Jos lengvas, žaismingas elgesys ėmė keistis. Manydama, kad Jėzus kalba apie šulinį priešais juos, ji paklausė: „Viešpatie, bet juk Tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur Tu imsi gyvojo vandens? Argi Tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė?“ Ji matė prieš save tik ištroškusį keliauninką, nuvargusį ir dulkėtą. Mintyse moteris palygino Jį su garbinguoju patriarchu Jokūbu. Ji puoselėjo tokį savaimę suprantamą jausmą, kad šiam tėvų paliktam šuliniui neprilygsta joks kitas. Ji žvelgė į praeitį – į tėvus, į ateitį – į ateisiantį Mesiją, tuo metu tėvų Viltis – pats Mesijas – kalbėjosi su ja, bet ji Jo nepažino. Kokia gausybė trokštančių sielų šiandien yra prie pat gyvosios versmės, bet gyvojo vandens

ieško kažkur toli! „Nesakyk savo širdyje: 'Kas įžengs į dangų?' – tai yra Kristaus nulaipinti; arba: 'Kas nusileis į bedugnę?' – tai yra Kristaus iš numirusių užlaipinti... Arti tavęs žodis: jis tavo burnoje ir tavo širdyje... Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas Jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas.“ (*Romiečiams 10, 6–9*)

Jėzus ne iš karto atsakė į klausimą apie Jį. Tik po kurio laiko Jis rimtai ir nuoširdžiai tarė: „Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį Aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.“

Tas, kuris mėgina numalšinti troškulį gerdamas iš šio pasaulio versmių, trokš ir vėl. Visur matome nepatenkintų reikmių žmones. Jie ilgisi kažko, kas aprūpintų jų sielą. Ši troškulį gali patenkinti tik vienas Asmuo. Pasauliui reikalingas Kristus, visų tautų Trokštamasis. Dieviškoji malonė, kurią gali suteikti tik Jis, yra kaip gyvasis vanduo, apvalantis, atgaivinantis ir atnaujinantis sielą.

Jėzus nepasakė, kad užteks vienintelio gyvojo vandens gurkšnio. Tas, kuris paragauja Kristaus meilės, visą laiką trokš jos daugiau; jis nieko kito ir nesieks. Jo nevilios turtai, garbė ar pasaulio malonumai. Jo širdis be paliovos šauks: „Daugiau Tavęs!“ O Tas, kuris apreiškia širdžiai, ko jai reikia, laukia pasirengęs patenkinti jos alkį ir troškulį. Čia nepadės jokie žmogiški ištekliai ir priklausomybės. Talpyklos bus ištuštintos, telkiniai liks sausi. Tačiau mūsų Atpirkėjas – neišsenkanti versmė. Mes galime gerti į valias, o vanduo visada bus šviežias. Tas, kuriame gyvena Kristus, turi savyje palaiminimų versmę – „versmę vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“. Iš šio šaltinio jis gali semtis stiprybės bei malonės, kurių jam užteks visoms jo reikmėms.

Jėzui kalbant apie gyvąjį vandenį, moteris nustebusi nenuleido nuo Jo

akių. Jis ją sudomino, ir ji panūdo gauti dovaną, apie kurią Jis kalbėjo. Ji pagaliau suprato, kad Jėzus turi galvoje ne Jokūbo šulinio vandenį, mat iš jo ji visada gėrė, bet ir vėl troško. Ji paprašė: „Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetroškčiau ir nebevaikščiočiau semtis čionai!“

Dabar Jėzus netikėtai pakreipė pokalbį kita linkme. Prieš tai, kai ši širdis galėjo priimti dovaną, kurią Jis troško įteikti, ji turėjo suprasti esanti nuodėminga ir atpažinti Jį, savo Išgelbėtoją. Jis pasakė: „Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čia.“ Moteris atsakė: „Aš neturiu vyro.“ Taip ji tikėjosi išvengti tolimesnių klausinėjimų šia tema. Bet Gelbėtojas tęsė: „Gera! pasakei: 'Neturiu vyro', nes jau esi turėjusi penkis vyrus, ir dabartinis – ne tavo vyras. Čia tu tiesą pasakei.“

Moteris suvirpėjo. Paslaptinga ranka vertė jos gyvenimo puslapius, atskleidama tai, ką ji tikėjosi amžinai nusišlėpti. Kas Jis, galįs skaityti jos gyvenimo paslaptis? Ji pagalvojo apie amžinybę, apie būsimą Teismą, kai bus atskleista viskas, kas dabar paslėpta. Šiame kontekste jos sąžinė prabudo.

Ji nieko negalėjo paneigti. Vis dėlto moteris vengė pokalbio šia nemalonia tema. Ji kuo pagarbiau tarė: „Aš matau, Viešpatie, jog esi pranašas.“ Paskui, tikėdamasi nutildyti prabudusią sąžinę, ji perėjo prie religinės nesantaikos dalykų. Jeigu šis žmogus – pranašas, jis tikrai atsakys į klausimus, dėl kurių jau seniai ginčijamasi.

Jėzus kantriai leido jai pakreipti pokalbį jos norima tema. Tačiau kartu ieškojo progos apšviesti jos širdį tiesa. „Mūsų tėvai garbindavo Dievą ant šito kalno, o jūs tvirtinate, kad Jeruzalė esanti vieta, kur reikia Jį garbinti“, – kalbėjo ji. Tolumoje matėsi Gerizimo kalnas. Šventykla ant jo jau buvo sugriauta, išlikęs tik aukuras. Žydai ir samariečiai vaidijosi dėl tos pamaldų vietos. Kai kurie samariečių protėviai kitados buvo izraelitai, tačiau dėl jų nuodėmių Viešpats

leido juos užkariauti stabmeldžių tautai. Per daugybę kartų jie susimaišė su pagonimis, ir pastarųjų religija pamažu užtersė jų tikėjimą. Jie, tiesa, tvirtino, kad jų stabai turi tik priminti gyvąjį Dievą, visatos Valdovą; vis dėlto tauta pradėjo garbinti tuos drožtus atvaizdus.

Kai Ezros laikais buvo atstatinėjama šventykla, samariečiai panoro prisijungti prie žydų šiame darbe. Ši privilegija jiems nebuvo suteikta, ir tarp dviejų tautų išplieskė didžiulis priešiškusmas. Samariečiai pasistatė savo šventyklą ant Gerizimo kalno. Čia jų pamaldos vyko pagal Mozės įvestas apeigas, nors stabmeldystės jie visiškai neatsisakė. Tačiau juos persekiojo nelaimės, priešai sugriovė jų šventyklą, – atrodė, kad jie prakeikti; vis dėlto jie atkakliai laikėsi savo tradicijų ir pamaldų formų. Jeruzalės šventyklos jie nelaikė Dievo Namais ir nepripažino, kad žydų religija pranašesnė už jų.

Atsakydamas moteriai Jėzus tarė: „Moterie, tikėk Manimi, jog ateis valanda, kada garbinsi Tėvą ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje. Jūs garbinate, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes išganymas ateina iš žydų.“ Jėzus parodė, kad Jo nesaisto žydų nusistatymas prieš samariečius. Dabar Jis stengėsi įveikti ir šios samarietės priešiskumą žydams. Konstatavęs faktą, kad samariečių tikėjimą sugadino stabmeldystė, Jis paskelbė, jog didžiosios atpirkimo tiesos patikėtos žydams ir būtent iš jų kilsias Mesijas. Šventajame Rašte aiškiai atskleistas Dievo charakteris ir Jo valdymo principai. Jėzus priskyrė save prie žydų kaip tų, kuriems Dievas suteikė galimybę pažinti Jį.

Jis norėjo pakylėti savo klausytojos mintis nuo formos, apeigų ir ginčytinų klausimų. Jėzus pasakė: „Bet ateis valanda, – jau dabar ji yra, – kai tikrieji garbintojai šlovins Tėvą dvasia ir tiesa. Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško. Dievas yra dvasia, ir Jo garbintojai turi šlovinti Jį dvasia ir tiesa.“

Čia skelbiama ta pati tiesa, kurią Jėzus atskleidė Nikodemui: „Jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės.“ (*Jono 3, 3*) Nei šventų kalnų ieškojimas, nei šventyklos lankymas nepriartina žmonių prie Dangaus. Religija neturi būti siejama su išorinėmis formomis ir apeigomis. Prie Dievo nuvestik ta religija, kuri kyla iš Jo. Kad teisingai Jam tarnautume, turime būti atgimę iš dieviškosios Dvasios. Tai nuskaistins širdį ir atnaujins protą bei suteiks mums naują galimybę pažinti ir mylėti Dievą. Tai padės mums noriai paklusti visiems Jo reikalavimams. Toks ir yra tikrasis garbinimas – Šventosios Dvasios veikimo vaisius. Dvasia ikviepia kiekvieną nuoširdžią malda, o tokia malda priimtina Dievui. Kai siela stiebiasi į Dievą, tai byloja apie Šventosios Dvasios poveikį, ir Dievas apsireikš tokiai sielai. Būtent tokių garbintojų Jis ir ieško. Jis laukia jų, kad padarytų juos savo sūnumis ir dukterimis.

Samarietei Jėzaus žodžiai padarė didelį išpūdį. Ji niekada nebuvo to girdėjusi nei iš savo tautos kunigų, nei iš žydų. Jėzui atskleidus jos praėjusį gyvenimą, moteris suprato savo pagrindinį poreikį. Ji pajuto sielos troškulį, kurio Sicharo šulinio vandenys negalėjo numalšinti. Dar niekas gyvenime nebuvo šitaip paskatinęs jos aukštesniems siekiams. Jėzus įtikino ją žinąs jos gyvenimo paslaptis, tačiau moteris jautė, kad Jis – jos draugas, kuris ją myli ir jos gailisi. Nors pats Jo buvimo tyrumas smerkė joje esančias nuodėmes, Jėzus nė žodžiu jai nepriekaištavo, tik kalbėjo apie savo malonę, kuri gali atnaujinti sielą. Ji pradėjo siekti tiek nutuokti apie Jo prigimtį. Moteriai kilo klausimas: „Ar tik Jis nebus seniai lauktasis Mesijas?“ O Jėzui ji pasakė: „Aš žinau, jog netrukus ateis Mesijas (tai yra Kristus). Atėjęs Jis mums viską paskelbs.“ Jėzus atsakė: „Tai Aš, kuris su tavimi kalbu!“

Išgirdus šiuos žodžius, tikėjimas suspurdėjo moters širdį. Ji priėmė šią

nuostabią žinią iš dieviškojo Mokytojo lūpu.

Toji moteris buvo supratinga. Ji buvo pasirengusi priimti kilniausią apreiškimą; mat ji domėjosi Šventuoju Raštu, ir Šventoji Dvasia ruošė jos protą, kad priimtų daugiau šviesos. Samarietė žinojo Senojo Testamento pažadą: „Viešpats, tavo Dievas, išgudys tau pranašą kaip mane iš tavo giminių. Jo turėsite klausyti.“ (*Pakartoto Įstatymo 18, 15*) Ji troško suprasti šią pranašystę. Šviesa jau skverbėsi į jos protą. Gyvasis vanduo, dvasinė gyvybė, kurią Kristus teikia kiekvienai trokštančiai sielai, jau buvo pradėjęs čiurlenti jos širdyje. Viešpaties Dvasia veikė joje.

Paprasti žodžiai, kuriuos Kristus ištarė šiai moteriai, negalėjo būti pasakyti savimi patenkintiems žydams. Kalbėdamas su jais, Jėzus buvo kur kas santūresnis. Šiai moteriai buvo atskleista tai, ko neturėjo sužinoti žydai ir ką vėliau buvo įpareigoti saugoti paslapyje mokiniai. Jėzus matė, jog samarietė, pasinaudodama savo žiniomis, atves pasisemti Jo malonės ir kitus žmones.

Grįžę mokiniai nustebo radę savo Mokytoją besikalbantį su moterim. Jis nepaėmė gaivinančio gėrimo, kurio taip norėjo, ir neparagavo mokinių atnešto maisto. Kai moteris nuėjo, mokiniai paragino Jį valgyti. Jie matė Jį tylų, susikaupusį, tarsi kažką giliai mąstantį. Jo veidas spinduliavo šviesa, tad jie pabijėjo trukdyti Jam bendrauti su Dangumi. Vis dėlto mokiniai žinojo, kad Jėzus išalkęs ir pavargęs, todėl laikė savo pareiga priminti Jam Jo fizinius poreikius. Suprasdamas jų rūpestį Jėzus atsakė: „Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote.“ Mokiniai nusistebėjo, kas galėjo atnešti Jam maisto, bet Jėzus paaiškino: „Mano maistas – vykdyti valią To, kuris Mane siuntė, ir baigti Jo darbą.“ (*Jono 4, 34*) Jėzus džiaugėsi, kad Jo žodžiai moteriai pažadino jos sąžinę. Jis matė ją geriančią gyvąjį vandenį, ir Jo paties alkis bei troškulys buvo patenkinti.

Gelbėtoją sustiprino tarnavimas žmonių poreikiams, tarnavimas, dėl kurio Jis ir paliko dangų. Patarnauti tiesos alks-tančiai ir trokštančiai sielai Jėzui buvo maloniau nei valgyti ir gerti. Jam tai teikė paguodą ir atgaivą. Gero darymas teikė gyvybę Jo sielai.

Mūsų Atpirkėjas trokšta būti pripa-žintas. Jis alksta užuojautos ir meilės iš tų, kuriuos atpirkio savo krauju. Jis neapsakomai laukia, kol jie ateis pas Jį ir pasiims gyvenimą. Kaip motina laukia, kol jos kūdikėlis atpažinęs ją nusišypsos – mat tai liudija apie bundančią jo nuovoką, taip Kristus tikisi dėkingumo ir meilės, rodančios, jog sieloje prasideda dvasinis gyvenimas.

Klausantis Kristaus, samarietę užliejo džiaugsmas. Ją kone užvaldė nuostabūs apreiškimas. Palikusi asotį, ji grįžo į miestą, nešdama žinią kitiems. Jėzus žinojo, kodėl ji nuėjo. Tai, kad ji paliko savo asotį, neabejotinai liudijo, kaip buvo paveikta Jo žodžių. Jos siela nuoširdžiai troško gyvojo vandens, bet ji užmiršo, ko atėjusi prie šulinio, užmiršo apie Išgelbėtojo troškulį, kurį ketino numalšinti. Nesitverdama džiaugsmu ji nuskubėjo dalyti kitiems tą nuostabią šviesą, kurią gavo.

„Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik Jis nebus Mesijas?!“ Jos žodžiai sujaudino jų širdis. Jos veidas ir visa išvaizda buvo pasikeitę. Miestelėnai panūdo pamatyti Jėzų. „Ir žmonės iš miestoėjo pas Jį.“

Vis dar sėdėdamas prie šulinio Jėzus žvelgė į priešais plytinčius javų laukus. Jų švelnią žalumą nuauksino saulė. Rodydamas mokiniams šį reginį, Jis panaudojo jį kaip simbolį: „Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis? Štai sakau jums: pakelkite akis ir pažiūrėkite į laukus; jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai.“ Kalbėdamas Jis žvelgė į žmonių pulkelius, einančius prie šulinio. Iki javų derliaus nuėmimo dar buvo keturi mėnesiai, tačiau šitas derlius jau buvo pasirengęs pjūčiai.

„Jau pjovėjas uždarbį gauna ir renkasi vaisių amžinajam gyvenimui, kad lygiai džiaugtųsi sėjėjas ir pjovėjas. Teisingai priežodis sako: Vienas pasėja, kitas nupjauna.“ Čia Kristus kalba apie šventąją tarnystę, kurią Dievui skolingi priėmusieji Evangeliją. Jie turi būti Jo gyvieji pasiuntiniai. Jis reikalauja jų individualaus tarnavimo. Nesvarbu, sėjame mes ar pjauname, tarnaujame Dievui. Vienas barsto sėklą, kitas nuima derlių, ir abu jie gauna atlygį. Drauge jie džiaugiasi atpildu už darbą.

Jėzus pasakė mokiniams: „Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus, į kurį jūs neįdėjote darbo. Kiti pasidarbavo, o jūs įstojote į jų darbą.“ Čia Gelbėtojas išreiškė laukimą to didžiojo susibūrimo, kuris turėjo įvykti Sekminių dieną. Mokiniai neturėjo jo laikyti savo pastangų vaisiumi. Jie įstoję į kitų žmonių darbus. Nuo pat Adomo nuopuolio Kristus patikėjo Žodžio sėklą savo pasirinktiems tarnams, kad ją sėtų į žmonių širdis. Ir neregima visagalė jėga tyliai, bet veiksmingai darbavosi duodama derlių. Kad tiesos sėkla būtų gaivinama ir maitinama, reikalinga Dievo malonės rasa, lietus ir saulė. Kristus palaistė sėklą savo krauju. Mokiniams teko privilegija darbuotis kartu su Dievu. Jie buvo Kristaus ir senovės šventųjų bendradarbiai. Per Sekmines išsiliejęs Šventajai Dvasiai, per vieną dieną turėjo atsiversti tūkstančiai. Tai buvo Kristaus sėjos vaisius, Jo darbo derlius.

Žodžiai, ištarti moteriai prie šulinio, buvo gera sėkla, ir kaip greitai sunoko derlius! Samariečiai plūdo pasiklausyti Jėzaus ir įtikėjo Jį. Susispietę aplink Jį prie šulinio, jie užvertė Jį klausimais ir godžiai klausėsi Jo paaiškinimų apie daugelį jiems neaiškių dalykų. Klausantis jų aptemęs protas švito. Jie buvo tarsi žmonės aklinoje tamsoje einantys paskui netikėtai susvitusį spindulį, kol atrado dieną. Tačiau šis susibūrimas jų nepasotino. Jie troško išgirsti daugiau ir norėjo, kad šio nuostabaus

Senieji griuvėsiai Samarijoje.
Nuotr. Maesi64

Atsakydamas moteriai Jėzus tarė: „Moterie, tikėk Manimi, jog ateis valanda, kada garbinsite Tėvą ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje. Jūs garbinatė, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes išganymas ateina iš žydų.“ Jėzus parodė, kad Jo nesaisto žydų nusistatymas prieš samariečius.

Mokytojo pasiklaustyti jų draugai. Jie pakvietė Jį į miestą ir maldavo pasilikti. Jėzus išbuvo Samarijoje dvi dienas, ir daugelis Jį įtikėjo.

Fariziejus erzino Jėzaus paprastumas. Jie ignoravo Jo stebuklus ir reikalavo ženklo, įrodančio, jog Jis – Dievo Sūnus. Bet samariečiai jokių ženklų neprašė, ir Jėzus nepadarė tarp jų jokių stebuklų, išskyrus tai, kad atskleidė moteriai prie šulinio jos gyvenimo paslaptis. Vis dėlto daugelis Jį priėmė. Džiūgaudami jie sakė moteriai: „Dabar mes tikime ne dėl tavo šnekos. Mes patys išgirdome ir žinome, kad Jis iš tiesų yra pasaulio Išganytojas.“

Samariečiai tikėjo, kad Mesijas ateis kaip Atpirkėjas – ne tik žydų, bet ir viso

pasaulio Atpirkėjas. Šventoji Dvasia per Mozę buvo kalbėjusi apie Jį kaip apie Dievo siųstą pranašą. Per Jokūbą buvo paskelbta, kad aplink Jį bursis žmonės; o per Abraomą – kad Jame bus palaimintos visos žemės tautos. Būtent šiomis Šventojo Rašto vietomis samariečiai grindė savo tikėjimą Mesiju. Tas faktas, kad žydai neteisingai aiškino vėlesnius pranašus, priskirdami Kristaus pirmojo atėjimo šlovę Jo antrajam atėjimui, paskatino samariečius atsisakyti visų šventųjų raštų, išskyrus tuos, kurie buvo duoti per Mozę. Tačiau Gelbėtojiui atmetus šiuos neteisingus išvedžiojimus, daugelis priėmė vėlesniais pranašystės ir paties Kristaus žodžius apie Dievo karalystę.

Jėzus pradėjo griauti sieną tarp žydų ir pagonių bei skelbti išgelbėjimą pasauliui. Pats būdamas žydas, Jis laisvai bendravo su samariečiais, pamindamas fariziejiškus savo tautos papročius. Jis nepaisė prietarų ir priėmė šios niekinamos tautos svetingumą. Jis miegojo po jų stogu, valgė prie jų stalo – ėmė jų rankomis paruoštą ir patiektą maistą, – mokė jų gatvėse ir elgėsi su jais itin maloniai bei mandagiai.

Jeruzalės šventykloje išorinis kiemas nuo kitų šventykloje pastato dalių buvo atskirtas žema siena. Ant šios sienos buvo įvairiomis kalbomis užrašyta, kad šią ribą gali peržengti tik žydai. Jeigu pagonis būtų drįsęs įkelti koją į vidinį kiemą, jis būtų išniekinęs šventyklą ir sumokėjęs už tai savo gyvybės kainą. Tačiau Jėzus, šventyklos ir joje vykstančių pamaldų ikūrėjas, patraukė pagonis prie savęs žmogiškos užuojautos ryšiais, o Jo dieviškoji malonė atnešė jiems išgelbėjimą, kurį atmetė žydai.

Jėzaus viešnagė Samarijoje turėjo būti palaiminimas Jo mokiniams, kuriuos vis dar veikė žydų fanatizmas. Jie manė, kad ištikimybė savo tautai reikalauja palaikyti priešiškumą samariečiams. Jėzaus elgesys juos stebino. Tačiau jie negalėjo atsisakyti sekti Jo pavyzdžiu, ir per tas dvi dienas Samarijoje ištikimybė Jam sutraukė jų prietarus; vis dėlto širdyje jie dar nepajėgė susitaikyti. Suvokimas, kad panieką ir neapykantą turi pakeisti užuojauta ir gailestis, atėjo iš lėto. Tik Viešpačiui įžengus į dangų, Jo pamokos įgavo naują prasmę. Išsiliejus Šventajai Dvasiai, jie prisiminė Gelbėtojo žvilgsnį, Jo žodžius, pagarbą ir švelnumą šiems niekinamiems kitataučiams. Atvykęs skelbti į Samariją savo darbą tokia pat dvasia atliko ir Petras. Kai Jonas buvo pašauktas į Efezą ir Smirną, jis prisiminė, kas nutiko Sicheme, ir jo širdį užliejo dėkingumas dievišajam Mokytojui, kuris, numatydamas jų laukiančius sunkumus, padėjo jiems savo pavyzdžiu.

Išgelbėtojas ir šiandien atlieka tą patį darbą, kaip tada, kai davė samarietei gyvojo vandens. Tie, kurie vadina save Jo sekėjais, gali niekinti atstumtuosius ir jų šalintis; tačiau jokios gimimo aplinkybės, tautybė ar gyvenimo sąlygos negali Jėzui sutrukdyti mylėti žmonių vaikus. Kiekvienai sielai, kad ir kokiai nuodėmingai, Jėzus sako: „Jei Manęs paprašysi, duosiu tau gyvojo vandens.“

Evangelijos kvietimo nevalia susiaurinti ir nukreipti tik į išrinktųjų sauželę, kurie, kaip mes manome, pagerbs mus jį priimdami. Ši žinia turėtų pasiekti visus. Kai širdys atviros priimti tiesą, Kristus pasirengęs jas mokyti. Jis apreiškia joms Tėvą ir parodo, kaip dera garbinti Tą, kuris tiria širdis. Tokiais atvejais Jis nevartoja palyginimų. Kaip tai moteriai prie šulinio Jis sako: „Tai Aš, kuris su tavimi kalbu!“

Prisėdęs pailsėti prie Jokūbo šulinio, Jėzus buvo atkeliavęs iš Judėjos, kur Jo tarnavimas mažai tedavė vaisių. Jį atstūmė kunigai bei rabinai, Jo dieviško būdo nesuprato net tie, kurie laikė save Jo mokiniais. Jis buvo pavargęs ir nusilpęs; vis dėlto Jis išnaudojo progą pakalbėti su viena vienintele moterim – nors ir svetimsale, svetimą Izraeliui ir gyvenančia atviroje nuodėmėje.

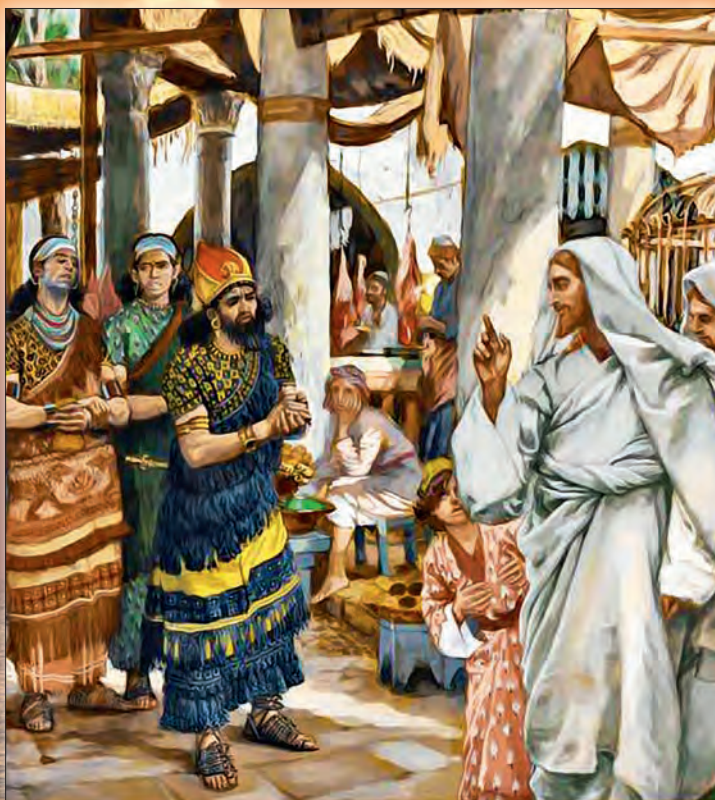
Gelbėtojas nelaukė, kol susirinks minios. Jis dažnai pradėdavo mokyti vos kelis aplink Jį susibūrusius žmones, bet vienas po kito stabtelėdavo paklaustyti praeiviai, kol tuos nuostabą ir pagarbą baimę keliančius Dievo žodžius per Dangaus siustąjį Mokytoją išgirdavo daugelis. Kristaus darbininkui neturėtų atrodyti, kad mažo būrelio neverta taip uoliai mokyti kaip didelės auditorijos. Gerąją naujieną gali išgirsti vos vienas žmogus; tačiau kas gali pasakyti, kaip toli sieks jos įtaka? Net Gelbėtojo mokiniams atrodė, jog Jis veltui gaišta laiką kalbėdamasis su samariete. Bet Jis aiškino jai uoliau ir iškalingiau nei karaliams, patarėjams ar aukštiesiems kunigams. Jo pamokos

šiai moteriai pasiekė tolimiausius žemės pakraščius.

Vos atradusi Išgelbėtoją, moteris atvedė pas Jį ir kitus. Ji pasirodė besanti geresnė misionierė nei Jo mokiniai. Mokiniai neižvelgė Samarijoje nieko, kas rodytų, jog ši lauką verta įdirbti. Jų mintys buvo nukreiptos į didžiulį darbą ateity. Jie nematė, jog derlius, kurį reikia nuimti, jau pribrendęs. Tačiau per jų niekinamą moterį Gelbėtoją išgirdo visas

miestas. Ji iš karto atnešė savo tėvynainiams šviesą.

Šios moters pavyzdys rodo, kokią įtaką daro veiksmingas tikėjimas Kristumi. Kiekvienas tikras mokinys gimsta į Dievo karalystę kaip misionierius. Tas, kuris geria gyvąjį vandenį, tampa gyvybės versme. Gavėjas tampa davėju. Kristaus malonė sieloje yra kaip šaltinis dykumoje, galintis atgaivinti visus ir paskatinantis žūstančius atsigerti gyvojo vandens.

„KOL NEPAMATYSITE ŽENKLŲ IR STEBUKLŲ“

Šis skyrius pagrįstas Jono 4, 43–54

GALILĖJIEČIAI, GRĮŽE iš Velykų šventės, parnešė žinią apie nuostabių Jėzaus darbų. Nors Jeruzalėje Jo veiksmus didikai pasmerkė, būtent toks Jo elgesys atvėrė Jam kelią Galilėjoje. Daugelis sielojosi dėl išniekintos šventyklos bei kunigų godumo ir arogancijos. Jie vylėsi, kad šis Žmogus, privertęs bėgti valdininkus, gali būti lauktasis Išvaduotojas. Ir štai atėjo žinia, kuri, regis, patvirtino jų šviesiausius lūkesčius. Buvo pranešta, jog pranašas pasiskelbė esąs Mesijas.

Tačiau Nazareto gyventojai Juo netikėjo. Dėl to Jėzus, keliaudamas į Kaną, į Nazaretą neužsuko. Gelbėtojas pasakė savo mokiniams, jog pranašas savo tėviškėje negerbiamas. Žmonės vertina kituose tai, ką patys brangina. Tie, kurie mąstė siaurai ir pasaulietiškai, sprendė apie Kristų pagal Jo kuklias gimimo aplinkybes, paprastą apdarą ir kasdienį triušą. Jie nepajėgė įvertinti nuodėmės nesuteptos dvasios tyrumo.

Žinia apie Kristaus sugrįžimą į Kaną greitai pasklido po Galilėją, suteikdama vilties kenčiantiems ir prislėgtiesiems.

Neramia širdimi prasibrovė prie Išgelbėtojo. Kai jis pamatė tik paprastai apsirengusius žmones, dulkėtus ir pavargusius nuo kelionės, jo tikėjimas susvyravo. Valdininkas suabejojo, jog šis Žmogus galės padaryti tai, ko jis atėjo prašyti; vis dėlto jis pasikalbėjo su Jėzumi, pasakė, dėl ko atkeliavo, ir paprašė Išgelbėtojo ateiti pas jį į namus. Tačiau jo sielvartas Jėzui jau buvo žinomas. Išgelbėtojas matė valdininką ištikusią nelaimę dar prieš šiam išeinant iš namų.

Kafarnaume ši naujiena atkreipė vieno karaliui tarnavusio žydų didiko dėmesį. Šio valdininko sūnus sirgo, atrodė, nepagydoma liga. Gydytojai jau buvo palikę jį mirti. Tačiau jo tėvas, išgirdęs apie Jėzų, nusprendė Jį susirasti. Vaikas buvo labai silpnas, ir tėvas nuogąstavo, kad gali neišgyventi, kol jis grįš; vis dėlto jautėsi privalas išdėstyti Jėzui šį reikalą asmeniškai. Jis tikėjosi, kad tėvo maldos pažadins Didžiojo Gydytojo gailestingumą.

Atkeliavęs į Kaną, jis rado Jėzų apsupatą minios. Neramia širdimi prasibrovė prie Išgelbėtojo. Kai jis pamatė tik paprastai apsirengusius žmones, dulkėtus ir pavargusius nuo kelionės, jo tikėjimas susvyravo. Valdininkas suabejojo, jog šis Žmogus galės padaryti tai, ko jis atėjo prašyti; vis dėlto jis pasikalbėjo su Jėzumi, pasakė, dėl ko atkeliavo, ir paprašė Išgelbėtojo ateiti pas jį į namus. Tačiau jo sielvartas Jėzui jau buvo žinomas. Išgelbėtojas matė valdininką ištikusią nelaimę dar prieš šiam išeinant iš namų.

Jėzus žinojo ir tai, kad to žmogaus tikėjimas Juo buvo sąlygiškas. Jeigu jo prašymas nebūtų buvęs išklausytas, valdininkas nebūtų priėmęs Jėzaus kaip Mesijo. Kol žmogus prislėgtas širdgėlos laukė, Jėzus pasakė: „Kol nepamatysite ženklų ir stebuklų, jūs netikėsite.“

Nepaisant visų įrodymų, kad Jėzus yra Kristus, prašytojas buvo nusprendęs patikėti Juo su sąlyga, kad jo prašymas bus išpildytas. Šis netikėjimas Išgelbėtojui buvo kaip kontrastas

paprastam jokių ženklų ir stebuklų neprašančių samariečių tikėjimui. Jo žodis, nuolatiniai Jo dieviškumo įrodymai turėjo galią įtikinti, ir ta galia pasiekdavo jų širdis. Kristui buvo skaudu, kad Jo tautiečiai, kuriems buvo skirtos šventosios pranašystės, negirdėjo Dievo balso, kalbančio jiems per Jo Sūnų.

Vis dėlto tasai didikas krislėlį tikėjimo turėjo; mat jis atėjo prašyti to, kas jam atrodė brangiausia iš visų palaiminimų. Tačiau Jėzus turėjo jam didesnę dovaną. Jis troško ne tik išgydyti valdininko vaiką, bet ir palaiminti šį pareigūną bei visus jo namiškius išgelbėjimu bei įžiebtį šviesą Kafarnaume, kuris veikiai turėjo tapti Jo darbų lauku. Tačiau didikas, prieš imdamas trokšti Kristaus malonės, turėjo suprasti, ko jam reikia labiausiai. Šis dvariškis buvo daugelio savo tautiečių atstovas. Jie domėjosi Jėzumi tik iš savanaudiškų motyvų. Jie tikėjosi pasinaudoti Jo jėga ir statė savo tikėjimą ant šios laikinos gerovės; tačiau jie nenutuokė apie savo dvasinę negalią ir nesuprato, kad jiems būtina Dievo malonė.

Išgelbėtojo žodžiai didikui kaip šviesos blyksnis apnuogino jo širdį. Jis pamatė, jog ieškojo Jėzaus iš savanaudiškų motyvų. Pasimatė tikrasis jo svyruojančio tikėjimo pobūdis. Giliai sukrėstas jis suprato, kad jo abejonės gali kainuoti jo sūnaus gyvybę. Jis suprato, jog stovi akivaizdoje To, kuris skaito mintis ir kuriam nėra neįmanomų dalykų. Apimtas sielvarto jis maldavo: „Viešpatie ateik, kol mano vaikas dar nenumirė.“ Jo tikėjimas rėmėsi Kristumi, kaip ir Jokūbo, kuris grumdamasis su angelu šaukė: „Paleisiu tave tik tada, kai mane palaiminsi!“ (*Pra-dzios 32, 27*)

Ir kaip Jokūbas jis gavo, ko prašė. Gelbėtojas negalėjo atstumti sielos, kuri prislėgta didžiulės nelaimės šliejosi prie Jo. „Eik, tavo sūnus gyvas!“ – pasakė Jis. Valdininkas pasitraukė nuo Gelbėtojo su ramybe ir džiaugsmu, kokių jis dar nebuvo patyręs. Jis ne tik patikėjo, kad

jo sūnus pasveiks, bet ir tvirtai įsitikino, jog Kristus yra Atpirkėjas.

Tuo pat metu budėjusieji prie mirštančio vaiko Kafarnaume išvydo staigų ir paslaptinę pasikeitimą. Mirties šešėlis atsitraukė nuo kenčiančio veido. Karščiavimą pakeitė švelnus grįžtančios sveikatos raudonis skruostuose. Ap-siblaususios akys žvaliai suspindo, o į silpną, išsekusį kūną sugrįžo jėgos. Nebeliko jokių ligos požymių. Degantis kūnas tapo švelnus bei drėgnas, ir vaikas nugrimzdo į ramų miegą. Karštligė paliko jį per patį dienos įkarštį. Šeima iš nuostabos neteko žado ir pratrūko neapsakomai džiaugtis.

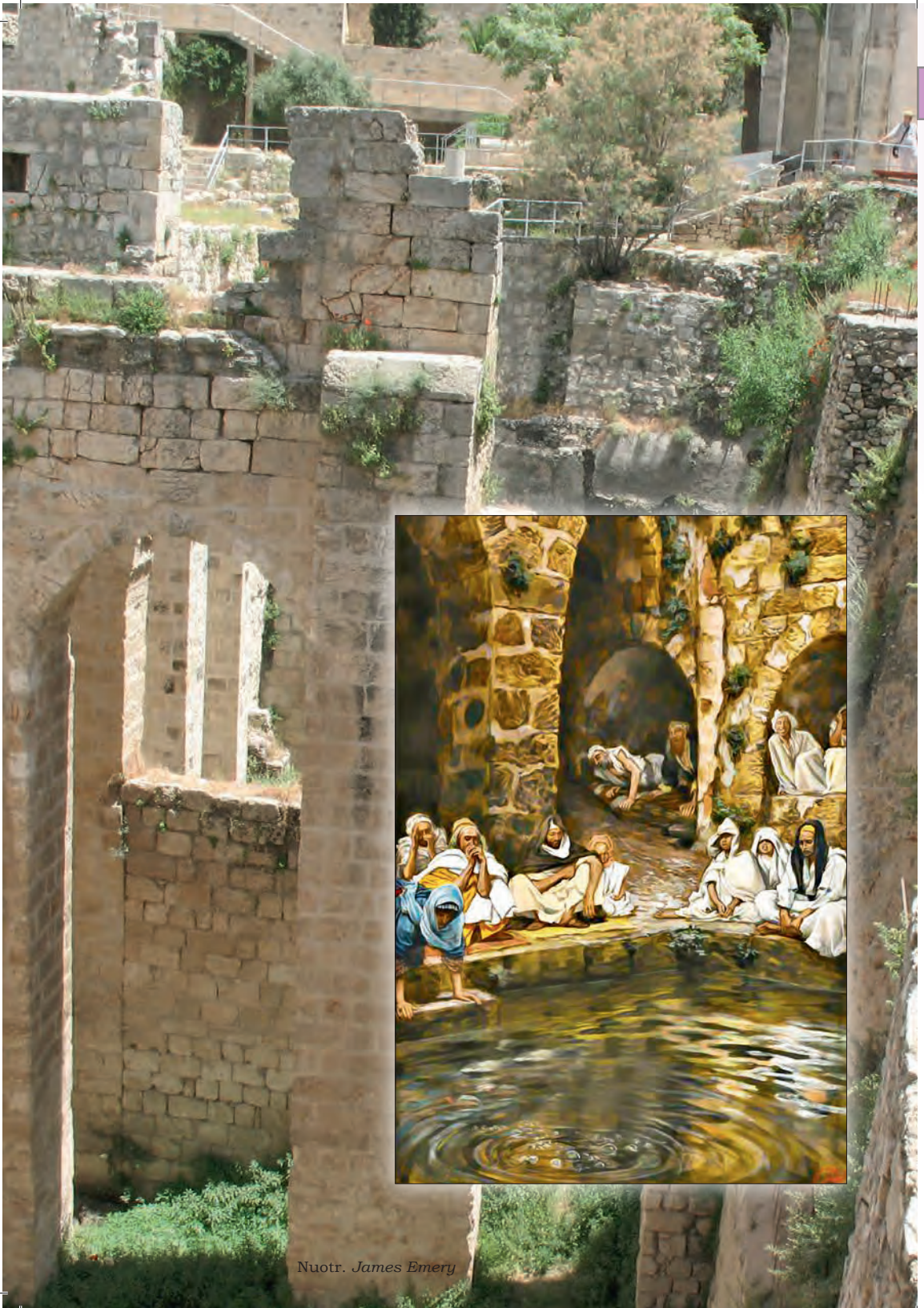
Kana buvo ne taip toli nuo Kafarnaumo, ir valdininkas galėjo pasiekti namus dar tą patį vakarą po pokalbio su Jėzumi; tačiau namo jis neskubėjo. Į Kafarnaumą jis grįžo tik kitą rytą. Ir koks tai buvo sugrįžimas! Kai žmogus iškeliavo ieškoti Jėzaus, jo širdis buvo prislėgta sielvarto. Saulės šviesa jam atrodė žiauri, paukščių giesmės skambėjo kaip patyčios. O kaip viskas pasikeitė dabar! Visa gamta atrodė kitokia. Jis žvelgė į pasaulį naujomis akimis. Jam keliaujant tylų anks-tyvą rytą, visa gamta, atrodė, šlovina Dievą kartu su juo. Kai didikas jau buvo prie namų, tarnai išėjo jo pasitikti, norėdami palengvinti jo liūdėsį, kurį jis, kaip jie manė, tikriausia išgyveno. Tačiau išgirdęs naujieną jis nėmaž nenustebo, tik labai susidomėjęs paklausė, kelintą valandą vaikui pradėjo gerėti. Tarnai atsakė: „Vakar apie septintą valandą atslūgo jam karštis.“ Taigi vos tik tėvas įtikėjo, išsipildė Jėzaus žodžiai: „Tavo sūnus gyvas.“ Dievo meilė palytėjo mirštantį vaiką. Tėvas nuskubėjo pasveikinti savo sūnaus. Priglaudė jį prie širdies kaip prisikėlusį iš numirusių ir vis dėkojo Dievui už šį nuostabų išgydymą.

Didikas panūdo daugiau sužinoti apie Kristų. Vėliau išgirdęs Jo mokymą jis su visa šeima tapo Jo mokiniais. Tačiau mus, kaip ir nelaimės prislėgtą tėvą, ieškoti Jėzaus dažnai paskatina kokios nors

žemiškos naudos siekimas; tik tada, kai mūsų prašymas išpildomas, mes pasitikime Jo meile. Išgelbėtojas nori palaiminti mus labiau nei prašome; Jis delsia atsakyti į mūsų maldas, kad atskleistų mūsų širdyse glūdintį blogį ir parodytų, kaip mums reikalinga Jo malonė. Jis trokšta, kad atsikratytume savanaudiškumo, dėl kurio Jo ir ieškome. Pripažindami savo bejėgiškumą ir apgailėtiną padėtį, turime visiškai pasitikėti Jo meile.

Didikas prieš įtikėdamas norėjo *pamatyti*, kaip atsakoma į jo malda; tačiau jis turėjo patikėti Jėzaus žodžiu, kad jo prašymas išklausytas ir palaiminimas užtikrintas. Šią pamoką reikia išmokti ir

mums. Mes turime tikėti ne dėl to, kad matome ar jaučiame, jog Dievas mus išklauso. Mes turime pasitikėti Jo pažadais. Kai ateiname pas Jį tikėdami, kiekvienas prašymas pasiekia Dievo širdį. Paprašę Jo palaiminimo, turime tikėti, kad jį *jau* gavome ir dėkoti už tai Dievui. Paskui galime užsiimti savo įprastiniais darbais, būdami tikri, jog palaiminimas taps kūnu tada, kai mums labiausiai jo reikės. Kai išmoksime tai daryti, žinosime, kad į mūsų maldas atsakoma. Dievas „iš savo šlovės lobio“ ir „veikiant Jo neribotai jėgai“ padarys dėl mūsų „nepalyginti daugiau“ (*Efeziečiams 3, 16; 1, 19; 3, 20*).

Nuotr. James Emery

BETZATA IR AUKŠČIAUSIOJO TEISMO TARYBA

Šis skyrius pagrįstas Jono 5-uoju skyriumi

JERUZALĖJE, PRIE Avių vartų, yra maudyklė, hebrajiškai vadinama Betzata, turinti penkias stogines. Jose gulėdavo daugybė ligonių – aklų, rašų, išsekusių.“

Tam tikru metu šios maudyklės vanduo sujudėdavo. Buvo tikima, jog tai antgamtinės jėgos pasireiškimas, todėl kas pirmas įlipdavo į vandenį, esą pasveikdavo nuo bet kokios ligos. Šimtai ligonių troško apsilankyti toje vietoje, tad vandeniu sujudėjus puldavo prie jo, trypdami vyrus, moteris, vaikus, silpnesniuosius. Daugeliui nepavykdavo prie maudyklės net prisitarti. Ne vienas ją pasiekęs numirdavo jos pakrašty. Toji vieta buvo pridengta stogine, kuri apsaugodavo ligonius nuo kaitrios saulės ir nakties vėsos. Buvo tokių, kurie čia praleisdavo naktį, kasdien šliauždami arčiau maudyklės ir veltui tikėdamiesi pasveikti.

Jėzus vėl buvo Jeruzalėje. Vaikštinėdamas vienas, tarsi kažką mąstydamas ir melsdamasis, Jis priėjo maudyklę. Ten išvydo negalias kenčiančius žmones, laukiančius to, ką jie laikė vienintele galimybę išgyti. Jis troško panaudoti savo gydomąją jėgą ir kiekvienam gražinti sveikatą. Tačiau buvo šabo (sabatos) diena.

Tam tikru metu šios maudyklės vanduo sujudėdavo. Buvo tikima, jog tai antgamtinės jėgos pasireiškimas, todėl kas pirmas įlipdavo į vandenį, esą pasveikdavo nuo bet kokios ligos.

Minios plūdo į šventyklą, ir Jėzus žinojo, kad toks poelgis sukeltų tokių žydu pasipiktinimą, jog Jam tektų nutraukti darbą.

Tačiau Gelbėtojas pastebėjo vieną itin sunkų ligonį. Tas žmogus jau trisdešimt aštuonerius metus buvo bejėgis luošys. Jo liga didžia dalimi buvo jo nuodėmių pasekmė, ir jis pats laikė ją Dievo bausme. Vienas, be artimųjų, atskirtas nuo Dievo malonės, žmogus ilgus metus kentėjo. Dabar gi jis tikėjosi, kad sujudus vandeniui atsiras gailėstingas žmogus, kuris iškels jį į maudyklę. Tačiau niekas jam nepadėjo. Jis matė judantį vandenį, bet teistengė prisilinkti prie maudyklės pakraščio. Stipresnieji jį aplenkėdavo. Su savanaudiška besigrumdančia minia varžytis jam nesisekė. Jo pastangos siekiant tikslo, nerimas ir nuolatinis nusi-vylimas sekino paskutines jo jėgas.

Ligonis gulėjo ant savo pakloto ir tik kartkartėmis kilstėdavo galvą pažvelgti į maudyklę. Staiga prie jo palinko švelnus, užjaučiantis veidas, ir jo dėmesį patraukė žodžiai: „Ar norėtum pasveikti?“ Viltis suspurdėjo luošio širdyje. Jis jautė, jog sulauks kažkokios pagalbos. Tačiau padrašinimo kibirkštis greitai nusmilkė. Žmogus prisiminė, kiek kartų jis jau mėgino pasiekti maudyklę, ir dabar jau mažai tebuvo vilties, jog jis išgyvens, kol vanduo vėl sujudės. Sunkiai nusigręžęs jis atsakė: „Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane iškeltų į tvenkinį. O kol pats nueinu, kitas

ilipa greičiau už mane.“ Jėzus neprašė šio kančios išsekinto žmogaus Jį įtikėti. Jis tepasakė: „Kelkis, imk savo gultą ir eik!“ Bet žmogaus tikėjimas įsitvirtino tame žodyje. Kiekvienas nervas bei raumuo suvirpėjo nauja gyvybe, ir sveikata sugrįžo į jo luošas rankas ir kojas. Jis neabejodamas pakluso Kristaus įsakymui, ir visi jo raumenys vykdė Jo valią. Pašokęs ant kojų, jis pasijuto kupinas jėgų.

Jėzus neįtikinėjo luošio, kad Dievas jam padės. Žmogus galėjo abejoti ir toliau ir prarasti vienintelę galimybę pasveikti. Tačiau jis patikėjo Kristaus žodžiu, veikė pagal jį, ir jėgos sugrįžo.

Toks pat tikėjimas dvasinį išgijimą gali atnešti ir mums. Nuodėmė atskyrė mus nuo Dievo gyvybės. Mūsų sielos suparalyžuotos. Patys mes galime gyventi šventai ne daugiau nei tas bejėgis, kuris neįstengė pakilti. Daug yra tokių, kurie supranta savo bejėgiškumą ir ilgisi dvasinės gyvybės, kuri sutaikytų juos su Dievu. Tačiau veltui jos siekia. Iš nevilties jie šaukia: „Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno!“ (*Romiečiams 7, 24*) Tegul šie nusivylusieji ir kovojantys pakelia akis aukštin. Gelbėtojas palinkęs prie tų, kuriuos atpirko savo krauju, su neapsakomu švelnumu ir gailėsčiu klausia: „Ar norėtum pasveikti?“ Jis pakelia jus sveiką bei ramų. Nelaukite, kol pajusite, jog esate pasveikę. Tikėkite Jėzaus žodžiu, ir jis išsipildys. Tebūna jūsų valia Kristaus pusėje. Norėkite Jam tarnauti, ir veikdami pagal Jo Žodį, jūs gausite jėgų. Kad ir kokie blogi būtų įpročiai bei aistros, kurioms ilgai nuolaidžiaujant supančiojama siela bei kūnas, Kristus gali ir nori jus išvaduoti. Jis įkvėps gyvybę sielai, kuri mirusi „savo nusikaltimais“ (*Efeziečiams 2, 1*). Jis išvaduos belaisvį, surakintą silpnumo, nelaimių ir nuodėmės grandinių.

Išgydytas luošys pašoko, pasiemė savo gultą, kuris tebuvo kilimėlis ir apklotas, vėl su didžiausiu malonumu atsitiesė

ir pažvelgė į savo Išvaduotoją; tačiau Jėzus jau buvo pradingęs minioje. Žmogus išsigando, kad nebeatpažins Jo, jei dar kartą pamatys. Skubėdamas tvirtais, laisvais žingsniais, šlovindamas Dievą ir džiaugdamasis naujomis jėgomis, jis sutiko kelis fariziejus ir iškart papasakojo jiems apie savo išgydymą. Jį nustebino, kaip šaltai jie išklausė jo pasakojimą.

Suraukę antakius fariziejai pertraukė pasakojimą ir paklausė, kodėl jis nešiojas savo gultą šabo dieną. Griežtai priminė, jog ką nors nešti Viešpaties dieną draudžia Įstatymas. Iš džiaugsmo žmogus užmiršo, kad buvo šabo diena; vis dėlto jis nesijautė kaltas – juk taip daryti liepė Tas, kuris turėjo tokią jėgą nuo Dievo. Tad drąsiai atsakė: „Tas, kuris mane išgydė, man liepė: Imk savo gultą ir eik!“ Fariziejai pasidomėjo, kas buvo tas žmogus, tačiau išgydytasis negalėjo pasakyti. Valdininkai puikiausiai žinojo, kad tokį stebuklą galėjo atlikti tik vienas Asmuo, bet jiems buvo reikalingas tiesioginis patvirtinimas, jog tai buvo Jėzus, kad galėtų Jį pasmerkti kaip šabo dienos įsakymo laužytoją. Jų požiūriu, Jis ne tik pažeidė Įstatymą, draudžiantį gydyti šabo dieną, bet ir piktžodžiavo liepdamas ligoniui nešti savo gultą.

Žydai buvo taip iškraipę Įstatymą, jog pastarasis buvo tapęs vergijos jungu. Jų beprasmiški reikalavimai kitoms tautoms buvo virtę priežodžiu. Ypač šabo diena buvo apraizgyta įvairiausiais tuščiais apribojimais. Jiems ji nebeteikė malonumo, nebebuvo šventa ir gerbtina Viešpaties diena. Rašto aiškintojai ir fariziejai buvo pavertę jos laikymąsi nepakeliamą našta. Šabo dieną žydui buvo draudžiama užsikurti ugnį ar bent žvakę. Dėl to daugelį darbų tą dieną turėjo atlikti pagonys. Valdininkai nepagalvojo, kad, jeigu šie veiksmai nuodėmingi, tie, kurie įpareigoja juos atlikti kitus, nusideda tarsi patys juos daryti. Jie manė, kad išgelbėjimas skirtas tik žydams ir kad visų kitų, jau beviltiškų žmonių padėtis

pablogėti nebegali. Tačiau Dievo duotųjų įsakymų turi laikytis visi. Jo Įstatymas neleidžia kurti nepagrįstų arba savanau-
diškų apribojimų.

Sventykloje Jėzus sutiko išgydytą žmogų. Pastarasis buvo atnešęs auką už savo nuodėmes ir padėkos auką už patirtą didžiulę malonę. Susiradęs jį tarp maldininkų Jėzus perspėjo: „Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nuodėmių nebedaryk, kad neatsitiktų kas blogesnio!“

Išgydytasis nesitvėrė džiaugsmu sutikęs savo Išvaduotoją. Nežinodamas apie fariziejų priešiškumą Jėzui, jis pasakė klausiantiems fariziejams, kas jį išgydė. „Žydai dėl to ir persekiojo Jėzų, kad Jis taip darydavo šabo dieną.“

Jėzus buvo atvestas priešais teismo tarybą, kad paaiškintų, kodėl nesilaiko šabo dienos. Jeigu žydai tuo metu būtų buvusi nepriklausoma tauta, toks kaltinimas būtų leidęs pasmerkti Jėzų mirčiai. Tam trukdė tik romėnai. Žydai neturėjo teisės skirti mirties bausmės, o romėnų teisme Jėzui mesti kaltinimai nebuvo tokie sunkūs. Tačiau buvo ir kitų dalykų, dėl kurių jie tikėjosi apkaltinti Jėzų. Nepaisant jų pastangų sutrukdyti Kristaus darbui, Jo įtaka tautai net Jeruzalėje darėsi didesnė nei jų. Jo mokymas patraukė daugybę žmonių, kurių nedomino rabinų išvedžiojimai. Jie suprato Jo žodžius, jų širdys sušilo ir buvo paguostos. Jis kalbėjo apie Dievą ne kaip apie kerštingą teisėją, o kaip apie mylintį tėvą ir atskleidė savyje atsispindintį Dievo atvaizdą. Jo žodžiai buvo kaip balzamas sužeistai dvasiai. Ir savo žodžiais, ir gailestingumo darbais Jis sutraukė senų tradicijų bei žmonių sugalvotų įsakymų jungą ir parodė neišsiamą Dievo meilės pilnatvę.

Vienoje iš ankstyviausių pranašysčių apie Kristų parašyta: „Skeptras nepaliks Judo nei valdovo lazda, kolei neateis Tas, kuriam tai priklauso; tada Jam turės paklusti tautos.“ (*Pradžios 49, 10*) Žmonės telkėsi apie Kristų. Daugelio minkštos širdys vietoj griežtų ceremonijų, kurių

reikalavo kunigai, priėmė meilės ir geros valios pamokas. Jeigu nebūtų sutrukę kunigai bei rabinai, Jėzaus mokymas būtų padaręs tokią reformaciją, kokios pasaulis dar nebuvo regėjęs. Tačiau kad išsaugotų savo valdžią, šie didikai nusprendė užkirsti kelią Jėzaus įtakai. Tam turėjo pasitarnauti Jo atveddinimas priešais teismo tarybą ir viešas Jo mokymo pasmerkimas; mat tauta vis dar didžiai gerbė savo religinius vadovus. Kiekvienas, drįsęs pasmerkti rabinų reikalavimus ar mėginti palengvinti našta, kurią jie užkrovė žmonėms, buvo kaltinamas ne tik piktžodžiavimu, bet ir išdavyste. Remdamiesi tuo, rabinai tikėjosi sukurstyti įtarumą Kristaus atžvilgiu. Jie pristatė Jį kaip mėginantį sugriauti išgalėjusius papročius, taip skaldantį tautą bei ruošiantį kelią visiškam romėnų įsiviešpatavimui.

Tačiau planai, kuriuos rabinai taip karštligiškai stengėsi įgyvendinti, gimė ne teismo taryboje, o kitoje taryboje. Kai šėtonui nepavyko įveikti Kristų dykumoje, jis sutelkė savo pajėgas, kad pasipriešintų Jo tarnystei ir, jei pavyks, sustabdytų Jo darbą. Ko nepavyko padaryti tiesiogiai, asmeninėmis pastangomis, jis mėgino pasiekti gudrumu. Vos pasitraukęs iš kovos dykumoje, jis su savo nupuolusiais angelais ėmė regėti planus, kaip apakinti žydų tautos protus, kad jie neatpažintų savo Išgelbėtojo. Piktasis ketino pasidaruoti religijos pasaulyje per žmones, ikvėpdamas jiems savo priešiškumą tiesos nešėjui. Jis kurstė juos atstumti Kristų ir kiek įmanoma apkartinti Jo gyvenimą, tikėdamasis sutrukdyti Jam atlikti savąją misiją. Taip Izraelio valdininkai tapo šėtono įrankiais kovojant su Išgelbėtoju.

Jėzus atėjo „savo Įstatymą padaryti didingą ir šlovingą“. Jis atėjo ne sumenkinti jį, o išaukštinti. Šventajame Rašte pasakyta, kad Jis „nepails ir nepasiduos nevilčiai, kurdamas žemėje teisingumą“ (*Izaijo 42, 21. 4*). Jis atėjo, kad išlaisvintų šabo dieną iš sunkia našta

tapusių reikalavimų, kurie iš palaiminimo pavertė ją prakeikimu.

Dėl to Jėzus ir nusprendė būtent šabo dieną išgydyti žmogų Betzatoje. Juk Jis galėjo išgydyti jį bet kurią kitą savaitės dieną; arba galėjo išgydęs jį neliesti neštis savo gulto. Tačiau tai nebūtų Jam suteikę Jo trokštamos galimybės. Kiekvienas Kristaus gyvenimo žemėje poelgis buvo nukreiptas į išmintingą tikslą. Viskas, ką Jis darė, buvo svarbu savaime ir savo pamokymu. Iš ligonių prie maudyklės Jis išsirinco sunkiausią, parodė savo gydomąją galią ir liepė tam žmogui neštis savo gultą per visą miestą, kad kiti matytų, koks didis darbas jam buvo atliktas. Tai būtų iškėlę klausimą, ką galima daryti šabo dieną, bei leidę Jėzui atmesti žydų suvaržymus Viešpaties dienos atžvilgiu ir paskelbti jų tradicijas beprasmiškomis.

Jėzus jiems pasakė, kad ligonio išgydymas atitiko šabo įsakymą. Jis atitiko Dievo angelų darbą – jie be paliovos kyla ir leidžiasi iš dangaus į žemę, kad patarnautų kenčiančiai žmonijai. Jėzus pasakė: „Mano Tėvas darbuojasi ligi šiolei, todėl ir Aš darbuojuosi.“ Visos dienos yra Dievo, ir per jas galima įgyvendinti Jo planus žmonijai. Jeigu žydai Įstatymą aiškino teisingai, tada klydo Jehova, kurio darbas gaivina ir palaiko kiekvieną gyvą būtybę nuo tada, kai Jis padėjo žemės pamatus; tuomet Tas, kuris paskelbė savo darbą geru ir įsteigė šabo dieną to darbo užbaigimui paminėti, turėtų padėti tašką savo darbe ir sustabdyti nesustojantį visatos pulsą.

Ar Dievas uždraudė saulei šviesti šabo dieną, nutraukti savo švelnius spindulius, nešildyti žemės ir nepuodelėti augmenijos? Ar tą šventą dieną turi sustingti pasaulių sistema? Argi Dievas įsakė upokšniams nedrėkinti laukų ir miškų, ar įpareigojo jūros bangas sustabdyti savo nepaliaujamą mūšą? Ar turi nustoti augę javai ir raustančios kekės atidėti savo nokimą? Nejaugi medžiams ir gėlėms nevalia šabo dieną krauti žiedų?

Jei taip būtų, žmogus negautų iš žemės vaisių ir palaiminimų, kurie praturtina gyvenimą. Gamta turi be paliovos tęsti savo nekintamus ciklus. Dievas negali nė akimirksniui patraukti savo rankos, kitaip žmonija pražūtų. Žmogus taip pat turi tą dieną atlikti savo darbus. Būtiniausi gyvybiniai poreikiai turi būti patenkinti, ligoniais turi būti pasirūpinta, nelaimės ištiktiesiems – padėta. Tas, kuris šabo dieną nepadeda kenčiantiems, nebus laikomas be kaltės. Šventoji Dievo poilsio diena buvo sukurta žmogui, ir gailestingumo poelgiai visiškai atitinka šią intenciją. Dievas nenori, kad Jo kūriniai kentėtų nė valandą, taigi šabo dieną jiems turi būti pagelbėta kaip ir bet kurią kitą dieną.

Dievo reikalavimai šabo dieną dar didesni negu kitomis dienomis. Jo žmonės tą dieną atideda įprastus darbus ir leidžia laiką mąstydami bei melsdamiesi. Šabo dieną jie prašo daugiau Jo malonių nei kitomis dienomis. Jie meldžia Jo ypatingo dėmesio. Jie trokšta didžiausių Jo palaiminimų. Kad išpildytų šiuos prašymus, Dievas nelaukia, kol praeis šabo diena. Dangaus darbas niekada nesustoja, ir žmonės neturi liautis daryti gera. Šabo diena neturi būti tuščiai praleistas laikas. Įstatymas draudžia pasaulietinį darbą Viešpaties poilsio dieną; triūsas dėl pragyvenimo turi būti nutrauktas; tądien nedera dirbti dėl pasaulietinių malonumų ar naudos; tačiau kaip Dievas sustabdęs savo kūrybinį darbą ilsėjosi šabo dieną ir palaimino ją, taip ir žmogus turi atsakyti kasdienių užsiėmimų bei skirti tas šventas valandas sveikam poilsiui, Dievo garbinimui bei šventiems darbams. Kristaus atliktas darbas – ligonio išgydymas – buvo visiškai pagal Įstatymą. Jis pagerbė šabo dieną.

Atlikdamas tokį pat šventą ir tokio pat pobūdžio darbą, kaip ir Tėvas danguje, Jėzus parodė turįs vienodas teises su Dievu. Tačiau fariziejus tai dar labiau įsiutino. Jų supratimu, Jėzus ne

Daug yra tokių, kurie supranta savo bejėgiškumą ir ilgisi dvasinės gyvybės, kuri sutaikytų juos su Dievu. Tačiau veltui jos siekia. Iš nevilties jie šaukia: „Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno!“ (Romečiams 7, 24) Tegul šie nusivylusieji ir kovojantys pakelia akis aukštyn. Gelbėtojas palinkęs prie tų, kuriuos atpirko savo krauju, su neapsakomu švelnumu ir gailesčiu klausia: „Ar norėtum pasveikti?“ Jis pakelia jus sveiką bei ramų.

tik pažeidė Įstatymą, bet pavadindamas Dievą „savuoju Tėvu“ pasiskelbė esąs lygus su Dievu (žr. Jono 5, 18).

Dievą savo Tėvu vadino visa žydų tauta, taigi jei Kristus būtų išpažinęs toki pat santykį su Dievu, jie nebūtų taip įtūžę. Tačiau jie apkaltino Jėzų piktžodžiavimu, parodydami, jog jie suprato Jo žodžius tiesiogine prasme.

Šie Kristaus priešai neturėjo argumentų atremti tiesoms, kuriomis Jis pasibeldė į jų sąžinę. Jie tegalėjo kalbėti apie savo papročius bei tradicijas, kurie atrodė silpni ir nuobodūs, palyginti su Jėzaus argumentais iš Dievo Žodžio ir nepaliaujamų gamtos ciklų. Jeigu rabinai būtų pajutę bent menkiausią norą priimti šviesą, jie būtų įsitikinę, kad

Jėzus sako tiesą. Tačiau jie nenorėjo žinoti Jo požūrio į šabo dieną ir stengėsi kurstyti pasipiktinimą Juo dėl to, kad Jis tvirtino esąs lygus su Dievu. Valdininkai nesitvėrė ištūžiu. Jei kunigai ir rabinai nebūtų bijoję žmonių, jie būtų nužudę Jėzų vietoje. Tačiau visuomenė buvo itin palanki Kristui. Daugelis atpažino Jėzuje draugą, išgydžiusį jų ligas ir pagudusį jų širdis, todėl jie pateisino tai, kad Jis išgydė luošį Betzatoje. Tad valdininkai kuriam laikui turėjo užgniaužti savo įniršį.

Jėzus atmetė kaltinimą šventvagyste. Jis tvirtino turėjęs teisę atlikti tai, kuo buvo kaltinamas, nes esąs Dievo Sūnus, viena su Juo prigimtimi, valia ir užmojais. Visais kūrimo ir Apvaizdos darbais Jis bendradarbiaująs su Dievu. „Sūnus nieko negali daryti iš savęs, o vien tai, ką mato darant Tėvą.“ Kunigai ir rabinai reikalavo atsakyti Dievo Sūnų būtent už kiekvieną darbą, kurį Jis ir atėjo atlikti pasaulyje. Tačiau jų nuodėmės atskyrė juos nuo Dievo, ir per savo išdidumą jie nepriklausė Jam. Jie visame kame pasikloję savi mi ir neįatė reikmės įgyti daugiau išminties, kuri vadovautų jų veiksams. Tačiau Dievo Sūnus buvo nuolankus Dievo valiai ir priklausė nuo Jo jėgos. Kristus buvo taip visiškai atsidėjęs savęs, kad nekūrė sau jokių planų. Jis priėmė jam parengtus Dievo planus, o Tėvas kasdien juos įgyvendino per Sūnų. Taip ir mes turime priklausyti nuo Dievo, kad mūsų gyvenimas būtų paprastas Jo valios įvykdymas.

Kai Mozė rengėsi pastatyti šventyklą kaip buveinę Dievui, jam buvo liepta viską padaryti pagal pavyzdį, parodytą ant kalno. Mozė degė troškimu atlikti Dievo darbą; čia pat buvo ir talentingiausi meistrai, pasirengę vykdyti jo nurodymus. Tačiau kiekvieną šventyklos varpelį, granatą, juostelę, kutą, užuolaidą ar indą jis turėjo pagaminti pagal duotąjį pavyzdį. Dievas pakvietė Mozę ant kalno ir apreiškė jam dangiškuosius dalykus. Viešpats apgaubė jį savo šlove,

kad jis pamatytų pavyzdį ir visa padarytų pagal jį. Taip ir Izraeliui, kuriame Dievas panorą apsigyventi, Jis atskleidė savo šlovingąjį charakterio idealą. Šis pavyzdys buvo parodytas, kai ant Sinajaus kalno buvo duotas Istatymas ir Viešpats praėjo pro Mozę skelbdamas: „Viešpats, Viešpats, esu gailėstingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, lydintis gerumu ligi tūkstantosios kartos, atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmę.“ (*Išėjimo 34, 6–7*)

Izraelis pasirinko savo kelią. Jis nestatė pagal duotą pavyzdį; tačiau Kristus, tikroji Dievo šventykla, kiekvieną savo žemiško gyvenimo detalę formavo pagal Dievo idealą. Jis pasakė: „Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!“ (*Psalms 40, 8*) Taigi ir mūsų charakteriai turi būti „statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje“ (*Efeziečiams 2, 22*). Mes turime viską padaryti „pagal tą pavyzdį“, nes Jėzus „kentėjo už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte Jo pėdomis“ (*Hebrajams 8, 5; 1 Petro 2, 21*).

Šie Kristaus žodžiai moko laikyti save neatskiriama susijusiais su Tėvu dan-guje. Kad ir kokią padėtį užimtume, esame priklausomi nuo Dievo, nes visų likimai Jo rankose. Jis pavedė mums darbą bei suteikė gebėjimus ir priemones tam darbui atlikti. Kol atsiduodame Dievo valiai, pasitikime Jo jėga bei išmintimi, būsime vedami saugiais keliais, kad įgyvendintume Jo didžiojo plano paskirtąją dalį. O tas, kuris pasikliauja savo išmintim bei jėgomis, atsiskiria nuo Dievo. Užuo dirbęs su Kristumi, jis siekia Dievui ir žmogui priešišku tikslu.

Gelbėtojas tęsė: „Ką Jisai [Dievas] daro, lygiai daro ir Sūnus... Kaip Tėvas prikelia numirusius ir juos atgaivina, taip ir Sūnus grąžina gyvybę, kam tik panorėjęs.“ Sadukiejai buvo įsitikinę, kad numirusieji neprisikels, tačiau Jėzus jiems pasakė, kad numirusiųjų prikėlimas – vienas iš didžiausių Jo Tėvo darbų, ir Jis pats turis galią tai padaryti.

„Ateis valanda, – ir dabar jau yra, – kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir kurie bus išgirdę, tie bus gyvi.“ Fariziejai tikėjo mirusiųjų prisikėlimu. Kristus skelbė, kad netgi dabar jėga, kuri teikia gyvastį numirusiems, yra tarp jų ir jie turi stebėti jos pasireiškimus. Ta pati prisikėlimo jėga atgaivina ir sielą, mirusią „savo nusikaltimais ir nuodėmėmis“ (*Efeziečiams 2, 1*). Toji gyvybės dvasia Kristuje Jėzuje, „Jo prisikėlimo galybė“ išlaisvina žmones „iš nuodėmės ir mirties įstatymo“ (*Filipiečiams 3, 10; Romiečiams 8, 2*). Blogis nugalėtas, ir per tikėjimą siela apsaugoma nuo nuodėmių. Tas, kuris atveria širdį Kristaus Dvasiai, tampa dalininkas tos galingos jėgos, kuri prikelia jo kūną iš kapo.

Kuklusis Nazaretis patvirtino savo tikrąjį kilmingumą. Jis pakilo virš žmonių, nusimetė nuodėmės ir gėdos apdarą ir apsirėmė kaip angelų garbinamas Dievo Sūnus, kuris yra viena su visatos Kūrėju. Jo klausytojai buvo pakerėti. Joks žmogus nebuvo kalbėjęs tokių žodžių ar pasirodęs tokioje karališkoje didybėje. Jo kalba buvo aiški ir paprasta, visiškai atskleidžianti Jo misiją ir pareigą pasaulyje. „Ir nieko Tėvas neteis, bet visą teisną pavedė Sūnui, kad visi gerbtų Sūną, kaip gerbia Tėvą. Kas negerbia Sūnaus, tas negerbia Jį siuntusio Tėvo... Kaip Tėvas turi gyvybę pats savyje, taip davė ir Sūnui turėti gyvybę pačiam savyje. Jis taip pat suteikė Jam galią teisti, nes Jis – Žmogaus Sūnus.“

Kunigai ir tautos seniūnai manė esą teisėjai, galintys pasmerkti Kristaus darbą, tačiau Jis pats pasiskelbė jų ir visos žemės teisėju. Pasaulis buvo paves-tas Kristui, ir per Jį nupuolusią žmonių pasiekia visi Dievo palaiminimai. Jis buvo Atpirkėjas ir prieš, ir po savo išikūnijimo. Vos tik atsiranda nuodėmė, yra ir Išgelbėtojas. Jis teikia šviesą ir gyvybę visiems, o kiekvienas bus teisiamas pagal gautosios šviesos sąskaitą. Todėl Tas, kuris teikia šviesą, Tas, kuris švelniausiai globoja žmogų, kad atvestų jį iš

nuodėmės į šventumą, yra ir jo užtarėjas, ir teisėjas. Nuo pat didžiosios kovos danguje pradžios šėtonas palaikė savo darbą melu, o Kristus siekė atskleisti Jo kėslus ir palaužti jo galią. Tai Jis, kuris susirėmė su apgaviku ir visais laikais siekė išvaduoti pakliuvusius į jo vergiją, teis kiekvieną žmogų.

Dievas „suteikė Jam galią teisti, nes Jis – Žmogaus Sūnus“. Kadangi Jis paragavo sunkiausių negandų ir pagundų, kurios persekioja žmoniją, Jis supranta žmonių silpnumą ir nuodėmes; kadangi dėl mūsų Jis pergalingai atlaikė šėtono pagundas ir teisingai bei švelniai elg-sis su žmonėmis, kuriuos nuplovė savo paties krauju, – būtent dėl to Žmogaus Sūnui pavesta teisti žmoniją.

Kita vertus, Kristaus misija yra ne teis-mas, o išgelbėjimas. „Dievas juk nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas.“ (*Jono 3, 17*) Todėl teismo taryboje Jėzus paskelbė: „Kas Mano žodžių klauso ir Mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teisną, nes iš mirties yra perėjęs į gyvenimą.“ (*Jono 5, 24*)

Liepes savo klausytojams nesistebėti, Kristus dar plačiau atvėrė priešais juos ateities paslaptį. „Ateis valanda, kai visi gulintieji kapuose išgirs Jo balsą. Kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teisną.“ (*Jono 5, 28–29*)

Šio būsimojo gyvenimo užtikrinimo Izraelis jau seniai laukė ir tikėjosi jo atėjus Mesijui. Juos užliejo vienintelė šviesa, kuri gali suspindėti kapo tamsoje. Tačiau užsispyrimas yra aklas. Jėzus nusizengė rabinų tradicijoms, nepaisė jų autoriteto, todėl jie atsisakė Juo tikėti.

Laikas, vieta, situacija, susirinkusiųosius užvaldė jausmai – dėl visų šių veiksmų Jėzaus kalba priešais teismo tarybą buvo tokia išpuodinga. Aukščiausi tautos religiniai autoritetai siekė gyvybės To, kuris pasiskelbė esąs Izraelio Atstatytojas. Šabo dienos Viešpats turėjo

stoti prieš žemišką teisną ir aiškintis, kodėl nusizengė šabo įsakymui. Kai Jis taip drąsiai paskelbė apie savo misiją, Jo teisėjai išispoksojo į Jį apstulbę ir ištūžę. Tačiau Jo žodžiai buvo nenuginčijami. Valdininkai negalėjo Jėzaus pasmerkti. Jis paneigė kunigų bei rabinų teisę Jį kvosti ar trukdyti Jo darbui. Jiems nebuvo suteikta tokia valdžia. Jų pretenzijos buvo pagrįstos jų pačių išdidumu ir arogancija. Jėzus atmetė jų kaltinimus ir atsisakė būti jų tardomas.

Užuot atsiprašinėjęs dėl to, ką padarė, ar aiškinęsis, kodėl taip pasielgė, Jėzus atsigrėžė į valdininkus, ir kaltinamasis tapo kaltintoju. Jis priekaištavo jiems dėl užkietėjusių širdžių bei Šventojo Rašto neišmanymo. Jėzus paskelbė, kad, jeigu jie atstumia Jį, Dievo Siųstąjį, jie atmeta ir Dievo Žodį. „Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie Mane.“ (*Jono 5, 39*)

Kiekviena puslapyje – istorijoje, aprašyme ar pranašystėje – Senasis Testamentas apšviestas Dievo Sūnaus šlovės. Visa judaizmo sistema, kaip dieviškoji institucija, buvo kompaktiška Evangelijos pranašystė. Apie Kristų „visi pranašai liudija“ (*Apaštų darbų 10, 43*). Nuo Adomui duotojo pažado per patriarchų kartas ir įstatymų galiojimo laikotarpi šlovingojo dangaus šviesa apšvietė Atpirkėjo žingsnius. Aiškiaregiai žvelgė į Betliejaus Žvaigždę, ateisiantį Sutaikintoją, ir priešais juos skleidėsi paslaptinga ateities įvykių procesija. Kiekviena auka liudijo apie Kristaus mirtį. Sulig kiekvienu smilkalų debesimi į dangų kilo Jo teisumas. Kiekviena jubilejiniame trimite skambėjo Jo vardas. Pagarbią baimę keliančioje šventų švenčiausios paslapyje gyveno Jo šlovė.

Kadangi žydų rankose buvo Šventasis Raštas, jie manė, kad vien paviršutiniškas Žodžio žinojimas užtikrina amžinąjį gyvenimą. Tačiau Jėzus pasakė: „Jo Žodis jumyse nesilaiko.“ Atstūmę Kristų Jo Žodyje, jie atstūmė Jį asmeniškai.

„Jūs nenorite ateiti pas Mane, kad turėtumėte amžinąjį gyvenimą.“

Žydų vyresnieji gilinasi į pranašų mokymus apie Mesijo karalystę; tačiau jie tai darė ne nuoširdžiai trokšdami pažinti tiesą, o ieškodami faktų, kuriais galėtų pagrįsti savo ambicingas viltis. Kadangi Kristus atėjo kitaip nei jie tikėjosi, jie Jo nepriėmė; o kad pateisintų save, jie mėgino įrodyti, jog Jis – apgavikas. Vos tik jie pasuko šiuo keliu, šėtonui buvo lengva stiprinti jų priešikumą Kristui. Žodžiai, kurie turėjo būti priimti kaip Jo dieviškumo įrodymas, buvo nukreipti prieš Jį. Taip Dievo tiesą jie pavertė melu, ir juo tiesiau Gelbėtojas kalbėjo jiems savo gailestingumo darbais, juo atkakliau jie priešinosi šviesai.

Jėzus pasakė: „Garbės iš žmonių Aš nepriimu.“ Jam buvo reikalinga ne teismo tarybos įtaka, ne jų leidimas. Jų pritarimas Jo nebūtų pagerbęs. Jis buvo pagerbtas Dangaus, kuris ir suteikė Jam valdžią. Jeigu Jis būtų panorėjęs, Jį būtų pagarbinę angelai, o Tėvas būtų darsyk paliudijęs Jo dieviškumą. Tačiau savo pačių labui ir tautos, kuriai jie vadovavo, labui žydų didikais turėjo patys išvelgti Jėzaus dieviškumą ir priimti Jo atneštus palaiminimus.

„Aš atėjau savo Tėvo vardu, o jūs Manęs nepriimate. Jei kitas ateitų savuoju vardu, jūs jį priimtumėte.“ Jėzus atėjo įgaliotas Dievo, turintis Jo atvaizdą, vykantis Jo žodį ir siekiantis Jo šlovės; tačiau Izraelio vadai Jo nepriėmė. Kai vėliau atėjo kiti, prisidengę Kristaus charakteriu, tačiau gyvenantys pagal savo valią ir siekiantys tik sau garbės, jie buvo priimti. Kodėl? Mat tas, kuris siekia sau garbės, ir kituose pažadina troškimą išaukštinti save. Į tokias vilionines žydas negalėjo neatsiliepti. Jie priimdavo klaidinančius mokytojus, kadangi šie pataikavo jų išdidumui, leisdami jiems puoselėti savo nuomonės bei tradicijas. O Kristaus mokymas jų idėjų neatitiko. Jis buvo dvasinis ir reikalavo atsisąjūdinti save; taigi jie Jo nepriėmė.

Jie nepažinojo Dievo, todėl Jo balsas per Kristų jiems buvo svetimas.

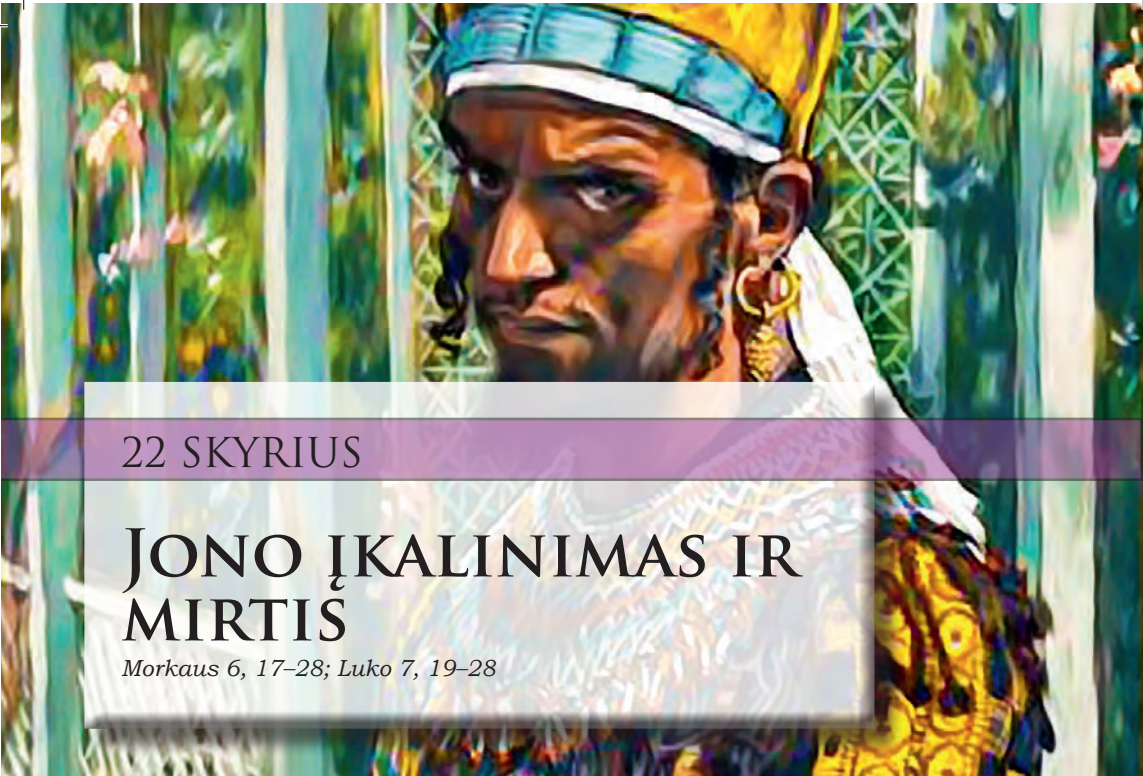
Argi tas pats nesikartoja ir mūsų dieno-
mis? Argi daugelis, net aukštųjų kunigų,
neužkietina savo širdžių Šventajai Dva-
siai taip, kad atpažinti Dievo balsą tampa
nebeįmanoma? Ar jie neatmeta Dievo
Žodžio, kad galėtų laikytis savo tradicijų?

Jėzus pasakė: „Jeigu jūs tikėtumėte
Moze, tai tikėtumėte ir Manimi, nes jis
rašė apie Mane. Kadangi jūs netikite jo
raštais, kaipgi patikėsite Mano žodžiais?“
Per Mozę Izraeliui kalbėjo pats Kristus.
Jeigu jie būtų klausę dieviškojo balso,
kalbėjusio per jų didįjį vadą, jie būtų
atpažinę jį Kristaus mokyme. Jeigu jie
būtų tikėję Moze, būtų tikėję ir Tuo, apie
kurį jis rašė.

Jėzus žinojo, kad kunigai ir rabinai
kėsinosi į Jo gyvybę, tačiau aiškiai jiems

atskleidė savo ryšį su Tėvu ir su pasau-
liu. Jie suprato, kad jų priešiškumas
Jam nepateisinamas, bet jų žudikiška
neapykanta neužgeso. Matydami Jėzaus
tarnavimą lydinčią apkaltinančią galią,
jie gūžėsi iš baimės, bet priešinosi Jo
kvietimui ir užsidarė tamsoje.

Jiems nėra nepavyko pažeminti Jė-
zaus autoriteto ar sužlugdyti Jo žodžiais
įsitikinusių žmonių pagarbą bei dėmesį.
Patys valdininkai jautė kaltę – mat Jis
pažadino jų sąžinę; tačiau tai tik dar
labiau kurstė jų neapykantą Jam. Jie
buvo pasiryžę Jį nužudyti. Jie išsiunti-
nėjo po visą kraštą šauklius, kad per-
spėtų žmones apie Jėzų kaip apie apsi-
šaukėlį. Buvo išsiųsti sekliai, kad Jį
stebėtų ir pranešintų, ką Jis kalba bei
daro. Brangusis Išgelbėtojas dabar jau
tikrai stovėjo kryžiaus šešėlyje.

22 SKYRIUS

JONO ĮKALINIMAS IR MIRTIS

Morkaus 6, 17–28; Luko 7, 19–28

JONAS KRIKŠTYTOJAS pirmasis paskelbė apie Kristaus karalystę ir tapo pirmuoju kankiniu. Nuo tyro dykumos oro, nuo didžiulių minių, suplūdusių pasiklausyti jo žodžių, dabar jį skyrė požemio vienutės sienos. Jis kalėjo Erodo Antipo tvirtovėje. Jonas daugiausia tarnavo Jordano rytuose, o šios žemės priklausė Antipui. Pats Erodas klausėsi Krikštytojo pamokslavimo. Pasileidęs karalius suvirpėjo išgirdęs raginimą atgailauti. „Erodas Jono bijojo, žinodamas jį esant teisų ir šventą vyrą... Girdėdamas Joną kalbant, jis jausdavosi neramus, tačiau mielai jo klausydavosi.“ Jonas kalbėjo su juo atvirai, pasmerkdamas jo neteisėtą ryšį su brolio žmona Erodiada. Kurį laiką Erodas dėjo šiokias tokias pastangas, kad išsivaduoję iš jį pavergusio gašlumo, tačiau Erodiada dar tvirčiau suspaudė jį savo gniaužtuose ir keršydama Krikštytojui įkalbėjo Erodą imesti jį į kalėjimą.

Jonas buvo įpratęs gyventi aktyviai, tad kalėjimo tamsa ir negalėjimas darbuotis jį sunkiai slėgė. Slinko savaitės, niekas nesikeitė. Jį apniko neviltis ir abejonės. Tiesa, mokiniai jo neapleido. Jie galėjo patekti į kalėjimą bei atnešdavo žinių apie Jėzaus darbus ir tai, kaip žmonės plūsta pas Jį. Tačiau juos kankino klausimas, kodėl, jei šis naujasis mokytojas yra Mesijas, Jis nieko nedaro, kad išvaduoję Joną. Kaip Jis gali leisti savo ištikimajam šaukliui kalėti, o gal net ir būti nužudytam?

Šie klausimai darė savo poveikį. Jonui ėmė kilti abejonės, kurios kitu atveju nebūtų išsismelkusios. Šėtonas džiūgavo girdėdamas mokinių žodžius ir matydamas, kaip jie žeidžia Viešpaties pasiuntinio sielą. O, kaip dažnai tie, kurie laiko save geraisiais žmogaus draugais ir nori jam parodyti savo ištikimybę, pasirodo beesą jo didžiausi priešai! Kaip dažnai užuot stiprinę jo tikėjimą, jų žodžiai prislegia ir nuliūdina!

Atlikdamas savąją misiją, Krikštytojas be baimės smerkė nedorybę – ir aukštuosiuose, ir žemuosiuose sluoksniuose. Jis išdrįso atvirai priekaištauti karaliui Erodui dėl nuodėmių. Kad atliktų jam pavestąjį darbą, jis negailėjo net savo gyvybės.

Kaip ir Gelbėtojo mokiniai, Jonas Krikštytojas nesuprato Kristaus karalystės prigimties. Jis tikėjosi, kad Jėzus užims Dovydo sostą. Tačiau laikas bėgo, o Gelbėtojas vis nepretendavo į karaliaus valdžią. Joną tai glumino bei kėlė nerimą. Jis skelbė žmonėms, jog tam, kad būtų paruoštas Viešpačiui kelias, turi išsipildyti Izaijo pranašystė; kalnai ir kalvos turi būti pažeminti, tai, kas kreiva, tapti tiesu, o vietovės nelygumai išlyginti. Aukštumomis jis laikė žmogaus išdidumą ir valdžią, kurių turi būti atsisakyta. Jis rodė į Mesiją kaip į Tą, kurio rankoje vėtyklė ir kuris kruopščiai išvalys savo kluoną, surinks į savo kluoną kviečius ir neužgesinama ugnimi sudegins pelus. Kaip pranašas Elisas, su kurio dvasia bei jėga Jonas Krikštytojas įžengė į Izraelį, jis laukė, kol Viešpats apsireikš kaip Dievas, atsakantis ugnimi.

Atlikdamas savąją misiją, Krikštytojas be baimės smerkė nedorybę – ir aukštuosiuose, ir žemuosiuose sluoksniuose. Jis išdrįso atvirai priekaištauti karaliui Erodui dėl nuodėmių. Kad atliktų jam pavestąjį darbą, jis negailėjo net savo gyvybės. Ir dabar iš požemio kalėjimo jis stebėjo, kaip Liūtas iš Judo giminės pamins engėjo išdidumą bei išvaduos vargšus ir tuos, kurie Jo šaukiasi. Tačiau Jėzus, atrodė, pasitenkino telkdamas aplink save mokinius, gydėdamas ir mokydamas žmones. Jis valgė prie mokesčių rinkėjų stalo, nors romėnų jungas kasdien vis sunkiau slėgė Izraelį, karalius Erodas ir jo ištvirtusi meiluzė tenkino savo aistras, o vargšų ir kenčiančiųjų maldavimai tebekilo į dangų.

Dykumų pranašui visa tai atrodė nesuvokiama paslaptis. Būdavo valandų, kai demonų kuždesiai kankino jo dvasią ir

prisėlindavo šiurpios baimės šešėlis. Ar gali būti, kad ilgai lauktasis Išvaduotojas dar nepasirodė? Tada ką reiškė toji žinia, kurią jis pats buvo įpareigotas nešti? Jonas jautėsi labai nusivylęs savo misijos vaisiais. Jis tikėjosi, jog žinia nuo Dievo darys tokią pačią įtaką, kokią Jozuės ir Ezros laikais skaitomas Įstatymas (žr. 2 Metraščių 34; Nehemijo 8–9), jog prasidės gili atgaila ir sugrįžimas pas Viešpatį. Kad sėkmingai atliktų savąją misiją, Jonas paaukojo visą gyvenimą. Nejaugi veltui?

Jonas sunerimo matydamas, kad ji mylintys mokiniai su nepasitikėjimu žvelgia į Jėzų. Nejaugi tai, ką jis padarė dėl jų, neduos vaisių? Argi jis buvo toks neištikimas savajai misijai, kad dabar nebegali tęsti darbo? Jėgu pasirodė pažadėtasis Išvaduotojas, o Jonas deramai atliko savo pareigas, argi Jėzus nesutraukys engėjo jungo ir neišvaduos savo šauklio?

Tačiau Krikštytojas neprarado tikėjimo Kristumi. Prisiminimai apie balsą iš dangaus ir nusileidžiantį balandį, nesutep-tas Jėzaus tyrumas, Šventosios Dvasios galybė, nužengusi ant Jono, kai jis stojo priešais Išgelbėtoją, ir pranašiški raštai – visa tai liudijo, kad Jėzus iš Nazareto yra Pažadėtasis.

Jonas nesidalijo savo abejonėmis ir nerimu su bendražygiais. Jis nusprendė pats paklausti Jėzų. Tai jis pavedė padaryti dviem savo mokiniams tikėdamasis, kad pokalbis su Jėzumi sustiprins jų tikėjimą ir atneš užtikrintumą jų broliams. Be to, jis pats troško gauti koki nors žodį iš Kristaus, ištartą tiesiogiai jam.

Mokiniai atėjo pas Jėzų su klausimu: „Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“ Kiek mažai tebuvo praėję laiko nuo tada, kai Krikštytojas rodė į Jėzų ir skelbė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“, „...kuris po manęs ateis; Jam aš nevertas atrišti apavo dirželio.“ (Jono 1, 29, 27) Ir štai dabar nuskambėjo klausimas: „Ar Tu esi Tas,

kuris turi ateiti?“ Jis rodė žmogaus prigimties kartėlį ir nusivylimą. Jeigu Kristaus misijos neįžvelgė Jonas, ištikimasis pirmtakas, ko buvo galima tikėtis iš savanaudiškos minios?

Išgelbėtojas ne iš karto atsakė į mokininių klausimą. Jie stovėjo stebėdamiesi Jo tylėjimu, o ligoniai ir prislėgtieji plūdo pas Jį, kad būtų išgydyti. Aklieji brovėsi per minią; ligoniai iš visų klasių ir patys, ir nešami bičiulių stengėsi patekti Jėzaus akivaizdon. Galingojo Gydytojo balsas prasisakverbdavo į kurčiųjų ausis.

Jonas nesidalijo savo abejonėmis ir nerimu su bendražygiais. Jis nusprendė pats paklausti Jėzų. Tai jis pavedė padaryti dviem savo mokiniams tikėdamasis, kad pokalbis su Jėzumi sustiprins jų tikėjimą ir atneš užtikrintumą jų broliams. Be to, jis pats troško gauti kokį nors žodį iš Kristaus, ištartą tiesiogiai jam.

Jo žodis, rankos prisilytėjimas atverdavo akis akliesiems, kad šie išvystų dienos šviesą, gamtos vaizdus, savo draugus ir Išvaduotojo veidą. Jėzus sutramdydavo ligas ir išvydavo karštį. Jo balsas pasiekdavo mirštančiųjų ausis, ir jie pakildavo sveiki bei gyvybingi. Jo žodžiui pakludavo suparalyžiuotieji ir apsėstieji demonų, beprotybė palikdavo juos, ir jie šlovindavo Dievą. Gydydamas žmonių ligas, Jėzus kartu juos ir mokė. Neturtingi valstiečiai ir darbininkai, kuriuos rabinai laikė nešvariais, spietėsi aplink Jį, ir Jis kalbėjo jiems amžinojo gyvenimo žodžius.

Taip Jono mokiniai visą dieną klausėsi ir stebėjo, kas vyksta. Pagaliau Jėzus pasiūkė juos ir liepė grįžti ir papasakoti Jonui, ką matė, pridurdamas: „Ir palaimintas, kas nepasipiktins Manimi.“ (Luko 7, 23) Jėzaus dieviškumą rodė tai, kaip Jis prisitaiko prie kenčiančios žmonių reikmių. Jo šlovė atskleidė Jo nusižeminimas iki mūsų žemos padėties.

Mokiniai parnešė žinia, ir jos pakako. Jonas prisiminė pranašystę apie Mesiją:

„Viešpaties Dievo Dvasia su Manimi, nes Viešpats patepė Mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Jis pasiuntė Mane guosti prislėgtųjų, skelbti belaisviams laisvę ir atidaryti kalėjimo duris kaliniams, skelbti Viešpaties malonės metų.“ (Izaijo 61, 1–2) Kristaus darbai ne tik rodė Jį esant Mesiją, bet atskleidė ir kaip turės būti įkurta Jo karalystė. Jonui atsivėrė ta pati tiesa, kuri buvo apreikšta Elijui dykumoje, kai „pūtė didelis vėjas ir buvo toks stiprus, kad skaldė kalnus ir trupino į gabalus uolas prieš Viešpatį, bet Viešpaties nebuvo vėjyje. Po vėjo – žemės drebėjimas, bet Viešpaties nebuvo žemės drebėjime. Po žemės drebėjimo – ugnis, bet Viešpaties nebuvo ugnyje“. O po ugnies Dievas prakalbo pranašui „švelniu tyliu dvelksmu“ (1 Karalių 19, 11–12). Taigi Jėzus turėjo atlikti savo darbą ne žvangindamas ginklais ir versdamas sostus bei karalystes, o kalbėdamas į žmonių širdis gailestingumo ir pasiaukojimo gyvenimu.

Paties Krikštytojo gyvenimo principas išsivadėti savęs buvo Mesijo karalystės principas. Jonas puikiausiai žinojo, kaip visa tai svetima Izraelio vadų principams bei viltims. Tai, kas jam buvo įtikinamas Kristaus dieviškumo įrodymas, jiems nieko nesakė. Jie laukė tokio Mesijo, koks nebuvo pažadėtas. Jonas matė, kad Gelbėtojo misija jiems gali užtraukti tik neapykantą ir pasmerkimą. Jis, pirmtakas, gėrė iš tos pačios taurės, kurią pats Kristus turėjo išgerti iki dugno.

Gelbėtojo žodžiai: „Palaimintas, kas nepasipiktins Manimi“ buvo švelnus priekaištas Jonui. Tačiau jam dar ne viskas buvo prarasta. Aiškiau supratęs Kristaus misijos prigimtį, Jonas be išlygų atsidavė Dievui, kad kuo geriau pasitarnautų tam brangiam reikalui.

Pasiuntiniams išėjus, Jėzus prakalbo žmonėms apie Joną. Išgelbėtojo širdis plyšo iš gailesčio ištikimajam liudytojui, dabar uždarytam Erodo požemiuose. Jis nenorėjo, kad žmonės nuspręstų, jog Dievas apleido Joną ar jo tikėjimas,

atėjus išbandymams, susvyravo. „Ko išėjote į dykumą pažiūrėti?“ – paklausė Jis. – „Ar vėjo linguojamos nendrės?“

Rabinus, kritikavusius ir teisusius Krikštytojo misiją, Jėzus taikliai palygino su aukštomis nendėmis, augusiomis Jordano pakrantėse ir lingavusiomis nuo kiekvieno vėjelio dvelktelejimo. Juos lingavo į visas puses viešosios nuomonės vėjai. Jie nepajėgė nusižeminti, kad priimtų širdį tiriantį Krikštytojo mokymą, tačiau bijodami tautos nedrįso atvirai jam priešintis. Bet Dievo pasiuntinys nebuvo tokios bailios dvasios. Minios, susibūrusios apie Kristų, buvo mačiusios Jono darbą. Jos buvo girdėjusios jo drąsų priekaištavimą dėl nuodėmių. Nuosavu teismu patenkintiems fariziejams, šventieivoms sadukiejams, karaliui Erodui bei jo dvariškiams, kunigaikščiams ir kareiviams, mokesčių rinkėjams ir valstiečiams Jonas kalbėjo vienodai aiškiai. Jis nebuvo virpanti nendrė, siūbuojama žmogaus liaupsių ar prietarų vėjų. Kalėjime jis buvo toks pat ištikimas Dievui bei uolus dėl teismo, kaip tada, kai skelbė Dievo mokymą dykumoje. Savo ištikimybe principams jis buvo tvirtas kaip uola.

Jėzus tęsė: „Ir ko išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Švelniais drabužiais vilkintys antai gyvena karaliaus rūmuose.“ Jonas buvo pašauktas barti žmones dėl nuodėmių bei to meto prabangos. Jo paprasti apdarai ir savęs išsižadėjimas atitiko jo misijos pobūdį. Brangūs apdarai ir šio gyvenimo blizgesys skirti ne Dievo tarnams, o tiems, kurie gyvena „karaliaus rūmuose“, šio pasaulio valdovams, kuriems priklauso jo valdžia ir jo turtai. Jėzus norėjo atkreipti dėmesį į kontrastą tarp Jono aprangos ir tos, kuria puošėsi kunigai ir vyresnieji. Šie didikai buvo apsisiautę prašmatniomis mantijomis ir apsitarę brangiais papuošalais. Jie mėgo pasirodyti, tikėjęsi apstulbinti žmones ir taip pelnyti daugiau garbės. Žmonių susižavėjimas jiems buvo svarbiau už širdžių

tyrumą, galėjusį pelnyti Dievo palankumą. Taip tapo aišku, kad jie yra viena ne su Dievu, o su šio pasaulio karalyste.

„Tai ko gi išėjote?“ – klausė Jėzus. – „Ar pamatyti pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau negu pranašo! Jis yra tasai, apie kurį parašyta: ‘Štai Aš siunčiu pirma Tave savo pasiuntinį, ir jis nuties Tau kelią.’ Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų nėra buvę didesnio už Joną Krikštytoją.“ Prieš gimstant Jonui, angelas Zacharijui paskelbė: „Jis bus didis Viešpaties akyse.“ (Luko 1, 15) Ką Danguis požiūriu reiškia *didis*? Ne tai, ką didybe laiko pasaulis; ne turtai, padėtis, kilmė ar intelektualiniai gebėjimai patys savaime. Jei garbės būtų vertas galingas protas, neatsižvelgiant į nieką kita, mes priklausytume šetonui, kurio proto galioms neprilygs joks žmogus. Tačiau kai talentas ima tarnauti sau, juo didesnis jis būna, tuo didesniu prakeikimu tampa. Dievas vertina dorovę. Meilė ir tyrumas – tai savybės, už kurias Jis atlygina labiausiai. Kai Jonas priešais teismo tarybos pasiuntinius, tautiečius ir savo mokinius atsisakė siekti sau garbės, o visų žvilgsnius nukreipė į Jėzų kaip į Pažadėtąjį, jis Dievo akyse buvo didis. Jo nesavanaudiškas džiaugsmas tarnaujant Kristui yra aukščiausias kilnumas, kada nors apreikštas žmogui.

Tie, kurie girdėjo jo liudijimą apie Jėzų, po Jono mirties pasakė: „Jonas, tiesa, nepadarė nė vieno ženklo, bet ką jis pasakė apie šitą žmogų, buvo teisybė.“ (Jono 10, 41) Jonui nebuvo duota nuleisdinti ugnį iš dangaus, prikelti mirusįjį kaip pranašas Elisas ar Dievo vardu laikyti rankoje Mozės valdžios skeptrą. Jis buvo siūstas skelbti Gelbėtojo atėjimą ir raginti žmones tam rengtis. Jis taip ištikimai vykdė savo misiją, kad prisiminę, ko jis mokė apie Jėzų, žmonės galėjo pasakyti: „Ką jis [Jonas] pasakė apie šitą Žmogų, buvo teisybė.“ (Jono 10, 41) Taip liudyti apie savo Mokytoją turi kiekvienas Kristaus mokinys.

Kaip Mesijo pasiuntinys, Jonas buvo

„daugiau negu pranašas“. Mat pranašai žvelgė į Kristaus atėjimą iš laiko nuotolio, o Jonui buvo leista matyti Jį, nešti žinią iš Dangaus apie Jį kaip apie Mesiją ir pristatyti Jį Izraeliui kaip Dievo Siųstąjį. Tačiau Jėzus pasakė: „Mažiausias dangaus karalystėje didesnis už jį.“

Pranašas Jonas buvo jungiamoji grandis tarp dviejų sistemų. Kaip Dievo atstovas jis parodė Įstatymo ir pranašų ryšį su krikščionybės sistema. Jis buvo blankesnysis šviesulys, po kurio turėjo suspsindėti ryškesnis. Jono protą buvo apšvietusi Šventoji Dvasia, todėl jis galėjo šviesti savo tautą; tačiau jokia kita šviesa neapšvietė ir niekada taip skaisčiai neapšvies nupuolusio žmogaus, kaip toji, kuri sklido iš Jėzaus mokymo ir pavyzdžio. Kristus ir Jo misija, kurią simbolizavo paslaptingos aukos, buvo suprantama tik miglotai. Net Jonas ne visiškai suvokė ateitį ir nemirtingumą per Išgelbėtoją.

Be to džiaugsmo, kurį Jonui teikė jo misija, jo gyvenimas buvo kupinas širdgėlos. Jo balsas retai buvo girdimas kur nors kitur, išskyrus dykumą. Jis buvo vienišius. Be to, jam nebuvo skirta pamatyti savo darbo vaisių. Jam neteko privilegija būti su Kristumi ir savo akimis regėti skaistesniąją šviesą lydinčios dieviškosios jėgos pasireiškimus. Jis nematė, kaip praregi akieji, pasveiksta ligoniai ir prisikelia mirusieji. Jis neišvydo šviesos, sklindančios iš kiekvieno Kristaus žodžio, pašlovinančios pranašystės pažadus. Mažiausias mokinyš, regėjęs galingus Kristaus darbus bei girdėjęs Jo žodžius, šia prasme buvo labiau privilegijuotas už Joną Krikštytoją, todėl ir pasakyta, kad jis didesnis.

Jono pamokslų klausėsi didžiulės minios, taigi jis buvo žinomas visoje šalyje. Visus labai domino, kuo baigsis jo įkalinimas. Tačiau kadangi Jono gyvenimas buvo nepriekaištingas, o visuomenė jam jautė didžiulį prielankumą, vyravo ištikinimas, kad smurtas prieš jį nebus panaudotas.

Erodas manė, kad Jonas – Dievo pranašas, ir ketino jį paleisti į laisvę. Tačiau delės, nes bijojo Erodados. Erodada žinojo, jog tiesiogiai ji niekaip neprivers Erodo pasmerkti Joną mirčiai, todėl nusprendė griebtis gudrybės. Per karaliaus gimtadienį valstybės pareigūnams ir rūmų didikams turėjo būti surengta puota. Laukė daug linksmybių ir lėbavimo. Erodada tikėjosi, kad Erodas praras savitvardą ir bus labiau sukalbamas.

Iškilmių dieną karalius su savo dvarieškiais puotavo ir gėrė, o Erodada atsiuntė į menę savo dukterį, kad šoku palinks mintų svečius. Salomėja* buvo jauna, kaip besiskleidžiantis pavasario žiedas, o jos geidulingas grožis pavergė orių žiūrovų jausmus. Rūmų damos paprastai panašiose šventėse nedalyvaudavo, tad kai ši Izraelio kunigų ir didžiūnų duktė šoku linksmo svečius, Erodo ausis pasiekė meilikaujantys komplimentai.

Karalius buvo apsvaigęs nuo vyno. Jo protą užtemdė geismai. Jis tematė malonumą menę, užaujančius svečius, vaisėmis apkrautą stalą, besitaškančią vyną, žibančias šviesas ir priešais šokančią jauną merginą. Kažkurią akimirką jis panūdo pasirodyti taip, kad tai išaukštintų jį jo karalystės didžiūnų akivaizdoje. Jis prisiekė duoti Erodados dukteriai ko tik ji paprašysianti, net pusę savo karalystės.

Salomė nuskubėjo pas motiną pasiklausti, ko jai prašyti. Atsakymas jau buvo paruoštas – Jono Krikštytojo galvos. Mergina nežinojo apie keršto geismą savo motinos širdyje, todėl išgirdusi tokį reikalavimą susigūžė, bet Erodada nesiėjo į kalbas. Salomė grįžo su siaubingu prašymu: „Noriu, kad man tuojau duotum dubenyje Jono Krikštytojo galvą.“

(*Morkaus 6, 25*)

* Salomėja per Erodadą ir Erodo Didžiojo antrąją žmoną Mariamnę priklausė karališkajai Hasmonejų giminei, kuri buvo plačiai žinoma Judėjos kunigų ir didžiūnų giminė. (*Red. past.*)

Kažkurių akimirką jis panūdo pasirodyti taip, kad tai išaukštintų jį jo karalystės didžiūnų akivaizdoje. Jis prisiekė duoti Erodidos dukteriai ko tik ji paprašysianti, net pusę savo karalystės. Salomė nuskubėjo pas motiną pasiklausti, ko jai prašyti. Atsakymas jau buvo paruoštas – Jono Krikštytojo galvos.

Erodas apstulbo ir sutriko. Linksmybių šurmulys nuščiuvo, stojo grėsminga tyla. Nuo minties, kad teks nužudyti Joną, karalių sukaustė siaubas. Tačiau jis buvo davęs žodį ir nenorėjo pasirodyti esąs nepatikimas ar neapdairus. Priesaika buvo duota jo svečių garbei ir, jeigu bent vienas iš jų būtų pasisakęs prieš jos įgyvendinimą, Erodas būtų mielai pasigailėjęs pranašo. Jis suteikė jiems progą užtarti belaisvį. Jie buvo atkeliavę iš toli, kad pasiklausytų Jono pamokslų, ir žinojo, kad jis – niekuo nenusikaltęs žmogus, Dievo tarnas. Vis dėlto, nors sukrėsti merginos reikalavimo, jie buvo pernelyg apsvaigę, kad imtų protestuoti. Nepasigirdo nė vieno balso, kuris būtų išgelbėjęs Dangaus pasiuntiniui gyvybę. Šie žmonės užėmė aukštus postus, ėjo itin atsakingas pareigas; tačiau jie buvo taip pasinėrę į linksmybes ir lėbavimą, kad jų jausmai atbuko. Jų galvos buvo atgręžtos į lengvabūdišką muzikos bei šokio sceną, o sąžinė snaudė. Savo tylėjimu jie paskelbė mirties nuosprendį Dievo pranašui, taip patenkindami ištvirkusios moters keršto jausmą.

Erodas veltui laukė, kad jį kas nors išvaduos iš duotos priesaikos; paskui nenoriai įsakė nužudyti pranašą. Greitai Jono galva buvo atnešta priešais karalių ir jo svečius. Lūpos, ištikimai perspėjusios Erodą nusigręžti nuo savo nuodėmingo gyvenimo, buvo nutildytos amžiams. Daugiau tas balsas nebekvietė žmonių atgailauti. Vienos nakties linksmybės kainavo vieno iš didžiausių pranašų gyvybę.

O, kaip dažnai paaukojama nekalčiųjų gyvybė dėl nesusivaldymo tų, kurie turėtų saugoti teisingumą! Tas, kuris pakelia prie lūpų nuodingą taurę, tampa atsakingas už visą neteisą, kurią gali padaryti jos apsvaigintas. Jausmai atbunka, ir žmogus nebegali šaltakraujiškai spręsti ar aiškiai suvokti, kas yra gerai, o kas blogai. Jis leidžia šėtonui veikti per jį engiant bei naikinant nekaltuosius. „Vynas išjuokia, stiprusis gėrimas primuša; neišmintingas, kas jais svaiginasi.“ (*Patarlių 20, 1*) „Teisumas laikosi atokiai... Kas vengia blogai elgtis, tas apiplessiamas.“ (*Izaijo 59, 14–15*) Tie, nuo kurių priklauso kitų žmonių gyvybė, turi būti laikomi kalti dėl savo nesusivaldymo. Visi įstatymų leidėjai privalo patys jų laikytis. Jie turi išsiugdyti savitvardą. Jiems turi būti visiškai pavaldžios jų fizinės, protinės bei moralinės galios, kad protas būtų budrus ir jie gerai jaustų, kas teisinga.

Jono Krikštytojo galva buvo įteikta Erodadi, kuri priėmė ją su piktdžiugišku pasitenkinimu. Ji mėgavosi savo kerštu ir džiūgavo, kad Erodo sąžinės niekas nebedrums. Tačiau ši nuodėmė laimės neatnešė. Jos vardas išgarsėjo ir kėlė žmonėms šurpą, o Erodą saviagrauža kankino dar labiau nei pranašo perspėjimai. Jono Krikštytojo įtaka neišblėso; ji pasieks kiekvieną kartą ligi pat laikų pabaigos.

Erodo nuodėmė jam visada buvo prieš akis. Jis be paliovos stengėsi išsivaduoti iš sąžinės kaltinimų. Jo pasitikėjimas Jonu nesusvyrovo. Prisiminęs, kaip pranašas gyveno išsižadėjęs savęs, kaip

rimtai ir karštai kreipėsi į žmones, jo svarų žodį taryboje ir tai, kaip jis pasitiko mirtį, Erodas nerado sau ramybės. Pasinėręs į valstybės reikalus, priimdamas garbingus svečius, jis šypsojosi ir buvo nutaisęs orią veido išraišką, tačiau širdyje slėpė nerimą ir nuolatos slegiančią baimę, kad neišvengs prakeikimo.

Erodiui gilų ispūdį paliko Jono žodžiai, kad nuo Dievo nieko nėra paslėpta. Jis buvo įsitikinęs, jog Dievas yra visur, taigi matė linksmybes rūmų menėje, girdėjo įsakymą nukirsdinti Joną, matė, kaip džiūgavo Erodiada ir kaip išniekino nukirstą savo kaltintojo galvą. Daugelis dalykų, kuriuos Erodas buvo girdėjęs iš pranašo lūpų, dabar prabilo į jo sąžinę aiškiau nei tada, kai buvo ištarti dykumoje.

Sužinojęs apie Kristaus darbus, Erodas be galo susirūpino. Jis pagalvojo, kad Dievas prikėlė Joną iš numirusiųjų ir atsiuntė jį su dar didesne jėga pasmerkti nuodėmių. Jį nuolat persekiojo baimė, kad Jonas keršys už savo nužudymą pasmerkdamas jį ir jo namus. Erodas pšovė tai, ką Dievas paskelbė nuodėmės prakeikimo pasekmėmis: „Tenai Viešpats duos tau sugrubusią širdį, pražiūrėtas akis ir vilties netekusią dvasią. Tavo gyvastį nuolat slėgs nežinia, patirsi baimę naktį ir dieną, nebūdamas tikras, kad išliksi. Ryto metą sakysi: 'Ak, kad jau būtų vakaras!', o vakare sakysi: 'Ak, kad jau būtų rytas!' iš baimės, kurią jaus tavo širdis, ir dėl to, ką matys tavo akys.“ (*Pakartoto Istatymo 28, 65–67*) Nusidėjėlių kaltina jo paties mintys. Niekas negali kankinti labiau už nešvarios sąžinės atodūsius, kurie neduoda jam ramybės nei dieną, nei naktį.

Daugelio protuose Jono Krikštytojo likimą gaubia gili paslaptis. Jie klausia, kodėl jis turėjo būti paliktas kentėti ir mirti kalėjime. Šios Apvaizdos paslapties mūsų žmogiškas protas nesuvokia; tačiau ji negali pakirsti mūsų pasitikėjimo Dievu, kai prisimename, kad Jonas tebuvo Kristaus kančių dalininkas. Visi,

kurie seka paskui Kristų, neš aukos vainiką. Savanaudiški žmonės jų tikrai nesupras, ir jie bus nuožmių šėtono persekiojimų taikiny. Šėtono karalystė sukurta tam, kad sugriautų būtent šį pasiaukojimo principą, todėl jis kovos su kiekvienu to principo pasireiškimu.

Jono vaikystei, jaunystei ir brandai buvo būdinga tvirtybė bei dorovinė jėga. Kai dykumoje skambėjo jo balsas: „Taisykite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite Jam takus!“ (*Mato 3, 3*), šėtonas drebėjo pajutęs pavojų savo karalystei. Nuodėmės bjaurumas buvo atskleistas taip aiškiai, kad žmonės nustėro. Šėtono valdžia daugeliui, kuriuos jis valdė, buvo nuversta. Jis nepailsdamas nėrėsi iš kailio, kad sutrukdytų Krikštytojui besąlygiškai atsiduoti Dievui; tačiau nepavyko. Neišdegė jam įveikti ir Jėzaus. Gundęs dykumoje šėtonas buvo sutriuškintas ir nesitvėrė įniršiu. Dabar jis nusprendė iškaudinti Kristų pražudydamas Joną. Tačiau jis nepajėgė sugundyti nusidėti, stengėsi priversti bent kentėti.

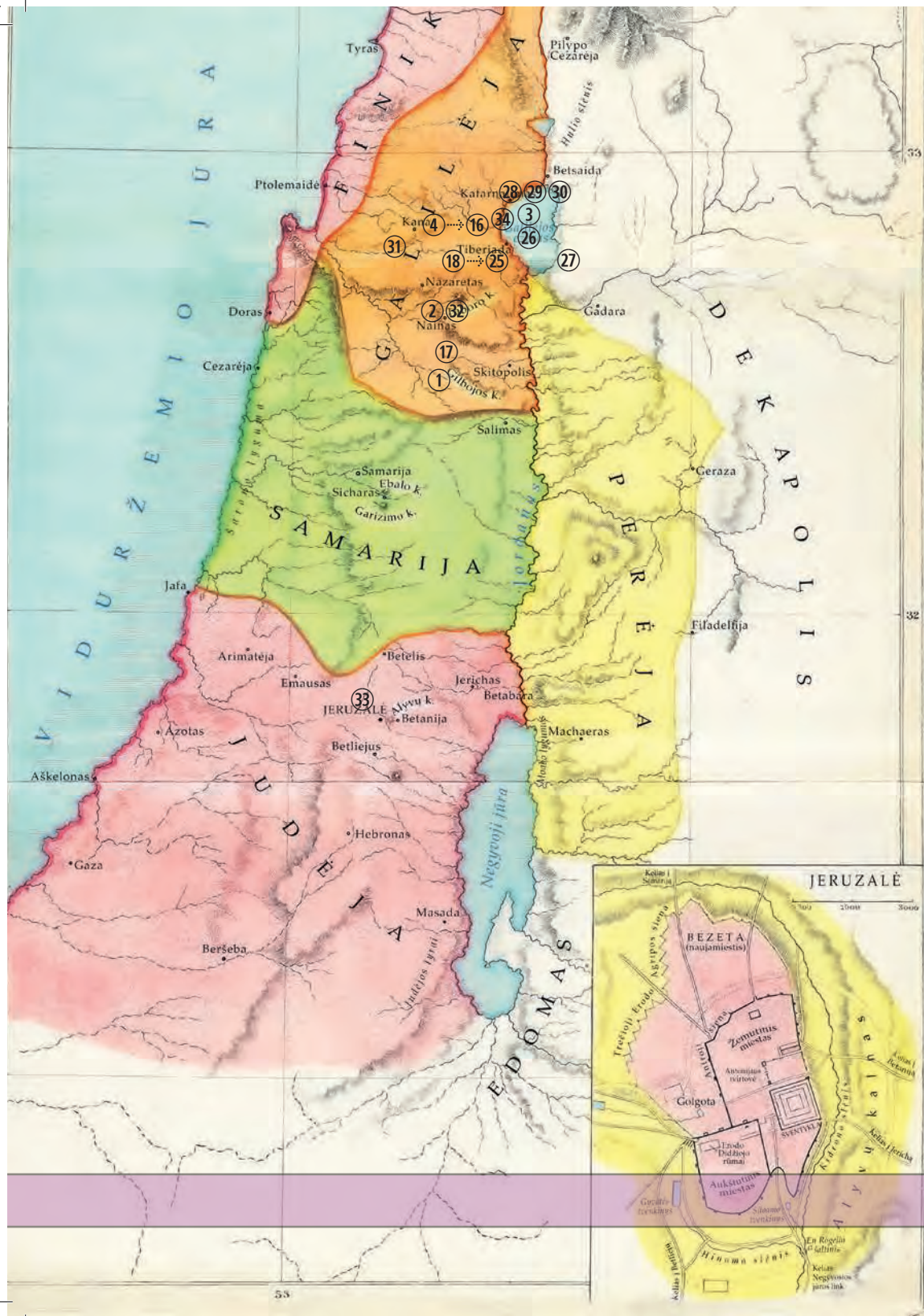
Jėzus nemėgino išvaduoti savo tarno. Jis žinojo, kad Jonas atlaikys išmėginimą. Išgelbėtojas mielai būtų atėjęs pas Joną ir nušvietęs požemį savo Artumu. Tačiau Jis neturėjo pasiduoti į priešų rankas ir sukelti pavojų savo misijai. Jis su džiaugsmu būtų išlaisvinęs savo ištikimąjį tarną. Tačiau dėl tūkstančių tų, kurie vėlesniais metais turės iš kalėjimo žengti į mirtį, Jonas turėjo išgerti kankinystės taurę. Kai Jėzaus sekėjai kentėjo vienutėse ir krito nuo kardo, mirė ant kankinimo suolo ar buvo sudeginti ant laužo, atrodytų, apleistų ir Dievo, ir žmogaus, kokia paguoda jų širdims buvo mintis, kad panašiai kentėjo ir Jonas Krikštytojas, apie kurio ištikimybę paliudijo pats Kristus!

Šėtonui buvo leista nutraukti žemiškąjį Dievo pasiuntinio gyvenimą, bet jis negalėjo pasiekti to gyvenimo, kuris „su Kristumi paslėptas Dieve“ (*Kolosiečiams 3, 3*). Jis džiūgavo, kad pavyko nuliūdinti

Kristų, bet Jono jis neišveikė. Pati mirtis visiems laikams padarė pranašą nepasiekiamą pagundoms. Šioje kovoje šėtonas parodė savo tikrąjį charakterį. Visatos akyse jis atskleidė savo priešiskumą Dievui ir žmogui.

Nors Jonas nebuvo stebuklingai išvauduotas, jis neliko apleistas. Su juo visada buvo dangaus angelai, atvėrę jam pranašystes apie Kristų ir brangius Šventojo Rašto pažadus. Jie buvo jo paguoda, kaip turėjo tapti paguoda Dievo žmonėms ir ateisiančiais amžiais. Jonas Krikštytojas ir tie, kurie gyveno po jo, buvo užtikrinti: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (*Mato 28, 20*)

Dievas niekada neveda savo vaikų kitaip nei jie patys pasirinktų būti vedami, jeigu jie nuo pat pradžių matytų pabaigą ir išvelgtų šlovę to tikslo, kurį jie įgyvendina kaip Dievo bendradarbiai. Nei patriarchas Henochas, kuris buvo perkeltas į dangų, nei pranašas Elisas, kuris pakilo ugnies vežime, nebuvo didingesni ar labiau pagerbti už Joną Krikštytoją, kuris žuvo vienas tamsiame požemyje. „Jums suteikta malonė dėl Kristaus ne tik Jį tikėti, bet ir dėl Jo kentėti.“ (*Filipiečiams 1, 29*) Iš visų dovanų, kurias Dangus gali suteikti žmogui, dalyvavimas Kristaus kentėjimuose yra reikšmingiausias pasitikėjimas ir didžiausia garbė.

TARNYSTĖ GALILĖJOJE

Nuo Jono Krikštytojo įkalinimo iki nužudymo
(antroji Pascha 29 m. po Kr. – trečioji Pascha 30 m. po Kr.)

Įvykio Nr.	Žemėlapyje Nr.		Mato	Morkaus	Luko	Jono
34	①	Po Jono suėmimo Jėzus grįžta į Galilėją	4, 12	1, 14–15	3, 19–20; 4, 14–15	–
35	②	Jėzus atmetamas Nazarete	–	–	4, 16–30	–
36	③	Jėzus apsistoja Kafarnaume	4, 13–17	–	4, 31	–
37	④	Mokinių pašaukimas	4, 18–22	1, 16–20	5, 1–11	–
38	⑤	Demonų apsėstojo išgydymas sinagogoje	–	1, 21–28	4, 31b–37	–
39	⑥	Petro uošvės ir kitų išgydymas	8, 14–17	1, 29–34	4, 38–41	–
40	⑦	Tarnystė Galilėjoje	4, 23–24	1, 35–39	4, 42–44	–
41	⑧	Raupsuotojo išgydymas	8, 2–4	1, 40–45	5, 12–16	–
42	⑨	Paralitiko, nuleisto per stogą, išgydymas	9, 2–8	2, 1–12	5, 17–26	–
43	⑩	Levio (Mato) pašaukimas	9, 9	2, 13–14	5, 27–28	–
44	⑪	Mokiniai skina varpas šabo dieną	12, 1–8	2, 23–28	6, 1–5	–
45	⑫	Žmogaus, padžiūvusią ranką, išgydymas	12, 9–14	3, 1–6	6, 6–11	–
46	⑬	Jėzus pasitraukia prie ežero	12, 15–21	3, 7–12	–	–
47	⑭	Dvylikos pašaukimas	–	3, 13–19	6, 12–16	–
48	⑮	Kalno pamokslas	4, 25–8, 1	–	6, 17–49	–
49	⑯	Šimtininko tarno išgydymas	8, 5–13	–	7, 1–10	–
50	⑰	Naino našlės sūnaus prikėlimas	–	–	7, 11–17	–
51	⑱	Jonas siunčia mokinius pas Jėzų	11, 2–30	–	7, 18–35	–
52	⑲	Jėzus pamokslauja Galilėjos miestuose	–	–	8, 1–3	–
53	⑳	Aklo nebylio išgydymas	12, 22–37	3, 22–30	–	–
54	㉑	Fariziejai piktžodžiauja ir reikalauja ženklo	12, 38–45	–	–	–
55	㉒	Jėzaus motinos ir brolių apsilankymas	12, 46–50	3, 31–35	8, 19–21	–
56	㉓	Palyginimas apie sėją	13, 1–23	4, 1–25	8, 4–18	–
57	㉔	Palyginimas apie rauges ir kiti palyginimai	13, 24–52	4, 26–34	–	–
58	㉕	Du sekėjai	8, 18–22	–	9, 57–62	–
59	㉖	Audros nutildymas	8, 18, 23–27	4, 35–41	8, 22–25	–
60	㉗	Demonų apsėstųjų išgydymas Gadare	8, 28–9, 1	5, 1–20	8, 26–39	–
61	㉘	Puota Levio namuose	9, 10–17	2, 15–22	5, 29–39	–
62	㉙	Jayro dukters prikėlimas ir moters išgydymas	9, 18–26	5, 21–43	8, 40–56	–
63	㉚	Dviejų neregų ir apsėstojo išgydymas	9, 27–34	–	–	–
64	㉛	Dvylikos išsiuntimas	9, 36–11, 1	6, 7–13	9, 1–6	–
65	㉜	Antrasis atmetimas Nazarete	13, 54–58	6, 1–6	–	–
66	㉝	Krikštytojo mirtis. Erodo nuomonė apie Jėzų	14, 1–12	6, 14–29	9, 7–9	–
67	㉞	Jėzus sugrįžta į Kapernaumą	–	–	–	–

ŠIE ĮVYKIAI TĘSIASI NUO ANTROSIOS PASCHOS 29 M. PR. KR. IKI TREČIOSIOS
PASCHOS 30 M. PR. KR.

23 SKYRIUS

„PRISIARTINO DIEVO KARALYSTĖ“

JĖZUS SUGRIŽO į Galilėją ir ėmė skelbti Dievo Evangeliją, kad atėjo metas ir prisiartino Dievo karalystė: ‘Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!’“ (Morkaus 1, 14–15)

Apie Mesijo atėjimą pirmiausia buvo paskelbta Judėjoje. Jeruzalės šventykloje apie pirtako gimimą buvo išpranašauta prie aukuro tarnaujančiam Zacharijui. Ant Betliejaus kalvų apie Jėzaus gimimą paskelbė angelai. Į Jeruzalę ieškodami Jo atkeliavo išminčiai. Jo dieviškumą šventykloje paliudijo Simeonas ir Ona. „Jeruzalė ir visa Judėja“ klausėsi Jono Krikštytojo pamokslų, ir jo liudijimą apie Jėzų išgirdo teismo tarybos pasiuntiniai kartu su miniomis žmonių. Judėjoje Kristus pašaukė pirmuosius mokinius. Čia praėjo didžioji Jo ankstyvosios tarnystės dalis. Jo dieviškumo pasireiškimas apvalant šventyklą, Jo stebuklingi išgydymai bei dieviškosios tiesos pamokos iš Jo lūpų – visa liudijo tai, ką po išgydymo Betzatoje Jis

paskelbė priešais teismo tarybą, – kad Jis yra Amžinojo Sūnus.

Jei Izraelio vadovai būtų priėmę Kristų, Jis būtų pagerbęs juos kaip savo pasiuntinius, nešančius Evangeliją į pasaulį. Jiems pirmiesiems buvo suteikta galimybė tapti Dievo karalystės ir malonės šaukliais. Tačiau Izraelis nepažino Evangelijos atėjimo meto. Žydų vyresniųjų pavydas ir nepasitikėjimas peraugo į atvirą neapykantą, ir žmonių širdys nusigrėžė nuo Jėzaus.

Aukščiausiojo teismo taryba atmetė Kristaus mokymą ir buvo linkusi Jį nužudyti. Todėl Jėzus pasitraukė iš Jeruzalės, toliau nuo kunigų, šventyklos, religijos vyresniųjų, žmonių, kurie buvo mokyti Įstatymo, ir atsigrėžė skelbti Evangelijos kitai klasei bei telkti tuos, kurie turėjo ją nešti visoms tautoms.

Kaip religiniai vadovai Kristaus laikais atmetė Jo siūlomą šviesą ir gyvenimą, taip ji buvo atmetama ir kiekvienoje tolimesnėje kartoje. Kristaus

pasitraukimo iš Judėjos istorija vis kartojosi. Skelbdami Dievo Žodį, reformatoriai nė nemanė atsiskirti nuo oficialiosios Bažnyčios; tačiau religijos vadovai netoleravo šviesos, todėl ją nešusieji buvo priversti ieškoti kitos visuomenės dalies, kuri troško tiesos. Mūsų laikais tik nedaugelis reformacijos sekėjų yra įkvėpti jų dvasios. Retas kuris klausosi Dievo balso ir yra pasirengęs priimti tiesą, kad ir kokių drabužių ji pasirodytų. Dažnai tie, kurie eina reformatorių pėdomis, yra priversti nusigręžti nuo savo mylimų Bažnyčių, kad skelbtų aiškų Dievo Žodžio mokymą. Ir neretai trokštantieji šviesos yra to paties mokymo ipareigojami palikti savo tėvų Bažnyčią, kad išliktų klusnūs.

Jeruzalės rabinai niekino galilėjiečius kaip neišsilavinusius prasičiokus, tačiau jie buvo palankesnė dirva Gelbėtojo darbui. Jie buvo uolesni ir nuoširdesni, ne taip atsidavę fanatizmui, jų protai buvo atviresni priimti tiesą. Keliaudamas į Galilėją Jėzus nenorėjo atsiskirti ar atsiriboti. Toji provincija anuomet buvo tankiai gyvenama ir kur kas įvairesnių tautų nei Judėjoje.

Jėzui keliaunant per Galilėją mokant ir gydant, minios plūdo pas Jį iš miestų ir kaimų. Daugelis atkakdavo net iš Judėjos bei gretimų provincijų. Jis dažnai turėjo slėptis nuo žmonių. Entuziazmas buvo toks didelis, jog teko imtis atsargos priemonių, kad romėnų pareigūnai nepabūgtų galimo maišto. Pasaulyje tokio laikotarpio dar nebuvo. Dangus nužengė pas žmones. Alkstančios ir trokštančios sielos, seniai laukusios Izraelio atpirkimo, dabar puotavo prie gailestingojų Išgelbėtojo malonės stalo.

Pagrindinė Kristaus skelbiama žinia buvo ši: „Atėjo metas, ir prisiartino Dievo karalystė: 'Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!'" Taigi Evangelijos mokymas, atneštas paties Gelbėtojo, buvo pagrįstas pranašystėmis. Jo minimas *metas* buvo tas pats, apie kurį angelas Gabriėlius pranešė Danieliui. Angelas pasakė:

„Septyniasdešimt septynetų skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui. Tuomet baigsis nusižengimas, ateis galas nuodėmei, bus išpirkta kaltė, įvestas amžinasis teisumas, užantspauduoti regėjimai ir pranašystės ir patepta tai, kas švenčiausia.“ (*Danieliaus 9, 24*) Diena pranašystėje atitinka metus (žr. *Skaičių 14, 34; Ezechielio 4, 6*). Septyniasdešimt savaitių, arba keturi šimtai devyniasdešimt dienų, reiškia keturis šimtus devyniasdešimt metų. Apibūdinta ir šio laikotarpio pradžia: „Todėl žinok ir suprask! Nuo to laiko, kai paskelbtas žodis atnaujinti ir atstatyti Jeruzalę, iki pateptojo vado bus septyni septynetai ir šešiasdešimt du septynetai“ (*Danieliaus 9, 25*), šešiasdešimt devynios savaitės, arba keturi šimtai aštuoniasdešimt trys metai. Artakserkso Ilgarankio įsakymas atstatyti Jeruzalę (žr. *Ezros 6, 14; 7, 1. 9*) įsigaliojo 457 m. pr. Kr. Nuo tada iki 27 m. po Kr. rudens praejo keturi šimtai aštuoniasdešimt trys metai. Pagal pranašystę, šis laikotarpis turėjo pasiekti Mesiją, Pateptąjį. 27 m. po Kr. Jėzus krikšto metu buvo pateptas Šventosios Dvasios, ir tuoj po to prasiėdėjo Jo tarnystė. Tuomet buvo paskelbta žinia: „Atėjo metas.“

Angelas pasakė: „Vieną septynetą [septynerius metus] Jis sudarys stiprią Sandorą su daugeliu.“ Septynerius Gelbėtojo tarnavimo metus Evangelija turėjo būti ypač skelbiama žydamis; trejus su puse metų tai darė pats Kristus, vėliau – apaštalai. „Per pusę septyneto sustabdys aukojimą ir atnašavimą.“ (*Danieliaus 9, 27*) 31 m. po Kr. buvo paaukota tikroji Kristaus auka ant Golgotos. Tuomet pusiau plyšo šventyklos uždanga – taip buvo parodyta, jog aukojimų šventumo ir reikšmingumo nebeliko. Atėjo metas sustabdyti žemiškus aukojimus ir atnašavimus.

Toji savaitė – septyneri metai – baigėsi 34 m. po Kr. Tuomet užmėtydami akmenimis Steponą, žydai galutinai atstūmė Evangeliją. Persekiojimų po kitas šalis išblaškyti mokiniai „keliaudami skelbė

gerosios naujienos žodį“ (*Apaštalų darbų* 8, 4). Netrukus atsivertė Bažnyčios persekiotojas Saulius; jis tapo Pauliumi – pagonių apaštalu.

Diena pranašystėje atitinka metus (žr. Skaičių 14, 34; Ezechielio 4, 6). Septyniasdešimt savaitių, arba keturi šimtai devyniasdešimt dienų, reiškia keturis šimtus devyniasdešimt metų. Apibūdinta ir šio laikotarpio pradžia: „Todėl žinok ir suprask! Nuo to laiko, kai paskelbtas žodis atnaujinti ir atstatyti Jeruzalę, iki pateptojo vado bus septyni septynetai ir šešiasdešimt du septynetai“ (Danieliaus 9, 25), šešiasdešimt devynios savaitės, arba keturi šimtai aštuoniasdešimt trys metai. Artakserkso Ilgarankio įsakymas atstatyti Jeruzalę (žr. Ezros 6, 14; 7, 1. 9) įsigaliojo 457 m. pr. Kr. Nuo tada iki 27 m. po Kr. rudens praėjo keturi šimtai aštuoniasdešimt trys metai. Pagal pranašystę, šis laikotarpis turėjo pasiekti Mesiją, Pateptąjį. 27 m. po Kr. Jėzus krikšto metu buvo pateptas Šventosios Dvasios, ir tuoj po to prasidėjo Jo tarnystė. Tuomet buvo paskelbta žinia: „Atėjo metas.“

Kristaus metas artinosi: buvo aiškiai apsaikyta, kaip Jis bus pateptas Šventosios Dvasios, kaip mirs ir kaip Evangelija bus nešama pagonims. Žydų tauta turėjo privilegiją suprasti šias pranašystes ir atpažinti jų išsipildymą Jėzaus misijoje. Kristus akcentavo savo mokiniams, kaip svarbu gilintis į pranašystes. Apie pranašystę, kurią išgirdo pranašas Danielius apie ateisiantį metą, Jėzus pasakė: „Skaitytojas teisidėmi“ (*Mato 24, 15*). Prisikėlęs Jis paaiškino mokiniams, „primindamas visus pranašus“, „kas visuose Raštuose apie Jį pasakyta“ (*Luko 24, 27*). Išgelbėtojas kalbėjo per visus pranašus. „Jie nagrinėjo, kurį ir kokią laiką nurodė juose veikianti Kristaus Dvasia, išpranašavusi Kristaus kentėjimus ir juos lydincią šlovę.“ (*1 Petro 1, 11*)

Būtent Gabrielius, antrasis po Dievo Sūnaus, atėjo su dieviška žinia pas pranašą Danielių. Būtent Gabrielių, savo angelą, Kristus siuntė atskleisti ateities

mylimajam Jonui; todėl palaiminimas skelbiamas tiems, kurie skaito ir klausosi pranašystės žodžių bei vykdo, kas joje parašyta (žr. *Apreiškimo 1, 3*).

„Tikrai Viešpats Dievas nedaro nieko, pirma neapreiškęs savo užmojo savo tarnams pranašams.“ „Tai, kas apreikšta, amžinai yra mums ir mūsų vaikams.“ (*Amoso 3, 7; Pakartoto Įstatymo 29, 28*) Dievas davė tai mums, o pagarbų, pamaldų pranašų raštų tyrinėjimą lydės Jo palaiminimai.

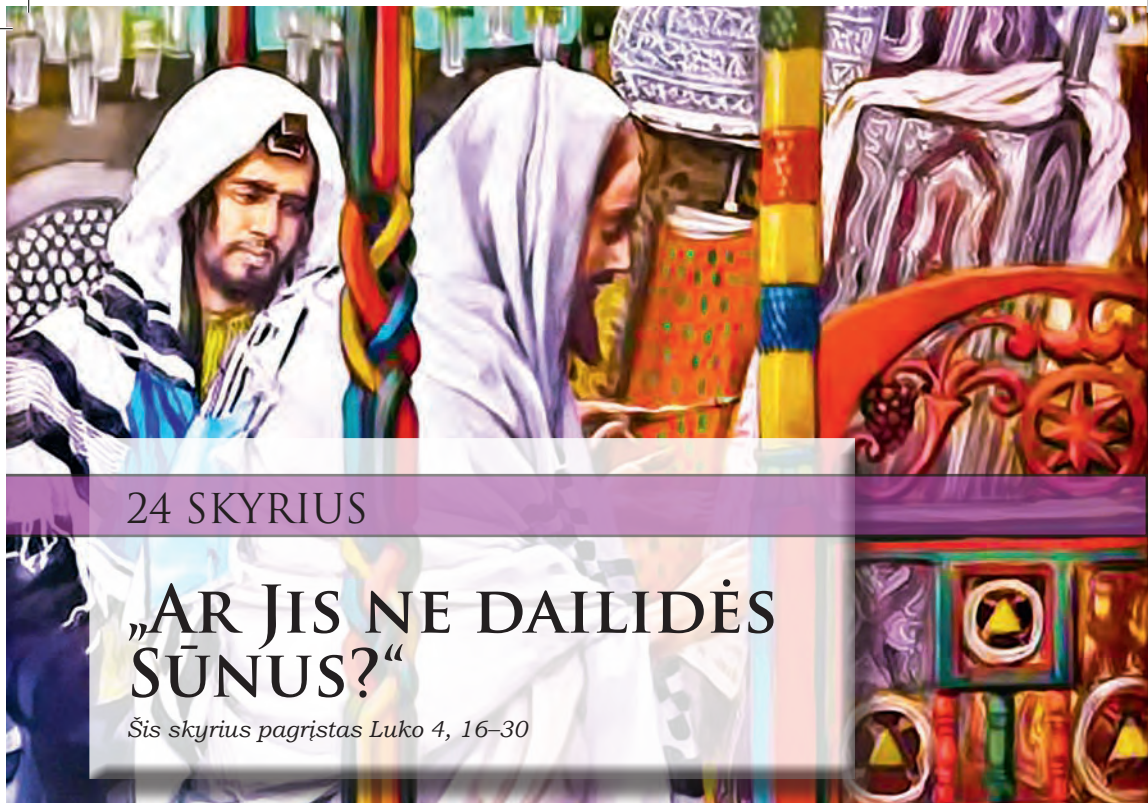
Kaip Kristaus pirmojo atėjimo žinia paskelbė Jo Malonės karalystę, taip Jo antrojo atėjimo žinia skelbia Jo Šlovės karalystę. Antroji žinia, kaip ir pirmoji, pagrįsta pranašystėmis. Angelo žodžiai pranašui Danieliui apie paskutiniąsias dienas turės būti suprasti atėjus laikų pabaigai. Tuo metu „daugelis bus pasimėtę, ir nedorumas vis labiau paplis“ (*kt. vert.*: „Daugelis ją perskaitys ir igaus pažinimo.“); „nedorėliai ir toliau nedorai elgsis. Nė vienas nedorėlių to nesupras, o išmintingieji supras“ (*Danieliaus 12, 4. 10*). Pats Išgelbėtojas nurodė savo atėjimo ženklus, Jis pasakė: „Taip pat pamatė tai dedantis, žinokite, kad Dievo karalystė arti“; „Saugokitės, kad jūsų širdis nebūtų apsunkusi nuo svaigalų, girtybės ir kasdienių rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai.“ „Todėl visą laiką budėkite ir melskitės, kad pajėgtumėte išvengti visų būsimųjų nelaimių ir atsilaikyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje.“ (*Luko 21, 31. 34. 36*)

Mes priėjome šiuose raštuose išpranašautą laikotarpį. Laikų pabaiga atėjo, pranašų regėjimai atskleisti ir jų rimti perspėjimai kreipia mūsų žvilgsnius į šlovingą Viešpaties atėjimą, kuris jau čia pat.

Žydai neteisingai aiškino bei taikė Dievo Žodį ir neatpažino Kristaus atėjimo meto. Kristaus ir Jo apaštalų tarnystės metas – brangius paskutiniuosius metas, kai buvo liejama malonė išrinktajai tautai, – jie praleido rengdami sąmokslą prieš Viešpaties pasiuntinius.

Jie buvo pasinėrę į žemiškas ambicijas, tad veltui jiems buvo siūloma dvasinė karalystė. Taip ir šiandien šio pasaulio karalystė užvaldo žmonių protus, ir jie nepastebi, kaip sparčiai pildosi prašystės, ir nemato greitai artėjančios Dievo karalystės ženklų.

„Bet jūs, broliai, neskendite tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg vagis. Juk jūs visi esate šviesos vaikai, dienos vaikai. Mes nepriklausome nakčiai nei tamsai. Todėl nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs!“ (1 Tesalonikiečiams 5, 4–6)

24 SKYRIUS

„AR JIS NE DAILIDĖS SŪNUS?“

Šis skyrius pagrįstas Luko 4, 16–30

SKAISČIOMIS KRISTAUS tarnystės Galilėjoje dienomis šmėkstelėjo ir vienas šešėlis. Jo nepriėmė Nazareto gyventojai. „Ar Jis ne dailidės Sūnus?“ – klausinėjo jie.

Vaikystėje ir jaunystėje Jėzus kartu su savo broliais lankėsi Nazareto sinagogoje. Kai prasidėjo Jo tarnystė, Jis su jais nebesimatė, tačiau jie žinojo, kaip Jam klostosi. Jėzui vėl pasirodžius tarp jų, susidomėjimas ir lūkesčiai atgijo. Šiuos veidus Jis pažinojo nuo kūdikystės. Kai šabo (sabatos) dieną Jis įžengė į sinagogą ir atsisėdo savo vietoje tarp maldininkų, Jo motinos, brolių, seserų ir visų kitų akys nukrypo į Jį.

Eilinių pamaldų metu vyresnysis paskaitydavo iš pranašų ir paragindavo žmones laukti Ateisiančiojo, kuris šlovingai valdys ir panaikins visą priespaudą. Jis stengdavosi padrašinti susirinkusiuosius akcentuodamas, kad Mesijo atėjimas jau arti. Jis

apibūdindavo Kristaus atėjimo šlovę, nuolat sukurdamas išpūdį, kad Jis pasirodys kariuomenės priešakyje kaip Izraelio išvaduotojas.

Kai sinagogoje būdavo rabinas, jis turėdavo pasakyti pamokslą, o iš pranašų knygų paskaityti galėjo bet kuris izraelitas. Tą šabo dieną patarnauti buvo paprašytas Jėzus. Jis „atsistojo skaityti. Jam padavė pranašo Izaijo knygą“ (Luko 4, 16–17). Vieta, kurią Jis perskaitė, buvo suprantama kaip kalbanti apie Mesiją.

„Viešpaties Dvasia ant Manęs,
nes Jis patepė Mane,
kad neščiau gerąją naujieną
vargdieniams.
Pasiuntė skelbti belaisviams
išvadavimo,
akliesiems – regėjimo;
siuntė vaduoti prislėgtųjų
ir skelbti Viešpaties malonės metų.“

Kai sinagogoje būdavo rabinas, jis turėdavo pasakyti pamokslą, o iš pranašų knygų paskaityti galėjo bet kuris izraelitas. Tą šabo dieną patarnauti buvo paprašytas Jėzus. Jis „atsistojo skaityti. Jam padavė pranašo Izaijo knygą“ (Luko 4, 16–17).

„Suvyniojęs ritinį, Jėzus gražino jį patarnautojui...; visų sinagogoje esančių akys buvo įsmeigtos į Jį... Visi jam pritarė ir stebėjosi maloningais žodžiais, sklindančiais iš Jo lūpų.“ (Luko 4, 20–22)

Jėzus stovėjo priešais žmones kaip gyvas pranašysčių apie Jį patį Atskleidėjas. Aiškindamas savo užrašytus žodžius, Jis kalbėjo apie Mesiją kaip apie vargdienių dalios palengvintoją, belaisvių išvaduotoją, ligonių gydytoją, gražinantį regėjimą akliems bei apreiškiantį pasauliui tiesos šviesą. Jo išraiškingas kalbėjimo būdas bei nuostabi ištartųjų žodžių prasmė jaudino klausytojus dar nepatirta jėga. Dieviškosios įtakos banga pralaužė visas užtvartas; kaip Mozė jie išvydo Neregimąjį. Šventosios Dvasios sujudintomis širdimis jie karštai atsakė Amen ir šlovino Viešpatį.

Tačiau kai Jėzus paskelbė: „Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai“, jie staiga prisiminė save bei žodžius To, kuris kreipėsi į juos. Apie juos, izraelitus, Abraomo vaikus, pranašystėje buvo kalbama kaip apie patekusius į vergiją. Jie pavadinti belaisviais, kurie bus išvaduoti iš blogio galios, esančiais tamsoje ir reikalingais tiesos šviesos. Jų išdidumas buvo ižeistas, ir prabudo baimė. Jėzaus žodžiai rodė, kad Jo darbas dėl jų skirsis nuo to, ko jie tikėjosi. Jie būsią pernelyg idėmiai ištirti. Nors jie uoliai laikėsi išorinių apeigų, jie ėmė gūžtis nuo šio skvarbaus tiriančių akių žvilgsnio.

„Kas tas Jėzus?“ – klausinėjo jie. Tas, kuris pretendavo į Mesijo šlovę, tebuvo dailidės Sūnus ir kartu su tėvu Juozapu vertėsi šiuo amatu. Jie matė Jį kopiantį į kalvas ir besileidžiantį nuo jų, pažinojo Jo brolius ir seseris, žinojo apie Jo gyvenimą bei darbus. Jie matė, kaip

Jis augo nuo vaikystės iki jaunystės ir nuo jaunystės iki brandos. Nors Jo gyvenimas buvo be dėmės, jie netikėjo, kad Jis – Pažadėtasis.

Kaip skyrėsi Jėzaus mokymas apie naująją karalystę ir tai, ką jie buvo girdėję iš savo vyresniojo! Jėzus nė žodžiu neužsiminė, kad išvaduosias juos iš romėnų jungo. Jie buvo girdėję apie Jo stebuklus ir tikėjosi, kad Jis panaudos savo jėgą jų naudai, tačiau tokio Jo tikslo neižvelgė.

Atvėrus duris abejonėms, jų širdys pernelyg užsikietino, kad akimirksniu suminkštėtų. Šėtonas buvo pasiryžęs padaryti viską, kad tą dieną aklos akys nepraregėtų, o vergaujančios širdys neištrūktų į laisvę. Jis nepailsdamas stūmė jas į netikėjimą. Sujaudinti įsitikinimo, kad į juos kreipėsi jų Atpirkėjas, jie neatkreipė dėmesio į jau duotąjį ženklą.

Tačiau Jėzus įrodė savo dieviškumą, atskleisdamas jų slapčiausias mintis. Jėzus prabilo: „Jūs, be abejo, Man priminsite patarlę: ‘Gydytojaui, pats pasigydyk’ – padaryk ir čia, savo tėviškėje, darbu, kokių girdėjome buvus Kafarnaume.“ Jis dar pridūrė: „Iš tiesų sakau jums: joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje. Tikrą tiesą sakau jums: daug našlių buvo Izraelyje Elijo dienomis, kai dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius ir baisus badas ištiko visą kraštą. Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elisas, tik pas našlę Sidono šalyje, Sareptoje. Taip pat pranašo Eliziejaus laikais daug buvo raupsuotųjų, bet nė vienas jų nebuvo pagydytas, tik siras Naamanas.“ (Luko 4, 23–27)

Papasakodamas šiuos įvykius iš pranašų gyvenimo, Jėzus atsakė į savo klausytojų klausimus. Tarnai, kuriuos Dievas išsirinko ypatingajam darbui, neturėjo darbuotis dėl kietaširdžių ir netikinčių žmonių. O tie, kurių širdys buvo jautrios ir kurie turėjo tikėjimą, buvo palaiminti regėti Jo jėgos pasireiškimus per pranašus. Elijo laikais Izraelis nutolo nuo Dievo. Izraelitai laikėsi isikibę savo

nuodėmių ir nepriėmė Dvasios perspėjimų per Viešpaties pranašus. Taip jie atsiskyrė nuo šaltinio, per kurį Dievas galėjo juos laiminti. Viešpats praėjo pro izraelitų namus ir rado prieglobstį savo tarnui pagonių krašte, pas moterį, kuri nepriklausė išrinktajai tautai. Tačiau

Tačiau kai Jėzus paskelbė: „Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai“, jie staiga prisiminė save bei žodžius To, kuris kreipėsi į juos. Apie juos, izraelitus, Abraomo vaikus, pranašystėje buvo kalbama kaip apie patekusius į vergiją. Jie pavadinti belaisviais, kurie bus išvaduoti iš blogio galios, esančiais tamsoje ir reikalingais tiesos šviesos. Jų išdidumas buvo įžeistas, ir prabudo baimė.

toji moteris atrado malonę Dievo akyse, nes sekė paskui gautąją šviesą, ir jos širdis atsivėrė dar didesnei šviesai, kurią Dievas siuntė per savo pranašą.

Dėl to ir Eliziejaus laikais buvo praeita pro Izraelio raupsuotuosius. Tačiau Naamanas, pagonių didikas, buvo

ištikimas savo įsitikinimams dėl to, kas teisinga, ir jautė, kad jam būtinai reikalinga pagalba. Jis buvo pasirengęs priimti Dievo malonės dovanas. Taigi buvo ne tik apvalytas nuo raupsų, bet ir palaimintas tikrojo Dievo pažinimu.

Mūsų padėtis prieš Dievą priklauso ne nuo to, kiek šviesos esame gavę, o nuo to, kaip panaudojame tai, ką gavome. Todėl pagonys, kurie renkasi teisingą kelią – tiek, kiek gali jį išvelgti, – yra palankesnėje situacijoje nei tie, kurie turi didžiąją šviesą ir tariaisi tarnaujantys Dievui, bet tos šviesos nepaiso ir kasdieniu gyvenimu prieštarauja savo išpažinimui.

Jėzaus žodžiai ligi pat šaknų sukrėtė sinagogos klausytojų nuosavą teisumą ir atskleidė nemalonią tiesą, kad jie nutolo nuo Dievo ir paneigė savo pretenzijas būti Jo tauta. Jiems supratęs savo tikrąją padėtį, kiekvienas žodis smigo į juos tarsi peilis. Jie buvo paniekinę Jėzaus ikvėptą tikėjimą. Jie nenorėjo pripažinti, kad Jėzus, kilęs iš skurdo ir prastuomenės, yra daugiau negu paprastas žmogus.

Jų netikėjimas įžiebė pyktį. Užvaldyti šėtono, jie įtūžę ėmė šaukti ant Gelbėtojo. Jie nusigręžė nuo To, kurio misija buvo gydyti ir gaivinti; dabar jie pademonstravo naikintojo savybes.

Kai Jėzus kalbėjo apie pagonims suteiktus palaiminimus, prabudo Jo klausytojų nacionalinis pasididžiavimas, ir Jo žodžiai ištirpo balsų šurmuly. Šie žmonės didžiavosi, kad laikosi Įstatymo; tačiau dabar, kai buvo pasipriešinta jų įsitikinimams, jie buvo pasiruošę net žmogžudystei. Susirinkusieji pabiro kas kur ir, uždėję rankas ant Jėzaus, išstūmė Jį iš sinagogos ir išvarė iš miesto. Atrodė, jog visi trokšta Jį pražudyti. Jie nuvijo Jį iki kalno pakriūtės ir norėjo nustumti žemyn. Orą drebbino šūksniai ir prakeikimai. Kai kurie paleido į Jį akmenis, bet staiga Jis dingo iš jų tarpo. Dangaus pasiuntiniai, buvę šalia Jėzaus sinagoje, lydėjo Jį ir įsisiautuosioje minioje. Jie pridengė Jį nuo priešų ir išvedė į saugią vietą.

Taip angelai apsaugojo Lotą bei saugiai išvedė jį iš Sodomos. Taip jie apsaugojo ir pranašą Eliziejų mažame kalnų miestyje. Kai ant juosiančių kalvų susitelkė Sirijos karaliaus raiteliai bei kovos vežimai, ant artimesniųjų šlaitų Eliziejus išvydo Dievo kareivijas – raitelius ir ugninius vežimus aplink Viešpaties tarną.

Taigi visais laikais angelai buvo arti ištikimųjų Kristaus sekėjų. Aplink tuos, kurie turi nugalėti, susitelkia milžiniškos blogio pajėgos; tačiau Kristus kreipia mūsų žvilgsnius į neregimus dalykus, į dangaus kareivijas, susibūrusias aplink visus, kurie myli Dievą, kad juos išvaduotų. Mes niekada nesužinosime, nuo kokių pavojų – regimų ir neregimų – mus apsaugojo angelai, kol amžinybės šviesoje neišvysime Dievo apvaizdos. Tada sužinosime, kad žemiškoji šeima rūpi visai dangaus šeimai ir kad pasiuntiniai nuo Dievo sosto kasdien lydėjo mūsų žingsnius.

Sinagogoje skaitydamas iš pranašų knygos, Jėzus ne viską perskaitė iš Mesijo darbo paskutiniojo apibūdinimo. Ištaręs žodžius „skelbti Viešpaties malonės metų“, Jis praleido frazę „mūsų Dievo atpildo dienos“ (*Izaijo 61, 2*). Tai buvo tokia pat tiesa, kaip ir pirmoji pranašystės dalis, tad nutylėdamas Jėzus nepaneigė tiesos. Klausytojams buvo malonu girdėti šiuos paskutiniuosius žodžius – jie troško, kad tai išsipildytų. Nesuvokdami, kad jų kaltė didesnė nei kitų, jie smerkė pagonis. Jiems patiems be galo reikėjo gailestingumo, kurį jie buvo taip uoliai pasirenę užginti pagonims. Tą dieną sinagogoje, kai Jėzus stovėjo tarp jų, jie turėjo progą priimti Dangaus kvietimą. Tas, kuriam „malonu būti gailestingam“ (*Michėjo 7, 18*), būtų mielai išgelbėjęs juos iš pražūties, į kurią vedė jų nuodėmės.

Jėzus negalėjo jų palikti dar kartą neparaginęs atgailauti. Baigiantis tarnystei Galilėjoje, Jis vėl apsilankė savo vaikystės namuose. Nuo tada, kai Jis buvo ten atstumas, žinia apie Jo pamokslavimą bei daromus stebuklus

jau buvo apskriejusi visus. Dabar jau niekas neneigė, kad Jo galia didesnė nei žmogaus. Nazareto gyventojai žinojo, kad Jis keliavo darydamas gera ir gydydamas šėtono prislėgtuosius. Visuose aplinkinių kaimų namuose nebesigirdėjo nė menkiausios ligonio dejonės, mat per juos perėjęs Jėzus išgydė visas negalias. Kiekviename Jo gyvenimo poelgyje apsi-reiškianti malonė liudijo apie Jo dieviškąjį patepimą.

Klausantis Jėzaus žodžių, nazariečius sujaudino Dievo Dvasia. Tačiau net dabar jie nenorėjo pripažinti, kad šis Žmogus, išaugęs tarp jų, buvo kažkoks kitoks ar pranašesnis už juos. Jie vis dar su kartėliu prisiminė, kad nors Jis sakėsi esąs Pažadėtasis, bet iš tiesų paneigė juos esant Izraeliu – parodė, kad jie mažiau verti Dievo malonės nei pagonys. Taigi nors jie klausė: „Iš kur šitam tokia išmintis ir stebuklinga galybė?“, jie nepriėmė Jo kaip Kristaus nuo Dievo. Dėl jų netikėjimo Gelbėtojas negalėjo tarp jų padaryti daugelio stebuklų. Vos kelios širdys buvo atviros Jo palaiminimui, tad Jis nenoriai iškeliauvo ir daugiau nebegrįžo.

Suvešėjęs netikėjimas ir toliau valdė Nazareto gyventojus. Užvaldė jis ir aukščiausiojo teismo tarybą bei tautą. Pirmasis kunigų ir eilinių gyventojų Šventosios Dvasios jėgos apsi-reiškimo atmetimas buvo pabaigos pradžia. Kad įrodytų, jog jų pirmasis pasipriešinimas buvo teisingas, nuo tada jie visuomet kabinėjosi prie Kristaus žodžių. Šventosios Dvasios atmetimas kulminaciją pasiekė ant Golotos kryžiaus, jų miestas buvo sugriautas, o Dangaus vėjai išblaškė tautą.

O, kaip Kristus troško atverti Izraeliui brangius tiesos lobynus! Tačiau izraelitai buvo tokie dvasiškai akli, kad atskleisti jiems tiesas apie Jo karalystę buvo neįmanoma. Jie laikėsi įsikibę savo išpažinimo ir beprasmiskų apeigų, nors čia pat buvo Dangaus tiesa. Jie leido pinigų pelams ir lukštams, o gyvybės duona buvo ranka

pasiekiamo. Kodėl jie nesigilino į Dievo Žodį ir uoliai nesistengė išsiaiškinti, ar neklysta? Senajame Testamente buvo smulkiai apibūdinta Kristaus tarnystė, ir Jis pats ne kartą citavo pranašus skelbdamas: „Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai.“ Jeigu jie būtų nuosirdžiai tyrinėję Šventąjį Raštą ir patikrinę savo teorijas Dievo Žodžiu, Jėzui nebūtų tekę raudoti dėl jų neklusnumo. Jam nebūtų reikėję skelbti: „Štai paliekami jums jūsų namai.“ (Luko 13, 35) Jie galėjo susipažinti su Jo mesijinio darbo įrodymais, ir negandų, kurios sugriovė jų išdidųjį miestą, būtų išvengta. Tačiau aklas fanatizmas susiaurino žydų protavimą. Kristaus mokymas apnuogino jų charakterio ydas ir reikalavo atgailauti. Jeigu jie būtų priėmę Jo pamokas, jų gyvenimas būtų pasikeitęs ir jų puoselėjamos viltys išsipildžiusios. Kad būtų pagerbti Dangaus, jie turėjo paaukoti žmogišką garbę. Jeigu jie būtų paklusę šio naujojo Mokytojo žodžiams, jie būtų pasipriešinę didžiųjų to metų mastytojų bei mokytojų nuomonei.

Kristaus laikais tiesa nebuvo populiari. Nepopuliari ji ir šiandien. Ji nepopuliari nuo tada, kai šėtonas pirmą kartą sukėlė žmogaus antipatiją jai, sekdamas pasakas, skatinančias aukštinti save. Argi nūdien nesusiduriame su teorijomis bei doktrinomis, kurios nepagrįstos Dievo Žodžiu? Žmonės laikosi jų taip tvirtai, kaip žydai laikėsi savo tradicijų.

Žydų vyresnieji buvo pilni dvasinio išdidumo. Jų geismas išaukštinti save pasireiškė net šventyklos apeiginėse pamaldose. Jie mėgo užimti garbingiausias vietas sinagogoje. Jiems patiko, kai žmonės juos sveikino turguje, jų savimeilę glostė žmonių lūpomis tariami jų titulai. Blėstant tikrajam pasišventimui, jie vis pavydžiau sergėjo savo tradicijas ir apeigas.

Kadangi savanaudiški prietarai aptemdė žydų vyresniųjų nuovoką, jie neįstengė suderinti įtikinamų Kristaus žodžių jėgos su Jo gyvenimo nuolankumu. Jie

Šie žmonės didžiavosi, kad laikosi Įstatymo; tačiau dabar, kai buvo pasipriešinta jų įsitikinimams, jie buvo pasiruošę net žmogžudystei. Susirinkusieji pabiro kas kur ir, uždėję rankas ant Jėzaus, ištūmė Jį iš sinagogos ir išvarė iš miesto. Atrodė, jog visi trokšta Jį prazudyti. Jie nuvijo Jį iki kalno pakriūtės ir norėjo nustumti žemyn. Orą drebino šūksniai ir prakeikimai. Kai kurie paleido į Jį akmenis, bet staiga Jis dingo iš jų tarpo. Dangaus pasiuntiniai, buvę šalia Jėzaus sinagogoje, lydėjo Jį ir įsisiautusiame minioje. Jie pridengė Jį nuo priešų ir išvedė į saugią vietą.

neįvertino to fakto, kad išorė gali neat-skleisti tikrosios didybės. Šio Žmogaus skurdas atrodė visiškai nesuderinamas su Jo tvirtinimu, kad Jis esąs Mesijas. Jiems kilo klausimai: Jeigu Jis tikrai yra Tas, kuo save laiko, kodėl Jis toks paprastas? Jeigu Jam nereikia ginkluotųjų pajėgų, kas laukia jų tautos? Kaip

ilgai lauktoji jėga ir šlovė privers tautas paklusti žydų miestui? Argi kunigai nemokė, kad Izraelis viešpataus visoje žemėje? Ir argi gali būti, kad didieji religiniai mokytojai klydo?

Tačiau atstumti Jėzų žydus paskatino ne tik išorinės šlovės Jo gyvenime nebuvimas. Jis buvo tyrumo įsikūnijimas, o jie netyri. Jis rodė žmonėms nesutepto sąžiningumo pavyzdį. Jo skaistus gyvenimas įžiebė šviesą jų širdyse. Jo nuoširdumas atskleidė jų nenuoširdumą. Jis parodė jų apsimestinio pasišventimo beprasmiškumą ir atskleidė bjauriausią neteisybę juose. Tokia šviesa buvo nepageidautina.

Jeigu Kristus būtų rodęs dėmesį fariziejams ir liaupsinęs jų išsilavinimą ir

pasišventimą, jie su džiaugsmu būtų Jį priėmę. Tačiau Jėzus kalbėjo apie Dangaus karalystę kaip apie gailestingumą visiems žmonėms, o tokios religijos jie negalėjo toleruoti. Jų pačių pavyzdys ir mokymas niekada nebuvo tokie, kad Dievo patarnavimas atrodytų pageidautinas. Matant, kaip Jėzus skiria dėmesį jų nekenčiamiems ir niekinamiems žmonėms, jų išdidžios širdys drebėjo iš neapykantos. Nors fariziejai gyrėsi, kad „liūtas iš Judo giminės“ (*Aprėiskimo* 5, 5) iškels Izraelį virš visų kitų tautų, savo ambicingų vilčių žlugimą jie galėjo iškęsti lengviau nei Kristaus priekaištą dėl jų nuodėmių ar net Jo tyrumo žadinamą kaltės jausmą.

25 SKYRIUS

MOKINIŲ PAŠAUKIMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 4, 18–22;
Morkaus 1, 16–20; Luko 5, 1–11*

PRIE GALILĖJOS ežero aušo rytas. Mokiniai, išvarginti bergždžio nakties darbo, vis dar tebebuvo savo valtyse. Ant kranto pabūti vienas atėjo Jėzus. Ankstyvą rytmetį Jis tikėjosi truputį pailsėti nuo minios, kuri sekiojo paskui Jį kiekvieną dieną. Tačiau netrukus aplink Jį pradėjo burtis žmonės. Jų sparčiai gausėjo, ir Jį spaudė iš visų pusių. Tuo metu į krantą išlipo mokiniai. Kad išvengtų minios spaudimo, Jėzus įlipo į Petro valtį ir liepė šiek tiek atsistumti nuo kranto. Iš čia Jėzus buvo visiems geriau matomas bei girdimas ir galėjo mokyti susirinkusiuosius.

Koks tai buvo reginys angelams! Jų šlovingasis Vadas sėdi bangų linguojamoje žvejų valtyje ir nuščiuvusiai miniai, susibūrusiai ligi pat vandens, skelbia gerąją išgelbėjimo naujieną! Tas, kurį garbino visas dangus, dabar atvirame ore paprastiems žmonėms aiškino didžiąsias savo karalystės tiesas. Tačiau tinkamės aplinkos Jo darbui ir būti negalėjo. Ežeras, kalnai, besidriekiantys laukai, saulės užlieta žemė – viskas iliustravo

Jo pamokas ir giliai įrašė jas į žmonių sąmonę. Ir nė viena Kristaus pamoka neliko be vaisiaus. Kiekviena žinia iš Jo lūpų pasiekė širdis kaip amžinojo gyvenimo žodis.

Kiekvienas akimirksnis ant kranto susispietusiai miniai buvo prasmingas. Senoliai klausėsi pasirėmę ant lazdų, darbų užgrūdinti valstiečiai – nuo kalvų, žvejai – ežere. Prekeiviai ir rabinai, turtuoliai ir išsilavinusieji, seni ir jauni, atsivedę savo ligonius ir kenčiančiuosius, spraudėsi arčiau, kad išgirstų dieviškojo Mokytojo žodžius. Tokius reginius numatė pranašai:

„Zabulono žeme ir Neftalio žeme!
Paežerės juosta, žeme už Jordano –
pagonių Galilėja!
Tamsybėje tūnanti tauta
išvydo skaisčią šviesą,
gyvenantiems ūksmingoje mirties
salyje užtekėjo šviesybė.“

Be minios ant Genezareto krantų, mokydamas Jėzus turėjo galvoje ir kita

Koks tai buvo reginys angelams! Jų šlovingasis Vadas sėdi bangų linguojamoje žvejo valtyje ir nuščiuvusiai miniai, susibūrusiai ligi pat vandens, skelbia gerąją išgelbėjimo naujieną! Tas, kurį garbino visas dangus, dabar atvirame ore paprastiems žmonėms aiškino didžiulias savo karalystės tiesas.

savo auditoriją. Žvelgdamas toli į ateitį, Jis regėjo savo ištikimuosius kalėjimuose bei teismo salėse, gundomus, vienišus ir sergančius. Visos džiaugsmo, kovos ir sumaisties scenos buvo atviros Jo akims. Kalbėdamas susirinkusiesiems, Jis kreipėsi ir į tas kitas širdis, ir Jo žodžiai turėjo pasiekti jas kaip vilties žinia sunkią valandą, paguoda liūdesy ir dangaus šviesa tamsybėse. Per Šventąją Dvasią tas balsas, kuris skambėjo iš žvejo valtės Galilėjos ežere, neš ramybę žmonių širdims ir laikų pabaigoje.

Baigęs mokyti, Jėzus atsigręžė į Petrą ir liepė jam plaukti į ežerą bei užmesti tinklus. Petras sudvejojo: visą naktį žvejojęs jis nieko nepagavo. Leisdamas valandas vienumoje, jis mąstė apie požemio celėje uždaryto Jono Krikštytojo likimą. Jo mintys sukosi apie Jėzaus bei Jo sekėjų ateities darbus, nesėkmę Judėjoje bei kunigų ir rabinų pyktį. Jam nesisekė net jo paties darbe – pažvelgus į tuščius tinklus ateitis atrodė niūri ir neteikianti vilčių. „Mokytojau, mes, kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl Tavo žodžio užmesiu tinklus.“

(Luko 5, 5)

Naktis buvo vienintelis palankus metas žvejoti skaidriuose ežero vandenyse. Nesėkmingai vargus pernakt, atrodė beprasmiška užmetinėti tinklus dar ir dieną. Tačiau taip liepė Jėzus, ir meilė savo Mokytojui privertė mokinius paklusti. Simonas su broliu užmetė tinklą. Kai pamėgino ištraukti, žuvies buvo tiek, kad tinklas ėmė plyšti. Jiems teko pasitelkti į pagalbą Jokūbą ir Joną. Kai laimikis buvo ištrauktas, abi valtys nugrimzdo taip giliai, jog kilo pavojus nuskęsti.

Tačiau Petras dabar negalvojo nei apie valtis, nei apie išlipimą į krantą. Šis stebuklas labiau už visus kitus matytus jam buvo dieviškosios jėgos apsi-reiškimas. Jėzuje jis išvydo Tą, kuriam pavaldi visa gamta. Dievybės Artumas parodė jo paties nešventumą. Jį užvaldė meilė Mokytojui, gėda dėl savojo netikėjimo, dėkingumas Kristui už Jo malonin-gumą, pagaliau savo paties nuodėmin-gumo jausmas begalinio tyrumo Artume. Kol jo bičiuliai tuštino tinklus, Petras puolė Išgelbėtojui po kojų ir sušuko: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“

Tai buvo tas pats dieviškojo šventumo Artumas, kuris privertė pranašą Danielių kristi kaip negyvą priešais Dievo angelą. Jis pasakė: „Aš netekau jėgų, mirtinai išblyškau ir buvau visiškai bejėgis.“

Tie, kurie užvis labiau myli Kristų, labiausiai ir sės gėrį. Kas išsižada savęs, leidžia savo širdyje darbuotis Šventajai Dvasiai ir gyvena visiškai pasišventęs Dievui, gali būti be galo naudingas. Jeigu žmonės laikysis būtinų drausmės nemurmėdami ir neišklysdami iš kelio, Dievas mokys juos kiekvieną valandą ir kiekvieną dieną. Jis trokšta apreikšti savo malonę. Jeigu Jo tauta nesipriešins, Jis gausiai lies per žmones išgelbėjimo versmes. Jei nuolankūs žmonės bus skatinami daryti visus gerus darbus, kuriuos tik gali atlikti, jeigu jų uolumo neužgniauš sulaikanti ranka, tada ten, kur dabar yra vos vienas kitas Kristus darbininkas, jų rasis šimtai.

Išvydęs Viešpaties šlovę Izaijas sušuko: „Vargas man, nes esu žuvis! Aš – žmogus, kurio lūpos suteptos, gyvenu tau-toje, kurios lūpos suteptos, ir savo akimis regiu Karalių, Galybių Viešpatį.“ (Danieliaus 10, 8; Izaijo 6, 5) Žmogiškumas su savo silpnybėmis ir nuodėmėmis susilietė su dieviškumo tobulybe ir pasijuto nevertas ir nešventas. Taip nutiko visiems, kuriems buvo leista išvysti Dievo didybę ir galybę.

Petras sušuko: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“, tačiau

Petras sušuko: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“, tačiau apkabino Jėzaus kojas, nes nenorėjo atsiskirti nuo Jo. Gelbėtojas atsakė: „Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejosi.“ Tik po to, kai Izaijas išvydo Dievo šventumą ir savo nevertumą, jam buvo patikėta dieviška žinia. Tik po to, kai Petras išsižadėjo savęs ir pasiklovė dieviška jėga, jis buvo pakviestas dirbti dėl Kristaus.

apkabino Jėzaus kojas, nes nenorėjo atsiskirti nuo Jo. Gelbėtojas atsakė: „Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejosi.“ Tik po to, kai Izaijas išvydo Dievo šventumą ir savo nevertumą, jam buvo patikėta dieviškoji žinia. Tik po to, kai Petras išsižadėjo savęs ir pasiklovė dieviška jėga, jis buvo pakviestas dirbti dėl Kristaus.

Iki tol nė vienas iš mokinių nebuvo pilnateisiai Jėzaus bendradarbiai. Jie matė daugelį Jo stebuklų ir klausėsi Jo pamokslų, tačiau savo ankstesnių užsiėmimų dar nebuvo visiškai palikę.

Jono Krikštytojo įkalinimas juos visus skaudžiai nuvylė. Jeigu tokia Jono misijos pabaiga, kaip jie galėjo dėti viltis į

savo Mokytoją, prieš kurį sukilo visi aukštieji kunigai. Tokiomis aplinkybėmis bent trumpam grįžti prie savo žvejybos jiems būtų buvusi atgaiva. Bet štai Jėzus pakvietė juos palikti savo buvusį gyvenimą ir suvienyti savo interesus su Jo. Petras kvietimą priėmė. Pasiekęs krantą Jėzus liepė dar trims mokiniams: „Eikite paskui Mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais.“ Ir jie kaipmat viską palikę nusekė paskui Jį.

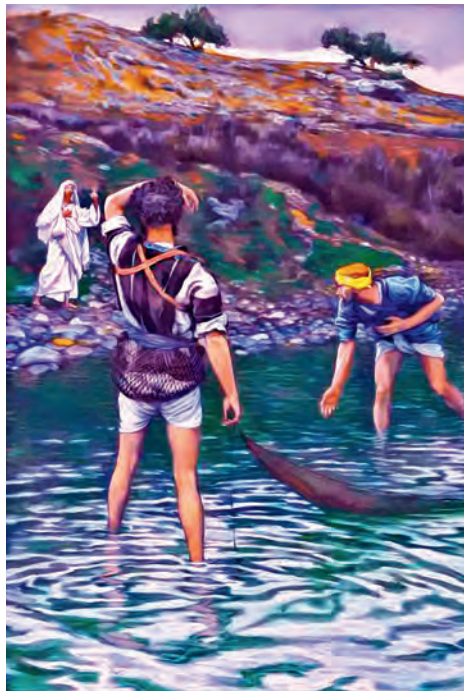
Prieš paragindamas mokinius palikti savo tinklus bei valtis, Jėzus užtikrino juos, kad Dievas patenkins jų reikmes. Už tai, kad Petras leido pasinaudoti savo valtimi skelbiant Evangeliją, jam buvo gausiai atlyginta. Tas, kuris „turi turtu

visiems, kurie Jo šaukiasi“, pasakė: „Duokite, ir jums bus duota; saikas geras, prikimštas, sukratytas ir su kaupu bus atiduotas jums į užantį.“ (Romiečiams 10, 12; Luko 6, 38) Taip Jis atlygino savo mokiniams už tarnystę. Ir už kiekvieną auką Jo tarnavime bus atlyginta pagal „beribi... malonės lobį“ (Efeziečiams 3, 20; 2, 7).

Tą liūdną naktį ežere nuo Kristaus atsiskyrusius mokinius sunkiai slėgė netikėjimas ir alino bevaisis triūsas. O Jo Artumas atgaivino jų tikėjimą, suteikė džiaugsmo ir atnešė sėkmę. Taip yra ir su mumis: be Kristaus mūsų darbas bergždžias, todėl lengva prarasti pasitikėjimą ir pradėti murmėti. Tačiau kai Jis šalia, ir mes dirbame Jo vadovaujami, džiūgaujam matydami Jo galybę. Šėtonas daro viską, kad įstumtų širdį į nevirtį; Kristus stengiasi įkvėpti tikėjimą ir viltį.

Giliau slypinti pamoka, kurią mokiniai įsisavino iš šio stebuklo, yra pamoka ir mums – kad Tas, kuris geba surinkti ežero žuvis, gali paveikti ir žmonių širdis ir pritraukti jas savo meilės tinklais, kad Jo tarnai galėtų tapti žmonių žvejais.

Jie buvo paprasti, neišsilavinę žmonės, tie Galilėjos žvejai. Tačiau Kristus, pasaulio šviesa, puikiai sugebėjo padaryti juos tinkamus tam darbui, kuriam juos išrinko. Išgelbėtojas neniekino išsilavinimo; mat pavaldi Dievo meilei ir pasišventusi tarnauti Jam intelektualioji kultūra yra palaiminimas. Tačiau pro to meto išmintinguosius Jis praėjo, nes jie buvo tokie pasitikintys savimi, kad negalėjo užjausti kenčiančios žmonijos ir tapti Žmogaus iš Nazareto bendradarbiai. Jų fanatizmas paniekino Kristaus mokymą. Viešpats Jėzus pasirenka bendradarbiauti tuos, per kuriuos gali netrukdomai tekėti Jo malonė. Pirmoji pamoka, kurią turi išmokyti visi, norintys tapti Dievo bendradarbiais, yra nepasitikėjimas savimi. Tik tada jie bus pasirėngę perimti Kristaus charakterį. Tai neįgyjama jokiuose universitetuose. Šios išminties galima pasisemti tik iš dieviškojo Mokytojo.

Prieš paragindamas mokinius palikti savo tinklus bei valtis, Jėzus užtikrino juos, kad Dievas patenkins jų reikmes. Už tai, kad Petras leido pasinaudoti savo valtimi skelbiant Evangeliją, jam buvo gausiai atlyginta. Tas, kuris „turi turtų visiems, kurie Jo šaukiasi“, pasakė: „Duokite, ir jums bus duota; saikas geras, prikimštas, sukratytas ir su kaupu bus atiduotas jums į užantį.“ (Romiečiams 10, 12; Luko 6, 38)

Jėzus pasirinko neišlavintus žvejus, kadangi jie nesimokė to meto tradicijų ir klaidingų papročių. Jie buvo iš prigimtųjų gabūs, nuolankūs ir norintys mokytis – tokius žmones Jis galėjo lavinti savo darbui. Gyvenimo kasdienybėje galima sutikti daug žmonių, kurie kantariai atlieka savo įprastinius darbus, nė nenumanydami apie savyje slypinčias galias, kurios atgaivintos gali iškelti juos iki garbingiausių pasaulio žmonių. Kad būtų pažadinti šie snaudžiantys gebėjimai, turi prisilytėti igudusi ranka. Kaip

Jie buvo paprasti, neišsilavinę žmonės, tie Galilėjos žvejai. Tačiau Kristus, pasaulio šviesa, puikiausiai sugebėjo padaryti juos tinkamus tam darbui, kuriam juos išrinko. Išgelbėtojas neniekino išsilavinimo; mat pavaldi Dievo meilei ir pasišventusi tarnauti Jam intelektualioji kultūra yra palaiminimas. Tačiau pro to meto išmintinguosius Jis praėjo, nes jie buvo tokie pasitikintys savimi, kad negalėjo užjausti kenčiančios žmonijos ir tapti Žmogaus iš Nazareto bendradarbiai.

tik tokius žmones Jėzus pašaukė tapti savo bendradarbiais; jiems Jis suteikė bendravimo su Juo privalumą. Tokio mokytojo neturėjo nė vienas pasaulio didžiūnas. Išugdyti Išgelbėtojo, mokiniai nebebuvo neišmanėliai ar nekultūringi. Savo mąstymu ir charakteriu jie tapo panašūs į Jį, ir kiti žinojo, kad jie buvo su Jėzumi.

Svarbiausias išsilavinimo tikslas – perteikti ne tik žinias, bet ir tą gyvybinę energiją, kuri gaunama susilietus protui su protu, sielai su siela. Tik gyvybė gali

sukurti gyvybę. Tad kokia jiems buvo suteikta privilegija trejus metus kasdien palaikyti ryši su ta dieviškąja gyvybe, iš kurios kyla visi gyvastį teikiantys paskatinimai, kurie laimina pasaulį! Mylimiausias Jėzaus mokinys Jonas labiau už savo bendražygius atsidavė tos nuostabios gyvybės jėgai. Jis pasakė: „Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjome ir liudijame, ir skelbiame jums amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir pasirodė mums“; „iš Jo pilnatvės visi mes esame gavę malonę po malonės.“ (1 Jono 1, 2; Jono 1, 16)

Mūsų Viešpaties apaštalai patys savaime neturėjo nieko, kas būtų atnešę jiems šlovę. Akivaizdu, kad jų darbu sėkmę lėmė tik Dievas. Šių žmonių gyvenimas, jų išsiugdyti charakteriai ir tas galingas darbas, kurį per juos atliko Dievas, liudija, ką Jis padarys su visais, kurie nori mokytis ir yra klusnūs.

Tie, kurie užvis labiau myli Kristų, labiausiai ir sės gėrį. Kas išsižada savęs, leidžia savo širdyje darbuotis Šventajai Dvasiai ir gyvena visiškai pasišventęs Dievui, gali būti be galo naudingas. Jeigu žmonės laikysis būtinos drausmės nemurmėdami ir neišklįsdami iš kelio, Dievas mokys juos kiekvieną valandą ir kiekvieną dieną. Jis trokšta apreikšti savo malonę. Jeigu Jo tauta nesipriešins, Jis gausiai lies per žmones išgelbėjimo versmes. Jei nuolankūs žmonės bus skatinami daryti visus gerus darbus, kuriuos tik gali atlikti, jeigu jų uolumo neužgniauš sulaikanti ranka, tada ten, kur dabar yra vos vienas kitas Kristaus darbininkas, jų rasis šimtai.

Dievas paima žmones tokius, kokie jie yra, ir, jeigu jie atsiduoda Jam, renigia juos savo tarnystei. Sielos priimta Dievo Dvasia atgaivins visus jos gebėjimus. Vadovaujamas Šventosios Dvasios, be išlygų Dievui atsidavęs protas vystosi harmoningai ir yra stiprinamas, kad suprastų bei vykdytų Dievo reikalavimus. Silpnas, neryžtingas charakteris tampa stiprus ir tvirtas. Nuolatinis

pasišventimas įtvirtina tokius artimus ryšius tarp Jėzaus ir Jo mokinio, kad krikščionis savo mąstymu ir charakteriu tampa panašus į Jį. Ryšys su Kristumi užtikrina aiškesnį ir platesnį pasaulio matymą. Mokinys tampa išvalgesnis, jo mąstymas labiau pusiausvyras. Tas, kuris trokšta tarnauti Kristui, yra taip gaivinamas gyvybę teikiančios Teisumo

Saulės jėgos, kad gali duoti gausių vaisių Dievo šlovei.

Garsiausi pasaulio menininkai ir mokslininkai mokėsi iš nuolankių krikščionių, kurie buvo laikomi neišsilavinusiais. Tačiau šie paprasti mokiniai gavo išsilavinimą aukščiausioje mokykloje iš visų. Jie sėdėjo prie kojų To, kuris kalbėjo kaip „joks žmogus niekada nekalbėjo“.

KAFARNAUME

KAFARNAUME JĖZUS buvo kelis kartus apsistojęs, keliaudamas tai į viena, tai į kita pusę, ir toji vietovė tapo žinoma, kaip *Jo miestas*. Jis buvo prie Galilėjos ežero, prie pat gražios Genezareto lygumos, tiesiog joje.

Į lygumą giliai įsirižęs ežeras sukuria itin švelnų pietų klimatą. Čia Kristaus laikais žydėjo palmės bei alyvmedžiai, vešėjo sodai, vynuogynai, žaliavo laukai, skleidėsi spalvingos gėlės, gaivinamos iš uolų gurgančių versmių. Ežero pakrantėje ir kiek atokiau jį gaubiančiose kalvose buvo išsibarstę miesteliai ir kaimai. Ežere knibždėte knibždėjo žvejų valtyų. Visur virė gyvenimas.

Pats Kafarnaumas puikiausiai pasitarnavo kaip Išgelbėtojo darbo centras. Jis buvo prie pagrindinio kelio, vedančio iš Damasko į Jeruzalę bei Egiptą ir prie Viduržemio jūros. Per miestą traukdavo žmonės iš daugybės kraštų ir stabtelėdavo pailsėti. Čia Jėzus galėjo sutikti įvairių tautų bei rangų žmones – turtingus didikus bei skurdžią prastuomenę, todėl

Jo pamokos galėjo būti nuneštos į kitas šalis ir pasklisti daugelyje šeimų. Taip žmonės galėjo būti paskatinti tyrinėti pranašystes, kreipti dėmesį į Gelbėtoją, ir pasauliui būtų buvusi atskleista Jo misija.

Nors aukščiausioji teismo taryba buvo nusiteikusi prieš Jėzų, žmonės susidomėję laukė, kaipgi vystysis Jo misija. Susijaudinęs įvykius sekė visas dangus. Angelai rengė kelią Jo tarnystei, žadino žmonių širdis ir traukė juos prie Gelbėtojo.

Kafarnaume Kristaus išgydytas didiko sūnus išvydo Jo galybę. O rūmų pareigūnas ir jo šeima su džiaugsmu paliudijo apie savo tikėjimą. Kai pasklido žinia, kad tarp jų – pats Mokytojas, subruzdavo visas miestas. Minios plūdo pas Jį. Šabo (sabatos) dieną į sinagogą sugūžėjo tiek žmonių, kad daugeliui teko grįžti iš kur atėjus, nes nepavyko patekti vidun.

Visi girdėję Gelbėtoją „labai stebėjosi Jo mokslu, nes Jo žodis dvelkė galybe“. „Jis mokė ne kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip turintis galią.“ (*Luko 4, 32; Mato 7, 29*) Rašto aiškintojų ir vyresniųjų mokymas buvo šaltas ir formalus it mechanškai kalamos pamokos. Dievo Žodis jiems neturėjo gyvybinės jėgos. Jį ištūmė jų pačių idėjos bei tradicijos. Įprastinėse apeigose jie tarėsi aiškinantys Įstatymą, tačiau Dievo įkvėpimas nesujaudindavo nei jų, nei klausytojų širdžių.

Jėzus nesivėlė į įvairius žydų nesutarimus. Jo darbas buvo skelbti tiesą. Jo žodžiai apšvietė patriarchų ir pranašų mokymą, todėl Šventasis Raštas žmonėms tapo nauju apreiškimu. Jo

Jėzaus švelnus gailestingumas buvo kaip gydantis prisilietimas pavargusioms ir rūpesčių prislėgtoms širdims. Net tarp įtūžusių priešų Jį supo ramybės dvasia. Jo veido grožis, Jo charakterio švelnumas, o svarbiausia – meilė Jo žvilgsnyje ir balse, patraukdavo prie Jo visus, kurių širdys nebuvo užkietėjusios netikėjime. Jeigu ne toji švelni, gailestinga dvasia, kuri dvelkė iš kiekvieno Jo žvilgsnio ir žodžio, Jis nebūtų patraukęs tiek daug žmonių. Pas Jį atėję ligoniai jau-tė, kad Jis rūpinasi jais kaip ištikimas ir švelnus draugas, todėl jie panūdavo daugiau sužinoti apie Jo aiškinamas tiesas. Dangus priartėdavo.

klausytojai dar niekada nebuvo taip giliai perpratę Dievo Žodį.

Jėzus nusileido iki žmonių lygmens kaip Tas, kuris žino jų sunkumus. Išdėstęs tiesą aiškiai ir paprastai, Jis atskleidė jos grožį. Jo kalba buvo tyra, išgryninta ir skaidri kaip tekanti versmė. Tiems, kurie klausėsi monotoniškų rabinų intonacijų, Jo balsas skambėjo lyg muzika. Tačiau nors Jėzaus mokymas buvo paprastas, Jis kalbėjo kaip turintis valdžią. Ši savybė išskyrė Jo mokymą iš visų kitų. Rabinai kalbėjo abejodami ir neryžtingai, tarsi Šventasis Raštas galėtų būti aiškinamas ir vienaip, ir absoliučiai kitaip. Jų klausytojams kasdien darėsi vis neaiškiau. O Jėzus aiškino Raštą su neabejotinu autoritetu. Kad ir kokia tema Jis kalbėjo, dėstė ją su jėga, ir Jo žodžiams nebuvo įmanoma paprieštarauti.

Jėzus buvo uolus, bet niekada nesikarščiuodavo. Jis kalbėjo taip, tarsi siektų tam tikro tikslo. Jis iškėlė prieš akis amžinojo pasaulio realijas. Kiekviena tema atskleisdavo, koks yra Dievas. Jėzus stengėsi sugriauti susižavėjimo žemiškais dalykais kerus. Jis parodė šio gyvenimo dalykų vietą, jų pavaldumą amžiniems interesams; tačiau jų svarbos neneigė. Jis mokė, kad dangus ir žemė yra susiję, todėl dieviškosios tiesos pažinimas parengia žmogų geriau atlikti savo kasdienės pareigas. Jis kalbėjo pažįstas dangų, suvokiąs savo ryšį su Dievu ir kartu pripažįstas vienybę su kiekvienu žmonių nariu.

Jo nešama gailestingumo žinia buvo tokia įvairiapusė, jog tiko visiems klausytojams. Jėzus mokėjo „žodžiu stiprinti nuvargusius“ (*Izaiai 50, 4*); mat malonė buvo išlieta ant Jo lūpų, kad Jis galėtų kuo patraukliau perteikti žmonėms tiesos lobius. Jis mokėjo taktiškai prieiti prie protų, kurie buvo kupini prietarų, ir nustebinti juos pavyzdžiais, atkreipiančiais jų dėmesį. Per vaizduotę Jėzus pasiekdavo širdį. Jo pavyzdžiai buvo iš kasdienio gyvenimo ir, nors paprastučiai,

kupini nuostabiai gilios prasmės. Danguje skraidantys paukščiai, laukų lelijos, sėkla, piemuo ir avys – šiais vaizdiniais Kristus iliustravo nemirtingąją tiesą; ir vėliau, kai Jo klausiusieji atsitiktinai pamatydavo šiuos dalykus gamtoje, jie prisimindavo Jo žodžius. Kristaus pavyzdžiai nuolatos kartojo Jo pamokas.

Kristus niekada nepataikavo žmonėms. Jis niekuomet nekalbėjo to, kas išaukštintų jų fantazijas bei išvaizdavimus, ir neliaupsino jų už jų išmintingus išradimus; tačiau giliai pamantys ir prietarų neturintys žmonės priimdavo Jo mokymą ir įsitikindavo, kad Jis išbando jų išmintį. Jie stebėdavosi paprasčiausia kalba perteikiamomis dvasinėmis tiesomis. Jo žodžiai žavėjo ir labiausiai išsilavinusius; jie buvo naudingi ir visiškiems bemoksliais. Jis turėjo ką pasakyti berakščiams; net pagonyms suprato, kad Jis neša jiems žinią.

Jėzaus švelnus gailestingumas buvo kaip gydantis prisilietimas pavargusioms ir rūpesčių prislėgtoms širdims. Net tarp įtūžusių priešų Jį supo ramybės dvasia. Jo veido grožis, Jo charakterio švelnumas, o svarbiausia – meilė Jo žvilgsnyje ir balse, patraukdavo prie Jo visus, kurių širdys nebuvo užkietėjusios netikėjime. Jeigu ne toji švelni, gailestinga dvasia, kuri dvelkė iš kiekvieno Jo žvilgsnio ir žodžio, Jis nebūtų patraukęs tiek daug žmonių. Pas Jį atėję ligoniai jautė, kad Jis rūpinasi jais kaip ištikimas ir švelnus draugas, todėl jie panūdavo daugiau sužinoti apie Jo aiškinamas tiesas. Dangus priartėdavo. Jie trokšdavo pasilikti Jo Artume, kad Jo meilė juos guostų nuolatos.

Jėzus įdėmiai stebėjo, kaip keičiasi Jo klausytojų veido išraiška. Jį ypač džiugino veidai, kuriuose atsispindėjo susidomėjimas ir pasitenkinimas. Gelbėtoji buvo gera matyti, kaip sielą perveriančios tiesos strėlės sugriauna savanau-diškumo užtvaras ir pažadina atgailą, o galiausiai ir dėkingumą. Aprėpęs akimis nuščiuvusią minią ir atpažinęs jau

matytus veidus, Jėzus nušvisdavo iš džiaugsmo. Juose Jis išvelgė būsimuosius savo karalystės pavaldinius. O kai aiškiai ištarta tiesa užkliudydavo koki nors branginamą stabą, Jėzus taip pat pastebėdavo pasikeitusius veidus, šaltus, griežtus žvilgsnius, liudijančius, kad šviesa nepageidautina. Matant žmones, atsisakančius priimti ramybės žinią, Jo širdį ligi pat gelmių perverdavo skausmas.

Jėzus sinagogoje kalbėjo apie karalystę, kurią atėjo įkurti, ir savo misiją išvaduoti šėtono belaisvius. Staiga Jį pertraukė siaubingas klyksmas. Iš minios į priekį išsiveržė pamišėlis ir sušuko: „Šalin! Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarėnai? Gal atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas Tu esi: Dievo šventasis!“

Kilo sumaištis ir išgastis. Žmonių dėmesys buvo atitrauktas nuo Kristaus, Jo žodžių niekas nebesiklausė. To ir siekė šėtonas, atvesdamas savo auką į sinagogą. Tačiau Jėzus sudraudė demoną: „Nutilk ir išeik iš jo! Nubloškęs jį į sinagogos vidurį, demonas išėjo, nė kiek jo nesužeidęs.“

Velnias buvo aptemdęs to vargšo žmogaus protą, bet Išgelbėtojo Artume šviesos spindulys perskrodė tamsą. Žmogus panoro išsivaduoti iš šėtono valdžios; tačiau demonas pasipriešino Kristaus galiai. Kai žmogus pamėgino kreiptis į Jėzų pagalbos, piktoji dvasia idėjo į jo lūpas žodžius, ir jis sušuko apimtas siaubo agonijos. Demonas apsėstasis iš dalies suprato, jog stovi priešais Tą, kuris gali jį išlaisvinti; tačiau kai jis pabandė įsitverti į tą galingą ranką, kita valia jį sulaukė, kiti žodžiai pasipylė iš jo lūpų. Užvirė nuožmi kova tarp šėtono valdžios ir žmogaus troškimo išsivaduoti.

Tas, kuris nugalėjo šėtoną gundymų dykumoje metu, vėl stojo akis į akį su savo priešu. Demonas iš visų jėgų stengėsi išlaikyti savo auką. Šis pralaimėjimas būtų reiškęs Jėzaus pergalę. Atrodė, jog iškankintas žmogus sumokės gyvybę kovoje su priešu, kuris sudarkė jo

žmogiškumą. Tačiau Gelbėtojas kalbėjo su valdžia ir išvadavo belaisvį. Žmogus, kuris ką tik buvo apsėstas, dabar stovėjo priešais apstulbusius žmones ir džiaugėsi savo laisve. Net demonas paliudijo dieviškąją Gelbėtojo jėgą.

Žmogus šlovino Dievą už savo išvadavimą. Akys, kurios visai neseniai degė beprotybės liepsna, dabar švytėjo išmintim ir plūdo dėkingumo ašaromis. Žmonės iš nuostabos neteko žado. Vos atgavę kalbos dovaną, jie kuždėjosi: „Kas gi čia? Naujas mokslas su galia?! Jis netgi netyrosioms dvasioms įsakinėja, ir tos Jo klauso!“ (*Morkaus 1, 27*)

Priežastis negalios, dėl kurios tas žmogus sukėlė tokį siaubingą reginį savo bičiuliams ir buvo našta pats sau, slėpė jo paties gyvenime. Jį buvo sužavėję nuodėmės malonumai, ir visas gyvenimas jam buvo didžiulis karnavalas. Jis nemanė, jog ims kelti pasauliui siaubą, o savo šeimai – gėdą. Jis tikėjosi leisti laiką pasinėręs į nekaltas pramogas. Tačiau pasukęs šiuo keliu žmogus ėmė greitai smukti žemyn. Nesusilaikymas ir lengvabūdiškumas iškraipė kilniausias jo prigimties savybes, ir šėtonas jį visiškai užvaldė.

Atgaila atėjo per vėlai. Kai žmogus buvo pasirengęs atiduoti visą savo turtą ir paaukoti malonumus, kad tik atgautų prarastą žmogiškumą, jis pasijuto bejėgis piktojo gniaužtuose. Įkėlus koją į priešo teritoriją, velnias užvaldė visus jo gebėjimus. Gundytojas užliūliavo jį įvairiausiomis vilionėmis, tačiau kai vargšas žmogus pateko į jo nagus, priešas pasirodė nepermaldaujamai žiaurus ir keliantis šurpą savo piktais apsilankymais. Taip bus su visais, kurie pasiduoda blogiui; jų užsiėmimo malonumai nuves į tamsiausią neviltį ar sužlugdytos sielos beprotybę.

Ta pati piktoji dvasia, kuri gundė Kristų dykumoje ir buvo apsėdusi Kafarnaumo pamišėlį, valdė ir netikinčius žydus. Tačiau bendraudama su jais ji dėjos šventa ir stengėsi juos apgauti,

pasiūlydama motyvus, dėl kurių reikėtų atstumti Išgelbėtoją. Jų padėtis buvo labiau beviltiška negu ano apsėstojo, nes jie nematė, kad Kristus jiems reikalingas, taigi buvo visiškai šėtono valdžioje.

Kristaus asmeninės tarnystės tarp žmonių metu tamsos karalystės jėgos itin suaktyvėjo. Šimtus metų velnias su savo nupuolusiais angelais siekė užvaldyti žmonių kūnus bei sielas, paskandinti juos nuodėmėje ir kančioje; paskui dėl visų šių kančių jis apkaltino Dievą. Jėzus atskleidė žmonėms Dievo charakterį. Jis griovė šėtono valdžią ir vadavo belaisvius. Nauja gyvybė, meilė ir jėga iš Dangaus jaudino žmonių širdis, o blogio kunigaikštis pakilo į kovą dėl savo karalystės pranašumo. Šėtonas sutelkė savo pajėgas ir kiekviename žingsnyje priešinosi Kristaus darbui.

Taip bus ir paskutinėje didžiojoje kovoje tarp teisumo ir nuodėmės. Kol nauja gyvybė, šviesa ir jėga nužengia iš aukštybių ant Kristaus mokinių, nauja gyvybė, kylanti iš pragaro, įkvepia šėtono parankinius. Kiekviename žemės elemente kaupiasi įtampa. Su gudrumu, kurį įgijo per šimtmečius trunkančią kovą, blogio kunigaikštis darbuojasi užsimaskavęs. Jis pasirodo kaip šviesos angelas, ir daugelis žmonių pasiduoda „klaidinančioms dvasioms ir demonų mokslams“ (1 Timotiejui 4, 1).

Kristaus laikais Izraelio vadai ir mokytojai buvo bejėgiai pasipriešinti šėtono darbui. Jie ignoravo vienintelę priemonę, kuria galėjo atsilaikyti prieš piktašias dvasias. Tai buvo Dievo Žodis, kuriuo Kristus atrėmė piktojo išpuolius. Izraelio vadai tarėsi skleidžiantys Dievo Žodį, tačiau tyrinėjo jį tik tam, kad pagrįstų savo tradicijas ir žmonių sugalvotus papročius. Jų interpretuojama Biblija išreiškė jausmus, kurių Dievas niekada nerodė. Jų mistiniai išvedžiojimai užtemdė tai, ką Jis pasakė aiškiai. Jie ginčijosi dėl nereikšmingų smulkmenų ir praktiškai neigė esmines tiesas. Taip buvo plačiai pasėta neišitikimybė. Dievo

Žodis neteko savo galios, o piktosios dvasios įgyvendino savo valią.

Istorija kartojausi. Turėdami atversta Bibliją prieš akis ir tvirtindami, jog gerbia jos mokymą, daugelis religinių vadovų ir mūsų laikais griaua tikėjimą ja kaip Dievo Žodžiu. Jie kritiškai tyrinėja Žodį ir savo nuomones iškelia aukščiau aiškiausių jo teiginių. Jų rankose Dievo Žodis praranda savo atgimdančią galią. Štai kodėl neišitikimybė kursto maištus ir tarpsta neteisybė.

Pamynęs tikėjimą Biblija, šėtonas skatina žmones ieškoti šviesos ir jėgos kitur. Taip jis išsiskverbia į tų žmonių gyvenimą. Tie, kurie atmeta paprastą Šventojo Rašto mokymą ir įtikinamą Dievo Šventosios Dvasios jėgą, kviečiasi demonus. Kritika ir spekuliacijos Šventojo Rašto temomis atvėrė kelią spiritizmui ir teosofijai – modernizuotoms senovinės pagonybės formoms, – kurie išgalėjo net mūsų Viešpatį Jėzų Kristų išpažįstančiose bažnyčiose.

Greta Evangelijos skelbimo sudaromos sąlygos veikti ir meluojančioms dvasioms. Dažnas susideda su jomis vien iš smalsumo, tačiau pamatęs veikiant kažką daugiau nei žmogaus jėga, vis labiau joms pasiduoda, kol tampa visiškai pavaldus stipresnei valiai nei jo paties. Tuomet išsivaduoti iš šios paslaptingos jėgos jau sunku. Sielos gynybinės jėgos būna pažeistos. Žmogus nebeįstengia atsispirti nuodėmei. Atstūmęs Dievo Žodžio ir Jo Dvasios apsaugą, niekas nežino, kaip giliai gali degraduoti. Slapta nuodėmė arba išisaknijusi aistra gali laikyti žmogų nelaisvėje tokį pat bejėgį, koks buvo Kafarnaumo apsėstasis. Vis dėlto situacija nebūna beviltiška.

Piktąjį įveikti mums padės ta pati priemonė, kurią naudojo Kristus, – Žodžio galia. Dievas nevaldo mūsų proto be mūsų sutikimo, bet jeigu trokštame pažinti Jo valią bei ją vykdyti, Jis pažada: „Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus.“ „Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo.“ (Jono 8,

Palikęs sinagogoje pagarbios baimės apimtus maldininkus, Jėzus atėjo į Petro namus truputį pailsėti. Tačiau ir čia šmėkštelėjo negandos šešėlis. Karščiavo Petro uošvė. Jėzus sudraudė ligą, moteris kaipmat atsikėlė iš lovos ir patarnavo Mokytojui bei Jo mokiniams.

32; 7, 17) Tikėdamas šiais pažadais kiekvienas gali būti išvaduotas iš paklydimo pinklių ir nuodėmės valdžios.

Kiekvienas žmogus laisvas pasirinkti, kokiai galiai bus pavaldus. Dar niekas nėra nupuolęs taip žemai ar taip nusidėjęs, kad nerastų išlaisvinimo Kristuje. Apsėstasis, užuot meldsis, tegali kalbėti šėtono žodžius, tačiau neištartas širdies

kreipimasis būna išgirstas. Jokios sielos pagalbos šauksmas – net jeigu jis neišreikštas žodžiais – nelieta neišklausytas. Sudariusieji Sandorą su dangaus Dievu nepaliekami šėtono valdžiai ar savo pačių silpnybėms. Išgelbėtojas juos kviečia: „O jei užuovėjos jis pas Mane ieškos? Tedaro taiką su Manimi! Taip! Tedaro taiką su Manimi!“ (Izaijo

27, 5) Tamsos jėgos kovos dėl jiems jau pavaldžios širdies, bet Dievo angelai pasipriešins dėl jos su dar didesne jėga. Viešpats sako: „Ar išplėšia kas nors grobį iš galiūno? Ar galima belaisvius atimti iš tirono? Viešpats šitaip atsako: „Žinoma! Belaisviai bus atimti iš galiūno ir grobis išplėstas iš tirono! Aš pats esu tavo reikalo gynėjas, Aš pats išvaduosiu tavo vaikus.“⁴⁶ (Izaijo 49, 24–25)

Palikęs sinagogoje pagarbios baimės apimtus maldininkus, Jėzus atėjo į Petro namus truputį pailsėti. Tačiau ir čia šmėkštelėjo negandos šešėlis. Karščiavo Petro uošvė. Jėzus sudraudė ligą, moteris kaipmat atsikėlė iš lovos ir patarnavo Mokytojui bei Jo mokiniams.

Žinia apie Kristaus darbą greitai pasisklido Kafarnaume. Bijodami rabinų, žmonės nedrįso eiti pas Jį šabo (sabatos) dieną, kad būtų išgydyti; tačiau vos tik saulei nusiritus už horizonto, kildavo didžiulis bruzdesys. Miesto gyventojai iš savo namų, krautuvėlių, turgaviečių plūsdavo prie kuklios Jėzaus pastogės. Ligoniai buvo atnešami ant gultų, atklimbinkščiuodavo pasiramtydami lazda ar prilaikomi draugų ir iš paskutiniųjų stengėsi prasibrauti arčiau Gelbėtojo.

Valandų valandas vieni ateidavo, kiti išeidavo, mat niekas nežinojo, ar rytoj dar ras Gydytoją tarp jų. Tokios dienos Kafarnaumas dar nebuvo regėjęs. Ore skardeno triumfo ir išlaisvinimo šūkiai. Gelbėtojas taip pat džiaugėsi savo sukeltu džiaugsmu. Matant susirinkusiųjų kančias, Jo širdis virpėjo iš gailėsčio, taigi Jis džiaugėsi galįs grąžinti jiems sveikatą ir laimę.

Jėzus darbavosi, kol buvo išgydytas paskutinis ligonis. Jau buvo gili naktis, kai minia išsiskirstė, ir Simono namuose įsiviešpatavo tylą. Ilga, jaudulio kupina diena praėjo, todėl Jėzus norėjo pailsėti. Tačiau miestui dar miegant, „labai anksti, dar neprašvitus, Jėzus atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi“.

Taip bėgo Jėzaus žemiškojo gyvenimo dienos. Jis dažnai paleisdavo mokinius

aplankyti namus ir pailsėti, tačiau švelniai atsispirėdavo jų mėginimams atitraukti nuo darbo ir Jį. Jis triūsavo visą dieną, mokydamas neišmanančius, gydydamas ligonius, grąžindamas regėjimą akliesiems, maitindamas minias; o vakarop arba anksti ryte traukdavo į kalnų šventovę pabendrauti su savo Tėvu. Jis dažnai visą naktį praleisdavo melddamasis ir mąstydamas ir auštant vėl imdavosi darbo tarp žmonių.

Anksti ryte Petras su bendražygiais atėjo pas Jėzų ir pranešė, kad Kafarnaumo gyventojai Jo jau ieško. Mokiniai buvo skaudžiai nusivylę tuo, kaip Kristų priėmė ligi šiolei. Jeruzalės valdininkai siekė Jį nužudyti, į Jo gyvybę kėsinosi net Jo miesto gyventojai; tačiau Kafarnaume Jėzų sutiko su džiugiu entuziazmu, tad mokinių viltys vėl atgijo. Gal tarp laisvę mylinčių galilėjiečių atsiras naujosios karalystės šalininkų? Todėl jie nustebo išgirdę Kristaus žodžius: „Eikime kitur, į gretimius miestelius, kad ir ten skelbčiau žodį, nes tam esu atėjęs.“

Džiūgaujančiame Kafarnaume kilo pavojus, kad žmonės užmirš Jo misijos tikslą. Jėzus nenorėjo atkreipti dėmesį į save vien tik kaip į Stebukladarį ar fizinių ligų gydytoją. Jis siekė patraukti žmones prie savęs kaip prie Išgelbėtojo. Žmonės norėjo tikėti, kad Jis atėjo kaip karalius, įkursiantis žemiškąją karalystę, o Jis kreipė jų mintis nuo žemiškų dalykų prie dangiškųjų. Vien pasaulietinė sėkmė būtų sutrukdžiusi Jo darbui.

Nerūpestingos minios susižavėjimas liūdino Jo dvasią. Jis nėmaž nesistengė išaukštinti savęs. Žmogaus Sūnus, skirtingai nei pasaulis, nevertino aukštos padėties, turtų ar talento. Jėzus nenaudojo nė vienos iš priemonių, kurių griebsi žmonės, kad pelnytų kitų palankumą ar pagarbą. Šimtus metų iki Jam gimstant apie Jį buvo išpranašauta: „Ne šauksmu ar pakeltu balsu; gatvėje nebus girdėti Jo balso. Nei palaužtos nendrės Jis nelauš, nei blėstančio dagčio negesins.

Jis neš tikrą teisingumą. Nepails ir nepasiduos nevilčiai, kurdamas žemėje teisingumą.“ (*Izaijo 42, 2–4*)

Fariziejai stengėsi išsiskirti skrupulingu apeigų laikymusi, pasipuikuoti pamaldumu ir dosnumu. Savo uolumą dėl religijos jie įrodinėjo apie ją diskutuodami. Ginčai tarp priešišku atskalu vykdavo garsiai ir ilgai, todėl gatvėse dažnai girdėdavosi pikti Įstatymo žinovų šūkavimai.

Jėzaus gyvenimas nuo viso to akivaizdžiai skyrėsi. Tame gyvenime niekas niekada nepastebėjo nei triukšmingų ginčų, nei noro pasipuikuoti garbinant Dievą, nei

pastangų pelnyti aplodismentus. Kristus buvo pasislėpęs Dieve, ir Dievas apsi-reiškė savo Sūnaus charakteryje. Jėzus troško, kad žmonių protai būtų nukreipti į šį apreiškimą ir jam skirtų garbę.

Teisumo Saulė nenušvito pasaulyje tokia didybe, kad apakintų savo šlove žmonių jausmus. Apie Kristų parašyta: „Tikrai Jis ateis pas mus, kaip tikrai ateina aušra.“ (*Ozėjo 6, 3*) Tyliai ir švelniai brėkšta žemėje diena, išsklaidydama nakties šešėlius ir žadindama pasaulį gyvenimui. Taip patekėjo ir Teisumo Saulė „su gydančiais spinduliais“ (*Malachijo 3, 20*).

„Apvalyk mane yzopu, ir būsiu
švarus, nuplauk mane, ir būsiu
baltesnis už sniegą.“

Psalms 51, 9

27 SKYRIUS

„TU GALI MANE APVALYTI“

*Šis skyrius pagrįstas Mato 8, 2–4; 9, 1–8. 32–34;
Morkaus 1, 40–45; 2, 1–12; Luko 5, 12–28*

IŠ VISŲ Rytuose žinomų ligų raupsai buvo sunkiausia. Nepagydomi, užkrečiami, su siaubingomis pasekmėmis savo aukoms, jie kėlė siaubą net drąsiausiems. Žydai šią ligą laikė bausme už nuodėmes, todėl vadino „Dievo rykšte“ arba „Dievo pirštu“. Giliai išišaknijusi, neišgydoma, mirtina, tautoje ji buvo nuodėmės simbolis. Apeiginis įstatymas raupsuotąjį skelbė esant nešvarų. Kaip ir mirusieji jis būdavo atskiriamas nuo sveikų žmonių. Viskas, ką jis paliesdavo, būdavo laikoma nešvariu. Net jo alsavimas esą užteršdavo orą. Žmogus, įtariantis sau šią ligą, turėjo stoti prieš kunigus, kad būtų ištirtas. Jeigu jis būdavo paskelbtas raupsuotuoju, jį atskirdavo nuo šeimos, Izraelio bendruomenės ir pasmerkdamo bendrauti tik su tokiais pačiais ligoniais. Šiuo požiūriu įstatymas buvo griežtas. Išimtis nebūdavo taikoma net karaliams ir valdovams. Šios siaubingos ligos apniktas monarchas

Raupsuotasis atrodė baisiai. Liga paliko šurpą keliančius ženklus, jo yrantis kūnas kėlė pasišlykštėjimą. Išvydę jį žmonės nustėrė ėmė trauktis atatupsti. Jie stūmė vieni kitus, kad išvengtų bet kokio sąlyčio su raupsuotuoju. Kai kas pamėgino neleisti jam eiti prie Jėzaus, bet veltui. Žmogus nei matė jį, nei girdėjo. Pasišlykštėjimas jų veiduose jam nieko nereikšė. Jis matė tik Dievo Sūnų. Girdėjo balsą tik To, kuris teikia gyvenimą mirštantiesiems. Prasibrovęs prie Jėzaus jis puolė Jam po kojų ir sušuko: „Viešpatie, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų!“

turėdavo palikti skeptrą ir bėgti nuo visuomenės.

Toli nuo savo šeimos ir draugų, raupsuotasis turėjo kęsti ligos prakeikimą. Jis privalėjo skelbti apie savo negalią, plėšdamas nuo savęs drabužius ir perspėdamas visus bėgti šalin, kad neužsikrėstų. Žmonės su siaubu ir pasišlykštėjimu klausydavosi tų vienišų tremtinių gedulingų šūksnių: „Nešvarus! Nešvarus!“

Ten, kur tarnaudamas darbavosi Kristus, raupsuotųjų buvo daug, ir žinia apie Jo darbą išiebė jiems viltį. Tačiau nuo pranašo Eliziejaus laikų dar niekas nebuvo išgydytas nuo šios ligos. Raupsuotieji nedrįso tikėtis, kad Jėzus padarys jiems tai, ko dar nebuvo padaręs jokiam žmogui. Vis dėlto atsirado vienas, kurio širdyje gimė tikėjimas. Tačiau tas žmogus nežinojo, kaip pasiekti Jėzų. Atskirtas nuo visų, kaip jis galėtų susitikti su Gydytoju? Be to, ar Kristus tikrai jį gydytų? Gal Jis pasakytų, kad jo kančios – tai Dievo bausmė? Gal kaip fariziejai ir net patys gydytojai prakeiktų jį ir lieptų bėgti kuo toliau nuo žmonių? Jis prisiminė viską, ką girdėjo pasakojant apie Jėzų. Nė vienas, kreipęsis į Jį pagalbos, nebuvo atstumtas. Ligonis nusprendė susirasti Gelbėtoją. Nors kelti koją į miestą jam uždrausta, galbūt Jį sutiktų kur nors kalnų kely arba pamokslaujantį už miesto. Tai mažai tikėtina, tačiau viltis ruseno.

Raupsuotasis pasuko pas Išgelbėtoją. Jėzus pamokslavo prie ežero, todėl

aplank rinkosi žmonės. Stovėdamas atokiau, raupsuotasis išgirdo kelis žodžius iš Gelbėtojo lūpų. Jis matė, kaip Jėzus deda rankas ant ligonių. Matė, kaip luošį, akli, paralyžiuoti bei mirštantys nuo įvairių ligų pakyla sveiki ir šlovina Dievą už savo išlaisvinimą. Tikėjimas sustiprėjo jo širdyje. Jis slinko vis arčiau susispietusios minios. Apribojimai, kurių turėjo laikytis, žmonių saugumas, baimė, su kuria visi žvelgė į jį, – viskas pasimiršo. Jis galvojo tik apie palaiminimą viltį pasveikti.

Raupsuotasis atrodė baisiai. Liga paliko šurpą keliančius ženklus, jo yrantis kūnas kėlė pasišlykštėjimą. Išvydę jį žmonės nustūrėjo jį, kad išvengtų bet kokio sąlyčio su raupsuotoju. Kai kas pamėgino neleisti jam eiti prie Jėzaus, bet veltui. Žmogus nei matė jų, nei girdėjo. Pasišlykštėjimas jų veiduose jam nieko nereiškė. Jis matė tik Dievo Sūnų. Girdėjo balsą tik To, kuris teikia gyvenimą mirštantiesiems. Prasibrovęs prie Jėzaus, jis puolė Jam po kojų ir sušuko: „Viešpatie, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų.“ Jėzus ištiesė ranką, palietė jį ir tarė: 'Noriu, būk švarus!' (Mato 8, 2–3)

Raupsuotasis akimirksniu pasikeitė. Jo kūnas tapo sveikas, nervai jautrūs, raumenys tvirti. Žaizdos bei randai išnyko, ir jo oda tapo švelni, rausva kaip sveiko vaiko.

Jėzus liepė žmogui nepasakoti, kas jam nutiko, bet eiti tiesiai į šventyklą ir paaukoti. Tokia auka galėjo būti priimta tik tada, kai ji apžiūrėję kunigai paskelbs žmogų esant visiškai sveiką. Kad ir kaip jie nenorėtų atlikti šį patarimą, išvengti patikrinimo ir sprendimo negalėjo.

Šventasis Raštas rodo, kaip griežtai Kristus liepė tylėti ir tučiuojau imtis veiksmų: „Žiūrėk, niekam nepasakok, bet eik pasirodyti kunigui ir paaukok Mozės įsakytą atnašą kaip liudijimą jiems.“ Jeigu kunigai būtų sužinoję, kaip išgydytas raupsuotasis, iš savo neapykantos

Kristui jie galėjo priimti neteisingą nuosprendį. Jėzus norėjo, kad žmogus nueitų į šventyklą dar prieš tai, kai kunigus pasieks gandai apie įvykusį stebuklą. Tik tokiu atveju galėjo būti priimtas nešališkas sprendimas ir pasveikusiam leista vėl bendrauti su šeima bei draugais.

Buvo ir kitų priežasčių, dėl kurių Kristus liepė žmogui tylėti. Gelbėtojas žinojo, kad Jo priešai nuolatos stengiasi sutrukdyti Jo darbu ir sukurstyti prieš Jį žmones. Jis žinojo, kad jeigu apie šio raupsuotojo išgydymą ims kalbėti kituose kraštuose, kenčiantieji šia siaubinga liga plūs pas Jį ir kils visuotinė baimė nuo jų užsikrėsti. Daugelis raupsuotųjų sveikatos dovana nepasinaudos kaip palaiminimu sau ir kitiems. O leisdamas jiems būriuotis aplink save, Jis duotą proga apkaltinti Jį pažeidinėjant apeiginį įstatymą. Tada būtų sutrukdytas Evangelijos skelbimo darbas.

Tolimesni įvykiai patvirtino, jog Kristaus perspėjimas buvo teisingas. Daugybė žmonių, mačiusių raupsuotojo išgydymą, nekantravo sužinoti, ką nusprendė kunigai. Kai žmogus grįžo pas saviškius, kilo didžiulis džiaugsmas. Nors perspėtas Jėzaus, jis nesistengė nusišlyti savo išgydymo fakto. Iš tiesų nusišlyti tai buvo sunku, tačiau išgydytasis papasakojo, kas jam nutiko, plačiai aplinkui. Manydamas, kad Jėzus uždraudė jam kalbėti tik iš kuklumo, jis keliavo skelbdamas apie šio didžio Gydytojo galybę. Žmogus nesuprato, kad kiekvienas tos jėgos apsireiškimas dar labiau paskatina kunigus ir vyresniuosius pražudyti Jėzų. Išgydytasis be galo brangino savo sveikatą. Jis džiaugėsi savo atgautomis jėgomis, sugrįžimu į visuomenę bei šeimą, todėl jam atrodė neįmanoma nešlovinti visa tai dovanojusio Gydytojo. Tačiau paviešinus šį faktą plačiai, atsirado kliūčių Gelbėtojo darbui. Pas Jį ėmė plūsti tokios minios, jog darbą kuriam laikui teko nutraukti.

Kiekvienas Kristaus tarnavimo įvykis turėjo toli siekiančias pasekmes. Jis

reiškė kur kas daugiau nei pats veiktas. Taip buvo ir raupsuotojo atveju. Nors Jėzus patarnavo visiems, atėjusiems pas Jį, bet Jis troško palaiminti ir tuos, kurie neatėjo. Patraukęs prie savęs mokesčių rinkėjus, pagonis ir samariečius, Jis norėjo pasiekti ir savo prietaruose bei tradicijose užsidariusius kunigus bei Rašto aiškintojus. Jėzus išbandė visas priemones, kad prie jų prieitų. Siųsdamas išgydytą raupsuotąjį pas kunigus, Jis pateikė jiems įrodymą, kuris turėjo paneigti jų prietarus.

Fariziejai tvirtino, kad Kristaus mokymas prieštarauja Įstatymui, kurį Dievas davė per Mozę; tačiau tai, kad Jis liepė išgydytajam paaugoti pagal Įstatymą, paneigė šį kaltinimą. Tai buvo pakanikamas liudijimas visiems, kurie norėjo įsitikinti.

Jeruzalės valdininkai išsiuntinėjo seklius, kad rastų bent kokią pretekstą nužudyti Kristų. Kristus atsakė į tai įrodymas savo meilę žmonijai, pagarba Įstatymui ir jėgą išvaduoti iš nuodėmės bei mirties. Apie juos Jis liudijo: „Taip jie piktu Man atlygina už gera, neapykanta – už Mano meilę.“ (*Psalmė 109, 5*) Tas, kuris ant kalno šakė: „Mylėkite savo priešus“, Pats rodė šio principo laikymosi pavyzdį, neatsilygindamas „piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą“, bet, priešingai, laimindamas (*Mato 5, 44; 1 Petro 3, 9*).

Tie patys kunigai, kurie buvo išvarę raupsuotąjį, patvirtino jo išgyjimą. Šis viešai paskelbtas ir užrašytas sprendimas buvo nepaneigiamas liudijimas Kristaus naudai. Ir kai išgydytasis buvo sugražintas į Izraelio bendruomenę, patiems kunigams patvirtinus, kad jame neliko nė menkiausio ligos požymio, jis pats tapo gyvas savo Geradario liudytojas. Jis su džiaugsmu atnašavo auką ir aukštino Jėzaus vardą. Kunigai įsitikino dieviškąja Išgelbėtojo galia. Jiems buvo suteikta galimybė pažinti tiesą ir pasinaudoti šviesa. Atstumta ji atsitrauktų ir niekada nebegrižtų. Daugelis tos šviesos nepriėmė; vis dėlto ji buvo duota ne

veltui. Buvo sujaudinta ne viena širdis, kuri ligi tol tylėjo. Per Gelbėtojo gyvenimą Jo misija, regis, mažai tesulaukė meilės atsako iš kunigų ir Rašto aiškintojų; tačiau Jam ižengus į dangų, „net didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui“ (*Apaštalų darbai 6, 7*).

Kristaus darbas apvalant raupsuotąjį nuo šios siaubingos ligos iliustruoja Jo darbą apvalant sielą nuo nuodėmių. Žmogus, atėjęs pas Jėzų, buvo apniktas raupsų. Mirtini ligos nuodai buvo persmelkę visą kūną. Mokiniai stengėsi neleisti Mokytojui jį paliesti, mat raupsuotąjį palietęs žmogus pats tapdavo nešvarus. Tačiau uždėjęs rankas ant raupsuotojo Jėzus nesusitėpė. Jo prisilietimas suteikė gyvybės jėgą. Raupsai pranyko. Taip yra ir su nuodėmių raupsais – giliai išisaknijusiais, mirtinais ir nepavaldžiais žmogui. „Visa galva pasiligojusi, visa širdis alpstanti. Nuo kojų padų iki viršugalvio neturite jūs sveikos vietos. Mėlynės, randai ir pūliuojančios žaizdos.“ (*Izaijo 1, 5–6*) Tačiau Jėzus, atėjęs gyventi tarp žmonių, nesusitėpė. Jo Artumas gydė nusidėjėlius. Kiekvienas, puolęs Jam po kojų ir su tikėjimu prašantis: „Viešpatie, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų“, išgirs atsakymą: „Noriu, būk švarus!“ (*Mato 8, 2–3*).

Kai kuriais išgydymo atvejais Jėzus ne iš karto suteikdavo taip trokštamą palaiminimą. Tačiau vos tik kreipdavosi raupsuotasis, jis būdavo išgydomas. Kai meldžiame žemiškų dalykų, atsakymas gali ateiti greitai arba Dievas gali duoti ne tai, ko prašėme. Tačiau kai maldaujame išvaduoti iš nuodėmių, viskas yra kitaip. Dievo valia yra apvalyti mus nuo nuodėmių, padaryti savo vaikais ir įgalinti gyventi šventai. Kristus „atidavė save už mūsų nuodėmes, kad nuo dabartinio blogo amžiaus išgelbėtų mus pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią“ (*Galatams 1, 4*). Ir „mes tvirtai pasitikime Juo, nes ko tik prašome pagal Jo valią, Jis mūsų išklauso. O jeigu žinome, kad Jis mūsų išklauso, ko tik prašome, tai ir žinome

turį, ko esame prašę“ (1 Jono 5, 14–15). „Jei-gu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“ (1 Jono 1, 9)

Kafarnaumo paralyžiuotojo išgydymu Kristus vėlgi skelbė tą pačią tiesą. Stebuklas buvo padarytas tam, kad būtų parodyta Jo galia atleisti nuodėmes. Paralyžiuotojo išgydymas iliustruoja ir kitas brangias tiesas. Jis kupinas vilties ir padrašinimo, ir jo sąsaja su priekabių ieškančiais fariziejais taip pat yra perspėjanti pamoka.

Kaip ir raupsuotasis, šis paralyžiuotasis buvo netekęs bet kokios vilties pasveikti. Jo liga buvo nuodėmingo gyvenimo pasekmė, o sąžinės graužatis dar labiau nusunkino jo kančias. Jis jau seniai buvo kreipkęs į fariziejus ir gydytojus, vildamasis, kad šie palengvins jo sielos kančias ir fizinius skausmus. Tačiau šie šaltai atrėžė, kad jis neišgydomas, ir paliko jį Dievo valiai. Fariziejai žiūrėjo į ligą kaip į Dievo rūstybės ženklą ir ligonių bei vargetų šalinios. Tačiau dažnai tie patys, kurie aukštino save kaip šventuosius, buvo kaltesni už jų smerkiamus kančios prislėgtus žmones.

Paralyžiuotas žmogus buvo visiškai bejėgis ir, nematydamas, kas jam galėtų padėti, nugrimzdo į neviltį. Bet štai jis išgirdo apie nuostabius Jėzaus darbus. Žmonės kalbėjo, jog pasveiksta tokie pat nuodėmingi ir bejėgiai kaip jis; apvalomi net raupsuotieji. Visa tai papasakojo bičiuliai padrašino paralyžiuotąjį patikėti, kad nuneštas pas Jėzų jis taip pat gali būti išgydytas. Tačiau prisiminęs, kaip susirgo, žmogus neįstengė puoselėti vilčių. Jis bijojo, kad tyrasis Gydytojas nepakės jo savo akivaizdoje.

Tačiau jis troško ne tiek pasveikti fiziškai, kiek atsikratyti nuodėmių naštos. Jei-gu žmogui būtų pavykę susitikti su Jėzumi ir įsitikinti, kad jam atleista ir jis sutaikytas su Dangumi, jam būtų buvęs tas pat – gyvens jis ar mirs, kad tik pagal Dievo valią. Mirštantysis šaukė: „O, kad

galėčiau stoti Jo akivaizdon!“ Gaišti nebebuvo galima; jo išsekęs kūnas jau merdėjo. Paralyžiuotasis paprašė draugų nunešti jį pas Jėzų su visa lova, ir šie mielai sutiko. Tačiau nama, kuriame buvo apsistojęs Išgelbėtojas, buvo apsupusi tokia minia, jog ligoniui ir jo draugams prasibrauti prie Jo ar bent išgirsti Jo balsą buvo neįmanoma.

Jėzus mokė Petro namuose. Mokiniai, kaip įpratę, sėdėjo arčiausiai Jo. Be to, „ten sėdėjo fariziejų bei Įstatymo mokytojų, kurie buvo susirinkę iš visų Galilėjos ir Judėjos kaimų, taip pat iš Jeruzalės“. Pastarieji buvo atvykę šnipinėti, ieškodami, kuo apkaltinti Jėzų. Be šių pareigūnų buvo sugūžėjusi marga minia – uolieji, pagarbieji, smalsuoliai ir netikintys. Įvairiausių tautybių ir visuomenės sluoksnių atstovai. „O Viešpaties galybė skatino Jį gydyti.“ Virš susirinkusiųjų dvelkė gyvybės Dvasia, bet fariziejai ir gydytojai nejuto Jos buvimo. Gelbėtojas jiems neatrodė reikalingas, tad išgydymas buvo taip pat ne jiems. „Alkstančius gėrybėmis apdovanoja, turtuolius tuščiomis paleidžia.“ (Luko 1, 53)

Paralyžiuotojo bičiuliai ne sykį mėgino prasibrauti per minią, bet veltui. Ligonis dairėsi aplinkui su neapsakomu sielvartu. Nejaugi užges viltis, kai pagalba jau taip arti? Jo paprašyti draugai užkėlė jį ant namo stogo ir, praardę jį, nuleido ligonį tiesiai Jėzui prie kojų. Pamokslas buvo nutrauktas. Išgelbėtojas pažvelgė į skausmo iškankintą veidą ir išvydo į Jį įsmeigtas maldaujancias akis. Jis iškart perprato situaciją ir patraukė šią sumišusią bei abejojančią širdį prie savęs. Kol paralyžiuotas žmogus dar buvo namuose, Išgelbėtojas apkaltino jo sąžinę. Kai žmogus atgailavo dėl savo nuodėmių ir patikėjo Jėzaus galia jį atgaivinti, gyvybę teikianti Išgelbėtojo malonė pirmą kartą palaimino jo trokštančią širdį. Jėzus matė, kaip pirmosios tikėjimo kibirkštys perauga į įsitikinimą, kad Jis yra vienintelis nusidėjėlio padėjėjas, ir matė, kaip sulig kiekviena

paralyžiuotojo pastanga atsidurti Jo akivaizdoj, šis tikėjimas stiprėja. Ir štai Gelbėtojas ištare žodžius, kurie kenčiančiajam nuskambėjo kaip gražiausia muzika: „Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos!“

Nevilties našta nusirito nuo ligonio sielos; atleidimo ramybė apgaubė jo dvasią ir sušvito jo veide. Jo fiziniai skausmai praėjo, ir visa esybė pasikeitė. Bejėgis paralyžiuotas žmogus buvo išgydytas! Kaltam nusidėjėliui atleista!

Paprastu tikėjimu jis priėmė Jėzaus žodžius kaip naujo gyvenimo malonę. Jis daugiau nieko nebeprašė, tik gulėjo palaimingai tylėdamas, mat buvo pernelyg kupinas ramybės, kad ką nors ištartų. Dangaus šviesa atspindėjo jo veide, o žmonės žvelgė į jį su pagarbia baime.

Rabinai nekantriai laukė, kaip Kristus elgsis šioje situacijoje. Jie prisiminė, kaip tas žmogus kreipėsi į juos pagalbos, tačiau jie nesuteikė jam vilties ir nepaguodė. Maža to, jie paskelbė, kad jis turi kęsti Dievo praeikimą už savo nuodėmes. Išvydus ligonį, jų atminty visa tai atgijo. Jie pastebėjo, kaip susidomėję viską stebi žmonės, ir išsigando, kad gali prarasti savo įtaką tarp jų.

Didikai nepratarė vienas kitam nė žodžio, bet susižvalgę perskaitė kitų veiduose tą pačią mintį, jog reikia kažką daryti, kad jausmų antplūdis būtų sutramdytas. Jėzus paskelbė, jog paralyžiuotojo nuodėmės atleistos.

Kafarnaumo paralyžiuotojo išgydymu Kristus vėlgi skelbė tą pačią tiesą. Stebuklas buvo padarytas tam, kad būtų parodyta Jo galia atleisti nuodėmes. Paralyžiuotojo išgydymas iliustruoja ir kitas brangias tiesas. Jis kupinas vilties ir padrasinimo, ir jo sąsaja su priekabių ieškančiais farizejais taip pat yra perspėjanti pamoka.

Kafarnaumas. Nuotr. Berthold Werner

Fariziejai tarėsi sugavę Jį piktžodžiaujant ir nusprendė, kad tai pakankamas įkaltis mirties bausmei. Jie pagalvojo: „Juk Jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?“ (Morkaus 2, 7)

Įdėmiai pažvelgęs į juos – nuo šio žvilgsnio jie susigūžė ir atsitraukė, – Jėzus pasakė: „Kam taip manote savo širdyje? Kas lengviau – ar pasakyti paralyžuotam: ‘Tau atleidžiamos nuodėmės’, ar liepti: ‘Kelkis, pasiimk neštuvus ir vaikščiok’? Bet kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galia žemėje atleisti nuodėmes, – čia Jis tarė paralyžuotajam, – sakau tau: kelkis, imk savo neštuvus ir eik namo!“

Žmogus, atneštas pas Jėzų su neštuvais, lengvai ir grakščiai pašoko ant kojų kaip jaunuolis. Jo gyslomis tekėjo gyvybė teikiantis kraujas. Kiekvienas jo kūno organas staiga atgijo. Prislinkusį mirties šešėlį pakeitė žydinti sveikata. „Tas tuojau atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė neštuvus ir, šlovindamas Dievą, nuėjo namo. Visus pagavo nuostaba, ir jie garbino Dievą. Apimti baimės, jie kalbėjo: ‘Šiandien matėme nuostabių dalykų.’“

O, kokia nuostabi Kristaus meilė, išgydanti kaltuosius ir ligonius! Dieviškumas, užjaučiantis ir guodžiantis negalių apniktą žmoniją! O, kokia stebuklinga galia, parodyta žmonių vaikams! Kas gali suabejoti išgelbėjimo žinia? Kas gali paniekinti gailestingojo Atpirkėjo malonę?

Kad būtų sugražinta sveikata mirštančiam kūnui, reikia kūrybinės jėgos. Tas pats balsas, kuris kalbėjo gyvybę įkvepiančius žodžius iš žemės dulkių padarytam žmogui, kalbėjo gyvybę ir mirštančiam paralyžuotam žmogui. Ir ta pati jėga, kuri suteikė gyvastį kūnui, atnaujino ir širdį. Tas, kuris kurdamas pasaulį „tarė, ir pasaulis pasidarė“, kuris „isakė, ir visa atsirado“ (Psalmė 33, 9), kalbėjo gyvybės žodžius savo nusižengimais ir nuodėmėmis mirusiai sielai. Kūno išgydymas liudijo jėgą, kuri atnaujino sielą. Kristus liepė paralyžuotajam keltis ir

eiti pridurdamas: „Kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint žemėje galia atleisti nuodėmes.“

Paralyžuotas žmogus atrado Kristuje išgydymą ir sielai, ir kūnui. Po dvasinio išgydymo atėjo fizinė sveikata. Šios pamokos užmiršti negalima. Šiandien yra tūkstančiai kenčiančių fizinės negalios, kurie, kaip ir tas paralyžuotas žmogus, trokšta išgirsti: „Tau atleidžiamos nuodėmės.“ Nuodėmių našta su jos keliu nerimu ir nepatenkintais troškimais ir yra ligų priežastis. Nusidėjėliai neranda atgaivos, kol neateina pas sielų Gydytoją. Ramybė, kurią gali suteikti tik Jėzus, gaivina protą ir suteikia sveikatą kūnui.

Jėzus atėjo, kad „velnio darbus sugriautų“; „Jame buvo gyvybė“, ir Jis sako: „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apsieitų jo turėtų“. Jis – „gyvybę teikianti dvasia“ (1 Jono 3, 8; Jono 1, 4; 10, 10; 1 Korintiečiams 15, 45). Ir Jis vis dar turi tą pačią gyvybę teikiančią jėgą, kaip tada, kai žemėje gydė ligonius ir atleidinejo nusidėjėliams. Jis „atleidžia visas tavo nuodėmes ir išgydo visas tavo ligas“ (Psalmė 103, 3).

Paralyžuotojo išgydymą mačiusiems žmonėms atrodė, tarsi būtų atsivėręs dangus ir atsiskleidusi geresnio pasaulio šlovė. Kai išgydytasis ėjo per minią, kiekviename žingsnyje šlovindamas Dievą, jo kojos jam atrodė lengvos kaip plunksnėlės, o žmonės skyrėsi į šalis, su pagarbą baime žvelgdami į jį ir tyliai kuždėdamiesi: „Šiandien matėme nuostabių dalykų.“

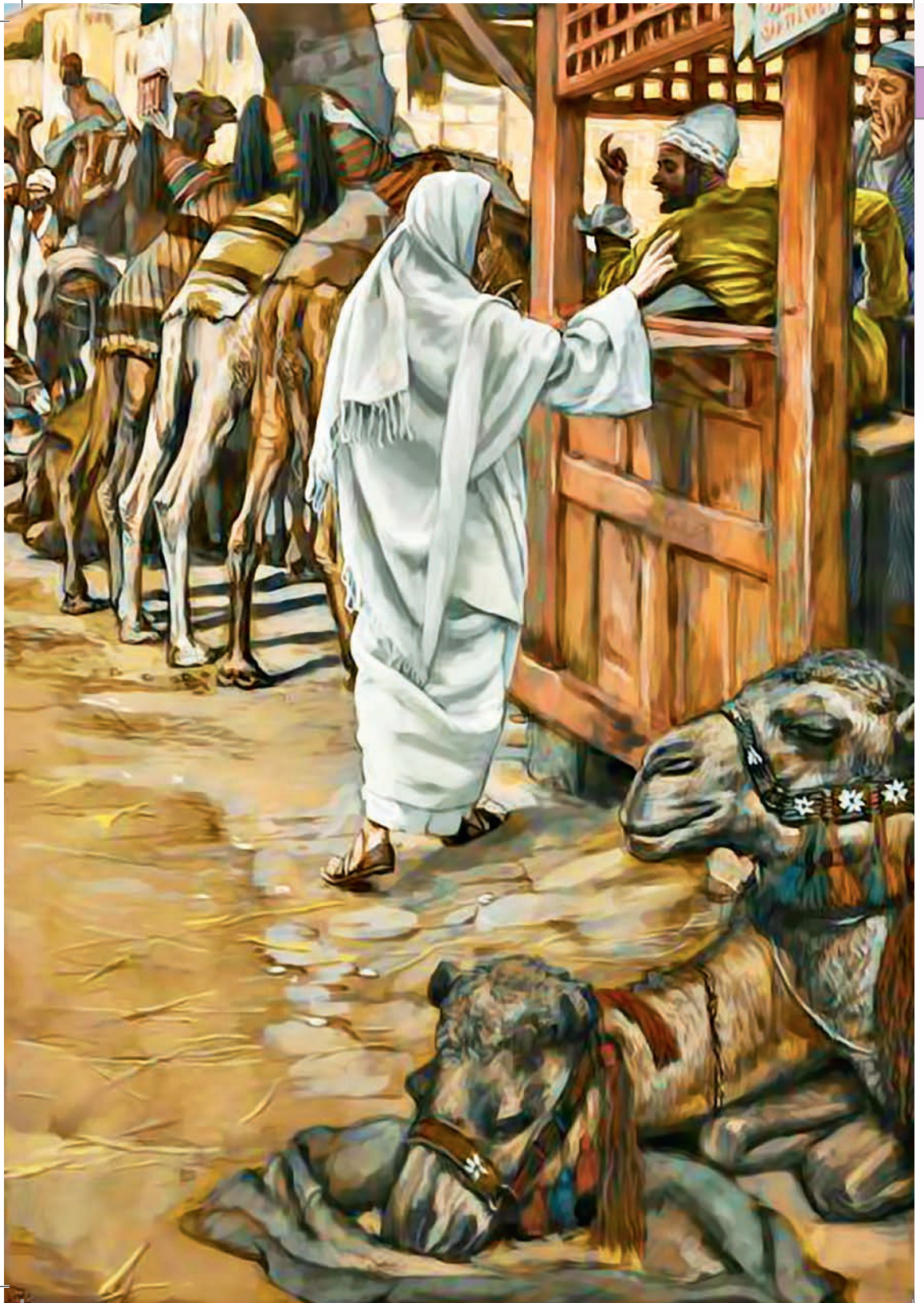
Fariziejai iš nuostabos neteko ir jautėsi visiškai sugniuždyti. Jie matė, kad jų pavydas minios nesukurstys. Nuostabus stebuklas, padarytas žmogui, kurį jie buvo palikę Dievo rūstybei, padarė žmonėms tokį ispūdį, jog rabinai kuriam laikui liko pamiršti. Rabinai pamatė, kad Kristus turi galia, kurią jie buvo priskyrę tik Dievui; tačiau Jo švelnus orumas akivaizdžiai skyrėsi nuo jų puikybės. Jie buvo sukrėsti ir sugėdinti,

jie pripažino pranašesnės esybės veikimą, bet to neišpažino. Juo aiškesni buvo įrodymai, kad Jėzus turi galią atleisti žemėje nuodėmes, tuo labiau aukštieji kunigai klimpo į netikėjimą. Iš Petro namų, kur matė Jo žodžiu išgydytą paralyžiuotąjį, jie išėjo regzti naujų kėslių, kaip nutildyti Dievo Sūnų.

Kristaus jėga išgydydavo fizinės ligas, kad ir kokios sunkios ar įsisenėjusios jos būtų; tačiau tuose, kurie užsimerkdavo prieš šviesą, kur kas stipriau buvo įsigalėjusi sielos negalia. Raupsai ir paralyžius nebuvo tokie baisūs kaip fanatizmas ir netikėjimas.

Kai buvęs paralyžiuotasis grįžo namo, ten kilo didžiulis džiaugsmas: juk jis buvo ką tik lėtai išneštas ant gulto, kurį dabar kuo lengviausiai parsinešė. Namiškiai susispietė aplinkui, ritosi džiaugsmo

ašaros – jie negalėjo patikėti savo akimis. Jis stovėjo priešais juos tvirtas, kupinas jėgų vyras. Rankos, kurias jie buvo įpratę matyti be gyvybės ženklų, puikiausiai pakluso jo valiai. Anksčiau susitraukęs kūnas it išdžiūvęs kevalas dabar buvo gyvybingas, o papilkėjusi oda – švietė raudoniu. Jis vaikščiojo tvirtu, laisvu žingsniu. Kiekviena jo veido raukšlėlė liudijo džiaugsmą ir viltį, o nuodėmės ir kančios žymės pakeitė tyrumo bei ramybės išraiška. Palaimingi dėkojimai sklido iš tų namų, ir Dievas buvo pašlovintas per savo Sūnų, kuris suteikia viltį beviltiškiems ir jėgų pakirstiesiems. Tas žmogus ir jo šeima buvo pasiryžę atiduoti už Jėzų gyvybę. Nė menkiausia abejonė netemdė jų tikėjimo, joks netikėjimas nebjaurojo jų ištikimybės. Tam, kuris atnešė į jų niūrius namus šviesą,

28 SKYRIUS

LEVIS MATAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 9, 9–17;
Morkaus 2, 14–22; Luko 5, 27–39*

IŠ VISŲ Romos pareigūnų Palestinoje labiausiai nekenčiami buvo muitininkai. Žydus nuolatos erzino tas faktas, kad jie priversti mokėti mokesčius svetimšaliams, mat tai vis priminė prarastą nepriklausomybę. Muitininkai buvo ne tik romėnų priespaudos įrankiai; jie ir patys lobo žmonių sąskaita. Žydas, priėmęs šią tarnybą iš romėnų, buvo laikomas tautos išdaviku. Jis buvo nekenčiamas kaip atsimetėlis ir nužemiausias visuomenės priešas.

Šiai kategorijai priklausė ir levitas Matas, kuris buvo pakviestas tarnauti Kristui penktas – po keturių mokinių prie Genezareto. Fariziejai sprendė apie Matą pagal jo darbą, bet Jėzus šiame žmoguje matė širdį, atvirą tiesai. Matas klausėsi Gelbėtojo mokymo. Kai apkaltinanti Dievo Dvasia atskleidė jo nuodėmingumą, jis nusprendė ieškoti Kristaus pagalbos; tačiau Matas buvo pripratęs prie rabinų išskirtinumo ir nė nemanė, kad šis didysis Mokytojas jį pastebės.

Vieną dieną sėdėdamas muitinėje jis pamatė ateinantį Jėzų. Ir kaip jis nustebė, išgirdęs jam skirtus žodžius: „Sek paskui Mane!“

Ir turtingajam Matui, ir beturčiams Andriejui ir Petriui teko tas pats išbandymas; pasišvęsti turėjo kiekvienas. Sėkmės akimirksnį, kai tinklai buvo pilni žuvies ir įprastas gyvenimas atrodė toks viliojantis, Jėzus liepė mokiniams viską palikti dėl Evangelijos darbo. Taip ištiriama kiekviena širdis: kas ims viršų – ar laikinos gerovės troškimas, ar bendrystė su Kristumi.

Matas „viską palikęs, atsikėlė ir sekė paskui Jį“. Nebuvo nei abejonių, nei klausimų, nei minčių apie tai, kad pelningą verslą teks iškeisti į skurdą ir sunkumus. Jam užteko to, kad galės būti su Jėzumi, klausytis Jo ir kartu dirbti.

Taip elgėsi ir anksčiau pašauktieji mokiniai. Kai Jėzus liepė Petriui ir jo bičiuliams sekti paskui Jį, šie iškart paliko savo valtis bei tinklus. Kai kurie iš šių mokinių turėjo artimųjų, kuriuos išlaikė, tačiau pakviesti Išgelbėtojo, jie nedvejojo ir neklausinėjo: „Kaip aš gyvensiu, kas išlaikys mano šeimą?“ Jie tiesiog pakluso. O kai vėliau Jėzus paklausė: „Ar jums ko nors trūko, kai Aš jus buvau išsiuntęs be piniginių, be krepšio ir be apavo?“, jie atsakė: „Nieko netrūko.“ (Luko 22, 35)

Ir turtingajam Matui, ir beturčiams Andriejui ir Petriui teko tas pats išbandymas; pasišvęsti turėjo kiekvienas. Sėkmės akimirksnį, kai tinklai buvo pilni žuvies ir įprastas gyvenimas atrodė toks viliojantis, Jėzus liepė mokiniams viską palikti dėl Evangelijos darbo. Taip ištiriama kiekviena širdis: kas ims viršų – ar laikinos gerovės troškimas, ar bendrystė su Kristumi.

Principas visada reikalauja pastangų. Joks žmogus sėkmingai netarnaus Dievui, jei neatsiduos šiam darbui visa širdimi ir visa ko nelaikys tik sąslavomis palyginus su Kristaus pažinimu. Joks žmogus, pasilieikantis ką nors sau, negali būti Kristaus mokinys, o juo labiau Jo bendradarbis. Kai žmonės įvertina didįjį išgelbėjimą, pasiaukojimas, kuris buvo matomas Kristaus gyvenime,

bus matomas ir jų gyvenime. Kad ir kur Jis vestų, jie seks paskui su džiaugsmu.

Mato pašaukimas tapti vienu iš Kristaus mokinių sukėlė didžiulį pasipiktinimą. Mat religijos mokytojas, pasirinkęs savo betarpišku pagalbininku mokesčių rinkėją, nusizengė religiniams, socialiniams ir nacionaliniams papročiams. Apeliuodami į tautos prietarus, fariziejai tikėjosi sukurstyti ją prieš Jėzų.

Muitininkai buvo labai susidomėję dieviškuoju Mokytoju, ir jų širdys linko prie Jo. Džiaugdamosis naująja mokinyte, Matas troško atvesti savo buvusius bendradarbius pas Jėzų. Taigi jis surengė savo namuose puotą, į kurią sukvietė giminaičius bei draugus. Atėjo ne tik muitininkai, bet ir daugelis kitų abejotinos reputacijos žmonių, kuriuos jų skrupulingi kaimynai smerkė.

Puota buvo iškelta Jėzaus garbei, ir Jis nedvejodamas priėmė kvietimą. Jis puikiausiai žinojo, jog tokiu poelgiu papiktins fariziejus, ir tai kompromituos Jį tautos akyse. Tačiau Jo veiksmams neturėjo įtakos jokia politika. Išoriniai skirtumai Jam nieko nereiškė. Jo širdžiai svarbiausia buvo gyvojo vandens ištroškusi siela.

Jėzus kaip garbės svečias sėdėjo prie muitininkų stalo, savo užuojauta ir gerumu parodydamas, jog pripažįsta žmonių orumą; todėl žmonės troško būti verti Jo pasitikėjimo. Jų ištroškusias širdis Jo žodis laimino gyvybę teikiančia jėga. Atgijo nauji impulsai, ir šiems visuomenės atstumtiesiems vėrėsi naujos galimybės.

Tokiuose susibūrimuose Išgelbėtojo mokymas ne vienam paliko gilų įspūdį, nors jie ir nepripažino Jo ligi pat įžengimo į dangų. Kai buvo išlieta Šventojo Dvasia ir per dieną atsivertė trys tūkstančiai žmonių, tarp jų netrūko tokių, kurie tiesą pirmą kartą išgirdo prie muitininkų stalo, ir kai kurie iš jų tapo Evangelijos nešėjai. Pačiam Matui Jėzaus puotoje parodytas pavyzdys buvo nuolatinė pamoka. Niekinamas muitininkas tapo

vienu iš labiausiai pasišventusių evangelistų, einančių Mokytojo pėdomis.

Sužinoję, kad Jėzus svečiavosi pas Matą, rabinai nusprendė, jog tai puiki proga Jį apkaltinti. Tačiau jie nusprendė veikti per mokinius. Pažadindami jų prietaringumą, rabinai tikėjosi atitraukti juos nuo Mokytojo. Jie siekė apkaltinti Kristų mokinių akyse, o mokinius – Kristaus akyse, taikydami strėles į labiausiai pažeidžiamą vietą. Taip šėtonas veikia nuo pat savo sukilimo danguje; ir visi, kurie kursto nesutarimus bei susvetimėjimą, yra įkvėpti jo dvasios.

„Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?“ – paklausė pavydūs rabinai.

Jėzus, nelaukdamas, kol į šį kaltinimą atsakys mokiniai, atsiliepė pats: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, o ligoniams. Eikite ir pasimokykite, ką reiškia žodžiai: ‘Aš noriu gailestingumo, o ne aukos.’ Aš ir atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių.“ Fariziejai tvirtino esą dvasiškai sveiki, todėl nereikalingi gydytojo, o į muitininkus ir pagonis jie žiūrėjo kaip į ligų apniktas sielas. Tad argi ne Jo, kaip gydytojo, darbas eiti būtent pas tuos, kuriems reikalinga pagalba?

Tačiau, nors fariziejai manė apie save taip gerai, iš tikrųjų jų situacija buvo blogesnė nei jų, kuriuos jie niekino. Muitininkai nebuvo tokie fanatiški ir patenkinti savimi, todėl buvo atviresni tiesos įtakai. Jėzus pasakė rabinams: „Eikite ir pasimokykite, ką reiškia žodžiai: ‘Aš noriu gailestingumo, o ne aukos.’“ Taip Jis parodė, kad, nors jie tvirtino suprantą Dievo Žodį, visiškai nepažino jo dvasios.

Fariziejai kuriam laikui buvo nutildyti, bet jų priešiškusis tik dar labiau sustiprėjo. Jie susirado Jono Krikštytojo mokinius ir pamėgino nuteikti juos prieš Gelbėtoją. Fariziejai nepripažino Krikštytojo misijos. Jie su panieka kalbėjo apie jo atsiskyrėlišką gyvenimą, mažus poreikius, kuklų apdarą ir apšaukė jį fanatiku. Kadangi jis pasmerkė jų veidmainystę, jie priešinosi jo žodžiams

ir stengėsi sukurstyti prieš jį žmones. Dievo Dvasia sujaudino šių niekintojų širdis ir apkaltino juos nuodėme, tačiau jie atmetė Dievo patarimus ir paskelbė Joną velnio apsėstuojų.

Kai dabar Jėzus bendravo su žmonėmis, valgė ir gėrė prie jų stalų, jie apkaltino Jį esant rijūnu ir girtuokliu. Tačiau metusieji šiuos kaltinimus patys buvo kalti. Kaip šėtonas suteikia Dievui savo savybes ir iškraipo Jo paveikslą, taip nedori žmonės neteisingai kalbėjo apie Viešpaties pasiuntinius.

Fariziejai nepagalvojo apie tai, jog Jėzus valgė su muitininkais ir nusidėjėliais, kad atneštų dangaus šviesą gyvenantiems tamsoje. Jie nesuprato, kad kiekvienas dieviškojo Mokytojo žodis yra

metami kaltinimai kažkuo pagrįsti. Jie laikėsi daugelio rabinų nustatytų taisyklių ir net tikėjosi būti išteisinti teismo darbais. Antai pasninkavimą žydai praktikavo kaip didžiulę dorybę, o uoliausieji pasninkaudavo dvi dienas per savaitę. Pasninkaudami kartu su fariziejais Jono mokiniai atėjo pas Jėzų ir paklausė: „Kodėl mes ir fariziejai pasninkaujame, o Tavo mokiniai nepasninkauja?“

Jėzus atsakė jiems labai švelniai. Jis nemėgino ištaisyti jų klaidingo supratimo apie pasninką, tik norėjo, kad jie teisingai žiūrėtų į Jo misiją. Jis panaudojo tą patį įvaizdį, kaip ir Krikštytojas liudydamas apie Jėzų. Jonas pasakė: „Kas turi sužadėtinę, tas sužadėtinis, o

Fariziejai laikė save pernelyg išmintingais, kad būtų mokomi, pernelyg teisiais, kad jiems būtų reikalingas išgelbėjimas, pernelyg gerbiama, kad jiems reiktų iš Kristaus ateinančios garbės. Gelbėtojas nusigrėžė nuo jų ieškoti kitų, kurie priimtų žinių iš dangaus. Nemokytuose žvejuose, muitininke turgaus aikštėje, samarietėje, paprastuose žmonėse, kurie mieliai Jo klausėsi, Jis atrado naujus indus savo jaunam vynu. Evangelijos darbui buvo panaudotos sielos, kurios su džiaugsmu priėmė Dievo siunčiamą šviesą. Jos tapo Jo pasiuntiniais, nešančiais tiesą pasauliui.

gyvoji sėkla, kuri sudygusi duoda vaisių Dievo šlovei. Jie nusprendė nepriimti šviesos; tačiau nors jie priešinosi Krikštytojo misijai, dabar buvo pasirengę užmegzti draugystę su jo mokiniais, tikėdamiesi nukreipti juos prieš Jėzų. Jie teigė, kad Jėzus nepaiso senųjų papročių ir supriešino asketišką Krikštytojo pasišventimą su Jėzaus puotavimu tarp muitininkų ir nusidėjėlių.

O Jono mokiniai tuo metu buvo labai prisilgę. Tai įvyko prieš jų apsilankymą pas Jėzų su Jono siųstąja žinia. Jų mylimas mokytojas kalbėjo, ir jų dienos slinko liūdnei. Jėzus nė nemėgino išvaduoti Jono ir net, atrodė, išreiškė nepasitikėjimą jo mokymu. Jeigu Jonas – Dievo siųstasis, kodėl Jėzus su savo mokiniais eina visiškai kitu keliu?

Jono mokiniai aiškiai nesuprato Kristaus darbo; jie manė, jog fariziejų

sužadėtinio bičiulis, kuris šalia stovi ir girdi, džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu. Šiam mano džiaugsmui dabar jau nieko netrūksta.“ (Jono 3, 29) Kai Jėzus pasakė: „Argi gali vestuvinininkai gėdėti, kol su jais yra jaunikis“, Jono mokiniai prisiminė šiuos savo mokytojo žodžius.

Dangaus Kunigaikštis buvo tarp savo žmonių. Pasauliui buvo įteikta didžiausia Dievo dovana; džiaugsmas vargdieniams, mat Kristus atėjo, kad padarytų juos savo karalystės paveldėtojais. Džiaugsmas turtingiesiems, mat Jis mokė juos, kaip išsaugoti amžinuosius turtus. Džiaugsmas neišmanėliams, mat Jis padarė juos išmintingus išgelbėjimo dalykuose. Džiaugsmas apsišvietusiems, mat Jis atvėrė jiems gilesnes paslaptis nei jie kada nors numanė; tiesos, kurios nuo pasaulio sukūrimo buvo paslėptos, bus atskleistos žmonėms per Išgelbėtojo misiją.

Jonas Krikštytojas džiaugėsi matydamas Išgelbėtoją. Kokią progą turėjo pasidžiaugti ir mokiniai, kuriems teko privilegija vaikščioti ir kalbėtis su dangaus Didybe! Tai nebuvo metas liūdėti ir pasninkauti. Jie turėjo atverti širdis ir priimti Jo šlovės šviesą, kad patys galėtų apšviesti tuos, kurie gyveno tamsoje ir mirties šešėlyje.

Kristaus žodžiai piešė skaistų paveikslą, tačiau skersai jo krito tamsūs šešėlis, kurių įžvelgė tik Jo akys. Jis pasakė: „Ateis dienos, kai jaunikis iš jų bus atimtas, ir tada jie pasninkaus.“ Mokiniai liūdės ir pasninkaus matydami savo Viešpatį išduotą ir nukryžiuotą. Aukštutiniame kambarėlyje Jo paskutiniai žodžiai jiems skambėjo taip: „Prabėgs valandėlė – ir Manęs neregėsite, ir dar valandėlė – ir vėl Mane pamatysite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs verksite ir vaitosite, o pasaulis džiūgaus. Jūs liūdesite, bet jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.“ (Jono 16, 19–20)

Kai Jėzus prisikels iš kapo, jų liūdesys pavirs džiaugsmu. Ižengęs į dangų, Jis nebebus su jais asmeniškai, bet per Guodėją vis dar bus su jais, todėl jiems neteks liūdėti. Kaip tik to siekė šėtonas. Jis norėjo sudaryti pasauliui išpūdį, kad mokiniai apgauti ir nuvilti; tačiau per tikėjimą jie įžvelgė į šventyklą aukštybėse, kur jiems patarnavo Jėzus; jie atvėrė savo širdis Šventajai Dvasiai, Jo atstovei, ir džiaugėsi Jo Artumo šviesa. Vis dėlto ateis pagundų ir išbandymų metas, kai jie turės susiremti su šio pasaulio valdovais ir tamsos karalystės vadais; kai Kristus nebebus su jais asmeniškai, o Guodėjo jie nesugebės atpažinti, tada bus tinkamesnis metas pasninkauti.

Fariziejai puikavosi savo griežtu formų laikymusi, tačiau jų širdys buvo kupinos pavydo ir maišto. Šventajame Rašte pasakyta: „Jūsų pasninkas baigiasi rietenomis ir muštinėmis, jūs smogiate kumščiais iš visų jėgų. O, kad šiandien jūs taip pasninkautumėte, jog jūsų balsas būtų išgirstas aukštybėse! Argi Man

prie širdies šitoks pasninkas – diena, kai žmogus nusizemina, nuleidžia galvą kaip nendrė ir guli apsilvilkęs ašutine pelenuose? Ar tu tai vadini pasninku, Viešpačiui malonia diena?“ (Izaijo 58, 4–5)

Tikrasis pasninkas yra ne formali apeiga. Šventasis Raštas Dievui priimtino pasninko tikslą nusako taip: „...nuimti neteisėtai uždėtus pančius, atrišti jungo valkčius, duoti laisvę pavergtiesiems, sulaužyti bet kokį jungą“; „duoti alkstančiam duonos ir palengvinti varguolio gyvenimą.“ (žr. Izaijo 58, 6. 10) Čia atskleista Kristaus darbo dvasia ir charakteris. Visas Jo gyvenimas buvo savęs aukojimas dėl pasaulio. Ir pasninkaudamas gundymų dykumoje, ir valgydamas su muitininkais Mato iškeltose puotoje, Jis aukojo savo gyvenimą už praužvėlių atpirkimą. Tikroji pasišventimo dvasia pasireiškia ne tuščiu liūdesiu, vien kūno nusizeminimu ir gausiomis aukomis, o savęs aukojimu sąmoningai tarnaujant Dievui ir žmonėms.

Toliau atsakinėdamas Jono mokiniams, Jėzus kalbėjo palyginimais: „Niekas neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nesiuva jo ant seno. Šitaip ir naująjį jis suplėšytų, ir senajam netiktų lopas iš naujojo.“ Jono Krikštytojo mokymas neturėjo susipinti su tradicijomis ir prietaisais. Bet koks mėginimas sujungti fariziejų pretenzijas su Jono pasišventimu būtų tik dar akivaizdžiau parodęs atotrūkį tarp jų.

Su fariziejškumo formomis nieko bendra neturėjo ir Kristaus mokymo principai. Kristus nesirengė užpildyti tos properšos, kurią atvėrė Jono mokymas. Priešingai, Jis dar aiškiau parodė skirtumus tarp seno ir naujo. Vėliau, iliustruodamas šį faktą, Jėzus pasakė: „Niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius. Jaunas vynas suplėšytų vynmaišius, pats ištėkėtų, ir vynmaišiai niekais nuėitų.“ Odiniai vynmaišiai, į kuriuos buvo pilamas jaunas vynas, po ilgesnio laiko išdziūdavo, pasidarydavo trapūs ir daugiau tam tikslui nebetinkami. Šiuo

Puota buvo iškelta Jėzaus garbei, ir Jis nedvejodamas priėmė kvietimą. Jis puikiai žinojo, jog tokiu poelgiu papiktins fariziejus, ir tai kompromituos Jį tautos akyse. Tačiau Jo veiksmams neturėjo įtakos jokia politika. Išoriniai skirtumai Jam nieko nereiškė. Jo širdžiai svarbiausia buvo gyvojo vandens ištroškusi siela. Jėzus kaip garbės svečias sėdėjo prie maitininkų stalo, savo užuojauta ir gerumu parodydamas, jog pripažįsta žmonių orumą; todėl žmonės troško būti verti Jo pasitikėjimo. Jų ištroškusias širdis Jo žodis laimino gyvybę teikiančia jėga.

pažįstamu pavyzdžiu Jėzus parodė žydų vyresniųjų padėtį. Kunigai, Rašto aiškinotojai ir vyresnieji buvo įklimę į apeigų ir tradicijų rutiną. Jų sielos buvo susitraukusios kaip išdžiūvę vynmaišiai, su kuriais Jis juos palygino. Nors priimta religija jie buvo patenkinti, gyvosios

dangaus tiesos talpyklomis tapti negalėjo. Jie manė, jog pakanka nuosavo teismo, ir nenorėjo įsileisti į savo religiją jokie naujo elemento. Jiems atrodė, kad be jų tarpininkavimo Dievo gera valia žmonijai neįmanoma. Jie ją susiedavo su savo gerais darbais. Tikėjimas,

veikiantis per meilę ir nuskaidrinantis sielą, negalėjo turėti ką nors bendra su fariziejų religija, sudaryta iš apeigų ir žmonių sugalvotų taisyklių. Bet kokios pastangos sujungti Jėzaus mokymą su Įstatymo raidės besilaikančia religija būtų buvusios tuščios. Gyvybės kupina Dievo tiesa kaip rūgstantis vynas būtų suplėšiusi senus, yrančius fariziejiškų tradicijų vynmaišius.

Jėzus minėjo, kad neteisingas mokymas gali sugriauti troškimą pažinti tiesą ir ją vertinti. Anot Jo, „niekas, gėręs seno vyno, nenori jauno; jis sako: ‘Senasis geresnis!’“ Visa tiesa, duota pasauliui per patriarchus ir pranašus, suspindo nauju grožiu Kristaus žodžiuose. Tačiau Rašto aiškintojai ir fariziejai netroško to brangaus jauno vyno. Jų protai ir širdys buvo pilni senų tradicijų, papročių ir praktikos, todėl juose neliko vietos Kristaus mokymui.

Fariziejai laikė save pernelyg išmintingais, kad būtų mokomi, pernelyg teisiais, kad jiems būtų reikalingas išgelbėjimas, pernelyg gerbiama, kad jiems reikėtų iš Kristaus ateinančios garbės. Gelbėtojas nusigrėžė nuo jų ieškoti kitų, kurie priimtų žinią iš Dangaus.

Nemokytuose žvejuose, muitininke turgaus aikštėje, samarietėje, paprastuose žmonėse, kurie mielai Jo klausėsi, Jis atrado naujus indus savo jaunam vynu. Evangelijos darbui buvo panaudotos sielos, kurios su džiaugsmu priėmė Dievo siunčiamą šviesą. Jos tapo Jo pasiuntiniais, nešančiais tiesą pasauliui. Jei per Kristaus malonę Jo žmonės taps naujais vynmaišiais, Jis pripildys juos jauno vyno.

Nors Kristaus mokymą simbolizavo jaunas vinas, tai buvo ne nauja doktrina, o atskleidimas to, kas skelbta nuo pat pradžių. Tačiau fariziejams Dievo tiesa buvo praradusi savo pirminę reikšmę bei grožį. Jiems Kristaus mokymas beveik visais atžvilgiais buvo naujas, todėl jie jo neatpažino ir nepripažino.

Jėzus minėjo, kad neteisingas mokymas gali sugriauti troškimą pažinti tiesą ir ją vertinti. Anot Jo, „niekas, gėręs seno vyno, nenori jauno; jis sako: ‘Senasis geresnis!’“ Visa tiesa, duota pasauliui per patriarchus ir pranašus, suspindo nauju grožiu Kristaus žodžiuose. Tačiau Rašto aiškintojai ir fariziejai netroško to brangaus jauno vyno. Jų protai ir širdys buvo pilni senų tradicijų, papročių ir praktikos, todėl juose neliko vietos Kristaus mokymui. Jie laikėsi įsikibę negyvų formų ir nusigrėžė nuo gyvos Dievo tiesos bei jėgos.

Būtent tai nulėmė žydų žlugimą, tai pražudys ir daugelį sielų mūsų dienomis. Tūkstančiai daro tą pačią klaidą, kaip fariziejai, kuriems Kristus papriekaištavo viešėdamas pas Matą. Užtuot atsisakę kokios nors branginamos idėjos ar nuomonės stabo, daugelis nepriima tiesos, ateinančios tiesiai nuo šviesybių Tėvo. Jie pasikliauja savimi, nuosava išmintim ir nesupranta savo dvasinio skurdo. Jie nori būti išgelbėti atlikdami kažkokį svarbų darbą. Nerasdami būdo, kaip į tą darbą įsitraukti, jie apskritai atmeta siūlomą išgelbėjimą.

Įstatymo raidės besilaikanti religija niekada nenuves sielų pas Kristų, mat joje nėra gyvybės, nėra Kristaus. Pasninkas arba malda, pagrįsti noru išteisinti save, Dievui kelia pasibjaurėjimą. Pamaldų rimtis, religinių ritualų ciklai, išorinis nusižeminimas, išpūdingi aukojimai, mokymas, jog visa tai atliekantieji yra teisūs ir pateks į dangų, yra melas. Savo darbais mes niekada nepelnysime išgelbėjimo.

Kaip buvo Kristaus laikais, taip ir dabar; fariziejai nenučiuokia apie savo dvasinę padėtį. Jiems skirti žodžiai: „Tu juk sakai: ‘Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko nebestokuju’, – o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas. Aš tau patariu pirkti iš Manęs ugnyje išgryninto aukso, kad pralobtum, baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų matoma tavo nuogumo gėda.“

(Apreiškimo 3, 17–18) Tikėjimas ir meilė yra ugnyje išbandytas auksas. Tačiau daugelio auksas apsiblausė, o didžiausią lobį jie prarado. Kristaus teisumas jiems kaip nedėvėtas drabužis, neliesta versmė. Tokiems pasakyta: „Bet Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę. Taigi prisimink, nuo kur nupuolei, atsiversk ir vėl imkis pirmųjų darbų, o jeigu ne, jei neatsiversi, tai Aš ateisiu ir išjudinsiu iš vietos tavo žibintuvą.“

(Apreiškimo 2, 4–5)

„Tikra auka Dievui – susigraudinusi dvasia; Tu, Dieve, nepaniekinsi širdies, susigraudinusios ir atgailaujančios.“ *(Psalmė 51, 19)* Prieš tapdamas tikinčiu Jėzų tikra to žodžio prasme, žmogus turi visiškai atsisakyti savęs. Tik tada Viešpats galės padaryti iš jo naują kūrinį. Naujuose vynmaišiuose gali būti tik jaunas vinas. Kristaus meilė įkvėps tikinčiajam naują gyvybę. Tame, kuris žvelgia į mūsų tikėjimo Autorių ir Atbaigėją, atsiskleis Kristaus charakteris.

29 SKYRIUS

ŠABO (SABATOS) DIENA

ŠABO (SABATOS) DIENA buvo pašventinta pasaulio sukūrimo metu. Įsteigta žmogui tada, kai „drauge giedojų rytmetinės žvaigždės ir visos dangiškosios būtybės šaukė iš džiaugsmo“ (*Jobo 38, 7*). Ramybė gaubė pasaulį, mat žemė darniai atitiko dangų. „Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera.“ (*Pradžios 1, 31*)

Kadangi šabo dieną Dievas ilsėjosi, Jis „palaimino septintąją dieną ir padarė ją šventą“ – atskyrė šventam naudojimui. Jis dovanuoja ją Adomui kaip poilsio dieną. Ji turėjo priminti pasaulio sukūrimo darbą ir liudyti Dievo jėgą bei meilę. Rašte pasakyta: „Viešpats neleidžia mums užmiršti savo nuostabių darbų.“ „Jo neregimosios ypatybės – Jo amžinoji galybė ir dievytė – nuo pat pasaulio sukūrimo išvelgiamos protu iš Jo kūrinii.“ (*Pradžios 2, 3; Psalmė 111, 4; Romiečiams 1, 20*)

Visa, kas yra, sukurta Dievo Sūnaus. „Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą... Visa per Jį atsirado, ir be

Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę.“ (*Jono 1, 1–3*) O kadangi šabo diena skirta pasaulio sukūrimui atminti, ji yra Kristaus meilės bei galios ženklas.

Šabo diena kreipia mūsų mintis į gamtą ir veda mus į bendrystę su Kūrėju. Paukščių giesmėse, medžių ošime, jūros muzikoje mes vis dar galime girdėti balsą To, kuris amžių praešaušryje kalbėjosi su Adomu ir Ieva. Žvelgdami į Jo galybę gamtoje, atrandame paguodą, nes viską sukūręs Žodis įkvepia širdžiai gyvybę. Tas, „kuris yra taręs: Iš tamsos tenušvinta šviesa! – sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide“ (*2 Korintiečiams 4, 6*). Būtent ši mintis įkvėpė psalmę:

„Juk Tu, Viešpatie, pradžiuginai mane savo veikla,
tad su džiaugsmu apgiedu Tavo rankų darbus.

Kokie didingi Tavo darbai, Viešpatie,
kokios gilios Tavo mintys!“

(*Psalmė 92, 5–6*)

Kristus mokė ir savo mokinius, ir priešus, kad tarnauti Dievui – užvis svarbiau. Dievo darbo šiame pasaulyje tikslas – atpirkti žmogų; todėl pagal šabo įsakymą šabo dieną galima daryti viską, kas reikalinga šiam tikslui pasiekti. Jėzus vainikavo savo argumentus pasiskelbdamas šabo dienos Viešpačiu.

Šventoji Dvasia per pranašą Izaiją skelbia: „Į ką jums bus panašus Dievas ir kokį Jo paveikslą susikursite? ...Argi jūs nežinote? Argi negirdėjote? Argi tai jums neskelbta nuo pradžių? Ar jūs nesupratote? Nuo tada, kai buvo padėti žemės pamatai, Jis sėdi soste anapus dangaus skliauto virš žemės, ir jos gyventojai Jam atrodo lyg žiogai. Jis dengia žemę dangumi tarsi užuolaida, išskleidžia ji tarsi palapinę gyvenimui... Su kuo palyginsite Mane? Su kuo sulyginsite Mane? – sako Šventasis. Pakelkite akis ir pasižiūrėkite į aukštybes! Kas jas sukūrė? Tas, kuris atveda jų pulkus, jas suskaičiuoja ir šaukia kiekvieną jų vardu. Dėl Jo didžios galybės ir beribės jėgos nė viena nedrįsta neateiti! Jokūbai, kaipgi tu gali sakyti, Izraeli, kaipgi tu drįsti skustis: 'Mano kelias paslėptas nuo Viešpaties, mano Dievas į mano teises nekreipia dėmesio'? Nagi, ar nežinai, ar nesigirdėjęs? Viešpats – amžinasis Dievas, visų žemės šalių kūrėjas. Jis nepailsta, nepavargsta... Nuvargusiam Jis duoda jėgų, bejėgiui atšviežina gyvastį.“ „Nebijok, nes Aš su tavimi, nebūgštauk, nes Aš tavo Dievas! Stiprinsiu tave, padėsiu tau, remsiu tave savo teisumo dešine.“ „Grežkitės Manin ir būsite išgelbėti, visi žemės pakraščiai, nes Aš Dievas, ir kito nėra!“ Šią gamtoje užrašytą žinią priminti turi būtent šabo diena. Įpareigodamas Izraelį švesti Jo šabus Viešpats pasakė: „...idant jie būtų ženklas Man ir jums, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.“ (Izaijo 40, 18–29; 41, 10; 45, 22; Ezechielio 20, 20)

Šabo diena buvo įtraukta į Įstatymą, duotą ant Sinajaus; tačiau kaip poilsio diena ji buvo žinoma jau seniau.

Izraelitai žinojo apie ją dar prieš ateidami prie Sinajaus. Ji buvo švenčiama dar pakeliui. Jos nepaisančius Viešpats bardavo: „Kiek ilgai jūs atsisakinėsite laikytis Mano įsakymų ir pamokymų?“ (Išėjimo 16, 28)

Šabo diena buvo skirta ne vien Izraeliui, bet ir visam pasauliui. Ji buvo žinoma Edeno žmonėms ir, kaip kitos Dekalogo sąvokos, yra amžinai įpareigojanti. Apie Įstatymą, kurio ketvirtasis įsakymas kalba apie šabo dieną, Kristus pasakė: „Kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo.“ Kol bus dangus ir žemė, šabo diena simbolizuos Kūrėjo galybę. O kai žemėje vėl sužydės Edenas, Dievo šventąją poilsio dieną gerbs visi po saule. „Kiekvieną jaunatį ir kiekvieną šabą visa žmonija ateis Manęs pagarbinti, – sako Viešpats.“ (Mato 5, 18; Izaijo 66, 23)

Joks kitas reikalavimas, privalomas žydams, taip neišskyrė jų iš kitų tautų, kaip šabo diena. Dievo valia šabo dienos šventimas turėjo rodyti, kad jie yra Jo garbintojai. Tai turėjo būti žydų atsiribojimo nuo stabmeldystės ir jų ryšio su tikruoju Dievu ženklas. Tačiau kad šventai švėtų šabo dieną, šventi turi būti patys žmonės. Per tikėjimą jie turi tapti Kristaus teisumo dalininkais. Įsakydamas Izraeliui: „Atsimink ir švesk šabo dieną“, Viešpats pasakė: „Jūs būsite Man pašvęsti žmonės.“ (Išėjimo 20, 8; 22, 30) Tik tokiu atveju šabo diena galėjo išskirti izraelitus kaip Dievo garbintojus.

Žydams tolstant nuo Dievo ir nuo per tikėjimą įgyjamo Kristaus teisumo, šabo diena jiems prarado savo reikšmingumą. Šėtonas stengėsi išaukštinti save ir nuvilioti žmones nuo Kristaus, todėl jis iškraipė šabo dieną, mat ji yra Kristaus galios ženklas. Apipynę Dievo poilsio dieną varginančiais reikalavimais, žydų aukštieji kunigai vykdė šėtono valią. Kristaus laikais šabo dienos šventimo samprata buvo taip iškraipyta, kad jos šventimas atspindėjo ne mylinčio dangiškojo Tėvo charakterį, o veikiau žmogaus

savanaudiškumą ir despotizmą. Rabinai vaizdavo Dievą kaip duodantį įsakymus, kurių žmonės nepajėgia laikytis. Jie paskatino tautą žiūrėti į Dievą kaip į tironą ir manyti, jog šabo dienos šventimas, kaip Jis to reikalauja, užkietina žmogaus širdį ir daro jį žiaurų. Kristus atėjo, kad išsklaidytų šiuos neteisingus supratimus. Nors rabinai su negailestingu priešiškumu persekiojo Jį, Jis nė nemėgino taikstytis prie jų reikalavimų, o žengė tiesiai, šveddamas šabo dieną pagal Dievo Įstatymą.

Vieną šabo dieną Išgelbėtojas su mokiniais grįždamas iš pamaldų ėjo per bręstančių javų lauką. Jėzus dirbo ligi vėlumos, tad eidami per laukus Jo mokiniai ėmė skinti javų varpas ir, patrynę jas tarp delnų, valgyti grūdus. Bet kurią kitą dieną šis poelgis nebūtų sukėlęs jokių diskusijų, nes kiekvienas einantis per javų lauką, sodą ar vynuogyną galėjo skintis ir valgyti ką panorėjęs (žr. *Pakartoto Įstatymo* 23, 24–25). Tačiau šabo dieną tai daryti buvo draudžiama. Mat varpų skynimas buvo prilyginamas pjūčiais, o jų trynimasis tarp delnų – kūlimui. Taigi, rabinų nuomone, tai buvo dvigubas nusizengimas.

Sekliai iš karto paskundė Jėzui: „Žiūrėk, Tavo mokiniai daro, kas per šaba draudžiama.“ Apkaltintas šabo dienos įsakymo laužymu Betzatoje, Jėzus gynėsi tvirtindamas esant Dievo Sūnus ir skelbdamas, jog dirba pagal Tėvo valią. Dabar, kai buvo puolami mokiniai, Jis patitavo kaltintojams pavyzdžių iš Senojo Testamento apie tai, kokius darbus per šabo dieną atlikdavo Dievo tarnai.

Žydų mokytojai didžiavosi savuoju Rašto pažinimu, tad Išgelbėtojo atsakymas jiems nuskambėjo kaip priekaištas, kad jie neišmano Šventojo Rašto. „Nejaugi neskaitėte, ką padarė Dovydas, kai buvo alkanas pats ir jo palydovai? Kaip jis įėjo į Dievo Namus, ėmė padėtinės duonos, valgė ir davė savo palydai, nors jos niekam nevalia valgyti, tik kunigams!“ „Ir pridūrė: ‘Šabas padarytas žmogui, ne

žmogus šabui.’“ „Gal neskaitėte Įstatyme, jog per šabą kunigai šventykloje pažeidžia šabo poilsį ir nenusikalsta? Bet sakau jums: čia daugiau negu šventykla!“ „Žmogaus Sūnus yra šabo Viešpats.“ (*Luko* 6, 3–4; *Morkaus* 2, 27–28; *Mato* 12, 5–6. 8)

Jeigu Dovydas turėjo teisę numaldyti alkį valgydamas duoną, skirtą šventoms apeigoms, tai ir mokiniai turėjo teisę patenkinti savo alkį skabydami varpas šventomis šabo dienos valandomis. Vėlgi, šventyklos kunigai šabo dieną dirbdavo daugiau nei kitomis dienomis. Tas pats darbas pasaulietiniame gyvenime būtų laikomas nuodėme; tačiau kunigų darbas buvo tarnavimas Dievui. Jie atlikinėjo apeigas, simbolizuojančias Kristaus atperkamąją jėgą, tad jų darbas atitiko šabo dienos tikslą. Bet štai atėjo pats Kristus. Mokiniai, vykdydami Kristaus darbą, tarnavo Dievui, taigi galėjo per šabo dieną daryti tai, kas būtina tam darbui.

Kristus mokė ir savo mokinius, ir priešus, kad tarnauti Dievui – užvis svarbiau. Dievo darbo šiame pasaulyje tikslas – atpirkti žmogų; todėl pagal šabo įsakymą šabo dieną galima daryti viską, kas reikalinga šiam tikslui pasiekti. Jėzus vainikavo savo argumentus pasiskelbdamas *šabo dienos Viešpačiu* – Tuo, kuris yra aukščiau visų klausimų ir visų įsakymų. Šis begalinis Teisėjas išteisina mokinius, kalbėdamas būtent apie tuos įsakymus, kuriuos jie buvo apkaltinti pažeidus.

Jėzus nepraleido progos papriekiaistauti savo priešams. Anot Jo, per savo aklumą jie nematą šabo dienos tikslo. Jis pasakė: „Jei būtumėte supratę, ką reiškia žodžiai: ‘Aš noriu gailestingumo, o ne aukos’, nebūtumėte pasmerkę nekaltų.“ (*Mato* 12, 7) Gausybė jų bedvasių apeigų negalėjo atstoti tikro sąžiningumo ir švelnios meilės, kuri visada būdinga nuoširdžiam Dievo garbintojui.

Kristus vėl akcentavo tą tiesą, kad aukos pačios savaime neturi jokios vertės. Jos ne tikslas, o tik priemonė. Jos

Paklaustas: „Ar leistina šabo dieną gydyti?“, Jėzus atsakė: „Kas iš jūsų, turėdamas vieną avį, jeigu ji per šabą įkris į duobę, nestvers jos ir neištrauks?! O kiek daug brangesnis už avį žmogus! Taigi leistina daryti gera šabo dieną.“ (Mato 12, 10–12) Sekliai nedrįso atsakyti Kristui visiems matant, nes bijojo patekti į keblią padėtį. Jie žinojo, kad Jis sako tiesą.

turi nukreipti žmones pas Išgelbėtoją ir taip sutaikyti juos su Dievu. Dievas vertina meilės tarnystę. Kai šito trūksta, nesibaigiantys ritualai Jį tik žeidžia. Taip yra ir su šabo diena. Ji turėjo atvesti žmones į bendrystę su Dievu; tačiau kai protas pasinėrė į varginančius ritualus, šabo dienos tikslas buvo užmirštas. Vien išorinis jos šventimas yra pasityčiojimas.

Kitą šabo dieną ižengęs į sinagogą Jėzus pamatė žmogų padžiūvusią ranką. Fariziejai idėmiai stebėjo, ką Jis darys. Gelbėtojas puikiausiai žinojo, kad gydymą per šabo dieną Jis bus palaikytas jos laužytoju, tačiau nedvejodamas

griovė aplink šabo dieną išaugusių tradicinių reikalavimų sieną. Jėzus liepė ligoniui atsistoti ir paklausė: „Ar šabo dieną leistina gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti?“ Žydai laikėsi nuomonės, kad jeigu galėdamas nedarai gera, tada darai bloga; negelbėti gyvybės jiems reiškė nužudyti. Taip Jėzus prirėmė rabinus prie sienos. „Bet anie tylėjo. Tada, rūščiai juos apžvelgęs ir nuliūdęs dėl jų širdies kietumo, tarė tam žmogui: Įstiesk ranką! Šis ištiesė, ir ranka atgijo.“ (Morkaus 3, 4–5)

Paklaustas: „Ar leistina šabo dieną gydyti?“, Jėzus atsakė: „Kas iš jūsų, turėdamas vieną avį, jeigu ji per šabą įkris į duobę, nestvers jos ir neištrauks?! O kiek daug brangesnis už avį žmogus! Taigi leistina daryti gera šabo dieną.“ (Mato 12, 10–12)

Sekliai nedrįso atsakyti Kristui visiems matant, nes bijojo patekti į keblią padėtį. Jie žinojo, kad Jis sako tiesą. Užuoat nusizengę savo papročiams, jie buvo linkę palikti žmogų kentėti, nors gyvuliui būtų padėję, kad savininkas nepatirtų žalos. Taigi didesnis dėmesys buvo rodomas neprotingam gyvūnui negu žmogui, sukurtam pagal Dievo paveikslą. Tai iliustruoja visų klaidingų religijų veikimą. Jos randasi iš žmogaus noro iškelti save aukščiau Dievo, bet viskas baigiasi tuo, kad jis nupuola žemiau už gyvulį. Kiekviena religija, nepripažįstanti aukščiausios Dievo valdžios, atima iš žmogaus tą šlovę, kuri jam buvo suteikta jo sukūrimo metu ir turi būti atnaujinta jame per Kristų. Kiekviena neteisinga religija moko savo sekėjus nepaisyti žmogaus poreikių, kančių ir teisių. Evangelija, priešingai, be galo vertina žmoniją, kaip atpirktą Kristaus krauju, ir moko jautriai reaguoti į žmogaus troškimus ir vargus. Viešpats sako: „Mariuosius padarysiu retesnius [vertesnius] už gryną auksą, žmones – retesnius už auksą Ofyro.“ (Izaijo 13, 12)

Paklausęs fariziejų, kas teisėta daryti per šabo dieną – gera ar bloga, gelbėti

gyvybę ar žudyti, Jėzus atskleidė jiems patiems jų nedorus užmojus. Degdami neapykanta, jie persekiojo Jį, kad pražudytų, o Jis gelbėjo gyvybes ir nešė laimę daugybei žmonių. Kas geriau – ar nužudyti per šabo dieną, kaip ketino padaryti jie, ar gydyti ligonius, kaip darė Jėzus? Ar teisingiau žudyti širdyje per šventąją Dievo dieną, ar mylėti visus žmones ir tai parodyti gailėstingumo darbais?

Išgydydamas žmogų padžiūvusia ranka, Jėzus pasmerkė žydų paprotį ir paliko ketvirtąjį įsakymą toki, kokį jį davė Dievas. „Leistina daryti gera šabo dieną“, – pasakė Jis. Atmesdamas beprasmiškus žydų apribojimus, Kristus pagerbė šabo dieną, o Jo skundikai rodė nepagarbą šventajai Dievo dienai.

Tie, kurie tvirtina, kad Kristus nusizengė Įstatymui, skelbia, jog Jis nešventė šabo dienos ir teisingai taip pat darančius savo mokinius. Taigi jie laikosi tos pačios nuomonės, kaip ir priekabių ieškoję žydai. Tuo jie prieštarauja pačiam Kristui, pasakiusiam: „Aš... vykdaui savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje.“ (Jono 15, 10) Nei Išgelbėtojas, nei Jo sekėjai nenusizengė šabo dienos įsakymui. Kristus buvo gyvas to Įstatymo išikūnijimas. Jo gyvenime nepastebėta nė menkiausio šventųjų įsakymų pažeidimo. Žvelgdamas į tautą, ieškojusią progos Jį apkaltinti, Jis galėjo drąsiai pasakyti: „Kas iš jūsų gali įrodyti Mane nusidėjusį?“ (Jono 8, 46)

Gelbėtojas atėjo ne tam, kad atmestų tai, ką pasakė pranašai ir patriarchai; juk per juos kalbėjo Jis pats. Visos Dievo Žodžio tiesos atėjo per Jį. Tačiau šie neįkainojami deimantai atsidūrė klaidinančioje aplinkoje. Jų brangi šviesa buvo priversta tarnauti klaidai. Dievas norėjo išimti juos iš klaidinančio konteksto ir perkelti į tiesos rėmus. Šį darbą galėjo atlikti tik dieviškoji ranka. Susijungusi su paklydimu, tiesa tarnavo Dievo ir žmogaus priešui. Kristus atėjo perkelti ją ten, kur ji šlovintų Dievą ir neštų išgelbėjimą žmonijai.

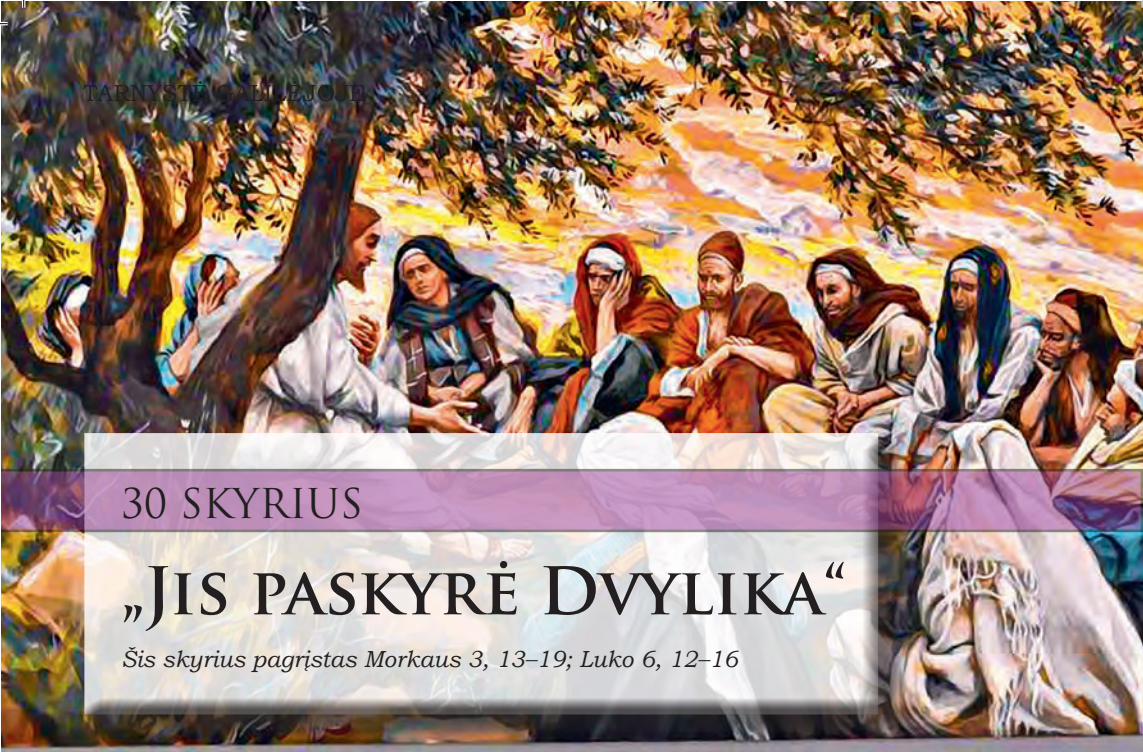
Jėzus pasakė: „Šabas padarytas žmogui, ne žmogus šabui.“ Dievo sukurti potvarkiai tarnauja žmonijos labui. „O visa tai – dėl jūsų“; „ar Paulius, ar Apolas, ar Kefas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar dabartis, ar ateitis, – viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo.“ (2 Korintiečiams 4, 15; 1 Korintiečiams 3, 22–23). Dešimties įsakymų Įstatymą, kurio dalis yra ir šabo diena, Dievas davė savo tautai kaip palaiminimą. Mozė pasakė: „Viešpats mums įsakė vykdyti visus šiuos įstatus, bijoti Viešpaties amžinam mūsų labui, idant išliktume gyvi.“ (Pakartoto Įstatymo 6, 24) O per psalmininką Izraeliui buvo duota žinia: „Linksmi tarnaukite Viešpačiui, artinkitės prie Jo su džiugia giesme. Žinokite, kad Viešpats – Dievas. Jis mus sukūrė, ir mes priklausome Jam, mes – Jo tauta ir Jo kaimeinės avys. Dėkodami ženkite pro vartus į Jo kiemus su šlovės giesme“ (Psalmė 100, 2–4). Viešpats pasakė: „Visus, kurie švenčia šabą ir jo neišniekina, ...Aš nuvesiu į savo šventąjį kalną ir pradžiuginsiu juos savo maldos Namuose.“ (Izaijo 56, 6–7)

„Žmogaus Sūnus yra šabo Viešpats.“ Šie žodžiai kupini pamokymo ir paguodos. Kadangi šabo diena buvo sukurta žmogui, tai Viešpaties diena. Ji priklauso Kristui. Mat „visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę“ (Jono 1, 3). Kadangi Jis sukūrė viską, vadinasi – ir šabo dieną. Jis išskyrė šią dieną pasaulio sukūrimo darbui paminėti. Ji liudija apie Jį ir kaip apie Kūrėją, ir kaip apie Pašventintoją. Ji skelbia, jog Tas, kuris viską sukūrė danguje ir žemėje ir per kurį viskas laikosi, yra Bažnyčios galva, ir kad Jo galia mes esame sutaisyti su Dievu. Mat kalbėdamas apie Izraelį Jis pasakė: „Daviau jiems savo šabus kaip ženklą Man ir jiems, kad žinotų, jog Aš, Viešpats, juos pašventinu.“ (Ezechielio 20, 12) Taigi šabo diena yra mus pašventinančios Kristaus galios ženklas. Ir jis duodamas visiems, kuriuos Kristus pašventina. Kaip Jo pašventinančios galios ženklas, šabo diena duota visiems,

kurie per Kristų tampa Dievo Izraelio dalis.

Viešpats sako: „Jei šabo dieną nekelsi kojos iš namų ir Mano šventą dieną neužsiimsi savo reikalais, jei šabą laikysi žavesio diena, Viešpaties šventą dieną – šlovinga, ...tai džiaugsiesi Viešpatyje.“
(*Izaijo 58, 13–14*) Visiems, kurie priima šabo dieną kaip Kristaus kūrybinės ir atperkamosios galios ženklą, ji bus

palaiminimas. Matydami joje Kristų, jie džiaugsis Jame. Šabo diena liudys jiems apie pasaulio sukūrimo darbą, kaip Jo galingos jėgos atpirkti įrodymą. Nors ji primena prarastąją Edeną ramybę, ji kalba apie ramybę, kurią sugrąžino Išgelbėtojas. Ir visa kas gamtoje atkartoja Jo kvietimą: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!“ (*Mato 11, 28*)

30 SKYRIUS

„JIS PASKYRĖ DVYLIKA“

Šis skyrius pagrįstas Morkaus 3, 13–19; Luko 6, 12–16

JĖZUS UŽKOPE ant kalno ir pasišaukė, kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas Jį. Ir Jis paskyrė Dvyliką, kad jie būtų kartu su Juo ir kad galėtų siųsti juos skelbti Žodžio.“

Medžių paunksnėje, ant kalno šlaito, kiek atokiau nuo Galilėjos ežero buvo pašaukti dvylika apaštalų ir pasakytas Kalno pamokslas. Laukai ir kalvos buvo mėgstamos Jėzaus vietos, todėl dažniausiai Jis pamokslaudavo ne šventykloje ar sinagogoje, o po atviru dangumi. Jokioje sinagogoje nebūtų tilpusios Jį sekusios minios; tačiau Jis pamokslaudavo laukuose ir miškeliuose ne tik dėl šios priežasties. Jėzui patiko gamtos vaizdai. Jam kiekvienas ramus kampelis buvo kaip šventovė.

Medžių paunksnė šventykla tapo ir pirmiesiems Edeno gyventojams. Ten Kristus bendraudavo su žmonijos tėvu. Išvyti iš rojaus, mūsų pirmieji tėvai toliau meldavosi laukuose ir giraitėse, ten juos ir rado Kristus su savo malonės Evangelija. Kristus kalbėjosi

su Abraomu po Mamrės ąžuolais; su Izaoku – jam išėjus vakare melstis į laukus; su Jokūbu – Betelio kalno atšlaitėje; su Moze – Midiano kalnynuose; o su jaunuoliu Dovydu – šiam ganant avis. Kristus liepė žydų tautai penkiolika amžių kasmet vieną savaitę apleisti savo namus ir gyventi iš žalių šakų – „hadaro medžio vaisių, palmės šakų, lapuočių šakelių bei paupio gluosnių“ (*Kunigų 23, 40*) – pastatytose palapinėse.

Lavindamas savo mokinius, Jėzus vengė miestų šurmulio ir traukdavosi į laukų bei kalvų ramybę, kuri labiau atitiko Jo dėstomas savęs išsižadėjimo pamokas. Per visą tarnavimą Jis mėgo suburti žmones aplink save po žydrų dangumi, ant žaliuojančio šlaito arba prie ežero. Čia jie buvo apsupti Jo paties kūrinijos, todėl Jis galėjo lengviau nukreipti jų mintis nuo dirbtinių dalykų prie natūralių. Augimas ir vystymasis gamtoje atskleidė Jo karalystės principus. Pakėlė akis į Dievo kalvas ir matydami nuostabius Jo rankų darbus,

žmonės galėjo išsivinti brangias dieviškosios tiesos pamokas. Kristaus mokymą jiems pakartodavo gamtos reiškiniai. Taip yra su visais, kurie eina į laukus su Kristumi širdyje. Jie pasijus apsupti šventumo. Gamta byloja mūsų Viešpaties palyginimais ir kartoja Jo patarimus. Bendraudamas su Dievu gamtoje, protas pakylėjamas, o širdis atranda ramybę.

Dabar reikėjo žengti pirmąjį žingsnį kuriant Bažnyčią, kuri po Kristaus išėjimo turėjo tapti Jo atstove žemėje. Jie neturėjo prabangios šventyklos; Išgelbėtojas nusivedė mokinius į savo mėgstamą gamtos prieglobstį, ir tą dieną patirti šventi išgyvenimai jų protuose liko visada susiję su kalnų, slėnių ir jūros grožiu.

Jėzus pašaukė savo mokinius, kad galėtų išsiųsti juos kaip savo liudytojus skelbti pasauliui, ką yra Jame matę ir iš Jo girdėję. Jų tarnystė buvo svarbesnė už viską, kam kada nors buvo pašauktas žmogus, o už ją svarbesnis tik pats Kristus. Jie turėjo bendradarbiauti su Dievu, kad išgelbėtų pasaulį. Kaip Senajame Testamente dvylika patriarchų atstovavo Izraeliui, taip dvylika apaštalų yra evangelinės Bažnyčios atstovai.

Išgelbėtojas žinojo savo pasirinktųjų žmonių charakterį; visos jų silpnybės ir klaidos Jam buvo atviros; Jis žinojo, kokius pavojus jiems teks iškęsti ir kokią atsakomybę prisiimti; todėl Jo širdis kentėjo dėl šių išrinktųjų. Vienas ant kalno, prie Galilėjos ežero Jis praleido visą naktį melddamasis už juos, o jie tuo metu kalno papėdėje miegojo. Sulig pirmaisiais aušros spinduliais Jis pasikvietė juos, nes turėjo jiems pasakyti kai ką svarbaus.

Šie mokiniai jau kurį laiką aktyviai darbavosi su Jėzumi. Jonas ir Jokūbas, Andriejus ir Petras, Pilypas, Natanaelis ir Matas palaikė su Juo glaudesnę ryšį nei kiti ir buvo matę daugelį Jo stebuklų. Petras, Jokūbas ir Jonas su Jėzumi bendravo dar artimiau. Jie beveik nuolatos

buvo kartu, matė Jo stebuklus ir klausėsi Jo žodžių. Jonas buvo artimiausias Jėzui, todėl jis išskiriamas kaip tas, kurį Jėzus mylėjo. Gelbėtojas mylėjo juos visus, tačiau Jono dvasia buvo imliausia. Jis buvo jaunesnis už kitus ir su vaikišku pasitikėjimu labiau atvėrė širdį Jėzui. Todėl jis pelnė didesnes Kristaus simpatijas, ir būtent per jį žmonijai buvo perteiktas giliausias Gelbėtojo dvasinis mokymas.

Vienos iš grupių, į kurias dalijami mokiniai, priešaky yra Pilypo vardas. Jis buvo pirmasis mokinytis, į kurį Jėzus kreipėsi išskirtiniu įsakymu: „Sek paskui Mane!“ Pilypas buvo iš Betzatos, Andriejaus ir Petro miesto. Jis buvo klausęs Jono Krikštytojo ir girdėjęs jį skelbiant Kristų Dievo Avinėliu. Pilypas nuoširdžiai ieškojo tiesos, tačiau patikėti neskubėjo. Nors jis prisijungė prie Kristaus, tai, kaip jis apie Gelbėtoją kalbėjo Natanaeliui, rodo, kad jis dar nebuvo visiškai įsitikinęs Jėzaus dieviškumu. Nors balsas iš dangaus paskelbė, kad Kristus – Dievo Sūnus, bet Pilypui Jis buvo „Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus“ (*Jono 1, 45*). Pilypo tikėjimo stoka išryškėjo ir tada, kai buvo pamaitinta penkiatūkstantinė minia. Kai jį tirdamas Jėzus paklausė: „Kur pirksime duonos jiems pavalgydinti?“, Pilypo atsakymas išreiškė daugiau netikėjimą: „Už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent gabalėlį.“ (*Jono 6, 5. 7*) Jėzui buvo skaudu tai girdėti. Nors Pilypas buvo matęs Jo darbus ir jautęs Jo galią, bet jis netikėjo. Kai graikai paklausė Pilypą apie Jėzų, jis neišnaudojo progos pristatyti jų Gelbėtojui, o nuėjo papasakoti Andriejui. Arba vėlgi – paskutiniuosius valandomis prieš nukryžiovimą Pilypo žodžiai kreipė netikėjimo linkme. Kai Tomas paklausė Jėzų: „Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini, tai kaipgi žinosime kelią?“, Gelbėtojas atsakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas... Jeigu pažinote Mane, tai pažinsite ir Mano Tėvą.“ Tuo metu Pilypui išsprūdo netikėjimo žodžiai: „Viešpatie,

parodyk Tėva, ir bus mums gana.“ (*Jono 14, 5–8*) Toks vangus savo širdyje, tokio silpno tikėjimo buvo mokiny, kuris trejus metus gyveno su Jėzumi.

Tikra priešingybė Pilypo netikėjimui buvo vaikiškas Natanaelio pasitikėjimas. Jis buvo labai nuoširdus žmogus, kurio tikėjimas rėmėsi neregima realybe. Vis dėlto ir Pilypas buvo Kristaus mokyklos mokiny, ir Mokytojas kentė jo netikėjimą bei abejingumą. Kai ant mokinių išsiliejo Šventoji Dvasia, Pilypas Dievo valia pats tapo mokytoju. Jis žinojo, apie ką kalba ir mokė užtikrintai, įtikindamas klausytojus.

Jėzui rengiant mokinius jiems skirtajam darbui, tarp jų išimaisė ir vienas, kuris nebuvo pašauktas. Tai buvo Judas Iskarijotas – žmogus, tvirtinęs esąs Kristaus sekėjas. Dabar jis išėjo į priekį ir įsitaisė šiame mažame mokinių ratelyje. Paskui karštai ir, atrodytų, nuoširdžiai pareiškė: „Mokytojai, aš sek siu paskui Tave, kur tik Tu eis!“ Jėzus nei atstūmė, nei pasveikino jį, tik liūdnai atsakė: „Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti.“ (*Mato 8, 19–20*) Judas tikėjo, kad Jėzus yra Mesijas, ir prisijungdamas prie mokinių vylėsi užsitikrinti aukštą vietą naujojoje karalystėje. Būtent šią viltį Jėzus ir norėjo sugriauti atkreipdamas dėmesį į savo neturtą.

Mokiniai su džiaugsmu priėmė Judą į savo tarpą. Jis buvo ryžtingas, išvalgus, veiklus, taigi jie pristatė jį Jėzui kaip žmogų, kuris gali labai praversti Jo darbe. Ir... labai nustebė, kad Jėzus priėmė jį taip šaltai.

Mokiniai labai nusivylė, kad Jėzus nemėgino bendradarbiauti su Izraelio vadovais. Jų nuomone, Jis klydo neieškodamas šių įtakingų žmonių paramos. Jeigu Jėzus būtų atstūmęs ir Judą, jie apskritai būtų suabejoję savo Mokytojo išmintimi. Tolimesnė Judo istorija parodė, kaip pavojinga pasaulietiskai spręsti apie žmones, ar jie tinkami Dievo

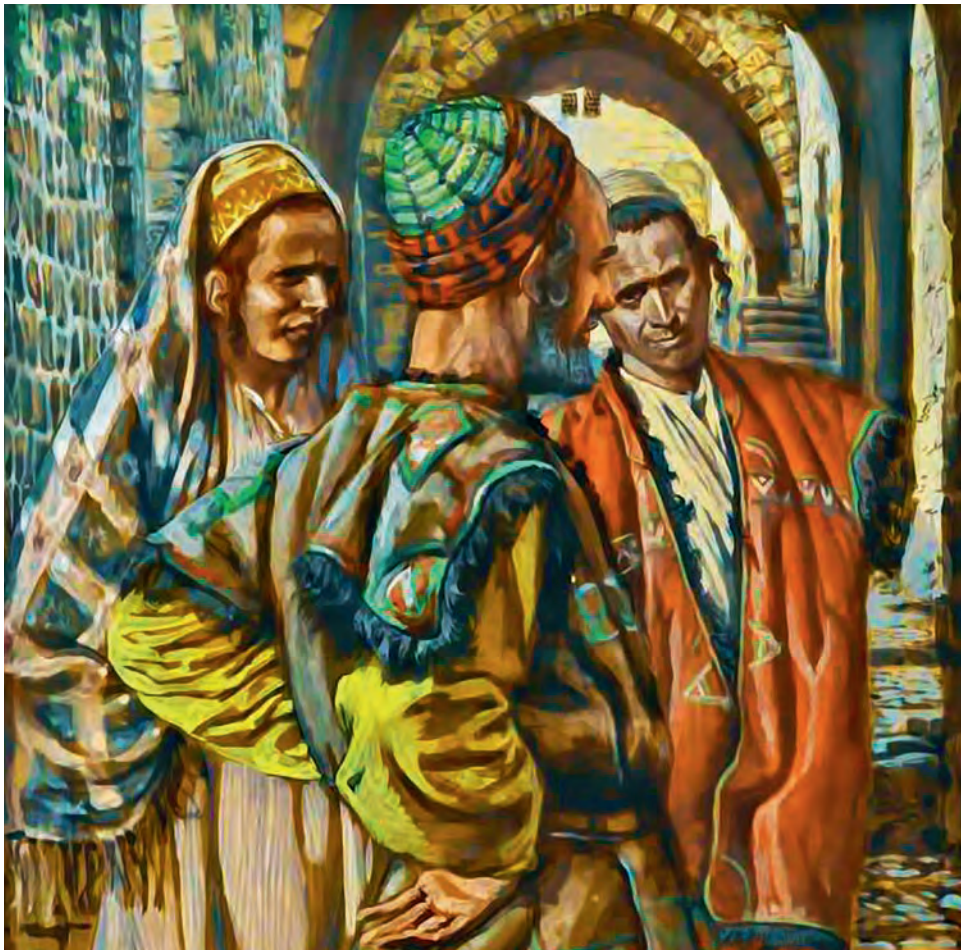
darbui. Bendradarbiavimas su tokiais žmonėmis, kuriuos taip troško pasitelkti mokiniai, būtų reiškęs šio darbo pavedimą į didžiausių priešų rankas.

Vis dėlto prisijungęs prie mokinių Judas neliko abejingas Kristaus charakterio grožiui. Jis jautė įtaką tos dieviškosios jėgos, kuri traukė žmones prie Gelbėtojo. Tas, kuris atėjo ne tam, kad nulaužtų palūžusią nendrę ar užgesintų smilkstantį dagtį, negalėjo atstumti šios sielos, kol bent vienas troškimas stiebėsi į šviesą. Gelbėtojas permatė Judo širdį; Jis žinojo gelmes tos neteisybės, į kurią nugrims Judas, jei nebus išvaduotas Dievo malonės. Susivienydamas su šiuo žmogumi Jis kiekvieną dieną darė, ką galėjo, – apgaubė jį savo nesavanaudiška meile. Jeigu Judas būtų atvėręs širdį Kristui, dieviškoji malonė būtų išvijusi savanaudiškumo demoną, ir net jis galėjo patekti į Dievo karalystę.

Dievas priima žmones tokius, kokie jie yra, su žmogiškais jų būdo bruožais, ir ugdo juos savo tarnystei, jeigu tik jie leidžiasi Jo drausminami bei mokomi. Jie pasirenkami ne dėl to, kad yra tobuli, tačiau nepaisant jų netobulumų, pažinę ir įgyvendindami tiesą, per Kristaus malonę jie gali būti pakeisti pagal Jo paveikslą.

Judas turėjo tas pačias galimybes kaip kiti mokiniai. Jis klausėsi tų pačių brangių pamokų. Tačiau tiesos įgyvendinimas, kurio reikalavo Kristus, skyrėsi nuo Judo troškimų bei tikslų, todėl jis nepanoro atsisakyti savo idėjų ir priimti išmintį iš Dangaus.

Kaip švelniai Išgelbėtojas elgėsi su tuo, kuris turėjo tapti Jo išdaviku! Mokydamas Jis rėmėsi dosnumo principais, kurie rovė su šaknimis bet kokią godulystę. Jis atskleidė Judui, koks šlykštus yra godumas, ir šis mokiny ne kartą suprato, jog kalbama apie jo charakterį ir rodoma į jo nuodėmę; tačiau jis nenorėjo nei išpažinti, nei atsisądėti savo neteisybės. Jis buvo patenkintas savimi ir, užuot priešinęsis pagundai, toliau

Dievas priima žmones tokius, kokie jie yra, su žmogiškais jų būdo bruožais, ir ugdo juos savo tarnystei, jeigu tik jie leidžiasi Jo drausminami bei mokomi. Jie pasirenkami ne dėl to, kad yra tobuli, tačiau nepaisant jų netobulumų, pažinę ir įgyvendindami tiesą, per Kristaus malonę jie gali būti pakeisti pagal Jo paveikslą.

užsiiminėjo savo nesąžiningais darbais. Kristus buvo priešais jį – gyvas pavyzdys, koks jis gali tapti, jei pasiners į dieviškąjį mąstymą ir tarnavimą; bet Judas leido Jėzaus pamokas tuščiai.

Jėzus labai nebarė Judo už godulystę, o dieviškai kantriai pakentė šį klystantį žmogų, kartu leisdamas jam suprasti, kad skaito jo širdį kaip atverstą knygą.

Jis kaip įmanydamas skatino Judą daryti gera, todėl atstumdamas Dangaus šviesą Judas buvo nepateisinamas.

Užuot gyvenęs šviesoje, Judas nusprendė neatsisakyti savo ydų. Blogi troškimai, kerštingos aistros, tamsios ir niūrios mintys buvo puoselėjamos, kol sėtonas visiškai užvaldė šį žmogų. Judas tapo Kristaus priešo atstovas.

Kai jis atėjo pas Jėzų, jame dar buvo keletas vertingų charakterio bruožų, kurie galėjo palaiminti Bažnyčią. Jeigu jis būtų panorėjęs nešti Kristaus jungą, būtų galėjęs tapti vienu iš svarbiausių apaštalų. Tačiau kai buvo iškeltos Judo ydos, jo širdis užkietėjo: išdidus ir maištingas jis pasirinko savanaudiškas ambicijas, tad tapo netinkamas darbui, kurį Dievas jam buvo parengęs atlikti.

Visi mokiniai turėjo nemažų trūkumų, kai Jėzus pašaukė juos tarnystei. Net Jonas, artimiausiai bendravęs su Švelniuotu ir Nuolankiuotu, iš prigimties nebuvo švelnus ir nuolankus. Jiedu su broliu buvo vadinami *griaustinio vaikais*. Jiems būnant su Jėzumi, bet kokia Jam parodyta nepagarba sukeldavo jų pasipiktinimą ir kovingumą. Pyktis, kerštas, kritiškumas – štai kas buvo būdinga mylimajam mokiniui. Be to, jis buvo išdidus ir puoselėjo ambicijas būti pirmas Dievo karalystėje. Tačiau kiekvieną dieną kaip priešingybę savo ūmiai dvasiai Jonas matė Jėzaus jautrumą ir ištvermę, girdėjo Jo nuolankumo bei kantrybės pamokas. Jis atvėrė širdį dieviškajai įtakai ir tapo ne tik klausytoju, bet ir Gelbėtojo žodžių vykdytoju. Jo „aš“ buvo paslėptas Kristuje. Jis išmoko traukti Kristaus jungą ir nešti Jo našta.

Jėzus bardavo savo mokinius, perspėdavo ir drausmindavo juos, tačiau Jonas su broliu Jo nepaliko; jie pasirinko Jėzų, nors iš Jo tekdavo išgirsti priekaištų. Gelbėtojas taip pat jų neapleido dėl jų silpnybių ir klaidų. Jie ligi pat galo dalijosi su Juo sunkumais ir mokėsi iš Jo gyvenimo. Žvelgiant į Kristų, jų charakteris keitėsi.

Apaštalų įpročiai ir charakteriai labai skyrėsi. Tarp jų buvo muitininkas Levis Matas ir Simonas Uolusis, be kompromisų nekenčiantis romėnų valdžios; kilniaširdis impulsyvusis Petras ir piktavališkas Judas; Tomas – teisingas, bet drovus ir baugštus, Pilypas – lėtapėdis, linkęs abejoti bei ambicingieji tiesmuki Zebediejaus sūnūs ir kiti. Visi šie žmonės

buvo suburti su savo skirtingomis ydomis, visi paveldėję ir įgiję polinkį į blogį; tačiau Kristuje ir per Jį jie turėjo gyventi Dievo šeimoje ir mokytis būti viena tikėjimu, mokymu, dvasia. Jie galėjo patirti skirtingus išbandymus, skriaudas, galėjo skirtis jų nuomonės; tačiau kol jų širdyje gyveno Kristus, nesutarimų būti negalėjo. Jo meilė skatino mylėti vienas kitą, Mokytojo pamokos suderino visus skirtumus ir vienijo mokinius, kol jie tapo vienos minties ir vienos nuomonės. Kristus yra didysis centras, ir juo arčiau jie artinosi prie to centro, tuo labiau jie artinosi vienas prie kito.

Išsakęs mokiniams savo nurodymus, Jėzus subūrė mažąjį pulkelį arčiau savęs, atsiklaupė jų vidury, dėjo rankas jiems ant galvos ir meldėsi pašvedamas juos savo šventajam darbui. Taip Viešpaties mokiniai buvo pašventinti Evangelijos tarnystei.

Savo atstovais tarp žmonių Kristus pasirinko ne angelus, kurie niekada nenusidėjo, o žmones, kupinus tokių pat potraukių, kaip ir tie, kuriuos jie siekė išgelbėti. Pats Kristus prisiėmė žmogiškąją prigimtį, kad galėtų pasiekti žmonių. Dieviškumui reikėjo žmogiškumo; pasaulio išgelbėjimui reikėjo ir dieviško, ir žmogiško elemento. Dieviškumui reikėjo žmogiškumo, kad atsirastų ryšys tarp Dievo ir žmogaus. Taip yra ir su Kristaus tarnais ir pasiuntiniais. Žmogui reikalinga ji pranokstanti jėga, kuri sugražintų jo panašumą į Dievą ir įgalintų jį atlikti Dievo darbą; tačiau dėl to žmogiškasis faktorius nepasidaro nereikšmingas. Žmonija laikosi įsikibusi dieviškosios jėgos, Kristus per tikėjimą gyvena širdyje; taip bendradarbiaujant su Dievu, žmogaus jėga įgalinama daryti gera.

Tas, kuris pašaukė Galilėjos žvejus, vis dar kviečia žmones į savo tarnystę. Ir Jis nori apreikšti savo jėgą per mus lygiai taip pat, kaip ir per pirmuosius mokinius. Kad ir kokie netobuli bei nuodėmingi būtume, Viešpats siūlo mums

tapti Jo darbo dalininkais ir Kristaus mokiniams. Jis ragina priimti dieviškąjį mokymą, kad susivieniję su Kristumi galėtume dirbti Dievo darbus.

„Šitą lobį mes nešiojamės moliniuose induose, kad būtų aišku, jog ta galybės gausa plaukia ne iš mūsų, bet iš Dievo.“
(2 Korintiečiams 4, 7) Štai kodėl Evangelijos skelbimas buvo patikėtas ne angelams, o klystantiems žmonėms. Jis parodo, kad jėga, veikianti per silpnus žmones, yra Dievo jėga; taip esame paskatinami tikėti, kad jėga, kuri gali padėti kitiems – tokiems silpniems kaip mes, gali padėti ir mums. Ir tie, kurie patys yra „apgaubti silpnumo“, turi sugebėti „užjausti nežinančius ir klystančius“ (Hebrajams 5, 2). Patys patyrę pavojų, jie

pažįsta to kelio grėsmes ir sunkumus, todėl yra pašaukti ieškoti kitų, atsidūrusių panašiuose pavojuose. Yra sielų, kurios klimpsta į abejones, yra varginamos ydų, silpno tikėjimo ir nesugeba įsikibti į Neregimąjį; tačiau draugas, kurį jos mato, ateinantis pas jas vietoj Kristaus, gali tapti jungiamąja grandimi, sutvirtinančia jų virpantį tikėjimą Kristumi.

Mes turime bendradarbiauti su dangaus angelais, pristatydami Jėzų pasauliui. Angelai kone nekantraudami laukia mūsų pagalbos; mat žmogus turi tapti takeliu į kitą žmogų. Ir kai mes visiškai atsiduodame Kristui, angelai džiūgaudami kalba mūsų balsu ir apreiškia Dievo meilę.

KALNO PAMOKSLAS

Šis skyrius pagrįstas Mato 5-uoju, 6-uoju ir 7-uoju skyriumi

KRISTUS RETAI suburdavo vien tik mokinius pasiklausyti Jo pamokslų. Jis norėjo, kad Jo auditoriją sudarytų ne tik tie, kurie jau žinojo kelią į gyvenimą. Jo tikslas buvo aprępti kuo didesnes nežinioje ir klaidingose pažiūrose skendinčias minias. Jis skelbė tiesą ten, kur ji galėjo pasiekti aptemusius protus. Jėzus pats buvo tiesa, kuri stovėjo susijuosusi strėnas, ištiesusi rankas laiminti, kalbanti perspėjimo, maldavimo ir padėsinimo žodžius, siekianti atgaivinti visus, kurie ateis pas Jį.

Kalno pamokslą, nors pasakytą būtent mokiniams, girdėjo daugybė žmonių. Pašventinės apaštalus, Jėzus nuėjo su jais prie ežero. Čia jau nuo ankstyvo ryto rinkosi žmonės. Be įprastinių minių iš Galilėjos miestų, plūdo maldininkai iš Judėjos, net pačios Jeruzalės, iš Perėjos, Dekapolio, Idumėjos, iš Judėjos pietų, Tyro ir Sidono bei finikiečių miestų, išsibarsčiusių Viduržemio jūros pakrantėje. Šie žmonės „buvo girdėję apie Jo darbus“, todėl „susirinko Jo pasiklausyti ir pagyti iš savo ligų... Iš Joėjo galia ir visus gydė“ (*Morkaus 3, 8; Luko 6, 17–19*).

Siaurame paplūdimio ruože žmonės netilpo net stovėti, kad girdėtų Jėzaus balsą, todėl Jis nusivedė juos atgal ant kalno šlaito. Priėjęs vietą, kur visiems buvo patogų, Jėzus atsisėdo ant žolės, o mokiniai ir minia pasekė Jo pavyzdžiu.

Mokiniai niekada nesitraukė nuo Jėzaus. Nors Jį nuolatos buvo glaudžiai apspitusi minia, mokiniai suprato, kad

jie turi nesileisti jos nustumiami į šalį. Jie sėdėdavo prie pat Jėzaus, kad nepraleistų pro ausis nė vieno Jo mokymo žodžio. Jie buvo idėmūs klausytojai, trokštantys suprasti tiesas, kurias turės skelbti visose šalyse ir visiems laikams.

Su tuo pačiu jausmu, kad gali įvykti kažkas neįprasta, jie ir dabar šliejosi prie Mokytojo. Mokiniai neabejojo, jog veikiai bus sukurta karalystė, ir iš to rytmečio įvykių sprendė, kad tuoj bus kažkas apie ją pranešta. Minia taip pat nuščiuvusi laukė; visur mirgėjo itin susidomėję veidai. Susėdus kalno atšlaitėje ant žolės ir laukiant, kol prabils dieviškasis Mokytojas, jų širdis užplūdo mintys apie ateities šlovę. Tarp jų buvo Rašto aiškintojų ir fariziejų, kurie laukė tos dienos, kai nekenčiamieji romėnai bus jiems po padu ir būtent jiems priklausys didžiausios pasaulio imperijos turtai bei didybė. Suvargę valstiečiai ir žvejai savo ruožtu tikėjosi išgirsti, kad jų vėjo košiamas lūšneles, neskalsų duonos kąsnį, sunkų triūsą ir nuolatinę baimę dėl rytdienos pakeis prabangūs rūmai ir nerūpestingos dienos. Jie tikėjosi, kad Kristus vietoj vieno šiurkštaus drabužio, kurį jie vilkėdavo dieną ir kuriuo užsiklodavo naktį, apvilks juos turtingais ir prabangiais jų užkariautojų drabužiais. Visų širdys virpėjo nuo orios vilties, kad greitai Izraelis bus pagerbtas prieš tautas kaip Viešpaties išrinktasis, o Jeruzalė išaukštinta kaip visuotinės karalystės galva.

Kristus nuvylė šias išaukštinimo pasaulyje viltis. Kalno pamoksle Jis

stengėsi sugriauti neteisingo švietimo atliktą darbą ir suformuoti savo klausytojams teisingą supratimą apie Jo karalystę ir Jo paties charakterį. Vis dėlto Jis tiesiogiai nepuolė žmonių klaidų. Jis matė, kaip pasaulis kenčia dėl nuodėmių, bet tiesmukai jiems neatskleidė jų nuopuolio. Jėzus kalbėjo jiems apie kažką nepalyginamai geresnio nei jie žinojo. Nekovodamas su jų supratimais apie Dievo karalystę, Jis išdėstė įėjimo į ją sąlygas, palikdamas jiems patiems darytis išvadas apie jos prigimtį.

Tiesos, kurias Jis aiškino, mums ne mažiau svarbios nei tai miniai, kuri sekė paskui Jėzų. Mes kaip ir jie turime žinoti pagrindinius Dievo karalystės principus.

Pirmieji Kristaus žodžiai ant kalno susirinkusiems žmonėms buvo palaiminimas. Pasak Jo, laimingi tie, kurie pripažįsta savo dvasinį skurdą ir jaučia savo atpirkimo poreikį. Evangelija turi būti skelbiama vargdieniams. Ne dvasiškai išdidieji, kurie laiko save turtiniais ir jiems nieko nereikia, o nuolankiesiems ir atgailaujantiems. Buvo atverta vienintelė versmė, apvalanti nuo nuodėmių, – versmė turintiems vargdienio dvasią.

Išdidi širdis stengiasi nusipelnyti išgelbėjimą; tačiau ir mūsų nuopelnai dangaus akivaizdoje, ir mūsų tinkamumas patekti į jį slypi Kristaus teisme. Viešpats nieko negali padaryti, kad žmogus atgimtų, kol jis, suvokęs savo silpnumą ir atsikratęs bet kokio pasitenkinimo savimi, neatsiduoda Dievui. Tik tada žmogus gali priimti dovaną, kurią Dievas nori įteikti. Širdžiai, kuri suvokia savo poreikį, pagalba ateina nedelsiant. Jai niekas netrukdo eiti pas Tą, kuriame gyvena visa pilnatvė. „Juk aukščiausiasis, prakilnis, amžinasis, kurio vardas – Šventasis, sako taip: ‘Šventose aukštybėse gyvenu ir su sugniuždytaisiais bei prislėgtaisiais būnu, kad pakelčiau prislėgtųjų dvasią ir atgaivinau sugniuždytųjų drąsą.’“ (Izaijo 57, 15)

„Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.“ Šiais žodžiais Kristus nepasakė, kad liūdesys pats savaime turi galią nuplauti nuodėmės kalnę. Jis nepritaria apsimetinėjimui ar sąmoningam nuolankumui. Liūdesys, apie kurį Jis kalba, – tai ne prislėgta nuotaika ir dejonės. Nors mes liūdime dėl nuodėmių, bet turime džiaugtis brangia privilegija būti Dievo vaikais.

Mes dažnai susikremtame dėl to, kad mūsų blogi darbai užtraukia nemalonus pasekmes mums patiems; tačiau tai nėra atgaila. Tikras gailėjimasis dėl nuodėmių yra Šventosios Dvasios veikimo vaisius. Dvasia atskleidžia Išgelbėtojo negerbusios ir skaudinusios širdies nedėkingumą bei atveda mus sugniuždytus į kryžiaus papėdę. Kiekviena nuodėmė Jėzų žeidžia iš naujo; žvelgdami į Tą, kurį mes pervėrėme, mes liūdime dėl Jį skaudinančių nuodėmių. Toks liūdesys veda į nuodėmės atsisąjimą.

Pasauliečiai tokį liūdesį gali pavadinti silpnumu; bet, priešingai, tai yra jėga, kuri susieja atgailaujančius su Begaliniu nesutraumomomis grandimis. Jis parodo, kad Dievo angelai grąžina sielai malones, kurios per širdies surambėjimą ir nuodėmės buvo prarastos.

Atgailaujančiųjų ašaros – tai lietaus lašai, krintantys prieš nušvintant šventumo saulei. Šis liūdesys pranašauja džiaugsmą, kuris bus gyvoji versmė sielai. „Tik prisipažink, kad esi kalta, nes prieš Viešpatį, savo Dievą, maištavai“; „nebūsiu tau piktas, nes esu maloningas, – tai Viešpaties žodis.“ (Jeremijo 3, 13. 12) „Liūdintiems Sione“ Jis suteikė „vainiką vietoj pelenų, džiugėsio aliejaus – vietoj gedulo, šlovės skraistę – vietoj bailumo“ (Izaijo 61, 3).

Tiems, kurie liūdi išmėginami ir skaudinami, yra paguoda. Širdgėlos ir pažeminimo kartėlis naudingesni už nuolaidžiavimą nuodėmei. Per skausmą Dievas parodo mūsų būdo ydas, kurias per Jo malonę galime įveikti. Mums atskleidžiami nežinomi dalykai apie

mus pačius, ir duodamas išbandymas parodo, ar priimsime Dievo pabarimus ir patarimus. Kęsdami sunkumus mes neturėtume būti suirzę ir skųstis. Mes neturime maištauti ar stengtis ištrūkti iš Kristaus rankų. Mūsų širdys turi nusižeminti prieš Dievą. Tam, kuris trokšta matyti dalykus jam patinkančioje šviesoje, Viešpaties keliai nežinomi. Mūsų žmogiškai prigimčiai jie atrodo tamsūs ir bedžiaugsmiai. Tačiau Dievo keliai visada yra gailestingumo keliai, o jų tikslas – išgelbėjimas. Pranašas Elijas nesuvokė, ką daro, kai dykumoje meldė, jog Viešpats paimtų jo gyvastį, kai šaukėsi mirties. Viešpats iš savo gailestingumo nepatenkino jo prašymo. Elijo dar laukė didžiulis darbas; o kai šis darbas buvo atliktas, jis neturėjo pražūti apleistas ir vienas dykumoje. Jam buvo skirta ne nužengti į mirties dulkes, o pakilti su dangiškais vežimais į šlovę – prie sosto aukštybėse.

Liūdintiems Dievas sako: „Mačiau, kuriuo keliu jis eina, bet Aš pagydysiu jį ir nuvesiu, gausiai paguosiu. Jo raudotojams Aš, Kūrėjas, sukuriu lūpų vaisių“; „jų gedulą pakeisiu džiaugsmu, guosiu juos ir džiuginsiu kenčiančius“ (Izaijo 57, 18–19; Jeremijo 31, 13).

„Palaiminti romieji.“ Sunkumai, su kuriais susiduriame, gali tapti kur kas lengvesni dėl Kristuje slypinčio romumo. Jei būsime nuolankūs, kaip mūsų Mokytojas, pakilsime virš nepagarbos, piktų žodžių, apmaudo, kuriuos patiriame kasdien, ir jie nemes tamsaus šešėlio ant mūsų dvasios. Apie krikščionio kilnumą geriausiai liudija jo savitvarda. Tas, kuris patirdamas smurtą ar žiaurumą nelieka ramus ir pasitikin-tis, atima iš Dievo teisę apreikšti jame savo tobulą charakterį. Širdies nuolankumas – tai jėga, atnešanti Kristaus sekėjams pergalę; ji ženklina jų ryšį su aukštybėmis.

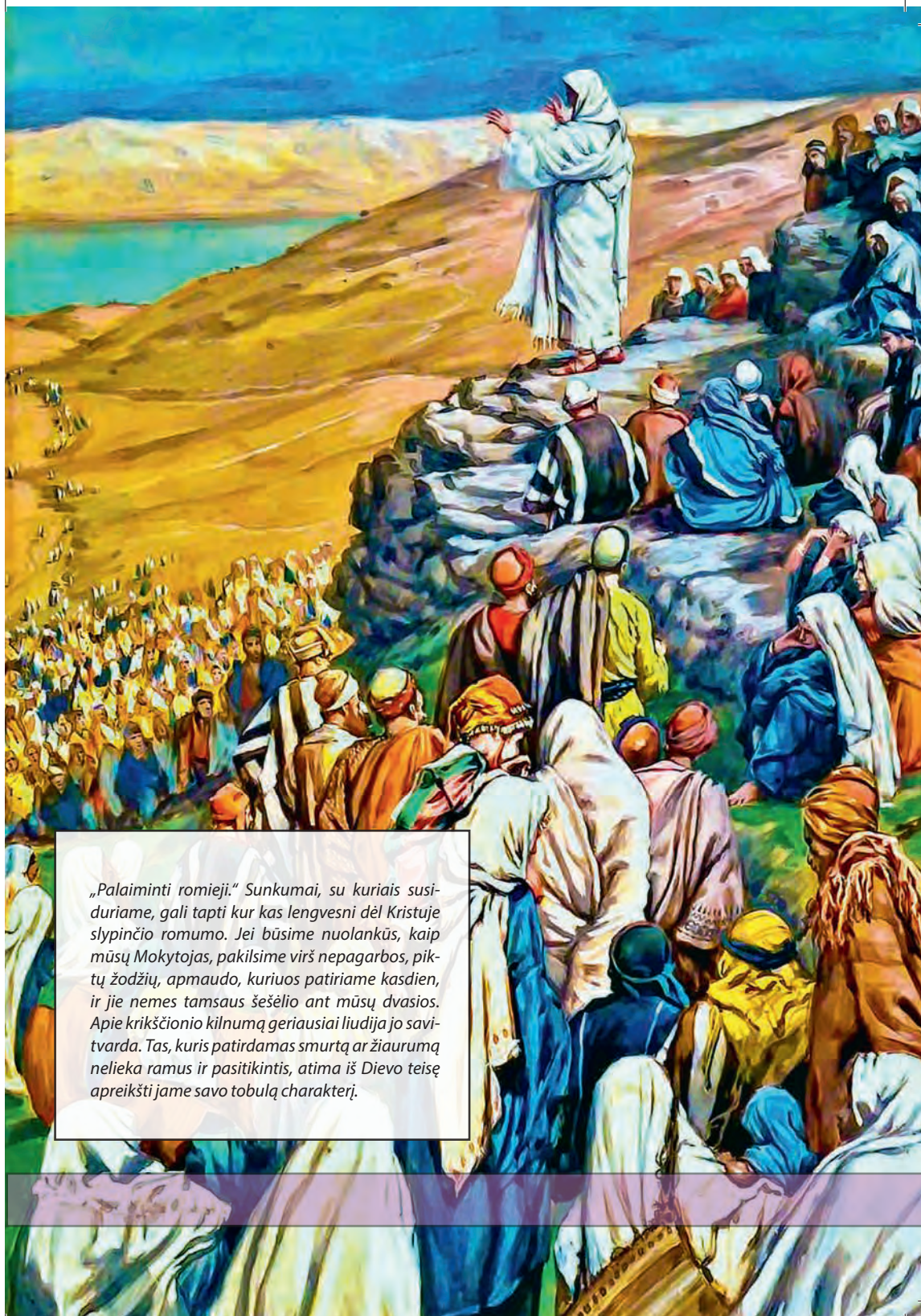
„Nors Viešpats aukštybėse, Jis rūpinasi kukliaisiais.“ (Psalmė 138, 6) Dievas švelniai žvelgia į tuos, kurie turi

nuolankią ir kuklią Kristaus dvasią. Pasaulis juos gali niekinti, tačiau Dievo akyse jie itin vertingi. Ne tik išmintingieji, didingieji ir geradariai bus įleisti į dangaus rūmus; ne tik darbštusis, degantis uolumu ir be paliovos kažką veikiantis. Ne! Turintys vargdienio dvasią, trokštantys nuolatinio Kristaus Artumo, nuolankūs savo širdyje, kurių didžiausias siekis yra vykdyti Dievo valią, – štai šiems dangaus vartai bus plačiai atverti. Jie bus tarp tų, kurie išsiplovė savo drabužius Avinėlio kraujyje, ir šie tapo balti. „Todėl jie stovi priešais Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną naktį Jo šventykloje, o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę.“ (Apreiškimo 7, 15)

„Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo.“ Nevertumo jausmas skatinas širdį alkti ir trokšti teisumo, ir šis troškimas nebus apvilnas. Tie, kurių širdyse atsiranda vietos Jėzui, supras Jo meilę. Visi, kurie nori tapti panašūs į Dievą, bus patenkinti. Šventoji Dvasia niekada nepalieka be pagalbos širdies, kuri žvelgia į Jėzų. Ji parodo šitai sielai Kristų. Jei žmogus nenuleidžia akių nuo Jėzaus, Šventosios Dvasios darbas nesiliauja, kol žmogaus siela netampa panaši į Jį. Tyra meilė praturtina sielą, suteikia jai galimybę siekti naujų aukštumų, geriau pažinti dangiškąsias tiesas, pasiekti pilnatvę. „Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo; jie bus pasotinti.“

Gailestingasis susilauks gailestingumo, o tyraširdžiai regės Dievą. Kiekviena netyra mintis sutersia sielą, silpnina doros jausmą, mažina Šventosios Dvasios poveikį. Netyros mintys aptemdo dvasinę regėjimą, todėl žmonės nebemato Dievo. Viešpats gali atleisti ir atleidžia atgailaujančiam nusidėjėliui; tačiau, nors sielai atleista, ji lieka pažeista. Todėl žmogus, kuris nori suvokti dvasinę tiesą, turi vengti bet kokių netyrų kalbų ar minčių.

Tačiau Kristaus žodžiai apima daugiau nei laisvė nuo kūniško netyrumo,

„Palaiminti romieji.“ Sunkumai, su kuriais susiduriame, gali tapti kur kas lengvesni dėl Kristuje slypinčio romumo. Jei būsime nuolankūs, kaip mūsų Mokytojas, pakilsime virš nepagarbos, piktų žodžių, apmaudo, kuriuos patiriame kasdien, ir jie nemes tamsaus šešėlio ant mūsų dvasios. Apie krikščionio kilnumą geriausiai liudija jo savitvarda. Tas, kuris patirdamas smurtą ar žiaurumą nelieka ramus ir pasitikintis, atima iš Dievo teisę apreikšti jame savo tobulą charakterį.

„Nesikraukite lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia. Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.“ (Mato 6, 19–21)

daugiau nei laisvė nuo tos apeiginės nešvaros, kurios taip uoliai saugojosi žydai. Savanaudiškumas trukdo mums žvelgti į Dievą. Į save susikoncentravusi dvasia mąno, jog lygiai toks pat yra ir Dievas. Kol to neatsizadėsime, mes nesuprasime Dievo, kuris yra meilė. Tik nesavanaudiška širdis, nuolanki ir patikli dvasia regės Dievą kaip „gailestingą ir maloningą, ...lėtą pykti, kupiną gerumo ir ištikimybės“ (žr. Išėjimo 34, 6).

„Palaiminti taikdariai.“ Kristaus taika [ramybė] yra tiesos vaisius. Tai harmonija su Dievu. Pasaulis priešiškas Dievo Įstatymui; nusidėjėliai priešiški savo Mokytojui; todėl jie priešiški ir vienas kitam. Tačiau psalmininkas skelbia: „Didi ramybė mylintiems Tavo Įstatymą; jiems nėra suklupimo akmens.“ (Psalmė 119, 165) Žmogus negali susikurti ramybės. Žmogaus ketinimai apvalyti ar

sutaurinti asmenį ar visuomenę nesukurs ramybės, nes jie nepasiekia širdies. Vienintelė jėga, galinti sukurti ir palaikyti tikrąją ramybę, yra Kristaus malonė. Įsikūrusi širdyje, ji išsklaidys blogus polinkius, kurie kursto maištus ir nesutarimus. „Vietoj erškėčių augs kiparisai, vietoj dilgėlių – mirtos“ ir „krykštaus pražysdama dykvietė. Kaip lelija ji žydėte sužydės“ (Izaijo 55, 13; 35, 1–2).

Minios stebėjosi šiuo mokymu, kuris taip skyrėsi nuo fariziejų supratimų ir pavyzdžio. Žmonės jau buvo susidarę nuomonę, kad laimė – tai šio pasaulio daiktų turėjimas, o labiausiai geistina – žmonių garbė. Buvo malonu girdėti kreipiantis *Rabi*, būti laikomam išmintingu ir religingu, demonstruoti visuomenės akyse savo dorybes. Tai buvo laikoma didžiausia laime. Tačiau Jėzus didžiulei miniai paskelbė, kad tokie žmonės ir tegaus žemišką naudą bei garbę. Jis kalbėjo užtikrintai ir įtikinama galia lydėjo Jo žodžius. Žmonės nuščiuvo, juos apėmė baimė. Jie dvejojami susižvalgė. Jei šio Žmogaus mokymas teisingas, kuris gi iš jų bus išgelbėtas? Daugelis buvo įsitikinę, kad šis garsus Mokytojas iškveptas Dievo Dvasios ir Jo reiškiami jausmai – dieviški.

Paaikšinęs, kas sudaro tikrąją laimę ir kaip ją pasiekti, Jėzus dar aiškiau nurodė savo mokinių pareigą – kaip mokytojų, kuriuos Dievas išsirinko, kad atvestų kitus į tiesos kelią ir amžinąjį gyvenimą. Jis žinojo, kad jie dažnai nusivils ir sutriks, kad sutiks ryžtingą pasipriešinimą, bus ižeidinėjami ir jų liudijimas nebus priimamas. Puikiausiai žinodamas, kad vykdysdami savo misiją nuolankieji, taip įdėmiai klausėsi Jo žodžių, bus šmeižiami, kankinami, kalinami bei žudomi, Jis tęsė:

„Palaiminti persekiojami dėl teisumo; jų yra Dangaus karalystė. Palaiminti jūs, kai dėl Manęs esate niekinami ir persekiojami bei meluojant visai šmeižiami. Būkite linksni ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk

lygiai taip kadaise buvo persekiojami ir pranašai.“

Pasaulis myli nuodėmę ir nekenčia teismo – štai kodėl jis toks priešiškas Jėzui. Visiems, kurie atsisako Jo begalinės meilės, krikščionybė kels nerimą. Kristaus šviesa išsklaido jų nuodėmės pridengiančią tamsą, ir pasikeitimo būtinybė tampa akivaizdi. Tie, kurie pasiduoda Šventosios Dvasios įtakai, pradeda kovoti su savimi, o tie, kurie laikosi išikibę nuodėmės, kovoja su tiesa ir jos atstovais.

Taip kurstomi maištai, ir Kristaus sekėjai kaltinami drumsčiantys žmonėms ramybę. Tačiau būtent bendrystė su Dievu užtraukia jiems pasaulio priešiskumą. Jie patiria priekaištus dėl Kristaus. Jie žengia keliu, kuriuo ėjo šios žemės kilniausieji. Ne su liūdesiu, o su džiaugsmu Kristaus sekėjai turi atlaikyti persekiojimus. Net ir sunkiausias išbandymas yra siųstas Dievo jų nuskaistinimui. Visi jie daro juos vis tinkamesnius bendradarbiauti su Juo. Kiekvienas susirėmimas atlieka tam tikrą vaidmenį didžiojoje kovoje dėl teismo, ir kiekvienas pridės po kruopelę džiaugsmo prie jų galutinio triumfo. Tai turėdami galvoje, tikėjimo ir kantrybės išbandymus Kristaus sekėjai priims veikiau su džiaugsmu nei jų bijos ir vengs. Trokšdami atlikti pareigą pasauliui ir siekdami Dievo pritarimo, Jo tarnai turi atlikti visus savo darbus, nepriklausomai nuo žmonių baimės ar palankumo.

Jėzus pasakė: „Jūs – žemės druska.“ Neatsiribokite nuo pasaulio, kad išvengtumėte persekiojimų. Jūs turite gyventi tarp žmonių, kad dieviškosios meilės skonis būtų kaip druska, kuri apsaugotų pasaulį nuo sugedimo.

Širdis, pasiduodanti Šventosios Dvasios įtakai, yra kaip šaltinėlis, per kuri plūsta Dievo palaiminimai. Jeigu Dievo tarnai būtų paimti iš žemės, o Jo Dvasia atšaukta iš žmonių tarpo, šis pasaulis, paliktas šėtono valiai, būtų sugriautas ir

sunaikintas. Nors nusidėjėliai to nežino, už šiame gyvenime ir šiame pasaulyje patiriamus palaiminimus jie turi būti dėkingi Dievo žmonėms, kurių jie taip nekenčia ir engia. Tačiau žmonės, kurie tuščiai vadina save krikščionimis, yra kaip druska, netekusi sūrumo. Jie nedaro pasaulyje geros įtakos. Savo neteisingu požiūriu į Dievą jie blogesni už netikinčiuosius.

„Jūs – pasaulio šviesa.“ Žydai tikėjosi išgelbėjimo tik savo tautai, bet Kristus jiems atskleidė, jog išgelbėjimas yra kaip saulės šviesa. Jis priklauso visam pasauliui. Biblijos religija neturi būti įkalinta tarp šios knygos viršelių ar bažnyčios sienų. Ji neturi būti iškeliamą tik kartais – tada, kai mums naudinga, o paskui rūpestingai atidedama į šalį. Ji turi šventinti kasdienį gyvenimą, pasireikšti visuose verslo sandėriuose, visuomeniniuose santykiuose.

Tikras charakteris formuojamas ir įdiegiamas ne iš išorės; jis spinduliuoja iš vidaus. Jei norime nukreipti kitus į teismo kelią, teisingumo principai turi būti įrašyti mūsų pačių širdyse. Mūsų tikėjimo išpažinimas gali skelbti religijos teoriją, tačiau tiesos žodį palaiko tik mūsų praktinis pasišventimas. Nuoseklus gyvenimas ir kilnūs pokalbiai, nepriekaištingas sąžiningumas, gyvumas, geranoriškumas, pamaldumas – tai būdai, kuriais pasauliui perteikiama šviesa.

Jėzus nesigilino į Įstatymo smulkmenas, bet neleido savo klausytojams susidaryti ir nuomonės, kad atėjo pakeisti jo reikalavimų. Jis žinojo, jog sekliai gauda kiekvieną Jo žodį, kad iškreiptų savo naudai. Jis žinojo, kokių prietarų pilnos daugelio klausytojų širdys, bet nepasakė nieko, kas pakirstų jų tikėjimą religija ir priesakais, kuriuos jie gavo per Možę. Juk dorovinis ir apeiginis Įstatymas buvo duoti paties Kristaus. Jis atėjo ne tam, kad sugriautų pasitikėjimą savo paties mokymu. Priešingai, iš savo didžiulės pagarbos Įstatymui ir

„Jūs – pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno.“ Žydai tikėjosi išgelbėjimo tik savo tautai, bet Kristus jiems atskleidė, jog išgelbėjimas yra kaip saulės šviesa. Jis priklauso visam pasauliui. Ant kalno pastatyto miesto neįmanoma nuslėpti.

pranašams Jis siekė sugriauti tradicinių reikalavimų sienas, kurios varžė žydus. Atmesdamas jų neteisingus Įstatymo aiškinimus, Jis rūpestingai saugojo savo mokinius, kad jie neatsizadėtų gyvybiškai svarbių žydams patikėtų tiesų.

Fariziejai didžiavosi, kad laikosi Įstatymo, tačiau jie menkai težinojo, kaip jo principus taikyti kasdieniame gyvenime, todėl Išgelbėtojo žodžiai jiems skambėjo kaip erezija. Kai Jėzus šlavė šiukšles, po kuriomis slypėjo tiesa, jiems pasirodė, kad Jis nušlavė ir pačią tiesą. Jie kuždėjosi, kad Jis nepagarbiai elgiasi su Įstatymu. Skaitydamas jų mintis Jėzus atsakė: „Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti.“ Šiais žodžiais Jis atmetė fariziejų kaltinimus. Jo misija pasaulyje buvo apginti

šventus reikalavimus to paties Įstatymo, kurį jie kaltino Jį pažeidinėjant. Jeigu Dievo Įstatymas galėjo būti pakeistas arba pažeistas, Kristui nebūtų reikėję kęsti mūsų nusizengimo pasekmių. Jis atėjo, kad paaiškintų Įstatymo santykį su žmogumi ir pailiustruotų jo principus savo klusnumo gyvenimu.

Dievas davė savo šventuosius įsakymus, nes myli žmoniją. Kad apsaugotų mus nuo nusizengimo pasekmių, Jis atskleidžia teisumo principus. Dievo Įstatymas – Dievo minties išraiška; priimtas Kristuje jis tampa mūsų mintimi. Jis iškelia mus virš įgimtų troškimų ir polinkių galios, virš pagundų, vedančių į nuodėmę. Dievo valia, kad mes būtume laimingi, todėl Jis davė Įstatymo priesakus, kurių laikydamiesi galime patirti džiaugsmą. Kai gimus Jėzui angelai

giedojų: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms!“ (Luko 2, 14), jie kartu skelbė Įstatymo principus, kuriuos Jis atėjo išaukštinti ir pagerbti.

Paskelbdamas nuo Sinajaus Įstatymą, Dievas atskleidė žmonėms savo charakterio šventumą, kad kaip kontrastą jie matytų savojo charakterio nuodėmingumą. Įstatymas buvo duotas siekiant apkaltinti juos dėl nuodėmių ir parodyti, jog jiems reikia Išgelbėtojo. Jis taip ir veikė, kai jo principus širdžiai apreikšdavo Šventoji Dvasia. Šis darbas tebevyksta. Kristaus gyvenime Įstatymo principai buvo aiškiai matomi; ir kai Šventoji Dvasia paliečia širdį, kai Kristaus šviesa parodo žmogui, kaip jam reikalingas Jo apvalantis kraujas ir išteisinantis teisumas, Įstatymas vis dar veikia, vesdamas mus pas Kristų, kad būtume išteisinti per tikėjimą. „Viešpaties Įstatymas tobulas, jis atnaujiną gyvastį.“ (Psalms 19, 8)

Jėzus pasakė: „Kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys.“ Danguje šviečianti saulė, tvirta žemė, ant kurios jūs gyvenate, – tai Dievo liudytojai, kad Įstatymas nesi-keičia ir yra amžinas. Dangus ir žemė gali praeiti, o dieviškieji priesakai išliks. „Greičiau dangus ir žemė pražus, negu iš Įstatymo iškris bent vienas brūkšnelis.“ (Luko 16, 17) Simbolių sistema, kuri liudijo apie Jėzų kaip Dievo Avinėlį, turėjo panaikinti Kristaus mirtis; tačiau Dekalogo įsakymai nepajudinami kaip Dievo sostas.

Kadangi „Viešpaties Įstatymas yra tobulas“, bet koks nukrypimas nuo jo yra blogis. Kristus smerkia tuos, kurie nepaklūsta Dievo įsakymams ir moko taip elgtis kitus. Išgelbėtojo klusnumo gyvenimas patvirtino Įstatymo reikalavimus; jis įrodė, kad Įstatymas žmonių gali būti išsaugotas, ir atskleidė charakterio tobulumą, kurį gali išugdyti klusnumas. Visi, paklustantieji kaip ir Jis, taip pat skelbia, kad Įstatymas yra

„šventas ir teisingas, ir geras“ (Romiečiams 7, 12). Kita vertus, visi laužantys Dievo įsakymus, palaiko šėtono tvirtinimus, kad Dievo Įstatymas neteisingas ir jo laikytis neįmanoma. Taip jie įtvirtina didžiojo priešo apgavystes. Jie – piktojo vaikai, to, kuris pirmasis sukilo prieš Dievo Įstatymą. Priimti juos į dangų reikštų vėl įnešti nesutarimo ir maišto sėklas bei sukelti pavojų visatos gerovei. Joks žmogus, sąmoningai laužantis bent vieną Įstatymo principą, neeis į Danguos karalystę.

Kristaus laikais didžiausia žmogaus proto apgavystė buvo nuomonė, kad vien pritarimas tiesai jau užtikrina teisumą. Buvo įrodinėjama, kad teorinio tiesos pažinimo užtenka sielai išgelbėti. Deja, jis neduoda teisumo vaisių. Uolus rūpinimasis tuo, kas vadinama teologine tiesa, dažnai yra lydimas neapykantos tikrajai tiesai, pasireiškiančiai gyvenime. Tamsiausiuose istorijos puslapiuose netrūksta aprašytų nusikaltimų, kuriuos įvykdė religiniai fanatikai. Fariziejai tvirtino esantys Abraomo vaikai ir gyrėsi turį Dievo pranašystes; tačiau šie privalumai neapsaugojo jų nuo savanaudiškumo, piktumo, naudos vaikymosi ir niekingiausios veidmainystės. Jie laikė save didžiausiais religijos žinovais pasaulyje, tačiau jų vadinamoji ortodoksija paskatino juos nukryžiuoti šlovės Viešpatį.

Tas pats pavojus egzistuoja ir šiandien. Daugelis laiko save krikščionimis tik dėl to, kad pritaria tam tikriems teologiniams principams. Tačiau jie nepritaiko tiesos praktiniame gyvenime. Jie netiki ja ir nemylti jos, todėl negauna per tiesos pašventinimą nužengiančios jėgos ir malonės. Žmonės gali išpažinti tikią tiesą; tačiau jeigu ji nepadaro jų nuoširdžių, malonių, kantrių, išvermingų ir maistančių dangiškai, ji tampa prakeikimu ją turintiems, o per jų įtaką – ir pasauliui.

Teisumas, apie kurį kalbėjo Kristus, – tai širdis ir gyvenimas, atitinkantis

apreikštą Dievo valią. Nuodėmingi žmonės gali tapti teisūs tik tikėdami Dievą ir palaikydami gyvą ryšį su Juo. Tada tikras pamaldumas pakylės mintis ir sutaurins gyvenimą. Tada išorinės religijos formos atitiks vidinį religijos skaisumą. Tada apeigos, būtinos tarnaujant Dievui, nebus beprasmingi ritualai, kaip tie, kuriuos atlikinėjo veidmainiai fariziejai.

Jėzus ėmė kiekvieną įsakymą atskirti ir aiškino jo gelmę bei mastą. Užuo pašalinęs bent vieną brūkšnelį iš jų prasmės, Jis parodė, kokie toli siekiantys jų principai, ir atskleidė lemtingą žydų klaidą – išorinį klusnumo demonstravimą. Jėzus skelbė, kad Dievo Įstatymui nusižengiamą pikta mintimi ar geidulingu žvilgsniu. Tas, kuris prisideda bent prie menkiausios neteisybės, nusižengia Įstatymui, ir jo moralinė prigimtis degradoja. Žmogžudystės užuomazga – pikta mintis. Žmogus, išleidžiantis neapykantą į savo širdį, jau pasuka žmogžudžio keliu, o jo aukos Dievui pasibjaurėtinės.

Žydai gyveno keršto dvasia. Iš savo neapykantos romėnams jie išsakydavo sunkius pasmerkimus ir, atspindėdami šėtono savybes, jam pataikaudavo. Taip jie mokėsi daryti siaubingus darbus, į kuriuos piktasis juos vedė. Religiniame fariziejų gyvenime nebuvo nieko, kas uždegtų pagonis pasišventimu. Jėzus perspėjo juos neapsigaudinėti mintimi, kad jie galės širdyje sukilti prieš engėjus, ir nepuoselėti ketinimų atkeršyti už jų nedorybes.

Iš tiesų tam tikras Kristaus sekėjų nepasitenkinimas gali būti pagrįstas. Kai jie mato Dievui rodomą nepagarbą, niekinamą Jo tarnystę, engiamus nekalčius žmones, teisingas pasipiktinimas sudrebina jų sielą. Toks pyktis, kylantis iš jautrios dorovės normoms širdies, nėra nuodėmė. Tačiau tie, kurie sulig kiekviena tariama provokacija duoda valią pykčiui ar pagiežai, atveria širdį šėtonui. Jei norime darniai sugyventi su

Dangumi, sieloje turi nelikti nei kartėlio, nei priešiško.

Išgelbėtojas eina dar toliau. Jis pasakė: „Jei neši dovana prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šią tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikyti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovana.“ Daugelis uoliai imasi religinės tarnystės, tačiau niekaip nesutaria su savo tikėjimo broliais. Dievas reikalauja iš jų padaryti viską, ką gali, kad sugrąžintų santaiką. O iki tol Jis negali priimti jų tarnystės. Krikščionio pareiga šiuo atžvilgiu aiškiai nurodyta.

Dievas lieja savo palaiminimus visiems. „Jis juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisųjų ir neteisiųjų.“ Jis „maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems“ (Luko 6, 35). Jis įpareigoja mus būti panašius į Jį. Jėzus pasakė: „Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už savo niekintojus“, „kad būtumėte savo dangiškojo Tėvo vaikai.“ Tai Įstatymo principai, gyvybės versmės.

Dievo idealas Jo vaikams yra aukštesnis nei gali pasiekti aukščiausia žmogaus mintis. „Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.“ Šis įsakymas kartu yra ir pažadas. Atpirkimo planas apima mūsų visišką išvadavimą iš šėtono valdžios. Kristus visada atskiria atgailaujančią sielą nuo nuodėmės. Jis atėjo sugriauti velnio darbus ir pasirūpino, kad Šventoji Dvasia būtų suteikta kiekvienai atgailaujančiai širdžiai ir padėtų jai nebenusidėti.

Nė vieno savo blogio poelgio negalima pateisinti šėtono gundymu. Velnias džiūgauja girdėdamas, kaip tie, kurie vadina save Kristaus sekėjais, teisinga savo būdo ydas. Būtent šie pasiteisinaimai ir veda į nuodėmę. Nuodėmės pateisinti neįmanoma. Šventas charakteris, krikščioniškas gyvenimas prieinamas kiekvienam atgailavusiam, tikinčiam Dievo vaikui.

„Palaiminti liūdintys; jie bus paguosti.“ „Taigi sakau jums: jeigu teismu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų, neįeisite į Dangaus karalystę.“
(Mato 5, 4. 20)

Krikščioniško būdo idealas – būti panašiam į Kristų. Kaip Žmogaus Sūnus buvo tobulas savo gyvenime, taip Jo sekėjai turi būti tobuli savajame. Jėzus visame kame buvo panašus į savo brolius, turėjo tokį pat kūną, kaip ir mes. Jis patyrė alkį, troškulį ir nuovargį. Jį pastiprindavo maistas ir gaivindavo miegas. Jis dalijosi su žmogumi jo dalia, tačiau kartu buvo tobulas Dievo Sūnus. Jis buvo Dievas kūne. Mes turime būti tokio charakterio, kaip Jis. Apie tuos, kurie Jį tiki, Viešpats sako: „Aš apsigyvensiu tarp jų ir ten vaikštinėsiu; Aš būsiu jų Dievas, o jie bus Manoji tauta.“
(2 Korintiečiams 6, 16)

Kristus – tai patriarcho Jokūbo regėtieji laiptai, kurie remiasi į žemę, o jų viršus siekia dangaus vartus, patį šlovės slenkstį. Jeigu tie laiptai bent per žingsnį būtų nepasiekę žemės, mes būtume prazuvę. Tačiau Kristus pasiekia mus ten, kur esame. Jis prisiėmė mūsų prigimtį ir nugalėjo, kad galėtume nugalėti ir mes – per Jo prigimtį. Atėjęs „nuodėmingo kūno pavidalu“ (Romiečiams 8, 3), Jis gyvena be nuodėmės. Dabar savo dieviškumu Jėzus susijęs su dangaus sostu, o žmogiškumu pasiekia mus. Jis įpareigoja mus tikint Jį siekti Dievo charakterio šlovės. Todėl mes turime būti tobuli, kaip mūsų „dangiškasis Tėvas yra tobulas“.

Jėzus atskleidė, kas sudaro teisumą, ir parodė jo šaltinį – Dievą. Dabar Jis ėmėsi aiškinti praktines pareigas. Jis mokė aukojant, meldžiantis, pasninkaujant nesistengti atkreipti dėmesio į save ir save išaukštinti. Duokite nuoširdžiai kenčiančių vargšų labui. Meldžiantis tegul širdis bendrauja su Dievu. Pasninkaudami nevaikščiokite nukorę galvą, galvodami tik apie save. Fariziejaus širdis – dyka, nederlinga žemė, kurioje nesudygsta dieviškojo gyvenimo sėklos. Tinkamiausiai Dievui tarnaus tas, kuris Jam atiduoda visą save. Mat bendraudami su Dievu žmonės tampa Jo bendradarbiai, atspindėdami Jo charakterį žmonijai.

Už nuoširdžią tarnystę bus gausiai atlyginta. „Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.“ Gyvenimas per Kristaus malonę formuoja charakterį. Širdžiai sugražinamas pirminis meilumas. Su teikiamos Dievo charakterio savybės, ir pradeda ryškėti Dieviškojo atvaizdas. Su Dievu gyvenančių ir dirbančių žmonių veiduose atsispindi dangaus ramybė. Juos gaubia dangaus atmosfera. Šioms širdims Dangaus karalystė jau prasiėdėjo. Jos patiria Kristaus džiaugsmą, džiaugsmą būti palaiminimu žmonijai. Joms teko garbė būti panaudotoms Mokytojo; joms patikėta Jo vardu atlikti Jo darbą.

„Niekas negali tarnauti dviem šeimininkams.“ Mes negalime tarnauti Dievui, jeigu mūsų širdis padalyta. Biblinės religijos įtaka nėra viena iš daugelio; jos įtaka turi būti pati svarbiausia, persmelkianti ir valdanti visas kitas. Ji neturi būti kaip kur ne kur drobėje išsibarstę spalvos lopinėliai; ji turi persmelkti visą gyvenimą, tarsi drobė būtų pamirkyta tame dažė, kol kiekviena jos gija nusidažys ryškia neblunkančia spalva.

„Todėl, jei tavo akis sveika, visam kūnui bus šviesu. O jeigu tavo akis nesveika, visas tavo kūnas skendės tamsoje.“ Tyrumas ir atkaklumas – tai sąlygos norintiems gauti šviesą iš Dievo.

Tas, kuris trokšta pažinti tiesą, priims viską, ką ji apreiškia. Jis neis į kompromisą su klaidingom pažiūrom. Dvejoti ar ne visa širdimi atsiduoti tiesai, vadinasi, pasirinkti paklydimo tamsą ir šėtono melą.

Pasaulytinės elgesio taisyklės ir nekontingenti teismo principai nepersidengia kaip vaivorykštės spalvos. Tarp šių dalykų amžinasis Dievas nubrėžė planą, aiškiai skiriamą ribą. Panašumas į Kristų aiškiai skiriasi nuo panašumo į šėtoną, kaip kad vidurdienis kontrastingas vidurnakčiui. Todėl Kristaus sekėjai yra tik tie, kurie gyvena Jo gyvenimą. Jeigu sieloje puoselėjama bent viena nuodėmė ar bent viena blogybė praktikuojama gyvenime, suteršiamas visas žmogus. Jis tampa neteisumu irankiu.

Visi pasirinkusieji tarnauti Dievui turi pasitikėti Jo rūpinimusi. Kristus rodė į padangėje skraidančius paukščius, lauko gėles ir liepę savo klausytojams pamąstyti apie šiuos Dievo kūrinijos objektus. „Argi jūs ne daug vertesni už juos?“ – klausė Jis (Mato 6, 26). Kiekvienam kūriniui skirti dieviškojo dėmesio kiekis atitinka jo reikšmingumą būties skalėje. Apvaizda stebi mažą pilką žvirblėlį. Mūsų dangiškasis Tėvas skiria dėmesio lauko gėlėms, žemę užklojusiam žolės kilimui bei jais rūpinasi. Didysis Dailininkas pagalvojo apie lelijas, padarydamas jas tokias gražias, kad nustelbtų Saliamono šlovę. Tad žmogumi, kuris yra Dievo šlovės atvaizdas, Jis rūpinasi kur kas labiau. Jis trokšta, kad Jo vaikų charakteris būtų panašus į Jo. Kaip saulės spindulys apšviečia įvairius subtilius gėlių atspalvius, taip Dievas suteikia sielai savojo charakterio grožį.

Visi, kurie pasirenka Kristaus meilės, teismo bei ramybės karalystę, ir ji tampa jiems svarbesnė už visa kita, yra susiję su aukštybių pasauliu, ir jiems priklauso visi palaiminimai, kurių tik reikia šiame gyvenime. Apvaizdos gyvenimo knygos tome kiekvienam iš mūsų yra skirtas puslapis. Jame aprašyta

kiekvieno istorija; net galvos plaukai suskaičiuoti. Dievas niekada neužmiršta savo vaikų.

„Taigi nesisirūpinkite rytdiena.“ (Mato 6, 34) Mes turime sekti Kristų kiekvieną dieną. Dievas neatidėlioja pagalbos rytdienai. Jis neduoda savo vaikams nurodymus visai jų gyvenimo kelionei iš karto, kad jie nesutriktų. Jis tepasako jiems tiek, kiek jie gali prisiminti ir atlikti. Stiprybė ir išmintis suteikiama šiai akimirkai. „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta.“ (Jokūbo 1, 5)

„Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.“ Nemanykite, jog esate geresni už kitus, ir nelaikykite savęs jų teisėju. Nežinodami motyvų, jūs negalite teisti kito žmogaus. Kritikuodami jį, užsitraukiate nuosprendį sau, mat parodote, jog bendradarbiaujate su šėtonu, brolių kaltintoju. Viešpats pasakė: „Patikrinkite patys save, ar laikotės tikėjimo. Ištrinkite save!“ „Jei mes patys savęs paisytume, tai nebūtume teisiami.“ (2 Korintiečiams 13, 5; 1 Korintiečiams 11, 31)

Geras medis duoda gerų vaisių. Jeigu vaisiai neskanūs ir beverčiai, – medis yra blogas. Taip ir gyvenime duodamas vaisius liudija apie širdies būklę ir charakterio tobulumą. Gerais darbais niekada nenusipirksime išgelbėjimo, bet jie liudija tikėjimą, kuris reiškiasi meile ir nuskaistina sielą. Ir nors amžinąjį atlygį gausime ne dėl savo nuopelnų, jis atitiks tuos darbus, kuriuos atlikome iš Kristaus malonės.

Taip Kristus išdėstė savo karalystės principus ir atskleidė juos esant didžiąja gyvenimo taisykle. Kad geriau įsisavintume šią pamoką, Jis pateikė pavyzdžių. Pasak Jo, nepakanka girdėti Jo žodžius. Per klusnumą turite padaryti juos savo charakterio pamatu. Savasis „aš“ – tai tik birus smėlis. Jei statysite ant žmogiškų teorijų ir išradimų, jūsų namas grius. Jį nušluos pagundų vėjai ir išbandymų audros. Tačiau Mano

duotieji principai išliks. Priimkite Mane; statykite ant Mano žodžių. „Kas klauso šitų Mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą

ant uolos. Prapliupo liūtys, ištvinę upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą. Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos.“ *(Mato 7, 24–25)*

32 SKYRIUS

„ŠIMTININKAS“

Šis skyrius pagrįstas Mato 8, 5–13; Luko 7, 1–17

V IENAM DIDIKUI, kurio sūnų išgydė, Kristus pasakė: „Kol nepamatysite ženklų ir stebuklų, jūs netikėsite.“ (*Jono 4, 48*) Jam buvo skaudu, kad Jo paties tautai reikia šių išorinių Jo mesijinio darbo ženklų. Jis negalėjo atsistebėti jų netikėjimu. Kita vertus, Jį nustebino pas Jį atėjusio šimtininko tikėjimas, šimtininkas nėmaž nesuažejojo Gelbėtojo galia. Jis net neprašė Jėzų ateiti asmeniškai ir padaryti stebuklą. „Tik tark žodi, ir mano tarnas pasveiks“, – pasakė jis.

Šimtininko tarnas gulėjo paralyžiuotas ir jau žvelgė mirčiai į akis. Romėnų tarnai buvo kaip vergai – juos pirkdavo ir parduodavo, su jais žiauriai elgėsi; tačiau šimtininkas buvo prisirišęs prie savo tarno ir troško, kad šis pasveiktų. Jis tikėjo, kad Jėzus gali jį išgydyti. Išgelbėtojo jis nebuvo matęs, tačiau pasakojimai įkvėpė tikėjimą. Nepaisant žydų formalizmo, šis romėnas buvo šitikinęs, kad jų religija pranašesnė už jo paties. Jis jau buvo įveikęs nacionalinių prietarų ir neapykantos užtvaras, skyrusias užkariautojus nuo užkariautosios tautos. Jis gerbė tarnavimą Dievui ir buvo malonus žydams kaip Jo garbintojams. Kristaus mokyme, kuris jam buvo atpasakotas, jis atrado tai, ko reikėjo sielai. Viskas, kas jame buvo dvasinga, atitiko Išgelbėtojo žodžius. Vis dėlto jis jautėsi nevertas stoti Jėzaus akivaizdon, todėl kreipėsi į žydų vyresniuosius, kad paprašytų išgydyti jo tarną. Jie pažinojo didįjį Mokytoją, taigi jis vylėsi, kad jie mokės pelnyti Jo palankumą.

Kai Jėzus įžengė į Kafarnaumą, Jį pasitikę vyresnieji persakė šimtininko pageidavimą. „Jis vertas, kad jam tai padarytum, nes jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs sinagoga“, – tvirtino jie.

Jėzus nedelsdamas pasuko į šimtininko namus, tačiau spaudžiamam minios sparčiai eiti nesisekė. Žinia apie Jo atėjimą aplenkė Jį, ir šimtininkas, nepasitikėdamas savimi, nusiuntė žiniją: „Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano stogu.“ Tačiau Išgelbėtojas ėjo toliau, ir šimtininkas, pagaliau išdrįšęs, prisiartinio prie Jo ir pridūrė: „Aš taip pat nelaikiau savęs vertu ateiti pas Tave. Bet tark žodi, ir tepasveiksta mano tarnas! Juk ir aš, pats būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi aš sakau kuriam nors iš jų: ‘Eik’ – ir jis eina; sakau kitam: ‘Ateik čionai!’ – ir jis ateina; sakau tarnui: ‘Padaryk tai!’ – ir jis daro.“ Kaip aš atstovauju Romos valdžiai ir mano kariai pripažįsta mano valdžią kaip aukščiau, taip Tu atstovauji begalinio Dievo valdžiai, ir visi kūriniai paklūsta Tavo žodžiui. Tu gali įsakyti ligai trauktis, ir ji paklus. Tu gali sutelkti savo dangiškuosius pasiuntinius, ir jie išgydys. Tik tark žodi, ir mano tarnas pasveiks.

„Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi ir kalbėjo einantiems iš paskos: ‘Iš tiesų sakau jums: niekur Izraelyje neradau tokio tikėjimo!’ O šimtininkui Jis atsakė: ‘Eik, tebūnie tau, kaip įtikėjai!’ Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.“

Žydų vyresnieji, pasiūlę Kristui aplankyti šimtininką, parodė, kaip jie toli nuo

Evangelijos dvasios. Jie nepripažino, kad labiausiai mums reikia Dievo gailestingumo. Pasikliaudami nuosavu teisumu, jie vertino šimtininką dėl to palankumo, kurį jis rodė *mūsų tautai*. Tačiau šimtininkas apie save pasakė: „Aš nesu vertas.“ Jo širdį buvo palytėjusi Kristaus malonė. Jis matė savo nevertumą, tačiau nebijojo prašyti pagalbos. Jis nepasikliovė savo gerumu; jo argumentas buvo jo didžiulis poreikis. Jo tikėjimas rėmėsi tikru Kristaus charakteriu. Šimtininkas tikėjo Juo ne tik kaip stebukladariu, bet ir kaip draugu bei žmonijos Išgelbėtoju.

Štai kodėl kiekvienas nusidėjėlis gali ateiti pas Kristų. „Jis išgelbėjo mus... ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš savo gailestingumo.“ (*Titui 3, 5*) Kai velnias jums kalba, kad esate nusidėjėlis ir negalite tikėtis Dievo palaiminimo, atsakykite jam, jog Kristus atėjo į pasaulį gelbėti būtent nusidėjėlių. Mes neturime nieko, ką galėtume pasiūlyti Dievui, tačiau mūsų maldavimai dabar ir amžinai kyla iš visiško bejėgiškumo, dėl kurio Jo atperkanti galia tampa būtinybė. Išsivadėję bet kokio pasitikėjimo savimi, mes galime žvelgti į Golgotos kryžių ir sakyti:

Savo rankose aš, Jėzau, nieko neturiu, Vien tik Tavo kryžių apglėbiau tarp vėjų atšiaurių...

Žydams nuo vaikystės buvo aiškiama apie Mesijo darbą. Jiems priklausė iškviptieji patriarchų ir pranašų žodžiai ir simbolinis aukų atnašavimo mokymas. Tačiau jie nepaisė šviesos, ir dabar neįžvelgė Jėzuje nieko trokštama. O štai šimtininkas, gimęs pagonių šeimoje, lavintas pagal stabmeldiškas Romos imperijos tradicijas, tapęs kariu, atrodytu, atkirstas nuo dvasinio gyvenimo savo išsilavinimo bei aplinkos, o dar labiau – žydų fanatizmo ir jo tautiečių paniekos izraelitams, – šis žmogus suprato tiesą, kuriai Abraomo vaikais buvo apakę. Jis nelaukė, ar patys žydai

Žinia apie Jo atėjimą aplenkė Jį, ir šimtininkas, nepasitikėdamas savimi, nusiuntė žinią: „Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano stogu.“ Tačiau Išgelbėtojas ėjo toliau, ir šimtininkas, pagaliau išdrįsęs, prisiartinio prie Jo ir pridūrė: „Aš taip pat nelaikiau savęs vertu ateiti pas Tave. Bet tark žodį, ir tepasveiksta mano tarnas!“

priims Tą, kuris tvirtino esąs Mesijas. Kai „šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų“ (*Jono 1, 9*), užliejo ir jį, jis, nors miglotai, išžvelgė Dievo Sūnaus šlovę.

Jėzui tai buvo garantija, kad Evangelijos darbas tarp pagonių bus atliktas uoliai. Jis su džiaugsmu laukė, kol žmonės iš visų tautų ims rinktis į Jo karalystę. Su giliu liūdesiu Jis atskleidė žydams Jo malonės atstūmimo

pasekmes: „Todėl Aš jums sakau: daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir susės Dan-gaus karalystėje prie stalo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. O karalystės vaikai bus išmesti laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas.“ Deja, kaip daug žmonių vis dar rengiasi tam pačiam fatališkam nusivylimui! Tuo metu, kai pagonybės tamsoje skendinčios širdys priima Jo malonę, daugelis krikščionių nepaiso šviesos.

Daugiau kaip dvidešimt mylių nuo Kafarnaumo, ant plokščiakalnio, nuo kurio atsiveria plati, graži Esdrelo slėnio panorama, buvo Naino miestas. Tenlink Jėzus ir pasuko. Kartu su Juo traukė daugelis Jo mokinių bei kitų, ir per visą kelionę prisijungdavo žmonės, ištroškę Jo meilės bei užuojautos žodžiu, nešan-tys Jam pagydyti ligonius ir nepraran-dantys vilties, kad Tas, kuris pasižymėjo tokia nuostabia galia, pasirodys esąs Izraelio karalius. Taigi uolėtu keliu į tą kalnų miestelį paskui Jėzų sekė didžiulė džiugi, vilties pertekusi minia.

Prisiartinę prie miesto vartų, jie išvydo pro juos išeinančią laidotuvių procesiją. Ji lėtai, gedulingai lingavo kapinių link. Priekyje, iškeltas ant atviro gulto, buvo nešamas mirusysis, aplink gailiomis raudomis orą virpino artimieji. Atrodė, visi miestelio gyventojai buvo susirinkę pagerbti mirusiojo ir išreikšti užuojautos sielvartaujantiems.

Tai buvo širdį spaudžiantis reginys. Mirusysis buvo vienintelis savo motinos sūnus, o ji pati – našlė. Vieniša gedėtoja lydėjo į kapus savo vienintelę žemėje paramą ir paguodą. „Viešpačiui pagailo jos.“ Tačiau ji žingsniavo toliau nieko nematydama, raudodama ir nekreip-dama į Jį dėmesio. Jėzus prisiartino prie jos ir švelniai tarė: „Neverk!“ Jis ren-gėsi pakeisti jos sielvartą džiaugsmu, tačiau negalėjo neišreikšti šios švelnios užuojautos.

Jis „priėjęs palietė neštuvus“, net mirusiojo palietimas negalėjo Jo suteršti. Procesija sustojo, nutilo graudžios

raudos. Dvi minios susibūrė aplink neštuvus, nežinodamos nė ko tikėtis. Juk čia buvo Tas, kuris išgydydavo ligas ir išvarydavo demonus; gal Jo galiai paklus ir mirtis?

Pasigirdo aiškūs, valdingi žodžiai: „Jaunuoli, sakau tau: kelkis!“ Šis bal-sas pervėrė mirusiojo ausis. Jaunuolis atsimerkė. Jėzus paėmė jį už rankos ir pakėlė. Paskui Jo žvilgsnis nukrypo į tą, kuri ką tik apraudėjo sūnų, ir motina su sūnumi džiaugsmingai apsikabino. Minia stovėjo nuščiuvusi, pakerėta. „Visus pagavo baimė.“ Netekę žado jie kurį laiką jautėsi tarsi paties Dievo akivaizdoje. Paskui „jie garbino Dievą, sakydami: ‘Didis pranašas atsirado tarp mūsų’ ir: ‘Dievas aplankė savo tautą.’“ Laidotuvių procesija grįžo į Nainą kaip triumfo eiseną. „Ta žinia apie Jį pasklido po visą Judėją ir visą šalį.“

Tas, kuris stovėjo greta sielvartaujančios motinos prie Naino vartų, yra prie kiekvieno, kuris gedi savo artimo. Jis užjaučia mus mūsų širdgėloje. Jo širdis, mylinti ir gailestinga, kupina nekintamo jautrumo. Jo žodis, prikeldavęs miru-siuosius, šiandien ne mažiau veiksming-as kaip tada, kai buvo ištartas Naino jaunuoliui. Jėzus pasakė: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.“ (Mato 28, 18) Tos valdžios nesumažino prabėgę metai ir neišsėmė nuolat veikianti Jo malonė. Visiems, kurie Jį tiki, Jis vis dar yra gyvasis Gelbėtojas.

Jėzus pakeitė motinos sielvartą džiaugsmu gražindamas jai sūnų; ta-čiau jaunuolis buvo pašauktas tik šiam žemišajam gyvenimui, jo sunkumams, triūsui, pavojams, kad vėl būtų pasi-glemžtas mirties. Bet Jėzus guodžia mus, liūdinčius mirusiųjų, begaline vil-timi: „Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu mirties ir mirusiųjų pasaulio raktus.“ „Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir Jis lygiomis juos prišiemė, idant mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties val-džią, tai yra velnią, ir išvaduotų tuos,

kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją.“ (*Apreiškimo 1, 18; Hebrajams 2, 14–15*)

Šėtonas negali išlaikyti mirusiųjų savo naguose, kai Dievo Sūnus įsako jiems gyventi. Piktasis negali išlaikyti dvasiškai mirusio nė vieno žmogaus, kuris tikėjimu priima galingą Kristaus žodį. Visiems, mirusiems savo nuodėmėse, Dievas sako: „Pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių.“ (*Efeziečiams 5, 14*) Tas žodis yra amžinasis gyvenimas. Kaip Dievo žodis, kuris įkvėpė gyvybę pirmajam žmogui, vis dar teikia gyvastį ir mums, kaip Kristaus žodis: „Jaunuoli, sakau tau: kelkis!“ atgaivino Naino jaunuolį, taip žodis: „Kelkis iš numirusių“ yra gyvybė žmogui, kuris jį priima. Dievas „išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir

perkėlė į savo mylimojo Sūnaus karalystę“ (*Kolosiečiams 1, 13*). Kristaus žodyje mes turime viską. Jei priimame žodį, tampame išlaisvinti.

„Jei jumyse gyvena Dvasia To, kuris Jėzų prikėlė iš numirusių, tai Jis, prikėlęs iš numirusių Kristų, atgaivins ir jūsų mirtinguosius kūnus savo Dvasia, gyvenančia jumyse.“ „O pats Viešpats, nuskambėjus paliepipui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje, paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu.“ (*Romiečiams 8, 11; 1 Tesalonikiečiams 4, 16–17*) Tai paguodos žodis, kuriuo Jis įpareigoja mus guosti vienas kitą.

33 SKYRIUS

„KAS YRA MANO BROLIAI?“

Šis skyrius pagrįstas Mato 12, 22–50; Morkaus 3, 20–35

JUOZAPO SŪNŪS anaip tol nepa-
laikė Jėzaus Jo darbe. Juos pasie-
kiantys pasakojimai apie Jo gyve-
nimą ir darbus stulbino ir kėlė nerimą.
Jie girdėjo, kad Jis ištisas naktis mel-
džiasi, o dienomis Jį lydi minios žmonių,
ir Jis neskiria sau laiko net pavalgyti.
Bičiuliams atrodė, kad nepalaujamu
darbu Jis alina save; jie negalėjo susi-
taikyti su Jo požiūriu į fariziejus, atsi-
rasdavo ir tokių, kurie nuogastavo, kad
Jam aptemo protas.

Jėzaus broliai girdėjo visa tai bei fari-
ziejų kaltinimus, kad Jis išvarinėja demo-
nus sėtono galia. Jie skaudžiai išgyveno
priekaištus, užgriuvusius dėl giminystės
su Jėzumi. Jie žinojo, kokią sumaištį
kelia Jo žodžiai bei darbai, ir ne tik bai-
sėjosi Jo drąsiais pasisakymais, bet ir
piktinosi tuo, kad Jis išsižadėjo Rašto
aiškintojų bei fariziejų. Broliai nusprendė
įkalbėti Jį mesti šį užsiėmimą ir pasitelkė
Mariją, manydami, kad Jėzaus meilė
motinai padės Jam susiprotėti.

Kaip tik prieš tai Jėzus buvo padaręs
antrąjį stebuklą – išgydęs aklą, nebylį
bei apsėstą žmogų, ir fariziejai Jį apkal-
tino: „Jis išvaro demonus jų valdovo
galia.“ (Mato 9, 34) Kristus jiems aiškiai
pasakė, kad Šventosios Dvasios veiki-
mą priskirdami velniui, jie užkerta
sau kelią prie palaiminimų šaltinio. Tie,
kurie piktžodžiavo prieš patį Jėzų, nes
neižvelgė Jo dieviškojo charakterio, dar
galėjo tikėtis atleidimo; mat Šventoji
Dvasia galėjo parodyti jų klaidą ir vesti
į atgailą. Kad ir kokia būtų nuodėmė,
jeigu žmogus atgailauja ir tiki, Kristaus

kraujas nuplauna kaltę; tačiau žmogus,
nepripažįstantis Šventosios Dvasios
darbo, atsiduria tokioje situacijoje, ku-
rioje atgaila ir tikėjimas jo nebegali pa-
siekti. Būtent per Dvasią Dievas veikia
širdyje; sąmoningai atstumdamas
Dvasią ir pareikšdamas, kad Ji – nuo
velnio, žmogus užkerta Dievui kelią su
juo susisiekti. Galutinai išsižadėjus
Šventosios Dvasios, Dievas dėl žmogaus
nieko nebegali padaryti.

Fariziejai, kuriuos Jėzus perspėjo dėl
šių dalykų, patys netikėjo kaltinimais,
kuriuos Jam metė. Nebuvo nė vieno iš šių
didikų, kuris nejaustų, jog yra traukia-
mas prie Išgelbėtojo. Jie girdėjo širdyje
Šventosios Dvasios balsą, skelbiantį Jį
Izraelio Pateptuoju ir raginantį išpažinti
save Jo mokiniais. Jo Artumo šviesoje
jie suvokė savo nešventumą ir ilgėjosi
teisumo, kurio patys susikurti negalėjo.
Tačiau Jėzų atstūmus, jiems buvo per-
nelyg žema priimti Jį kaip Mesiją. Jie
buvo pernelyg išdidūs, kad pasukę neti-
kėjimo keliu pripažintų savo paklydi-
mus. O kad išvengtų tiesos pripažinimo,
jie žūtbūtinai stengėsi prieštarauti
Gelbėtojo mokymui. Jo jėgos ir gailėstin-
gumo įrodymai juos erzino. Jie negalėjo
sutrukdyti Gelbėtojiui daryti stebuklus,
negalėjo nutildyti Jo mokymo; tačiau jie
kaip įmanydami iškraipė ir neteisingai
aiškino Jo žodžius. Juos visur perse-
kiojo Dievo Dvasios kaltinimai, todėl jie
turėjo pasistatyti daugybę užtvarų, kad
atsilaikytų Jos galiai. Pati galingiausia
jėga, galinti paveikti žmogaus širdį, grū-
mėsi su jais, tačiau jie nepasidavė.

Ne Dievas apakina žmones ir užkietina jų širdis. Jis siunčia šviesą, kad ištaisytų jų klaidas ir vestų saugiais takais; tačiau atstūmusios šią šviesą akys apanka, o širdys surambėja. Dažnai tai vyksta pamažu, kone nepastebimai. Šviesa pasiekia sielą per Dievo Žodį, Jo tarnus ar tiesioginį Jo Dvasios veikimą; tačiau nepaisant bent vieno tos šviesos spindulio, iš dalies atbunka dvasinė nuovoka, ir antrasis šviesos apreiškimas išvelgiamas jau nebe taip aiškiai. Taip tirštėja tamsa, kol siela nugrimzta naktyje. Taip nutiko žydų vyresniesiems. Jie buvo ištikimieji, kad Kristų lydi dieviškoji galia, bet norėdami priešintis tiesai, Šventosios Dvasios darbą priskyrė šėtonui. Taip pasielgdami jie sąmoningai pasirinko melą; jie atsidavė šėtonui ir tapo pavaldūs jo jėgai.

Kristaus perspėjimas dėl nuodėmės prieš Šventąją Dvasią glaudžiai susijęs su perspėjimu dėl tuščių ir piktų žodžių. Žodžiai liudija, ko pertekusi širdis. „Burna kalba tai, ko pertekusi širdis.“ Tačiau žodžiai ne tik parodo, koks yra žmogaus charakteris; jie jį ir formuoja. Žmonės yra veikiami to, ką jie patys kalba. Dažnai, pagauti akimirksnio užsidegimo, paskatinti velnio, jie išsako pavydo ar pykčio kupinus žodžius, išreikšdami tai, kuo iš tikrųjų netiki; tačiau šie pasisakymai paveikia mintis. Žmonės lieka apgauti savo pačių žodžių ir ima tikėti, jog tai, ką ištare pakurstyti šėtono, yra tiesa. Kartą išreiškę nuomonę ar sprendimą, per savo išdidumą dažnai jų nebeatsisako ir žūtbut įrodinėja savo teisumą, kol patys patiki, jog yra teisūs. Štai kodėl pavojinga ištarti abejonės žodį, pavojinga kelti klausimus ir kritikuoti dieviškąją šviesą. Įprotis nerūpestingai ir nepagarbiai kritikuoti veikia charakterį – formuoja nepagarbą ir netikėjimą. Dažnas davęs valią šiam įpročiui, nesąmoningai brenda į pavojų, kol pagaliau išsidrąšina kritikuoti ir atmesti net Šventosios Dvasios darbą. Jėzus pasakė: „Teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį.

Kaip tik prieš tai Jėzus buvo padaręs antrąjį stebuklą – išgydęs aklą, nebylį bei apsėstą žmogų, ir fariziejai Jį apkaltino: „Jis išvaro demonus jų valdovo galia.“ (Mato 9, 34) Kristus jiems aiškiai pasakė, kad Šventosios Dvasios veikimą priskirdami velniui, jie užkerta sau kelią prie palaiminimų šaltinio.

Pagal savo žodžius būsi išteisintas ir pagal savo žodžius būsi pasmerktas.“

Paskui Jėzus perspėjo tuos, kuriems Jo žodžiai darė ispūdį, kurie Jo mielai klausėsi, bet neatsidavė juose gyvenančiai Šventajai Dvasiai. Sielą prazudo ne tik priešinimasis, bet ir abejingumas. Jėzus pasakė: „Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio, ir neranda. Tada ji sako: ‘Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau.’ Sugrįžusi randa juos tuščius, iššluotus ir išpuoštus. Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena.“

Ne Dievas apakina žmones ir užkietina jų širdis. Jis siunčia šviesą, kad ištaisytų jų klaidas ir vestų saugiais takais; tačiau atstūmusios šių šviesą akys apanka, o širdys surambėja. Dažnai tai vyksta pamažu, kone nepastebimai. Šviesa pasiekia sielą per Dievo Žodį, Jo tarnus ar tiesioginį Jo Dvasios veikimą; tačiau nepaisius vieno tos šviesos spindulio, iš dalies atbunka dvasinė nuovoka, ir antrasis šviesos apreiškimas įžvelgiamas jau nebe taip aiškiai. Taip tirštėja tamsa, kol siela nugrimzta naktį. Taip nutiko žydų vyresniesiems. Jie buvo įsitikinę, kad Kristų lydi dieviškoji galia, bet norėdami priešintis tiesai, Šventosios Dvasios darbą priskyrė šėtonui. Taip pasielgdami jie sąmoningai pasirinko melą; jie atsidadė šėtonui ir tapo pavaldūs jo jėgai.

Kristaus laikais, kaip ir šiandien, netrūksta tokių, kurie, regis, jau buvo išsivadavę iš šėtono įtakos; per Dievo malonę jie buvo išlaisvinti iš piktučių dvasių. Jie džiaugėsi Dievo meile, tačiau kaip palyginime kietos širdies dirvos klausytojai nepasiliko joje. Jie kasdien neatsidavė Dievui, kad širdyje galėtų gyventi Kristus; todėl piktoji dvasia sugrįžo, pasiėmusi „septynias dvasias, dar piktesnes už save“, ir blogio jėga juos užvaldė visiškai.

Kai siela atsiduoda Kristui, naują širdį ima valdyti nauja galia. Įvyksta toks pasikeitimas, kokio pats žmogus pasiekti neįstengtų. Tai antgamtiškas darbas, įnešantis į žmogaus prigimtį antgamtišką elementą. Kristui atsidadusi širdis tampa Jo tvirtove, kurią Jis gina šiame maištingame pasaulyje ir nori, kad joje būtų pripažįstama tik Jo valdžia. Šitaip Dangaus jėgoms priklausanči širdis yra atspari šėtono išpuoliams. Tačiau jeigu nepasiduodame Kristaus valdžiai, mes valdys piktasis. Mes neišvengiamai priklausome vienai iš didžiųjų jėgų, kurios grumiasi dėl viešpatavimo pasaulyje. Nebūtina sąmoningai pasirinkti tarnauti tamsos karalystei, kad taptume jos pavaldiniais. Pakanka neprišijungti prie šviesos karalystės. Jei nebendradarbiaujame

su dangaus pasiuntiniais, šėtonas užvaldys širdį ir ten apsigyvens. Vienintelė apsauga nuo piktojo yra Kristaus gyvenimas žmogaus širdyje per tikėjimą Jo teisumu. Nepalaikydami gyvo ryšio su Dievu, niekuomet neįstengsime atsispirti nuodėmingai savimeilės jėgai, nuolaidžiavimo sau ir pagundos nusidėti jėgai. Mes galime atsikratyti daugelio blogų įpročių ir kuriam laikui atsisukti nuo šėtono, tačiau be gyvo ryšio su Dievu, nepasiduodami jam kiekvieną akimirksnį, būsime nugalėti. Asmeniškai nepažinodami Kristaus ir nuolat su Juo nebendraudami, priklausysime nuo priešo ir vykdysime jo valią.

„Paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma. Taip atsitiks ir šiai piktai kartai“, – pasakė Jėzus. Nėra labiau užkietėjusių žmonių už tuos, kurie atmetė gailestingumo kvietimą ir padarė tai nepaisydami malonės Dvasios. Dažniausia nuodėmė prieš Šventąją Dvasią yra užsispyrėliškas Dangaus kvietimo atgailauti ignoravimas. Kiekvienas žingsnis atstumiant Kristų yra žingsnis išgelbėjimo atstūmimo ir nuodėmės prieš Šventąją Dvasią linkme.

Atstumdama Kristų žydų tauta padarė neatleidžiamą nuodėmę; atsisakydami šauktis gailestingumo, mes galime daryti tą pačią klaidą. Mes ižeidinėjame Gyvybės Kunigaikštį ir užtraukiame Jam gėdą priešais šėtono sinagogą ir dangiškąją visatą, klausydami ne Jo, o velnio pasiuntinių, vedančių sielą tolyn nuo Kristaus. Kol žmogus taip elgiasi, jis neras nei vilties, nei atleidimo, o galiausiai praras ir norą susitaikyti su Dievu.

Kai Jėzus mokė, mokiniai pranešė, kad lauke stoviniuoja Jo motina ir broliai, kurie nori su Juo susitikti. Žinodamas, kas jų širdyse, „Jis atsakė pranešusiems: ‘Kas gi Mano motina ir kas Mano broliai?’ Ir, ištiesęs ranką į mokinį, tarė: ‘Štai Mano motina ir Mano broliai! Kiekvienas, kas tik vykdo Mano dangiškojo Tėvo valią, yra Man ir brolis, ir sesuo, ir motina’“.

Visi, norėję tikėjimu priimti Kristų, buvo susiję su Juo glaudesniu ryšiu nei žmogiška giminystė. Jie tapo viena su Juo, kaip Jis buvo viena su Tėvu. Dvasinis ryšys, kuris siejo Jėzų ir Jo motiną kaip tikinčią Jį ir vykdančią Jo žodžius, buvo nepalyginamai glaudesnis nei giminystės ryšys. Jo brolių giminystė su Juo jiems nebūtų buvusi niekuo naudinga, jeigu jie nebūtų Jo priėmę kaip savo asmeninio Išgelbėtojo.

Kaip Kristų būtų palaikę Jo žemiškieji giminaičiai, jeigu jie būtų tikėję Jį kaip Dangaus siųstąjį ir bendradarbiavę su Juo, vykdydami Dievo darbą! Jų netikėjimas metė šešėlį ant žemiškojo Kristaus gyvenimo. Tai buvo dalis tos karčios sielvartų taurės, kurią Jam teko už mus išgerti ligi dugno.

Dievo Sūnus aiškiai jautė jų priešiškomą Evangelijai, ir tai itin skaudino Jį Jo namuose, mat Jo paties širdis buvo kupina gerumo bei meilės, todėl Jis brangino švelnius šeimos narių santykius. Jo broliai norėjo, kad Jis pritartų jų nuomonei, tačiau tai būtų visiškai neatitikę Jo dieviškosios misijos. Jie žiūrėjo į Jį kaip reikalingą jų patarimo. Jie sprendė apie Jį savo žmogišku požiūriu ir manė, kad jeigu Jis kalbėtų tik tai, kas priimtina Rašto aiškintojams ir fariziejams, išvengtų nepageidautino priešiško, kurį sukeldavo Jo žodžiai. Jų nuomone, tvirtindamas turįs dieviškąją valdžią ir priekaištaudamas rabinams dėl jų nuodėmių ir taip iškeldamas save aukščiau jų, Jis per daug sau leido. Jie žinojo, jog fariziejai ieško progos Jį apkaltinti ir manė, kad Jis jiems jau suteikė pakankamą pagrindą.

Per savo trumparegiškumą, jie nesuprato misijos, kurią Jis atėjo atlikti, todėl negalėjo Jo užjausti sunkumuose. Jų šiurkštūs, nepagarbūs žodžiai rodė, kad jie nesuvokia Jo tikrojo būdo ir neižvelgia dieviškumo, sumišusio su žmogiškumu. Jie dažnai matė Jį susikrįmusį; bet užuot paguode, jų dvasia ir žodžiai tik žeidė Jo širdį. Jo jautri prigimtis buvo

kankinama, motyvai nesuprantami, o darbas nevertinamas.

Jėzaus broliai dažnai primindavo pase-nusią bei nuvalkiotą fariziejų filosofiją ir manydavo galį mokyti Tą, kuris žinojo visą tiesą ir suprato visas paslaptis. Jie nesivaržydami smerkė tai, ko negalėjo suprasti. Jų priekaištai slėgė Jėzų iki širdies gelmių, o Jo siela buvo pavargusi bei sukrėsta. Jie tarėsi tikį Dievą ir manė, kad Jį garbina, tačiau Dievas buvo su jais kūnu, o jie Jo nepažino.

Visa tai nusėjo Jo kelią erškėčių dygliais. Kristui buvo taip skaudu būti nesuprastam savo namuose, kad Jis su palengvėjimu keliaudavo ten, kur to nesijautė. Vienoje šeimoje Jis itin mėgo lankytis – Lozorijaus, Marijos ir Mortos namuose. Mat tikėjimo ir meilės aplinkoje Jo dvasia pailsėdavo. Vis dėlto nebuvo žemėje nė vieno, galėjusio suprasti Jo dieviškąją misiją ar numanyti, kokią naštą Jis neša dėl žmonijos. Dažnai Jis rasdavo atgaivą tik vienumoje, bendraudamas su savo dangiškuoju Tėvu.

Tie, kurie pašaukti kentėti dėl Kristaus, kuriems tenka išverti nesupratimą ir nepasitikėjimą net savo namuose, gali guostis mintimi, jog tą patį išgyveno ir Jėzus. Jis juos užjaucia. Jis ragina juos atrasti bendrystę Jame ir atgaivą ten, kur ją rasdavo Jis, – bendravime su Tėvu.

Tie, kurie priima Kristų kaip savo asmeninį Išgelbėtoją, nepaliekami našlaičiais vieni kęsti gyvenimo išbandymus. Jis priima juos kaip dangiškosios šeimos narius; Jis ragina juos vadinti Jo Tėvą savo Tėvu. Jie yra Jo *mažutėliai*, brangūs Dievo širdžiai, susiję su Juo švelniausiais ir amžiniais ryšiais. Jis jaučia jiems begalinę meilę, toli pranokstančią tą, kurią mums bejėgiams jautė mūsų tėvas ir motina, kadangi dieviškumas yra aukščiau žmogiškumo.

Izraeliui duotuose įsakymuose yra gražus pavyzdys, iliustruojantis Kristaus ryšį su Jo tauta. Kai nuskurdęs žydas turėjo palikti savo paveldą ir parsiduoti vergijon, pareiga išpirkti jį ir jo paveldą

teko artimiausiam giminaičiui (žr. *Kunigu* 25, 25; 47–49; *Rūtos* 2, 20). Taip ir mūsų bei mūsų paveldo, prarasto per nuodėmę, atpirkimo darbas teko Tam, kuris yra *mums giminingas*. Atpirkęs mus, Jėzus tapo mūsų giminaitis. Artimesnis už tėvą, motiną, brolių, draugą ar mylimąjį yra Viešpats, mūsų Gelbėtojas. Jis pasakė: „Nebijok, nes Aš išpirkau tave, pašaukiau tave vardu, ir tu esi Mano... Kadangi tu Man brangus, vertingas ir mylimas, Aš atiduodu už tave kraštus ir mainais už tavo gyvybę tautas.“ (*Izaijo* 43, 1. 4)

Kristus myli Jo sostą supančias dangiškausias būtybes; tačiau kaip paaiškinti tą didžiulę meilę, kuria Jis pamilo mus? Mums neduota to suprasti, tačiau iš asmeninės patirties galime pažinti šios meilės realybę. Ir jeigu giminiuojamės su Juo, su koku švelnumu žiūrėsime į tuos, kurie yra mūsų Viešpaties broliai ir seserys! Argi neturėtume paskubėti pripažinti savo giminystę su Dievu? O priimti į Dievo šeimą, ar neturėtume gerbti savo Tėvo ir mūsų artimųjų?

34 SKYRIUS

PAŠAUKIMAS

Šis skyrius pagrįstas Mato 11, 28–30

ATEIKITE PAS MANE visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!“

Šie paguodos žodžiai buvo ištarti Jėzų sekusioms minioms. Gelbėtojas pasakė, kad žmonės galės pažinti Dievą tik per Jį. Apie savo mokinius Jis kalbėjo kaip apie tuos, kuriems patikėtas dangiškų dalykų pažinimas. Kita vertus, nė vienam Jėzus neleido pasijusti atskirtam nuo Jo rūpesčio ir meilės. Pas Jį gali ateiti visi, kurie labai vargsta ir yra prislėgti.

Rašto aiškintojai ir rabinai, skrupulingai laikęsi religinių formų, jautė dvasinį troškulį, kurio negalėjo numalšinti atgailos apeigos. Muitininkai ir nusidėjėliai galėjo apsimetinėti, jog yra patenkinti kūniškais ir žemiškais dalykais, tačiau jų širdyse slypėjo nepasitikėjimas ir baimė. Jėzus žvelgė į vargstančius ir prislėgtuosius – tuos, kurių viltys žlugo ir kurie siekė numaldyti sielos ilgesį žemiškais džiaugsmais, – ir kvietė visus atrasti poilsį Jame.

Jis švelniai ragino triūsiančius žmones: „Imkite ant savo pečių Mano jungą ir mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.“ Šiais žodžiais Kristus kreipiasi į kiekvieną žmogų. Žino jie tai ar ne, visi yra suvargę ir prislėgti. Visus slepia naštos, kurias nuimti gali tik Kristus. Sunkiausia mūsų našta yra nuodėmių našta. Jeigu būtume palikti ją vilkti vieni, ji mus sugniuždytų. Tačiau į mūsų vietą stojo Tas, kuris niekada nenusidėjo. „Viešpats užkrovė Jam mūsų visų kalnę.“ (Izaijo 53, 6) Jėzus nešė mūsų kalčių našta. Jis paims mūsų nuvargusius

pečius slegiantį sunkumą. Jis suteiks mums atilsį. Jis neš ir mūsų rūpesčius bei sielvartus. Jis ragina mus mesti visus savo rūpesčius ant Jo, nes Jis neša mus savo širdyje.

Vyresnysis žmonijos Brolis stovi prie amžinojo sosto. Jis žvelgia į kiekvieną širdį, kuri atsigręžia į Jį kaip į Gelbėtoją. Jėzus iš patirties žino žmonijos silpnynes, mūsų troškimus ir tai, kokios galingos pagundos mus persekioja; mat Jis pats buvo visaip gundytas kaip ir mes, bet nenusidėjo. Jėzus stebi ir jus, virpantį Dievo vaiką. Gal esate gundomas? Jis išvaduos. Gal silpnas? Jis sustiprins. Gal skendite nežinojimo tamsoje? Jis apšvies. Gal esate sužeistas? Jis išgydys. Viešpats „nustatė žvaigždžių skaičių“, „Jis gydo sužeistas širdis ir aptvarsto jų žaizdas“ (Psalmė 147, 4. 3). „Ateikite pas Mane“, – kviečia Jis. Kad ir koki nerimą ar sunkumus patirtumėte, atsiverkite Viešpačiui. Jūsų dvasia taps ištvermingesnė. Nusidrieks kelias iš nusivylimo ir sunkumų. Juo silpnesnis ir bejėgiškesnis jaučiatės, tuo stipresnis tapsite Jo jėgoje. Juo sunkesnės jūsų naštos, tuo labiau palaimintas bus jūsų poilsis numetus jas ant naštų Nešėjo. Visa kita, ką siūlo Kristus, priklauso nuo sąlygų, bet šios sąlygos aiškiai nurodytos. Jas įvykdyti gali bet kas. Jis tik pasakė mums, kaip atrasti Jo atgaivą.

„Imkite ant savo pečių Mano jungą“, – sako Jėzus. Jungas yra tarnavimo įrankis. Galvijai įkinkomi darbui, todėl jungas būtinas, kad jie galėtų veiksmingai dirbuotis. Šiuo pavyzdžiu Kristus moko, kad esame pašaukti tarnauti, kol tęsis

„Imkite ant savo pečių Mano jungą“, – sako Jėzus. Jungas yra tarnavimo įrankis. Galvijai įkinkomi darbui, todėl jungas būtinas, kad jie galėtų veiksmingai dirbuoti. Šiuo pavyzdžiu Kristus moko, kad esame pašaukti tarnauti, kol tęsis mūsų gyvenimas. Kad galėtume būti Jo bendradarbiai, turime priimti Jo jungą. Jungas, įpareigojantis tarnauti, yra Dievo Įstatymas. Didysis meilės Įstatymas, apreiškintas Edene, paskelbtas ant Sinajaus ir naujosios Sendoros įrašytas širdyje, susieja žmogų-darbininką su Dievo valia.

mūsų gyvenimas. Kad galėtume būti Jo bendradarbiai, turime priimti Jo jungą.

Jungas, įpareigojantis tarnauti, yra Dievo Įstatymas. Didysis meilės Įstatymas, apreiškintas Edene, paskelbtas ant Sinajaus ir naujosios Sendoros įrašytas širdyje, susieja žmogų-darbininką su Dievo valia. Jeigu būtume palikti vadovautis savo inorais, eiti ten, kur mus veda mūsų pačių valia, patektume šėtonui į nagus ir taptume panašūs į jį. Todėl Dievas pajungia mus savo valiai, kuri yra didinga, kilni ir sutauringanti. Jis nori, kad mes kantriai ir išmintingai priimtumė tarnystės pareigas. Tarnystės jungą žmonijoje vilko pats Kristus. Jis

pasakė: „Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!“ (Psalmė 40, 9) „Aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios To, kuris Mane siuntė.“ (Jono 6, 38) Meilė Dievui, uolumas dėl Jo šlovės ir meilė nupuolusiai žmonijai atvedė Jėzų į žemę kentėti ir mirti. Tai buvo pagrindinė Jo gyvenimo varomoji jėga. Jis nori, kad šiuo principu vadovautumės ir mes.

Daugelio žmonių širdys plyšta nuo rūpesčių naštos, nes jie trokšta pasiekti šio pasaulio gerovę. Jie pasirinko tarnauti jam, priėmė jo sunkumus, perėmė jo papročius. Todėl jų charakteris subjaurotas, o gyvenimas tapo alinantis.

Kad patenkintų ambicijas ir pasaulietiskas užgaidas, jie elgiasi prieš savo sąžinę ir užsikrauna sau papildomą kaltės našta. Nuolatinis nerimas alina jų gyvybines jėgas. Mūsų Viešpats trokšta, kad žmonės nusimestų šį vergijos jungą. Jis kviečia priimti Jo jungą, sakydamas: „Mano jungas švelnus, Mano našta lengva.“ Jis įpareigoja juos pirmiausia ieškoti Dievo karalystės ir Jo teismo, o visa kita žada pridėti. Rūpesčiai apakina – jie neleidžia matyti ateities, bet Jėzus nuo pat pradžių regi pabaigą. Kiekviename sunkume Jis turi paruošęs išeitį. Mūsų dangiškasis Tėvas turi tūkstančius būdų, kaip mumis pasirūpinti, apie kuriuos mes nieko nežinome. Tie, kuriems užvis svarbiau tarnauti Dievui bei Jį garbinti, veikiai pamatys, kad sunkumai nyksta ir priešais juos atsiveria aiškus kelias.

„Mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą“, – sako Jėzus. Mes turime istoti i Kristaus mokyklą, kad išmoktume iš Jo romumo bei nuolankumo. Atpirkimas – tai procesas, kurio metu žmogus rengiamas dangui. Pasirengti dangui reiškia pažinti Kristų. Tai reiškia išsivadavimą iš idėjų, įpročių ir veiklos būdų, kuriuos įsisavinome tamsos kunigaikščio mokykloje. Širdis turi atsikratyti visko, kas neatitinka ištikimybės Dievui.

Kristaus širdyje, kurioje viešpatavo visiška harmonija su Dievu, buvo ir visiška ramybė. Jis niekada nesizavėjo ovacijomis, o kritika ar neveltis neišmušdavo Jo iš vėžių. Patirdamas didžiausią pasipriešinimą ir žiaurumą, Jis išlikdavo drąsus. Tačiau daugelio tų, kurie tariai esą Jo sekėjai, širdys yra neramos, rūpesčių prislėgtos, nes bijo pasitikėti Dievu. Jie neatsiduoda Jam visiškai, mat bijo pasekmių, kurias gali sukelti toks atsidavimas. Tačiau kol jie neatsiduos būtent šitaip, neras ramybės.

Bet kokio nerimo priežastis yra savi-meilė. Kai atgimsime iš aukštybių, mąstysime taip, kaip Jėzus, kuris nusizemino,

kad mus išgelbėtų. Tada nesieksime aukščiausių postų. Tenorėsime sėdėti prie Jėzaus kojų ir mokytis iš Jo. Tuomet suprasime, kad mūsų darbas vertingas ne dėl pasirodymo ar triukšmo pasaulyje, ne dėl mūsų uolumo ir veiklumo savo jėgomis. Mūsų triūsas vertingas tiek, kiek jame dalyvauja Šventoji Dvasia. Pasitikėjimas Dievu pašventina protą, kad galėtume kantriai viską ištverti.

Jungas uždedamas jaučiams, kad jiems būtų lengviau traukti našta. Taip yra ir su Kristaus jungu. Kai mūsų valia ištirpsta Dievo valioje, kai panaudojame Jo dovanas, kad palaimintume kitus, gyvenimo naštos mums neatrodys sunkios. Tas, kuris gyvena pagal Dievo įsakymus, gyvena su Kristumi, ir Jo meilėje jo širdis ilsisi. Kaip Mozė meldėsi: „Prašyčiau parodyti man savo kelia, kad galėčiau pažinti Tave“, Viešpats atsakė: „Palengvindamas tau našta, Aš pats eisiu su tavimi.“ Per pranašus buvo duota žinia: „Taip kalba Viešpats: ‘Stokitės ant kryžkelių ir pasižvalgykite! Pasiklauskite senovės takų, kur yra gerasis kelias? Eikite juo ir rasite ramybę.’“ (Išėjimo 33, 13–14; Jeremijo 6, 16) Jis pasakė: „O, kad klausytum Mano Įsakymų! Tavo gerovė būtų kaip upė, o tavo teismus – kaip marių bangos.“ (Izaiko 48, 18)

Tie, kurie pasitiki Kristaus žodžiu ir atiduoda savo širdį i Jo rankas, savo gyvenimą – Jam tvarkyti, atras rimtį bei ramybę. Kol Jėzus džiugins juos savo Artumu, niekas pasaulyje jų neliūdins. Visiškame klusnume yra visiška atgaiva. Viešpats sako: „Nesvyruojantiems duodi ramybę ir teiki gerovę, nes jie Tavimi pasitiki.“ (Izaiko 26, 3) Gyvenimas mums gali atrodyti kaip raizginys, bet kai atsiduodame i išmintingo Didžiojo Mokytojo rankas, Jis išgaus toki mūsų gyvenimo ir charakterio savybių raštą, kuris Jį pašlovins. Būtent šis charakteris, išreiškiantis Kristaus šlovę ir būdą, bus priimtas i Dievo rojų. Atnaujinta žmonija gyvens su Juo vilkėdama baltais drabužiais, nes ji to verta.

Kai per Jėzų gauname ramybę, dangus prasideda jau čia, žemėje. Mes atsiliapiame į Jo kvietimą: „Ateikite, mokykitės iš Manęs“, ir šiuo atėjimu pradame amžinąjį gyvenimą. Dangus – tai nepaliaujamas artėjimas prie Dievo per Kristų. Juo ilgiau išbūname palaimintoje dangiškoje būsenoje, tuo labiau mums atsiveria Jo šlovė. Juo geriau pažįstame Dievą, tuo laimingesni tampame. Gyvendami su Jėzumi, jau žemėje galime būti kupini Jo meilės ir patenkinti Jo

Artumu. Visa, ko reikia žmogaus prigimčiai, galime gauti jau čia. Tačiau ką tai reiškia, palyginus su tuo, kas mūsų laukia ateityje? Ten „jie stovi priešais Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną naktį Jo šventykloje, o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę. Jie nebealks, nebetroks, nebekepins jų saulė nei jokia kaitra, nes Avinėlis, kuris stovi priešais sostą, juos ganys ir vedžios prie gyvybės vandens šaltinių, ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių“. (*Apreiškimo 7, 15–17*)

35 SKYRIUS

„NUTILK, NURIMK!“

*Šis skyrius pagrįstas Mato 8, 23–34;
Morkaus 4, 35–41; 5, 1–20; Luko 8, 22–39*

TA DIENA Jėzaus gyvenime buvo kupina įvykių. Prie Galilėjos ežero Jis pasakė savo pirmuosius palyginimus, pažįstamais pavyzdžiais vėlgi paaiškindamas žmonėms savo karalystės prigimtį ir tai, kaip ji bus sukurta. Savo darbą Jis sugretino su sėjėjo, savo karalystės augimą – su garstyčios grūdelio bei tešloje įmaišytu raugu. Apie didįjį galutinį teisiųjų ir nedorėlių atskyrimą Jis kalbėjo palyginimais apie kviečius, rauges ir žvejo tinklus. Jo dėstomų tiesų vertingumą iliustravo paslėpto lobio ir brangaus perlo įvaizdžiai, o palyginimu apie šeimininką Jėzus mokė, kaip darbuotis, kad būtume Jo atstovai.

Jėzus visą dieną mokė ir gydė, o vakarop minios vis dar spietėsi aplink Jį. Jis kiekvieną dieną tarnavo joms, bemaž nestabtelėdamas net pavalgyti ar atsikvėpti. Dėl nuolat persekiojančios piktos fariziejų kritikos ir Jo žodžių iškraipymo, Jėzaus darbas darėsi dar sunkesnis bei alinantis. Taigi dabar, baigiantis dienai, Jis buvo visiškai išsekęs ir nusprendė pailsėti kokioje nors nuošalioje vietelėje anapus ežero.

Žmonių gyvenviečių kur ne kur būta ir rytinėje Genezareto pakrantėje; vis dėlto palyginti su vakarine, tai buvo nuošalus kraštas. Ten daugiau gyveno pagonių nei žydų, ir jis beveik nesusisiekė su Galilėja. Taigi Jėzus galėjo pabūti vienas, ir dabar Jis liepė mokiniams Jį ten palydėti.

„Atleidę žmones, jie taip Jį ir pasiėmė, kaip Jis valtyje sėdėjo“ ir skubiai nusisyrė. Tačiau išplaukti vieniems nepavyko. Prie kranto plūduriavo kitų žvejų

valčių – žmonės greitai sušoko į jas, norėdami sekti Jėzų ir dar kurį laiką Jį matyti bei girdėti.

Pagaliau ištrūkęs iš minios Išgelbėtojas, nuvargęs ir alkanas, atsigulė ant kieto valtės dugno ir tuoj pat užmigo. Vakaras buvo ramus, malonus, ežero paviršius – lygus kaip stiklas. Tačiau netikėtai dangų aptraukė tamsūs debesys, nuo rytinės pakrantės kalnų atlėkė pašėlęs vėjas, ir ežere įsisiautėjo audra.

Saulė jau buvo nusileidusi, ir nakties juoduma apgaubė audringą ežerą. Kaukiančių vėjų ritamos bangos inirtingai plakėsi į mokinių valtį, grasindamos ją paskandinti. Šie užsigrūdinę žvejai visą savo gyvenimą buvo praleidę ežere ir saugiai išvedę savo valtį iš daugelio audrų; tačiau dabar jų jėgos ir sumanymas pasirodė esą nieko verti. Jie buvo bejėgiai audros gniaužtuose, o matant, kaip valtyje sunkiasi vanduo, juos apleido paskutinė viltis.

Užvaldyti savo pastangų išsigelbėti, jie užmiršo apie valtyje miegantį Jėzų. Dabar, kai jų pastangos pasirodė besančios tuščios ir mirtis jau žvelgė į akis, jie staiga prisiminė, kieno įsakymu leidosi plaukti per ežerą. Jų vienintelė viltis buvo Jėzus. Iš bejėgiškumo ir nevilties jie sušuko: „Mokytojau, Mokytojau!“ Tačiau aklinoje tamsoje Jo nematė. Jų balsai ištirpo audros siautuly, ir atsakymo nebuvo. Juos persmelkė abejonės ir baimė. Nejaugi Jėzus juos apleido? Nejaug Tas, kuris nugalėjo ligas, demonus ir net pačią mirtį, dabar bejėgis padėti savo mokiniams? Nejaug Jis apie juos negalvoja ištikus nelaimei?

Staiga žaibo blyksnis perskrodė tamsą, ir jie išvydo miegantį Jėzų, nemaž netrikdomą audros. Iš nuostabos ir nevilties jie sušuko: „Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūvame?“

Jie darsyk pašaukė, bet niekas neatsiliepė – tik piktai į valtį plakėsi bangos. Valtis jau skendo. Dar akimirksnis, ir juos praris alkani vandenys.

Staiga žaibo blyksnis perskrodė tamsą, ir jie išvydo miegantį Jėzų, nemaž netrikdomą audros. Iš nuostabos ir nevilties jie sušuko: „Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūvame?“ Kaip Jis gali taip ramiai ilsėtis, kai gresia pavojus jų gyvybei?

Jų šūksniai pažadino Jėzų. Vėl tvykstelėjus žaibui, jie išvydo Jo veide dangišką ramybę, o Jo žvilgsnyje – nesavanaudišką, švelnią meilę. Atsigrėžusios į Jį jų širdys šaukė: „Viešpatie, gelbėk, žūvame!“

Toks sielos šauksmas niekada nelieka neatsakytas. Kai mokiniai užgulė irklus, kad iš paskutiniųjų dar kartą pamėgintų, prabudo Jėzus. Jis atsistojo tarp mokinių; audra siautė, aplink šėlo bangos, o žaibas apšvietė Jo veidą. Jis iškėlė ranką, kuria taip dažnai darė gailestingumo

darbus, ir sudraudė įnirtusius vandenį: „Nutilk, nurimk!“

Audra liovėsi. Nurimo bangos. Išsisklaidė debesys ir suspindo žvaigždės. Valtis plūduriavo lygiame ežero paviršiuje. Atsigrėžęs į mokinius, Jėzus apgailėstaudamas paklausė: „Kodėl jūs tokie bailūs? Argi jums tebestinga tikėjimo?!“ (Morkaus 4, 40)

Mokiniai tylėjo. Net Petras nemėgino išreikšti tos pagarbios baimės, kuri buvo pripildžiusi jo širdį. Kitoms Jėzų lydėjusioms valtimis buvo iškilęs tas pats pavojus, kaip ir mokinių valčiai. Siaubas ir neviltis buvo apėmusi keliauninkus, tačiau Jėzaus įsakymas numaldė sumaištį. Įnirtinga audra buvo suginusi valtis vieną prie kitos, tad stebuklą matė visi keliauninkai. Stojusioje ramybėje baimė išsisklaidė. Žmonės kuždėjosi: „Kas gi Jis toks? Net vėjas ir marios Jo klauso!“

Prabudęs audroje, Jėzus išliko visiškai ramus. Nei Jo žodžiuose, nei žvilgsnyje

nebuvo nė menkiausio baimės pėdsako, mat nebuvo baimės Jo širdyje. Tačiau Jis nepasikliovė visagale jėga. Jis išliko ramus ne dėl to, kad buvo „žemės, jūrų ir dangaus Valdovas“. Tą jėgą Jis atidėjo į šalį ir pasakė: „Iš savęs Aš nieko nega-

Jis pasakė: „Iš savęs Aš nieko negaliu daryti.“ (Jono 5, 30) Jis pasitikėjo Tėvo galybe. Jėzus išliko ramus būtent dėl tikėjimo – tikėjimo Dievo meile ir rūpesčiu, taigi audrą sutramdžiusio žodžio jėga buvo Dievo jėga.

liu daryti.“ (Jono 5, 30) Jis pasitikėjo Tėvo galybe. Jėzus išliko ramus būtent dėl tikėjimo – tikėjimo Dievo meile ir rūpesčiu, taigi audrą sutramdžiusio žodžio jėga buvo Dievo jėga.

Kaip Jėzus tikėjo tuo, kad Tėvas Juo pasirūpins, taip mes turime tikėti, kad mumis pasirūpins mūsų Išgelbėtojas. Jeigu mokiniai būtų pasitikę Juo, jie būtų išlikę ramūs. Jų išgastis pavojaus akivaizdoje parodė jų netikėjimą. Stengdamiesi išsigelbėti savo jėgomis, jie užmiršo Jėzų; ir tik tada, kai apimti nevilties jie atsigręžė į Jį, Jis galėjo jiems padėti.

Kaip dažnai panašius dalykus išgyvename ir mes! Kai susitelkia audringi pagundų debesys, blykčioja nuožmūs žaibai ir mus blaško bangos, mes grumiamės su audra vieni, užmiršę Tą,

kuris gali mums padėti. Mes pasitikime savo jėgomis, kol prarandame viltį ir atsiduriame ties pražūties riba. Tada prisimename Jėzų ir, jeigu šaukiamės Jo, mūsų šauksmas nelieta be atsako. Nors Jis apgailestaudamas priekaištauja dėl mūsų netikėjimo ir pasiklovimo savo jėgomis, Jis niekada neatsisako ištiesti pagalbos rankos. Kad ir kur būtume – sausumoje ar jūroje, jeigu turime širdyje Išgelbėtoją, nėra ko bijoti. Gyvas tikėjimas Atpirkėju nuramins gyvenimo jūrą ir išvaduos mus iš pavojų tik Jam vienam geriausiai žinomais būdais.

Šiame audros numaldymo stebukle glūdi dar viena dvasinė pamoka. Kiekviena žmogaus patirtis paliudija Šventojo Rašto žodžių tiesą: „Nedorėliai – kaip jūra, pašiaūsta audros... ‘Nedorėliai neras ramybės!’ – sako mano Dievas.“ (Izaijo 57, 20–21) Nuodėmė sugriovė mūsų ramybę. Kol mūsų egoizmas nėra nuslopintas, mes nerasime atilsio. Joks žmogus savo jėgomis negali suvaldyti širdyje siautėjančių aistrų. Šiuo požiūriu mes tokie pat bejėgiai, kaip tie mokiniai siautėjančioje audroje. Tačiau Tas, kuris sutramdė Galilėjos marių bangas, nuramina ir kiekvieną širdį. Kad ir kokia įnirtinga siaustų audra, tie, kurie atsigręžia į Jėzų, šaukdami: „Viešpatie, gelbėk!“, bus išvaduoti. Jo malonė, sutaikanti sielą su Dievu, numalšins išsismarkavusias žmogiškas aistras, ir Jo meilėje širdis nurims. „Šėlstančią audrą nuramino, ir jūros bangos buvo nutildytos. Jie džiaugėsi nurimusia jūra, ir Jis nuvedė juos į jų prekybos uostą.“ (Psalme 107, 29–30) „Taigi, nuteisinti tikėjimu, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.“ „Teisumo poveikis bus taika, o teisumo vaisius – ramybė ir apsauga, tverianti amžiais.“ (Romiečiams 5, 1; Izaijo 32, 17)

Kai anksti ryte Gelbėtojas su bendražygiais atėjo ant kranto, tekanti saulė palytėjo ežerą ir žemę, tarsi palaimindama juos ramybė. Tačiau vos tik jie įžengė į paplūdimį, jų akys išvydo

baisėsnį reginį nei siautėjusi audra. Iš kažkokios slėptuvės kapinių rūsiuose išlindo du pamišėliai ir puolė prie jų, tarsi norėdami sudraskyti į gabalus. Jie žvangino nutrauktomis grandinėmis, kuriomis buvo prirakinti. Jie buvo apsidrasę į aštrius akmenis ir kruvini. Iš po ilgų susitarusių plaukų žybčiojo akys – juos užvaldę demonai, regis, buvo išdildę bet kokį žmogiškumą, ir tiedu vyrai labiau buvo panašūs į žvėris.

Apimti siaubo mokiniai ir jų bendražygiai puolė bėgti, bet pastebėjo, kad Jėzaus tarp jų nėra ir atsigręžę dairėsi, kur Jis. Jėzus stovėjo ten, kur jie ir buvo Jį palikę. Sutramdęs audrą ir atrėmęs šėtono išpuolius, Jis nebėgo ir nuo šių demonų. Kai tie du vyrai, grieždami dantimis, su drimbanciomis putomis iš burnos prisiartinio prie Jo, Jėzus iškėlė ranką, sutramdžiusią bangas, ir apsėstieji daugiau negalėjo žengti nė žingsnio. Jie stovėjo priešais Jį itūžę, tačiau bejėgiai.

Jėzus valdingai įsakė netyrosioms dvasioms tuos žmones apleisti. Jo žodžiai perskrodė aptemusius nelaimėlių protus. Jie miglotai suprato, jog šalia jų stovi Tas, kuris gali išvaduoti juos iš kamuojaančių demonų. Vyrai puolė Gelbėtojų po kojomis ir pagarbino; tačiau kai pravėrė lūpas prašyti Jo malonės, ėmė klykti demonai: „Ko Tau iš manęs reikia, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Saikdinu tave Dievu, nekankink manęs!“ Jėzus paklausė: „O kuo tu vardu?“ Jie atsakė: „Mano vardas – Legionas, nes mūsų daug.“ Pasinaudodami apsėstaisiais kaip bendravimo priemone, jie prašė Jėzų neišvaryti jų iš šalies. Netoliese, kalno atšlaitėje ganėsi didžiulė kiaulių kaimenė. Demonai prašėsi suvaromi į jas, ir Jėzus sutiko. Kaimenę iš karto apniko panika. Kiaulės metėsi nuo skardžio ir, neįstengusios sustoti ant kranto, puolė į vandenį ir nuskendo.

Tuo metu apsėstieji nuostabiai pasikeitė. Jų protai nušvito. Akyse suspindo nuovoka. Veidai, taip ilgai buvę deformuoti

pagal šėtono atvaizdą, staiga tapo švelnūs, kraujosruvomis nusėtos rankos nurimo, ir vyrai džiugiais balsais ėmė šlovinti Dievą už savo išlaisvinimą.

Piemenys, stebėję nuo uolos, kas įvyko, nuskubėjo paskelbti šios naujienos savo šeiminkams ir visiems miestelėnams. Žmonės, apimti baimės ir nuostabos, miniomis plūdo susitikti su Jėzumi. Tiedu apsėstieji šurpino visą apylinkę. Niekas nesijautė saugus kur nors keliaudamas, mat jie su demonišku itūžiu puldinėjo žmones. Dabar šie vyrai buvo pilno proto, sėdėjo prie Jėzaus kojų, klausėsi Jo žodžių ir šlovino vardą To, kuris juos išlaisvino. Tačiau ši nuostabų reginį stebėję žmonės nesidžiaugė. Kiaulių praradimas jiems atrodė svarbesnis įvykis už šėtono belaisvių išvadavimą.

Kiaulių savininkams buvo suteikta malonė patirti šią žalą. Jie buvo pasinėję į žemiškus dalykus ir nesirūpino aukštesniaisiais dvasinio gyvenimo dalykais. Jėzus panorė sugriauti šiuos savanau-diško abejingumo apžavus, kad tie žmonės galėtų priimti Jo malonę. Tačiau apgailestavimas ir pasipiktinimas dėl šio laikino nuostolio juos apakino Gelbėtojo gailestingumui.

Antgamtinės jėgos pasireiškimas pažadino žmonių prietaringumą ir sukėlė baimę. Kas žino, kokių dar netikėtumų gali iškristi šis Svetimšalis tarp jų? Jie pabūgo finansinių sunkumų, tad nusprendė atsikratyti Juo. Plaukusieji su Jėzumi per ežerą pasakojo, kas nutiko praėjusią naktį, apie jiems iškilusi pavojų audroje ir tai, kaip buvo sutramdyti vėjai bei vandenys. Tačiau jų žodžiai liko be atsako. Apimti siaubo žmonės spietėsi aplink Jėzų ir maldavo Jį iškelti iš jų krašto. Jis sutiko – tučtuojau sėdo į valtį ir nusiyrė į kitą krantą.

Tačiau išlaisvintieji iš demonų jautėsi visai kitaip. Jie troško lydėti savo Išvaduotoją. Jo Artume jie jautėsi saugūs nuo piktųjų dvasių, kurios buvo sumaitojusios jų gyvenimą ir išdildžiusios jų žmogiškumą. Jėzui lipant į valtį,

jie nesitraukė nuo Jo – puolė Jam po kojomis ir maldavo jų neatstumti, kad jie galėtų visada klausytis Jo žodžių. Bet Jėzus liepė grįžti namo ir papasakoti, kokių didžiųjų dalykų Viešpats jiems padarė.

Taigi jų laukė darbas – eiti į pagonių namus ir pasakoti, kaip juos palaimino Jėzus. Jiems buvo sunku išsiskirti su Išgelbėtoju. Jų neabejotinai laukė dideli sunkumai bendraujant su pagonimis savo kraštiečiais. O kadangi jie ilgai buvo atskirti nuo visuomenės, atrodė, kad net nesugebės atlikti pavestojo darbo. Tačiau vos tik Jėzus nurodė jų pareigą, jie buvo pasirengę paklusti. Jie papasakojo apie Viešpatį ne tik savo šeimos nariams bet kaimynams, bet keliavo per visą Dekapolį, skelbdami Jo galią gelbėti ir pasakodami, kaip Jis išlaisvino juos iš demonų. Šitaip darbuodamiesi jie buvo labiau palaiminti nei tuo atveju, jei būtų pasilikę su Jėzumi ir siekę naudoti tik sau. Skelbdami gerąją naujieną apie išgelbėjimą, mes artėjame prie Išgelbėtojo.

Tie du išlaisvinti apsėstieji buvo pirmieji misionieriai, kuriuos Kristus išsiuntė skelbti Evangelijos Dekapolio krašte. Šie žmonės vos kelis akimirksnius girdėjo Kristaus mokymą. Nė vienas Jo lūpomis sakomas pamokslas niekuomet nepasiekė jų ausų. Jie negalėjo mokytis žmonių kaip mokiniai, kurie kasdien buvo su Kristumi. Tačiau jie asmeniškai liudijo, kad Jėzus yra Mesijas. Jie galėjo papasakoti tai, ką žinojo, ką patys matė, girdėjo, kaip patyrė Kristaus galybę. Tai gali daryti kiekvienas, kurio širdį palytėjo Dievo malonė. Mylimasis mokinys Jonas rašė: „Kas buvo nuo pradžios, ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, tai skelbiame apie gyvenimo Žodį... Ką matėme ir girdėjome, skelbiame ir jums.“ (1 Jono 1, 1–3) Kaip Kristaus liudytojai, mes turime pasakoti tai, ką žinome, ką patys matėme, girdėjome ir pajutome. Jeigu nuosekliai sekame Jėzaus

pėdomis, turėsime ką papasakoti apie tą kelią, kuriuo Jis mus veda. Mes galime papasakoti, kaip išbandėme Jo pažadą ir įsitikinome to pažado tikrumu. Mes galime paliudyti, ką sužinojome apie Kristaus malonę. Taip liudyti ragina mūsų Viešpats, dėl tokio liudijimo stokos pasaulis žūsta.

Nors geraziečių krašto gyventojai Jėzaus nepriėmė, Jis nepaliko jų tamsoje, kurią jie pasirinko. Liepė Jam pasišalinti iš jų krašto, jie negirdėjo Jo žodžių. Jie nežinojo, ką jie atstūmė. Todėl Jis vėl siuntė jiems šviesą per tuos, kurių jie neatsisakys klausytis.

Pražudydamas kiaules, šėtonas siekė atbaidyti žmones nuo Gelbėtojo ir užkirsti kelią Evangelijai plisti tame krašte. Tačiau būtent šis įvykis sujungė kraštą kaip niekas kitas ir atkreipė dėmesį į Kristų. Nors pats Gelbėtojas iškeliavo, Jo išgydyti žmonės liko liudyti apie Jo galybę. Tie, kurie buvo tamsos kunigaikščio tarpininkai, tapo šviesos šaltiniais, Dievo Sūnaus žinianešiais. Žmonės stebėjosi klausydami neįtikėtinos naujienos. Visame krašte atsivėrė durys Evangelijai. Kai Jėzus grįžo į Dekapolį, žmonės plūdo pas Jį, ir tris dienas ne tik vieno miesto gyventojai, bet tūkstančiai iš aplinkinių vietovių klausėsi išgelbėjimo žinios. Mūsų Išgelbėtojui pavaldi net demonų galia, ir piktojo darbais išeina į gera.

Susitikimas su geraziečių krašto apsėstaisiais mokiniams buvo pamoka. Ji atskleidė to nuopuolio gelmes, į kurias šėtonas nori nutraukti visą žmoniją, o Kristaus misiją išgelbėti žmones iš jo galios. Tos vargšės būtybės, gyvenusios kapuose, apsėstos demonų, vergavusios nevaldomoms aistroms bei šlykščiausiems geismams, simbolizuoja, į ką pavirstų žmonija, palikta šėtono valiai. Šėtonas be paliovos veikia žmones, siekdamas sudarkyti pojūčius, kreipti mintis į blogį, kurstyti smurtą bei nusikaltimus. Jis nualina kūną, aptemdo protą ir suteršia sielą. Atmesdami Išgelbėtojo

kvietimą, žmonės neišvengiamai atsiduoda šėtonui. Šiandien tai daro daugelis visose gyvenimo srityse – namuose, darbe, net Bažnyčioje. Dėl to pasaulyje paplito smurtas ir nusikaltimai, o žmonių gyvenvietės gaubia dorovinė tamsa, kaip mirties skraistė. Savo išmoningomis pagundomis šėtonas veda žmones į vis didesnes blogybes, kol pasiekiamas visiškas pagedimas ir pražūtis. Nuo piktojo jėgos gali apsaugoti vien tik Jėzaus Artumas. Žmonėms ir angelams šėtonas yra apreikštas kaip žmogaus priešas bei žudikas, o Kristus – kaip žmogaus Draugas ir Išvaduotojas. Jo Dvasia

išugdys žmoguje viską, kas tauru ir kilnu. Ji atnaujins žmogų – jo kūną, sielą ir dvasią Dievo šlovei. „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią.“ (2 Timotiejui 1, 7) Jis „pašaukė jus..., kad įgytumėte mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbę“; „paskyrė tapti panašius į Jo Sūnaus pavidalą“ (2 Tesalonikiečiams 2, 14; Romiečiams 8, 29).

Žmonės, kurie buvo tapę šėtono įrankiais, Kristaus galia vis dar pakeičiami ir tampa teisumo pasiuntiniais, kuriuos Dievo Sūnus siuncia papasakoti, „kokių nuostabių dalykų Viešpats jiems padarė ir kaip jų pasigailėjo“.

36 SKYRIUS

TIKĖJIMO PRISILIETIMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 9, 18–26;
Morkaus 5, 21–43; Luko 8, 40–56*

GRĮŽES IŠ GERAZIEČIŲ krašto į vakarinį krantą, Jėzus rado didžiulę Jo pasitikti sugūžėjusią minią, kuri džiaugsmingai Jį pasveikino. Ant kranto Jis kurį laiką mokė ir gydė, o paskui iškeliavo pas Levį Matą, kur puotoje susitiko su muitininkais. Ten Jį ir rado sinagogos vyresnysis Jairas.

Šis žydų vyresnysis atėjo pas Jėzų didžiai prislėgtas ir puolęs Jam po kojų sušuko: „Mano dukrelė miršta! Ateik ir uždėk ant jos rankas, kad pagytų ir gyventų.“ Jėzus iš karto iškeliavo pas jį. Nors mokiniai buvo matę daug Jo gailėstingumo darbų, jie nustebė, kad Jis sutiko eiti pas išdidųjį rabiną; vis dėlto lydėjo savo Mokytoją, o iš paskos nusekė smalsuolių minia.

Vyresniojo namai buvo netoliese, bet Jėzus su savo palydovais ėjo lėtai, nes iš visų pusių Jį spaudė žmonės. Nerimo apimtas tėvas nekantravo, bet Jėzus, gailėdamasis žmonių, kartkartėm sustodavo palengvinti kieno nors kančias ar paguosti rūpesčių prislėgtą širdį.

Taip jiems keliaujant, pro minią prasibrovęs žmogus pranešė, kad Jairo dukrelė mirė, taigi toliau trukdyti Mokytoją atrodė beprasmiška. Ši žinia pasiekė Jėzų. „Nebijok, tiktai tikėk, ir ji bus išgelbėta“, – pasakė Jis. Jairas nusi-gavo arčiau Gelbėtojo, ir jiedu nusku-bėjo pas jį į namus. Iš tolo jau girdė-josi samdytų raudotojų ir vamzdininkų melodijos. Minia ir jos keliamas triukš-mas slėgė Jėzaus dvasią. Jis pamėgino

juos nutildyti: „Kam tas triukšmas ir ašaros?! Vaikas nėra miręs, o miega.“ Šio Nepažįstamojo žodžiai žmones tik papiktino. Matydami mirties sukaustytą vaiką, jie ėmė šaipytis iš Jėzaus. Liepęs visiems išeiti, Jėzus pasiėmė mergaitės tėvą, motiną, tris savo mokinius – Petrą, Jokūbą ir Joną, – ir visi įžengė į kambarį, kuriame gulėjo mirusioji. Jėzus prisiar-tino prie lovos ir, paėmęs vaiko ranką į savąją, tyliai jos namuose žinoma kalba tarė: „Mergaite, sakau tau, kelkis!“

Negyvas kūnas akimirksniu suvirpėjo. Vėl atgijo gyvybės pulsas. Lūpos prasi-vėrė ir nusišypsojo. Tarsi prabudus pla-čiai atsimerkė akys, ir mergaitė nuste-busi pažvelgė į susirinkusius žmones. Ji atsikėlė, tėvai ją apkabino ir pravirko iš džiaugsmo.

Eidamas į valdytojo namus Jėzus minioje sutiko vargšę moterį, kuri jau dvylika metų sirgo liga, labai apsunkinu-sia jos gyvenimą. Ji visus savo pinigus buvo išleidusi gydytojams bei vaistams, bet išgirdo vienintelę diagnozę – neiš-gydoma. Tačiau išgirdus apie Kristaus išgydytus žmones, jos viltys atgijo. Ji buvo įsitikinusi, kad jeigu tik nueitų pas Jį, būtų išgydyta. Nusilpusi ir surakinta kančios ji pasiekė ežero pakrantę, kur Jis mokė, bet veltui stengėsi prasibrauti pro minią. Ji sekė paskui Jį nuo Levio Mato namų, vis dėlto nesugebėjo Jo pasiekti. Ji jau buvo puolusi į neviltį, kai pagaliau prisiskynęs kelią pro žmones Jis pats prisiartino prie jos.

Jėzus švelniai pasakė: „Dukterie, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!“ Jis nesudarė galimybių prietaringiems tvirtinimams, kad galima pasveikti vos palietus Jo drabužius. Išgydymas įvykdavo ne dėl išorinio sąlyčio su Juo, o dėl tikėjimo Jo dieviškąja galia

Tai buvo auksinė proga. Ji buvo Didžiojo Gydytojo akivaizdoje! Tačiau per sumaištį jai nepavyko su Juo pasikalbėti – tepamatė Jį probėgšmais. Išsigandusi, kad praras vienintelę galimybę išgyti, ji yrėsi į priekį sakydama sau: „Jeigu paliesiu bent Jo drabužį, išgysiu!“ Jėzui einant pro šalį, moteris ištiesė ranką, ir jai pavyko pirštų galiukais palytėti Jo drabužį. Tą akimirksnį ji suprato, jog yra sveika. Tame viename prisilietime buvo sutelktas jos gyvenimo tikėjimas, todėl jos skausmus bei silpnumą išsyk pakeitė gyvybingumas ir puiki sveikata.

Dėkinga širdimi ji mėgino pasišalinti iš minios, bet staiga Jėzus sustojo, o kartu

ir Jį lydėję žmonės. Jis atsigrėžė, apsidairė, ir minios šurmulys aiškiai nuskardėjo Jo balsas: „Kas Mane palietė?“ Žmonės nustebe susižvalgė. Jis buvo apsuptas iš visų pusių, šturksčiai stumdomas bei grumdomas, tad toks klausimas atrodė keistas. Visada kalbėti pasirėngęs Petras atsakė: „Mokytøjau, minia Tave spaudžia ir stumia.“ Jėzus tarė: „Mane kažkas palietė, nes Aš pajutau, kad iš Manęs išejo galia.“ Išgelbėtojas sugebėjo atskirti tikėjimo prisilietimą nuo atsitiktinių sąlyčių su nerūpestinga minia. Toks pasitikėjimas negalėjo likti nepaminėtas. Jis norėjo tarti tai kukliai moteriai paguodos žodžius, kurie jai būsią džiaugsmo šaltinis, – žodžius, kurie laimsins Jo sekėjus iki laikų pabaigos.

Žvelgdamas į moterį, Jėzus primygtinai prašė prisipažinti, kad Jį palietė ji. Supratusi, jog slėpti beprasmiška, ji virpėdama žengė į priekį ir puolė Jam po kojomis. Su dėkingumo ašaromis akyse ji papasakojo savo kančių istoriją ir tai, kaip atradusi palengvėjimą. Jėzus švelniai pasakė: „Dukterie, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!“ Jis nesudarė galimybių prietaringiems tvirtinimams, kad galima pasveikti vos palietus Jo drabužius. Išgydymas įvykdavo ne dėl išorinio sąlyčio su Juo, o dėl tikėjimo Jo dieviškąja galia.

Nustebusi minia, kuri spaudėsi prie Jėzaus, nejautė gyvybinės galios. Tačiau kai kenčianti moteris prisilietė prie Jo tikėdama, jog ji pasveiks, ji pajuto išgydancią jėgą. Taip yra ir su dvasiniais dalykais. Atsainūs pašnekesiai apie religiją, maldos bei sielos alkio ir gyvo tikėjimo nieko neduoda. Formalus tikėjimas Kristumi, priimantis Jį tik kaip pasaulio Gelbėtoją, niekada neišgydys sielos. Į išgelbėjimą vedantis tikėjimas – tai ne tik intelektualinis tiesos priėmimas. Tas, kuris trokšta absoliutaus pažinimo, kol neįtikės, negalės priimti Dievo palaiminimų. Neužtenka tikėti tuo, kas parašyta apie Kristų; mes turime tikėti *Juo* pačiu.

Kai pas Jėzų atėjo dešimt raupsuotųjų, prašydami išgydyti, Jis liepė jiems eiti ir pasirodyti kunigui. Pakeliui jie buvo apvalyti, tačiau tik vienas sugrįžo Jį pašlovinti. Kiti pasuko savo keliais, užmiršę, kas juos išgydė. Kaip daug žmonių vis dar elgiasi taip pat!

Tikėjimas mums gali padėti tik tuomet, kai priimame Jėzų kaip asmeninį Išgelbėtoją ir pasitikime Jo nuopelnais. Daugeliui tikėjimas reiškia nuomonę. Tačiau išgelbėjantis tikėjimas reiškia krikščionių Sandorą su Dievu. Tikrasis tikėjimas – tai gyvenimas. Gyvas tikėjimas suteikia jėgų ir pasitikėjimo, dėl kurių siela gali nugalėti kovose.

Išgydęs moterį, Jėzus panoro, kad ji pripažintų gautąjį palaiminimą. Dovanomis, kurias siūlo Evangelija, neturi būti džiaugiamasi vogčiomis ar slapta. Todėl Viešpats ragina mus išpažinti Jo gerumą. „Aš paskelbiau; ...jūs Mano liudytojai. Aš esu Dievas.“ (Izaijo 43, 12)

Dievo ištikimybės išpažinimas – tai Dangaus pasirinktas būdas, kuriuo mes turėtume apreikšti Kristų pasauliui. Mes pripažįstame Jo malonę, kuri tapo žinoma per senovės šventuosius; tačiau veiksmingiausias yra mūsų pačių patirties liudijimas. Parodydami, kaip

mumyse veikia dieviška jėga, mes tampame Dievo liudytojais.

Kiekvieno asmens gyvenimas vis kitoks, ir jo patirtis skiriasi nuo kitų. Dievas trokšta, kad Jo akivaizdon kultų mūsų gyrius, paženklintas mūsų individualybės. Ši brangi padėka, Jo malonės pašlovinimas, pagrįstas krikščionišku gyvenimu, pasižymi sielas gelbėjančia jėga, kuriai neįmanoma atsispirti.

Kai pas Jėzų atėjo dešimt raupsuotųjų, prašydami išgydyti, Jis liepė jiems eiti ir pasirodyti kunigui. Pakeliui jie buvo apvalyti, tačiau tik vienas sugrįžo Jį pašlovinti. Kiti pasuko savo keliais, užmiršę, kas juos išgydė. Kaip daug žmonių vis dar elgiasi taip pat! Viešpats be paliovos dirba žmonijos labui. Jis nuolatos teikia savo gėrybes. Jis prikelia iš kančios guolių ligonius, išvaduoja žmones iš pavojų, kurių jie net nemato, įpareigoja dangaus angelus gelbėti juos nuo nelaimių, saugoti nuo „maro, sėlinančio tamsoje“ ir

„rykštės, niokojančios vidudienį“ (*Psalmė 91, 6*). Tačiau žmonių širdims tai išpūdžio nedaro. Jis atidavė visus dangaus turtus, kad juos atpirktų, bet jie net nepagalvoja apie Jo didžiulę meilę. Per savo nedėkingumą jie užveria širdis Dievo malonei. Kaip kaitra dykumoje, jie nežino, kada ateina gėris, ir jų sielos gyvena išdegin-tose dykynės vietose.

Mes privalome atminti, jog kiekviena dovana – iš Dievo ir skirta mūsų labui. Tai sustiprins tikėjimą, kad galime norėti ir gauti vis daugiau. Menkiausias palaiminimas, kurį mes patys gauname iš Dievo, padrąsina labiau nei kitų žmonių pasakojimai apie tikėjimą ir jų išgyvenimus. Žmogus, kuris atsiliepia į

Dievo malonę, bus kaip laistomas sodas. Jis skleis gyvybingą jėgą; jo šviesa išsklaidys tamsą, ir jame apsireikš Viešpaties šlovė. Atminkime Viešpaties meilę, gerumą bei daugybę Jo gailes-tingumo darbų. Kaip senovės izraeli-tai ritinkime savo liudijimo akmenis ir užrašykime ant jų brangų pasakojimą apie tai, ką Dievas padarė mums. Kai žvelgsime į Jo bendravimą su mumis mūsų kelionėje, dėkingumu plūstan-čiomis širdimis sušukime: „Kuo galiu atsilyginti Viešpačiui už visa, ko Jis dos-niai man davė? Kelsiu išganymo taurę ir vardu šauksiuosi Viešpaties. Savo įža-dus Viešpačiui vykdysiu visos Jo tautos sueigoje.“ (*Psalmė 116, 12–14*)

37 SKYRIUS

PIRMIEJI EVANGELISTAI

*Šis skyrius pagrįstas Mato 10-uoju skyriumi;
Morkaus 6, 7–11; Luko 9, 1–6*

APAŠTALAI TAPO Jėzaus šeimos nariais ir lydėjo Jį keliaujantį pėsčiomis per visą Galilėją. Jie dalijosi su Juo visais iškilusiais vargais bei sunkumais. Jie klausėsi Jo pamokslų, vaikščiojo ir kalbėjosi su Dievo Sūnumi ir iš Jo kasdienių nurodymų mokėsi, kaip darbuotis dėl žmonijos sutaurinimo. Jėzui patarnaujant aplink Jį susibūrusioms didžiulėms minioms, šalia buvo ir Jo mokiniai, pasirenę vykdyti Jo įpareigojimus ir palengvinti Jam darbą. Jie padėdavo suburti žmones, atnešti Gelbėtojiu ligonius ir stengėsi kiekvienam padėti. Jie ieškojo susidomėjusių klausytojų, aiškino jiems Šventąjį Raštą bei įvairiais būdais darbavosi jų dvasinei naudai. Jie pasakojo, ko yra išmokę iš Jėzaus, ir kasdien įgydavo vis didesnę patirtį. Tačiau jiems reikėjo išmokti dirbti ir vieniems. Jiems vis dar reikėjo daug pamokymų, didžiulės kantrybės ir jautrumo. Kol Jėzus vis dar buvo su jais asmeniškai, galėjo parodyti jų klaidas, jiems patarti ir juos pataisyti, Jis siuntė juos kaip savo atstovus.

Mokinius dažnai glumino kunigų ir fariziejų aiškinimai, tad jie išsakydavo savo nerimą Jėzui. Jis išdėstydavo jiems Šventojo Rašto tiesas kitaip nei tai darė tradicija. Taip Išgelbėtojas stiprino jų pasitikėjimą Dievo Žodžiu ir didžia dalimi išlaisvino juos nuo rabinų baimės bei vergavimo papročiams. Lavinant mokinius, Viešpaties gyvenimo pavyzdys buvo kur kas veiksmingesnis už „sausą“ doktriną. Kai jie išsiskyrė su Jėzumi, jų atminty

atgijo kiekvienas žvilgsnis, balso intonacija bei žodis. Susikirtę su Evangelijos priešais, jie dažnai kartojo Jo žodžius ir, matydami, kokią įtaką šie daro žmonėms, labai džiaugėsi.

Pašaukęs Dvyliką, Jėzus liepė jiems po du keliauti per miestus ir kaimus. Niekas nebuvo išsiųstas vienas – brolis lydėjo brolių, draugas draugą. Taip jie galėjo vienas kitam padėti, patarti ir padrausinti, galėjo kartu melstis, o vieno stiprybė kompensuodavo kito silpnumą. Panašiai Jis vėliau išsiuntė ir septyniasdešimt. Gelbėtojas norėjo, kad Evangelijos pasiuntiniai bendrautų būtent taip. Ir mūsų dienomis evangelinis darbas būtų kur kas sėkmingesnis, jei būtų laikomasi šio pavyzdžio.

Mokiniai nešė tą pačią žinią, kaip Jonas Krikštytojas ir pats Kristus: „Prisiartino Dangaus karalystė.“ Jie neturėjo ginčytis su žmonėmis dėl to, ar Jėzus iš Nazareto yra Mesijas; Jo vardu jie turėjo atlikti tuos pačius gailestingumo darbus, kuriuos darė Jis. Jėzus liepė: „Gydykite ligonius, prikelkite mirusius, apvalykite raupsuotus, išvarinėkite demonus. Dovanai gavote, dovanai ir duokite!“

Per savo tarnavimą Jėzus daugiau laiko skyrė ligoniams gydyti nei pamokslams sakyti. Jo stebuklai liudijo Jo žodžių tiesą – kad Jis atėjo ne griauti, o gelbėti. Jo teisumas ėjo Jo priekyje, o Viešpaties šlovė sekė iš paskos. Kad ir kur Jis ėjo, žinia apie Jo gailestingumą Jį aplenkdamo. Visur, kur Jis pabuvojo, Jo užuojautą patyrė žmonės džiaugėsi

sveikata ir naujai atgautomis jėgomis. Minios rinkosi aplink juos išgirsti iš jų lūpų apie Viešpaties padarytus darbus. Jo balsas buvo pirmasis garsas, kurį daugelis išgirdo, Jo vardas – pirmasis žodis, kurį jie ištarė, Jo veidas – pirmas dalykas, į kurį jie pažvelgė. Kaip jie galėjo nemylėti Jėzaus ir Jo nešlovinti? Keliaudamas per miestus ir miestelius, Jis buvo kaip gyvoji versmė, visur skleidžianti gyvybę ir džiaugsmą.

Kristaus sekėjai turi darbuotis taip, kaip ir Jis. Mes turime pamaitinti alkanus, apmokyti nuogus, guosti kenčiančius bei sergančius. Turime patarnauti liūdintiems ir įkvėpti viltį jų praradusiems. Taip išsipildys mums duotas pažadas: „Tavo teisumas žengs pirmą žingsnį, o Viešpaties šlovė lydės iš paskos.“ (Izaija 58, 8) Kristaus meilė, pasireiškusios nesavanaudišku tarnavimu, bus veiksmingesnė keičiant nusidėjėlių nei būtų kardas ar teismas. Pastarieji dalykai būtini siekiant įvairyti baimę Istatymo laužytojui, tačiau meilės tarnystė gali daugiau. Priekaištai dažnai užkietina širdį; bet Kristaus meilė ją ištirpdys. Misionierius ne tik gali palengvinti fizinės kančias, bet ir nukreipti nusidėjėlių pas Didįjį Gydytoją, kuris apvalo sielą nuo nuodėmės raupų. Dievas siekia, kad per Jo tarnus Jo balsą išgirstų ligoniniai, nelaimingieji, apsėstieji piktųjų dvasių. Per savo pasiuntinius žmonės Jis trokšta būti Guodėjas, kokio pasaulis dar nežinojo.

Mokiniai savo pirmojoje misionieriškoje kelionėje turėjo eiti tik pas „pražuvusias Izraelio namų avis“. Jeigu jie pirmiau būtų skelbę Evangeliją pagonims arba samariečiams, būtų praradę savo įtaką tarp žydų. Pakurstę fariziejų prieštaringumą, jie būtų išivėlę į kovą, kuri būtų išmušusi juos iš vėžių pačioje jų darbo pradžioje. Net apaštalai ne iš karto suprato, jog Evangelija turi būti nešama visoms tautoms. Kol jie patys nesuvokė šios tiesos, nebuvo pasirengę darbuotis tarp pagonių. Dievas norėjo Evangeliją

priėmusius žydus padaryti savo pasiuntiniais pas pagonis. Todėl būtent žydai turėjo pirmieji išgirsti šią naujieną.

Kad ir kur Kristus darbavosi, visur būta sielų, supratusių savo poreikį, alkstančių ir trokštančių tiesos. Atėjo metas siųsti žinią apie Jo meilę šioms išsiilgusioms širdims. Pas visus šiuos žmones kaip Jėzaus atstovai turėjo keliauti Jo mokiniai. Taip tikintieji turėjo būti paskatinti žiūrėti į juos kaip į Dievo paskirtuosius mokytojus, ir kai Išgelbėtojas buvo paimtas iš jų tarpo, jie neliko be vedlių.

Šioje pirmoje kelionėje mokiniai privalėjo eiti tik ten, kur jau buvo apsilankęs Jėzus ir turėjo tuose kraštuose draugų. Jų pasirengimas kelionei buvo pats paprasčiausias. Niekas neturėjo nukreipti jų minčių nuo didžiojo darbo, kaip nors kurstyti pasipriešinimą ar užtrenkti duris tolimesniam darbui. Jie neturėjo vilktis religijos mokytojų drabužių ar kaip nors kitaip apsirengti, kad išsiskirtų iš paprastų valstiečių. Jiems nevalia buvo eiti į sinagogas ir kviešti žmones į viešas pamaldas; jie privalėjo darbuotis, vaikščiodami iš namų į namus. Jie neturėjo gaišti laiko bereikalingiems pasisveikinimams ar kviesiminiams pietums. Kita vertus, turėjo priimti svetingumą tų, kurie buvo verti, kurie nuoširdžiai sutikdavo juos kaip patį Kristų. Įžengę į kiekvienus namus jie turėjo gražiai pasisveikinti: „Ramybė šioms namams!“ (Luko 10, 5) Tie namai būdavo palaiminti jų maldu, jų šlovinimo giesmių bei šeimos ratelyje skaitomo Šventojo Rašto.

Šie mokiniai turėjo būti tiesos šaukliai, ruošti keliaus savo Mokytojo atėjimui. Žinia, kurią jie turėjo nešti, buvo amžinojo gyvenimo žodis – nuo jo priėmimo ar atstūmimo priklausė žmonių likimas. Kad žmonės suprastų, kaip tai svarbu, Jėzus liepė savo mokiniams: „Jei kur jūsų nepriimtų ir jūsų žodžių neklausytų, tai, išėję iš tokių namų ar tokio miesto, nusikratykite ir dulkes nuo kojų. Iš tiesų

Kad ir kur Kristus darbuos, visur būta sielų, supratusių savo poreikį, alkstančių ir trokštančių tiesos. Atėjo metas siųsti žinių apie Jo meilę šioms išsiilgusioms širdims. Pas visus šiuos žmones kaip Jėzaus atstovai turėjo keliauti Jo mokiniai. Taip tikintieji turėjo būti paskatinti žiūrėti į juos kaip į Dievo paskirtuosius mokytojus, ir kai išgelbėtojas buvo paimtas iš jų tarpo, jie neliko be vedlių.

sakau jums: Sodomos ir Gomoros žemei bus lengviau teismo dieną negu tokiam miestui.“

Gelbėtojo akys žvelgė toli į ateitį; Jis regėjo platesnius laukus, kuriuose po Jo mirties turės apie Jį liudyti mokiniai. Jo pranašiška išvalga aprėpia visus Jo tarnų išgyvenimus, kurie jiems teks ligi pat Jo antrojo atėjimo. Jėzus parodo savo sekėjams sunkumus, kuriuos jiems teks atlaikyti; Jis atskleidžia kovos pobūdį ir planą. Jis atveria pavojus, kuriuos jie sutiks, savęs atsidėdijimą, kurio reikės. Jis nori, kad jie įvertintų savo jėgas ir priešas jų neužkluptų nepasiruošusių. Jie kovoja ne su kūnu ir krauju, „bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštesmose“ (Efeziečiams 6, 12). Jie turi susigrumti su

antgamtinėmis jėgomis, bet jiems užtikrinta ir antgamtinė pagalba. Šioje kareivijoje – visos dangaus būtybės. Ir ne tik angelai jos gretose. Mūsų tiesiogiai dalyvauja Šventoji Dvasia, Viešpaties galybių Vado atstovė. Mūsų silpnybių gali būti daug, mūsų nuodėmės ir klaidos – sunkios; bet Dievo malonė skirta visiems, kurie nuolankiai jos siekia. Visagalis Jėga darbuojasi dėl tų, kurie pasitiki Dievu.

Jėzus pasakė: „Štai Aš siunčiu jus kaip avis tarp vilkų. Todėl būkite gudrūs kaip žaltčiai ir neklastingi kaip balandžiai.“ Pats Kristus nenuslėpė nė vieno tiesos žodžio, bet visada pasakydavo juos su meile. Bendraudamas su žmonėmis, Jėzus buvo itin taktiškas, apgalvojęs savo žodžius ir maloniai dėmesingas. Jis niekada nebuvo šiurkštus,

be reikalo neišvardavo nė vieno pikto žodžio ir neišskaudindavo jautrios sielos. Jis neteisė žmonių už jų silpnības. Jis drąsiai smerkė veidmainystę, netikėjimą ir neteisybę, tačiau griežtus priekaištus išsakydavo su ašaromis akyse. Jis verkė dėl Jeruzalės, savo mylimo miesto, kuris atsisakė priimti Jį – Kelią, Tiesą ir Gyvenimą. Izraelitai atstūmė Jį, Išgelbėtoją, bet Jis žiūrėjo į juos su užuojauta, švelnumu bei širdį draskančiu sielvartu. Kiekvienas žmogus Jo akyse buvo brangus. Nors Jis visada buvo dieviškai orus, į kiekvieną Dievo šeimos narį žiūrėjo su didžiausia pagarba. Kiekviename žmoguje Jis matė parpuolusią sielą, tad Jo misija buvo ją išgelbėti.

Kristaus tarnai neturėtų vadovautis kūniškos širdies liepimu. Jie turi artimai bendrauti su Dievu, antraip išprovokuotas ims reikštis savasis „aš“, pasipils virtinė netinkamų žodžių, kurie nėra maž neprimena rasos ar tylių vandenių, atgaivinančių apvytusius augalus. Šėtonas kaip tik ir nori, kad jie taip elgtųsi, nes tai jo metodai. Įniršis – tai slobino savybė, pyktyje ir kaltinimuose apsiereiškia velnio dvasia. Tačiau Dievo tarnai privalo būti Jo atstovai. Viešpats trokšta, kad jie būtų sujungti tik su Dangumi, su tiesa, kurioje matomas Jo atvaizdas ir braižas. Galia, kuria jie turi įveikti blogį, yra Kristaus galia. Kristaus šlovė yra jų stiprybė. Dievo tarnai turi nenuleisti akių nuo Jo gerumo. Tik taip jie galės skelbti Evangeliją su dievišku taktu bei švelnumu. O dvasia, kuri provokuojama išlieka švelni, veiksmingiau kalbės tiesos naudai už bet kokius argumentus, kad ir kokie jie būtų galingi.

Tie, kurie stoja į kovą su tiesos priešais, turi atsilaukyti ne tik prieš žmones, bet ir prieš šėtoną bei jo pasiuntinius. Teatmena jie Išgelbėtojo žodžius: „Štai Aš siunčiu jus lyg avinėlius tarp vilkų.“ (Luko 10, 3) Tesiilsu jie Dievo meilėje, ir jų dvasia išliks rami net patiriant asmeninius įzeidimus. Viešpats apvilks juos dieviškaisiais šarvais. Jo Šventojo Dvasia

taip sustiprins jų protus ir širdis, kad jų neišgąsdins net vilkų staugimas.

Baigdamas nurodymus savo mokiniams, Jėzus pasakė: „Sergėkitės žmonių.“ Jie neturėjo pasitikėti tais, kurie nepažinojo Dievo, ir atskleisti jiems savo ketinimus; mat tai būtų suteikę pranašumo šėtono pasiuntiniams. Žmogaus užmojai dažnai griaua Dievo planus. Tie, kurie stato Viešpaties šventyklą, turi statyti pagal ant kalno duotą pavyzdį – dieviškąjį panašumą. Kai Dievo tarnai pasikliauja Šventosios Dvasios nevedamų žmonių patarimais, Dievui tai nuplėšia garbę ir išduodama Evangelija. Pasaulio išmintis Dievui yra kvailystė. Tie, kurie ja pasikliauja, tikrai klysi.

„Jie įskundinės jus teismams... Jūs būsite dėl Manęs vedžiojami pas valdovus bei karalius liudyti jiems ir pagonims.“ (Mato 10, 17–18) Persekiojimai padės plisti šviesai. Kristaus tarnai stosi prieš pasaulio didžiūnus, kurie, jeigu taip neįvyktų, galbūt niekada neišgirstų Evangelijos. Ligi tol šiems žmonėms tiesa buvo pateikta neteisingai. Jie buvo prisiklausę klaidingų kaltinimų, metamų Kristaus mokiniams. Dažnai vienintelis būdas šio pasaulio didžiūnams sužinoti apie tikrąjį tikėjimo pobūdį – tai išgirsti už savo tikėjimą teisiųjų liudijimą. Tardomi jie turėdavo atsakyti, o jų teisėjai klausydavo liudijimo. Dievo malonė bus išlieta Jo tarnams, kad padėtų jiems sunkiu metu. Jėzus pasakė: „Ta valandą jums bus duota, ką jūs turite sakyti. Tada jau nebe jūs kalbėsite, o jūsų Tėvo Dvasia kalbės jūsų lūpomis.“ Kai Dievo Dvasia apšvies Jo tarnų protus, bus atskleista dieviškoji tiesos galia ir vertė. Atmetusieji tiesą, imsi kaltinti ir persekioti mokinius. Tačiau praradimuose ir kančioje, net žengdami į mirtį Viešpaties vaikai turi spinduliuoti savo dieviškojo Pavyzdžio nuolankumą. Taip išryškės kontrastas tarp šėtono pasiuntinių ir Kristaus atstovų. Gelbėtojas bus išaukštintas ir prieš valdovus, ir prieš liaudį.

Kol nereikėjo tokios malonės, mokiniai nebuvo apdovanoti kankinių drąsa bei stiprybe. Paskui išsipildė Išgelbėtojo pažadas. Kai Petras ir Jonas liudijo priešais teismo tarybą, žmonės „labai stebėjosi; jie atpažino juos buvus kartu su Jėzumi“ (*Apaštalų darbų* 4, 13). Apie Steponą parašyta, kad „visi sėdintys taryboje išmeigė į jį akis ir matė, kad jo veidas tartum angelo“. „Jie negalėjo atsispirti išminčiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas jis kalbėjo.“ (*Apaštalų darbų* 6, 15. 10) O Paulius, aprašinėdamas savo teismą Cezarėje, sako: „Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko... Viešpats buvo su manimi ir mane sustiprino, kad per mane toliau skelbimas pasiektų pilnatvę ir visos tautos jį išgirstų; Jis mane ištraukė iš liūto nasrų.“ (*2 Timotejui* 4, 16–17)

Kristaus tarnams, vedamiems į teismą, nereikėdavo iš anksto ruošti jokios kalbos. Jų pasiruošimas buvo kasdienis brangių Dievo tiesų puoselėjimas bei malda stiprinamas tikėjimas. Stojus prieš teismą, Šventoji Dvasia primindavo jiems būtent tas tiesas, kurių reikėjo.

Kasdieninis, nuoširdus siekis pažinti Dievą ir Jo siųstąjį Jėzų Kristų suteiks sielai jėgų ir veiksmingumo. Žinios, įgytos uoliai tyrinėjant Šventąjį Raštą, reikiamu metu atgis atminty. Tačiau jei gu žmogus nesusipažino su Kristaus žodžiais, jei niekada neišbandė Jo malonės galios sunkiu metu, jis negali tikėtis, kad Šventoji Dvasia primins Jo žodžius. Kristaus sekėjas turėjo tarnauti Dievui kasdien, visą dėmesį skirdamas tik Jam ir pasitikėti Juo.

Toks didelis bus priešiškusmas Evangelijai, kad bus nepaisomi net švelniausi žemiški ryšiai. Kristaus mokinius išduos mirčiai jų pačių namiškiai. „Jūs būsite visų nekenčiami dėl Mano vardo. Bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas.“ (*Morkaus* 13, 13) Jėzus ragino juos vengti bereikalingų persekiojimų. Jis pats dažnai palikdavo vieną vietą ir pereidavo į kitą, kad pabėgtų nuo tų, kurie siekė Jį

pražudyti. Kai Jėzų atstūmė Nazarete ir Jo miesto gyventojai kėsinosi Jį nužudyti, Jis nukeliavo į Kafarnaumą, kur žmonės apstulbino Jo mokymas, nes „Jo žodis dvelkė galybe“ (*Luko* 4, 32). Taip ir Jo sekėjai neturi nusiminti, bet ieškoti kitų vietų, kur galėtų toliau darbuotis dėl sielų išgelbėjimo.

Tarnas nėra aukščiau už savo šeiminką. Dangaus Kunigaikštis buvo vadinamas Belzebubu, taigi panašiai pravardžiuojami bus ir Jo mokiniai. Tačiau kad ir koks pavojus iškiltų, Kristaus sekėjai turi likti ištikimi savo principams. Jiems nepritinka bailus slapstymasis. Jie negali būti pasyvūs laukdami, kada jiems, kaip skelbėjams, taps saugu. Jie paskirti kaip sargybiniai, kurie turi perspėti apie žmonėms gresiantį pavojų. Iš Kristaus gautoji tiesa turi būti perteikiama visiems – laisvai ir atvirai. Jėzus pasakė: „Ką jums kalbu tamsoje, sakysite vidury dienos, ir ką šnibždu į ausį, garsiai skelbkite nuo stogų.“

Pats Jėzus niekada nepirko ramybės už kompromisus. Iš Jo širdies plūdo meilė visai žmonijai, bet Jis niekuomet nenuolaidžiavo jų nuodėmėms. Jis buvo pernelyg didelis jų Draugas, kad tylėtų, matydamas, kaip jie eina keliu, kuris pražudys jų sielas – sielas, atpirktas Jo paties krauju. Jis darbavosi, kad žmogus

Šioje pirmoje kelionėje mokiniai privalėjo eiti tik ten, kur jau buvo apsilankęs Jėzus ir turėjo tuose kraštuose draugų. Jų pasirengimas kelionei buvo pats paprasčiausias. Niekas neturėjo nukreipti jų minčių nuo didžiojo darbo, kaip nors kurstyti pasipriešinimą ar užtrenkti duris tolimesniam darbui. Jie neturėjo vilktis religijos mokytojų drabužių ar kaip nors kitaip apsirengti, kad išsiskirtų iš paprastų valstiečių. Jiems nevalia buvo eiti į sinagogas ir kviesti žmones į viešas pamaldas; jie privalėjo darbuotis, vaikščiodami iš namų į namus. Jie neturėjo gaišti laiko bereikalingiems pasisveikinimams ar kvietiniams pietums. Kita vertus, turėjo priimti svetingumą tų, kurie buvo verti, kurie nuoširdžiai sutikdavo juos kaip patį Kristų.

liktų ištikimas sau, ištikimas savo aukštesniesiems ir amžiniems interesams. Kristaus tarnai pašaukti tam pačiam darbui ir turi saugotis, kad stengdamiesi išvengti nesutarimų, nepaaukotų tiesos. Jie turi laikytis to, „kas pasitarnauja santaikai“ (*Romiečiams 14, 19*), o išduodant principus tikra santaika nebus išsaugota. Kita vertus, neįmanoma likti ištikimiems principams nesukeliant pasipriešinimo. Dvasingajai krikščionybei priešinsis neklusnumo vaikai. Tačiau Jėzus liepė savo mokiniams: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos.“ Tie, kurie yra ištikimi Dievui, neturi bijoti žmonių jėgos ar šėtono priešiško. Kristuje jų amžinasis gyvenimas saugus. Vienintelis dalykas, ko jie turėtų bijoti, – tai eiti į kompromisą su tiesa, kad neišduotų to pasitikėjimo, kuriuo Dievas juos pagerbė.

Šėtono užduotis – užversti žmonių širdis abejonėmis. Jis skatina žmones žiūrėti į Dievą kaip į nepailestingą Teisėją. Piktasis stumia juos į nuodėmę, o po to įtikinėja, esą jie pernelyg neturi ir nėra verti artintis prie dangiškojo Tėvo arba melsti Jo gailėstingumo. Viešpačiui visa yra regima. Jėzus patikina savo mokinius, kad Dievas atjaucia juos dėl jų silpnumo ir vargų. Bet koks mūsų skausmingas atodūsis, kiekvienas išgyvenimas, bet kokia širdgėla suvirpina Tėvo širdį.

Biblija parodo mums Dievą iškilioje ir šventoje vietoje, ne sustingusį ir nieko neveikiantį, ne apgaubtą tylos ir vienvės, o supamą dešimčių tūkstančių ir miriadų šventų būtybių, kurios visos trokšta vykdyti Jo valią. Mums nežinoma, keliais Jis aktyviai susisiečia su visomis savo valdomis. Tačiau būtent šioje pasaulio srityje – sielose, kurias išgelbėti Jis atidavė savo vienatiniam Sūnui, sutelkti Jo ir viso dangaus interesai. Dievas pasilenkia savo soste, kad išgirstų prislėgtųjų šauksmą. Į kiekvieną nuoširdžią maldą Jis atsako: „Štai Aš.“ Jis pakelia nuliūdusius ir prislėgtuosius. Kai

kenčiame mes, kenčia ir Jis. Kiekvienoje pagundoje ir kiekviename išbandyme Jo Artumo angelas yra šalia, kad išvadotų.

Nė žvirblėlis nenukrenta ant žemės Tėvui nepastebėjus. Šėtono neapykanta Dievui skatina jį neapkęsti visko, kuo rūpinasi Išgelbėtojas. Jis stengiasi subjauroti Dievo rankų darbą ir su malonumu pražudo net nebylius gyvūnus. Tik Dievo saugomi paukšteliai gali mus džiuginti savo džiaugsmo giesmėmis. Jis neužmiršta net žvirblių. „Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.“

Jėzus tęsė: „Kas išpažins Mane žmonių akivaizdoje, tą ir Aš išpažinsiu Dievo ir šventųjų angelų akivaizdoje.“ Jūs esate Mano liudytojai žemėje, šaltiniai, per kuriuos gali tekėti Mano malonė ir išgydyti pasaulį. Taigi Aš būsiu jūsų atstovas danguje. Tėvas žiūri ne į jūsų ydingą charakterį – Jis mato jus apvilktus Mano tobulumu. Aš – Tarpininkas, per kurį jus pasieks dangiškieji palaiminimai. Todėl kiekvienas, kuris išpažįsta Mane, priimdamas Mano auką už pražuvusiuosius, bus išpažintas kaip atpirktųjų šlovės ir džiaugsmo dalininkas.

Kas nori išpažinti Kristų, privalo turėti Kristų savo širdyje. Žmogus negali perteikti to, ko negavo. Mokiniai galėjo laisvai kalbėti apie tikėjimo tiesas, galėjo atkartoti paties Kristaus žodžius; tačiau kol jie neturėjo tokio nuolankumo ir meilės kaip Kristaus, jie negalėjo Jo išpažinti. Kristaus dvasiai priešinga dvasia neigs Jį, nors formaliai ir išpažins. Žmonės gali išsižadėti Kristaus piktžodžiaudami, tuščiažodžiaudami, kalbėdami netiesą ar piktus žodžius. Jie gali išsižadėti Jo, vengdami gyvenimo našų ir vaikydami nuodėmingų malonumų. Žmonės gali išsižadėti Jo prisitaikydami prie pasaulio, būdami nepaslaugūs, mylėdami vien savo nuomonę, teisindami save, puoselėdami abejones, paskėsdami rūpesčiuose ir gyvendami tamsoje. Visais šiais būdais jie skelbia, kad Kristaus nėra juose. „O kas išsigins Manęs žmonių akivaizdoje, – pasakė

Jėzus, – to ir Aš išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje.“

Išgelbėtojas perspėjo mokinius nesitikėti, kad pasaulio priešiškus Evangelijai bus nugalėtas ir po kurio laiko liausis. Jis pasakė: „Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo.“ Ši kova – ne Evangelijos, o priešinimosi jai pasekmė. Iš visų persekiojimų sunkiausia iškęsti nesutarimus namuose, susvetimėjimą tarp brangiausių žemiškų draugų. Tačiau Jėzus skelbia: „Kas myli tėvą ar motiną labiau negu Mane, nevertas Manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu Mane, nevertas Manęs. Kas neima savo kryžiaus ir seka paskui Mane, nevertas Manęs.“

Kristaus tarnų misija – didelė garbė ir šventas pasitikėjimas. „Kas jus priima,

tas Mane priima. O kas priima Mane, priima tą, kuris yra Mane siuntęs.“ Joks gerumo veiksmas, parodytas Kristaus pasiuntiniams Jo vardu, neliks nepripažintas ir neatlygintas. Šis švelnus pripažinimas priklauso ir silpniausiems bei kukliausiems Dievo šeimoje: „Kas paduos bent taure šalto vandens atsigerti vienam šitų žmonelių dėl to, kad jis yra mokinys – iš tiesų sakau jums, – tasai nepraras savo užmokesčio.“

Taip Išgelbėtojas baigė savo pamokymus. Kristaus vardu dvylika išrinktųjų išėjo kaip ir Jis skelbti „gerąją naująją vargdieniams, ...skelbti belaisviams išvadavimo, akliems – regėjimo; vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų“ (Luko 4, 18–19).

38 SKYRIUS

„EIKITE IR TRUPUTĮ PAILSĖKITE“

*Šis skyrius pagrįstas Mato 14, 1–2. 12–13;
Morkaus 6, 30–32; Luko 9, 7–10*

GRĮŽE IŠ SAVO misijų kelionės, „apaštalai susirinko pas Jėzų ir apsakė Jam visa, ką buvo nuveikę ir ko mokę. O Jis tarė jiems: ‘Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite.’ Mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebūdavo kada nė pavalgyti.“

Mokiniai atėjo pas Jėzų ir viską Jam papasakojo. Jų glaudus ryšys su Juo paskatino juos papasakoti, kas jiems nutiko gera ir bloga, pasidžiaugti darbų vaisiais, pasiguosti dėl nesėkmių, savo ydų ir silpnybių. Kaip evangelistai, savo pirmuosiuose darbuose jie padarė klaidų. Kai jie atvirai papasakojo Kristui, kaip jiems sekėsi, Jis suprato, kad jie turi dar daug ko išmokti. Jam buvo akivaizdu ir tai, jog triūsdami jie pavargo ir turi pailsėti.

Tačiau kad ir kur ėjo, jie nerado taip reikalingo privatumo, „mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebūdavo kada nė pavalgyti“. Žmonės miniomis sekė paskui Kristų, trokšdami būti išgydyti ir pasiklausti Jo žodžių. Jis patraukė daugelį, nes atrodė esąs visų palaiminimų šaltinis. Daugelis tų, kurie būriavosi apie Kristų, kad gautų brangiąją sveikatos dovaną, priėmė Jį kaip savo Išgelbėtoją. Daugelis kitų, bijojusių išpažinti Jį fariziejų akivaizdoje, atsivertė nužengus Šventajai Dvasiai ir išpažino Jį kaip Dievo Sūnų prieš įtūžusius kunigus bei vyresniusius.

Bet dabar Kristus troško pasitraukti kur nuošaliau, kad galėtų pabūti su

mokiniais, nes turėjo jiems daug ką pasakyti. Atlikdami savo darbą jie buvo išbandyti kovoje ir patyrė įvairiausių pasipriešinimų. Dėl visko tarėsi su Jėzumi; tačiau kartais jie likdavo vieni ir taip paskėsdavo rūpesčiuose, jog nežinodavo, ką daryti. Tačiau jų darbas juos labai padrasindavo, mat Kristus išsiuntė juos ne be savo Dvasios, o tikėdami Jį jie darė stebuklus. Vis dėlto dabar jie turėjo pasistiprinti gyvybės duona. Jie turėjo pailsėti nuošalioje vietoje, kur galėtų pabendrauti su Jėzumi ir gauti nurodymus dėl tolimesnių darbų.

Jis tarė jiems: „Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite.“ Kristus kupinas švelnumo ir užuojautos visiems, kurie Jam tarnauja. Jis norėjo parodyti mokiniams, kad Dievas reikalauja ne aukos, o gailestingumo. Jie visa savo siela darbavosi dėl žmonių, ir tai alino jų fizines ir protines jėgas. Taigi jie privalėjo pailsėti.

Matant sėkmingus darbus, mokiniams kilo pavojus prisiimti garbę sau, galėjo suvešėti išdidumas, ir taip jie galėjo patekti į šėtono pagundų spąstus. Jų laukė didžiulis darbas, tad pirmiausia jie turėjo suprasti, kad jų stiprybė glūdi ne juose, o Dieve. Kaip Mozė Sinajaus dykumoje, kaip Dovydas tarp Judėjos kalvų arba pranašas Elisas prie Kerito upelio, mokiniai turėjo pasitraukti iš aktyvios veiklos laukų, pabendrauti su Kristumi, su gamta ir su savo pačių širdimis.

Kol mokiniai buvo savo misijų kelionėje, Jėzus aplankė kitus kaimus bei

Jis tarė jiems: „Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite.“ Kristus kupinas švelnumo ir užuojautos visiems, kurie Jam tarnauja. Jis norėjo parodyti mokiniams, kad Dievas reikalauja ne aukos, o gailėtingumo. Jie visa savo siela darbavosi dėl žmonių, ir tai alino jų fizines ir protines jėgas. Taigi jie privalėjo pailsėti.

miestelius, skelbdamas karalystės Evangeliją. Maždaug tuo metu Jį pasiekė žinia apie Krikštytojo mirtį. Tai gyvai parodė Jam tą baigtį, į kurią vedė Jo paties žingsniai. Jo kelyje sparčiai telkėsi šešėliai. Kunigai bei rabinai kėsinosi Jį nužudyti, sekliai neatsiliko nė per žingsnį, ir vis daugėjo samokslų prieš Jį. Žinia apie apaštalų pamokslavimą visoje Galilėjoje pasiekė Erodą ir atkreipė jo dėmesį į Jėzų bei Jo darbą. „Tai Jonas Krikštytojas, – kalbėjo jis. – Jis prisikėlė iš numirusių.“ Erodas panorą pamatyti Jėzų. Mat nuolatės nuogastavo, kad gali slapta išipliekti maištas siekiant nuversti jį nuo sosto ir išlaisvinti žydus iš romėnų jungo. Tarp žmonių iš tiesų jau sklاندė nepasitenkinimo ir sukilimo dvasia. Buvo akivaizdu, kad vieši Kristaus darbai Galilėjoje tęstis negali. Artinosi Jo kančių metas, tad Jis troško kuriam laikui pasitraukti iš minios šurmilio.

Nuliūdusiomis širdimis Jono mokiniai palaidojo jo sumaitotą kūną. Paskui jie „davė žinią Jėzui“. Šie mokiniai pavydėjo Kristui, kuris, atrodė, atitraukia žmones nuo Jono. Jie šliejosi prie fariziejų ir kaltino Jį sėdėjus prie vieno stalo su muitininkais Mato puotoje. Jie abejojo Jėzaus dieviškąja misija, nes Jis neišvadavo Krikštytojo. Tačiau dabar, kai jų mokytojas buvo miręs ir jiems reikėjo paguodos jų sielvarte bei vadovavimo jų ateities darbe, jie atėjo pas Jėzų ir prisijungė prie Jo užmojų. Jiems taip pat reikėjo ramiai pabendrauti su Gelbėtoju.

Netoli Betsaidos, šiaurinėje ežero pakrantėje, buvo atokus, dabar gražiai, pavašarėjęs kraštas. Nuplaukę ten valtimi, Jėzus su mokiniiais ir rado prieglobstį. Čia jie galėjo užmiršti kelionės sunkumus bei miestų bruzdesį ir erzelių. Gamtos vaizdai patys savaime ramino ir buvo maloni permaina pojūčiams. Čia jie

galėjo klausytis Kristaus žodžių, netrukdomi Rašto aiškintojų ir fariziejų piktu išterpimų, priekaištų bei kaltinimų. Čia galėjo bent trumpam pasimėgauti brangia bendryste su savo Viešpačiu.

Poilsis, į kurį pasinėrė Kristus ir Jo mokiniai, nebuvo savanaudiškas. Vienumoje praleistas laikas buvo skirtas ne malonumams ieškoti. Jie kalbėjosi apie Dievo darbą ir tai, kaip jį padaryti veiksmingesnį. Mokiniai jau kuris laikas buvo su Kristumi ir galėjo Jį suprasti; Jam nereikėjo kalbėti jiems palyginimais. Jis pataisė jų klaidas ir paaiškino, kaip teisingai prieiti prie žmonių. Jis plačiai atvėrė jiems brangius dieviškosios tiesos lobynus. Juos atgaivino dieviškoji galia ir įkvėpė viltį bei drąsą.

Nors Jėzus galėjo daryti stebuklus ir tą galia suteikė savo mokiniams, Jis liepė savo pavargusiems tarnams eiti kur nuošaliau ir pailsėti. Sakydamas, kad derlius didelis, o darbininkų mažas, Jis neragino mokinių be reikalo alintis triūsiant, o tepasakė: „Melskite pjūties šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūti.“ (*Mato 9, 38*) Dievas kiekvienam žmogui yra skyręs darbą pagal jo gebėjimus (*žr. Efeziečiams 4, 11–13*). Jis nenori, kad vos keletą slėgtų sunki atsakomybė, o kiti nieko neveiktų, nesidarbuotų dėl žmonių.

Kristaus užuojautos žodžiai šiandien Jo darbininkams skamba lygiai taip pat, kaip jie buvo ištarti Jo mokiniams. „Eikite sau vieni... ir truputį pailsėkite“, – sako Jis išsekusiems ir pavargusiems. Neišmintinga nuolatos sunkiai triūsti ir patirti emocinę įtampą net aptarnaujant žmonių dvasinius poreikius; mat šitaip apleidžiamas asmeninis pasišventimas ir pernelyg alinamos proto, sielos bei kūno jėgos. Kristaus mokiniai turi išsižadėti savęs ir aukotis, tačiau reikia saugotis, kad per jų didžiulį uolumą šėtonas nepasinaudotų žmogišku silpnumu ir nebūtų sudarkytas Dievo darbas.

Rabinų požiūriu, religijos esmė – visada būti pasinėrusiems į veiklą. Išorinėmis

apeigomis jie demonstruodavo savo ypatingą pasišventimą. Taip jų širdys atsispyrė nuo Dievo, ir jie tapo sau pakančiamis. Tas pats pavojus vis dar egzistuoja. Kai veiklos darosi vis daugiau ir žmonės sėkmingai atlieka Dievo darbus, kyla pavojus imti pasitikėti žmogiškais planais bei metodais. Pradedama mažiau melstis, silpsta tikėjimas. Kaip ir mokiniams mums gresia prarasti priklausomybę nuo Dievo ir gelbėtoja laikyti savo veiklą. Mes turime niekuomet nenuleisti akių nuo Jėzaus ir suvokti, kad darbą atlieka Jo galybė. Nors mes turime uoliai dirbuotis dėl pražuvusiųjų išgelbėjimo, reikia skirti laiko ir mąstymui, maldai, Dievo Žodžiui tyrinėti. Tik daug meldžiantis atliktas darbas ir pašventintas Kristaus nuopelnų galiausiai pasirodys buvęs veiksmingas.

Niekieno gyvenimas nebuvo toks kupinas darbų ir atsakomybės, kaip Jėzaus; vis dėlto kaip dažnai Jis meldavosi! Kaip nuolatos bendravo su Dievu! Jo žemiškojo gyvenimo istorijoje vis randame tokių sakinių: „Labai anksti, dar neprašvitus, Jėzus atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi.“ „Būrių būriai rinkdavosi Jo pasiklausti bei pagyti iš savo ligų. O Jis traukdavosi į nuošalesnes vietas melstis.“ „Tomis dienomis Jėzus užkopė į kalną melstis. Ten Jis praleido visą naktį, melddamasis Dievui.“ (*Morkaus 1, 35; Luko 5, 15–16; 6, 12*)

Nors Išgelbėtojas gyvena visiškai atsidavęs kitų labui, kartkartėmis Jis norėdavo atsiriboti nuo kelionių rūpesčių bei kiekvieną dieną sekusios minios. Jis turėjo nusigręžti nuo nepaliaujamos veiklos bei sąlyčio su žmonių poreikiais, pailsėti ir netrukdomai pabendrauti su savo Tėvu. Būdamas viena su mumis, dalydamasis mūsų reikmėmis ir silpnumu, Jis visiškai priklausė nuo Dievo ir melddamasis slaptoje siekė dieviškosios jėgos, kad galėtų atlikti savo pareigas ir atlaikyti sunkumus. Nuodėmės pasaulyje Jėzus ištėvėrė kovas ir sielos kančias. Kalbėdamasis su Dievu, Jis išliedavo Jį

gniūždanti sielvartą. Čia Jis atrasdavo paguodą ir džiaugsmą.

Kristuje žmonijos šauksmas pasiekė begalinio gailestingumo Dievą. Kaip žmogus, Jis nuolankiai meldėsi priešais Dievo sostą, kol Jo žmogiškumas buvo pakrautas dangiškosios srovės, kuri galėjo susieti žmogiškumą su dieviškumu. Nuolat bendraudamas su Dievu, Jis gavo gyvybę, kurią galėjo teikti pasauliui. Jo patirtis turi būti mūsų patirtis.

„Eikite sau vieni“, – liepė Jis. Jeigu mes paklausytume Jo Žodžio, būtume stipresni ir naudingesni. Mokiniai susirasdavo Jėzų ir viską Jam papasakodavo, o Jis juos padrašindavo ir pamokydavo. Jei šiandien rastume laiko nueiti pas Jėzų ir išsakyti Jam savo poreikius, nenusiviltume; Jis būtų mūsų dešinėje ir padėtų mums. Mes turime būti paprastesni ir labiau pasitikėti savo Gelbėtoju. Tas, kurio vardas „Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis“;

Tas, apie kurį parašyta: „Jo viešpatavimas beribis“, yra Nuostabasis Patarėjas. Mes esame raginami prašyti Jo išminties. Jis „visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja“ (*Izaijo 9, 5; Jokūbo 1, 5*).

Visuose, kuriuos ugdo Dievas, turi apsisireikšti gyvenimas, priešingas pasauliui, jo papročiams ir darbams. Kiekvienas turi asmeniškai pažinti Dievo valią. Mes turime individualiai girdėti Jį, kalbantį širdyje. Kai nutyla visi kiti balsai ir nuščiuvę mes laukiame Jo, sielos tyloje geriau girdėti Dievo balsas. Jis liepia: „Taikykitės ir žinokite, kad Aš esu Dievas!“ (*Psalmė 46, 11*) Tik čia gali būti surastas tikrasis poilsis. Ir tai veiksmingas pasirengimas visiems, kurie dirba Dievui. Skubančioje minioje, intensyviojo gyvenimo veiklos įtampoje šitaip atgaivinta siela bus apgaubta šviesos bei ramybės skraistės. Gyvenimas padvelks aromatu ir atskleis dieviškąją galia, kuri pasieks žmonių širdis.

„JŪS DUOKITE JIEMS VALGYTI!“

Šis skyrius pagrįstas Mato 14, 13–21;

Morkaus 6, 32–44; Luko 9, 10–17; Jono 6, 1–13

KRISTUS SU SAVO mokiniams pasitraukė į nuošalią vietą, tačiau rėtai pasitaikantis Jo ramybės metas veikiai buvo sudrumstas. Mokiniai manė, jog čia jų niekas neras, bet vos tik minia pasigedo dieviškojo Mokytojo, ėmė klausinėti: „Kur Jis?“ Kai kurie iš jų buvo pastebėję, kurlink nuėjo Kristus su mokiniams. Daugelis nuėjo jų pasitikti sausuma, kiti nuplaukė valtimis. Artėjo žydų Velykos (Pascha), taigi minios maldininkų iš arti ir toli traukdami į Jeruzalę susirinko pamatyti Jėzaus. Jų vis daugėjo, kol susidarė penki tūkstančiai vyrų, be moterų ir vaikų. Kol Kristus pasiekė krantą, Jo jau laukė daugybė žmonių. Tačiau Jis išlipo jų nepastebėtas ir kurį laiką praleido vienumoje su mokiniams.

Nuo kalvos Jis apžvelgė šurmuliuojančią minią, ir Jo širdį užliejo gailėstis. Nors žmonės Jam sutrukdė ilsėtis, Jis neprarado kantrumo. Matydamas, kaip žmonės vis plaukia ir plaukia, Jis suprato, koks būtinas jiems Jo dėmesys. „Jam pagailo žmonių, nes jie buvo tarsi avys be piemens.“ Palikęs savo prieglobstį, Jis susirado patogią vietą, iš kurios galėjo jiems patarnauti. Kunigai ir vyresnieji jiems nepadėjo; tačiau Kristui mokant minias, kaip eiti išgelbėjimo keliu, iš Jo plūdo gydantys gyvieji vandenys.

Žmonės klausėsi gailėstingumo žodžių, taip laisvai plaukiančių iš Dievo Sūnaus lūpų. Jie girdėjo maloningus žodžius, tokius paprastus ir aiškius, kad jie buvo

kaip Gileado balzamas jų sieloms. Jėzaus dieviškosios rankos išgydymas teikė džiaugsmą bei gyvybę mirštantiesiems, palengvinimą ir sveikatą kenčiantiems ligas. Toji diena jiems atrodė kaip dangus žemėje, ir jie visiškai nenutuokė, kiek laiko praėjo nuo tada, kai jie kažką valgė.

Diena prabėgo greitai. Saulė ritosi vakarop, o žmonės vis nesiskirstė. Jėzus triūsė visą dieną nevalgęs ir nesiilsėjęs. Jis buvo išblyškęs nuo alkio ir nuovargio, o mokiniai vis ragino Jį atsikvėpti. Tačiau Jis negalėjo pasitraukti nuo aplinkui susispaudusių žmonių.

Pagaliau prie Jo priėjo mokiniai ir įtikinėjo, kad žmonės skirstytųsi jų pačių labui. Daugelis buvo atkakę iš toli ir nuo ryto nieko neturėję burnoje. Aplinkiniuose kaimuose ir miesteliuose jie galėjo nusipirkti maisto. Tačiau Jėzus pasakė: „Jūs duokite jiems valgyti“ ir, atsigręžęs į Pilypą, paklausė: „Kur pirkšime duonos jiems pavalgydinti?“ Taip Jis norėjo iširti šio mokinio tikėjimą. Pilypas pažvelgė į galvų jūrą ir pagalvojo, jog pamaitinti tokią minią bus neįmanoma. Jis atsakė, kad už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent po gabalėlį. Jėzus pasidomėjo, kiek jie patys turi duonos. Andriejus atsakė: „Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalikus ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!“ Jėzus liepė atnešti šį maistą Jam. Paskui liepė mokiniams susodinti žmones ant žolės po penkiasdešimt ar

šimtą, kad būtų tvarka ir visi matytų, ką Jis darys. Kai tai buvo padaryta, Jėzus paėmė duoną, „pažvelgė į dangų, palaimino, laužė duoną ir davė mokiniams, kad išdalytų žmonėms. Jis taip pat liepė visiems padalyti tas dvi žuvis. Visi valgė ir pasisotino. Jie dar pririnko dvilika pilnų pintinių duonos gabaliukų ir žuvies likučių“.

Tas, kuris mokė žmones, kaip užsitikrinti ramybę ir laimę, galvojo ne tik apie jų dvasinius poreikius, bet ir apie laikinuosius. Žmonės buvo pavargę ir alkani. Tarp jų buvo moterų su kūdikiais ant rankų ir mažų vaikų, išikibusių joms į sijonus. Daugelis stovėjo jau valandų valandas. Kristaus žodžiai juos taip sudomino, kad jie nė nemanė sėstis. Be to, minia buvo labai didelė, ir grėsė pavojus vieniems kitus sutrypti. Jėzus norėjo suteikti jiems proga pailsėti, todėl liepė susėsti. Toje vietoje augo žolė, ir visi galėjo patogiai pailsėti.

Kristus niekada nedarė stebuklų, jei tam nebuvo būtinybės, o kiekvienas Jo stebuklas vedė žmones prie gyvybės medžio, kurio lapai skirti tautoms išgydyti. Paprastame maiste, kurį dalijo mokinių rankos, glūdėjo ištisas pamokų lobynas. Tai buvo kuklus užkandis – žuvimi ir miežine duona kasdien maitinosi Galilėjos ežero žvejai. Kristus galėjo jiems iškelti gausią puotą, tačiau maistas, paruoštas vien apetitui patenkinti, nebūtų jiems buvusi naudinga pamoka. Šia pamoka Kristus norėjo parodyti, kad žmogus iškraipė natūralų Dievo jam duotą maistą. Dar niekada žmonės taip nesimėgavo prabangiomis vaisėmis, surengtomis jų iškrypusiame skoniui patenkinti, kaip toji minia džiaugėsi poilsiu ir paprasta užkanda, kurią Kristus jiems pateikė toli nuo jų namų.

Jeigu šiandieninių žmonių įpročiai būtų paprasti, jeigu jie gyventų pagal gamtos dėsnius, kaip pradžioje Adomas su Ieva, žmonijos poreikiai būtų patenkinti su kaupu. Būtų mažiau tariamų poreikių, daugiau galimybių dirbuotis

Dievo metodais. Tačiau savanaudiškus ir pataikavimus nenatūraliam skoniui atnešė į pasaulį nuodėmė ir kančią – viena vertus, dėl pertekliaus, kita vertus, dėl užgaidų.

Jėzus nesiekė patraukti žmones prie savęs tam, kad patenkintų jų prabangos geismą. Tai didžiulei miniai, nuvargusiai ir išalkusiai po ilgos, išpūdžių kupinos dienos, paprastas maistas liudijo ne tik Jo jėgą, bet ir tai, kad Jis švelniai rūpinasi jų kukliais gyvenimo poreikiais. Išgelbėtojas nežadėjo savo sekėjams pasaulio prabangos; jų maistas gali būti paprastas, net skurdus; ir jų dalia gali būti skurdas; tačiau Jo Žodis sako, kad jų poreikiai bus patenkinti, be to, Jis pažadėjo tai, kas daug vertingiau už pasaulietines gėrybes, – nuolatinę savojo Artumo teikiamą paguodą.

Pamaitinęs penkių tūkstančių žmonių minią, Jėzus pakėlė uždangą nuo gamtos pasaulio ir parodė tą galybę, kuri nuolatos veikia mūsų labui. Augindamas žemės derlių, Dievas kiekvieną dieną daro stebuklą. Gamtoje vyksta tas pats darbas, kuris buvo padarytas pamaitinant minią. Žmonės paruošia dirvą ir pasėja, tačiau sudygti sėklą paskatina būtent iš Dievo sklindanti gyvybė. Tai Dievo lietus, oras ir saulė paskatina ją duoti „pradžioje želmenį, paskui varpą, pagaliau pribrendusį grūdą varpoje“ (*Morkaus 4, 28*). Tai Dievas nuo žemės derliaus laukų kiekvieną dieną maitina milijonus.

Žmonės pašaukti bendradarbiauti su Dievu auginant javus ir kepančią duoną. Tačiau jie užmiršta Dievo vaidmenį ir nešlovina Dievo Jo šventam vardui priklausančia padėka. Dievo galios veikimas laikomas gamtos reiškiniu arba žmogaus veiklos padariniu. Vietoj Dievo aukštinamas žmogus, o Jo maloningomis dovanomis pasinaudojama savanaudiškai – dėl to, užuot buvusios palaiminimas, jos virsta prakeikimu. Dievas siekia visa tai pakeisti. Jis trokšta, kad mūsų atbuke pojūčiai atgytų, ir mes išvengtume

Jo maloningą gerumą bei šlovintume Jį už Jo galybę. Viešpats trokšta, kad atpažintume Jį Jo dovanose ir jos būtų – kaip Jis ir numatė – mums palaiminimas. Būtent dėl to ir buvo padaryti Kristaus stebuklai.

Miniai pasisotinus, liko dar daug maisto. Tačiau Tas, kurio valioje buvo visi begalinės jėgos ištekliai, pasakė: „Surinkite nulikusius gabalėlius, kad niekas nepražūtų.“ Šie žodžiai reiškia daugiau nei duonos surinkimą į pintines. Pamoka buvo dvejopa. Niekas neturi būti iššvaistyta. Mes neturime siekti tik laikinos naudos. Nevalia ignoruoti nieko, kas gali praversti žmogui. Tebūna surinkta viskas, kas pamaitins pasaulio alkanuosius. Tas pats rūpestingumas reikalingas ir dvasinėje srityje. Kai maisto likučiai buvo surinkti į pintines, žmonės prisiminė savo bičiulius namuose. Jie panoro pasidalyti su jais Kristaus palaiminta duona. Taigi maistas buvo išdalytas uolumu degančiai miniai, kuri išnešiojo jį po visą kraštą. Taip kiekvienas, dalyvavęs vaišėse su Kristumi, davė *iš dangaus nužengusios duonos* ir kitiems, kad patenkintų sielos alkį. Jie turėjo pakartoti tai, ką sužinojo apie nuostabius Dievo darbus. Niekas nebuvo prarasta. Nė vienas žodis, susijęs su jų amžinuoju išgelbėjimu, nenukrito ant žemės bet reikalo.

Duonos padauginimo stebuklas moko pasitikėti Dievu. Tą vakarą, kai Kristus pamaitino penkis tūkstančius, Jis neturėjo maisto po ranka. Nebuvo nieko, kuo Jis galėtų pasinaudoti. Štai Jis su penkiais tūkstančiais vyrų, neskaitant moterų ir vaikų, dykvietėje. Jis nekviėt, kad ši milžiniška minia sektų paskui Jį; žmonės susirinko nekviesti ir neliepiami; tačiau Jėzus žinojo, kad taip ilgai klausėsi Jo pamokslo, jie išalks ir pavargs; mat Jis buvo viena su jais, o maisto reikėjo ir Jam. Jie buvo toli nuo namų, ir jau artinosi naktis. Daugelis net neturėjo pinigų nusipirkti valgyti. Tas, kuris dėl jų pasninkavo dykumoje keturiasdešimt

dienų, nenorėjo, kad jie grįžtų namo badaudami. Tai Dievo apvaizda skyrė Jėzui būti ten, kur Jis buvo; ir Jis pasitikėjo, kad dangiškasis Tėvas ras būdą, kaip patenkinti šį poreikį.

Kai mums iškyla sunkumų, taip pat turime pasitikėti Dievu. Visose gyvenimo situacijose turime būti išmintingi bei remtis sveika nuovoka, kad dėl neapgalvotų veiksmų neatsidurtume keblioj padėty. Ignoruodami Dievo duotąsias priemones ir neteisingai panaudodami Jo suteiktus gebėjimus, galime įklimpti į sunkumus. Kristaus darbininkai turi besąlygiškai paklusti Jo nurodymams. Tai Dievo darbas, ir jeigu mes laiminsime kitus, Jo planai bus įgyvendinti. Neturime suktis aplink savąjį „aš“ ir prisiimti garbę sau. Jei kursime planus pagal savo supratimus, Viešpats paliks mus mūsų klaidoms. Tačiau kai laikomės Jo nurodymų, Jis išveda mus į tiesų kelią ir išvaduoja. Mes neturime sutrikę nuleisti rankų, o kiekvienu atveju kreiptis pagalbos į Tą, kurio žinioje neišsenkami ištekliai. Aplinkybės dažnai bus sudėtingos, bet tuomet turime visiškai pasitikėti Dievu. Jis palaikys kiekvieną širdį sunkią akimirką ir ves Viešpaties keliu.

Kristus per pranašą mums liepė „dalytis su alkstančiu savo duona, priglausti pastogėn vargšą ir benamį, aprengti, ką pamačius, nuoga“ ir „palengvinti varguolio gyvenimą“ (*Izaijo 58, 7–10*). Jis mums įsakė: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ (*Morkaus 16, 15*) Tačiau kaip dažnai mūsų širdys pasinešia į nevilį, ir mus apleidžia tikėjimas, kai matome, kokios didžiulės reikmės ir kokias menkas teturime priemones. Kaip Andriejus, žiūrėdami į penkis miežinės duonos kepaliukus ir dvi žuvelės, mes sušunkame: „Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!“ Mes dažnai dvejojame, nenorime atiduoti viską, ką turime, bijome eikvotis dėl kitų. Bet Jėzus liepė: „Jūs duokite jiems valgyti.“ Jo įsakymas – tai kartu ir pažadas; už jo slypi ta pati galia, kuri prie ežero pasotino minią.

Pagaliau prie Jo priėjo mokiniai ir įtikinėjo, kad žmonės skirstytųsi jų pačių labui. Daugelis buvo atkakę iš toli ir nuo ryto nieko neturėję burnoje. Aplinkiniuose kaimuose ir miesteliuose jie galėjo nusipirkti maisto. Tačiau Jėzus pasakė: „Jūs duokite jiems valgyti“ ir, atsigręžęs į Pilypą, paklausė: „Kur pirsime duonos jiems pavaldinti?“ Taip Jis norėjo iširti šio mokinio tikėjimą. Pilypas pažvelgė į galvų jūrą ir pagalvojo, jog pamaitinti tokią minią bus neįmanoma. Jis atsakė, kad už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent po gabalėlį. Jėzus pasidomėjo, kiek jie patys turi duonos. Andriejus atsakė: „Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalukus ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!“

Tai, kad Kristus patenkino laikinus išalkusios minios poreikius, – svarbi dvasinė pamoka visiems Jo darbininkams. Kristus gavo iš Tėvo, atidavė mokiniams, šie išdalijo miniai, o žmonės – vieni kitiems. Taip visi, kurie yra susivieniję

su Kristumi, gaus iš Jo gyvybės duonos, dangiškojo peno, ir pamaitins juo kitus.

Visiškai pasitikėdamas Dievu, Jėzus paėmė tuos kelis kepalukus; nors jų būtų vos užtekę Jo paties mokiniams, Jis nepakvietė pastarųjų valgyti, o ėmė dalyti

jiems duona, liepdamas patarnauti žmonėms. Duona Jo rankose pasidaugino, ir mokinių rankos, besitiesiančios į Kristų, kuris pats buvo Gyvoji duona, niekada

Darbuojantis Dievui iškyla pavojus pernelyg pasitikėti tuo, ką gali padaryti žmogus su savo talentais bei gebėjimais. Taip mes galime pamesti iš akių Pagrindinį Darbininką. Dažnai tas, kuris dirba Kristaus vardan, nesuvokia savo asmeninės atsakomybės. Kyla pavojus perkelti savo našta ant organizacijų, užuot pasitikėjus Tuo, kuris yra visos stiprybės šaltinis. Didžiulė klaida Dievo darbe – pasikliauti žmogiška išmintimi ar skaičiais. Sėkmingas darbas Kristui priklauso ne tiek nuo skaičių ar talentų, kiek nuo tikslų tyrumo, tikrojo paprastumo ir nuoširdaus klusnaus tikėjimo. Reikia priimti asmeninę atsakomybę, atlikti asmenines pareigas, dėti asmenines pastangas dėl tų, kurie nepažįsta Kristaus.

nebuvo tuščios. To mažo kiekio užteko visiems. Kai žmonių poreikis buvo patenkintas, buvo surinkti likučiai, ir tik tada tuo brangiu Dangaus siųstuoju maistu pasisotino Kristus su mokiniais.

Mokiniai buvo jungiamoji grandis tarp Kristaus ir žmonių. Šiandien Jo mokiniams tai turėtų būti didžiulis padrasinimas. Kristus – pagrindinė ašis, visų jėgų šaltinis. Jo mokiniai visa, ko reikia, gauna iš Jo. Protingiausi ir dvasingiausi gali duoti tik tada, kai gauna. Patys iš savęs jie niekaip neįstengs patenkinti sielos reikmių. Mes galime duoti tik tai, ką gauname iš Kristaus; o gauti galime tik duodami kitiems. Nuolatos dalydamiesi, mes nuolatos ir gauname, ir juo daugiau duodame, tuo daugiau gauname. Taigi taip galime be paliovos tikėti, pasitikėti, gauti ir dalytis.

Kristaus karalystės statymo darbas judės į priekį, nors pažanga gali atrodyti lėta, o neįmanomumas – ją išvis neigti. Tačiau tai – Dievo darbas, ir Jis duos priemonių, siųs pagalbininkų, tikrų, nuoširdžių mokinių, kurių rankose

taip pat netrūks maisto alkanai miniai. Dievas neužmiršta tų, kurie su meile darbuojasi nešdami gyvenimo žodį žūstančioms sieloms, kurios, savo ruožtu, tiesia rankas į maistą savo alkanoms širdims.

Darbuojantis Dievui iškyla pavojus pernelyg pasitikėti tuo, ką gali padaryti žmogus su savo talentais bei gebėjimais. Taip mes galime pamesti iš akių Pagrindinį Darbininką. Dažnai tas, kuris dirba Kristaus vardan, nesuvokia savo asmeninės atsakomybės. Kyla pavojus perkelti savo našta ant organizacijų, užuot pasitikėjus Tuo, kuris yra visos stiprybės šaltinis. Didžiulė klaida Dievo darbe – pasikliauti žmogiška išmintimi ar skaičiais. Sėkmingas darbas Kristui priklauso ne tiek nuo skaičių ar talentų, kiek nuo tikslų tyrumo, tikrojo paprastumo ir nuoširdaus klusnaus tikėjimo. Reikia priimti asmeninę atsakomybę, atlikti asmenines pareigas, dėti asmenines pastangas dėl tų, kurie nepažįsta Kristaus. Užuot perkėlę atsakomybę ant kažko, ką laikote talentingesniu už save, darbuokitės pagal savo gebėjimus.

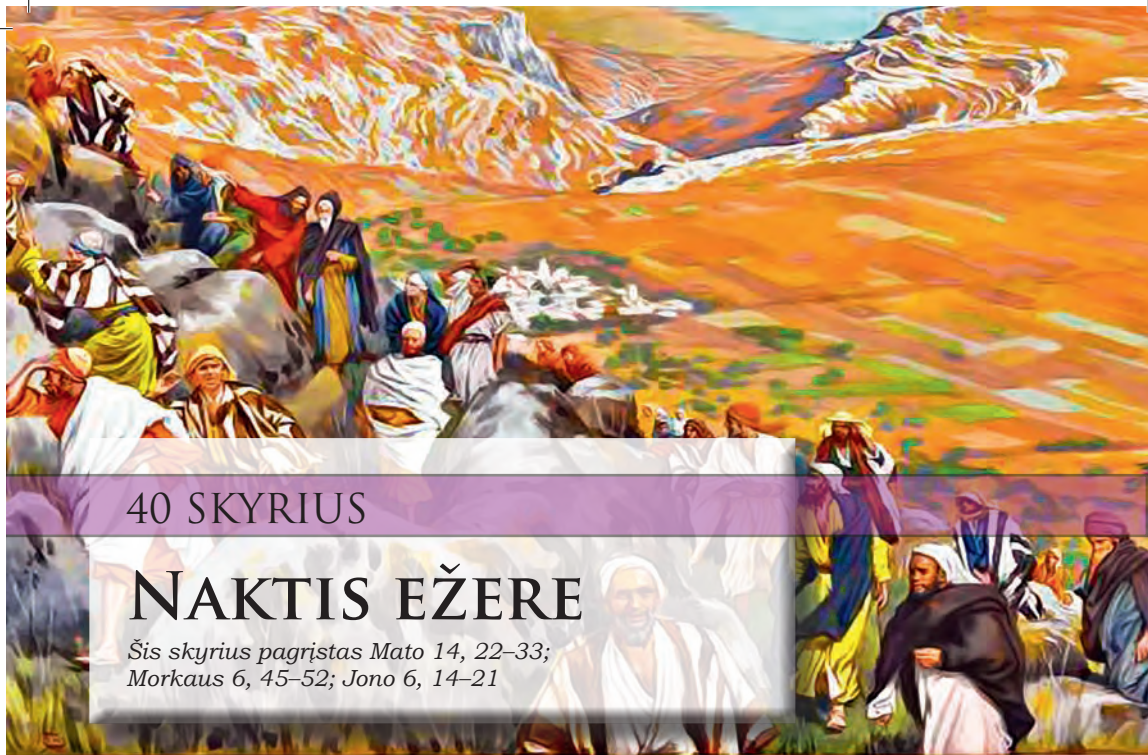
Kai širdyje kyla klausimas „Kur pirkime duonos jiems pavalgydinti?“, tegul jūsų atsakymas neišplaukia iš nepasitikėjimo. Išgirdus Išgelbėtojo nurodymą: „Jūs duokite jiems valgyti“, mokiniams tai pasirodė neįmanoma. Jie klausė savęs: „Gal eiti į kaimą nusipirkti maisto?“ Taip ir dabar, kai žmonės stokoja gyvybės duonos, Viešpaties vaikai klausia: „Gal pasikviesti ką nors iš toli, kad juos pamaitintų?“ Tačiau ką pasakė Kristus? „Susodinkite žmones“ ir ten pat juos pamaitino. Bendraukite su Juo. Atneškite savo miežinės duonos kepalėlius Jėzui.

Mums gali atrodyti, kad turimų priemonių neužtenka darbui; tačiau jei žengsime į priekį su tikėjimu, tikint pakankama Dievo galia prieš mus atsivers gausūs ištekliai. Kadangi darbas yra Dievo, Jis ir parūpins priemonių jam atlikti. Viešpats atlygins už sąžiningą,

paprastą pasitikėjimą Juo. Tas truputis, kuris išmintingai ir ekonomiškai panaudojamas tarnaujant dangaus Viešpačiui, bus pagausintas paties dalijimosi veiksmo. Kristaus rankose nedidelis kiekis maisto neišseko, kol nebuvo pasotinta visa išalkusi minia. Jeigu eisime pas visos jėgos Šaltinį su ištiestomis, gauti pasirengusiomis tikėjimo rankomis, būsime palaikomi savo darbe net sunkiausiomis aplinkybėmis ir galėsime dalyti kitiems gyvybės duoną.

Viešpats pasakė: „Duokite, ir jums bus duota.“ „Kas šykščiai sėja, šykščiai

ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus... O Dievas gali jus apipilti visokeriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo, kaip parašyta: 'Jis pažėrė, padalijo vargdieniams; Jo teisumas amžiais išlieka.' Tasai, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui, parūpins jums sėklos, padaugins ją ir padės subręsti jūsų geradarybės vaisiams. Jūs tapsite visokeriopai pasiturintys ir galėsite būti dosnūs, kad mes turėtume už ką dėkoti Dievui.“ (Luko 6, 38; 2 Korintiečiams 9, 6–11)

40 SKYRIUS

NAKTIS EŽERE

*Šis skyrius pagrįstas Mato 14, 22–33;
Morkaus 6, 45–52; Jono 6, 14–21*

SĖDĖDAMI ANT ŽOLĖS, pavasario vakaro prietemoje žmonės valgė Kristaus parūpintą maistą. Tą dieną jų girdėti žodžiai pasiekė juos kaip Dievo balsas. Jų regėti išgydymai buvo tokie, kuriuos galėjo atlikti tik Dievo galia. Tačiau duonos padauginimo stebuklas buvo skirtas kiekvienam iš tos milžiniškos minios. Visi buvo tos naudos dalininkai. Mozės laikais Dievas maitino Izraelį dykumoje mana; o kas gi buvo Žmogus, pasotinęs juos dabar, jei ne Tas, apie kurį pranašavo Mozė? Jokia žmogiška jėga negali iš penkių miežinės duonos kepaliukų ir dviejų žuvų sukurti pakankamai maisto penkiems tūkstančiams išalkusių žmonių! Tad jie tarpusavyje kalbėjosi: „Jis tikrai yra tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį.“

Visą dieną tas įsitikinimas tik stiprėjo. Šis vainikuojantis aktas buvo garantija, jog ilgai lauktasis Išvaduotojas tarp jų. Žmonių viltys vis stiprėjo. Tai Jis, kuris pavers Judėją rojumi žemėje, pienu ir

medumi tekančia šalimi. Jis gali patenkinti kiekvieną troškimą. Jis gali sutraukti nekenčiamų romėnų jungą. Jis gali išvaduoti Judėją ir Jeruzalę. Jis gali išgydyti mūšyje sužeistus karius. Jis gali aprūpinti maistu ištisas kariuomenes. Jis gali užkariauti tautas ir suteikti Izraeliui seniai svajotą valdžią.

Įkvėpimo apimti žmonės buvo pasirengę iš karto karūnuoti Jį karaliumi. Jie matė, kad Jis nesistengia atkreipti į save dėmesio ir nesiekia šlovės. Tuo Jis iš esmės skyrėsi nuo kunigų ir vyresniųjų, tad žmonės nuogastavo, kad Jis niekada nepretenduos į Dovydo sostą. Pasitarę jie nusprendė suimti Jį jėga ir paskelbti Izraelio karaliumi. Mokiniai prisijungė prie minios, skelbdami, kad Dovydo sostas teisėtai priklauso jų Mokytojui. Jie tvirtino, jog tik Kristaus kuklumas verčia Jį atsisakyti tokios garbės. Tegul tauta išaukština savo Išvaduotoją. O arogantiški kunigai ir vyresnieji turi būti priversti pagarbinti Tą, kuris ateina apvilktas Dievo valdžia.

Jkvėpimo apimti žmonės buvo pasirenę iš karto karūnuoti Jį karaliumi. Jie matė, kad Jis nesistengia atkreipti į save dėmesio ir nesiekia šlovės. Tuo Jis iš esmės skyrėsi nuo kunigų ir vyresniųjų, tad žmonės nuogąstavo, kad Jis niekada nepretenduos į Dovydo sostą. Pasitarę jie nusprendė suimti Jį jėga ir paskelbti Izraelio karaliumi. Mokiniai prisijungė prie minios, skelbdami, kad Dovydo sostas teisėtai priklauso jų Mokytojui.

Taigi jie uoliai ėmėsi įgyvendinti savo tikslą. Tačiau Jėzus išvėlgė, kuo jis pagrįstas, ir, priešingai žmonėms, suprato, kokios bus pasekmės. Net dabar kunigai ir vyresnieji persekiojo Jį norėdami nužudyti. Jie kaltino Jį atitraukiant nuo jų žmones. Siekiant Jį pasodinti soste, būtų prisiėkę smurto ir maištų – taip dvasinės karalystės darbas būtų buvęs sutrukdytas. Todėl šioms užmačioms nedelsiant turėjo būti užkirstas kelias. Susikvietęs mokinius, Jėzus liepė jiems sėstis į valtį ir tuojau pat grįžti į Kafarnaumą, o Jis pasiliko su žmonėmis.

Dar niekada neatrodė taip neįmanoma įvykdyti Kristaus reikalavimo. Mokiniai jau seniai laukė, kol liaudis imsisi veiksmų vainikuoti Jėzų karaliumi; jie neįstengė susitaikyti su mintimi, kad visas šis entuziazmas gali išblėsti. Žydų Velykų susirinkusios švėsti minios nenustygo pamatyti naująjį pranašą. Jėzaus sekėjams tai atrodė puiki galimybė pasodinti savo mylimą Mokytoją į Izraelio sostą. Užvaldytiems šio naujo tikslo, jiems buvo sunku pasišalinti vieniams, paliekant Jėzų ant to negyvenamo kranto. Jie mėgino prieštarauti, tačiau Jėzus kalbėjo taip valdingai, kaip niekada anksčiau. Supratę, kad priešintis beprasmiška, jie tylėdami išplaukė į ežerą.

Tuo metu Jėzus liepia miniai skirstytis; Jis kalba taip ryžtingai, kad jie nedrįsta nepaklusti. Jų lūpose nuščiūva šlovinimo ir aukštinimo žodžiai. Jie jau pasirenę pulti ir sulaikyti Jį, tačiau sustingsta vietoje, o veiduose išblėsta

džiugaus laukimo išraiška. Toje minioje buvo skvarbaus proto ir ryžtingų žmonių, tačiau karališka Jėzaus laikysena, Jo keli ramūs ir įsakmūs žodžiai sutramdė jaudulį ir sugriovė jų planus. Jie atpažino Jame galią, aukštesnę už visas žemiškas valdžias, ir nedvejodami pakluso.

Likęs vienas, Jėzus „užkopė nuošaliai į kalną melstis“. Jis ilgas valandas bendravo su Dievu. Meldėsi ne už save – už žmones. Prašė jėgos, kuri apreikštų žmonėms dieviškąjį Jo misijos pobūdį, kad šėtonas neapakintų jų supratimo ir neiškreiptų nuovokos. Gelbėtojas žinojo, kad Jo asmeninės tarnystės dienos žemėje jau eina į pabaigą ir kad mažai kas priims Jį kaip Atpirkėją. Kęsdamas vidinį konfliktą, Jis meldėsi už savo mokinius. Jų laukė sunkus išbandymas. Jų seniai puoselėtos viltys, pagrįstos populiaria iliuzija, buvo pasmerktos skausmingam ir itin pažeminančiam žlugimui. Užuoat išvydę Kristaus išaukštinimą Dovydo soste, jie turės pamatyti Jo nukryžijimą. O iš tikrųjų tai būsiantis Jo tikrasis karūnavimas. Tačiau jie to neižvėlgė, todėl jų laukė galingos pagundos, kurias būsia sunku atpažinti kaip pagundas. Jeigu Šventoji Dvasia neapšvies proto ir nepraplės suvokimo, mokinių tikėjimas žlugs. Jėzui buvo skaudu, kad jų supratimas apie Jo karalystę daugiausia apsiribojų išaukštinimu ir garbe pasaulio akyse. Tai Jėzui buvo kaip sunki, širdį slegianti našta, todėl Jis su ašaromis ir sielvartu užtarė savo mokinius.

Mokiniai iš karto nepasišalino, kaip buvo liepęs Jėzus. Jie kurį laiką dar palaukė, tikėdamiesi, kad Jis prisijungs prie jų. Tačiau matydami, kaip sparčiai temsta, jie „sulipo į valtį ir plaukė kitapus ežero, į Kafarnaumą“. Jie paliko Jėzų nepatenkintomis širdimis, nerimaudami dėl Jo labiau nei bet kada nuo to laiko, kai pažino Jį kaip Viešpatį. Jie murmėjo, nes jiems buvo neįleista paskelbti Jį karaliumi. Jie kaltino save, kad taip lengvai pakluso Jo įsakymui. Jeigu jie

būtų buvę atkaklesni, gal būtų pasiekę savo tikslą, svarstė jie.

Netikėjimas po truputį užvaldė jų protus ir širdis. Šlovės troškimas apakino juos. Jie žinojo, kad fariziejai nekenčia Jėzaus, todėl troško matyti Jį išaukštiną – juk taip, jų nuomone, ir turėjo būti. Būti viena su Mokytoju, kuris gali daryti galingus stebuklus, ir kartu būti laikomiems apgavikais jiems buvo itin sunkus išbandymas. Nejaugi juos visada laikys netikro pranašo sekėjais? Nejau Kristus niekuomet neįtvirtins savo, kaip karaliaus, valdžios? Kodėl Jis, turėdamas tokią galią, neatskleidė savo tikrojo būdo ir nepalengvino jų kelio? Kodėl Jis neišgelbėjo nuo siaubingos mirties Jono Krikštytojo? Taip mastė mokiniai, kol paskendo aklinoj dvasinėj tamsoj. Pagaliau jiems kilo klausimas: „O gal Jėzus – apsišaukėlis, kaip tvirtina fariziejai?“

Tą dieną mokiniai matė nuostabius Kristaus darbus. Atrodė, jog Dangus nusileido ant žemės. Tos brangiės, šlovingos dienos prisiminimai pripildė juos tikėjimo ir vilties. Jeigu jie iš savo jausmų gausos būtų apie tai pasikalbėję, būtų išvenę pagundų. Tačiau mokinių mintis užvaldė nusivylimas. Kristaus žodžiai: „Surinkite nulikusius gabalėlius, kad niekas nepražūtų“ liko neišgirsti. Mokiniais tai buvo ilgos didžiulio palaiminimo valandos, bet jie viską užmiršo. Jie buvo kaip jūroje blaškomi laiveliai. Jų galvose siautė padrikos mintys, be to, Viešpats davė jiems dar ką, kas kamuotų jų sielas ir užimtų protus. Dievas dažnai tai daro, kai žmonės patys sau susikuria naštų bei rūpesčių. O mokiniams net nereikėjo jų susikurti. Pavojus jau artinosi.

Sėlino siaubinga audra, o jie nebuvo jai pasiruošę. Tai buvo staigus kontrastas, nes diena praėjo visiškai ramiai; pakilo vėtra, jie išsigando. Jie užmiršo savo nepasitenkinimą, netikėjimą, nekantrumą. Visi puolė gelbėti skęstančią valtį. Plaukiant ežeru nuo Betsaidos iki

Tuo metu Jėzus liepia miniai skirstytis; Jis kalba taip ryžtingai, kad jie nedrįsta nepaklusti. Likęs vienas, Jėzus „užkopė nuošaliai į kalną melstis“. Jis ilgą valandą bendravo su Dievu. Meldėsi ne už save – už žmones. Prašė jėgos, kuri apreikštų žmonėms dieviškąją Jo misijos pobūdį, kad šėtonas neapaktintų jų supratimo ir neiškreiptų nuovokos.

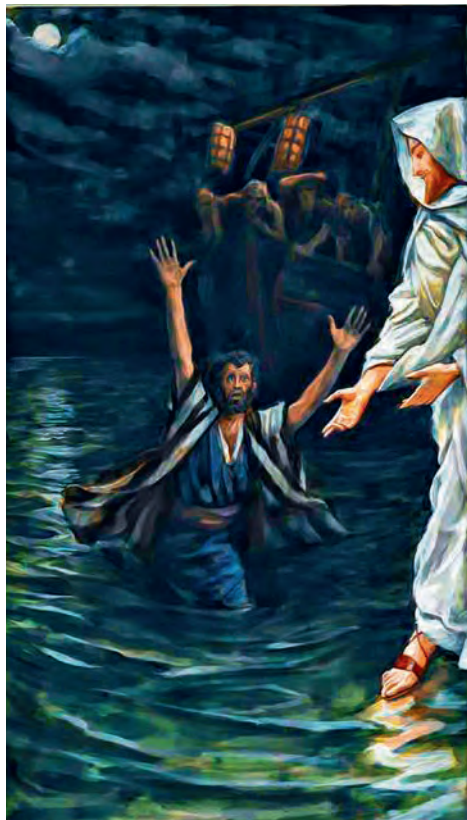
ten, kur jie tikėjosi susitikti su Jėzumi, buvo visai netoli – įprastu oru kelionė būtų užtrukusi vos kelias valandas; tačiau dabar audra juos nešė vis toliau nuo numatytos vietos. Ligi ketvirtos valandos ryto jie liejo prakaitą irkluodami. Pagaliau išsekę vyrai nuleido rankas. Audringose, tamsiose mariose pasijutę bejėgiai jie gailėjosi, kad šalia nėra Mokytojo.

Tačiau Jėzus jų neužmiršo. Stebėtojas nuo kranto matė, kaip šie siaubo apimti žmonės kovoja su audra. Jis nė akimirkšniui nenukreipė žvilgsnio nuo savo mokinių. Su didžiausiu susirūpinimu Jo akys stebėjo vėtros blaškomą valtį su jos brangiu kroviniu; mat šie žmonės buvo pasaulio šviesa. Kaip motina su švelnia meile žvelgia į savo vaiką, taip gailestingasis Mokytojas stebėjo savo mokinius. Pagalba, kurios jie šaukėsi, buvo suteikta tada, kai jų širdys nusižemino ir nurimo netyros ambicijos.

Vos tik jie nusprendė, jog vilties išsigelbėti nėra, žaibo blyksnis apšvietė paslaptinę figūrą, besiantinančią jų link vandeniu. Jie nenumanė, jog tai Jėzus. Tą, kuris atėjo jiems į pagalbą, jie palaikė priešu. Mokiniai nustėro iš siaubo. Rankos, plieniniais raumenimis spaudusios irklus, nusviro. Bangos ėmė mėtyti nevaldomą valtį. Visų akys nukrypo į tą reginį – putojančiomis bangų keteromis ėjo žmogus.

Pamanę, jog tai šmėkla, kuri kėsiasi juos pražudyti, jie šurpiai sukliko. Jėzus žingsniavo taip, tarsi būtų renęsis praeiti pro šalį. Tačiau mokiniai Jį atpažino ir ėmė šauktis pagalbos. Jų mylimas Mokytojas atsigrėžė, Jo balsas

Kai užgriūva sunkumai, ir mes dažnai elgiamės kaip Petras! Užtuot nenuleidę akių nuo Gelbėtojo, žiūrime į bangas. Mūsų žingsniai susvyruoja, o išdidūs vandenys ritasi per mūsų sielas.

numaldė jų išgąstį: „Nenusiminkite! Tai Aš. Nebijokite!“

Vos suvokę nuostabų faktą, Petras nesitvėrė džiaugsmu. Negalėdamas patikėti jis sušuko: „Viešpatie, jei čia Tu, liepk man ateiti pas Tave vandeniu.“ Jis atsakė: „Eik!“

Kol Petras žvelgė į Jėzų, jis saugiai ėjo, bet vos tik patenkintas savimi atsigrėžė į valtyje likusius bičiulius, jo žvilgsnis nukrypo nuo Išgelbėtojo. Pūtė smarkus vėjas; aukštos bangos ritosi

tarp jo ir Mokytojo. Petras išsigando. Akimirksniui Kristus dingo iš akių, ir jo tikėjimas susvyravo. Jis pradėjo skęsti. Tačiau nors bangos kuždėjo apie mirtį, Petras pakėlė akis nuo piktų vandenų, nukreipė jas į Jėzų ir sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!“ Jėzus kaipmat čiupo už ištiestos rankos ir subarė: „Silpnatiki, ko suabejojai?!“

Jie ėjo vienas šalia kito, Mokytojui laikant Petrą už rankos, kol abu ilipo į valtį. Petras buvo nusizėminęs ir tylus. Jis neturėjo kuo pasigirti savo bendražygiam, mat per netikėjimą ir savęs išaukštinimą vos nepražuvo. Nukreipęs žvilgsnį nuo Jėzaus, jis prarado tvirtą pamatą ir ėmė grimzti į bangas.

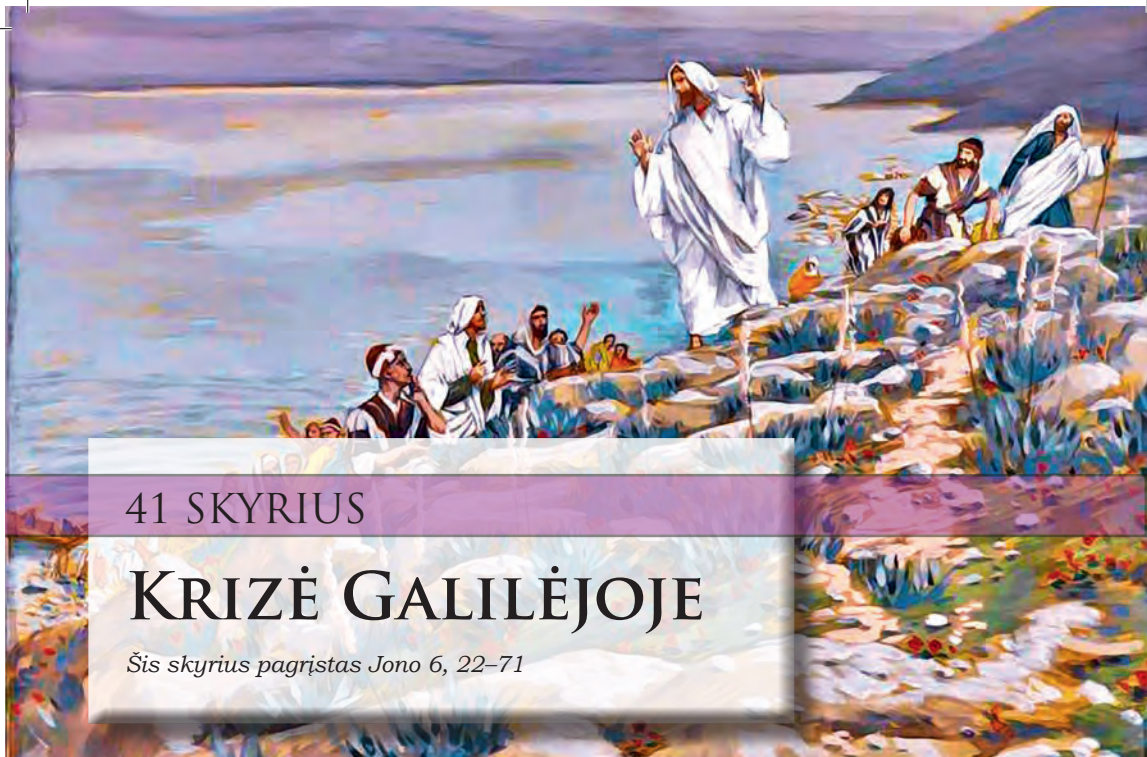
Kai užgriūva sunkumai, ir mes dažnai elgiamės kaip Petras! Užtuot nenuleidę akių nuo Gelbėtojo, žiūrime į bangas. Mūsų žingsniai susvyruoja, o išdidūs vandenys ritasi per mūsų sielas. Jėzus pakvietė Petrą ateiti pas Jį ne tam, kad mokinyš pražūtų; pašaukęs mus sekti paskui Jį, Jis mūsų nepalieka. Jis sako: „Nebijok, nes Aš išpirkau tave; pašaukiau tave vardu, ir tu esi Mano. Kai brisi per gilius vandenį, Aš būsiu su tavimi, ir upėse tu nepaskęsi. Kai eisi per ugnį, nesudegsi, ir liepsnos tavęs neprarys, nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, Izraelio Šventasis, kuris tave gelbsti.“ (Izaijo 43, 1–3)

Jėzus kiaurai perprato kiekvieno savo mokinio būdą. Jis žinojo, kaip skausmingai bus išbandytas jų tikėjimas. Šiuo įvykiu ežere Jis norėjo parodyti Petrui jo silpnumą – atskleisti, kad jo saugumas nuolat priklauso nuo dieviškosios stiprybės. Pagundų audrose jis galėjo vaikščioti saugiai tik visiškai nepasitikėdamas savimi, o pasikliaudamas Gelbėtoju. Tuo atžvilgiu, kuriuo Petras buvo silpnas, jis laikė save stipriu; ir tik įžvelgęs savo silpnumą, jis galėjo suprasti savo poreikį priklausyti nuo Kristaus. Jeigu jis būtų išmokęs ežere Jėzaus duotąją pamoką, jis nebūtų suklupęs tada, kai atėjo didysis išbandymas.

Dievas kiekvieną dieną moko savo vaikus. Kasdienio gyvenimo aplinkybėmis Jis rengia mus atsakingesnei tarnystei, kurią paruošė Jo apvaizda. Ar įveiksime didžiąją gyvenimo krizę, ar pralaimėsime, priklauso nuo to, kaip atlaikysime kasdienio gyvenimo išmėginimus.

Tuos, kurie nesupranta savo nuolatinės priklausomybės nuo Dievo valios, įveiks pagundos. Mes galime tikėtis, kad mūsų kojos stovės tvirtai ir išliksime nepajudinami. Galime su pasitikėjimu ištarti: „Aš žinau, ką įtikėjau; niekas nepakirs mano

tikėjimo Dievu ir Jo Žodžiu.“ Tačiau šėtonas ketina išnaudoti mūsų paveldėtus bei įgytus būdo bruožus bei apakinti mus savo pačių poreikiams ir trūkumams. Mes esame saugūs tik suprasdami savo silpnumą ir be paliovos žvelgdami į Jėzų. Vos tik Jėzus įlipo į valtį, nurimo vėjas, „valtis iškart priartėjo prie kranto, į kurią jie yrėsi“. Siaubo naktį pakeitė brėkštantys aušra. Mokiniai ir kiti, buvę valtyje, dėkingomis širdimis žemai nusiilenkė Jėzui ir pasakė: „Tikrai Tu Dievo Sūnus!“

41 SKYRIUS

KRIZĖ GALILĖJOJE

Šis skyrius pagrįstas Jono 6, 22–71

UŽDRAUDES ŽMONĖMS paskelbti Jį karaliumi, Kristus žinojo priešęs savo gyvenimo istorijos posūkį. Minios, šiandien troškusios Jį išaukštinti, rytoj nuo Jo nusigręš. Žlugus jų savanaudiškoms ambicijoms, jų meilė virs neapykanta, o šlovinimas – prakeikimais. Nors tai ir žinodamas, Jis nesiėmė priemonių išvengti krizės. Jis iš pat pradžių neteikė savo sekėjams vilčių, kad jie sulauks žemėje atlygio. Vienam, pareiškusiam norą tapti Jo mokiniu, Jis pasakė: „Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti.“ (Mato 8, 20) Jeigu žmonės būtų galėję su Kristumi užkariauti pasaulį, prie Jo būtų prisidėję daugelis; tačiau tokios tarnystės Jis priimti negalėjo. Iš tų, kurie buvo susiję su Juo dabar, dažną viliojo pasaulietinės karalystės viltys. Tačiau apgaudinėti juos buvo negalima. Jie nesuprato gilios dvasinės duonos padauginimo stebuklo prasmės. Tai turėjo būti išaiškinta. Ir šis nauja-

sis apreiškimas užtraukė dar didesnį išbandymą.

Apie duonos padauginimo stebuklą žmonės kalbėjo arti ir toli, tad jau kitą rytą minios plūdo į Betsaidą pamatyti Jėzaus. Jų buvo gausybė, skubėjusių sausuma ir vandeniu. Palikusieji Jėzų praėjusį vakarą sugrįžo tikėdamiesi Jį vis dar rasti, mat nebuvo valties, kuria Jis būtų nusiyręs į kitą pusę. Tačiau jų paieškos buvo bevaisės, ir daugelis, vis dar dairydami Jo, patraukė į Kafarnaumą.

Tuo tarpu Jėzus atvyko į Genezaretą. Vos pasklido žinia, kad Jis išlipo į krantą, žmonės „paskelbė visai apylinkei ir pradėjo gabenti neštuvais ligonius ten, kur girdėjo Jį esant“ (Morkaus 6, 55).

Po kurio laiko Jis nuėjo į sinagogą, ir ten Jį rado tie, kurie buvo atkeliavę iš Betsaidos. Iš Jo mokinių jie sužinojo, kaip Jėzus perplaukė ežerą. Apie išsiuntėjusią audrą, ilgas valandas bergždžio yrimosi vėtroje, vandeniu einančio Kristaus pasirodymą, kilusį išgastį, Jo

Jėzus jų smalsumo nepatenkino. Jis liūdnei atsakė: „Jūs ieškote Manęs ne dėl to, kad esate matę ženklų, bet kad prisivalgėte duonos ligi soties.“ Jie ieškojo Jo skatinami ne gerų motyvų, o todėl, kad pamaitinti duona, tikėjosi dar kokios nors naudos iš Jėzaus. Išgelbėtojas perspėjo: „Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui!“

raminamus žodžius, Petro nuotyki ir jo pasekmes, staiga nurimusią audrą ir išlipimą iš valtys – viskas buvo tiksliai papasakota nustebusiai miniai. Vis dėlto tuo nepasitenkinę, daugelis susibūrė aplink Jėzų ir ėmė klausinėti: „Rabi, kada suspėjai čionai atvykti?“ Jie tikėjosi iš Jo lūpų išgirsti tolimesnį pasakojimą apie stebuklus.

Jėzus jų smalsumo nepatenkino. Jis liūdnei atsakė: „Jūs ieškote Manęs ne dėl to, kad esate matę ženklų, bet kad prisivalgėte duonos ligi soties.“ Jie ieškojo Jo skatinami ne gerų motyvų, o todėl, kad pamaitinti duona, tikėjosi dar kokios nors naudos iš Jėzaus. Išgelbėtojas perspėjo: „Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui!“ Siekite ne tik žemiškos naudos. Didžiausias pastangas dėkite ne tam, kad apsirūpintumėte pragyvenimui, kaip yra dabar; ieškokite dvasinio peno – išminties, kuri liks ir amžinajame gyvenime. Tai gali suteikti tik Dievo Sūnus, „kurį Tėvas – Dievas savo antspaudu yra pažymėjęs“.

Akimirksniui klausytojų susidomėjimas prabudo. Jie sušuko: „Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?“ Kad įsiteiktų Dievui, jie atlikinėjo daug ir sunkių darbų, tad buvo pasirengę prisiimti bet kokias naujas pareigas, kurios užtikrintų didesnius nuopelnus. Jų klausimas reiškė: Ką mums daryti, kad užsitarnautume dangų? Kokią kainą mes turime sumokėti, kad pelnytume būsimąjį gyvenimą?

„Jėzus atsakė: Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite Tą, kurį Jis siuntė.“ Dangaus kainą yra Jėzus. Kelias į dangų veda per

tikėjimą Dievo Avinėliu, „kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (Jono 1, 29).

Tačiau žmonės nebuvo apsisprendę priimti šį dieviškosios tiesos teiginį. Jėzus atliko Mesijo darbą, apie kurį kalbama pranašystėse; tačiau žmonės nesusimastė, kokią Jo darbą vaizduoja jų savanaudiškos viltys. Kristus iš tikrųjų vieną kartą pamaitino minią miežine duona; tačiau Mozės laikais Izraelis buvo maitinamas mana keturiasdešimt metų, o iš Mesijo buvo tikimasi dar didesnių palaiminimų. Jų nepatenkintos širdys klausė: Jeigu Jėzus gali atlikti tiek nuostabių darbų, kuriuos jie matė, kodėl Jis nesuteikia sveikatos, stiprybės bei turtų visai savo tautai, kodėl neišlaisvina jų iš engėjų jungo ir neišaukština suteikdamas valdžią bei garbę? Tas faktas, kad Jis tvirtino esąs Dievo Siųstasis, bet atsisakė tapti Izraelio karaliumi, jiems buvo nesuvokiama paslaptis. Jo atsisakymas buvo suprantamas neteisingai. Daugelis nusprendė, kad Jis nesiryžta patvirtinti savo teiginių, nes pats abejoja dieviškuoju savo misijos pobūdžiu. Taip jie atvėrė širdis netikėjimui, ir šėtono pasėtoji sėkla davė savo vaisių – nesusipratimus ir neištikimybę. Dabar vienas rabinas pusiau juokais paklausė: „Tai kokią padarysi ženklą, kad pamatytume ir Tave įtikėtume? Ką nuveiksi? Antai mūsų tėvai tyruose valgė maną, kaip parašyta: ‘Jis davė jiems valgyti duonos iš dangaus.’“

Žydai gerbė Mozę kaip manos davėją, liaupsindami įrankį ir pamesdami iš akių Tą, kuris šį darbą ir atliko. Jų tėvai murmėjo prieš Mozę, abejojo jo dieviškąja misija ir ją neigė. Dabar jų vaikai ta pačia dvasia atstūmė Tą, kuris jiems nešė žinią nuo Dievo.

„Tada Jėzus tarė: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tai ne Mozė davė jums duonos iš dangaus.“ Manos davėjas stovėjo tarp jų. Pats Kristus vedė žydus per dykumą ir kasdien maitino juos duona iš dangaus. Tas maistas simbolizavo

tikrąją dangaus duoną. Tikroji mana yra gyvybę teikianti Dvasia, kylanti iš begalinės Dievo pilnatvės. Jėzus pasakė: „Dievo duona nužengia iš dangaus ir duoda pasauliui gyvybę.“ (Jono 6, 33)

Vis dar manydami, kad Jėzus kalba apie laikiną maistą, kai kurie Jo klausytojai sušuko: „Viešpatie, duok visuomet mums tos duonos!“ Jėzus jiems aiškiai atsakė: „Aš esu gyvybės duona!“

Kristaus vartotas simbolis žydams buvo pažįstamas. Šventosios Dvasios iškveptas Mozė pasakė: „Žmogus gyvas ne vien duona, bet gyvena kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Viešpaties lūpų.“ O pranašas Jeremijas rašė: „Gavęs Tavo žodžius, juos ryte praričiau; Tavo žodis atnešė man džiaugsmą ir širdies linksmybę.“ (Pakartoto Įstatymo 8, 3; Jeremijo 15, 16) Patys rabinai turėjo posakį, kad duonos valgymas dvasine prasme reiškia tyrinėti Įstatymą ir daryti gerus darbus; dažnai buvo sakoma, kad atėjęs Mesijui, visas Izraelis bus pasotintas. Pranašų mokymas paaikškino gilia dvasinę duonos padauginimo stebuklo prasmę. Šią pamoką Kristus siekė išdėstyti savo klausytojams ir sinagogoje. Jeigu jie būtų supratę Šventąjį Raštą, būtų supratę Jo žodžius, kai Jis pasakė: „Aš esu gyvybės duona!“ Vos prieš dieną didžiulė minia, išalkusi ir pavargusi, buvo pamaitinta Jo parūpinta duona. Kaip ta duona atgaivino ir sustiprino jų fizines jėgas, taip iš Kristaus jie galėjo gauti dvasinės stiprybės amžinajam gyvenimui. Jis pasakė: „Kas ateina pas Mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki Mane, niekuomet nebetroks.“ Tačiau ir pridūrė: „Jūs Mane regėjote, bet netikite.“

Jie regėjo Kristų per Šventosios Dvasios liudijimą, per Dievo apreiškimą jų sieloms. Gyvi Jo galios įrodymai buvo jiems prieš akis kiekvieną dieną, bet jie prašė dar vieno ženklo. Jeigu jis būtų duotas, jie vis tiek nebūtų patikėję. Jeigu jų neitikino tai, ką jie matė ir girdėjo, buvo beprasmiška rodyti jiems daugiau nuostabių darbų. Netikėjimas visada ras

kuo pateisinti abejones ir sugalvos įtikinamiausių įrodymų.

Kristus vėl kreipėsi į tas užkietėjusias širdis: „Ateinančio pas Mane Aš neatstumsiu.“ Pasak Jo, visi, kurie priima Jį tikėjimu, turės amžinąjį gyvenimą. Nepražus nė vienas. Fariziejams ir sadukiejams nebuvo reikalo ginčytis dėl būsimąjo gyvenimo. Žmonėms neberekėjo beviltiškai sielotis dėl savo mirusiųjų. „Tokia Mano Tėvo valia, kad kiekvienas, kuris regi Sūnų ir tiki Jį, turėtų amžinąjį gyvenimą; todėl Aš jį prikelsiu paskutinąją dieną.“

Tačiau žmonių vyresnieji pasipiktino: „Argi Jis ne Jėzus, Juozapo sūnus?! Argi mes nepažįstame Jo tėvo ir motinos? Kaip Jis gali sakyti: ‘Aš esu nužengęs iš dangaus’?“ Su panieka kalbėdami apie žemą Jėzaus kilmę, jie stengėsi sukelti išankstinį nusistatymą. Jie paniekina mai užsiminė apie Jo, kaip Galilėjos darbininko, gyvenimą, Jo neturtingą ir nekilmingą šeimą. Anot jų, šio neišsilavinusio dailidės pasisakymai neverti dėmesio. Kai dėl Jo paslaptingo gimimo, jie davė suprasti, kad Jėzaus tėvai – abejotinos reputacijos, todėl esą Jo gimimo aplinkybės – tamsi dėmė Jo istorijoje.

Jėzus nė nemėgino paaikškinti savo gimimo paslapties. Jis neatsakinėjo į klausimus apie tai, kaip Jis nužengė iš dangaus ar perėjo ežerą. Jis nekreipė dėmesio į Jo gyvenimą ženklusius stebuklus. Jis savo noru nepretendavo į aukštą reputaciją ir prisiėmė tarno vaidmenį. Tačiau Jo žodžiai ir darbai liudijo apie Jo charakterį. Visi, kurių širdys buvo atviros dieviškajam apšvietimui, atpažino Jame Tėvo viengimį Sūnų, pilną „malonės ir tiesos“ (Jono 1, 14).

Fariziejų išankstinis nusistatymas glūdėjo giliau nei rodė klausimai; jis buvo išisaknijęs jų širdžių užsispyrime. Kiekvienas Jėzaus žodis ir veiksmas kėlė jų priešiškumą, mat jų puoselėjama dvasia Jame atgarsio nerado.

„Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mane pasiuntęs Tėvas jo nepatraukia; ir tą Aš

Gelbėtojas atsakė: „Jus tai piktina? O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų, užžengiantį ten, kur Jis buvo pirmiau?! Dvasia teikia gyvybę, o kūnas nieko neduoda. Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvenimas.“

prikelsiu paskutiniąją dieną. Pranašų parašyta: 'Ir bus visi mokomi Dievo.' Kas išgirdo iš Tėvo ir pasimokė, ateina pas Mane.“ Niekas niekada neateis pas Kristų, išskyrus tuos, kurie atsiliepia patraukti Tėvo meilės. Tačiau Dievas traukia prie savęs visų širdis, ir pas Kristų atsisakys ateiti tik tie, kurie priešinasi šiam kvietimui.

Jėzaus žodžiai: „Bus visi mokomi Dievo“ buvo aliuzija į Izaijo pranašystę: „Visi tavo sūnūs bus Viešpaties mokomi; tavo vaikai mėgausis didžia gerove.“ (54, 13) Šią Rašto vietą žydai pritaikė sau. Jie gyrėsi, kad Dievas – jų mokytojas. Tačiau Jėzus parodė, kokie tušti šie žodžiai, mat

Jis pasakė: „Kas išgirdo iš Tėvo ir pasimokė, ateina pas Mane.“ Tik per Kristų jie gali pažinti Tėvą. Žmonija negalėtų savo akimis regėti Jo šlovės. Tie, kurie pažino Dievą, klausosi Jo Sūnaus balso, ir Jėzuje iš Nazareto jie atpažins Tą, kuris per gamtą ir apreiškimą [Šventąjį Raštą] paskelbė apie Tėvą.

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą.“ Per mylimąjį mokinį Joną, kuris klausėsi šių žodžių, Šventoji Dvasia paskelbė bažnyčioms: „O liudijimas toks: Dievas mums suteikė amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra Jo Sūnuje. Kas turi Sūnų, tas turi gyvenimą. Kas neturi Dievo Sūnaus,

tas neturi gyvenimo.“ (1 Jono 5, 11–12) O Jėzus pasakė: „... prikelčiau juos paskutiniąją dieną“. Kristus tapo vienu kūnu su mumis, kad mes galėtume tapti viena dvasia su Juo. Dėl šios vienybės mes galėsime prisikelti iš kapų, ir tai bus ne tik Kristaus galios apsireiškimas, – per tikėjimą Jo gyvybė tampa mūsų. Tie, kurie regi tikrąjį Kristaus charakterį ir priima Jį į širdį, turi amžinąjį gyvenimą. Kristus gyvena mumyse per Dvasią, o Dievo Dvasia, tikėjimu priimta į širdį, yra amžinojo gyvenimo pradžia.

Žmonės priminė Kristui maną, kurią jų tėvai valgė dykumoje, tarsi ano maisto parūpinimas būtų buvęs didesnis stebuklas už Jėzaus atliktąjį; tačiau Jis parodė, kokia kukli buvo ta dovana, palyginus su palaiminimais, kuriuos Jis atėjo suteikti. Mana galėjo palaikyti tik žemiškąją egzistenciją; ji neapsaugojo nuo artėjančios mirties ir neužtikrino nemirtingumo; o dangaus duona maitins sielą ir amžinajame gyvenime. Išgelbėtojas pasakė: „Aš esu gyvybės duona. Jūsų tėvai dykumoje valgė maną ir mirė. O štai ši duona yra nužengusi iš dangaus, kad, kas ją valgys, nemirtų. Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną, gyvens per amžius.“ Prie šio įvaizdžio Kristus pridėda dar vieną. Tik mirdamas Jis galėjo suteikti žmonėms gyvybę, tad toliau Jis kalba apie mirtį, kaip apie išgelbėjimo būdą. Jis pasakė: „Duona, kurią Aš duosiu, yra Mano kūnas už pasaulio gyvybę.“

Žydai ruošėsi švesti Jeruzalėje Velykas (Pascha), paminėti Izraelio išvadavimo naktį, kai mirties angelas nusiaubė egiptiečių namus. Dievas norėjo, kad Paschos avinėlyje jie regėtų Dievo Avinėlį ir per šį simbolį priimtų Tą, kuris pasiaukuoja už pasaulio gyvybę. Tačiau žydams svarbiausia buvo simbolis, o jo prasmė liko užmiršta. Jie neįžvelgė Viešpaties kūno. Tą pačią tiesą, kurią simbolizavo Paschos apeigos, skelbė ir Kristaus žodžiai. Tačiau ji liko nepastebėta.

Štai dabar rabinas piktai sušuko: „Kaip Jis gali mums duoti valgyti savo kūną?“ Jie suprato Jėzaus žodžius taip pat paraidžiui, kaip Nikodemas, kuris paklausė: „Bet kaip gali gimti žmogus, būdamas nebejaunas?“ (Jono 3, 4) Jie iš dalies suprato, ką turi galvoje Jėzus, bet nenorėjo to pripažinti. Iškreipdami Jo žodžius, jie tikėjosi sukurstyti žmones prieš Jį.

Kristus nesušvelnino savo simboliškos kalbos. Priešingai, išsakė tiesą dar stipresniais žodžiais: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! Kas valgo Mano kūną ir geria Mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną. Mano kūnas tikrai yra valgis, ir Mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo Mano kūną ir geria Mano kraują, tas pasilieka Manyje, ir Aš jame.“

Valgyti Kristaus kūną ir gerti Jo kraują, vadinasi, priimti Jį kaip asmeninį

Savo pažadais ir perspėjimais Jėzus turi galvoje mane. Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vienatinį Sūnų, kad aš, tikėdamas Jį, nepražūčiau, bet turėčiau amžinąjį gyvenimą. Patirtis, susijusi su Dievo Žodžiu, turi būti mano patirtimi. Malda ir pažadas, pamokymas ir perspėjimas skirti man. „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane.“ (Galatams 2, 20) Kai tikėjimas šitaip priima ir įsisavina tiesos principus, jie tampa esybės dalimi ir motyvuojančia gyvenimo jėga. Dievo Žodis, priimtas į sielą, formuoja mintis ir ugdo charakterį. Tikėjimo akimis nuolatos žvelgdami į Jėzų, būsime sustiprinti. Savo alkstantiems, trokštantiems žmonėms Dievas dovanoja brangiausius apreiškimus. Jie atras Kristų kaip asmeninį išgelbėtoją. Misdami Dievo Žodžiu, jie supras, kad jis yra dvasia ir gyvybė. Šis Žodis griaua įgimtą, žemišką prigimtį ir suteikia naują gyvenimą Jėzui Kristui. Šventoji Dvasia ateina pas žmogų kaip Guodėja. Dievo malonė keičia mokinį, ir jame ryškėja Jo atvaizdas; žmogus tampa naujas kūrinys.

Išgelbėtoją bei tikėti, kad Jis atleidžia mūsų nuodėmes ir kad Jame esame tobuli. Žvelgdami į Jo meilę, gyvendami joje, gerdami ją, turime tapti Jo prigimties dalininkai. Kristus turi būti sielai tai, kas maistas yra kūnui. Maistas negali būti mums naudingas, jeigu nevalgysim, jeigu jis netaps mūsų dalimi. Taip ir Kristus mums nenaudingas, jei nepažįstame Jo kaip asmeninio Išgelbėtojo. Teorinės žinios jokios naudos neatneš. Mes turime maitintis Juo, priimti Jį į savo širdį – tik tada Jis taps mūsų gyvenimu. Turime persiimti Jo meilę ir malonę.

Tačiau net šie įvaizdžiai neatskleidžia tikinčiojo ryšio su Kristumi privilegijos. Jėzus pasakė: „Kaip Mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir Aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris Mane valgo, gyvens per Mane.“ Kaip Dievo Sūnus gyveno tikėdamas Tėvą, taip mes turime gyventi tikėdami Kristų. Jėzus buvo taip visiškai atsidavęs Dievo valiai, kad Jo gyvenime svarbiausias buvo tik Tėvas. Nors gundytas visais atžvilgiais kaip ir mes, Jis stovėjo pasaulio akivaizdoje nenugalėtas Jį supusio blogio. Ir mes turime nugalėti taip, kaip nugalėjo Kristus.

Ar jūs – Kristaus sekėjas? Tada viskas, kas parašyta apie dvasinį gyvenimą, parašyta jums ir gali būti pasiekta susivienijus su Jėzumi. Gal jūsų užsidegimas blėsta? Gal atšalo pirmoji meilė? Priimkite siūlomą Kristaus meilę iš naujo. Valgykite Jo kūną, gerkite Jo kraują ir tapsite viena su Tėvu ir Sūnumi.

Netikintys žydai nepanoro išvelgti Gelbėtojo žodžiuose nieko kito, kaip tik tiesioginę prasmę. Apeiginis įstatymas jiems draudė ragauti kraują, todėl Kristaus kalbą jie laikė šventvagyste ir dėl to ginčijosi tarpusavyje. Net daugelis mokinių kalbėjo: „Kieti Jo žodžiai, kas gali jų klausytis!“

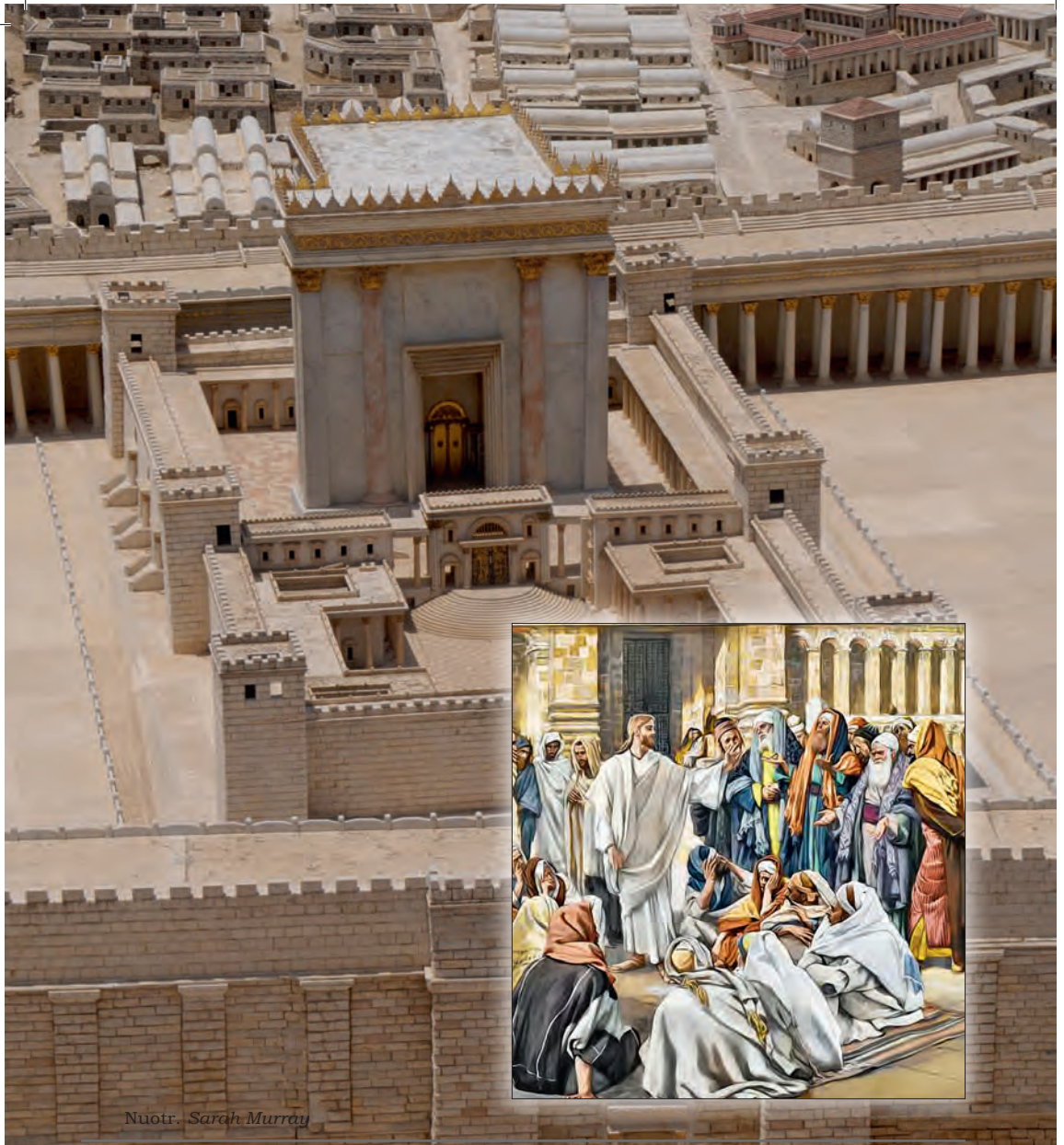
Gelbėtojas atsakė: „Jus *tai* piktina? O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų, užžengiantį ten, kur Jis buvo pirmiau?! Dvasia teikia gyvybę, o kūnas

nieko neduoda. Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvenimas.“

Kristaus gyvybė, teikianti gyvastį pasauliui, glūdi Jo Žodyje. Būtent savo žodžiu Jėzus gydė ligas ir išvarinėjo demonus; savo žodžiu Jis sutramdė audrą ir prikėlinėjo mirusius; ir žmonės matė, kad Jo žodis turi galią. Jis kalbėjo Dievo Žodį, kaip buvo kalbėjęs per visus pranašus ir Senojo Testamento mokytojus. Visa Biblija yra Kristaus apsiरेikšimas, tad Gelbėtojas troško, kad Jo sekėjai isitvirtintų Žodyje. Kai Jo regimo Artumo nebeliks, jų stiprybės šaltiniu turėjo tapti Žodis. Kaip ir Mokytojas, jie turėjo gyventi „kiekvienų žodžių, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (*Mato 4, 4*).

Kaip mūsų fizinį gyvenimą palaiko maistas, taip dvasinis gyvenimas palaikomas Dievo Žodžiu. Bet kiekviena siela turi pati pasisemti gyvybės iš Dievo Žodžio. Kaip turime patys pavalgyti, kad pasisotintume, taip patys turime priimti Žodį. Neužtenka jį gauti iš kitų žmonių apmąstymų. Turime uoliai gilintis į Bibliją ir prašyti Dievą pagalbos per Šventąją Dvasią, kad suprastume Jo Žodį. Turime imti vieną eilutę ir susikaupti tyrinėti, kad suprastume, ką norėjo pasakyti Dievas. Turime nuolat apie tai mąstyti, kol ši mintis įaugo mums į kraują ir mes suprasime, ką „pasakė Viešpats“.

Savo pažadais ir perspėjimais Jėzus turi galvoje *mane*. Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vienatinį Sūnų, kad *aš*, tikėdamas Jį, nepraeičiau, bet turėčiau amžinąjį gyvenimą. Patirtis, susijusi su Dievo Žodžiu, turi būti *mano* patirtimi. Malda ir pažadas, pamokymas ir perspėjimas skirti *man*. „Aš gyvenu, tačiau nebe *aš*, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaugojo save už mane.“ (*Galatams 2, 20*) Kai tikėjimas šitaip priima ir įsisavina tiesos principus, jie tampa esybės dalimi ir motyvuojančia gyvenimo jėga. Dievo Žodis, priimtas į sielą, formuoja mintis ir ugdą charakterį.

Nuotr. Sarah Murray

Jėzus jiems aiškiai pasakė: „Bet kai kurie iš jūsų netiki“, pridurdamas: „Štai kodėl Aš jums sakiau: niekas negali ateiti pas Mane, jeigu jam nėra duota Tėvo.“ Jis norėjo, kad jie suprastų – jeigu jų netraukia prie Jo, vadinasi, jų širdys nėra atviros Šventajai Dvasiai.

Tikėjimo akimis nuolatos žvelgdami į Jėzų, būsimieji sustiprinti. Savo alkstantiems, trokštantiesiems žmonėms Dievas dovanuoja brangiausius apreiškimus. Jie

atras Kristų kaip asmeninį Išgelbėtoją. Misdami Dievo Žodžiu, jie supras, kad jis yra dvasia ir gyvybė. Šis Žodis griauja igimtą, žemiškąją prigimtį ir suteikia

naują gyvenimą Jėzuje Kristuje. Šventoji Dvasia ateina pas žmogų kaip Guodėja. Dievo malonė keičia mokinių, ir jame ryškėja Jo atvaizdas; žmogus tampa naujas kūrinys. Meilė išstumia neapykantą, ir siela darosi panaši į Dievą. Štai ką reiškia gyventi „kiekvieną žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“. Tai yra valgyti Duoną, nužengiančią iš dangaus.

Kristus pasakė šventą, amžiną tiesą apie tai, kokie turėtų būti Jo ir Jo sekėjų santykiai. Jis žinojo charakterius tų, kurie tvirtino esą Jo mokiniai, o Jo žodžiai ištyrė jų tikėjimą. Jis paskelbė, kad jie turi tikėti ir elgtis pagal Jo mokymą. Visi, kurie Jį priima, turi tapti Jo prigimties dalininkai ir panašėti į Jį savo charakteriu. Tai apima ir savo puoselėjamą ambicijų atsisakymą. Tai reikalauja visiškai atsidavimo Jėzui. Tokie žmonės pašaukti būti pasiaukojantys, kuklūs ir nuolankios širdies. Norėdami gauti gyvenimo dovaną ir dangaus šlovę, jie turi eiti siauru taku, kuriuo keliavo Golgotos Vyras.

Toks išbandymas buvo pernelyg didelis. Entuziazmas tų, kurie siekė suimti Jį jėga ir paskelbti karaliumi, veikiai ataušo. Pasak jų, jiems atvėrė akis pokalbis sinagogoje. Dabar jie tarėsi esą nebeapgauti. Jiems atrodė, kad Jėzaus žodžiai tiesiogiai patvirtino, jog Jis nėra Mesijas ir per Jį jie negausią jokių žemiškų apdovanojimų. Jie džiaugėsi Jo gebėjimu daryti stebuklus, troško būti išvaduoti iš ligų ir kančios, bet Jo pasiaukojantis gyvenimas jiems nepatiko. Jiems nerūpėjo paslaptinga dvasinė karalystė, apie kurią Jis kalbėjo. Jis nebebuvo reikalingas tiems nenuoširdiems ir savanaudiškiems žmonėms, kurie anksčiau Jo ieškojo. Kadangi Jis nepanaudojo savo jėgos bei įtakos, kad išvaduotų juos iš romėnų, jie neturėjo su Juo nieko bendra.

Jėzus jiems aiškiai pasakė: „Bet kai kurie iš jūsų netiki“, pridurdamas: „Štai kodėl Aš jums sakiau: niekas negali ateiti pas Mane, jeigu jam nėra duota

Tėvo.“ Jis norėjo, kad jie suprastų – jeigu jų netraukia prie Jo, vadinasi, jų širdys nėra atviros Šventajai Dvasiai. „Juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai.“ (1 Korintiečiams 2, 14) Būtent tikėjimu žmogus regi Jėzaus šlovę. Kol per Šventąją Dvasią jam nesuteikiamas tikėjimas, ši šlovė būna paslėpta.

Sulaukę viešo priekaišto dėl savo netikėjimo, šie mokiniai dar labiau nutolo nuo Jėzaus. Jie buvo labai nepatenkinti ir, norėdami ižėisti Gelbėtoją bei įtikti nirstantiems fariziejams, jie nusigrėžė nuo Jėzaus ir su panieka Jį paliko. Jie pasirinko formą be dvasios, lukštą be branduolio. Ir savo sprendimo daugiau niekada nebepakeitė, nes toliau gyveno be Jėzaus.

„Jo rankoje – vėtyklė, ir Jis išvalys savo kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi.“ (Mato 3, 12) Tai buvo vienas iš valymo atvejų. Tiesos žodžiu pelai buvo atskirti nuo kviečių. Daugelis buvo pernelyg tušti ir užtikrinti savo teisumu, pernelyg mylėjo pasaulį, kad priimtų nusizeminimo gyvenimą; todėl jie nusigrėžė nuo Jėzaus. Daugelis elgiasi taip pat. Ir šiandien žmonės išbandomi taip, kaip tie mokiniai Kafarnaumo sinagogoje. Kai tiesa pasiekia širdį, žmonės mato, kad jų gyvenimas neatitinka Dievo valios. Jie supranta, jog turi radikaliai pasikeisti, bet nenori išsižadėti savęs. Jie pyksta, kai atskleidžiamos jų nuodėmės, ir sprunka šalin išsižeidę, kaip Jėzaus mokiniai, kurie murmėjo: „Kietį Jo žodžiai, kas gali jų klausytis!“

Tų žmonių ausims patiko liaupsinimas ir meilikavimas, o tiesa buvo nepageidautina – jie nenorėjo jos girdėti. Kai paskui Jėzų sekė minios, buvo pamaitinta daugybė žmonių ir skambėjo triumfo šūksniai, jie garsiai šlovino Viešpatį; tačiau kai tirianti Dievo Dvasia atskleidė jų nuodėmes ir liepė

jų atsizadėti, jie nusigręžė nuo tiesos ir nebevaikščiojo su Jėzumi.

Šiems nepatenkintiems mokiniams atsiskyrus nuo Kristaus, juos užvaldė kitokia dvasia. Tame, kuris anksčiau juos taip domino, jie nebeįžvelgė nieko patrauklaus. Jie susirado Jo priešus, nes jų darbai ir dvasia atitiko. Jie ėmė neteisingai aiškinti Jo žodžius, iškraipyti Jo teiginius ir abejoti Jo motyvais. Jie nuosekliai laikėsi savo pozicijos, rinkdami bet kokią informaciją, kuri galėjo būti panaudota prieš Jėzų; o tokį pasipiktinimą kurstė neteisingi pranešimai, kad Jo gyvybė pavojuje.

Greitai pasklido žinia, kad Jėzus iš Nazareto pats prisipažino nesąs Mesijas. Dėl to Galilėjoje liaudis atsigręžė prieš Jį, kaip prieš metus buvo Judėjoje. Gėda Izraeliui! Jie priėmė savo Išgelbėtoją tik dėl to, kad troško užkariautojo, kuris suteiktų jiems žemišką valdžią. Jiems reikėjo maisto, kuris sugenda, o ne peno, išliekančio ir amžinajame gyvenime.

Jėzus su skaudama širdimi žvelgė į mokinius, paliekančius Jį – žmonių Gyvenimą ir Šviesą. Jį neapsakomai skaudino suvokimas, kad Jo gailestingumas nevertinamas, Jo meilė nereikalinga, Jo malonė paniekinta, o Jo siūlomas išgelbėjimas atstumtas. Taip pakrypę įvykiai padarė Jį Skausmų vyru ir supažindino su širdgėla.

Nemėgindamas sulaikyti Jį paliekančiųjų, Jėzus atsigręžė į Dvyliką ir paklausė: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“ Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir pažinome, kad Tu – Dievo Šventasis.“

„Pas ką mes eisime?!“ Izraelio mokytojai buvo formalizmo vergai. Fariziejai ir sadukiejai nuolat kivirčijosi tarpusavyje. Palikti Jėzų reiškė patekti tarp ritualų bei apeigų saugotojų ir ambicingų žmonių, kurie siekė sau šlovės. Nuo tada, kai mokiniai priėmė Kristų, jie patyrė daugiau ramybės bei džiaugsmo nei per visą savo ankstesnį gyvenimą. Kaip jie galėjo

grįžti pas tuos, kurie tyčiojosi iš nusi-dėjėlių Draugo ir Jį persekiojo? Jie taip ilgai laukė Mesijo; štai Jis atėjo, todėl jie negalėjo nusigręžti nuo Jo Artumo į tuos, kurie troško Jo gyvybės ir persekiojo juos už tai, kad jie tapo Jo sekėjais.

„Pas ką mes eisime?!“ Atsitraukti nuo Kristaus mokymo, Jo meilės ir gailestingumo pamokų ir eiti į netikėjimo tamsą, pasaulio nedorybes? Nors daugelis, re-gėję nuostabius Išgelbėtojo darbus, Jį paliko, Petras išreiškė mokinių tikėjimą: „Tu – Dievo Šventasis.“ Vien nuo min-ties, kad gali prarasti šį sielos inkarą, juos apimdavo baimė ir sielvartas. Likti be Išgelbėtojo reiskė nevaldomu laivu išplaukti į tamsią, audringą jūrą...

Daugelis Jėzaus žodžių ir veiksmų ribotam protui atrodo paslaptingi, ta-čiau kiekvienas iš jų mūsų atpirkimo darbe turi konkretų tikslą; viskas mūsų gyvenime turi savo paskirtį, kad duotų savo vaisių. Jeigu mes gebėtume suprasti Dievo ketinimus, pamatytume, jog viskas yra svarbu, tobula ir atitinka Jo misiją.

Nors kol kas negalime suvokti Dievo darbų ir kelių, galime įžvelgti Jo didžiulę meilę, kuri yra visų Jo santykių su žmo-gumi pagrindas. Tas, kuris glaudžiai susijęs su Jėzumi, supras didįjį maldin-gumo slėpinį. Jis atpažins, jog Dievas iš savo gailestingumo bara, ištiria charak-terį ir apšviečia širdies sumanymus.

Atskleisdamas išbandančią tiesą, kuri privertė daugelį mokinių nusigręžti nuo Jo, Jėzus žinojo, kokios bus Jo žodžių pasekmės, tačiau Jis turėjo įgyvendinti savąjį gailestingumo tikslą. Jis numatė, kad sunkią valandą kiekvienas iš Jo mylimų mokinių bus skaudžiai ištirtas. Jo kančia Getsemanėje, Jo išdavimas ir nukryžiuavimas daugeliui bus sunkiausias išbandymas. Jeigu ne ankstesnis išmėginimas, prie jų dar būtų šliejosi ir tie, kurie veikė iš savanaudiškų pas-katų. Kai jų Viešpats buvo pasmerktas teismo salėje; kai dar taip neseniai Jį šlo-vinusi minia dabar švilpė ir užgauliojo;

kai džiūgaudama šaukė: „Ant kryžiaus Jį!“, – kai buvo nuviltos jų pasaulietiškos ambicijos, šie savanaudžiai, atsizadėję Jėzaus, būtų sukėlę mokiniams daug kartėlio ir širdgėlos, kuri būtų prisidėjusi prie jų liūdesio ir nusiminimo, patiriamo žlugus jų labiausiai puoselėtoms viltims. Tą niūrią valandą nuo Jėzaus nusigrėžusiųjų pavyzdys galėjo patraukti paskui

juos ir kitus. Tačiau Jėzus leido įvykti šiam persilaužimui tuomet, kai asmeniniu Artumu Jis vis dar galėjo stiprinti tikrųjų sekėjų tikėjimą.

Gailestingasis Atpirkėjas, viską žinodamas apie Jo laukiančią lemtį, rūpestingai lygino savo mokiniams kelią, ruošė juos didžiausiems sunkumams ir stiprino paskutiniam išbandymui!

42 SKYRIUS

PAPROČIAI

*Šis skyrius pagrįstas Mato 15, 1–20;
Morkaus 7, 1–23*

RAŠTO AIŠKINTOJAI ir fariziejai, tikėdamiesi pamatyti Jėzų per žydų Velykas, paspėdė Jam spastus. Tačiau Jėzus, žinodamas jų tikslą, nedalyvavo šiame susibūrimė. Tuomet pas Jėzų susirinko „fariziejų ir keli Rašto aiškintojai“. Kadangi Jis nėjo pas juos, jie atėjo pas Jį. Kurį laiką atrodė, kad Galilėjos gyventojai priims Jėzų kaip Mesiją ir hierarchijos valdžia tame krašte žlugs. Dvylikos misija, liudijanti, kaip toli siekia Kristaus darbas, ir labiau tiesiogiai vedanti mokinius į konfliktą su rabinais, iš naujo pakurstė Jeruzalės vyresniųjų pavydą. Sekliai, kuriuos jie buvo išsiuntę į Kafarnaumą Jėzaus tarnystės pradžioje ir kurie mėgino apkaltinti Jį šabo (sabatos) dienos nesilaikymu, dabar buvo pasimėtę; tačiau rabinai toliau atkakliai siekė savo tikslo. Dabar jau kiti buvo išsiųsti stebėti Jėzaus veiksmus ir ieškoti, kuo Jį apkaltinti.

Kaip ir anksčiau, iš esmės Jis buvo kaltinamas Dievo Įstatymą lydinčių papročių nepaisymu. Jie buvo sukurti neva tam, kad sergėtų Įstatymo laikymąsi, bet imta laikyti šventesniais už patį Įstatymą. Kai jie susikirsdavo su įsakymais, duotais ant Sinajaus, pirmenybė buvo teikiama rabinų reikalavimams.

Iš visų papročių uoliausiai buvo brukamas apeiginis apsisvalymas. Tam tikrų apeigų neatlikimas prieš valgį buvo laikomas sunkia nuodėme, už kurią esą bus baudžiama ir šiame, ir būsimajame pasaulyje; buvo laikoma, kad su tokiu pažeidėju reikia susidoroti.

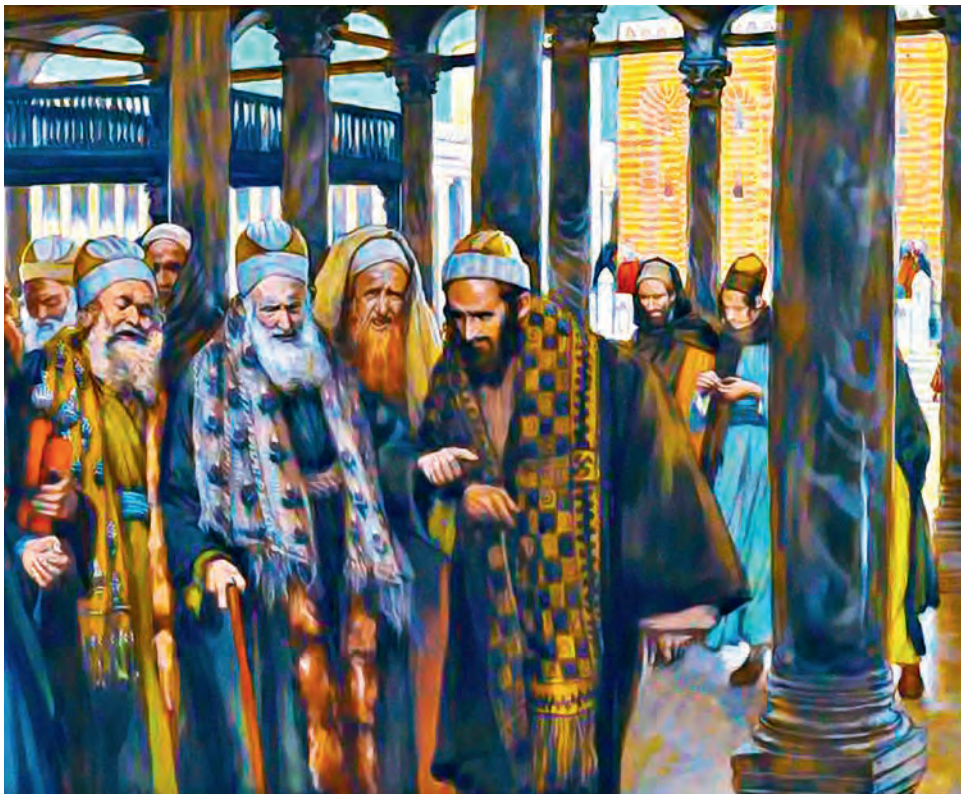
Apsivalymo taisyklių buvo begalė. Joms išmokyti kažin ar būtų užtekę viso

gyvenimo. Gyvenimas tų, kurie mėgino laikytis rabinų reikalavimų, buvo viena ilga kova su apeiginiu susiteršimu, nesibaigiantys apsiplovimai ir apsisvalymai. Į painias apeigas, kurių Dievas nereikalavo, pasinėrusių žmonių dėmesys nukrypo nuo didžiųjų Jo Įstatymo principų.

Kristus ir Jo mokiniai neatlikinėjo šių apeiginių apsiplovimų, todėl sekliai ėmė tuo grįsti savo kaltinimus. Tiesa, atvirai Kristaus jie nepuolė, bet atėjo pas Jį kritikuodami Jo mokinius. Minios akivaizdoje jie paklausė: „Kodėl Tavo mokiniai laužo prosenių paprotį? Jie prieš valgi nesimazgoja rankų.“

Kaskart, kai tiesos žinia pasiekia širdis su ypatinga jėga, šėtonas pakursto savo šalininkus pradėti ginčus dėl kokios nors smulkmenos. Taip jis stengiasi nukreipti dėmesį nuo pagrindinio klausimo. Vos tik prasideda koks nors geras darbas, atsiranda priekabių ieškotojų, pasirengusių ginčytis dėl formalumų ir smulkmenų, kad nukreiptų žmonių mintis nuo tikros realybės. Kai Dievas ketina kaip nors ypatingai pasitarnauti savo vaikams, jie neturi ištraukti į kivirčius, kurie juos tik prazudys. Svarbiausias klausimas mums yra toks: Ar aš tikiu Dievo Sūnų išgelbėjančiu tikėjimu? Ar mano gyvenimas atitinka Dievo Įstatymą? „Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą, o kas nenori Sūnaus tikėti – gyvenimo nematys.“ „Iš to patiriame, jog esame Jį pažinę, kad laikomės Jo įsakymų.“ (Jono 3, 36; 1 Jono 2, 3)

Jėzus nemėgino ginti nei savęs, nei savo mokinių. Jis neatsakė į metamus

Kaskart, kai tiesos žinia pasiekia širdis su ypatinga jėga, šėtonas pakursto savo šalininkus pradėti ginčus dėl kokios nors smulkmenos. Taip jis stengiasi nukreipti dėmesį nuo pagrindinio klausimo. Vos tik prasideda koks nors geras darbas, atsiranda priekabių ieškotojų, pasirengusių ginčytis dėl formalumų ir smulkmenų, kad nukreiptų žmonių mintis nuo tikros realybės. Kai Dievas ketina kaip nors ypatingai pasitarnauti savo vaikams, jie neturi įsitraukti į kivirčus, kurie tik prazudys jų sielas.

kaltinimus, o toliau rodė, kokia dvasia veda šiuos žmonių prasimanytų ritualų sergėtojus. Jis pateikė jiems pavyzdį, ką jie nuolatos daro ir darė prieš pat ateidami pas Jį. „Puikiai jūs apeinate Dievo įsakymą, norėdami išsaugoti savo papročius! Antai Mozė yra pasakęs: ‘Gerbk savo tėvą ir motiną’, ir: ‘Kas keiktų tėvą ar motiną, mirte tenumiršta.’ O štai jūs sakote: Jei žmogus pasako savo tėvui ar motinai: ‘Tebūnie korbanas (tai yra: auka Dievui), kuo turėčiau tave

sušelpiti’, – tuomet jūs nebeleidžiate jam padėti tėvui ar motinai.“ Jie buvo atmetę penktąjį įsakymą kaip nereikšmingą, bet tiksliai laikėsi vyresniųjų sukurtų tradicijų. Jie mokė žmones, kad savo nuosavybės atidavimas šventyklai yra šventesnė pareiga net už paramą savo tėvams ir kad, net ištikus nelaimei, didžiulė šventvagystė skirti tėvui ar motinai dalį to, kas buvo šitaip pašvęsta. Nepareigingam vaikui užteko paskelbti savo nuosavybę „korbanu“ taip pašvenčiant ją Dievui, ir

jis galėjo ja naudotis, kol gyvas, o po jo mirties ji atitekdavo šventyklai. Taip jis galėjo negerbti savo tėvų, prisidengdamas tariamu pasisventimu Dievui.

Jėzus niekada nei žodžiu, nei darbu nepaneigė žmogaus pareigos atnašauti Dievui dovanas ir aukas. Pats Kristus davė visus Įstatymo nurodymus dešimtinų ir aukojimų klausimu. Gyvendamas žemėje Jis pagyrė vargšę moterį, visą savo turtą paaukojusią šventyklos išdui. Tačiau tariamas kunigų ir rabinų uolumas dėl Dievo tebuvo mėginimas pridengti jų troškimą išaukštinti save. Jie apgaudinėjo žmones, užkraudami jiems sunkias naštas, kurių Dievas neliepė nešioti. Net Kristaus mokiniai nebuvo visiškai laisvi nuo paveldėtų prietarų bei rabinų valdžios jungo. Dabar, atskleidamas tikrąją rabinų dvasią, Jėzus norėjo išvaduoti iš tradicijų vergijos visus, kurie iš tikrųjų troško tarnauti Dievui.

„Veidmainiai! – pasakė Jis, kreipdamasis į seklius, – gerai apie jus pranašavo Izaijas: ‘Ši tauta šlovina Mane lūpomis, bet jos širdis toli nuo Manęs. Veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių išgalvotų priesakų.’“ Kristaus žodžiai parodė visą fariziejiškumo sistemą. Jis paskelbė, kad labiau vertindami savo reikalavimus nei Dievo priesakus, rabinai iškelia save aukščiau Dievo.

Pasiuntiniai iš Jeruzalės nesitvėrė pykčiu. Jie negalėjo apkaltinti Kristų pažeidinėjant ant Sinajaus duotą Įstatymą, nes Jis kalbėjo kaip Įstatymo gynėjas nuo papročių. Jo pristatyti didieji Įstatymo reikalavimai pasirodė aiškiai prieštaraujantys niekingoms žmonių sugalvotoms taisyklėms.

Miniai, o vėliau išsamiau savo mokiniams, Jėzus aiškino, kad žmogų sutęsia ne tai, kas į jį patenka, o tai, kas iš jo išeina. Tyrumas ir netyrumas susiję su siela. Žmogų sutęsia ne išorinių apeigų nesilaikymas, o Dievo Įstatymo laužymas, pikti darbai, blogi žodžiai, nedoros mintys.

Mokiniai pastebėjo, kaip ištūžo sekliai, kai buvo atskleistas jų neteisingas mokymas. Matė piktus žvilgsnius, girdėjo pusbalsiu tariamus nepasitenkinimo ir keršto žodžius. Užmiršę, kaip dažnai Kristus parodydavo, jog skaito širdis kaip atverstą knygą, jie papasakojo Jam, kokią poveikį padarė Jo žodžiai. Tikėdamiesi, kad Jis nuramins įširdusius tarnautojus, jie paklausė: „Ar žinai, kad fariziejai pasipiktino išgirdę tuos žodžius?“

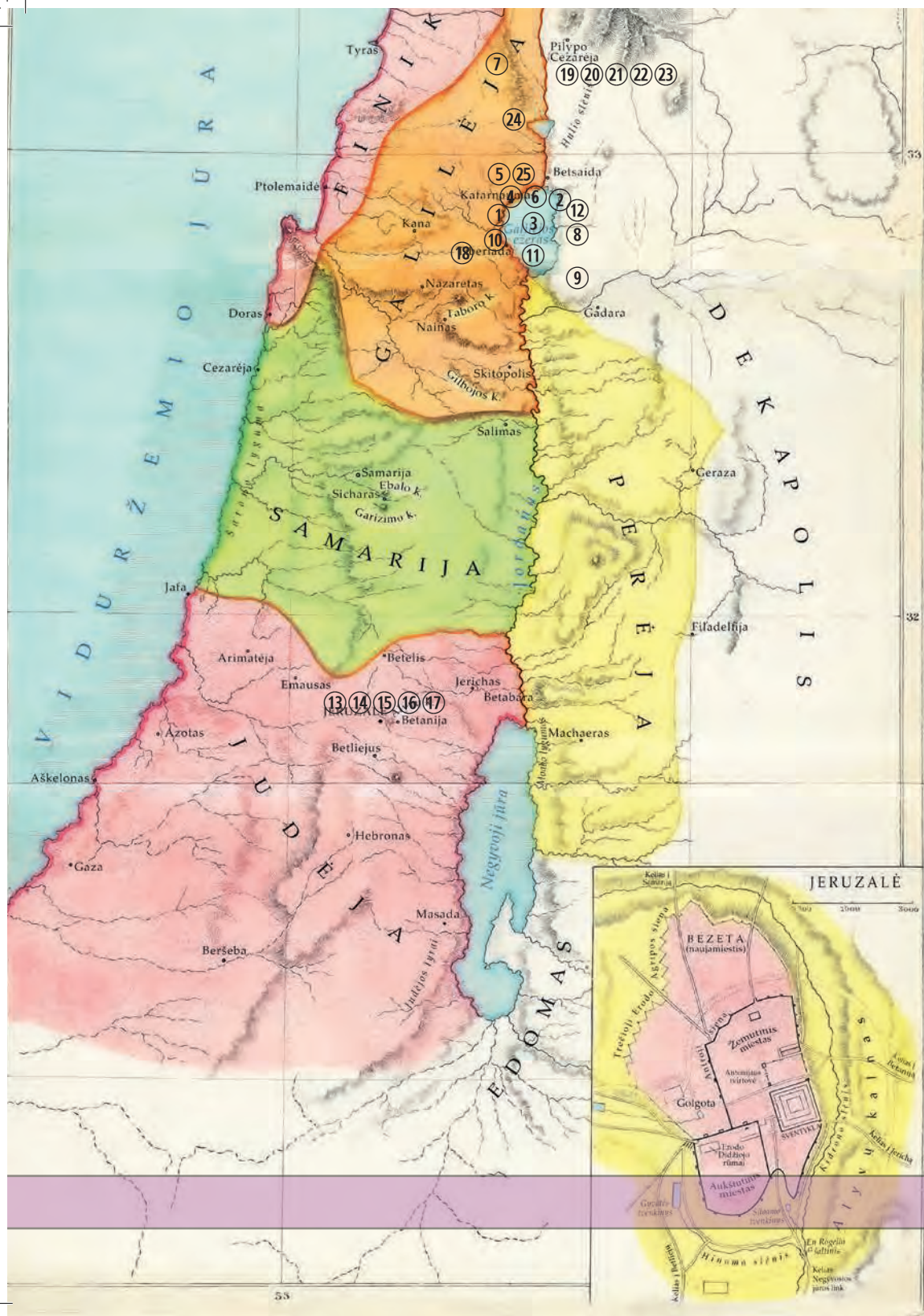
Jėzus atsakė: „Kiekvienas augalas, kurio nesodino Mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas.“ Rabinų taip vertinami papročiai ir tradicijos buvo šio pasaulio – ne iš Dangaus. Kad ir koks būtų buvęs jų autoritetas tarp žmonių, jie negalėjo atlaikyti Dievo išbandymo. Kiekvienas žmogaus prasimanymas, kuriuo buvo pakeisti Dievo įsakymai, bus paskelbtas Beverčiu tą dieną, kai „Dievas kiekvieną pasaulį atsakytų už darbą, net slaptą – ir gerą, ir blogą“ (*Mokytojo 12, 14*).

Dievo įsakymų keitimas žmonių sugalvotais reikalavimais nesiliauja. Net tarp krikščionių esama institucijų ir papročių, kurios neturi kito pagrindo, kaip protėvių tradicijos. Tosios institucijos, besiremiančios vien žmonių valdžia, išstūmė tai, kas nurodyta Dievo. Žmonės laikosi savo tradicijų, puoselėja papročius ir nekenčia visų, kurie nori parodyti, kad jie klysta. Šiomis dienomis, kai esame raginami atkreipti dėmesį į Dievo įsakymus ir tikėjimą Jėzumi, matome tą patį priešišumą, kuris pasireiškė Kristaus laikais. Apie Dievo likutį parašyta: „Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą.“ (*Aprėiškimo 12, 17*)

Bet „kiekvienas augalas, kurio nesusodino Mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas“. Vietoj vadinamųjų Bažnyčios tėvų autoriteto Dievas įpareigoja mus priimti amžinojo Tėvo, dangaus ir žemės Viešpaties Žodį. Tik Šventajame Rašte tiesa nėra sumaišyta su paklydimais. Dovydas pasakė: „Ilgijau daugiau

ižvalgos už savo mokytojus, nes Tavo įsakai – mano užsiėmimas. Įgijau daugiau supratimo už seniūnus, nes laikausi Tavo įsakų.“ (*Psalmė 119, 99–100*) Tegul visi, kurie paklūsta žmonių valdžiai ir

laikosi Bažnyčios papročių ar tėvų tradicijų, atkreipia dėmesį į perspėjimą, skambantį Kristaus žodžiuose: „Veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių išgalvotų priesakų.“

SINOPTINĖS EVANGELIJOS, IV DALIS

PASITRAUKIMAS IŠ VIEŠOSIOS TARNYSTĖS

Nuo Jono Krikštytojo mirties iki paskutinės kelionės iš Galilėjos
(Trečioji Pascha 30 m. po Kr. – ruduo 30 m. po Kr.)

Įvykio Nr.	Žemėlapių Nr.		Mato	Morkaus	Luko	Jono
68	①	Dvylikos sugrįžimas	–	6, 30	9, 10	–
69	②	Persikėlimas per ežerą, penkių tūkstančių pamaitinimas	14, 13–21	6, 30–44	9, 10–17	6, 1–15
70	③	Jėzus eina vandeniu	14, 22–33	6, 45–52	–	6, 15–21
71	④	Išgydymai Genezarete	14, 34–36	6, 53–56	–	–
72	⑤	Pokalbis sinagogoje	–	–	–	6, 22–7, 1
73	⑥	Mokiniai valgo nemazgotomis rankomis	15, 1–20	7, 1–23	–	–
74	⑦	Kanaanietės dukters išgydymas	15, 21–28	7, 24–30	–	–
75	⑧	Aklų, raišų ir kitokių išgydymas	15, 29–31	7, 31–37	–	–
76	⑨	Keturių tūkstančių pamaitinimas	15, 32–39	8, 1–10	–	–
77	⑩	Fariziejai vėl reikalauja ženkle	16, 1–4	8, 11–12	–	–
78	⑪	Jėzus perspėja mokinius dėl fariziejų	16, 5–12	8, 13–21	–	–
79	⑫	Neregio išgydymas Betsaidoje	–	8, 22–26	–	–
80	⑬	Jėzus palapinių šventėje	–	–	–	7, 2–52
81	⑭	Moteris pagauta svetimaui	–	–	–	7, 52–8, 11
82	⑮	Jėzaus mokymas. Mėginimas Jį nužudyti	–	–	–	8, 12–52
83	⑯	Aklo gimusio išgydymas	–	–	–	9, 1–38
84	⑰	Pokalbiai. Jėzus gerasis Ganytojas	–	–	–	9, 39–10, 21
85	⑱	Jėzus sugrįžta į Galilėją	–	–	–	–
86	⑲	Dievystės išpažinimas Pilypo Cezarėjoje	16, 13–23	8, 27–33	9, 18–22	–
87	⑳	Jėzus kreipiasi į žmones	16, 24–28	8, 34–9, 1	9, 23–27	–
88	㉑	Atsimaitymas	17, 1–9	9, 2–10	9, 28–36	–
89	㉒	Jėzus aiškina apie Elijo atėjimą	17, 10–13	9, 11–13	–	–
90	㉓	Apsėsto berniuko išgydymas	17, 14–21	9, 14–29	9, 37–43	–
91	㉔	Jėzus kalba apie savo mirtį ir prisikėlimą	17, 22–23	9, 30–32	9, 43–45	–
92	㉕	Stebuklingai parūpinti pinigai mokesčiams	17, 24–27	–	–	–
93	㉖	Ginčas, kas didžiausias. Pokalbiai	18, 1–35	9, 33–50	9, 46–50	–

ŠIE ĮVYKIAI TĘSIASI NUO TREČIOSIOS PASCHOS 30 M. PR. KR.
IKI RUDENS 30 M. PR. KR.

43 SKYRIUS

PRALAUŽTOS UŽTVAROS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 15, 21–28;
Morkaus 7, 24–36*

PO SUSITIKIMO su fariziejais Jėzus išvyko iš Kafarnaumo, keliavo per Galilėją ir pasuko į kalnuotą kraštą Finikijos pasienyje. Pažvelgęs į vakarus, Jis galėjo matyti apačioje, slėnyje, plytinčius Tyro ir Sidono miestus su jų pagoniškomis šventyklomis, didingais rūmais, turgumis ir laivų knibždančiais uostais. Toliau tyvuliavo mėlyna Viduržemio jūra, per kurią Evangelijos pasiuntiniai turėjo nešti gerąją naujieną į didžiausios pasaulio imperijos centrus. Tačiau tam dar nebuvo atėjęs metas. Dabar Jėzus turėjo paruošti mokinius jų misijai. Atvykęs į šį kraštą Jis tikėjosi rasti nuošalią vietelę, kurios nepavyko aptikti Betsaidoje. Tačiau tai buvo ne vienintelis šios kelionės tikslas.

„Ir štai iš ano krašto atėjo viena moteris kanaanietė ir šaukė: ‘Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau! Mano dukterį baisiai kankina demonas!’“ (Mato 15, 22) Šio krašto gyventojai buvo kilę iš senos kanaaniečių tautos. Jie buvo stabmeldžiai, žydų niekinami ir nekenčiami. Šiai klasei priklausė ir moteris, dabar atėjusi pas Jėzų. Ji buvo pagonė, todėl negalėjo naudotis privalumais, kuriais kasdien mėgavosi žydai. Tarp finikiečių gyveno daug žydų, ir žinia apie Kristaus darbą jau buvo pasiekusi šį kraštą. Kai kurie jau buvo klausęsi Jo žodžių ir matę Jo nuostabius darbus. Ši moteris buvo girdėjusi apie pranašą, kuris esą gydė įvairiausias ligas. Sužinojus apie Jo galią, jos širdyje išsižiebė viltis. Skatinama

motiniškos meilės, ji nusprendė papasakoti Jam, kas nutiko jos dukrai. Ji ryžtingai siekė atnešti savo nelaimę Jėzui. Jis turįs išgydyti jos vaiką. Ji jau buvo kreipusis pagalbos į pagonių dievus, bet viskas veltui. Kartais ją apnikdavo liūdnos mintys: „Kuo man gali padėti šis žydų mokytojas?“ Tačiau ją vis pasiekdavo žinia, kad Jis išgydo visus, kurie pas Jį ateina, – ir turtingus, ir vargšus. Taigi ji pasiryžo neprarasti vienintelės vilties.

Kristus žinojo šios moters situaciją. Jis žinojo, kad ji trokšta su Juo susitikti ir atsirado jos kely. Numaldęs jos sielvartą, Jis galėjo pateikti gyvą pavyzdį pamokoje, kurią ketino išdėstyti. Tam į šį kraštą Jis atsivedė ir savo mokinius. Jis norėjo, kad jie pamatytų, kokiaje nežinioje skendi prie Izraelio žemių esantys miestai ir kaimai. Žmonės, kuriems buvo suteikta galimybė suprasti tiesą, ne nenučiuokė apie aplinkinių poreikius. Nebuvo dedama jokių pastangų padėti tamsoje esančioms sieloms. Žydų išdidumo pastatyta siena net mokiniams trukdė užjausti pagonių pasaulį. Tačiau šios užtvaros turėjo būti pralaužtos.

Kristus ne iš karto atsakė į moters prašymą. Šią nekenčiamos tautos atstovę Jis priėmė kaip būtų priėmęs žydą. Tuo Jis norėjo parodyti mokiniams, kaip šaltai ir beširdiškai tokiu atveju pasielgtų žydai. Paskui Jis su užuojauta išklausė moterį ir išpildė jos prašymą, leisdamas suprasti, kaip tokioje nelaimėje turėtų elgtis mokiniai.

Nors Jėzus atsiliepė ne išsyk, bet moteris neprarado tikėjimo. Jis ėjo tarsi jos negirdėdamas, o ji sekė iš paskos ir vis prašė. Suerzinti jos įkyrumo, mokiniai paprašė Jėzų ją išklausyti. Matydami, kad Mokytojas nekreipia į ją dėmesio, jie nusprendė, jog žydų nusistatymas prieš kanaaniečius Jam priimtinas. Tačiau moteris kreipėsi į gailestingąjį Gelbėtoją, ir atsakydamas į mokinių prašymą Jėzus tarė: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis.“ Nors šis atsakymas atrodė atitinkas žydų nuostatas, tai buvo užslėptas priekaištas mokiniams, kurių jie suprato tik vėliau, mat jis priminė jiems tai, ką Jėzus dažnai buvo kartojęs, – kad Jis atėjo į pasaulį gelbėti visų, kurie Jį priims.

Moteris dar karščiau maldavo padėti, puolė Kristui į kojas ir šaukė: „Viešpatie, padėk man!“ Jėzus vis dar neva nepaisydamas jos maldavimų, pagal bejausmių žydų nuostatas, atsšovė: „Nedera imti vaikų duoną ir mesti šunėiams.“ Tai reiškė, jog nedera dalyti Dievo išrinktajai tautai skirtų palaiminimų svetimšaliams ir ne izraelitams. Kiek mažiau uolų prašytoją toks atsakymas būtų visiškai išmušęs iš vėžių. Tačiau toji moteris įžvelgė savo galimybę. Po tariamu Jėzaus šaltumu ji matė užuojautą, kurios Jis neįstengė nuslėpti. Tad atsakė: „Taip, Viešpatie, bet ir šunėčiai ėda trupinius, nukritusius nuo šeimininko stalo.“ Kai šeimos vaikai valgo prie tėvo stalo, net šunėčiai nelieta nepašerti. Jie turi teisę susirinkti nuo stalo nukritusius trupinius. Tad jeigu tiek daug palaiminimų skirta Izraeliui, nejaugi negali būti palaiminimo ir jai? Ji laikoma šunimi, bet nejaugi ji kaip šunytis negali pretenduoti į Jo apstybės trupinius?

Jėzus buvo ką tik atsitraukęs nuo savo darbų, nes Rašto aiškintojai ir fariziejai kėsinosi į Jo gyvybę. Jie murmėjo ir skundėsi. Jie demonstravo savo netikėjimą bei kartėlį ir atsisakė priimti taip laisvai siūlomą išgelbėjimą. Ir štai Kristus sutinka vieną nelaimingos bei

Ji maldavo trupinių, nukritusių nuo Mokytojo stalo. Jeigu ji galinti naudotis šuns privilegijomis, ji mielai sutiko būti laikoma šunimi. Ji neturėjo jokių tautinių ar religinių prietarų arba išdidumo, kuris būtų daręs įtaką jos veiksams, taigi iš karto pripažino Jėzų kaip Atpirkėją bei Tą, kuris gali atlikti viską, ko ji prašo. Išgelbėtojas buvo patenkintas. Jis ištyrė jos tikėjimą Juo. Bendraudamas su ja Jis parodė, kad moteris, kuri buvo laikoma Izraelio atstumtąja, yra nebe svetima, o Dievo šeimos vaikas.

niekinamos tautos atstovę, kuriai teko malonė pajusti Dievo Žodžio šviesą. Tačiau ji iš karto atsidadė dieviškajai Kristaus įtakai ir tvirtai tikėjo Jo gebėjimu išpildyti jos prašymą. Ji maldavo trupinių, nukritusių nuo Mokytojo stalo. Jeigu ji galinti naudotis šuns privilegijomis, ji mielai sutiko būti laikoma šunimi.

Ji neturėjo jokių tautinių ar religinių prietarų arba išdidumo, kuris būtų daręs įtaką jos veiksams, taigi iš karto pripažino Jėzų kaip Atpirkėją bei Tą, kuris gali atlikti viską, ko ji prašo.

Išgelbėtojas buvo patenkintas. Jis ištyrė jos tikėjimą Juo. Bendraudamas su ja Jis parodė, kad moteris, kuri buvo laikoma Izraelio atstumtąja, yra nebe svetima, o Dievo šeimos vaikas. Ir kaip vaikas ji turi privilegiją naudotis Tėvo dovanomis. Taigi Kristus išpildė jos prašymą ir užbaigė pamoką mokiniams. Atsigręžęs į ją su gailesčiu ir meile, Jis pasakė: „O moterie, didis tavo tikėjimas! Tebūnie tau, kaip prašai.“ Tą valandą jos dukra tapo sveika, demonas jos nebekankino. Moteris pasišalino dėkodama Išgelbėtojų ir džiaugdamasi atsakymu į savo malda.

Tai buvo vienintelis stebuklas, kurį Jėzus padarė šioje kelionėje. Kad ji atliktų, Jis keliavo iki Tyro ir Sidono pasienio. Jis norėjo palengvinti kenčiančios moters dalį ir kartu palikti niekinamai tautai savo gailestingumo pavyzdį, kurį mokiniai galėtų prisiminti, kai Jo nebebus šalia. Jis troško išvesti juos iš jų žydiško išskirtinumo, kad jie būtų suinteresuoti dirbti ne tik savo tautai, bet ir kitiems žmonėms.

Jėzus norėjo atskleisti gilia per amžius paslėptą tiesą, kad pagonys turi būti bendrapaveldėtojai kartu su žydais ir „dalininkai pažado Kristuje Jėzuje per Evangeliją“ (*Efeziečiams 3, 6*). Šią tiesą mokiniai įsisavino lėtai, ir dieviškasis Mokytojas skyrė tam ne vieną pamoką. Atlygindamas už Kafarnaumo šimtiniųko tikėjimą ir skelbdamas Evangeliją Sicharo gyventojams, Jis jau buvo parodęs, kad nepritaria žydų netolerancijai. Tačiau samariečiai šį bei tą žinojo apie Dievą, o šimtiniųkas parodė palankumą Izraeliui. Dabar Jėzus suvedė mokinius su šia pagone, kurią jie nelaike niekuo geresne už jos tautiečius, kad ji susilauktų malonės iš Jėzaus. Jis pateikė pavyzdį, kaip reikėtų elgtis su tokiu

žmogumi. Mokiniai pagalvojo, kad Jėzus pernelyg laisvai švaistosi savo malonės dovanomis. O Jis norėjo parodyti, kad Jo meilės neapsprendžia nei rasė, nei tautybė.

Sakydamas: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“, Jėzus konstatavo tiesą ir pasitarnaudamas kanaanietei Jis įgyvendino savo misiją. Toji moteris buvo viena iš pražuvusių avių, kurią izraelitai turėjo gelbėti. Tai buvo jiems skirtasis darbas, kurį jie buvo apleidę ir kurį dabar atliko Kristus.

Šis veiksmas labiau atvėrė mokinių protus darbui, kuris jų laukė tarp pagonių. Jie išvydo platų savo tarnavimo lauką už Judėjos ribų. Jie išvydo širdis, kamuojamas sielvarto, kurio nepažino patyrusieji didesnę malonę. Tarp tų, kuriuos jie buvo išmokyti niekinti, buvo žmonių, laukiančių galingojo Gydytojo pagalbos ir trokštančių tiesos šviesos, kuri taip gausiai liejosi žydams.

Vėliau, kai žydai dar ryžtingiau nusi- grėžė nuo mokinių, nes šie paskelbė Jėzų pasaulio Gelbėtoju, ir kai Kristaus mirtis sugriovė sieną tarp žydų ir pagonių, ši ir kitos panašios pamokos liudijo apie papročių ar tautybės neribojamą Evangelijos darbą bei nukreipė jų žingsnius.

Išgelbėtojo apsilankymas Finikijoje ir ten atliktas stebuklas turėjo dar platesnį tikslą. Šis darbas buvo atliktas ne tik nelaimės prisilėgtai moteriai ar net Jo mokiniams bei tiems, kuriems buvo skirti jų darbai, bet ir tam, „kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per Jo vardą“ (*Jono 20, 31*). Tie patys veiksniai, kurie atstumdavo žmones nuo Kristaus prieš aštuoniolika amžių,* egzistuoja ir šiandien. Dvasia, pastačiusi sieną tarp žydų ir pagonių, vis dar veikia. Išdidumas ir prietarai išaugino storus

* Šis veiksmas pirmą kartą išleistas 1898 m. (*Red. past.*)

mūrus, skiriančius įvairias žmonių klases. Kristus ir Jo misija buvo aiškinami neteisingai, todėl daugeliui atrodo, kad jie tiesiog atkirsti nuo Evangelijos. Tačiau tegul žmonės nesijaučia atskirti nuo Kristaus. Nėra žmogaus ar velnio sukurtų užtvarų, kurių neįveiktų tikėjimas.

Tikėjimas padėjo finikietei pralaužti užtvaras, pastatytas tarp žydų ir pagonių. Nepaisant įvairių veiksmų, kurie galėjo išmušti ją iš vėžių ir paskatinti suabejoti, ji pasitikėjo Gelbėtojo meile. Kristus nori, kad mes pasitikėtume Juo būtent taip. Išgelbėjimo palaiminimai skirti kiekvienai širdžiai. Tik pats žmogus gali atsisakyti tapti pažado Kristuje per Evangeliją dalininku.

Kastos Dievui kelia pasibjaurėjimą. Tokio pobūdžio dalykus Jis ignoruoja.

Jo akyse visi žmonės vienodai vertingi. „Iš vienos šaknies Jis išvedė visą žmonių giminę, kuri gyvena visoje žemėje. Tai Jis nustatė aprėžtus laikus ir apsigyvenimo ribas, kad žmonės ieškotų Dievo ir tarytum apčiuopomis Jį atrastų, nes Jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų.“ Pas Jį kviečiami ateiti ir kartu gyventi visi, nepriklausomai nuo amžiaus, rango, tautybės ar religinių privilegijų. „Nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo.“ „Turtuolis ir vargšas turi ryši: jų abiejų Kūrėjas yra Viešpats.“ „Kas tik Jį tiki, neliks sugėdintas. Nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats visų Viešpats, turįs turtą visiems, kurie Jo šaukiasi: 'Kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.'“ (*Apaštalų darbų 17, 26–27; Galatams 3, 28; Patalių 22, 2; Romiečiams 10, 11–13*)

TIKRASIS ŽENKLAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 15, 29–39; 16, 1–12;
Morkaus 7, 31–37; 8, 1–21*

PALIKES TYRO sritis, Jėzus per Sidoną atėjo prie Galilėjos ežero, į Dekapolio krašto vidurį.“ (*Morkaus 7, 31*)

Būtent Dekapolio krašte buvo pagydytas Gergezos apsėstasis. Čia žmonės, pasipiktinę kiaulių bandos sunaikinimu, liepė Jėzui pasišalinti iš jų tarpo. Tačiau jie klausėsi Jo paliktų pasiuntinių, ir vėl kilo noras su Juo susitikti. Jėzui grįžus į tą kraštą, susirinko minia, ir Jam buvo atvestas sunkiai kalbantis kurčius. Jėzus pagydė tą žmogų ne vien žodžiu, kaip darydavo anksčiau. Pasivedęs jį atokiau nuo minios, Jis uždėjo jam ant ausų pirštus ir palietė jo liežuvį. Pažvelgęs į dangų Jis atsiduso, mat pagalvojo apie ausis, kurios neatsisvers tiesai, ir liežuvius, kurie neišpažins Atpirkėjo. Sulig žodžiu „Atsiverk!“ žmogui sugrįžo kalba, ir, nepaisydamas įsakymo niekam apie tai nepasakoti, jis skelbė plačiai apie savo išgydymą.

Jėzus užkopė į kalną. Minia plūdo pasukui Jį, vedė ligonius ir luošius, guldė juos Jam po kojomis. Jis visus juos išgydė, ir žmonės, nors ir pagony, šlovino Izraelio Dievą. Tris dienas jie būriavosi aplink Gelbėtoją – naktimis miegodavo po atviru dangumi, o dienomis godžiai brovėsi arčiau, kad girdėtų Kristaus žodžius ir matytų Jo darbus. Po trijų dienų baigėsi maistas. Jėzus nenorėjo, kad jie skirstytųsi alkani, todėl liepė mokiniams juos pamaitinti. Mokiniai vėl parodė savo netikėjimą. Betsaidoje jie jau buvo matę, kaip sulig Kristaus palaiminimu nedidelio kiekio maisto užteko pasotinti miniai; tačiau dabar jiems vėl pritrūko tikėjimo

Jo galia padauginti maistą alkanoms minioms. Be to, Betsaidoje buvo pamaitinti žydai, o šie žmonės buvo pagony. Mokinių širdyse vis dar buvo gajūs žydų prietarai, tad jie paklausė Jėzų: „Iš kur mums imti dykumoje tiek duonos, kad galėtume pasotinti šitokią minią?“ Vis dėlto paklusę Jo žodžiui, jie atnešė, ką turėjo, – septynis kepalikus duonos ir dvi žuvis. Minia buvo pamaitinta, ir dar pririnktos septynios didelės pintinės maisto likučių. Buvo pasotinta keturi tūkstančiai vyrų, neskaitant moterų su vaikais, ir Jėzus paleido juos patenkinčius bei dėkingomis širdimis.

Tuomet sėdęs su mokiniais į valtį, Jis perplaukė ežerą ir nukako į Magdalą, esančią Genezareto dykumos rytuose. Tyro ir Sidono paribį Jėzaus dvasią atgaivino finikietės tikėjimas. Jį su džiaugsmu priėmė ir Dekapolio pagony. Dabar, dar kartą išlipęs Galilėjoje, kur Jo galia pasireiškė stipriausiai, kur buvo atlikta daugiausia gailėstingumo darbų ir kur Jis skelbė savąjį mokymą, Jėzus buvo sutiktas su panieka ir netikėjimu.

Prie fariziejų pasiuntinio prisidėjo turtingų ir valdingų sadukiejų atstovai, kunigai, skeptikai ir tautos aristokratija. Tos dvi grupuotės šiaip jau buvo nuožmūs priešai. Sadukiejai, kad išsaugotų savo padėtį ir įtaką, stengėsi pelnyti valdžios palankumą. Fariziejai, priešingai, kurstė visuomenės neapykantą romėnams ir laukė, kada galės nusimesti užkariautojų jungą. Bet dabar fariziejai ir sadukiejai susivienijo prieš Kristų. Toks tokio ieško; bet koks blogis šliejasi prie blogio, kad būtų sunaikintas gėris.

Dabar fariziejai ir sadukiejai atėjo pas Kristų prašydami ženklo iš dangaus. Kai Jozuės laikais Izraelis stojo į mūšį su kanaaniečiais prie Bet Horono, įsakius vadui, danguje sustojo saulė, kol buvo pasiekta pergalė. Žydų istorijoje nutiko daug panašių stebuklų. Tokio ženklo buvo pareikalauta ir iš Jėzaus. Tačiau žydams reikėjo ne šių ženklų. Jiems galėjo pasitarnauti ne tik išoriniai faktai. Jiems reikėjo ne proto nušvitimo, o dvasinio atsinaujinimo.

Jėzus pasakė: „Veidmainiai! Jūs mokaite aiškinti dangaus veidą, o laiko ženklų – ne.“ Mat tyrinėdami dangų jie pranašaudavo, koks bus oras. Paties Kristaus žodžiai, ištarti su Šventosios Dvasios jėga, apkaltinančia juos nuodėme, jau ir buvo ženklas, kurį Dievas siuntė jų išgelbėjimui. O ženklai tiesiai iš dangaus buvo siunčiami tam, kad paliudytų Kristaus misiją. Angelų giesmė piemenims, išminčius vedusi žvaigždė, balandis ir balsas iš dangaus Jėzaus krikšto metu – visa tai liudijo apie Jį.

„Atsidusęs iš širdies gilumos, Jis tarė: 'Ir kam gi ši giminė reikalauja ženklo? Jai nebus duota kitokio ženklo, kaip tik Jonos ženklas.'“ Kaip Jona tris dienas ir tris naktis išbuvo banginio pilve, taip Kristus tą patį laiką turėjo išbūti „žemės širdyje“. Ir kaip Jonos pamokslavimas buvo ženklas nineviečiams, taip Kristaus pamokslavimas buvo ženklas Jo kartai. Tačiau kaip skirtingai buvo priimtas tas žodis! Didžiojo pagonių miesto gyventojai suvirpėjo išgirdę Dievo perspėjimą. Karaliai ir didikai nusizemino; aukštuomenė ir prastuomenė drauge šaukėsi dangaus Dievo ir sulaukė Jo gailestingumo. Kristus pasakė: „Ninevės gyventojai teismo dieną kelsis drauge su šia karta ir ją pasmerks, nes jie atsivertė, išgirdę Jonos pamokslus, o štai čia daugiau negu Jona.“ (*Mato 12, 41*)

Kiekvienas Kristaus atliktas stebuklas buvo Jo dieviškumo ženklas. Jis darė būtent tą darbą, kuris buvo pranašaujamas kalbant apie Mesiją; tačiau

fariziejus šie gailestingumo darbai žeidė. Žydų vyresnieji į žmonių kančias žiūrėjo su beširdišku abejingumu. Daugeliu atvejų jų savanaudiškumas ir priespauda sukeldavo ligas, kurias gydė Kristus. Taigi Jo stebuklai jiems buvo priekaištas.

Atstumti Išgelbėtojo darbą žydus paskatino būtent aiškiausi Jo dieviškojo charakterio įrodymai. O pagrindinis Jo stebuklų tikslas ir buvo palaiminti žmoniją. Tai, kad Jį siuntė Dievas, aiškiausiai liudijo Dievo charakterį apreiškiantis Jo gyvenimas. Jėzus dirbo Dievo darbus ir kalbėjo Jo žodžius. Toks gyvenimas – didžiausias iš visų stebuklų.

Kai tiesos žinia skelbiama mūsų laikais, netrūksta tokių, kurie kaip tie žydai, šaukia: „Parodyk mums ženklą! Padaryk stebuklą!“ Fariziejų prašomas, Kristus nepadarė jokio stebuklo. Nedarė Jis stebuklo ir dykumoje, gundomas sėtono. Jis nesuteikia mums galios išaukštinti save ar tenkinti netikėjimo ir išdidumo reikalavimus. Tačiau Evangelijoje netrūksta Jo dieviškosios kilmės ženklų. Argi ne stebuklas, kad mes galime ištrūkti iš sėtono vergijos? Priešiškumas sėtonui žmogaus prigimčiai nėra įgimtas; jį įdiegia Dievo malonė. Kai išvaduojamas užsispyręs, aukštingos valios valdomas žmogus, kuris visa širdimi atsiliepia į Dievo dangiškujų pasiuntinių kvietimą, iyyksta stebuklas; taip yra ir su žmogumi, kuris ilgą laiką mito melu, kol pagaliau suprato moralinę tiesą. Kiekvieną kartą, kai žmogus atsiverčia ir mokosi mylėti Dievą bei laikytis Jo įsakymų, išsipildo Dievo pažadas: „Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia.“ (*Ezechielio 36, 26*) Pasikeitimas žmogaus širdyje, jo charakterio kaita – tai stebuklas, liudijantis apie amžinai gyvą Išgelbėtoją, kuris darbuojasi gelbėdamas žmones. Nuoseklus gyvenimas Kristuje – didžiulis stebuklas. Dabar ir visada skelbiama Dievo Žodį turi lydėti vienintelis ženklas – Šventosios Dvasios buvimas, paverčiantis Žodį atgimdančia jėga, tiems, kurie jo klauso.

Tai Dievo liudijimas pasauliui apie dieviškąją Jo Sūnaus misiją.

Tie, kurie reikalavo iš Jėzaus ženklų, buvo tokių netikėjimo užkietintų širdžių, kad neižvelgė Jo charakteryje Dievo panašumo. Jie nepastebėjo, kad Jo misija įgyvendina Šventąjį Raštą. Palyginime apie turtuolį ir Lozorių Jėzus fariziejams pasakė: „Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų.“ (Luko 16, 31) Jiems nebūtų padėjęs joks ženklas, kuris gali būti duotas danguje arba žemėje.

Jėzus, „atsidusęs iš širdies gilumos“, nusigrėžė nuo priekabautojų ir vėl su mokiniais sėdo į valtį. Liūdnai tylėdami jie perplaukė ežerą atgal. Vis dėlto negrįžo į tą vietą, iš kurios buvo išplaukę, o pasuko į Betsaidą, maždaug ten, kur buvo pamaitinta penkiasdešimtą minia. Pasiekęs kitą krantą, Jėzus pasakė: „Fariziejų ir sadukiejų raugo saugokitės!“ Nuo Mozės laikų žydai buvo įpratę Velykų [Paschos] laikotarpiu išmesti iš savo namų raugą, nes buvo mokomi laikyti jį nuodėmės simboliu. Tačiau mokiniai Jėzaus nesuprato. Taip staiga išvykdami iš Magdalos, jie buvo užmiršę pasiimti duonos ir turėjo su savim tik vieną kepalį. Būtent šiai aplinkybei jie ir priskyrė Kristaus žodžius, perspėjančius nepirkti duonos iš fariziejų ar sadukiejų. Dėl tikėjimo ir dvasinės išvalgos stokos jie dažnai neteisingai suprasdavo Jo pasakymus. Todėl Jėzus papriekaištavo jiems už tai, kad jie pagalvojo, jog Tas, kuris keliomis žuvėlėmis ir miežinės duonos kepalukais pamaitino tūkstančius, šiuo rūšiu perspėjimu galėjo turėti galvoje tik laikiną maistą. Buvo pavojus, kad sukti fariziejų ir sadukiejų išvedžiojimais suterš Jo mokinius netikėjimo raugu ir paskatins lengvabūdiškai žiūrėti į Jo pamokymus.

Mokiniai buvo linkę manyti, kad Mokytojas turi patenkinti prašymą ir parodyti ženklą iš dangaus. Jie buvo įsitikinę, kad Jis puikiausiai sugeba tai padaryti ir toks ženklas nutildytų Jo

priešus. Jie neižvelgė šių priekabautojų veidmainystės.

Po kelių mėnesių „susirinko tūkstančiai žmonių, kad vieni kitus trypė. Tada Jėzus pradėjo kalbėti pirmiausia savo mokiniams: ‘Saugokitės fariziejų raugo, tai yra veidmainystės!’“ (Luko 12, 1)

Į maistą imaišytas raugas veikia nepastebimai, savaip keisdamas visą masę. Taip ir veidmainystė, jeigu jai leidžiama egzistuoti širdyje, persmelkia charakterį ir gyvenimą. Kristus jau buvo pateikęs ryškų fariziejų veidmainystės pavyzdį, priekaištaudamas dėl „korbano“ praktikavimo, leidžiančio vaikų pareigos ignoravimą pridengti tariama ištikimybe šventykklai. Rašto aiškintojai ir fariziejai diegė neteisingus principus. Jie slėpė tikrąsias savo doktrinų tendencijas ir išnaudojo kiekvieną progą dirbtinai brukti jas į klausytojų protus. Priimti šie klaidingi principai veikė kaip raugas maiste – persmelkdavo ir keisdavo charakterį. Būtent dėl šio neteisingo mokytojų žmonių buvo taip sunku priimti Kristaus žodžius.

Panašią įtaką ir šiandien daro tie, kurie stengiasi aiškinti Dievo Įstatymą, pritaikydami jį prie savo papročių. Ši grupė žmonių atvirai Įstatymo nepuola, bet iškelia abejotinas teorijas, kurios pamina jo principus. Jie interpretuoja jį taip, kad sugriautų jo jėgą.

Fariziejų veidmainystė buvo susitelkimo į save vaisius. Pašlovinti save buvo jų gyvenimo tikslas. Būtent tai skatino juos iškraipyti ir neteisingai taikyti Šventąjį Raštą, apakino juos Kristaus misijos tikslui. Net Kristaus mokiniams buvo kilęs pavojus pradėti puoselėti šią subtilią blygybę. Tie, kurie laikė save Jėzaus sekėjais, bet nepaliko visko, kad taptų Jo mokiniais, didžia dalimi buvo paveikti fariziejų mokytojų. Jie dažnai blaškėsi tarp tikėjimo ir netikėjimo bei neižvelgė Kristuje slypinčios išminties lobių. Net mokiniai, nors išoriškai buvo viską palikę dėl Jėzaus, širdyje nepaliovė siekti sau garbės. Būtent šie dvasia

kurstė varžytis, kuris didesnis. Būtent tai skyrė juos nuo Kristaus, dėl to jie taip menkai prijaudė Jo pasiaukojimo misijai ir taip lėtai jiems vėrėsi atpirkimo paslaptis. Kaip raugas, paliktas atlikti savo darbą, sukels irimą ir gedimą, taip ir sau naudos ieškanti dvasia, kai ji yra puoselėjama, sutersia ir žlugdo sielą.

Kaip plačiai ši subtili, apgaulinga nuodėmė paplitusi tarp mūsų – Viešpaties sekėjų – ir šiandien, kaip senovėje! Kaip dažnai mūsų tarnavimą Kristui, mūsų bendravimą vienas su kitu bjaurėja slaptas troškimas išaukštinti save! Kaip greitai gimsta noras įtikti sau ir žmonių palankumo ilgėjimasis! Būtent meilė sau, troškimas rasti lengvesnį kelią nei paskyrė Dievas, skatina Dievo nurodymus pakeisti žmonių sukurtais teorijomis ir tradicijomis. Kristus perspėjo

savo mokinius: „Žiūrėkite, saugokitės fariziejų raugo.“

Kristaus religija – tai išikūnijęs nuosirdumas. Uolumas dėl Dievo šlovės – Šventosios Dvasios įdiegtas motyvas; tik Jos veikimas gali pažadinti šį motyvą. Tik Dievo galia gali įveikti norą ieškoti sau naudos ir veidmainystę. Ši permaina – Jo veikimo ženklas. Kai mūsų priimtas tikėjimas sugriauna savanaudiškumą ir apsimetinėjimus, kai jis paskatina ieškoti ne savo, o Dievo šlovės, galime žinoti, jog viskas gerai. „Tėve, pašlovink savo vardą!“ (*Jono 12, 28*) – tokia buvo pagrindinė Kristaus gyvenimo gaida, ir jeigu seksime Jį, tai bus pagrindinė ir mūsų gyvenimo gaida. Jis liepia mums „taip vaikščioti, kaip ir Jis vaikščiojo“ ir iš to patirti, „jog esame Jį pažinę, kad laikomės Jo įsakymų“ (*1 Jono 2, 6. 3*).

45 SKYRIUS

PRANAŠAVIMAS APIE KRYŽIŲ

*Šis skyrius pagrįstas Mato 16, 13–28;
Morkaus 8, 27–38; Luko 9, 18–27*

KRISTAUS DARBAS žemėje sparčiai ėjo į pabaigą. Prieš Jį ryškiai atsivėrė scenos, kurlink veda Jo žingsniai. Dar prieš tapdamas Žmogumi, Jis aprėpė žvilgsniu visą kelią, kurį turės nueiti, kad išgelbėtų prarastuosius. Dar prieš nusiimdamas karūną ir karališką rūbą, nužengdamas nuo sosto ir savo dieviškumą apvilkdamas žmogiškąją prigimtį, Jis matė kiekvieną Jo širdį vėrusį skausmą, kiekvieną Jam teksiantį įžeidimą, kiekvieną sunkumą, kurį teks ištverti. Prieš Jo akis buvo visas kelias nuo ėdžių iki Golgotos. Jis žinojo, kokį sielvartą teks iškęsti. Viską žinojo, tačiau pasakė: „Štai ateinu! Raštų ritinyje Man viskas nurodyta; Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!“ (*Psalme 40, 8–9*)

Jėzus visada regėjo savosios misijos vaisius. Jo žemišką gyvenimą, tokį kupiną sunkaus triūso ir pasiaukojimo, džiugino žinojimas, kad visas šis darbas – ne veltui. Atiduodamas savo gyvybę už žmonių gyvybę, Jis sugrąžinąs pasaulio ištikimybę Dievui. Nors

dar turėjo būti priimtas kraujo krikštas, nors pasaulio nuodėmės turėjo prislėgti Jo nekaltą sielą, nors Jį persekiojo neapsakomos kančios šešėlis, bet dėl būsimos džiaugsmo Jis apsisprendė iškęsti ir kryžių, ir gėdą.

Nuo išrinktųjų Kristaus bendražygių šios scenos buvo paslėptos; tačiau artėjo metas, kai jie turėjo išvysti Jo agoniją. Jie turėjo pamatyti, kaip Tas, kurį jie mylėjo ir kuriuo pasitikėjo, atiduodamas į priešų rankas ir nukryžiuojamas Golgotoje. Veikiai Jis turėjo palikti juos ir atsigręžti į pasaulį, kurio Jo regimas Artumas neguodė. Jis žinojo, kad mokinius persekios aistri neapykanta ir netikėjimas, todėl norėjo paruošti juos sunkumams.

Tad štai Jėzus su mokiniais atkeliavo į vieną iš miestų Pilypo Cezarėjos apylinkėse. Jie jau buvo už Galilėjos ribų – krašte, kur dominavo stabmeldystė. Čia mokiniai atitrūko nuo visa apimančios judaizmo įtakos ir iš arčiau pamatė pagoniškas apeigas. Aplink tarpo įvairiausi prietariai, kokie tik egzistavo visuose pasaulio kraštuose. Jėzus norėjo, kad

Petras mylėjo savo Viešpatį; tačiau Jėzus nepritarė tokiam jo norui apsaugoti Jį nuo kančių. Petro žodžiai Jėzaus nepagudė laukiant didžiulio išbandymo. Jie neatitiko Dievo tikslo išlieti malonę pražuvusiame pasauliui ar pasiaukojimo pamokos, kurią Jėzus turėjo parodyti savo pavyzdžiu.

pamatę šiuos dalykus mokiniai pasijustų atsakingi už pagonis. Šiame krašte Jis stengėsi mažiau pamokslauti žmonėms ir daugiau laiko skirti savo mokiniams.

Jėzus ruošėsi jiems papasakoti apie Jo laukiančią kančią. Tačiau pirmiausia Jis pasiliko vienas ir pasimeldė, kad jų širdys priimtų Jo žodžius. Sugrįžęs pas juos Jis ne iš karto pasakė, ką norėjo atskleisti. Prieš tai suteikė jiems progą išpažinti savo tikėjimą Juo, kad sustiprėtų artėjantiems išbandymams. Jėzus paklausė: „Kuo žmonės laiko Žmogaus Sūnų?“

Deja, mokiniai turėjo pripažinti, kad Izraelis nepažino savojo Mesijo. Tik keletas, išvydę Jo stebuklus, palaikė Jį Dovydo Sūnumi. Betsaidoje pamaitinta minia norėjo paskelbti Jį Izraelio karalium. Daugelis buvo pasirengę Jį priimti kaip pranašą; bet jie netikėjo, kad Jis – Mesijas.

Paskui Jėzus uždavė antrą klausimą, susijusį su pačiais mokiniais: „O kuo jūs Mane laikote?“ Petras atsakė: „Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus!“

Petras nuo pat pradžių patikėjo, kad Jėzus – Mesijas. Daugelis kitų, kuriuos buvo apkaltinęs Jono Krikštytojo skelbimas ir kurie buvo priėmę Kristų, kai Jonas buvo įkalintas ir pasmerktas mirčiai, pradėjo abejoti jo misija; dabar jie abejojo ir tuo, kad Jėzus yra jų ilgai lauktasis Mesijas. Dažnas mokinytis, tikėjęsis, kad Jėzus užims Dovydo sostą ir supratęs, kad Jis tokių ketinimų neturi, Jį paliko. Tačiau Petras ir jo bendražygiai nuo Jėzaus nenusisuko. Neryžtingumas tu, kurie šlovino Jį vakar ir smerkė šiandien, nesugriovė tikrųjų Išgelbėtojo

sekėjų tikėjimo. Petras pasakė: „Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus!“ Jis nelaukė, kol Jo Viešpats bus karališkai pagerbtas, o priėmė Jį pažemintą.

Petras išreiškė Dvylikos tikėjimą. Vis dėlto mokiniai vis dar buvo toli nuo Kristaus misijos suvokimo. Nors kunigų bei vyresniųjų priešiškusimas ir neteisingi aiškinimai negalėjo atitraukti jų nuo Kristaus, tačiau kėlė jiems nemažą sumaištį. Jie nematė savojo kelio aiškiai. Ankstyvojo mokymo padaryta įtaka, rabinų doktrinos, papročių įgė vis dar trukdė suprasti tiesą. Jėzus kartkartėmis juos užliedavo brangiais šviesos spinduliais, bet dažniausiai jie vaikščiojo apčiuopomis tarsi tamsoje. Tačiau tą dieną, kai jie akis į akį stėjo prieš didįjį savo tikėjimo išmėginimą, ant jų galinagai nužengė Šventoji Dvasia. Trumpam jų akys nukrypo nuo „to, kas regima“ ir išvydo „kas neregima“ (2 Korintiečiams 4, 18). Po žmogiškumo apdaru jie išvėlgė Dievo Sūnaus šlovę.

Jėzus atsakė Petru: „Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė, bet Mano Tėvas, kuris yra danguje.“ Tiesa, kurią išpažino Petras, yra kiekvieno krikščionio tikėjimo pagrindas. Tai ir yra Kristaus paskelbtasis amžinasis gyvenimas. Tačiau šis žinojimas nebuvo pretekstas pašlovinti save. Jis buvo apreiškimas Petru ne dėl jo paties išminties ar gerumo. Žmonija pati savaime niekada negali perprasti dieviškųjų dalykų. „Argi gali išžvalgyti Visagalio gelmes? Jos gilesnės už dangų, ir ką tu gali padaryti? Jos gilesnės už Šeolą, ir ką tu sužinosi?“ (Jobo 11, 7–8) Tik išūnijimo dvasia gali apreiškėti mums Dievo gelmes – „ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo“; „Dievas mums tai apreiškė per Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net Dievo gelmes“ (1 Korintiečiams 2, 9–10). „Kas tik pagarbiai bijo Viešpaties, tas sužino iš Jo taką, kurio eiti turėtų“; ir tas faktas, kad Petras pamatė Kristaus šlovę, liudijo, kad jis „mokomas Dievo“ (Psalmė

25, 12; žr. Jono 6, 45). Iš tiesų „palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė...“

Jėzus tęsė: „Ir Aš tau sakau: tu esi Petras – uola; ant tos uolos Aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės.“ Žodis Petras reiškia „akmuo“, „riedulys“. Petras nebuvo uola, ant kurios buvo pastatyta Bažnyčia. Todėl pragaro vartai jį nugalėjo, kai jis dievagodamasis ir prisiekinėdamas išsižadėjo Viešpaties. Bažnyčia pastatyta ant To, kurio pragaro vartai negali įveikti.

Iki Gelbėtojo atėjimo dar buvo šimtai metų, kai Mozė liudijo apie Izraelio išgelbėjimo Uolą. Psalmininkas giedoja: „...mano Uola ir mano išganymas, mano užuovėja.“ Izaijas rašė: „Viešpats Dievas taip kalba: ‘Štai ant Siono dedu akmenį, išmėgintą akmenį, brangų kertiui akmenį, kaip tvirtą pamatą.’“ (*Pakartoto Įstatymo 32, 4; Psalmė 62, 7; Izaijo 28, 16*) Pats Petras įkvėptas šią pranašystę pritaikė Jėzui: „Esate patyrę, koks meilus yra Viešpats. Ženkite prie Jo, gyvojo akmens, tiesa, žmonių atmesto, bet Dievo išrinkto, brangaus. Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus.“ (*1 Petro 2, 3–5*)

„Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus.“ (*1 Korintiečiams 3, 11*) Jėzus pasakė: „Ant tos uolos Aš pastatysiu savo Bažnyčią.“ Dievo ir visų dangiškųjų būtybių akivaizdoje, stebint dangaus kareivijai, Kristus pastatė savo Bažnyčią ant gyvosios Uolos. Ta Uola – tai Jis pats, Jo kūnas, dėl mūsų sužalotas ir nužudytas. Ant šio pamato pastatytos Bažnyčios pragaro vartai nenugalės.

Kokia trapi atrodė Bažnyčia, kai Kristus kalbėjo šiuos žodžius! Tebuvo saujelė tikinčiųjų, prieš kuriuos sukilo visų demonų ir piktavalių žmonių galia; tačiau Kristaus sekėjai nepabūgo. Pastatyti ant savo stiprybės Uolos, jie negalėjo būti sugniuždyti.

Šešis tūkstančius metų tikėjimas buvo statomas ant Kristaus. Šešis tūkstančius

metų šėtoniško itūžio bangos plakėsi į mūsų išgelbėjimo Uolą, bet ji stovi nepajudinama.

Petras išreiškė tiesą, kuri yra Bažnyčios tikėjimo pamatas, todėl Jėzus pagerbė jį kaip viso tikinčiųjų Kūno atstovą. Jis pasakė: „Tau duosiu Dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus suriša ir danguje, ir ką atiši žemėje, bus atiša ir danguje.“

„Dangaus karalystės raktai“ – tai Kristaus žodžiai. Visi Šventojo Rašto žodžiai priklauso Jam ir čia numanomi. Šie žodžiai turi galią atverti ir uždaryti dangų. Jie skelbia sąlygas, kuriomis žmogus priimamas arba atstumiamas. Taigi darbas tų, kurie skelbia Dievo Žodį, yra „gyvenimo kvapas, vedantis į gyvenimą“ ir „mirties kvapas, nešantis mirtį“. Jų misija lemia amžinąjį likimą.

Išgelbėtojas nepavedė Evangelijos darbo vien Petrui. Vėliau, pakartodamas Petrui ištartus žodžius, Jis pritaikė juos tiesiogiai Bažnyčiai. Iš esmės tas pat buvo pasakyta ir Dvylikai, kaip tikinčiųjų Kūno atstovams. Jeigu Jėzus vienam iš savo mokinių būtų suteikęs kokią nors ypatingą ir didesnę valdžią negu kitiems, jie taip dažnai nebūtų ginčijęsi, kuris svarbesnis. Jie būtų paklusę savo Mokytojo valiai ir gerbė tą, kurį Jis pasirinko. Tačiau Kristus, užuot paskyręs vieną iš jų vyresnui, pasakė: „O jūs nesivadinkite ‘rabi’...; taip pat nesivadinkite mokytojais, nes jūsų vienintelis Mokytojas yra Kristus.“ (*Mato 23, 8. 10*)

„Kiekvieno vyro galva yra Kristus.“ Dievas, kuris viską palenkė po Gelbėtojo kojomis, „Jį patį pastatė viršum visko, kad būtų galva Bažnyčios, kuri yra Jo Kūnas, pilnatvė to, kuris visa visur pripildo.“ (*1 Korintiečiams 11, 3; Efeziečiams 1, 22–23*) Bažnyčia pastatyta ant Kristaus kaip ant jos pamato; ji turi paklusti Kristui kaip savo galvai. Ji neturi priklaustyti nuo žmogaus ar būti jo valdoma. Daugelis tvirtina, kad Bažnyčioje jiems patikėtas postas suteikia jiems galią diktuoti, kuo turi tikėti ir ką daryti kiti

žmonės. Dievas tokioms pretenzijoms nepritaria. Išgelbėtojas skelbia: „Jūs visi esate broliai.“ Visiems kyla pagundos ir visi gali suklysti. Mums negali vadovauti jokia ribota būtybė. Tikėjimo Uola – tai gyvojo Kristaus buvimas Bažnyčioje. Tuo gali pasikliauti silpniausieji, o tie, kurie laiko save stipriausiais, jeigu nepasitikės Kristumi, taps silpniausiais. „Prakeiktas žmogus, kuris pasitiki žmonėmis ir ieško stiprybės trapiame žmoguje.“ Viešpats yra „Uola. Jo darbai tobuli“. „Laimingi, kurie prie Jo glaudžias!“ (Jeremijo 17, 5; Pa-kartoto Įstatymo 32, 4; Psalmė 2, 12)

Po Petro išpažinimo, Jėzus liepė mokiniams niekam nesakyti, kad Jis yra Kristus. Šis nurodymas buvo duotas dėl Rašto aiškintojų ir fariziejų priešiško. Be to, žmonės, net patys mokiniai, turėjo tokią neteisingą sampratą apie Mesiją, kad viešas paskelbimas apie Jį nebūtų jiems atskleidęs Jo tikrojo charakterio ir darbo. Tačiau kiekvieną dieną Jis apsi-reikšdavo jiems kaip Gelbėtojas, taip formuodamas teisingą supratimą apie save kaip Mesiją.

Vis dėlto mokiniai vis dar tikėjosi, kad Kristus viešpataus kaip žemiškasis valdovas. Nors Jis taip ilgai slėpė savo tikslą, jie buvo įsitikinę, kad Jis neliks skurde ir nežinomybėje; artinosi metas, kai Jis tikrai įkursiąs savo karalystę. Kad kunigų ir rabinų neapykanta niekada neatlėgs, kad Kristų atstums Jo paties tauta, kad pasmerks Jį kaip melagį ir nukryžiuos kaip piktadarį, – tokia mintis mokiniams niekada nekilo. Tačiau artinosi tamsos valanda, ir Jėzus turėjo atskleisti mokiniams būsimus sunkumus. Laukdamas šio išbandymo, Jis buvo susikrimtes.

O kol kas Jis susilaikė ir nieko neprasitarė jiems apie savo kančias ir mirtį. Kalbėdamas su Nikodemu, Jis pasakė: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą.“ (Jono 3, 14–15) Tačiau mokiniai šito negirdėjo, o jeigu ir būtų girdėję,

Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!

nebūtų suprastę. Bet dabar jie buvo su Jėzumi, klausėsi Jo žodžių, stebėjo Jo darbus, kol, nepaisant Jo kuklios aplinkos ir kunigų bei tautos priešiško, galėjo prisijungti prie Petro liudijimo: „Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus!“ Atėjo metas pakelti ateitį slėpusią uždangą. „Nuo to meto Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams turįs eiti į Jeruzalę ir daug iškentėti nuo seniūnų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti.“

Netekę žado iš širdgėlos ir nuostabos, mokiniai klausėsi. Kristus priėmė Petro išpažinimą, kad Jis esąs Dievo Sūnus; o dabar Jo žodžiai apie kančias ir mirtį tapo nesuprantami. Petras neiškentė. Jis uždėjo ranką ant Mokytojo, tarsi mėgin-damas sulaukyti nuo lemties, ir sušuko: „Nieku gyvu, Viešpatie, Tau neturi taip atsitikti!“

Petras mylėjo savo Viešpatį; tačiau Jėzus nepritarė tokiame jo norui apsau-goti Jį nuo kančių. Petro žodžiai Jėzaus nepagudė laukiant didžiulio išbandymo. Jie neatitiko Dievo užmojo išlieti malonę

pražuvusiam pasauliui ar pasiaukojimo pamokos, kurią Jėzus turėjo parodyti savo pavyzdžiu. Petras nenorėjo matyti kryžiaus Kristaus darbe. Išpūdis, kurį padarė Jo žodžiai, buvo tiesiogiai priešingas tam, ką savo sekėjams norėjo įdiegti Kristus, ir Gelbėtojas ištare viena iš griežčiausių priekaištų: „Eik šalin, šėtone! Tu Man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis.“

Šėtonas stengėsi išmušti Jėzų iš vėžių, nukreipti Jį nuo Jo misijos; ir Petras per savo aklą meilę pakluso gundytojo balsui. Tos minties autorius buvo blogio kunigaikštis. Tą impulsyvų kreipimąsi pakurstė velnias. Dykumoje šėtonas siūlė Kristui valdyti visą pasaulį, jeigu Jis atsisakys pažeminimo ir aukos kelio. Dabar jis taip pat gundė Kristaus mokinį. Jis stengėsi priklausyti Petro žvilgsnį prie žemiškosios šlovės, kad šis nematytų kryžiaus, į kurį jo akis norėjo nukreipti Jėzus. Ir per Petrą velnias vėl ėmė gundyti Jėzų. Tačiau Gelbėtojas nepasidavė; Jo mintys buvo nukreiptos į savo mokinį. Šėtonas stėjo tarp Petro ir jo Mokytojo, kad mokinio širdies nesujaudintų tas reginys, kaip dėl jo nusižemina Kristus. Kristaus žodžiai buvo ištarti ne Petru, o tam, kuris mėgino atskirti jį nuo jo Atpirkėjo. „Eik šalin, šėtone!“ Daugiau nestovėk tarp Manęs ir Mano klystančio tarno. Leisk Man akis į akį bendrauti su Petru, kad galėčiau atskleisti Jam savo meilės paslaptį.

Petrui tai buvo sunki pamoka, kurią jis įsisavino labai lėtai, – kad Kristaus kelias žemėje veda per kančias ir pažeminimą. Mokinys gūžėsi nuo minties, kad teks būti kartu su savo Viešpačiu Jo kentėjimuose. Tačiau šiame žaizdro karštyje jis turėjo pajusti viso to palaiminimą. Praėjus dar laiko, kai jo kūną jau slėgė metų ir darbų našta, Petras rašė: „Mylimieji, nesistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti. Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai

Jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiugauti ir linksmintis.“ (1 Petro 4, 12–13)

Dabar Jėzus paaiškino savo mokiniams, kad Jo gyvenimas, kupinas savęs išsižadėjimo, yra pavyzdys, koks turėtų būti jų gyvenimas. Drauge su mokiniais kviesdamas netoliese buvusius žmones, Jis pasakė: „Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka Manimi.“ Kryžius buvo siejamas su Romos valdžia. Tai buvo žiauriausios ir labiausiai žeminančios mirties įrankis. Kryžių į savo egzekucijos vietą turėdavo nešti didžiausi nusikaltėliai; dažnai dedant kryžių jiems ant pečių, jie įnirtingai priešindavosi, kol visiškai išsekdavo, o kankinimo įrankis vis dėlto būdavo jiems užkraunamas. Tačiau Jėzus liepė savo sekėjams imti kryžių ir nešti paskui Jį. Mokiniams Jo žodžiai, nors suprantami tik miglotai, liudijo, kad jie turi būti nuolankūs kęsdami ir didžiausią pažeminimą – nuolankūs net iki mirties dėl Kristaus. Didesnio atsidavimo Išgelbėtojo žodžiai negalėjo pavaizduoti. Tačiau visa tai Jis prisiėmė dėl jų. Jėzus nemanė, jog turi gyventi danguje, kai tuo metu mes esame pražuvę. Jis iškeitė dangaus rūmus į paniekinimų bei įžeidinėjimų gyvenimą ir gėdingą mirtį. Tas, kuriam danguje priklausė neįkainojami lobiai, tapo vargšu, kad per Jo skurdą mes taptume turtingi. Todėl mes turime eiti Jo pramintu taku.

Meilė žmonėms, už kuriuos numirė Kristus, reiškia savęs nukryžiovimą. Tas, kuris yra Dievo vaikas, turi žiūrėti į save kaip į grandį grandinėje, nuleistoje pasauliui išgelbėti, jis turi būti viena su Kristumi Jo gailestingumo plane, žengti į priekį su Juo ieškant pražuvusiųjų ir juos gelbėjant. Krikščionis turi visada suprasti, kad yra pašventęs save Dievui ir savo charakteriu privalo atspindėti pasauliui Kristų. Pasiaukojimas, užuojauta, meilė, pasireiškę Kristaus gyvenime, turi atsikartoti ir Dievo darbininkų gyvenime.

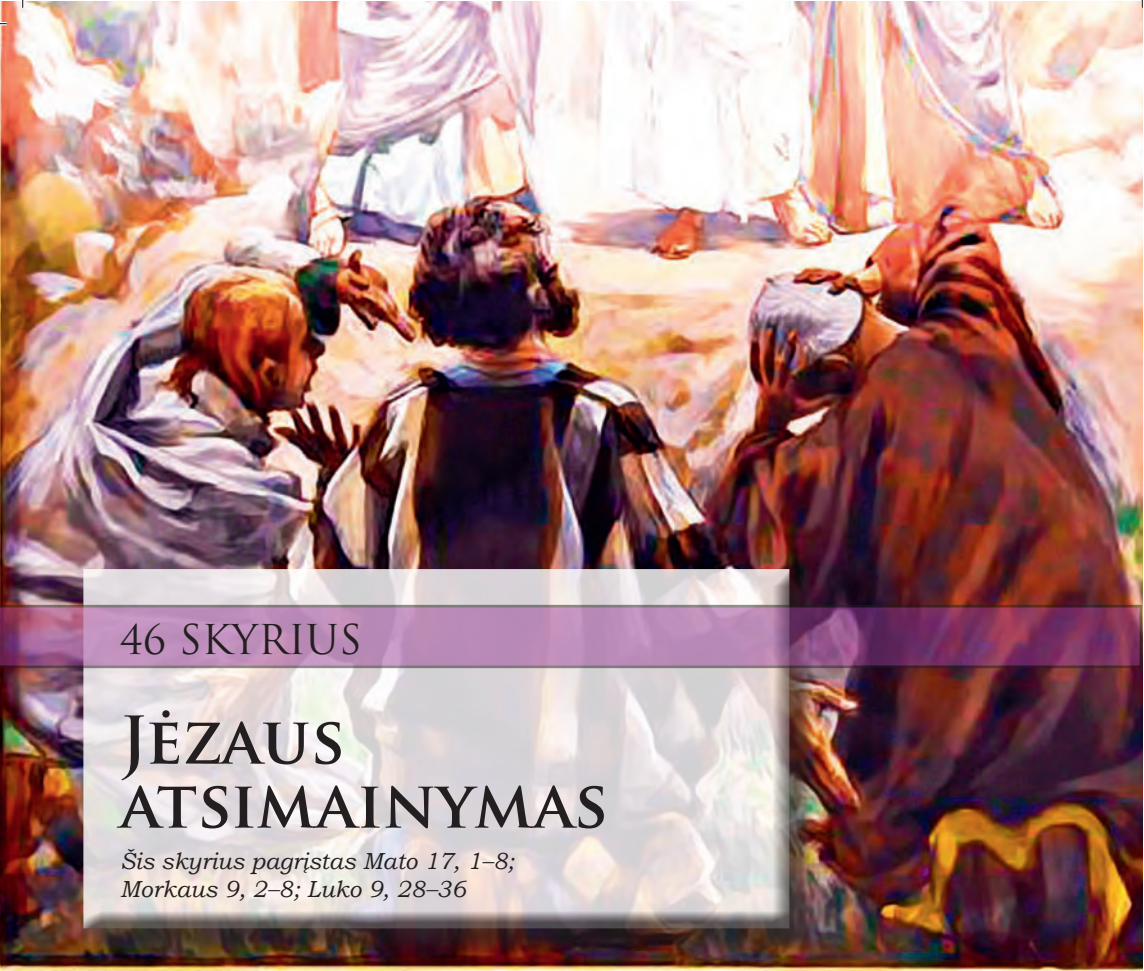
„Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudo gyvybę dėl Manęs, tas ją atras.“ Savanaudiškumas – tai mirtis. Joks kūno organas negalėtų gyvuoti, jeigu turėtų tarnauti tik sau pačiam. Širdis, nesiųsdama gyvybę nešančio kraujo į rankas ir galvą, veikiai prarastų savo jėgą. Kaip mūsų kraujas, taip ir Kristaus meilė pasklinda po visas Jo dvasinio kūno dalis. Mes esame vienas kito nariai, o prie mūsų prisidėti atsisakantis žmogus pražus. Jėzus pasakė: „Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?! Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?“

Kristus žvelgė toliau savo esamo skurdo ir pažeminimo bei kalbėjo mokiniams apie savo šlovingą atėjimą – ne į žemiško sosto didybę, o su Dievo ir dangaus kareivijų šlove. Paskui Jis pasakė: „Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus.“ O kad padrąsintų mokinius, Jis prižadėjo: „Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčių neragaus mirties, kol pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį su savo karalyste.“ Tačiau mokiniai Jo žodžių nesuprato. Toji šlovė atrodė taip toli. Jų žvilgsniai buvo išmeigti į artimesnį reginį – žemišką skurdo, paniekinimo ir kančios gyvenimą. Ar turi jie atsisakyti savo gražiausių lūkesčių apie Mesijo karalystę? Nejaugi jie nepamatys savo Viešpaties išaukštinto Dovydo

soste? Argi gali būti, kad Kristus turi gyventi kukliai, kaip benamis klajūnas, būti niekinamas, atstumiamas ir nužudomas? Liūdesys slėgė jų širdį, mat jie mylėjo savo Mokytoją. Į protą smelkėsi ir abejonės, nes atrodė nesuvokiama, kad Dievo Sūnus galėtų būti taip žiauriai pažemintas. Jie klausė savęs, kodėl Jis turi savo noru keliauti į Jeruzalę, kur su Juo bus pasielgta taip, kaip Jis jiems papasakojo. Kaip Jis gali atsiduoti tokiam likimui ir palikti juos dar didesnėje tamsoje nei toji, kurioje jie skendėjo prieš Jam apsireiškiant?

Mokiniai manė, kad Pilypo Cezarėjos krašte Kristus buvo nepasiekiamas Erodui ir Kajafui. Jam nereikia bijoti nei žydų neapykantos, nei romėnų valdžios. Kodėl nepasidarbavus ten, toli nuo fariziejų? Kodėl Jis turi žengti į mirtį? Jeigu Jis mirs, kaip bus įkurta Jo karalystė – tokia stipri, kad pragaro vartai jos nenugalės? Visa tai mokiniams iš tiesų buvo mįslinga.

Jau dabar jie keliavo Galilėjos ežero pakrantėmis į miestą, kur turėjo žlugti jų viltys. Nedrįsdami prieštarauti Kristui, jie tyliai, liūdnei pasikalbėdavo apie jų laukiančią ateitį tarpusavyje. Net tarp siaučiančių abejonių jie laikėsi minties, kad kažkokia nenumatyta aplinkybė pasuks jų Viešpaties laukiančią lemtį kita linkme. Taip jie liūdėjo ir abejojo, vylėsi ir nuogastavo šešias ilgas niūrias dienas.

46 SKYRIUS

JĖZAUS ATSIMAINYMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 17, 1–8;
Morkaus 9, 2–8; Luko 9, 28–36*

JAU VAKARĖJO, kai Jėzus pasikvietė tris mokinius – Petra, Jokūbą ir Joną – ir nusivedė juos per laukus akmenėtu taku ant atokaus kalno šlaito. Išgelbėtojas su mokiniais visą dieną buvo praleidę keliaudami ir mokydami, tad tas kopimas į kalną dar labiau sustiprino jų nuovargį. Kristus prisiėmė daugelio kenčiančiųjų dvasios ir kūno naštas; Jis siuntė tekėti gyvenimo džiaugsmą per jų išsekintus kūnus; tačiau Jį patį lydėjo žmogiškas silpnumas, todėl šis kopimas Jį kaip ir mokinius gerokai nuvargino.

Besileidžianti saulė, atrodė, užkliuvo už kalno viršūnės, ir savo blankstančia šlove nuauksino takus, kuriais jie ėjo. Bet veikiai šviesa pranyko ant kalvos bei

slėnio, saulė pasislėpė už vakarinio horizonto, ir vienišus keliauninkus apgaubė nakties tamsa. Toji tamsa, atrodė, atitiko jų liūdną gyvenimą, aplink kurį telkėsi ir tirštėjo debesis.

Mokiniai nedrįso klausti Kristaus nei kur Jis eina, nei koks Jo tikslas. Jis dažnai praleisdavo ištisas naktis melsdamasis kalnuose. Tas, kurio ranka suformavo kalnus ir slėnius, gamtoje jautėsi kaip namuose ir džiaugėsi jos ramybe. Mokiniai sekė paskui Kristų; vis dėlto jie stebėjosi, kodėl Mokytojas veda juos šiuo sunkiu keliu – juk jie pavargę, o ir Jam pačiam reikia pailsėti.

Ir štai Kristus pasako, kad toliau jie nebeis. Pasitraukęs kiek atokiau nuo

Mokiniai nubudo; jie mato kalną užliejusią šlovę. Nustėrę ir apstulbę jie žvelgia į spinduliuojantį Mokytojo pavidalą. Akims pripratus prie keistosios šviesos, jie pamatė, kad Jėzus ne vienas. Greta stovėjo dvi dangiškosios būtybės ir kalbėjosi su Juo. Tai buvo Mozė, kuris ant Sinajaus buvo susitikęs su Dievu, ir Elisas, kuriam buvo suteikta didžiulė privilegija, kuri be jo buvo suteikta dar vienam Adomo palikuoniui, – niekada nepatirti mirties galios.

mokinių, Skausmų vyras pratrūksta raudodamas melstis. Jis meldė stiprybės, kad atlaikytų išbandymą dėl žmonijos. Jis pats turėjo naujai įsitvirtinti Visagalyje, nes tik taip galėjo apmąstyti ateitį.

Jis išliejo širdies troškimus ir dėl mokinių, kad tamsos viešpatavimo valandą jų tikėjimas nesusvyruotų. Jo sulinkusį kūną padengė stambūs rasos lašai, bet Jis to nepaisė. Aplinkui telkėsi juodi nakties šešėliai, bet Jis nekreipė dėmesio į tamsą. Taip iš lėto slinko valandos. Iš pradžių mokiniai nuoširdžiai meldėsi kartu su Juo, bet po kurio laiko juos įveikė nuovargis, ir, nors jie mėgino išsaugoti susidomėjimą tuo, kas vyksta, vis dėlto užmigo. Jėzus buvo papasakojęs jiems apie savo kančias; Jis pasiėmė juos su savim, kad galėtų kartu pasimelsti; net dabar Jis už juos meldėsi. Gelbėtojas matė, kaip nuliūdo Jo mokiniai, ir norėjo palengvinti jų širdgėlą užtikrindamas, kad jų tikėjimas nebuvo veltui. Ne visi, net iš Dvylikos, pajėgė priimti apreiškimą, kurį Jis norėjo suteikti. Tik trys, mačiusieji Jo kančią Getsemanėje, buvo pasirinkti būti su Juo ant kalno. Dabar Jis meldė, kad jiems būtų apreiškta šlovė, kurią Jis turėjo su Tėvu prieš pasaulio sukūrimą, kad jų žmogiškoms akims atsivertų Jo karalystė ir kad sustiprėję mokiniai galėtų žvelgti į ją. Jis meldė, kad jie regėtų Jo dieviškumo apreiškimą, kuris paguos juos Jo didžiausios kančios valanda žinojimu, jog Jis tikrai yra Dievo Sūnus ir kad Jo gėdinga mirtis yra Atpirkimo plano dalis.

Jo malda buvo išklaudyta. Kol Jis viešnišas buvo palinkęs ties akmenuota žeme, staiga prasivėrė dangus, plačiai atsilapojo auksiniai Dievo miesto vartai ir šventas švytėjimas nužengė ant kalno, apgaubdamas Išgelbėtojo figūrą. Pro žmogišką pavidalą iš vidaus suspindo dieviškumas ir pasitiko šlovę, ateinančią iš aukštybių. Pakilęs iš nusizeminimo padėties, Kristus išsitiesė visa dieviškąja didybe. Sielos agonija baigėsi. Jo veidas „sužibo kaip saulė“, o drabužiai „tapo balti kaip šviesa“.

Mokiniai nubudo; jie mato kalną užliejusią šlovę. Nustėrę ir apstulbę jie žvelgia į spinduliuojantį Mokytojo pavidalą. Akims pripratus prie keistosios šviesos, jie pamatė, kad Jėzus ne vienas. Greta stovėjo dvi dangiškosios būtybės ir kalbėjosi su Juo. Tai buvo Mozė, kuris ant Sinajaus buvo susitikęs su Dievu, ir Elisas, kuriam buvo suteikta didžiulė privilegija, kuri be jo buvo suteikta dar vienam Adomo palikuoniui, – niekada nepatirti mirties galios.

Prieš penkiolika amžių ant Pisgos kalno Mozė stovėjo ir žvelgė į Pažadėtąją žemę. Tačiau dėl jo nuodėmės Meriboje, jam buvo užginta ten įžengti. Jam neteko džiaugsmo įvesti Izraelio pulkus į jų tėvų žemes. Apimtas kančios jis maldavo: „Leisk man, maldauju, pereiti Užjordanę ir pamatyti puikų kraštą, tą puikų aukštumų kraštą ir Libaną“ (*Pakartoto Istatymo 3, 25*), tačiau jo prašymas buvo atmestas. Viltis, kuri keturiasdešimt metų apšvietė dykumos klajonių tamsą, žlugo. Tie sunkaus triūso ir širdį slegiančių rūpesčių metai vedė į kapą dykumoje. Tačiau Tas, kuris „gali padaryti nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome“ (*Efeziečiams 3, 20*), iš dalies atsakė į savo tarno maldą. Mozė pateko į mirties valdas, bet kape jam nebuvo lemta pasilikti. Pats Kristus jį pašaukė gyventi. Dėl Mozės nuodėmės šėtonas pareikalavo jo kūno, bet Išgelbėtojas Kristus prikėlė jį iš kapo (*žr. Judo 9*).

Mozė ant Atsimainymo kalno regėjo Kristaus pergalę prieš mirtį. Jis simbolizavo tuos, kurie išeis iš kapo teisiųjų prisikėlimo valandą. O pranašas Elisas, perkeltas į dangų neregėjęs mirties, simbolizavo tuos, kurie gyvens žemėje Kristaus antrojo atėjimo metu ir bus „pakeisti – staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimiui“, „kad šis gendantis [kūnas] apsiliktų negendamybe, šis marus [kūnas] apsiliktų nemarybe“ (1 Korintiečiams 15, 51–53). Jėzus buvo apsilikęs dangaus šviesa, kaip ir tada, kai Jis „antrą kartą pasirodys ne dėl nuodėmių, bet Jo laukiančiųjų išganymui“. Mat Jis ateis „savo Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais“ (Hebrajams 9, 28; Morkaus 8, 38). Dabar išsipildė Gelbėtojo pažadas mokiniams. Ant to kalno buvo parodyta būsimosios Šlovės karalystės miniatiūra: Kristus – karalius, Mozė – prisikėlusiu šventųjų, o Elisas – perkeistųjų atstovas.

Mokiniai tos scenos dar nesuprato, bet džiaugėsi, kad kantrusis Mokytojas, kuklusis ir nuolankusis, kuris klajojo tai čia, tai ten kaip bejėgis keliauninkas, susilaukė tokios malonės iš Dangaus. Jie manė, jog Elisas atėjo paskelbti Mesijo valdžios ir žemėje tuoj bus įkurta Kristaus karalystė. Juos bauginę ir nuvylę prisiminimai išblės amžinai. Taigi jie panūdė pasilikti čia, kur apsireiškė Dievo šlovė. Petras sušuko: „Viešpatie, gera mums čia būti! Jei nori, aš padarysiu čia tris palapines: vieną Tau, kitą Mozei, trečią Elijui.“ Mokiniai neabejojo, jog Mozė ir Elisas pasirodė, kad apgintų savo Mokytoją bei įtvirtintų Jo kaip karaliaus valdžią.

Tačiau prieš karūną turėjo eiti kryžius. Ne Kristaus vainikavimas karaliumi, o Jo mirtis Jeruzalėje buvo jų susitikimo su Jėzumi tema. Slegiamas žmogiško silpnumo, apsunkintas jo sielvarto ir nuodėmių, Jėzus tarp žmonių buvo vienišas. Aplink Jį tirštėjant artėjančio išbandymo tamsai, Jo dvasia buvo vieniša Jo nepažinusiame pasaulyje. Net Jo mylimi

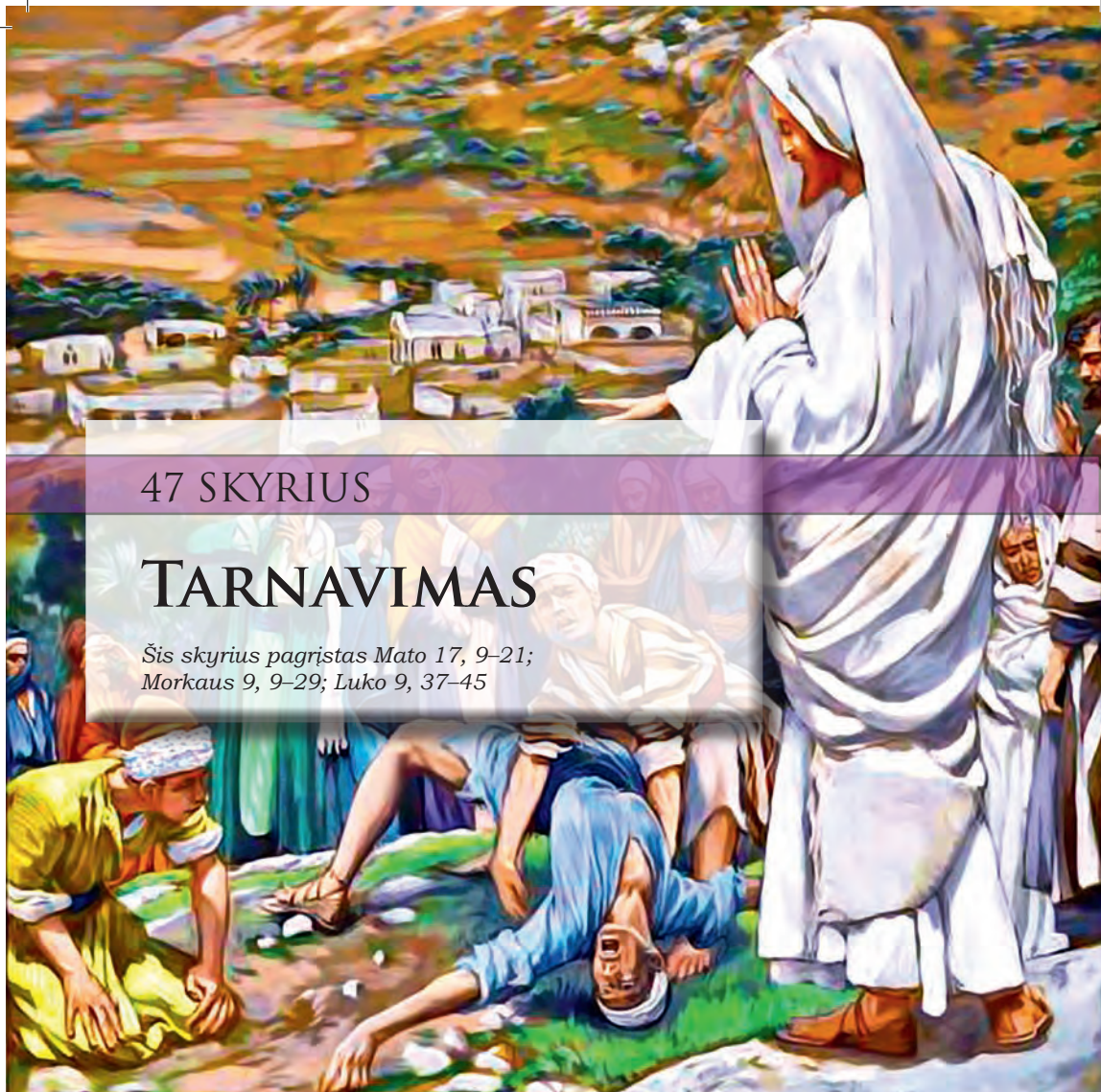
mokiniai, pasinėrę į savo abejones, liūdesį ir ambicingas viltis, nesuprato Jo misijos paslapties. Jį palaikė tik dangaus meilė ir bendrystė, o pasaulyje, kurį Pats sukūrė, Jis buvo vienas. Ir štai Dangus atsiuntė pas Jėzų savo pasiuntinius; ne angelus, o žmones, ištvėrusius kančias ir sielvartą, todėl galėjusius užjausti Gelbėtoją Jo žemiško gyvenimo sunkumuose. Mozė ir Elisas buvo Kristaus bendradarbiai. Jiems buvo nesvetimas Jo troškimas išgelbėti žmoniją. Mozė meldė už Izraelį: „O dabar, jei Tu tik atleistum jų nuodėmę... Bet jei ne, ištrink mane iš knygos, kurią parašei!“ (Išėjimo 32, 32) Elisas buvo pažinęs dvasios vienatvę, nes trejus su puse bado metų jis kentė tautos neapykantos ir vargų našta. Ant Karmelio kalno jis vienas stėjo Dievo pusėn. Prislėgtas širdgėlos ir nevilties, vienas bėgo į dykumą. Būtent šie vyrai, išrinkti vietoj sostą supančių angelų, atėjo pasikalbėti su Jėzumi apie Jo būsimas kančias, paguosti Jį ir užtikrinti Dangaus palaikymą. To pokalbio esmė buvo pasaulio viltis, kiekvieno žmogaus išgelbėjimas.

Kadangi mokinius įveikė miegas, jie mažai tegirdėjo, apie ką kalbėjosi Kristus ir Dangaus pasiuntiniai. Nepavykus išlikti budriems ir melstis, jie negavo to, ką Dievas norėjo jiems suteikti, – žinių apie Kristaus kančias ir būsimąją šlovę. Jie prarado palaiminimą, kuris galėjo jiems priklausyti dalijantis Jo pasiaukojimu. Lėti patikėti buvo šie mokiniai, menkai tenutuokiantys apie lobį, kuriuo Dangus norėjo juos praturtinti.

Vis dėlto jie priėmė didžiąją šviesą. Jie įsitikino, jog visas dangus žino žydų tautos nuodėmę – tai, kad jie atstūmė Kristų. Jie savo akimis matė ir savo ausimis girdėjo žmogui nesuvokiamus dalykus. Jie buvo liudytojai, „savo akimis matę Jo didybę“ (2 Petro 1, 16). Jie suprato, kad Jėzus iš tikrųjų yra Mesijas, apie kurį kalbėjo patriarchai ir pranašai, ir kad Jį kaip tokį pripažįsta dangiškoji visata.

Jiems vis dar žvelgiant į reginį ant kalno, „skaistus debesis apsiautė juos, ir štai balsas iš debesies prabilo: ‘Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi. Klausykite Jo!’“ Matydami šlovės debesį, skaistesnį už tą, kuris vedė Izraelio gimines dykumoje, ir girdėdami Dievo balsą, kalbantį su pagarbia baime keliančia didybe, nuo kurios drebėjo

kalnai, mokiniai krito ant žemės. Jie taip ir liko gulėti užsidengę veidus, kol priėjo Jėzus, palietė juos ir gerai pažįstamu balsu išsklaidė jų išgastį: „Kelkitės, nebijokite!“ Išdrisę pakelti akis, jie pamatė, kad dangiškoji šlovė išsisklaidžiusi, o Mozės ir Elijo figūrų nebeliko. Ant kalno buvo tik jie ir Jėzus.

47 SKYRIUS

TARNAVIMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 17, 9–21;
Morkaus 9, 9–29; Luko 9, 37–45*

ANT KALNO praėjo visa naktis. Kai patekėjo saulė, Jėzus su mokiniais nusileido į lygumą. Pasinėrė į savo mintis, mokiniai buvo apimti pagarbios baimės ir tylūs. Net Petras nepratarė nė žodžio. Jie mielai būtų pasilikę toje šventoje vietoje, kurią palytėjo šviesa iš dangaus ir kurioje Dievo Sūnus apreiskė savo šlove; tačiau reikėjo darbuotis dėl žmonių, kurie iš toli ir arti jau ieškojo Jėzaus.

Kalno papėdėje jau buvo susirinkusi didelė minia. Juos čia atvedė pasilikę mokiniai, žinoję, kur nuėjo Jėzus. Artindamasis prie jų, Gelbėtojas liepė savo trims bendrakeleiviams nepasakoti, ką matė: „Niekam nepasakokite apie regėjimą, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių.“ Mokiniams duotasis apreiskimas turėjo būti apmąstytas jų širdyse, o ne skelbiamas viešai. Apie jį sužinojusios minios būtų tik pasijuokusios arba

ėmusios tuščiai smalsauti. Kol Kristus nebuvo prisikėlęs iš numirusiųjų, tos scenos negalėjo suprasti net devyni likusieji apaštalai. Kaip sunkiai ją suprato trys išrinktieji, liudija faktas, jog nepaisant visko, ką Kristus papasakojo kas Jo laukė, jie vis tiek ginčijosi tarpusavyje, ką galėtų reikšti prisikėlimas iš numirusių. Pagaliau jie paprašė Jėzų paaiškinti. Jo žodžiai apie ateitį juos nuliūdino; daugiau į ateities apreiškimą jie nesigilino ir mieliau buvo linkę tikėti, kad tai niekada neįvyks.

Žmonės slėnyje, pamatę Jėzų, puolė bėgti pas Jį, pagarbiai ir džiaugsmingai sveikindami. Tačiau Jo išvalgi akis greitai pastebėjo, kad jie didžiai sutrikę. Mokiniai atrodė susirūpinę. Viena aplinkybė buvo juos labai nuvylusi ir pažeminusi.

Kol jie laukė kalno papėdėje, vienas tėvas atvedė sūnų, apsėstą jį kamavusios nebylės dvasios. Siųsdamas Dvylika skelbti Galilėjoje, Jėzus buvo suteikęs jiems galią išvarinėti netyrąsias dvasias. Kol jų tikėjimas buvo stiprus, piktosios dvasios paklusdavo jų žodžiui. Taigi jie ir dabar Kristaus vardu liepė piktajam dvasiai palikti savo auką; tačiau demonas tik pasityčiojo iš jų vėl pademonstruodamas savo jėgą. Mokiniai, negalėdami paaiškinti savo pralaimėjimo, jautė, jog užtraukia negarbę ir sau, ir savo Mokytojui. Be to, minioje buvo Rašto aiškintojų, kurie tik ir laukė progos juos pažeminti. Prasibrovę prie mokinių, jie apibėrė juos klausimais, norėdami įrodyti, kad ir jie, ir jų Mokytojas – apgavikai. Štai, triumfuodami paskelbė rabinai, piktoji dvasia, kurios negali įveikti nei mokiniai, nei pats Kristus. Žmonės buvo linkę palaikyti Rašto aiškintojus, tad minioje jautėsi panieka ir pasipylė patyčios.

Bet staiga kaltinimai liovėsi. Artinosi Jėzus su trim kitais mokiniais, ir žmonės atsigrėžė į juos. Naktis, praleista dangaus šlovėje, paliko pėdsaką Išgelbėtojo ir Jo bendražygių veiduose. Išvydę juos

švytinčius, žmonės nuščiuvo. Išsigandę Rašto aiškintojai pasitraukė, o minia ėmė sveikinti Jėzų.

Tarsi žinodamas, kas atsitiko, Gelbėtojas žengė į konflikto areną ir, nukreipęs žvilgsnį į Rašto aiškintojus, paklausė: „Ko ginčijatės su jais?“

Balsai, kurie ką tik plyšojo taip drąsiai ir įžūliai, dabar tylėjo. Tylėjo ir visa minia. Pro ją prasiyrė apsėstojo tėvas, puolė Jėzui po kojomis ir papasakojo savo nelaimės bei nusivylimų istoriją. „Mokytojau, aš atvedžiau pas Tave sūnų, kuris yra nebylės dvasios apsėstas. Kur tik sugriebusi, dvasia jį tašo... Aš prašiau Tavo mokinius išvaryti dvasią, bet jie nevaliojo.“

Jėzus apžvelgė baimės sukaustytą minią, priekabių ieškojusius Rašto aiškintojus ir suglumusius mokinius. Visu širdyse Jis išvelgė netikėjimą, todėl sielvartingu balsu sušuko: „O netikinti gimine! Iki kol Man reikės su jumis būti? Kiek ilgai jus kėsti?“ Paskui sutrikusiam tėvui liepė: „Atveskite jį pas Mane!“

Kai buvo atvestas berniukas ir Išgelbėtojo akys nukrypo į jį, piktoji dvasia parvertė vaiką ant žemės ir ėmė jį tasyti. Jis voliojosi ant žemės, iš burnosėjo putos, orą drebindamas jo nežmoniškai klyksmai.

Gyvybės Kunigaikštis ir tamsos jėgų kunigaikštis vėl susirėmė mūšio lauke. Kristus įgyvendino savo misiją „skelbti belaisviams išvadavimo, ...vaduoti prislėgtųjų“ (Luko 4, 18). Šėtonas stengėsi išlaikyti auką savo naguose. Susirėmimą iš arti stebėjo ir neregimi šviesos angelai, ir piktosios dvasios. Akimirksniui Jėzus leido demonui pademonstruoti savo jėgą, kad stebėtojai galėtų suprasti, koks darbas bus atliktas.

Minia žiūrėjo užgniauzusi kvapą, o berniuko tėvas – apimtas kančios, vilties ir baimės. Jėzus paklausė: „Ar nuo seniai jam taip darosi?“ Tėvas papasakojo apie ilgus metus trunkančias kančias ir, tarsi nebegalėdamas daugiau kentėti, sušuko: „Tad, jei ką gali, pasigailėk mūsų ir padėk

mums!“ „Jei ką gali.“ Net dabar tėvas abejojo Kristaus galia.

Jėzus atsakė: „Tikinčiam viskas galima!“ Kristus galios nestokojo, bet išgydymas priklausė nuo tėvo tikėjimo. Supratęs savo silpnumą, tėvas pratrūko raudoti ir prašyti Kristų: „Tikiu! Padėk mano netikėjimui!“ Jėzus atsigrėžė į apsėstąjį ir įsakė: „Nebyle ir kurčia dvasia, įsakau tau, išeik iš jo ir daugiau nebegrįžk!“ Pasigirdo klyksmas, dvasia berniuką ėmė purtyti. Prieš išeidamas demonas, atrodė, norėjo atimti savo aukos gyvybę. Berniukas liko gulėti sustingęs, be jokių gyvybės ženklų. Minia ėmė kuždėtis: „Jis mirė.“ Tačiau Jėzus paėmė jį už rankos, pakėlė ir visiškai sveiko kūno bei proto nuvedė pas jo tėvą. Tėvas ir sūnus šlovino savo Išvaduotojo vardą. „Visi neteko žado dėl Dievo didybės“, o Rašto aiškintojai, sutriuškinti ir prislėgti, rūškanais veidais pasitraukė.

„Jei ką gali, pasigailėk mūsų ir padėk mums!“ Kokia daugybė nuodėmės prislėgtų sielų kartoja šią malda. Ir visiems gailestingąjį Išgelbėtojo atsakymas yra toks: „Tikinčiam viskas galima!“ Būtent tikėjimas sujungia mus su dangumi ir suteikia jėgų kovoti su tamsos jėgomis. Kristuje Dievas parūpino priemonių įveikti kiekvieną nuodėmingą charakterio bruožą bei atsispirti kiekvienai pagundai, kad ir kokia stipri ji būtų. Tačiau daugelis stokoja tikėjimo, todėl lieka toli nuo Kristaus. Tegul šios sielos su savo bejėgišku nevertumu puola į savo gailestingąjį Gelbėtojo malonę. Žiūrėkite ne į save, o į Kristų. Tas, kuris gydė ligonius ir išvarinėjo demonus, gyvendamas tarp žmonių, ir šiandien yra tas pats galingasis Atpirkėjas. Tikėjimas ateina per Dievo Žodį. Taigi laikykitės Jo pažado: „Ateinančio pas Mane Aš neatstumsiu.“ (Jono 6, 37) Pulkite Jam po kojomis ir šaukite: „Tikiu! Padėk mano netikėjimui!“ Kol tai darysite, niekada nepražūsite – niekada.

Per trumpą laiką išrinktieji mokiniai pamatė ir didžiausią šlovę, ir skaudžiausią

paniekinimą. Jie regėjo žmogiškumą, atsimainiusį pagal Dievo paveikslą, ir paniekintą taip, jog tapo panašus į šėtoną. Ant kalno Jėzus kalbėjo su dangaus pasiuntiniais ir Šlovingojo balso buvo paskelbtas Dievo Sūnumi; paskui jie matė Jėzų sukrečiančioje ir atstumiančioje situacijoje, susitikusį su demono apsėstu berniuku – jo veidas buvo perkreiptas, jis griežė dantimis, apimtas agonijos spazmų, kurių negalėjo palengvinti joks žmogus. Ir šis galingasis Atpirkėjas, kuris vos prieš kelias valandas stovėjo pašlovintas savo mokinių akivaizdoje, pakėlė nuo žemės šėtono auką ir sveiko kūno bei proto grąžino ją tėvui ir namiškiams.

Tai buvo pamoka apie atpirkimą – Dieviškasis nužengė iš Tėvo šlovės pas pražuvusiuosius. Ši pamoka liudijo ir apie mokinių misiją. Kristaus tarnų gyvenimas turi būti leidžiamas ne tik ant kalno su Jėzumi, dvasinio apšvietimo valandomis. Jiems yra darbo ir slėnyje. Šėtono pavergtos sielos laukia tikėjimo žodžio ir jas išlaisvinančios maldos.

Devyni mokiniai vis dar galvojo apie nemalonų juos ištikusios nesėkmės faktą; ir kai Jėzus vėl liko vienas su jais, jie paklausė: „Kodėl mes negalėjome jos išvaryti?“ Jėzus atsakė: „Dėl silpno tikėjimo. Iš tiesų sakau jums: jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, jūs tartumėte šitam kalnui: 'Persikelk iš čia į tenai' – ir jis persikeltų. Jums nebūtų nieko negalimo.“ „Ta veislė neišvaroma nieku kitu, tik malda.“ Jų netikėjimas, sutrukęs jiems artimiau bendrauti su Kristumi, ir nerūpestingumas jiems pavestojų švento darbo atžvilgiu ir lėmė nesėkmę kovojant su tamsos jėgomis.

Kristaus žodžiai apie Jo mirtį sukėlė liūdesį ir abejones. O tai, kad Kristus išsirinko lydėti Jį į kalną tik tris mokinius, sukėlė kitų devynių pavydą. Užuot stiprinę savo tikėjimą malda ir Kristaus žodžių apmąstymu, jie pasinėrė į savo nuogastavimus ir asmenines nuoskaudas. Štai tokioje tamsos būsenoje jie stojo į kovą su šėtonu.

Kad laimėtų panašų susirėmimą, jie turėjo imtis darbo būdami visai kitokios dvasios. Jų tikėjimą turėjo stiprinti karšta malda, pasninkas ir širdies nusizeminimas. Jie turėjo išsižadėti savęs ir prisipildyti Dvasios bei Dievo jėgos. Tik uoliai, atkakliai meldžiantis Dievui su tikėjimu – tikėjimu, kuris veda į visišką priklausomybę nuo Dievo ir beatodairišką pasišventimą Jo darbui, – gali būti suteikta žmonėms Šventosios Dvasios pagalba kovai su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose.

Jėzus pasakė: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį, jūs tartumėte

šitam kalnui: ‘Persikelk iš čia į tenai’ – ir jis persikeltų.“ Nors garstyčios grūdėlis yra toks mažas, bet jame slypi tas pats paslaptingas gyvybės principas, kuris skatina augti ir didžiausią medį. Garstyčios grūdeliui nukritus į žemę, mažučiuokas daigelis įsisavina visus elementus, kuriuos Dievas parūpino jam maitintis, ir greitai ima augti. Jeigu jūsų tikėjimas toks, jūs įsitvirtinsite Dievo Žodyje ir visuose padedančiuose veikniuose, kuriuos Jis teikia. Taip jūsų tikėjimas stiprės ir atneš jums į pagalbą dangaus jėgą. Kliūtys, kurias šėtonas supils jūsų kelyje, nors atrodys neįveikiamos, kaip amžinieji kalnai, išnyks pareikalavus tikėjimui. Jums nebus nieko negalimo.

48 SKYRIUS

KAS DIDŽIAUSIAS?

*Šis skyrius pagrįstas Mato 17, 22–27; 18, 1–20
Morkaus 9, 30–50; Luko 9, 46–48*

GRĮŽES Į KAFARNAUMĄ, Jėzus nepasuko į visiems gerai žinomas vietas, kur anksčiau mokė žmones, o su mokiniais tyliai ieškojo si namų, kur galėtų laikinai apsistoti. Gyvenant Galilėjoje, Jo tikslas buvo ne darbuotis dėl minių, o šviesti savo mokinius.

Keliaujant iš Galilėjos, Kristus vėl pamėgino paruošti mokinių mintis jų laukiantiems įvykiams. Jis papasakojo jiems, jog turi keliauti į Jeruzalę, ten mirti ir prisikelti. Ir pridūrė keistą, baimę keliančią mintį: Jis būsiantis išduotas į priešo rankas. Mokiniai net dabar nesuprato Jo žodžių. Nors juos jau gaubė didžiulio sielvarto šešėlis, bet jų širdyse vis dar buvo vietos konkurencijos dvasiai. Jie ginčijosi tarpusavyje, kuris turėtų būti laikomas didžiausias karalystėje. Šį varžymąsi jie tikėjosi nuslėpti nuo Jėzaus, todėl kaip paprastai nėjo šalia Jo, o keliaujant į Kafarnaumą sekė iš paskos. Jėzus skaitė jų mintis ir norėjo juos pamokyti. Todėl Jis palaukė tylios valandėlės, kai jų širdys atsivers Jo žodžiams.

Jiems atkeliavus į miestą, priėjo šventyklos mokesčių rinkėjas ir paklausė Petrą: „Ar jūsų Mokytojas nemoka didrachmos?“ Tai buvo ne valstybinis mokestis, o religinė auka, kurią kasmet šventyklai išlaikyti turėjo sumokėti kiekvienas žydas. Atsisakymas mokėti šį mokestį buvo laikomas neištikimybe šventyklai, neištikimybe, kurią rabinai laikė sunkiausia nuodėme. Išgelbėtojo požiūris į rabinų sukurtus įstatymus ir Jo nedviprasmiški priekaištai papročių gynėjams davė pretekstą Jį apkaltinti siekiant sugriauti šventyklos pamaldas. Kaip tik dabar Jo priešai ir išvelgė progą išreikšti Jam nepasitikėjimą. Mokesčių rinkėjas jiems tapo puikus pagalbininkas.

Mokesčių rinkėjo klausime Petras išvelgė kaltinimą, kad Kristus nėra ištikimas šventyklai. Būdamas uolus dėl savo Mokytojo garbės, jis net nepasitaręs su Juo skubiai atsakė, kad Jėzus sumokės šį mokestį.

Tačiau Petras tik iš dalies suprato klaususiojo tikslą. Kelios visuomenės klasės buvo atleistos nuo šio mokesčio. Mozės

laikais, kai levitai buvo atskirti tarnauti šventykloje, jiems nebuvo skirtas paveldas tarp žmonių. Viešpats pasakė: „Todėl Levis neturi dalies ar paveldo su savo broliais. Pats Viešpats yra jo paveldas.“ (*Pakartoto Įstatymo 10, 9*) Kristaus laikais kunigai ir levitai vis dar buvo laikomi itin pasišventusiais šventyklos, ir jiems nereikėjo kasmet atnašauti šios aukos šventyklai išlaikyti. Nuo jos buvo atleisti ir pranašai. Reikalaudami Jėzaus sumokėti šį mokestį, rabinai parodė, jog nepripažįsta Jo kaip pranašo ar mokytojo ir laiko Jį eiliniu piliečiu. Jo atsisakymas sumokėti būtų palaikytas neištikimybe šventyklai; kita vertus, sumokėjimas būtų pateisinęs juos, atstūmusius Jėzų kaip pranašą.

Dar visai neseniai Petras buvo pripažinęs Jėzų Dievo Sūnumi; bet dabar jis neišnaudojo progos atskleisti Mokytojo charakterį. Atsakydamas, kad Jėzus sumokės, jis tiesiogiai pritarė neteisingai sampratai apie Jį, kurią mėgino įtvirtinti kunigai ir vyresnieji.

Kai Petras parėjo namo, Išgelbėtojas neužsiminė apie tai, kas atsitiko, tik paklausė: „Kaip manai, Simonai? Iš ko žemės karaliai ima muitą ar mokestį: iš savo vaikų ar iš svetimųjų?“ Jis atsakė: „Iš svetimųjų.“ Jėzus jam tarė: „Taigi vaikai laisvi.“ Nors šalies gyventojai turi mokėti mokesčius, kad išlaikytų savo karalių, paties monarcho vaikai nuo to atleisti. Taip ir Izraelis, Dievo tauta, turėjo palaikyti Jo tarnystę; bet Jėzaus, Dievo Sūnaus, tokia pareiga neslėgė. Jeigu nuo jos buvo atleisti kunigai ir levitai dėl jų ryšio su šventykla, tai juo labiau buvo atleistas Tas, kuriam šventykla buvo Jo Tėvo Namai.

Jeigu Jėzus neprieštaraudamas būtų sumokėjęs, Jis būtų pripažinęs pretenzijų teisingumą ir taip paneigęs savo dieviškumą. Tačiau nors Jis nusprendė patenkinti reikalavimą, Jis paneigė teiginį, kuriuo tas reikalavimas buvo pagrįstas. Parūpindamas mokestį, Jis paliudijo savo dieviškąjį charakterį ir tai,

kad Jis yra viena su Dievu, todėl Jam nepriklauso mokėti šio mokesčio kaip paprastam karalystės pavaldiniui.

Jėzus liepė Petriui: „Nueik prie ežero, užmesk meškerę, paimk pirmą užkibusią žuvį; ją pražiodės, rasi statėrą. Paimk jį ir atiduok jiems už Mane ir už save.“ Nors Jo dieviškumas buvo apvilktas žmogiškumu, bet šiuo stebuklu Jis apreiškė savo šlovę. Buvo akivaizdu, jog tai Jis per Dovydą paskelbė: „Juk Man priklauso visi gyvūnai miške, galvijai ant tūkstančio kalvų. Žinau visus laukinius paukščius; visa, kas juda laukuose, yra Mano. Jei būčiau alkanas, tau nesiskųčiau, nes Mano yra pasaulis ir visa, kas jame.“ (*Psalmė 50, 10–12*)

Nors Jėzus aiškiai leido suprasti, kad Jis neįpareigotas mokėti šio mokesčio, šiuo klausimu nesivėlė į ginčus su žydais, mat jie būtų neteisingai interpretavę Jo žodžius ir nukreipę juos prieš Jį. Kad nepapiktintų jų nesumokėdamas, Jis padarė tai, ko teisėtai negalėjo būti reikalaujamas daryti. Ši pamoka buvo itin vertinga Jo mokiniams. Jų santykis su šventyklos pamaldomis veikiai turėjo ženkliai pasikeisti, todėl Kristus mokė be reikalo nesipriešinti nusistovėjusiai tvarkai. Kiek įmanoma, jie turėjo stengtis nesukurti progos neteisingai interpretuoti jų tikėjimą. Nors krikščionys neturi aukoti nė vieno tiesos principo, bet, kai įmanoma, jie turi vengti nesutarimų.

Pasilikęs su mokiniais vienas namuose, Petriui nuėjus prie ežero, Jėzus pasikvietė kitus ir paklausė: „Apie ką kalbėjotės kelyje?“ Jėzaus buvimas ir Jo klausimas situaciją nušvietė visiškai kita šviesa nei toji, kurioje jie mąstė keliaudami ir tarpusavyje ginčydamiesi. Mokiniai susigėdo ir, pasmerkę save, nutilo. Jėzus paaikšino turis numirti dėl jų, ir jų savanaudiškos ambicijos buvo skaudus kontrastas Jo nesavanaudiškai meilei.

Sakydamas, jog bus nužudytas ir prisikels, Jėzus mėgino ištraukti juos į pokalbį apie didžiausią jų tikėjimo išbandymą. Jeigu jie būtų buvę pasirengę priimti

tai, ką Jis troško jiems pranešti, jie būtų išvengę didžiulio sielvarto ir nevilties. Jo žodžiai būtų paguodę netekties ir nusivylimą valandą. Bet nors Jėzus taip aiškiai kalbėjo, kas Jo laukia, vos Jam užsiminus, kad rengiasi vėl keliauti į Jeruzalę, jiems nubudo viltis, jog veikiai bus įkurta karalystė. Tai ir paskatino susiginčyti, kuris iš jų užims aukščiausius postus. Petrui grįžus nuo ežero, mokiniai jam pasakė, ko klausė Gelbėtojas, ir pagaliau vienas iš jų ryžosi Jėzaus pasiteirauti: „Kas gi didžiausias Danguos karalystėje?“

Išgelbėtojas subūrė aplink save mokinius ir pasakė: „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visų tarnas!“ Šie žodžiai buvo svarbūs ir išpūdingi, bet mokiniai jų anaipol nesuprato. Jie nežvelgė to, ką matė Kristus. Jie nesuvokė Kristaus karalystės prigimties, ir atrodė, kad šis neišmanymas ir yra jų nesutarimų priežastis. Tačiau tikroji priežastis glūdėjo giliau. Aiškindamas karalystės prigimtį, Kristus galėjo nuraminti jų norą varžytis; tačiau tai nebūtų išsprendę pagrindinės bėdos. Net po to, kai jie būtų gavę pilną pažinimą, bet koks panašus klausimas būtų jį atnaujinęs. Taigi po Kristaus išėjimo Bažnyčia būtų užklupusi nelaimė. Varžymasis dėl aukščiausio posto buvo įkvėptas tos pačios dvasios, kuri sukėlė didžiąją kovą aukštybių pasaulyuose ir dėl kurios Kristus nužengė iš dangaus numirti. Priešais Jį stėjo Liuciferio, „aušros sūnaus“ regėjimas – jo šlovė pranoko sostą supančių angelų šlovę ir glaudžiausiais ryšiais susijungė su Dievo Sūnumi. Liuciferis pasakė: „...prilygsiu Aukščiausiam“ (Izaijo 14, 12. 14). Jo geismas išaukštinti save sukėlė dangaus rūmuose maištą, ir daugelis Dievo angelų buvo išvyti į žemę. Jeigu Liuciferis būtų iš tikrųjų troškęs būti kaip Aukščiausiasis, jis niekada nebūtų palikęs jam skirtosios vietos danguje, mat Aukščiausiojo dvasia pasireiškia nesavanaudišku tarnavimu. Liuciferis gėdė Dievo valdžios, bet

ne Jo charakterio. Jis troško aukščiausio posto, ir kiekvienas, įkvėptas tokios dvasios, elgsis taip pat. Taigi susvetimėjimas, nesutarimai ir maištas neišvengiami. Valdžią užgrobia stipriausieji. Šėtono karalystė yra prievartos karalystė; kiekvienas asmuo kitą laiko kliūtimi jam žengiant į priekį, arba laipteliu, nuo kurio galima palypėti aukščiau.

Liuciferis troško būti lygus su Dievu, o Kristus, Išaukštintasis, „apiplėšė pats save, priimdamas tarno pavidalą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Filipiečiams 2, 7–8). Dabar kryžius buvo jau prieš pat Jį, o Jo mokiniai buvo taip pasinėrę į savo naudos ieškojimą – kaip tik tai ir yra šėtono karalystės principas, – kad nepalaidė savo Viešpaties ir net nesuprato, ką Jis turi galvoje, kalbėdamas, jog bus dėl jų pažemintas.

Labai švelniai, tačiau su rimtumo akcentu, Jėzus pamėgino ištaisyti tą blogybę. Jis atskleidė pagrindinį Danguos karalystės principą ir tai, kas sudaro tikrąją didybę, vertinamą pagal aukštybių matą. Tie, kuriuos įkvėpia išdidumas ir pomėgis išsiskirti, galvoja ne apie tai, kaip gražinti Dievui gautąsias dovanas, o apie save ir atlygį, kurį jie turi gauti. Jiems nebus vietos Danguos karalystėje, nes jie tapatinasi su šėtono šalininkais.

Prieš išaukštinimą eina nusižeminimas. Į aukštą postą žmonių akivaizdoje Dangus pasirenka darbininką, kuris kaip Jonas Krikštytojas nusižemina prieš Dievą. Tas mokinyš, kuris labiausiai panašus į vaiką, veiksmingiausiai atlieka Dievo darbą. Danguos būtybės gali bendradarbiauti su tuo, kuris siekia ne išaukštinti save, o gelbėti žmones. Tas, kuris jaučia didžiulę dieviškosios pagalbos reikmę, jos prašys; ir Šventoji Dvasia padės jam matyti Jėzų, o tai sustiprins ir pakylės širdį. Bendravimo su Kristumi dėka toks mokinyš eis pirmyn ir darbuosis dėl tų, kurie žūsta savo nuodėmėse. Jis pateptas šiai misijai, ir

jam seksis ten, kur nesisektų daugeliui išsilavinusių ir intelektualiai išmintųjų.

Tačiau kai žmonės išaukština save, manydami, kad be jų didysis Dievo planas nebus įgyvendintas, Viešpats juos nustumia į šalį. Akivaizdu, kad Viešpats nuo jų nepriklauso. Juos pašalinus, darbas nesustoja, o vyksta su dar didesne jėga.

Jėzaus mokiniams neužteko būti mokomiems apie Jo karalystės prigimtį. Turėjo pasikeisti jų širdis, kad atitiktų tos karalystės prigimtį. Pasikvietęs mažą vaiką, Jėzus pasistatė jį tarp jų, pasakui švelniai paėmė ant rankų ir pasakė: „Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į Danguos karalystę.“ Mažo vaiko paprastumas, savęs užmiršimas ir patiklė meilė – štai savybės, kurias vertina Dangus kaip tikrosios didybės požymius.

Jėzus vėl paaikškino mokiniams, kad Jo karalystei nebūdingas nei žemiškas išdidumas, nei noras pasirodyti. Prie Jėzaus kojų visi šie išskirtiniai bruožai užmiršami. Turtingi ir vargšai, išsilavinę ir bemoksliai susitinka negalvodami apie padėtį ar pasaulietinį dominavimą. Visi susirenka kaip Jo krauju atpirktieji, vienodai priklausomi nuo To, kuris atpirko juos Dievui.

Nuoširdi, nuolanki siela brangi Dievo akivaizdoje. Jis paženkliną savo antspaudu žmones ne pagal jų rangą, turtus ar intelektualinę didybę, o pagal jų vienybę su Kristumi. Šlovės Viešpats patenkintas tais, kurie kuklūs ir nuolankios širdies. Dovydas pasakė: „Tu davei man savo apsaugos skydą, Tavo dešinė man padėjo, Tavo pagalba padarė mane didį.“ (Psalms 18, 36)

Jėzus pasakė: „Kas dėl Manęs priima tokį vaikėlį, tas priima Mane, o kas priima Mane, tas ne Mane priima, bet Tą, kuris yra Mane siuntęs.“ „Taip kalba Viešpats: 'Dangus – Mano sostas, o žemė – suoloelis Mano kojoms. ...Aš rūpinuosi žmogumi, suvargusiu ir besisielojančiu, drebančiu nuo Mano žodžio.'“ (Izaijas 66, 1–2)

Išgelbėtojo žodžiai pažadino mokiniuose nepasitikėjimo savimi jausmą. Atsakydamas Jis konkrečiai nepaminėjo nė vieno, bet Jonas suabejojo, ar vienu atveju pasielgė teisingai. Jis kaip vaikas išdėstė šį klausimą Jėzui: „Mokytojau, mes matėme vieną tokį, kuris nevaikščioja su mumis, bet Tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis nepanoro eiti su mumis.“

Jokūbas ir Jonas manė, jog uždrausdami šiam žmogui, jie gina Viešpaties garbę, bet dabar pradėjo suprasti pavyduliavę dėl savosios. Jie pripažino savo klaidą ir priėmė Jėzaus priekaištą: „Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris Mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie Mane kalbėti.“ Neturėjo būti atstumtas nė vienas, kuris rodė koki nors prielankumą Kristui. Daug buvo tokių, kuriuos giliai sujaudino Kristaus charakteris ir darbas ir kurių širdys atsivėrė Jam tikėjimu. Mokiniai, nesugebėję išvelgti motyvų, turėjo saugotis neatbaidyti tokių žmonių. Kai Jėzaus asmeniškai su jais nebebuvo ir visas darbas liko jų rankose, jie turėjo ne pasiduoti siauram išskirtinumui dvasiai, o rodyti tą pačią toli siekiančią užuojautą, kuria pasižymėjo jų Mokytojas.

Tas faktas, kad kažkas ne visiškai priitaria mūsų asmeninėms idėjoms ar nuomonėms, nepateisins mūsų, jei drausime jam darbuotis dėl Dievo. Kristus – Didysis Mokytojas; užuot teisę ar įsakinęję, turime nuolankiai sėdėti prie Jėzaus kojų ir mokytis iš Jo. Kiekviena širdis, kurioje Dievas pažadino norą dirbti, yra šaltinis, per kurį Kristus apreikš savo atlaidžią meilę. Kokie atsargūs turime būti, kad neatstumtume nė vieno Jo šviesos nešėjo ir taip nesutrukdytume Jo spinduliams užlieti pasaulį!

Šiurkštumas ar šaltumas, kurį mokinyas parodė Kristaus patrauktam žmogui, – taip pasielgė ir Jonas, uždrausdamas daryti stebuklus Kristaus vardu, – galėjo pakreipti to žmogaus žingsnius prieš keliu, ir jis galėjo pražūti. Apie tokį

mokinį Jėzus pasakė: „Tam būtų daug geriau, jeigu jam užkabintų ant kaklo asilo sukamų girnų akmenį ir įmestų į jūrą.“ Jis pridūrė: „Jei tavoji ranka gundo tave nusidėti, nusikirsk ją! Tau verčiau sužalotam iėiti į gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negėstančią ugnį.“ (*Morkaus 9, 43–45*)

Kodėl reikėjo kalbėti taip griežtai, kodėl neužteko pasakyti, kad nė vienas negali būti stipresnis? Mat „Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo praužęs“. Argi Jo mokiniai turi mažiau atsižvelgti į savo bendraminčių širdis negu joms parodė dėmesio dangaus Didybė? Kiekvienas žmogus neikainojamai brangus, todėl kokia siaubinga nuodėmė atstumti bent vieną nuo Kristaus taip, kad Išgelbėtojo meilė, nusizeminimas ir kančia dėl jo jau nieko nebegalėtų padaryti.

„Vargas pasauliui dėl papiktinimų! Papiktinimai neišvengiami, bet vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina.“ (*Mato 18, 7*) Pasaulis, šėtono įkvėptas, neabejotinai priešinsis Kristaus sekėjams ir sieks sugriauti jų tikėjimą; bet vargas tam, kuris priėmė Kristaus vardą, o bus užkluptas tai darantis. Mūsų Viešpačiui užtraukia gėdą tie, kurie tvirtina tarnaujantys Jam, bet neteisingai atspindi Jo charakterį, ir dėl to daugybė žmonių yra apgaunami bei nueina klystkeliais.

Verčiau atsisakyti, kad ir kiek tai kainuotų, bet kokio įpročio ar veiklos, kurie veda į nuodėmę ir užtraukia negarbę Kristui. Tai, kas nedaro garbės Dievui, negali būti naudinga ir sielai. Danguis palaiminimas negali aplankyti nė vieno, kuris pažeidinėja amžinuosius teisingumo principus. Vienos puoselėjamos nuodėmės užtenka, kad charakteris degraduotų ir išvestų iš kelio kitus. Jeigu turi būti nukirsta koja ar ranka ar net išlupta akis, kad kūnas būtų išgelbėtas nuo mirties, tai kur kas teisingiau būtų atsisakyti nuodėmės, kuri pražudo sielą!

Apeiginių pamaldų metu kiekviena auka būdavo pasūdoma. Tai kaip ir

smilkymas reiškė, kad tik Kristaus teisumas gali padaryti tarnavimą priimtina Dievui. Apie šią praktiką Jėzus pasakė: „Ir kiekviena auka bus druska pasūdyta.“ „Turėkite savyje druskos ir taikiai sugyvenkite tarp savęs.“ Visi, kurie atnašaus save kaip „gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką“ (*Romiečiams 12, 1*), turi gauti išgelbėjančios druskos – mūsų Išgelbėtojo teisumą. Tada jie taps *žemės druska*, sulaikančia blogio plitimą tarp žmonių, kaip kad druska apsaugo maistą nuo sugedimo (*žr. Mato 5, 13*). Tačiau jeigu druska išsikvepia, jeigu tėra pamaldumo išpažinimas be meilės Kristui, nebelieka jėgų daryti gera. Gyvenimas nebegali daryti pasauliui gelbėjančios įtakos. Jūsų energija ir veiksmingumas statant Mano karalystę, sako Jėzus, priklauso nuo to, ar gausite Mano Dvasią. Kad suteiktumėte gyvenimui skoni, jūs turite būti Mano malonės dalininkai. Tada nebus konkurencijos, savo naudos ieškojimo, troškimo užimti aukštesnį postą. Jūs turėsite meilę, kuri sieks ne naudoti sau, o gerovės kitam.

Tegul atgailaujantis nusidėjėlis nukreipia žvilgsnį į „Dievo Avinėlį, kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (*Jono 1, 29*). Žvelgdamas į Jį, nusidėjėlis keisis. Jo baimė virs džiaugsmu, o abejonės – viltimi. Atsiras dėkingumas, suduš akmeninė širdis. Sielą užlies meilės banga. Kristus jame – vandens versmė, trykštanti į amžinąjį gyvenimą. Kai matome Jėzų, Skausmų vyrą, pažinusį sielvartą, gelbėją praužvėjusius, žudomus, pajuokiamus, engiamus, vaikomus iš miesto į miestą, kol Jo misija bus įgyvendinta; kai žvelgiame į Jį Getsemanėje, Jam prakaituojant krauju, ir ant kryžiaus mirštant agonijoje, kai visa tai matome, savasis „aš“ daugiau nereikalaus būti pripažintas. Žiūrėdami į Jėzų mes susigėsim savo šaltumo, apatijos, savanaudiškumo. Mes norėsim būti viskuo arba niekuo, kad galėtume iš širdies tarnauti Mokytojui. Mes su džiaugsmu nešim kryžių paskui Jėzų, dėl Jo išversime išbandymus, gėdą ir persekiojimus.

Gydant sielos žaizdas reikalingas švelniausias prisilytėjimas, didžiausias jautrumas. Čia gali padėti tik meilė, plūstanti iš Kenčiančiojo Golgotoje. Tegul brolis pasikalba su broliu švelniai, gailėstingai, žinodamas, kad jeigu pasiseks, jis „išgelbės jo sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių“ (Jokūbo 5, 20). Tačiau net ši pastanga gali nieko neduoti. Tada Jėzus liepia: „Pasiimk su savimi dar vieną ar du.“ Gali būti, kad drauge pavyks padaryti tai, ko nepasisekė vienam. Būdami nesusiję su tuo klausimu, jie veiks nešališkai, ir šis faktas jų patarimams suteiks daugiau svorio klystančiojo akyse.

„Mes, stiprieji, turime pakęsti silpnųjų silpnybes, ne sau pataikauti.“ (*Romiečiams 15, 1*) Neturėtų būti nevertinama nė viena Kristų tikinti širdis, kad ir koks silpnas būtų jos tikėjimas, kad ir kokie netvirti žingsniai lyg mažo vaiko. Viskuo, kuo

esame pranašesni už kitus, – išsilavinimu ir subtilumu, charakterio kilnumu, krikščionišku auklėjimu, religine patirtimi, – esame skolingi tiems, kurie gavo mažiau malonių, todėl kiek tai nuo mūsų priklauso, turime jiems tarnauti. Jeigu

esame stiprūs, turime palaikyti silpnuosius. Šlovės angelai, kurie nuolatos regi dangiškojo Tėvo veidą, džiaugiasi patarnaudami Jo mažiesiems. Jie ypač atsaikingi už virpančias sielas, turinčias daug netinkamų būdo bruožų. Angelai visada yra ten, kur jie labiausiai reikalingi, šalia tų, kuriems tenka kovoti su savimi sunkiausią kovą ir kurie yra pakliuvę į sudėtingiausias situacijas. Ir šioje tarnystėje bendradarbiauja tikri Kristaus sekėjai.

Jeigu vienas iš šių mažutėlių būtų nugalėtas ir jums nusikalstų, jūsų pareiga būtų sugrąžinti jį į teisingą kelią. Nelaukite, kol jis pirmas ateis susitikyti. Jėzus pasakė: „Kaip jums atrodo: jeigu kas turėtų šimtą avių ir viena nuklystų, argi jis nepaliktu devyniasdešimt devynių kalnuose ir neitų ieškoti nuklydusios? Ir jei surastų, – iš tiesų sakau jums, – jis džiaugtųsi dėl jos labiau negu dėl devyniasdešimt devynių, kurios nebuvo paklydusios. Taip ir jūsų dangiškasis Tėvas nenori, kad pražūtų bent vienas šitų mažutėlių.“

Nuolankiai žiūrėkite, kad patys neįpultumėte į pagundą (žr. *Galatams 6, 1*), eikite pas klystančius ir barkite „prie keturių akių“. Nesugėdinkite to žmogaus, parodydami jo kaltę kitiems, neužtraukite negarbės Kristui, paviešindami nuodėmę ar klaidą to, kuris nešioja Jo vardą. Dažnai klystančiam reikia aiškiai pasakyti tiesą; kad galėtų pasitaisyti, jis turi suprasti savo klaidą. Tačiau jūs neturite nei teisti, nei smerkti. Nemėginkite ir pateisinti savęs. Tegul visos jūsų pastangos būna skirtos to žmogaus sugrąžinimui į tiesos kelią. Gydant sielos žaizdas reikalingas švelniausias prisilietėjimas, didžiausias jautrumas. Čia gali padėti tik meilė, plūstanti iš Kenčiančiojo Golgotoje. Tegul brolis pasikalba su broliu švelniai, gailestingai, žinodamas, kad jeigu pasiseks, jis „išgelbės jo sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių“ (*Jokūbo 5, 20*).

Tačiau net ši pastanga gali nieko neduoti. Tada Jėzus liepia: „Pasiimk su savimi dar vieną ar du.“ Gali būti, kad

drauge pavyks padaryti tai, ko nepasisekė vienam. Būdami nesusiję su tuo klausimu, jie veiks nešališkai, ir šis faktas jų patarimams suteiks daugiau svorio klystančiojo akyse.

Jeigu nusidėjėlis nepaklausys ir jų, tada, ir tik tada reikalas turi būti išdėstytas visam tikinčiųjų Kūnui. Tegul Bažnyčios nariai, kaip Kristaus atstovai, susivienija maldoje ir su meile prašo Dievą sugrąžinti nusizengėlių į tiesos kelią. Per Jo tarnus kalbės Šventoji Dvasia, prašydama kartu su paklydusiuoju sugrąžinimo pas Dievą. Apaštalas Paulius įkvėptas pasakė: „Tarsi pats Dievas ragintų per mus. Kristaus vardu maldaujame: ‘Susitaikinkite su Dievu!’“ (*2 Korintiečiams 5, 20*) Jei žmogus nepriima šios jungtinės maldos, vadinasi, jo ryšys su Kristumi yra nutrūkęs ir jis atsiskyręs nuo bendrystės su Bažnyčia. Todėl Jėzus pasakė: „Tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas.“ Tačiau jis neturi būti laikomas atskirtu nuo Dievo gailestingumo. Užuoat jį niekinę ar ignoravę, jo buvę broliai turi žiūrėti į jį švelniai, su užuojauta, kaip į vieną iš paklydusių avių, kurią Kristus vis dar stengiasi sugrąžinti į savo kaimenę.

Kristaus pamokymas, kaip elgtis su klystančiais, konkrečiau atkartojama mokymą, kuris Izraeliui buvo duotas per Moze: „Nenešiosi širdyje neapykantos savo artimui. Nors tektų savo artimą ir pabarti, neužsitrauk per jį nuodėmės.“ (*Kunigų 19, 17*) Tai yra, jeigu kažkas apleidžia Kristaus duotąją pareigą grąžinti į tiesos kelią klystančius ir nusidėjėlius, jis pats tampa nuodėmės dalininkas. Mat už blogybes, kurioms galėjome užkirsti kelią, esame taip pat atsakingi, tarsi jas būtume padarę patys.

Tačiau apie blogą darbą turime pakalbėti su pačiu nusidėjėliu. Tarpusavyje nevalia to aptarinėti ir kritikuoti; net po to, kai viskas išdėstyta Bažnyčiai, mes neturime teisės to kartoti kitiems. Krikščionių ydų žinojimas netikniam pasauliui bus tik suklupimo akmuo; kalbėdami apie

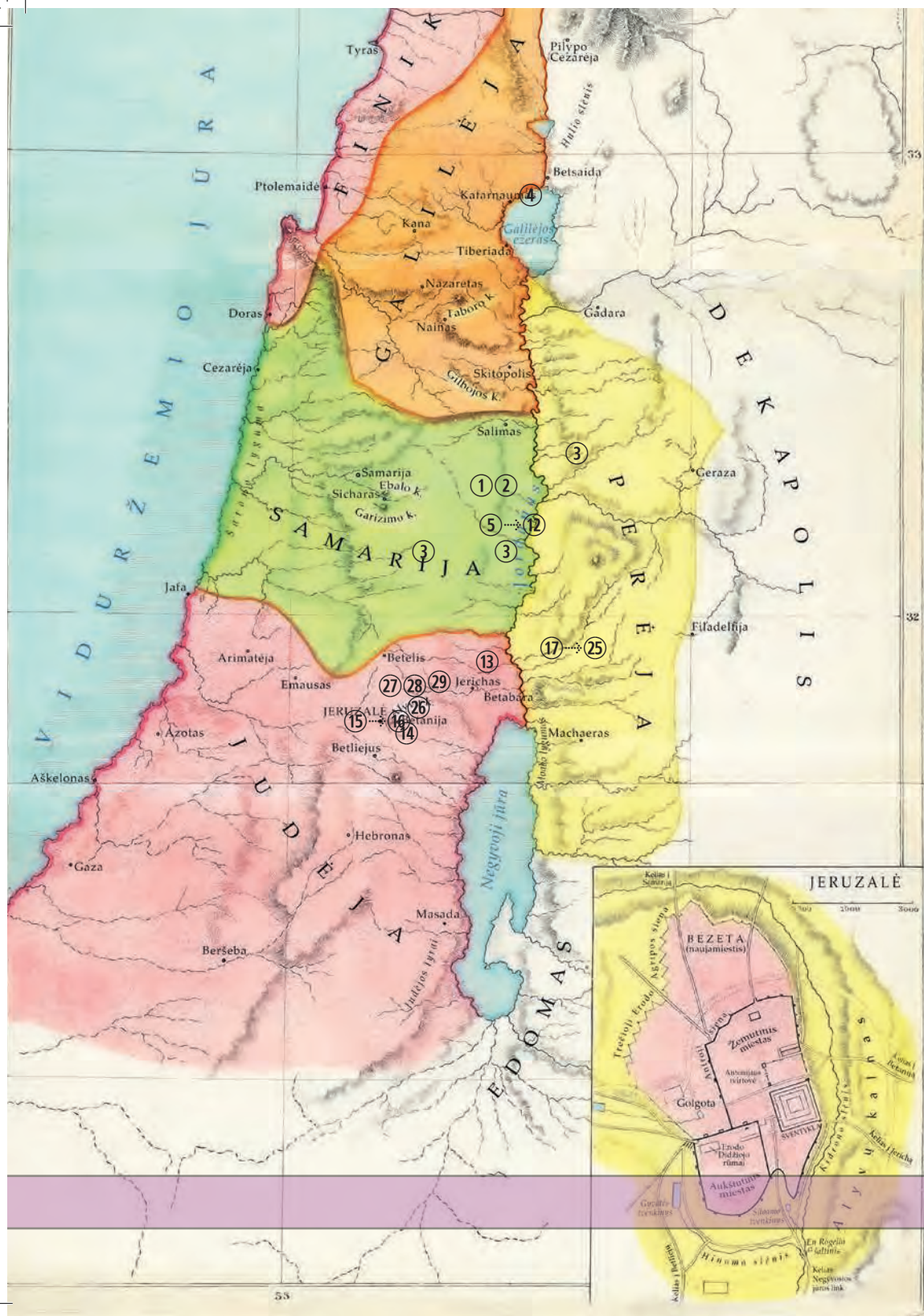
šiuos dalykus, mes pakenksime ir patys sau; mat stebėdami mes keičiamės. Jeigu mes norėsime pataisyti brolio klaidas, Kristaus Dvasia paskatins mus kiek įmanoma pridengti jį nuo jo paties brolių kritikos, o juo labiau nuo netikinčio pasaulio smerkimo. Mes patys darome klaidų ir esame reikalingi Kristaus užuojautos bei gailestingumo. Kaip mes norime, kad Jis elgtųsi su mumis, taip Jis įpareigoja mus elgtis vienam su kitu.

„Ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje.“ Jūs veikiate kaip Dangaus pasiuntiniai, ir jūsų darbo pasekmės sieks amžinybę.

Tačiau šią didžiulę atsakomybę turime nešti ne vieni. Kristus pasilieka ten, kur

Jo žodžiui nuoširdžiai paklustama. Jis dalyvauja ne tik Bažnyčios susirinkimuose, bet visur, kur tik Jo vardu susiburia nors keli mokiniai. Jis sako: „Jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems Mano dangiškasis Tėvas jį suteiks.“

Jėzus pasakė „Mano dangiškasis Tėvas“, tarsi primindamas mokiniams, kad nors savo žmogiškumu Jis susijęs su jais, dalijasi su jais sunkumais, užjaučia juos kančiose, savo dieviškumu Jis susijęs su Begaliniojo sostu. Koks nuostabus užtikrinimas! Dangiškosios būtybės susivienija su žmonėmis užuojauta ir darbu dėl pražuvusiųjų gelbėjimo. Patraukti širdis pas Kristų žmogui padeda visa dangaus galybė.

TARNYSTĖ SAMARIJOJE IR PERĖJOJE

Nuo tarnystės Samarijoje ir Perėjoje iki atvykimo į Betaniją
(Ruduo 30 m. po Kr. – Pascha 31 m. po Kr.)

Ivykio Žemėlapis 94

Nr.	Nr.		Mato	Morkaus	Luko	Jono
94	①	Jėzus atmetamas Samarijoje	–	–	9, 52–56	–
95	②	Neryžtingas mokiny. Išbandymai	–	–	9, 57–62	–
96	③	Septyniasdešimties išsiuntimas	–	–	10, 1–16	–
97	④	Jėzus mokė miestuose	19, 2	10, 1	–	–
98	⑤	Septyniasdešimties sugrįžimas	11, 25–30	–	10, 17–24	–
99	⑥	Palyginimas apie gailestingąjį samarietį	–	–	10, 25–37	–
100	⑦	Mokiniai mokomi melstis	–	–	11, 1–13	–
101	⑧	Nebylumo demono išvaymas	12, 22–27	–	11, 14	–
102	⑨	Fariziejai piktžodžiauja. Pokalbiai	12, 38–45	–	11, 15–36	–
103	⑩	Pietūs fariziejaus namuose. Vargai	–	–	11, 37–54	–
104	⑪	Pokalbiai. Palyginimas apie turtingą kvailį	–	–	12, 1–59	–
105	⑫	Palyginimas apie nevaisingą figmedį	–	–	13, 2–9	–
106	⑬	Kelionė į Jeruzalę. Erodas lapė	–	–	13, 22–35	–
107	⑭	Jėzus aplanko Mariją ir Mortą	–	–	10, 38–42	–
108	⑮	Pašventinimo iškilmė. Pokalbiai	–	–	–	10, 22–30
109	⑯	Žydų mėginimas Jį nužudyti	–	–	–	10, 31–39
110	⑰	Jėzus ilsisi Užjordanėje	–	–	–	10, 40–42
111	⑱	Pietūs su fariziejais. Sergantysis vandenlige	–	–	14, 1–14	–
112	⑲	Palyginimas apie didelę puotą	–	–	14, 15–24	–
113	⑳	Ko reikalaujama iš tikrųjų mokinių	–	–	14, 25–35	–
114	㉑	Palyginimai apie paklydusią avį ir pamestą drachmą	–	–	15, 1–10	–
115	㉒	Palyginimas apie sūnų palaidūną	–	–	15, 11–32	–
116	㉓	Palyginimas apie apsukrų prievaizdą	–	–	16, 1–13	–
117	㉔	Pabarti fariziejai. Turtuolis ir Lozorius	–	–	16, 14–31	–
118	㉕	Jėzus moko mokinius	–	–	17, 1–10	–
119	㉖	Lozoriusu prikėlimas	–	–	–	11, 1–46
120	㉗	Jėzus pasitraukia į Efraimą	–	–	–	11, 47–54
121	㉘	Viešnage Efraime iki Paschos	–	–	–	11, 54–57
122	㉙	Dešimties raupsuotųjų išgydymas	–	–	17, 11–19	–

ŠIE ĮVYKIAI TĘSIASI NUO 30 M. PR. KR. RUDENS IKI PASCHOS
31 M. PR. KR.

49 SKYRIUS

PALAPINIŲ ŠVENTĖJE

Šis skyrius pagrįstas Jono 7, 1–15; 37–39

TRIS KARTUS per metus žydai turėjo rinktis Jeruzalėje religinėms išskilmėms. Apsigaubęs debesies stulpu, neregimasis Izraelio Vadas buvo davęs nurodymus dėl šių susirinkimų. Žydų vergijos metais jų negalėjo būti laikomasi; tačiau kai tauta atgavo savo žemes, šių apeigų vėl imta laikytis. Dievas norėjo, kad jos primintų žmonėms apie Jį. Tačiau tautos kunigai ir vadai, išskyrus vieną kitą išimtį, šį tikslą užmiršo. Tas, kuris įsteigė šiuos tautos susibūrimus ir suprato jų reikšmę, matė šį iškraipymą.

Palapinių šventė buvo paskutinioji metuose. Dievas norėjo, kad šiuo metu žmonės pamąstytų apie Jo gerumą ir gailestingumą. Jis laimino ir rūpinosi visa šalimi. Jis budėjo dieną naktį. Saulė ir lietūs augino žemės vaisius. Palestinos slėniuose ir lygumose buvo renkamas derlius. Skinamos alyvuogės, į indus supilstomas brangus aliejus. Savo vaisius subrandindavo palmės. Iš purpurinių vynmedžio kekių spaudžiamas vynas.

Šventė trukdavo septynias dienas. Į Jeruzalę iš įvairiausių Palestinos kampelių suplūsdavo žmonės. Jie traukdavo iš toli ir arti, nešdami rankose džiaugsmo ženklus. Seni ir jauni, turtingi ir vargšai – visi nešė kokią nors dovaną, kaip padėkos auką Tam, kuris apvainikavo metus savo gerumu ir kurio keliuose nieko netrūksta. Iš miškų buvo gabenama viskas, kas miela akiai ir džiugina širdį; miestas tapdavo panašus į nuostatų mišką.

Toji šventė buvo skirta ne tik padėkoti už derlių, bet ir paminėti, kaip Dievas rūpinosi Izraeliu dykumoje. Minėdami savo gyvenimą palapinėse, izraelitai šventės metu gyvendavo palapinėse arba iš žalių šakų suręstose pastogėse. Jas statydavo gatvėse, šventyklos kiemuose arba ant namų stogų. Jeruzalę supančios kalvos bei slėniai taip pat buvo išmarginti šiomis lapų buveinėmis, kuriose knibždėte knibždėjo žmonės.

Su šventomis giesmėmis ir padėka maldininkai šventė tą metą. Prieš pat šventę būdavo Permaidavimo diena, kai išpažinę savo nuodėmes, žmonės būdavo paskelbiami susitaikę su Dangumi. Taip jie būdavo paruošiami šventės džiaugsmui. Iškilmingai kilo giesmė: „Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo ištikimoji meilė amžina“ (*Psalms 106, 1*), o vieningam balsų chorui pritarė įvairiausi muzikos instrumentai, sumišę su šūkiais „Osana!“ Šventykla virsdavo visuotino džiaugsmo centru. Čia vyko pagrindinės aukojimo apeigos. Čia, sustojęs abiejose šventojo pastato baltų marmurinių laiptų pusėse, giedojo levitų choras. Jam pritarė minios maldininkų, rankose laikiusių palmių ir mirtų šakelės; melodiją pagaudavo balsai arti ir toli, kol juosiančios kalvos imdavo skambėti nuo šlovinimo giesmių.

Visą naktį šventykloje ir jos kiemuose žėravo šviesos. Muzika, linguojančios palmių šakelės, džiaugsmingi „Osana!“, minios žmonių, kuriuos apšvietė virš galvų kabantys žibintai, išsiričiau kunigai, apeigų didybė – visa ši scena

darė didžiulį išpūdį. Bet išpūdingiausia šventės apeiga, teikusi daugiausia džiaugsmo, buvo gyvenimo dykumoje paminėjimas.

Auštant suskardendavo pratisi, šaižūs kunigų pučiamų sidabrinių trimitų garsai, jiems atsakydavo kiti trimitai, ir džiugūs žmonių šūksniai iš palapinių aidėdavo viršum kalvų ir slėnių, sveikindami šventės dieną. Paskui kunigas pasemdavo iš sraunių Kedrono vandens, atotį vandens ir, aukštai jį iškėlęs, skambant trimitams lėtai, pagal muziką lipdavo plačiaisiais šventyklos laiptais ir kartodavo: „Jau įkėlėme koją, stovime tavo vartuose, Jeruzale!“ (*Psalmė 122, 2*)

Jis atnešdavo atotį prie aukuro, kuris būdavo kunigų kiemo pagrindinėje dalyje. Čia stovėdavo du sidabro dubenys ir prie kiekvieno iš jų – po kuniga. Į vieną būdavo supilamas atotis vandens, į kitą – atotis vyno; abiejų jų turinys nutekėdavo vamzdžiu, kuris išeidavo į Kedroną ir nutekėdavo į Negyvąją jūrą. Šis šventas vanduo simbolizavo versmę, kuri, Dievui paliepus, pratrūko iš uolos ir numalšino Izraelio vaikų troškulį. Pasigirsdavo džiaugsminga giesmė: „Dievas... mano tvirtybė ir mano giesmė... Džiaugdamesi semsitės vandens iš išganingųjų versmių.“ (*Izaijo 12, 2–3*)

Ruošdamiesi į Palapinių šventę, Juozapo sūnūs pastebėjo, kad Kristus nė neketina ten eiti. Jie stebėjo Jį su nerimu. Po išgydymo Betsaidoje, Jis nesilankė jokiuose tautos susibūrimuose. Kad išvengtų nereikalingų konfliktų su Jeruzalės vyresniaisiais, Jėzus darbuosi tik Galilėjoje. Jo tariamas didžiųjų religinių švenčių ignoravimas ir kunigų bei rabinų priešiškumas Jam glumino aplinkinius – net Jo mokinius ir gimines. Jėzus kalbėjo apie palaiminimus, kuriuos teikia Dievo Įstatymo laikymasis, o pats atrodė abejingas Dievo įsteigtoms pamaldoms. Jo bendravimas su muitininkais ir kitais prastos reputacijos žmonėmis, rabinų reikalavimų

nepaisymas bei laisvai atmesti tradiciniai šabo (sabatos) dienos reikalavimai supriešino Jį su religine valdžia ir kėlė žmonėms daug klausimų. Jo broliai laikė, kad Jis klysta priešindamas didiesiems ir išsilavinusiems tautos vyrams. Jų nuomone, šie vyrai buvo teisūs, o Jėzus, užsitraukęs jų nemalonę, klydo. Tačiau jie matė, kad Jis gyvena be nuodėmės, ir nors nelaikė savęs Jo mokiniais, Jo darbai jiems darė didžiulį išpūdį. Jo populiarumas Galilėjoje tenkino jų ambicijas; jie vis dar tikėjosi, kad Jis pademonstruos savo jėgą ir fariziejai pamatys, kad Jis yra Tas, kas sakosi esąs. O kas, jeigu Jis iš tikrųjų Mesijas, Izraelio Karalius? Jie su pasididžiavimu puoselėjo šią mintį.

Dėl to jie taip nerimavo, kad paragino Kristų keliauti į Jeruzalę. „Keliau iš čia į Judėją, kad Tavo mokiniai pamatytų, kokius darbus Tu darai. Juk, norėdamas iškilti viešumon, niekas neveikia slapčiomis. Jei darai tokius darbus, pasirodyk pasauliui.“ Žodelis *jei* parodė abejones ir netikėjimą. Jie manė, kad Jėzus bailus ir silpnas. Jeigu Jis žinojo esąs Mesijas, kam reikėjo taip keistai slapstyti ir nieko neveikti? Jeigu Jis tikrai turėjo tokią galią, kodėl drąsiai netraukė į Jeruzalę ir neskelbė savo mokymo? Kodėl nepadarė Jeruzalėje tų nuostatų darbų, kuriuos, kaip žmonės pasakojo, atliko Galilėjoje? Kam slapstyti atokiose provincijose, kalbėjo jie, ir daryti galingus stebuklus dėl nieko nesuprantančių valstiečių ir žvejų? Keliautų į sostinę, laimėtų kunigų ir tautos seniūnų palankumą ir suvienytų tautą įkurdamas naująją karalystę.

Šie Jėzaus broliai samprotavo iš savanaudiškų paskatų, taip dažnai pasitaikančių širdyse tų, kurie nori pasirodyti. Ši dvasia valdė visą pasaulį. Jie jaučėsi išsikeidę, nes Kristus, užuot siekęs užimti žemišką sostą, pasiskelbė esąs gyvoji duona. Kai daugelis Jo mokinių Jį apleido, jie buvo labai nusivylę. Jie patys nusigręžė nuo Jo, kad nereikėtų

pripažinti to, ką atskleidė Jo darbai, – kad Jis yra Dievo Siųstasis.

„Jėzus jiems atsakė: 'Mano metas dar neatėjo, o jums metas visada tinkamas. Pasaulis negali jūsų nekęsti, o Manęs jis nekenčia, nes Aš liudiju, kad jo darbai pikti. Taigi jūs eikite sau į iškilmes. Aš į šitą šventę neisiu, nes Mano metas dar neatėjo.' Tai pasakęs, Jis pasiliko Galilėjoje.“ Jo broliai kalbėjo su Juo valdingu tonu, nurodydami, kaip Jis turi elgtis. Jis atmetė jų priekaištus ir priskyrė juos ne prie savęs atsidėdusių mokinių, o prie pasaulio. Jis pasakė: „Pasaulis negali jūsų nekęsti, o Manęs jis nekenčia, nes Aš liudiju, kad jo darbai pikti.“ Pasaulis nepuoselėja neapykantos tiems, kurių dvasia panaši į jo; jis myli juos kaip savus.

Pasaulis Kristui nebuvo atsipalaidavimo ar savęs sureikšminimo vieta. Jis neieškojo progos užgrobti jo valdžią ir šlovę. Tokio laimikio Jis nesiekė. Tai buvo vieta, kur Jį siuntė Jo Tėvas. Jis buvo atiduotas už pasaulio gyvybę, kad įvykdytų didįjį Atpirkimo planą. Jis dirbo savo darba dėl nupuolusios žmonijos. Tačiau Jis nebuvo arogantiškas, nepuolė į pavojų, neskubino krizės. Kiekvienas įvykis Jėzaus darbe turėjo jam skirtąją valandą. Jis turėjo kantriai laukti. Jis žinojo, jog pasaulis Jo nekęs; žinojo, kad Jo darbas baigsis Jo mirtimi; tačiau pirmalaikis atsivėrimas neatitiko Jo Tėvo valios.

Iš Jeruzalės kalbos apie Kristaus stebuklus sklido visur, kur tik gyveno žydai; ir nors Jis daugelį mėnesių nesirodė šventėse, susidomėjimas Juo neišblėso. Daugelis iš įvairiausių pasaulio kraštų atkako į Palapinių šventę, tikėdamiesi pamatyti Jį. Prasidėjus šventei, dažnas klausinėjo, kur Jėzus. Fariziejai ir vyresnieji laukė, kol Jis pasirodys, tikėdamiesi išnaudoti progą ir Jį apkaltinti. Jie neramiai klausinėjo: „O kur Tasai?“, bet niekas nežinojo. Mintis apie Jėzų užvaldė jų protus. Bijodami kunigų ir vyresniųjų, niekas nedrįso

išpažinti Jį kaip Mesiją, bet visur virė karštos diskusijos apie Jį. Daugelis gynė Jį kaip Dievo Siųstąjį, kiti laikė Jį žmonių apgaviku.

Tuo metu Jėzus tyliai atkeliavo į Jeruzalę. Kad išvengtų iš visų pusių į miestą plūstančių piligrimų, Jis buvo pasirinkęs mažai kieno naudojamą kelią. Jeigu Jis būtų prisijungęs prie kurio nors į šventę vykstančio karavano, būtų atkreipęs liaudies dėmesį, ir palankus jos nusiteikimas Jo atžvilgiu būtų sukėlęs pareigūnų pasipiktinimą. Kad šito išvengtų, Jėzus nusprendė keliauti vienas.

Per patį šventės įkarštį, kai susidomėjimas Juo buvo pasiekęs viršūnę, Jis įžengė į sausakimšą šventyklos kiemą. Kadangi šventėje Jis nedalyvavo, buvo tvirtinama, jog Jis nedrįso rodytis kunigų ir vyresniųjų akivaizdoje. Išvydę Jėzų, visi apstulbo. Stoję visiška tylą. Visus nustebino Kristaus orumas ir drąsa stoti prieš savo galingus priešus, troškusius Jį nužudyti.

Stovėdamas didžiulės minios dėmesio centre, Jėzus kreipėsi į juos kaip joks žmogus nebuvo kreipęsis. Jo žodžiai ro-dė, kad Jis kur kas geriau už kunigus ir rabinus žino Izraelio įstatymus bei papročius, nusimano apie aukojimo apeigas ir pranašų mokymą. Jis pralaužė formalizmo ir tradicijos užtvaras. Atrodė, jog prieš Jį atsivėrė ateities gyvenimo vaizdai. Kaip Tasai, kuris matė Neregimąjį, Jis autoritetingai kalbėjo apie žemiškus ir dangiškus, žmogiškus ir dieviškus dalykus. Jo žodžiai buvo aiškūs ir įtikinami; ir vėlgį, kaip ir Kafarnaume, žmonės apstulbino Jo mokymas; „Jo žodis dvelkė galybe“ (*Luko 4, 32*). Be kita ko, Jis perspėjo savo klausytojus apie nelaimės, kurias jie užsi-traukė, atstumdami Jo atneštuosius palaiminimus. Jis pateikė jiems visus įmanomus įrodymus, kad yra siųstas Dievo, ir dėjo visas pastangas, kad jie atgailautų. Jis nebūtų buvęs atstumtas ir nužudytas savo tautos, jeigu būtų

Stovėdamas didžiulės minios dėmesio centre, Jėzus kreipėsi į juos kaip į joks žmogus nebuvo kreipėsis. Jo žodžiai rodė, kad Jis kur kas geriau už kunigus ir rabinus žino Izraelio įstatymus bei papročius, nusimano apie aukojimo apeigas ir pranašų mokymą. Jis pralaužė formalizmo ir tradicijos užtvartas. Atrodė, jog prieš Jį atsivėrė ateities gyvenimo vaizdai. Kaip Tasai, kuris matė Neregimąjį, Jis autoritetingai kalbėjo apie žemiškus ir dangiškus, žmogiškus ir dieviškus dalykus. Jo žodžiai buvo aiškūs ir įtikinami; ir vėlgi, kaip ir Kafarnaume, žmonės apstulbinę Jo mokymas; „Jo žodis dvelkė galybe“ (Luko 4, 32).

galėjęs išgelbėti juos nuo tokio elgesio užtrauktos kaltės.

Visi stebėjosi tuo, kaip Jėzus išmano Įstatymą ir pranašystes ir vieni kitų klausinėjo: „Iš kur Jis išmano Raštą, visai

nesimokęs?“ Buvo manoma, kad niekas negali mokyti religijos, jei pats nesimokė rabinų mokyklose. Ir Jėzus, ir Jonas Krikštytojas buvo laikomi neišmanėliais, nes tokio išsilavinimo jie neturėjo.

Vis dėlto tuos, kurie jų klausėsi, stulbino šitų „visai nesimokiusiųjų“ Šventojo Rašto išmanymas. Žmonių mokyklose jie tikrai nesimokė; tačiau jų mokytojas buvo dangaus Dievas, ir būtent iš Jo jie pasisėmė daugiausia išminties.

Jėzui kalbant šventyklos kieme, žmonės buvo pakerėti. Tie, kurie nesitvėrė įtūžiu ant Jo, nieko negalėjo Jam padaryti. Kuriam laikui buvo užmiršti visi kiti interesai.

Jėzui kalbant šventyklos kieme, žmonės buvo pakerėti. Tie, kurie nesitvėrė įtūžiu ant Jo, nieko negalėjo Jam padaryti. Kuriam laikui buvo užmiršti visi kiti interesai. Jėzus mokė žmones kasdien iki paskutinės „iškilmingiausiosios šventės dienos“. Tos dienos rytą žmonės jau buvo pavargę nuo ilgo švenčių laikotarpio. Staiga šventyklos kiemuose suskardėjo Jėzaus balsas: „Jei kas trokšta, teateina pas Mane ir tegu geria. Kas Mane tiki, kaip Raštas sako, iš to vidaus plūs gyvojo vandens srovės.“ Žmonių savijautą šis kreipimasis itin atitiko. Jie dalyvavo nuolatinėse pompastikos ir iškilnių scenose, jų akyse mirgėjo šviesos ir spalvos, ausyse skambėjo nuostabiausia muzika; tačiau visame šiame apeigų maratone nebuvo nieko, kas būtų patenkinę dvasios poreikius, nieko, kas būtų numaldę sielos troškulį patirti nepraeinančius dalykus. Jėzus kvietė juos ateiti ir gerti gyvojo vandens.

Jėzus mokė žmones kasdien iki paskutinės „iškilmingiausiosios šventės dienos“. Tos dienos rytą žmonės jau buvo pavargę nuo ilgo švenčių laikotarpio. Staiga šventyklos kiemuose suskardėjo Jėzaus balsas:

„Jei kas trokšta, teateina pas Mane ir tegu geria. Kas Mane tiki, kaip Raštas sako, iš to vidaus plūs gyvojo vandens srovės.“ Žmonių savijautą šis kreipimasis itin atitiko. Jie dalyvavo nuolatinėse pompastikos ir iškilnių scenose, jų akyse mirgėjo šviesos ir spalvos, ausyse skambėjo nuostabiausia muzika; tačiau visame šiame apeigų maratone nebuvo nieko, kas būtų patenkinę dvasios

poreikius, nieko, kas būtų numaldę sielos troškulį patirti nepraeinančius dalykus. Jėzus kvietė juos ateiti ir gerti gyvojo vandens, kuris taps juose versme, plūstančia į amžinąjį gyvenimą.

Tą rytą kunigas atlikinėjo apeigą, kuri buvo skirta paminėti smūgi į uolą dykumoje. Toji uola simbolizavo Tą, dėl kurio mirties gyvosios išgelbėjimo versmės tekės visiems trokštantiesiems. Kristaus žodžiai buvo gyvasis vanduo. Jis pats apsisprendė būti sumuštas visų akivaizdoje, kad gyvasis vanduo gylėtų tekėti pasauliui. Smogdamas Kristui, šėtonas manė sunaikinęs gyvybės Kunigaikštį; bet iš praskeltos uolos tekėjo gyvasis vanduo. Kai Jėzus tai kalbėjo žmonėms, jų širdys virpėjo, apimtos keistos pagarbios baimės, ir daugelis jau buvo besušunką kaip samarietė: „Duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau.“ (Jono 4, 15)

Jėzus žino sielos troškimus. Pompastika, turtai ir garbė negali patenkinti širdies. „Jei kas trokšta, teateina pas Mane ir tegu geria.“ Vienodai kviečiami turtuoliai, vargšai, aukštuomenė ir prastuomenė. Jis žada praskaidrinti slogias mintis, paguosti liūdinčius ir suteikti viltį jį praradusiems. Daugelis tų, kurie klausėsi Jėzaus, sielojosi dėl žlugusių vilčių, dažną graužė slapta širdgėla, daugelis stengėsi patenkinti savo nenumaldomą ilgesį pasaulietiniais dalykais ir žmonių garbe; tačiau kai visa tai turėdavo, jie suprasdavo, kad taip sunkiai dirbę tepasiekė iškilusį indą, iš kurio jie negalėjo numalšinti savo troškulio. Džiaugsmingų reginių mirgėjime jie stovėjo nelaimingi ir liūdni. Tas netikėtas šauksmas: „Jei kas trokšta“ prižadino juos iš liūdnu apmąstymų, ir, klausantis tolimesnių žodžių, jų protuose išiziebi nauja viltis. Šventoji Dvasia parodė jiems simbolį, ir jie įžvelgė jame neįkainojamos išgelbėjimo dovanos pasiūlymą.

Kristus vis dar šaukia trokstančią sielą, ir tas šauksmas pasiekia mus dar galingiau nei tuos, kurie anuomet

paskutiniąją šventės dieną buvo susirinkę šventykloje. Versmė atvira visiems. Pavargusiems ir išsekusiems siūlomas gaivinantis amžinojo gyvenimo gerkšnis. Jėzus vis dar šaukia: „Jei kas trokšta, teateina pas Mane ir tegu geria.“ „Ir kas

trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens.“ „Kas gers vandenį, kurį Aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.“ (*Aprišimo 22, 17; Jono 4, 14*)

50 SKYRIUS

SPAŠTUOSE

Šis skyrius pagrįstas Jono 7, 16–36; 40–53; 8, 1–11

VISA LAIKĄ, kol Jėzus buvo Jeruzalėje šventės metu, Jį persekiojo sekliai. Kiekvieną dieną buvo kuriami nauji planai, kaip Jį nutildyti. Kunigai ir vyresnieji laukė progos Jį suimti. Jie planavo užkirsti Jam kelią smurtu. Tačiau tai dar ne viskas. Jie norėjo pažeminti šį Galilėjos Mokytoją žmonių akivaizdoje.

Jau pirmąją Jo buvimo šventėje dieną vyresnieji atėjo pas Jį ir paklausė, kas Jam leido mokyti žmones. Jie norėjo nukreipti dėmesį nuo Jo į klausimą, ar Jis turįs teisę mokyti, ir į savo svarbą bei autoritetą.

„Mano mokslas ne Mano, bet To, kuris yra Mane siuntęs. Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar Aš kalbu pats iš savo galvos.“ (*Jono 7, 16–17*) Jėzus neatsakė į šį priekabiautojų klausimą, o atvėrė sielos išgelbėjimui gyvybiškai svarbią tiesą. Pasak Jo, tiesos suvokimas ir įvertinimas priklauso ne tiek nuo proto, kiek nuo širdies. Tiesa turi būti priimta širdimi; ji reikalauja valingos pagarbos. Jeigu tiesa galėtų būti pavesta vien protui, ją priimti išdidumas netrukdytų. Tačiau tiesa turi būti priimama per malonės darbą širdyje, ir jos priėmimas priklauso nuo išsididėjimo kiekvienos nuodėmės, kurią parodo Dievo Dvasia. Žmogaus privalumai pažįstant tiesą, kad ir kokie dideli jie būtų, jam niekuo nenaudingi, jeigu širdis neatsiveria ją priimti ir sąmoningai neatsisakoma kiekvieno įpročio bei darbų, kurie prieštarauja jos principams. Tiems, kurie šitaip atsiduoda Dievui, nuoširdžiai trokšdami Jį

pažinti ir vykdyti Jo valią, tiesa apreiškiama kaip Dievo jėga jų išgelbėjimui. Tokie žmonės sugebės atskirti tą, kuris kalba Dievo žodžius, nuo to, kuris kalba iš savęs. Fariziejų valia nebuvo Dievo pusėje. Jie nesistengė pažinti tiesą, tik ieškojo pasiteisinimų, kodėl jos vengia; Kristus parodė, jog kaip tik dėl to jie nesuprato Jo mokymo.

Dabar Jis davė ženklą, pagal kurį tikrasis mokytojas gali būti atskirtas nuo apsišaukėlio: „Kas iš savęs kalba, ieško savo garbės. O kuriam rūpi jo Siuntėjo šlovė, tas tiesakalbis, ir nėra jame neteisybės.“ (*Jono 7, 18*) Tas, kuris ieško sau garbės, kalba tik iš savęs. Savanaudiškumo dvasia išduoda savo kilmę. Tačiau Kristus siekė šlovės Dievui. Jis kalbėjo Dievo žodžius. Tai įrodė Jo, kaip tiesos mokytojo, autoritetą.

Jėzus pateikė rabinams savojo dieviškumo įrodymą, atskleisdamas, kad Jis permato jų širdis. Nuo pat išgydymo Betsaidoje jie rezgė sąmokslą Jį nužudyti. Taip jie patys laužė Dievo Įstatymą, kurį tarėsi gina. „Argi Mozė jums nedavė Įstatymo? Deja, niekas iš jūsų Įstatymo nesilaiko. Kodėl gi norite Mane nužudyti?“

Šie žodžiai kaip žaibo blyksnis atskleidė rabinams pražūties žiotis, į kurias jie buvo begarma. Akimirksniui juos persmelkė baimė. Jie suprato, jog priešinasi Begalinei Jėgai. Tačiau nesidavė perspėjami. Kad išlaikytų savo įtaką žmonėse, jie turėjo slėpti savo žmogūdiškas užmačias. Išsisukę iš Jėzaus klausimo, jie sušuko: „Ar velnias Tave apsėdo?! Kas gi tyko Tave nužudyti?“ Tuo jie norėjo

pasakyti, kad nuostabūs Jėzaus darbai buvo įkvėpti piktosios dvasios.

Į šią užuominą Kristus nekreipė dėmesio. Jis toliau įrodinėjo, kad Jo atliktas išgydymas Betsaidoje atitiko šabo (sabatos) dienos įsakymą ir kad jį pateisino pačių žydų įvestas Dievo Įstatymo aiškinimas. Jis pasakė: „Mozė jums įsakė apipjaustymą, ...ir jūs apipjaustote šabo dieną.“ Pagal Įstatymą, aštuntą gyvenimo dieną turėjo būti apipjaustytas kiekvienas berniukas. Jeigu toji diena išpuldavo per šabo dieną, apeiga vis tiek būdavo atliekama. Taigi Dievo Įstatymo dvasią kur kas labiau atitinka viso žmogaus išgydymas šabo dieną. Jėzus pasakė: „Neteiskite pagal išorę, bet paisykite teisingumo.“

Vyresnieji buvo priversti nutilti; daugelis iš minios sušuko: „Ar tik ne šita nori nužudyti? Štai Jis viešai kalba, ir niekas Jam nieko nesako. Gal vyresnybė įsitikino, jog Jis Mesijas?“

Daugelis Jeruzalėje gyvenusių ir Kristaus klausiusių žmonių žinojo apie vyresniųjų samokslus prieš Jį, bet negalėjo atsispirti galingam traukimui prie Jėzaus. Jie buvo įsitikinę, kad Jis – Dievo Sūnus. Tačiau šėtonas buvo pasirengęs sukelti abejones, ir tam kelią paklojo jų pačių neteisingi supratimai apie Mesiją ir Jo atėjimą. Visi buvo įsitikinę, kad Kristus gims Betliejuje, bet po kurio laiko pranyks, o kai pasirodys antrą kartą, niekas nežinos, iš kur Jis atėjo. Dažnas tvirtino, jog Mesijas iš prigimties neturės nieko bendra su žmonėmis. Ir kadangi Jėzus iš Nazareto neatitiko tautos nuomonės apie Mesijo šlovę, daugelis kalbėjo: „Tačiau mes žinome, iš kur Jis kilęs. O kai ateis Mesijas, niekas nežinos, iš kur Jis.“

Kol jie šitaip svyravo tarp abejonių ir tikėjimo, Jėzus, perskaitęs jų mintis, jiems atsakė: „Išties jūs Mane pažįstate ir žinote, iš kur Aš kilęs. Ne pats nuo savęs atėjau, bet tiesakalbis yra Tas, kuris Mane atsiuntė, o jūs Jo nepažįstate.“ Jie tvirtino žina, iš kur kilęs

Kristus, bet visiškai to nežinojo. Jeigu jie būtų gyvenę pagal Dievo valią, jie būtų pažinę Jo Sūnų, kai Jis jiems apsiereiškė.

Klausytojai nepajėgė suprasti Kristaus žodžių. Jis aiškiai pakartojo tai, ką buvo prieš daugelį mėnesių sakęs teismo taryboje, kai paskelbė esąs Dievo Sūnus. Kaip vyresnieji tada mėgino Jį nužudyti, taip ir dabar stengėsi suimti; tačiau jiems sutrukdė Neregima galia, kuri sutramdė jų iniršį sakydama: „Iki čia ateik, bet ne toliau...“ (*Jobo 38, 11*)

Daugelis žmonių tikėjo Juo ir sakė: „Argi atėjęs Mesijas padarytų daugiau ženklų, kaip kad Šitas yra padaręs?!“ Fariziejų vyresnieji, su nerimu stebėję, kas vyksta, pastebėjo minioje šiek tiek prielankumo Jėzui. Nuskubėję pas vyriausius kunigus, jie išdėstė savo planus Jį suimti. Vis dėlto jie ketino Jį suimti, kai Jis bus vienas, mat nedrįso to padaryti žmonių akivaizdoje. Jėzus vėlgi parodė išvelgęs jų tikrąjį tikslą. „Dar trumpą laiką būsiu su jumis. Paskui iškeliausiu pas Tą, kuris Mane siuntė. Jūs Manęs ieškosite ir neberasite, nes ten, kur Aš būsiu, jūs negalėsite nueiti.“ Veikiai Jis rado prieglobstį ten, kur jų patyčios ir panieka nepasiekė. Jis įžengė pas Tėvą ir vėl tapo angelų Šlovinamuoju; ten Jo žudikai niekada negalės patekti.

Nusišaipęs rabinas paklausė: „Kurgi Jis žada keliauti, kad mes negalėsime Jo rasti? Gal Jis rengiasi išvykti pas žydus, pasklidusius tarp graikų, ir mokyti graikus?“ Šie priekabiautojai net nenutuokė, kad savo patyčiomis apibūdino Kristaus misiją! Visą dieną Jis tiesė rankas neklusniams ir prieštaraujantiems žmonėms; tačiau Jį atrasdavo tie, kurie Jo neieškojo; Jis apsiereikšdavo tarp žmonių, kurie nesišaukė Jo vardo (*žr. Romiečiams 10, 20–21*).

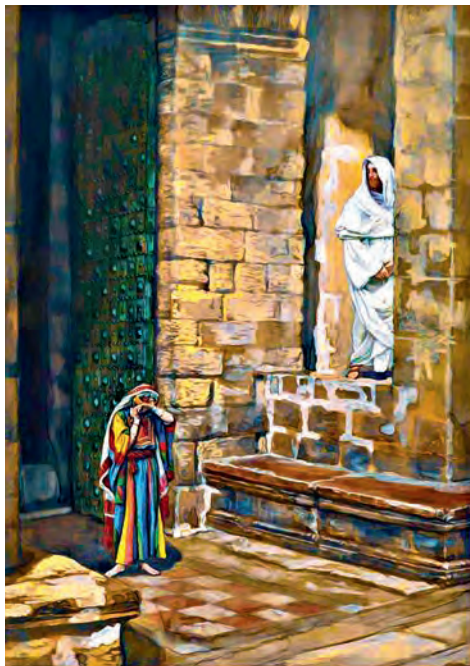
Daugelį, įsitikinusiųjų, kad Jėzus – Dievo Sūnus, klaidino kunigų bei rabinų išvedžiojimai. Šie mokytojai įtaigiai kartojo pranašystes apie Mesiją, kad Jis „Galybių Viešpats ant Siono kalno ir Jeruzalėje viešpataus šlovingas tarp

Neilgai trukus Jam sutrukdė. Prisiartino grupelė fariziejų ir Rašto aiškintojų, kurie atsitėpė su savimi persigandusių moterį. Jie griežtais, rėksmingais balsais apkaltino ją pažeidus septintąjį įsakymą. Jėzus akimirksnį žvelgė į tą reginį – virpančią iš gėdos auką ir atšiaurius didikų veidus, kuriuose nebuvo nė lašo užuojautos. Nuo to vaizdo Jo nepriekaištingo tyrumo dvasia susigūžė. Jis puikiausiai suprato, kokių tikslų Jam buvo pateiktas šis klausimas. Jis permatė kiekvieno priešais Jį stovinčiojo širdį, žinojo jų charakterius ir gyvenimo istoriją. Šie tariami teisingumo sergėtojai patys paskatino savo auką nusidėti, kad galėtų paspėti pinkles Jėzui. Neparodęs nė ženklo, kad girdėjo jų klausimą, Jis pasilenkė ir, nudelbęs akis į žemę, ėmė kažką rašyti dulkėse. Nekantraudami dėl Jėzaus delsimo ir tariamo abejingumo, kaltintojai priėjo arčiau ir pamėgino atkreipti Jo dėmesį. Tačiau kai jų žvilgsniai nukrypo į žemę prie Jėzaus kojų, veido išraiškos pasikeitė. Ten buvo surašytos slapčiausios jų gyvenimo kaltės.

Erodo šventyklos modelis. Nuotr. Deror Avi

Moteris stovėjo priešais Jėzų virpėdama iš baimės. Jo žodžiai: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį“ jai nuskambėjo kaip mirties nuosprendis. Ji nedrįso pakelti akių į Išgelbėtojo veidą, tik tyliai laukė savo lenties. Dabar apstulbusi ji stebėjo, kaip kaltintojai netekę žado ir suglume sprunka; paskui jos ausis pasiekė tie viltį teikiantys žodžiai: „Nė Aš tavęs nepasmerkiau. Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.“ Sugraudinta iki širdies gelmių, kūkčiojimais reikšdama savo dėkingumą, ji puolė Jėzui po kojų ir išpažino savo nuodėmes. Moteriai tai buvo pradžia naujo gyvenimo – tyrumo ir ramybės gyvenimo, pašvęsto Dievo tarnystei. Pakeldamas šią nupuolusią sielą, Jėzus padarė didesniąjį stebuklą nei išgydydamas sunkiausią fizinę ligą.

savo seniūnų“; kad Jis viešpataus „nu jūros ligi jūros ir nuo Upės ligi žemės pakraščiu“ (Izaijo 24, 23; Psalmė 72, 8). Paskui jie su panieka palygino šlovę, apie kurią kalbama šiose eilutėse, su kuklia Jėzaus išvaizda. Pranašystės žodžiai buvo taip iškraipomi, jog pagrįsdavo neteisingą

traktavimą. Jeigu žmonės būtų nuoširdžiai patys tyrinėję Žodį, jie nebūtų buvę suklaidinti. Šešiasdešimt pirmajame Izaijo knygos skyriuje pasakyta, kad Kristus turėsiantis atlikti tą darbą, kurį Jis ir atliko. Penkiasdešimt trečiame skyriuje kalbama, kaip Jis bus atstumtas ir kentės pasaulyje, o penkiasdešimt devintame apibūdintas kunigų bei rabinų charakteris.

Dievas neverčia žmonių atsisakyti savo netikėjimo. Prieš juos yra šviesa ir tamsa, tiesa ir paklydimas. Jie patys sprendžia, ką pasirinkti. Žmogaus protas apdovanojamas gebėjimu skirti gėrį nuo blogio. Dievas nori, kad žmonės priiminėtų sprendimus ne impulsyviai, o pasvėrę įrodymus ir rūpestingai palyginę vieną Rašto vietą su kita. Jeigu žydai būtų atmetę savo prietarus ir palyginę užrašytąsias pranašystes su Jėzaus gyvenimo faktais, būtų supratę, kaip gražiai pranašystės pildosi kuklaus Galilėjiečio gyvenime ir tarnystėje.

Šiandien daugelis yra apgaudinėjami taip pat, kaip anie žydai. Religiniai mokytojai skaito Bibliją savo supratimų ir tradicijų šviesoje; o žmonės patys nesiigilina į Šventąjį Raštą ir nesprenžia, kas yra tiesa; jie neturi savo nuomonės ir patiki savo sielas šiems vedliams. Dievo Žodžio skelbimas ir aiškinimas – vienas iš būdų, kurį Dievas paskyrė šviesai skleisti; tačiau kiekvieno žmogaus mokymą turime ištirti Šventuoju Raštu. Kiekvienas, kuris pamaldžiai tyrinės Bibliją, trokšdamas pažinti tiesą, kad galėtų jai paklusti, bus dieviškai apšviestas. Jis supras Šventąjį Raštą. „Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo.“ (Jono 7, 17)

Paskutinę šventės dieną pareigūnai, kuriuos kunigai ir vyresnieji buvo išsiuntę suimti Jėzaus, grįžo be Jo. Jų piktai paklausė: „Kodėl neatvedėte?“ Sargybiniai rimtais veidais atsiliepė: „Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!“

Kad ir kokios užkietėjusios buvo jų širdys, Jėzaus žodžiai jas ištirpdė. Kol Jis

kalbėjo šventyklos kieme, jie lūkuriavo netoliese, stengdamiesi išgirsti ką nors, kuo galėtų Jį apkaltinti. Tačiau klausydamiesi jie užmiršo tikslą, kuriuo buvo siųsti. Jie stovėjo kaip pakerėti. Kristus apsiereiškė jų sieloms. Jie pamatė tai, ko nežvelgė kunigai ir vyresnieji, – dieviškumo šlove apgaubta žmogiškumą. Jie grįžo tokie kupini šios minties, taip pakerėti Jo žodžiu, kad į klausimą: „Kodėl neatvedėte?“, tegalėjo atsakyti: „Niekados žmogus taip kalbėjęs!“

Kunigai ir vyresnieji, pirmą kartą stoje Kristaus akivaizdon, patyrė tą patį įsitikinimą. Jų širdys giliai suvirpėjo, ir neišvengiamai kilo mintis: „Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!“ Tačiau jie užgniaužė Šventosios Dvasios suteiktą įsitikinimą. Dabar ėtūžę, kad net Įstatymo tarnus paveikė nekenčiamas galilėjietis, jie sušuko: „Gal jau ir jūs leidotės suvedžioti? Ar tiki Jį bent vienas iš vyresnybės ar fariziejų? O šita minia, neišmananti Įstatymo, yra prakeikta.“

Tie, kuriems skelbiama tiesos žinia, retai paklausia: „Ar tikrai taip?“ Dažniausiai jie klausia: „O kas tam pritaria?“ Daugelis vertina tiesą pagal tai, kiek žmonių jai pritaria, ir vis dar užduodamas klausimas: „Ar tuo tiki kokie nors išsilavinę žmonės arba aukšti dvasininkai?“ Šiandien į tikrąjį pamaldumą žmonės yra linkę ne daugiau nei Kristaus laikais. Jie taip pat sąmoningai siekia žemiškų gėrybių ir ignoruoja amžinuosius turtus; ir tai, kad daugybė žmonių nėra pasirengę priimti tiesą, arba tai, kad jos nepriima pasaulio didingieji ar net aukštieji kunigai, nėra argumentas prieš tiesą.

Kunigai ir vyresnieji vėl rezgė planus, kaip suimti Jėzų. Buvo tvirtinama, kad jei Jis ir toliau liks laisvėje, nuvilios žmones nuo įsitvirtinusios vyresnybės, ir vienintelė saugi išeitis – Jį nedelsiant nutildyti. Taip juos diskutuojančius netikėtai užklupo Nikodemus. Jis paklausė: „Ar leidžia mūsų Įstatymas pasmerkti žmogų, jeigu jis pirmiau neištardytas ir nėra žinoma, ką jis padaręs?“

Susirinkusieji nutilo. Nikodemo žodžiai pasiekė jų sąžinę. Jie negalėjo pasmerkti žmogaus jo neišklausę. Tačiau ne tik dėl to aukštieji valdininkai nutilo ir sužiuro į išdrįsusį stoti teisingumo pusėn. Juos apstulbino ir nuvylė tai, kad vieną iš jų pačių tarpo taip sužavėjo Jėzaus charakteris, jog jis užtarė Jį. Atgavę žadą, jie sarkastiškai paklausė Nikodema: „Gal ir tu iš Galilėjos? Patyrinėk, ir pamatysi, kad joks pranašas nebuvo kilęs iš Galilėjos.“

Vis dėlto šis protestas sustabdė tarybos posėdį. Valdininkai nepasiekė savo tikslo ir nenuteisė Jėzaus Jo neišklausę. Tam kartui sutriuškinti, „jie išsivaikščiojo kas sau. Jėzus nuėjo į Alyvų kalną“.

Nuo miesto sumaišties ir jaudulio, nuo įsiaudrinusių minių ir klatingų rabinų Jėzus pasitraukė į Alyvų sodelių ramybę, kur galėjo pabūti vienas su Dievu. Tačiau anksti ryte Jis grįžo į šventyklą ir, kai aplinkui susirinko žmonės, atsisėdęs ėmė juos mokyti.

Neilgai trukus Jam sutrukdė. Prisiartino grupelė fariziejų ir Rašto aiškintojų, kurie atsitempė su savimi persigandusią moterį. Jie griežtais, rėksmingais balsais apkaltino ją pažeidus septintąjį įsakymą. Pastūmę ją Jėzaus akivaizdon, jie su veidmainiška pagarba paklausė: „Mokytojau, ši moteris buvo nutverta svetimaujant. Mozė mums Įstatyme yra liepęs tokias užmušti akmenimis. O Tu ką pasakysi?“

Po jų apsimestine pagarba slėpėsi jų kėsmai Jį pražudyti. Jie išnaudojo šią proga Jį pasmerkti, manydami, jog kad ir kokią sprendimą Jis priimtų, jie vis tiek galės Jį apkaltinti. Jeigu Jis būtų išteisinęs moterį, jie būtų Jį apkaltinę Mozės Įstatymo nesilaikymu. Jeigu būtų paskelbęs ją vertą mirties, Jį būtų apskundę romėnams, kaip prisiimančią valdžią, kuri priklauso tik jiems.

Jėzus akimirksnį žvelgė į tą reginį – virpančią iš gėdos auką ir atšiaurius didikų veidus, kuriuose nebuvo nė lašo užuojautos. Nuo to vaizdo Jo nepriekaištingo

tyrumo dvasia susigūžė. Jis puikiausiai suprato, kokių tikslų Jam buvo pateiktas šis klausimas. Jis permatė kiekvieno priešais Jį stovinčiojo širdį, žinojo jų charakterius ir gyvenimo istoriją. Šie tariai teisingumo sergėtojai patys paskatino savo auką nusidėti, kad galėtų paspėti pinkles Jėzui. Neparodęs nė ženklo, kad girdėjo jų klausimą, Jis pasilenkė ir, nudelbęs akis į žemę, ėmė kažką rašyti dulkėse.

Tai, kad Jėzus atleido šiai moteriai ir padarė ją gyventi geresnį gyvenimą, parodo Jo tobulo teismo grožį. Nors Jėzus nepritaria nuodėmei ir nesumažina kaltės jausmo, Jis siekia ne pasmerkti, o išgelbėti. Pasaulis šiai suklydusiai moteriai galėjo parodyti tik panieką ir patyčias, o Jėzus kalbėjo paguodos ir vilties žodžius. Nenusidėjusysis pagalėjo silpnos nusidėjėlės ir ištisės jai pagalbos ranką. Nors veidmainiai fariziejai ją pasmerkė, bet Jėzus liepė: „Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.“

Nekantraudami dėl Jėzaus delsimo ir tariamo abejingumo, kaltintojai priėjo arčiau ir pamėgino atkreipti Jo dėmesį. Tačiau kai jų žvilgsniai nukrypo į žemę prie Jėzaus kojų, veido išraiškos pasikeitė. Ten buvo surašytos slapčiausios jų gyvenimo kaltės. Juos stebėję žmonės išvydo, kaip staiga pasikeitė jų veidai, ir spraudėsi vienas per kitą, kad pamatyti, kas gi sukėlė jų tokią apstulbimą ir gėdą.

Nors šie rabinai skelbėsi gerbiantys Įstatymą, apkaltindami šią moterį jie nepaisė jo nurodymų. Imtis priemonių prieš savo žmoną turėjo sutuoktinis, ir abu nusizengėliai turėjo būti nubausti vienodai. Taigi kaltintojai elgėsi visiškai neteisėtai. Jėzus pasitiko juos jų teritorijoje. Pagal Įstatymą, kai buvo skiriama bausmė užmėtyti akmenimis, pirmieji akmenį turėjo mesti mačiusieji nusikaltimą. Atsitiesęs Jėzus nukreipė žvilgsnį į samokslininkus ir pasakė: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją

akmenį.“ Paskui vėl pasilenkė ir toliau rašė ant žemės.

Jis nei atmetė per Mozę duotąjį Įstatymą, nei pretendavo į romėnų valdžią. Kaltintojai buvo sutriuškinti. Jų apsimestinio šventumo drabužis buvo nuplėštas, Bėgalinio Tyrumo akivaizdoje jie stovėjo kalti ir pasmerkti. Jie drebėjo, kad miniai nebūtų atskleistos slaptos jų gyvenimo nedorybės; vienas po kito nukorę galvas ir nudelbę akis jie spruko į šalį, palikę auką su ją užjaučiančiu Išgelbėtoju.

Jėzus atsitiesęs pažvelgė į moterį ir paklausė: „Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?“ Ji atsiliepė: „Niekas, Viešpatie.“ Jėzus jai tarė: „Nė Aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.“

Moteris stovėjo priešais Jėzų virpėdama iš baimės. Jo žodžiai: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį“ jai nuskambėjo kaip mirties nuosprendis. Ji nedrįso pakelti akių į Išgelbėtojo veidą, tik tyliai laukė savo lemties. Dabar apstulbusi ji stebėjo, kaip kaltintojai netekę žado ir suglume sprunka; paskui jos ausis pasiekė tie viltį teikiantys žodžiai: „Nė Aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.“ Sugraudinta iki širdies gelmių, kūkčiojimais reikšdama savo dėkinumą, ji puolė Jėzui po kojų ir išpažino savo nuodėmes.

Moteriai tai buvo pradžia naujo gyvenimo – tyrumo ir ramybės gyvenimo, pašvęsto Dievo tarnystei. Pakeldamas šią nupuolusią sielą, Jėzus padarė didesnę stebuklą nei išgydydamas sunkiausią fizinę ligą; Jis išgydė dvasinę negalią, kuri veda į amžiną mirtį. Ši atgailaujanti moteris tapo viena iš nepalaužiamų Jo sekėjų. Ji atsilygino Jam už atleidimą ir gailėtingumą savo pasiaukojančia meile ir pasišventimu.

Tai, kad Jėzus atleido šiai moteriai ir padarė ją gyventi geresnį gyvenimą, parodo Jo tobulo teismo grožį. Nors Jėzus nepritaria nuodėmei ir nesumažina

kaltės jausmo, Jis siekia ne pasmerkti, o išgelbėti. Pasaulis šiai suklydusiai moteriai galėjo parodyti tik panieką ir patyčias; o Jėzus kalbėjo paguodos ir vilties žodžius. Nenusidėjusysis pagailėjo silpnos nusidėjėlės ir ištiesė jai pagalbos ranką. Nors veidmainiai fariziejai ją pasmerkė, bet Jėzus liepė: „Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.“

Ne Kristaus sekėjas yra tas, kuris nudelbęs akis nususuka nuo klystančiojo,

palikdamas jį toliau riedėti į prarają. Tie, kurie skuba kaltinti kitus ir juos teisti, dažnai patys yra dar kaltesni už juos. Žmonės nekenčia nusidėjėlių, bet myli nuodėmes. Kristus nekenčia nuodėmės, bet myli nusidėjėlius. Tokios dvasios bus visi, kurie seka Juo. Krikščioniška meilė lėta smerkti, greita išvelgti atgailą, pasirengusi atleisti, padrašinti, nukreipti paklydėlį į šventumo kelią ir saugoti jo žingsnius jame.

51 SKYRIUS

„GYVENIMO ŠVIESA“

Šis skyrius pagrįstas Jono 8, 12–59 ir 9-uju skyriumi

JĖZUS VĖL prabilo: „Aš – pasaulio šviesa. Kas seka Manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą.“

Tardamas šiuos žodžius, Jėzus buvo šventyklos kieme, specialiai skirtame Palapinių šventės pamaldoms. Šio kiemo vidury stovėjo du aukšti stovai, prilaukiantys milžiniškus šviestuvų stulpus. Po vakarinio aukojimo būdavo uždegami visi žibintai, ir Jeruzalė nušvisdavo. Ši apeiga turėjo priminti šviesos stulpą, kuris vedė Izraelį dykumoje, ir kartu simbolizuoti ateisiantį Mesiją. Vakaraus, kai būdavo uždegti žibintai, kiemas virsdavo linksmybių vieta. Žilagalviai vyrai, šventyklos kunigai ir vyresnieji – visi drauge šokdavo šventiškus šokius pagal muzikos garsus ir levitų giedojimą.

Apšviesdami Jeruzalę, žmonės išreiškė viltį, kad sugrįžęs Mesijas užlies savąja šviesa Izraelį. Tačiau Jėzui ši scena turėjo platesnę reikšmę. Kaip viską aplinkui apšviesdavo šventyklos žibintai, taip Kristus, dvasinės šviesos šaltinis, išsklaido pasaulio tamsą. Vis dėlto šis simbolis netobulas. Jo misijos šlovę tiksliau atskleidžia didysis šviesulys, kurį Jis savo ranka ižiebė danguje.

Aušo rytas. Saulė ką tik patekėjo virš Alyvų kalno; jos stulbinamai ryškūs spinduliai krito ant marmuro rūmų ir užliejo auksu šventyklos sienas. Tai rodydamas Jėzus pasakė: „Aš – pasaulio šviesa.“

Vienas iš girdėjusiųjų tuos žodžius, praėjus daug laiko, atkartojo juos šiose didingose eilutėse: „Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. Šviesa

spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė.“

„Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį“ (Jono 1, 4–5. 9) Praėjus nemažai laiko po to, kai Jėzus ižengė į dangų, Kristaus naudotąjį simbolį prisiminė ir Petras, rašydamas apšviestas dieviškosios Dvasios: „Mes turime tvirčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo tarsi žiburių, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė.“ (2 Petro 1, 19)

Kai Dievas apsireikšdavo savo tautai, šviesa visada simbolizavo Jo Artumą. Pradžioje kuriant pasaulį, šviesa suspindo iš tamsybių. Šviesa, apgaubta debesies stulpo dieną ir ugnies stulpo naktį, vedė didžiulius Izraelio pulkus. Šviesa su baimę keliančia didybe tviskėjo aplink Viešpatį ant Sinajaus kalno. Šviesa gaubė malonės sostą šventykloje. Šviesa pripildė Saliamono šventyklą jos pašventinimo metu. Šviesa suspindo ant Betliejaus kalvų, kai angelai budintiems piemenims atnešė žinią apie atpirkimą.

Dievas yra šviesa, ir žodžiais: „Aš – pasaulio šviesa“ Kristus paskelbė savo vienybę su Dievu bei savo ryšį su visa žmonija. Tai Jis pradžioje liepė: „Iš tamsos tenušvinta šviesa!“ (2 Korintiečiams 4, 6) Jis yra saulės, mėnulio ir žvaigždžių šviesa. Jis buvo dvasinė šviesa, kuri simboliais, įvaizdžiais ir pranašystėmis švietė Izraeliui. Tačiau šviesa buvo duota ne vien žydų tautai. Kaip saulės spinduliai pasiekia atokiausius žemės kampeles, taip ir Teisumo Saulė apšviečia kiekvieną širdį.

„Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį.“ Pasaulis turėjo savo didžiulius mokytojus, didelio proto žmones, nuostabius tyrinėtojus, žmones, kurių pasisakymai skatino mąstyti ir atvėrė plačius pažinimo horizontus; šie žmonės buvo pagerbti kaip savo tautos vedliai ir geradariai. Tačiau yra Tas, kuris stovi aukščiau už juos. „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais.“ „Dievo niekas niekada nėra matęs, tiktai viengimis Sūnus – Dievas, Tėvo prieglobstyje esantis, mums Jį atskleidė.“ (*Jono 1, 12. 18*) Mes galime atsekti didžiųjų pasaulio mokytojų gyvenimą tiek, kiek tik siekia žmogaus rašytiniai šaltiniai. Tačiau Šviesa buvo dar prieš juos. Kaip Mėnulis ir žvaigždės Saulės sistemoje šviečia, atspindėdami Saulės šviesą, taip ir didieji pasaulio mąstytojai – jeigu tik jų mokymas yra teisingas, – atspindi Teisumo Saulės spindulius. Kiekvienas minties perlas, kiekvienas intelekto blykstelėjimas ateina iš pasaulio Šviesos. Šiais laikais mes daug girdime apie *aukštąjį išsilavinimą*. Tikrą *aukštąjį išsilavinimą* suteikia Tas, „ kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai“; „Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa“ (*Kolosiečiams 2, 3; Jono 1, 4*). Jėzus pasakė: „Kas seka Manimi, neveikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą.“

Žodžiais: „Aš – pasaulio šviesa“ Jėzus pasiskelbė esąs Mesijas. Senasis Simeonas šventykloje, kurioje dabar mokė Kristus, apie Jį kalbėjo kaip apie „šviesą pagonims apšviesti ir Tavosios Izraelio tautos garbę“ (*Luko 2, 32*). Šiais žodžiais Simeonas taikė Jam visame Izraelyje žinomą pranašystę. Per pranašą Izaiją Šventoji Dvasia paskelbė: „Per maža, – sako Jis, – Tau būti Mano tarnu, prikelti Jokūbo gimines ir sugrąžinti Izraelio likutį. Aš padarysiu Tave ir tautų šviesą, kad Mano išganymas pasiektų žemės pakraščius.“ (*Izaijo 49, 6*) Ši pranašystė paprastai buvo suvokiama, kaip kalbanti apie Mesiją, ir kai Jėzus pasakė: „Aš – pasaulio šviesa“,

žmonės galėjo nesuklysdami atpažinti Jį kaip Pažadėtąjį.

Fariziejams ir vyresniesiems šis teiginys pasirodė arogantiškas. Jie netoleravo panašių tokio pat kaip ir jie žmogaus pretenzijų. Ignoruodami Jėzaus žodžius jie paklausė: „Kas gi Tu toks esi?“ Jie norėjo priversti Jį pasiskelbti Kristumi. Jėzaus išvaizda ir darbas taip skyrėsi nuo žmonių lūkesčių, kad, kaip buvo įsitikinę Jo nuožmūs priešai, jeigu Jis būtų tiesiai pasiskelbęs esąs Mesijas, būtų buvęs atstumtas kaip apsišaukėlis.

Tačiau į jų klausimą: „Kas gi Tu toks esi?“ Jėzus atsakė: „Kaip tik tas, ką Aš jums sakau!“ (*Jono 8, 25*) Tai, kas buvo apreikšta Jo žodžiuose, buvo apreikšta ir Jo charakteryje. Jėzus buvo savo skelbiamų tiesų įsikūnijimas. Jis tęsė: „Niekio nedarau iš savęs, bet skelbiu vien tai, ko Mane Tėvas išmokė. Mano Siuntėjas yra su Manimi; Jis nepaliko Manęs vieno, nes visuomet darau, kas Jam patinka.“ Jis ne mėgino įrodyti esąs Mesijas, bet atskleidė savo vienybę su Dievu. Jeigu jų protai būtų buvę atviri Dievo meilei, jie būtų priėmę Jėzų.

Iš Jo klausytojų daugelis įtikėjo Jį, ir jiems Jėzus pasakė: „Jei laikysitės Mano mokslo, jūs iš tikro būsite Mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus.“

Šie žodžiai fariziejus įžeidė. Užmiršę, jog tauta jau seniai kenčia svetimšalių junga, jie piktai sušuko: „Mes esame Abraomo palikuonys ir niekada niekam nevergavome. Kaipgi Tu sakai: Tapsite laisvi?“ Jėzus pažvelgė į šiuos žmones, pykčio vergus, kurių mintys buvo linkusios į kerštą, ir liūdnai atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas.“ Jie buvo sunkiausioje vergijoje – juos valdė blogio dvasia.

Kiekvienas žmogus, kuris nesutinka atsiduoti Dievui, yra valdomas kitos jėgos. Jis nepriklauso sau. Jis gali kalbėti apie laisvę, bet kenčia sunkiausią vergiją. Jis negali regėti tiesos grožio,

nes jo protą valdo šėtonas. Nors žmogus pataikauja sau tvirtindamas, kad vadovaujasi savo nuovoka, jis paklūsta tamsoos kunigaikščio valiai. Kristus atėjo, kad sutrauktų nuodėmei vergaujančios sielos grandines. „Tad jei Sūnus jus išvaduos, tai būsite iš tiesų laisvi.“ „Juk gyvybę teikiančios Dvasios Įstatymas Kristuje Jėzuje išvadavo tave iš nuodėmės ir mirties įstatymo.“ (*Romiečiams 8, 2*)

Atpirkimo darbe nėra prievartos. Čia nenaudojama jokia išorinė jėga. Veikiamas Dievo Dvasios žmogus paliekamas laisvai pasirinkti, kam tarnaus. Pasikeitime, kuris įvyksta, kai siela atsiduoda Kristui, itin stipriai išgyvenama laisvė. Nuodėmės atsikratymas – pačios sielos veiksmas. Mes, tiesa, nepajėgūs patys išsivaduoti iš šėtono valdžios; tačiau kai trokštame išsivaduoti iš nuodėmės ir didžiame varge šaukiamės aukštybių pagalbos, mūsų sielos pastangos susijungia su dieviškąja Šventosios Dvasios galia ir savo jėgas naudoja Dievo valiai įvykdyti.

Vienintelė sąlyga, leidžianti žmogui tapti laisvam, yra susivienijimas su Kristumi. „Tiesa padarys jus laisvus“; o toji tiesa – tai Kristus. Nuodėmė gali triumfuoti tik susilpninusi protą ir sunaikinusi sielos laisvę. Pavaldumas Dievui – tai tikrosios žmogaus garbės ir orumo atnaujinimas. Dieviškasis Įstatymas, kuriam esame pavaldūs, yra „laisvės Įstatymas“ (*Jokūbo 2, 12*).

Fariziejai skelbėsi esą Abraomo vaikai. Jėzus jiems atsakė, jog tai gali patvirtinti tik Abraomo darbų vykdymas. Tikri Abraomo vaikai gyvens taip, kaip gyveno jis, – paklusdami Dievui. Jie nesieks nužudyti Tą, kuris skelbė Dievo duotąją tiesą. Regždami samokslus prieš Kristų, rabinai nedarė Abraomo darbų. Vien kilmė iš Abraomo dar nieko nereiškė. Be dvasinio ryšio su juo, kuris pasireiškia ta pačia dvasia ir tų pačių darbų atlikimu, jie nebuvo Abraomo vaikai.

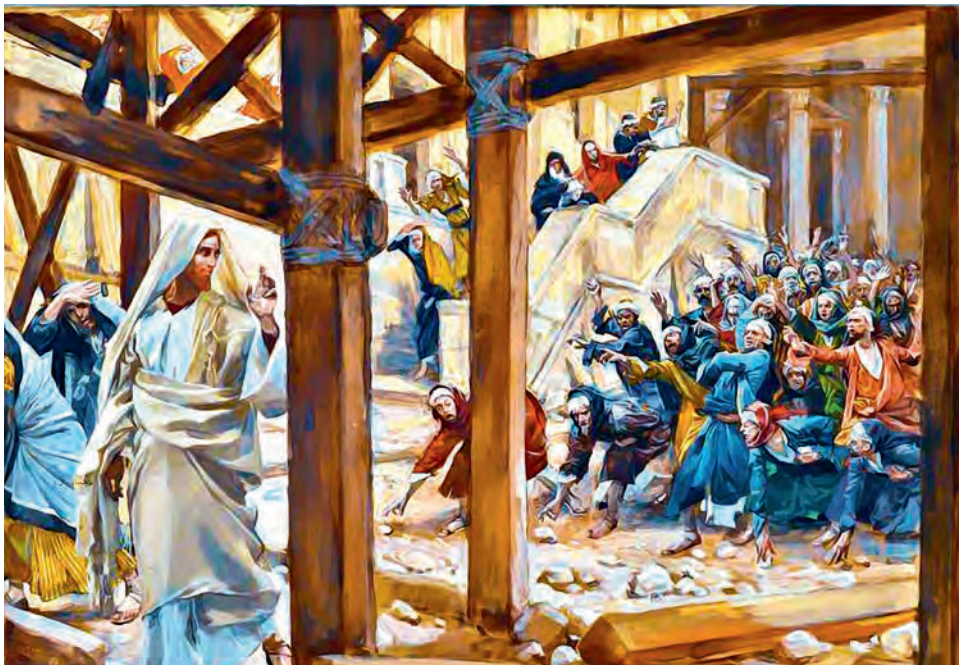
Šis principas vienodai svarbus ir klausimui, kuris jau seniai jaudina

krikščionišką pasaulį, – klausimui apie apaštališkąjį tęstinumą. Abraomo palikuonys buvo patvirtinami ne pagal vardą ar giminystę, o pagal charakterio panašumą. Taigi apaštališkasis tęstinumas remiasi ne bažnytinės valdžios perdavimu, o dvasiniu ryšiu. Gyvenimas, įkvėptas apaštalų dvasios, tikėjimas ir jų skelbtosios tiesos mokymas – štai tikrasis apaštališkosios sekos įrodymas. Būtent tai padaro žmones pirmųjų Evangelijos mokytojų sekėjais.

Jėzus paneigė, kad žydai yra Abraomo vaikai. Jis pasakė: „Jūs darote savojo tėvo darbus!“ Jie pašaipiai atkirto: „Mes nesame pavainikiai ir turime vieną Tėvą – Dievą.“ Šiais žodžiais, užuomina į Kristaus gimimo aplinkybes, buvo siekiama Jį pažeminti jau Jį bepradedančių įtikėti žmonių akyse. Nekreipdamas dėmesio į šį niekingą įžeidinėjimą, Jėzus pasakė: „Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtumėte Mane, nes Aš iš Dievo išėjau ir čion atėjau.“

Jų žodžiai paliudijo jų ryšį su tuo, kuris buvo melagis ir žudikas. Jėzus pasakė: „Jūsų tėvas – velnias, ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidas. Jis nuo pat pradžių buvo galvažudys ir niekuomet nesilaikė tiesos, jame ir nėra buvę tiesos... O kadangi Aš kalbu tiesą, tai jūs ir netikite Manimi“ (*Jono 8, 44–45*). Žydų vyresnieji kaip tik dėl to Jėzaus ir nepriėmė, kad Jis kalbėjo tiesą ir kalbėjo užtikrintai. Būtent tiesa žeidė šiuos nuosavu teisumu besiremiančius žmones. Tiesa parodė jų klaidingus įsitikinimus; ji pasmerkė jų mokymą ir papročius, tad buvo nepageidautina. Jie būtų mieliau užsimerkę prieš tiesą negu nusizėminę ir pripažinę, kad klydo. Jie nemylėjo tiesos. Jie jos netroško, nors ji ir buvo tiesa.

„Kas iš jūsų gali įrodyti Mane nusidėjus? Tad jeigu tiesą sakau, kodėl netikite Manimi?“ Trejus metus kiekvieną dieną Kristaus priešai Jį persekiojo, stengdamiesi įžvelgti Jo charakteryje kokią nors ydą. Šėtonas su visomis blogio pajėgomis siekė Jį nugalėti; tačiau jie nerado

Jėzus oriai atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: pirmiau, negu gimė Abraomas, Aš Esu!“ Susirinkusieji nuščiuvo. Šis Galilėjos Mokytojas pasivadino Dievo vardu, kuris buvo duotas Mozei išreikšti Amžinojo buvimo idėją. Kadangi Jėzus buvo ir prisiekė esąs Dievo Sūnus, jie siekė Jį pražudyti. Dabar daugelis stojusiųjų kunigų ir rabinų pusėn griebėsi akmenų, kad Jį užmėtytų, „bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventyklos.“

Jame nieko, kuo galėtų pasinaudoti. Net demonai buvo priversti išpažinti: „Aš žinau, kas Tu esi: Dievo šventasis!“ (Morkaus 1, 24) Jėzus įgyvendino Įstatymą dangaus akyse, nenupuolusių pasaulių akyse ir nuodėmingo žmogaus akyse. Angelų, žmonių ir demonų akivaizdoje Jis nedvejodamas kalbėjo žodžius, kurie bet kieno kito lūpose būtų nuskambėję kaip šventvagystė: „Visuomet darau, kas Jam patinka.“

Tas faktas, kad nors žydai nerado Kristuje nuodėmės, jie vis dėlto Jo nepriėmė, liudijo, kad jie patys neturi ryšio su Dievu. Jie neatpažino Jo balso Jo Sūnaus nešamoje žinioje. Jie tarėsi patys teisią Kristų; tačiau atstumdami Jį, jie paskelbė nuosprendį sau. Jėzus pasakė:

„Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžių klauso. Jūs dėl to neklausote, kad nesate iš Dievo.“

Pamoka aiški visiems laikams. Dažnas žmogus, kuriam patinka pašiepti, kritikuoti ar ieškoti kažko, kuo galėtų suabejoti Dievo Žodyje, tariasi demonstruojantis savo nepriklausomą mąstymą ir proto išvalgumą. Jis išivaizduoja esąs Biblijos teisėjas, bet iš tikrųjų nuteisia pats save. Jis parodo, jog nesugeba vertinti tiesos, kuri atėjo iš Dangaus ir kuri atskleidžia amžinybę. Dievo teismo didybei jo dvasia nejaučia pagarbios baimės. Jis užsiiminėja šapelių rankiojimu liudydamas apie savo siaurą, žemišką prigimtį ir širdį, kuri sparčiai praranda gebėjimą vertinti Dievą. Tas, kurio širdis atsiliepė

į dieviškąjį prisilietimą, trokš geriau pažinti Dievą, o tai apvalys ir sutaurins jo charakterį. Kaip gėlė gręžiasi į saulę, kurios skaidūs spinduliai gali užlieti ją gražiausiomis spalvomis, taip siela gręšis į Teisumo Saulę, kad dangaus šviesa papuoštų charakterį Kristaus charakterio malonėmis.

Išryškindamas kontrastą tarp žydu ir Abraomo, Jėzus tęsė: „Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo, kad matysias Manąją Dieną; jis ją išvydo ir džiaugėsi.“ Abraomas troško pamatyti žadėtąjį Išgelbėtoją. Jis karštai meldėsi, kad bent prieš mirtį išvystų Mesiją. Ir jis pamatė Kristų. Jis buvo apšviestas antgamtinės šviesos ir pažino dieviškąjį Kristaus charakterį. Jis pamatė Jo Dieną ir džiūgavo. Jam buvo suteiktas dieviškosios aukos už nuodėmes regėjimas. Jis savo paties gyvenime patyrė, kokia tai bus auka. Jam buvo liepta: „Paimk savo sūnų, ...savo vienturtį sūnų Izaoką, kurį myli, ...ir paaukok jį kaip deginamąją auką.“ (*Pradžios 22, 2*) Jis paguldė ant aukuro pažado sūnų – sūnų, į kurių buvo sudėjęs visas viltis. Paskui su iškeltu peiliu laukdamas prie aukuro Dievo įsakymo, jis išgirdo balsą iš dangaus: „Nekelk rankos prieš berniuką, ...nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti Man savo vienturtį sūnų.“ (*Pradžios 22, 12*) Šis siaubingas įsakymas buvo duotas Abraomui, kad jis išvystų Kristaus dieną ir suprastų, jog Dievas taip myli pasaulį, jog tam, kad prikelty jį iš nuopuolio, atidavė savo vienturtį Sūnų gėdingiausiai mirčiai.

Abraomas išmoko apie Dievą svarbiausią pamoką, kokia tik buvo duota mirtingajam. Į jo maldavimą pamatyti prieš mirtį Kristų buvo atsakyta. Jis pamatė Kristų; pamatė viską, ką gali pamatyti mirtingas žmogus ir likti gyvas. Visiškai atsidavęs, jis sugebėjo suprasti jam suteiktąjį Kristaus regėjimą. Jam buvo apreiškta, kad atiduodamas savo vienatinį Sūnų, kad išgelbėtų nusidėjėlius nuo amžinosios pražūties, Dievas

paaukojo didesnę ir nuostabesnę auką, nei bet koks žmogus kada nors galės paaukoti.

Abraomo patyrimas atsakė į klausimą: „Kuo nešinas ateisiu į Viešpaties Artumą ir nusilenksiu aukštybių Dievui? Ar ateisiu su deginamosiomis aukomis, su mituliais veršiais? Argi Viešpats bus patenkintas tūkstančiais avinų, begaliniu srautu aliejaus? Ar atiduosiu savo pirmagimį už savo nusikaltimą, savo kūno vaisių už savo nuodėmę?“ (*Michėjo 6, 6-7*) Abraomo žodžiais: „Dievas pats parūpins avių deginamajai aukai, mano sūnau“ (*Pradžios 22, 8*) ir tuo, kaip Dievas parūpino auką vietoj Izaoko, buvo parodyta, kad joks žmogus negali pats savęs atpirkti. Pagoniška aukojimo sistema Dievui buvo visiškai nepriimtina. Joks tėvas neturėjo paaukoti savo sūnaus ar dukters už nuodėmes. Pasaulio kaltę galėjo atpirkti tik Dievo Sūnus.

Per savo kančią Abraomas buvo įgailintas pažvelgti į Gelbėtojo aukos misiją. Tačiau Izraelis nesuprato to, kas buvo taip nemalonu jų išdidžioms širdims. Kristaus žodžiai apie Abraomą Jo klausytojams nieko nereiškė. Fariziejai išvelgė juose tik naują pagrindą ginčams. Nusišaipę, tarsį įrodinėtų, kad Jėzus yra pamišėlis, jie pareiškė: „Dar neturi nė penkiasdešimt metų ir esi regėjęs Abraomą?“

Jėzus oriai atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: pirmiau, negu gimė Abraomas, Aš Esu!“

Susirinkusieji nuščiuvo. Šis Galilėjos Mokytojas pasivadino Dievo vardu, kuris buvo duotas Mozei išreikšti Amžinojo buvimo idėją. Jis pasiskelbė esąs Aukščiausiasis, pažadėtas Izraeliui, kurio „kilmė siekia tolimą senovę, seniai praėjusius laikus“ (*Michėjo 5, 1*).

Kunigai ir rabinai vėl pradėjo šaukti, kad Jėzus piktžodžiauja. Tai, kad Jis tvirtino esąs lygus su Dievu, jau anksčiau buvo pakurstę juos kėsinti į Jo gyvybę, o po kelių mėnesių jie aiškiai pareiškė: „Ne už gerą darbą užmušime,

Siloamo baseinas šiandien

„Jis spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis ir tarė jam: ‘Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje.’ (Išvertus Siloamas reiškia „Siųstasis“.) Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis.“

bet už piktžodžiavimą, kad Tu, būdamas žmogus, dediesi Dievu.“ (Jono 10, 33) Kadangi Jėzus buvo ir prisiekė esąs Dievo Sūnus, jie stengėsi Jį pražudyti. Dabar daugelis stojusiųjų kunigų ir rabinų pusėn griebėsi akmenų, kad Jį užmėtytų, „bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventyklos“. Šviesa sušvito tamsoje ir „tamsa jos neužgožė“ (Jono 1, 5).

„Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį. Jo mokiniai paklausė: ‘Rabi, kas nusidėjo, – jis pats ar jo tėvai, – kad gimė neregys?’ Jėzus atsakė:

‘Nei jis nenusidėjo, nei jo tėvai, bet jame turi apsireikšti Dievo darbai’... Tai taręs, Jis spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis ir tarė jam: ‘Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje.’ (Išvertus Siloamas reiškia „Siųstasis“.) Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis.“

Žydai tikėjo, kad už nuodėmės nubaudžiama jau šiame gyvenime. Kiekviena liga buvo laikoma bausme už kažkokią nedorybę – paties kenčiančiojo arba jo tėvų. Visos kančios iš tiesų atsiranda dėl nusizengimo Dievo Įstatymui, bet ši tiesa

Viešpats Jėzus žinojo, kaip sunku tam žmogui, taigi davė jam malonės bei iškalbos, kad jis galėtų liudyti Kristų. Jis atsakė žodžiais, kurie nuskambėjo kaip griežtas priekaištas fariziejams. Pastarieji laikė save Rašto aiškintojais, religiniais tautos vedliais; bet štai atsirado Tas, kuris darė stebuklus, o jie nieko nežinojo, nei iš kur Jo galia, nei kas Jis yra, nei ką Jis skelbia.

buvo iškraipyta. Šėtonas, nuodėmės ir visų jos pasekmių autorius, sudarė žmonėms išpūdį, kad ligas ir mirtį siuntčia Dievas – kaip despotišką bausmę už nuodėmes. Taigi sunkiai susirgęs ar nelaimės ištiktas žmogus buvo laikomas didžiuliu nusidėjėliu.

Taip žydams buvo ruošiamas kelias atstumti Jėzų. Tą, kuris „prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus“, žydai laikė „raupsuotu, Dievo nubautu ir nuvargintu“ (Izaijo 53, 4).

Kad to būtų išvengta, Dievas davė pamoką. Jobo istorija parodė, jog kančias sukelia šėtonas, o Dievas iš gailėstingumo jas įveikia. Tačiau Izraelis šios pamokos nesuprato. Tą pačią klaidą, dėl kurios Dievas priekaištavo Jobo draugams, atstumdami Kristų pakartojo žydai.

Kristaus mokiniai apie nuodėmės ir kančios ryšį laikėsi tokios pat nuomonės, kaip ir žydai. Nors Jėzus pataisė jų klaidą, Jis nepaaiškino žmogaus negalių priežasties, tik pasakė jiems, kokios bus pasekmės. Per tai pasireikš Dievo darbai. Jis pasakė: „Kol esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa!“ Patepęs neregio akis Jis nusiuntė jį nusiplauti Siloamo tvenkinyje, ir žmogus praregėjo. Taip Jėzus atsakė į mokinių klausimą praktiškai, kaip paprastai atsakydavo į iš smalsumo uždavinėjamus klausimus. Mokiniai buvo skatinami ne diskutuoti, kas nusiėdėjo, o kas nenusidėjo, bet suvokti aklaį jam regėjimą grąžinusio Dievo galybę ir gailėstingumą. Buvo akivaizdu, kad gydomųjų savybių neturi nei tepalas, nei tvenkinys, kuriame žmogus buvo nusiųstas nusiplauti, o ši galia slypi Kristuje.

Fariziejus šis vaistas apstulbino. Vis dėlto juos dar labiau užvaldė neapykanta, mat stebuklas buvo atliktas šabo (sabatos) dieną. Jaunuolio kaimynai ir tie, kurie pažinojo jį dar akla, klausinėjo: „Ar čia ne tas, kuris sėdėdavo elgetaudamas?“ Jie žiūrėjo į jį abejodami, mat kai atsivėrė jo akys, pasikeitė, nušvito ir veidas. Buvęs neregys atrodė visai kitas žmogus. Jį pamačiusieji vieni kitiems uždavinėjo tą klausimą. Kai kas tvirtino: „Tai jis“, kiti – „Visai ne, tik į jį panašus.“ Tačiau didžiulį palaiminimą gavęs žmogus numaldė ginčus atsakydamas: „Taip, tai aš.“ Kai jis papasakojo jiems apie Jėzų ir tai, kaip buvo išgydytas, jie pasiteiravo: „Kur Jisai?“ Šis atsakė: „Nežinau.“

Tada jie atvedė jį prieš fariziejų tarybą. Žmogus vėl buvo apklaustas, kaip atgavo regėjimą. „Jis paaiškino: ‘Jis patėpė man akis purvu, aš nusiprausiau ir dabar regiu.’ Kai kurie fariziejai kalbėjo: ‘Tas žmogus ne iš Dievo, nes nesilaiko šabo.’“ Fariziejai tikėjosi parodyti Jėzų esant nusidėjėliu, taigi ne Mesiją. Jie nežinojo, jog tai Jis ir įsteigė šabo dieną bei žinojo viską, ką tą dieną galima daryti, ir jog tai Jis išgydė aklaį. Jie dėjos nuostabiui uolūs dėl šabo dienos šventimo, tačiau būtent tą dieną planavo žmogžudystę. Tačiau daugelis išgirdę apie šį stebuklą, labai susijaudino ir neabejojo, kad tas, kuris atvėrė neregui akis, yra daugiau nei eilinis žmogus. Į kaltinimus, kad Jėzus yra nusidėjėlis, nes nesilaiko šabo dienos, jie atsakydavo: „Kaip galėtum nusidėjėlis daryti tokius ženklus?!“

Rabinai vėl kreipėsi į buvusį neregį: „O ką tu manai apie vyrą, atvėrusį tau akis?“ Šis atsakė: „Jis pranašas.“ Tuomet fariziejai ėmė tvirtinti, kad žmogus nebuvo aklas, taigi ir regėjimo neatgavo. Jie pasikvietė jo tėvus ir paklausė: „Ar šitas jūsų sūnus, kurį sakote gimus akla?“ Ten buvo ir pats išgydytasis, teigęs, kad jis buvo aklas, o dabar regi. Tačiau fariziejai buvo veikiau linkę neigti akivaizdų

faktą negu pripažinti klydę. Tokie galingi yra prietariai, toks viską iškraipantis fariziejiškas teisumas.

Fariziejams liko vienintelė viltis – įbauginti to žmogaus tėvus. Su tariamu nuširdumu jie paklausė: „Tai kaip jis dabar regi?“ Tėvai bijojo susikompromituoti, mat buvo paskelbta, jog kas pripažins Jėzų kaip Kristų, „turėtų būti išmestas iš sinagogos“, tai yra, jam bus uždrausta trisdešimt dienų lankytis sinagogoje. Per tą laiką nusizengėlio namuose negalėjo būti apipjaustytas joks kūdikis ar apraudotas joks mirusysis. Toks nuosprendis buvo laikomas didžiule gėda; jeigu žmogus neatgailaudavo, susilaukdavo sunkesnės bausmės. Didysis darbas, atliktas dėl jų sūnaus, įtikino tėvus, tačiau jie atsakė: „Mes žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis yra gimęs aklas. O kaip jis praregėjo, mes nežinome, nei kas jam atvėrė akis, nežinome. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir pats tegul kalba už save.“ Taip jie nusimetė nuo savęs atsakomybę ant sūnaus, nes bijojo išpažinti Kristų.

Fariziejams iškilusi dilema, jų klausinėjimais ir išankstinis nusistatymas, netikėjimas akivaizdžiais faktais atvėrė akis daugeliui, ypač eiliniams žmonėms. Jėzus dažnai darė stebuklus viešose vietose, ir Jo darbai visada palengvindavo kančias. Daugeliui kilo klausimas: argi Dievas darytų tokius galingus darbus per apsišaukėlių, kokių fariziejai tvirtino esant Jėzų? Šios dvi pusės vis labiau konfrontavo.

Fariziejai suprato, kad jie nenorom išviešina Jėzaus darbą. Stebuklo jie negalėjo paneigti. Buvęs neregys nesitvėrė džiaugsmu ir dėkingumu; jis išvydo nuostabią gamtą, žavėjosi dangaus ir žemės grožiu. Jis laisvai dalijosi savo išgyvenimais, tad fariziejai vėl pamėgino jį nutildyti: „Slovink Dievą! Mes žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis.“ Tai reiškė: „Tik nekartok, jog regėjimą tau grąžino šis Žmogus; tai padarė Dievas.“

Išgydytasis atsakė: „Ar Jis nusidėjėlis, aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas, o

dabar regiu.“ Fariziejai vėl paklausė: „Ką Jis tau darė? Kaip Jis tau atvėrė akis?“ Daugžodžiaudami jie mėgino išmušti jį iš vėžių, kad jis pagalvotų esąs apgautas. Šėtonas su savo nupuolusiais angelais buvo fariziejų pusėje ir suvienijo savo jėgas bei klastą su žmogiškais išvedžiojimais, kad pasipriešintų Kristaus įtakai. Jie stengėsi išdildyti įsitikinimus, kurie daugelio protuose jau gilėjo. Dievo angelai taip pat buvo čia pat ir stiprino regėjimą atgavusį žmogų.

Fariziejai nesuprato turį reikalų su kai kuo kitu nei paprastas, neišsilavinęs neregys; jie nepažinojo To, su kuriuo stoji į kovą. Dieviškoji šviesa užliejo žmogaus sielos kerteles. Šiems veidmainiams mėginant paskatinti jį netikėti, Dievas padėjo jam gyvais bei taikliais atsakymais parodyti, kad jis nesiduos suklaidinamas. Žmogus atsiliepė: „Aš jau sakiau, tik jūs neklausote. Ką dar norite išgirsti? Gal ir jūs norite tapti Jo mokiniais?“ Tada jie išplūdo jį, sakydami: „Tai tu esi Jo mokinyš, o mes – Mozės mokiniai. Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Dievas, o iš kur šitas, mes nežinome.“

Viešpats Jėzus žinojo, kaip sunku tam žmogui, taigi davė jam malonės bei iškalbos, kad jis galėtų liudyti Kristų. Jis atsakė žodžiais, kurie nuskambėjo kaip griežtas priekaištas fariziejams. Pastarieji laikė save Rašto aiškintojais, religiniais tautos vedliais; bet štai atsirado Tas, kuris darė stebuklus, o jie nieko nežinojo, nei iš kur Jo galia, nei koks Jo charakteris ar ką Jis skelbia. Išgydytasis neregys kalbėjo: „Tai tikrai nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur Jis. O juk Jis man atvėrė akis! Žinome: Dievas nusidėjėlio neišklauso, bet jei kas yra pamaldus ir vykdo Jo valią, tokį išklauso. Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis! Jei šitas nebūtų iš Dievo, Jis nebūtų galėjęs nieko panašaus padaryti.“

Žmogus atrėmė jį tardžiusiųjų priekabes. Pasipriešinti jo logikai buvo

neįmanoma. Apstulbę fariziejai neteko žado ir liko pakerėti šių taiklių, ryžtingų žodžių. Keliems akimirksniams stoji tylą. Paskui susiraukę kunigai ir rabinai susiėmė ilgų drabužių skvermus, tarsi bijotų nuo jo užsikrėsti; nusipurte nuo kojų dulkes, jie užriko ant jo: „Tu visas gimęs nuodėmėse ir dar nori mus mokyti?!“ Ir išvarė žmogų lauk.

Jėzus viską girdėjo; skubiai susiradęs tą žmogų, Jis paklausė: „Ar tiki Žmogaus Sūnų?“ Buvęs neregys pirmą kartą pažvelgė į savo Gydytojo veidą. Stovėdamas priešais tarybą, jis matė savo susirūpinusius ir sutrikusius tėvus; jis žvelgė į rūščius rabinų veidus; dabar pakėlė akis į ramų, malonų Jėzaus veidą. Mokėdamas didžiulę savo pastangų kainą jis jau buvo išpažinęs Jį kaip dieviškosios galios pasiuntinį; nūnai jam buvo suteiktas aukštesnis apreiškimas.

Į Išgelbėtojo klausimą: „Ar tiki Žmogaus Sūnų?“, žmogus atsakė klausimu: „O kas Jis, Viešpatie, kad Jį tikėčiau?“ Jėzus paaiškino: „Tu jau esi Jį matęs, ir dabar Jis su tavimi kalba.“ Žmogus puolė Gelbėtojiui po kojomis ir Jį pagarbino. Jam buvo sugražintas ne tik kūniškasis regėjimas – atsivėrė ir jo nuovokos akys. Jo sielai buvo apreikštas Kristus, ir žmogus priėmė Jį kaip Dievo Siųstąjį.

Netoliese susirinko grupelė fariziejų, kuriuos pamatęs Jėzus atskleidė kontrastą tarp jų ir savo darbų bei žodžių. Jis pasakė: „Aš atėjau į šį pasaulį daryti teismo, kad neregiai praregėtų, o regintieji apaktų.“ Kristus atėjo, kad atvertų akliems akis ir suteiktų šviesą tiems, kurie gyvena tamsoje. Jis liudijo esąs pasaulio šviesa, ir ką tik atliktas stebuklas paliudijo Jo misiją. Žmonėms, mačiusiems Išgelbėtoją Jo atėjimo metu, teko malonė iki tol nepatirtu būdu pajusti dieviškojo Artumo apreiškimą, tokį, kokiu niekada anksčiau pasaulis nesidžiaugė. Tobiliau buvo atskleistas Dievo pažinimas. Tačiau būtent šis apreiškimas jiems užtraukė ir teismą. Buvo ištirtas jų charakteris ir nulemtas likimas.

Dieviškosios galios apsireiškimas, sugrąžinęs aklajam ir kūnišką, ir dvasinį regėjimą, paliko fariziejus dar didesnėje tamsoje. Vienas iš jų, nujausdamas, jog Kristaus žodžiai skirti jiems, paklausė: „Tai gal ir mes akli?“ Jėzus atsakė: „Jei būtumėte akli, neturėtumėte nuodėmės.“ Jeigu Dievo valia jums neįmanoma regėti tiesą, jūsų nežinojimas neužtrauks jums kaltės. „Bet štai

jūs sakote: ‘Mes neakli!’“ Jūs esate ištikinę, kad galite matyti, bet atstumiate priemones, kurios vienintelės jums teikia regėjimą. Pas visus, supratusius savo beviltišką situaciją, Kristus atėjo su beribe pagalba. Tačiau fariziejai savo beviltiškumo nepripažino; jie atsisakė ateiti pas Kristų, todėl liko akli, ir dėl to aklumo buvo kalti patys. Jėzus pasakė: „Taigi jūs kalti.“

DIEVIŠKASIS GANYTOJAS

Šis skyrius pagrįstas Jono 10, 1–30

AŠ – GERASIS ganytojas. Geras ganytojas už avis guldo gyvybę.“ „Aš – gerasis ganytojas: Aš pažįstu savąsias, ir Manosios pažįsta Mane, kaip Mane pažįsta Tėvas ir Aš pažįstu Tėvą. Už avis Aš guldau savo gyvybę.“

Jėzus vėlgi rado kelią į savo klausytojų protus per jiems gerai pažįstamus įvaizdžius. Jis palygino Šventosios Dvasios įtaką su vėsiu, gaiviu vandeniu. Save Jis palygino su šviesa, gyvybės šaltiniu, džiaugsmu gamtai ir žmogui. Dabar Jis tapo gražų ganytojo gyvenimo paveikslą, atspindintį Jo ryšį su Jį tikinčiais. Joks kitas reginys Jo klausytojams nebuvo geriau pažįstamas už šį, todėl Kristus jį amžiams padarė savo tarnystės simboliu. Nuo tol mokiniai pažvelgę į bandą genančius piemenis visuomet prisiminėdavo Išgelbėtojo pamoką. Kiekviename ištikimame ganytojuje jie išvelgdavo Kristų, o bejėgėse ir priklausomose avėlėse matydavo save.

Štai kaip pranašas Izaijas paguodos žodžiais apibūdino Mesijo misiją: „Užlipk ant aukšto kalno, džiugiosios žinios skelbėjau Sione! Galingai pakelk savo balsą, gerosios naujienos skelbėja Jeruzale! Skelbk, nebijok! Sakyk Judo miestams: ‘Štai jūsų Dievas!’ ...Kaip piemu ganyk Jis savo kaimenę, savo rankomis surinks ėriukus, nešios juos prie krūtinės.“ (*Izaijo 40, 9–11*) Dovydas giedojo: „Viešpats – mano Ganytojas, man nieko netrūksta.“ (*Psalms 23, 1*) O Šventoji Dvasia per Ezechielį paskelbė: „Tuomet

paskirsiu jiems vieną ganytoją, ...jis juos ganyk.“ „Suieškosiu paklydusias, sugrąžinsiu išblaškytas, aptvarstysiu sužeistas ir pastiprinsiu silpnas.“ „Sudarysiu su jais taikos sandorą.“ „Jie nebebus grobis tautoms...; jie gyvens saugiai, nebus kas keltų jiems baimę.“ (*Ezechielio 34, 23. 16. 25. 28*)

Šias pranašystes Kristus taikė sau ir parodė kontrastą tarp savo ir Izraelio vadų charakterio. Fariziejai buvo ką tik vieną išvarę iš kaimenės, nes šis driso paliudyti apie Kristaus galią. Jie atstūmė širdį, kurią tikrasis Ganytojas traukė prie savęs. Taip jie pasirodė neišmaną jiems pavestojo darbo ir neverti ganyti jiems patikėtos kaimenės. Dabar Jėzus atskleidė jiems kontrastą tarp jų ir Gerojo Ganytojo bei įvardijo save kaip tikrąjį Viešpaties kaimenės sergėtoją. Tačiau prieš tai Jis kalba apie save, pavartodamas kitą įvaizdį.

Jis pasakė: „Kas neina pro vartus į avių gardą, bet įkopia pro kur kitur, tas vagis ir plėšikas. O kas pro vartus ateina, tas avių ganytojas.“ Fariziejai nesuprato, jog šie žodžiai skirti jiems. Kol jie svarstė savo širdyse, ką tai galėtų reikšti, Jėzus pasakė aiškiai: „Aš esu vartai. Jei kas eis per Mane, bus išgelbėtas. Jis įeis ir išeis, ir ganyklą sau ras. Vagis ateina tik vogti, žudyti, naikinti. Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apsieitų jo turėti.“

Kristus yra vartai Dievo kaimenei. Pro šiuos vartus nuo seniausių laikų rasdavo įėjimą visi Jo vaikai. Jėzuje, parodytame

per provaizdžius, atskleistame per simbolius, apreikštame pranašystėse, atskleistame Jo mokiniams duotose pamokose ir per žmonių sūnus padarytuose stebukuose, jie regėjo Dievo Avinėlių, „kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (Jono 1, 29), ir per Jį jie atvedami į Jo malonės kaimenę. Daug buvo tokių, kurie piršo pasauliui kitus tikėjimo objektus; buvo sukurta apeigų ir sistemų, kuriomis žmonės tikėjosi būti išteisinti bei sutaisyti su Dievu ir taip rasti jėgą į Jo kaimenę. Tačiau vieninteliai vartai yra Kristus, todėl visi, kurie pakeitė Kristų kažkuo kitu ir mėgino patekti į kaimenę kažkaip kitaip, yra vagys ir plėšikai.

Fariziejai nėjo pro vartus. Jie skverbėsi į kaimenę kitais keliais – ne per Kristų ir neatliko tikrojo ganytojo darbo.

Dievą, atimdavo iš Jo tai, kas Jam priklausė ir per pasaulio sukūrimą, ir per jo atpirkimą. Šie netikri mokytojai apiplėšia ir žmogų. Milijonus žmonių slepia netikros religijos, vergiška baimė, bejausmis abejingumas, sunkus kaip nešulinių gyvulių triūsas, vilties, džiaugsmo ar siekių čia, žemėje, nebuvimas ir tik nyki baimė, pagalvojus apie ateitį. Tik Dievo malonės Evangelija gali pakelti sielą. Dievo meilės, apsireikšusios Jo Sūnuje, apmąstymas kaip niekas kitas sujaudins širdį ir pažadins sielos galias. Kristus atėjo, kad atkurtų Dievo atvaizdą žmoguje, o kiekvienas, kuris atitraukia žmones nuo Kristaus, atitraukia juos nuo tikrojo tobulėjimo šaltinio; jis atima iš jų viltį, tikslą ir gyvenimo šlovę. Jis – vagis ir plėšikas.

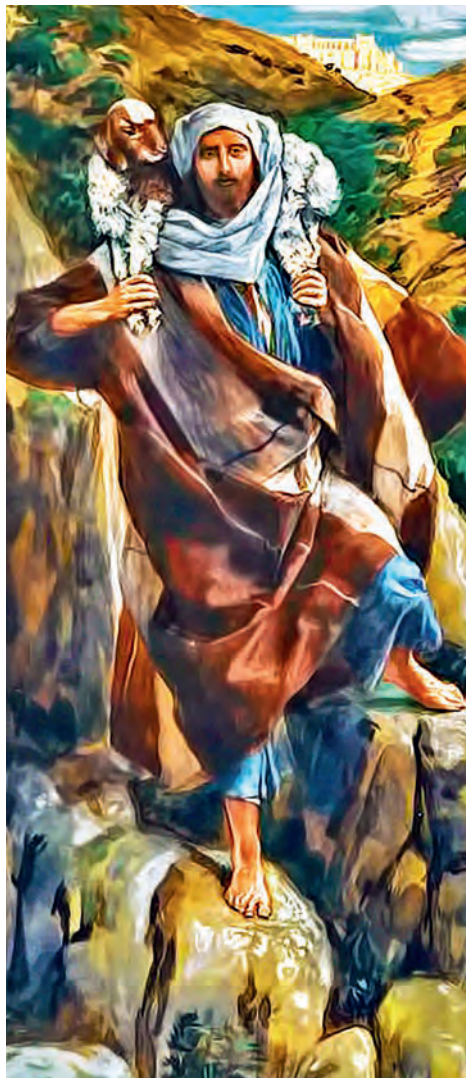
Jis pasakė: „Kas neina pro vartus į avių gardą, bet įkopia pro kur kitur, tas vagis ir plėšikas. O kas pro vartus ateina, tas avių ganytojas.“ Fariziejai nesuprato, jog šie žodžiai skirti jiems. Kol jie svarstė savo širdyse, ką tai galėtų reikšti, Jėzus pasakė aiškiai: „Aš esu vartai. Jei kas eis per Mane, bus išgelbėtas. Jis eis ir išeis, ir ganyklą sau ras. Vagis ateina tik vogti, žudyti, naikinti. Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apsisąjio turėtų.“ Kristus yra vartai Dievo kaimenei. Pro šiuos vartus nuo seniausių laikų rasdavo jėgą visi Jo vaikai. Jėzuje, parodytame per provaizdžius, atskleistame per simbolius, apreikštame pranašystėse, atskleistame Jo mokiniams duotose pamokose ir per žmonių sūnus padarytuose stebukuose, jie regėjo Dievo Avinėlių, „kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (Jono 1, 29), ir per Jį jie atvedami į Jo malonės kaimenę.

Kunigai ir vyresnieji, Rašto aiškintojai ir fariziejai naikino gyvas ganyklas ir teršė gyvojo vandens šaltinius. Šiuos netikrus ganytojus taikliai apibūdina Dievo įkvėpti žodžiai: „Silpnųjų jūs nestiprinte, sergančiųjų negydyte, sužeistųjų netvarstėte, paklydusiųjų ir pražuvusiųjų nieieškote, bet valdėte jas jėga, net šiurkštumu.“ (Ezechiello 34, 4)

Visais laikais filosofai bei mokytojai dėstė pasauliui teorijas, kad patenkintų sielos troškulį. Kiekviena pagonių tauta turėjo savo didžiuosius mokytojus bei religijos sistemas, siūlančias kitus atpirkimo būdus nei Kristus, nukreipiančias žmonių akis nuo Tėvo veido ir pripildančias jų širdis baimės Tam, kuris teikia jiems tik palaiminimus. Jos apiplėšdavo

„Kas pro vartus ateina, tas avių ganytojas.“ Kristus yra ir vartai, ir ganytojas. Jis įeina pats per save. Būtent per savo auką Jis tampa avių ganytojas. „Jam sargas atkelia vartus, ir avys klausos Jo balso. Jis šaukia savąsias avis vardais ir jas išsiveda. Išsivaręs visas saviškes, Jis eina priešakyje, o avys paskui Jį seka, nes pažįsta Jo balsą.“

Iš visų gyvūnų, avys yra vienos baikščiausių ir bejėgių, tad Rytuose piemenys nepailsdami ir nuolatos prižiūri savo kaimenę. Už miesto sienų dabar, kaip ir senovėje, nėra saugu. Kaimenę bet kada gali užpulti plėšikai iš gretimų klajoklių genčių arba savo aukos tarp uolų tykančys žvėrys. Kerdžius budi žinodamas, jog rizikuoja savo paties gyvybe. Jokūbas,

ganęs Labano avis Harano pievose, savo triušą apibūdino taip: „Dieną pribaidavo kaitra, o naktį – šaltis, negalėdavau akių sudėti.“ (Pradžios 31, 40) Ganydamas savo tėvo avis paauglys Dovydas viena ranka susiremdavo su liūtu ir lokiu bei išplėsdavo iš jų nasrų pagrobta avelę.

Nors dabar Jis įžengęs Dievo akivaizdon ir kartu su Juo sėdi visatos soste, Jėzus neprarado savo gailėtingumo. Šiandien ta pati švelni, užjaučianti širdis atvira visiems žmonijos vargams. Šiandien ranka, kuri buvo perverta, ištiesta dar labiau laiminti pasaulyje gyvenančių savo tautą. „Jos nežus per amžius, ir niekas jų neišplėš iš Mano rankos.“ Širdis, kuri atsidavė Kristui, Jo akyse brangesnė už visą pasaulį. Išgelbėtojas ištverė Golgotos kančias, kad žmogus būtų išgelbėtas Jo karalystei. Jėzus niekada nepaliks to, už kurį numirė. Jeigu tik Jo sekėjai patys neapsispręs Jį palikti, Jis tvirtai laikys juos savo glėbyje. Visuose savo sunkumuose mes turime nepailstantį Pagalbininką. Jis nepalieka mūsų vienų grumtis su pagundomis, kovoti su blogiu ir būti sugniuždytiems našty bei sielvartų. Nors dabar mirtingojo akimis Jis nematomas, tikėjimo ausys gali girdėti Jo balsą: „Nebijok, Aš su tavim.“ „Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius...“ (žr. Apreiškimo 1, 17–18)

Gindamas kaimenę per uolėtas kalvas, per miškus ir tarpeklius į prie upės žaliuojančias pievas, naktimis budėdamas prie jų vienas kalnuose, saugodamas nuo plėšikų, švelniai globodamas sergančias ir silpnąsias, ganytojas savo gyvenimu susitapatina su jomis. Taip atsiranda stiprus ir švelnus prisirišimas prie savo globotinių. Kad ir kokia didelė būtų kaimenė, piemuo žino kiekvieną avį. Kiekviena turi vardą ir piemens šaukiama tuo vardu atsiliepia.

Kaip žemiškas ganytojas pažįsta savo avis, taip ir dieviškasis pažįsta savašias, išsibarsčiusias po visą pasaulį. Jėzus pasakė: „Jūs esate Mano kaimenė, Mano žmogiškos ganyklos avys, o Aš esu jūsų Dievas“, – tai Viešpaties Dievo žodis. „Pašaukiau tave vardu, ir tu esi Mano.“ „Irėžiau tavo vardą savo rankos delne.“ (Ezechielio 34, 31; Izaijo 43, 1; 49, 16)

Jėzus pažįsta kiekvieną iš mūsų ir atjaučia mūsų silpnumą. Jis žino kiekvieno iš mūsų vardą. Žino, kur kas gyvena, kuo kas užsiima. Kartais Jis duoda savo tarnams nurodymus nueiti į tam tikrą gatvę tam tikrame mieste, į tam tikrus namus, ir surasti vieną iš Jo avių.

Kiekvieną sielą Jėzus pažįsta taip gerai, tarsi būtų numiręs tik už ją vieną. Kiekvieno nelaimės jaudina Jo širdį. Pagalbos šauksmas pasiekia Jo ausis. Jis atėjo, kad visus žmones patrauktų prie savęs. Jėzus liepia jiems: „Sekite paskui Mane“, o Jo Dvasia jaudina jų širdis ir ragina juos ateiti pas Jį. Daugelis atsisako. Jėzus tokius žino. Žino ir tuos, kurie mielai priima Jo kvietimą ir yra pasirengę atsiduoti Jo ganytojiškam rūpinimuisi. Jis sako: „Manosios avys klauso Mano balso; Aš jas pažįstu, ir jos seka paskui Mane.“ Jėzus rūpinasi kiekvienu žmogum taip, tartum kito nebūtų visame pasaulyje.

„Jis šaukia savąsias avis vardais ir jas išsiveda... Avys paskui Jį seka, nes pažįsta Jo balsą.“ Rytuose piemuo nevaro savo avių. Jo priemonės – ne jėga ar bauginimas; eidamas priekyje, jis tiesiog šaukia jas. Jos pažįsta jo balsą ir paklūsta. Taip su savosiomis avimis elgiasi ir Gelbėtojas – Ganytojas. Šventajame Rašte pasakyta: „Tu vedei savo tautą lyg kaimenę Mozės ir Aarono rankomis.“ Per pranašą Jėzus skelbė: „Amžina meile Aš pamilau tave, todėl nesiliauju tau reikštis ištikimąja meile.“ Jis nieko neverčia sekti paskui Jį. „Siejau juos su savimi žmogiškais saitais, meilės ryšiais“, – sako Jis (*Psalms 77, 21; Jeremijo 31, 3; Ozėjo 11, 4*).

Kristaus mokinius sekti Juo skatina ne bausmės baimė ar amžino apdovanojimo viltis. Jie regi neprilygstamą Išgelbėtojo meilę, apreikštą per Jo kelionę žemėje nuo Betliejaus ėdžių iki Golgotos kryžiaus, ir toks Jėzaus vaizdas traukia, švelnina ir palenkia sielą. Žvelgiančiųjų į Jį širdyse prabunda meilė. Jie girdi Jo balsą ir seka paskui Jį.

Kaip piemuo eina savo avių priekyje ir pirmasis pasitinka kelyje tykančius pavojus, taip ir Jėzus elgiasi su savo žmonėmis. „Išsivares visas saviškes, Jis eina priešakyje.“ Kelias į dangų pašventintas Išgelbėtojo pėdsakų. Jis gali būti status ir nelygus, tačiau juo jau ėjo Jėzus; Jo pėdos pramynė takelį tarp

aštrių dyglių, kad mums būtų lengviau. Kiekvieną naštą, kurią esame pašaukti nešti mes, nešė ir Jis.

Nors dabar Jis įžengęs Dievo akivaizdon ir kartu su Juo sėdi visatos soste, Jėzus neprarado savo gailestingumo. Šiandien ta pati švelni, užjaučianti širdis atvira visiems žmonijos vargams. Šiandien ranka, kuri buvo perverta, ištiesta dar labiau laiminti pasaulyje gyvenančią savo tautą. „Jos nežus per amžius, ir niekas jų neišplės iš Mano rankos.“ Širdis, kuri atsidadė Kristui, Jo akyse brangesnė už visą pasaulį. Išgelbėtojas ištverė Golgotos kančias, kad žmogus būtų išgelbėtas Jo karalystei. Jėzus niekada nepaliks to, už kurį numirė. Jeigu tik Jo sekėjai patys neapsispręs Jį palikti, Jis tvirtai laikys juos savo glėbyje.

Visuose savo sunkumuose mes turime nepailstantį Pagalbininką. Jis nepalieka mūsų vienu grumtis su pagundomis, kovoti su blogiu ir būti sugniuždytiems naštų bei sielvartų. Nors dabar mirtingojo akims Jis nematomas, tikėjimo ausys gali girdėti Jo balsą: „Nebijok, Aš su tavim.“ „Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius...“ (*žr. Apreiškimo 1, 17–18*) Aš iškenčiau tavo sielvartus, kovojau tavo kovas, atlaikiau tavo pagundas. Aš suprantu tavo ašaras, nes Pats esu verkęs. Man pažįstama širdgėla, kuri glūdi pernelyg giliai, kad būtų papasakota žmogaus ausiai. Nemanyk, jog esi paliktas ir apleistas. Nors tavo skausmas nesuvirpina žmogiškos užuojautos stygų, žvelk į Mane ir gyvenk. „Nors kalnai imtų kilnotis ir kalvos – svirduliuoti, Mano meilė niekada nuo tavęs nesitrauks, Mano ramybės sandora nesusvyruos“, – sako Viešpats, kuris tavęs pagailėjo.“ (*Izaijo 54, 10*)

Kad ir kaip piemuo mylėtų avis, savo sūnus ir dukteris jis myli labiau. Jėzus – ne tik mūsų Ganytojas; Jis mūsų *amžinasis Tėvas*. Todėl Jis sako: „Aš pažįstu savąsias, ir Manosios pažįsta Mane, kaip Mane pažįsta Tėvas ir Aš pažįstu Tėvą.“ (*Jono 10, 14–15*) Kokie žodžiai! „Viengimis Sūnus – Dievas, Tėvo prieglobstyje

Kad ir kaip piemuol mylėtų avis, savo sūnus ir dukteris jis myli labiau. Jėzus – ne tik mūsų Ganytojas; Jis mūsų amžinasis Tėvas. Todėl Jis sako: „Aš pažįstu savąsias, ir Manosios pažįsta Mane, kaip Mane pažįsta Tėvas ir Aš pažįstu Tėvą.“ (Jono 10, 14–15) Kokie žodžiai! „Viengimis Sūnus – Dievas, Tėvo prieglobstyje esantis“ yra Tas, kurį Dievas paskelbė esant Jam artimą (žr. Jono 1, 18; Zacharijo 13, 7). Ir štai bendravimas tarp Jėzaus ir amžinojo Dievo simbolizuoja bendravimą tarp Kristaus ir Jo vaikų žemėje!

esantis“ yra Tas, kurį Dievas paskelbė esant Jam artimą (žr. Jono 1, 18; Zacharijo 13, 7). Ir štai bendravimas tarp Jėzaus ir amžinojo Dievo simbolizuoja bendravimą tarp Kristaus ir Jo vaikų žemėje!

Kadangi mes esame Jo Tėvo dovana ir atpildas už Jo darbą, Jėzus myli mus. Jis myli mus kaip savo vaikus. Skaitytojau, Jis myli ir tave! Dangus negali suteikti nieko didesnio, nieko geresnio. Todėl tikėk!

Jėzus galvojo apie viso pasaulio žmones, kuriuos klaidina netikri piemenys. Tuos, kuriuos Jis troško suburti kaip savo avis, išblaškyti tarp vilkų, todėl Jis pasakė: „Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios auidės; ir jas Man reikia atvesti; jos klausys Mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas.“ (Jono 10, 16)

„Tėvas myli Mane, nes Aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau.“ Tai yra, Mano Tėvas taip jus pamilo, jog Jis dar

labiau myli Mane už tai, kad atiduodu savo gyvybę jums atpirkti. Tapdamas jūsų pakaitas ir garantas, atiduodamas savo gyvybę, prisiimdamas jūsų sunkumus, jūsų nusizengimus, esu mylimas savo Tėvo. „Aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš Manęs, bet Aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti.“ Nors kaip žmonių šeimos narys Jis buvo mirtingas, tačiau kaip Dievas, Jis buvo gyvybės versmė pasauliui. Jėzus galėjo atsilaikyti prieš mirtį ir nepasiduoti jos viešpatavimui, tačiau Jis

savo noru atidavė gyvybę, kad iškeltų į šviesą gyvybę ir nemirtingumą. Jis prisiėmė pasaulio nuodėmes, iškentė praeikimą dėl jų ir paaukojo savo gyvybę, kad žmonėms netektų amžiams pražūti. „Tačiau Jis prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus... Bet Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusizengimų, ant Jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti Jo žaizdomis. Visi mes pakrikome lyg avys, kiekvienas eidamas savo keliu, o Viešpats užkrovė Jam mūsų visų kalnę.“ (Izaija 53, 4–6)

PASKUTINĖ KELIONĖ IŠ GALILĖJOS

Šis skyrius pagrįstas Luko 9, 51–56; 10, 1–24

BAIGIANTIS KRISTAUS tarnystei, keitėsi ir Jo darbo pobūdis. Iki šiol Jis vengė sukelti visuomenės jaudulį ir viešumo. Kai Jam palankios visuomenės entuziazmas jau, atrodo, darėsi nebesuvaldomas, Jis atsisakė savo apsistoti pas žmones namuose ir greitai keliavo iš vienos vietos į kitą. Ne kartą liepė niekam nesakyti, kad Jis – Kristus.

Palapinių šventės metu Jėzaus apsilankymas Jeruzalėje buvo trumpas ir slaptas. Brolių paragintas viešai prisistatyti kaip Mesijas, Jis atsakė: „Mano metas dar neatėjo.“ (Jono 7, 6) Jis keliavo į Jeruzalę nepastebimai, į miestą įžengė nesiskelbdamas ir minios nepagėrbiamas. Tačiau Jo paskutinioji kelionė buvo kitokia. Kunigams ir rabinams įtūžus, Jėzus kurį laiką Jeruzalėje nesilankė. Bet štai dabar Jis susiruošė grįžti, keliavo itin viešai, ilgu, aplinkiniu keliu, ir apie Jo atėjimą buvo iš anksto skelbiama taip, kaip dar niekada anksčiau. Jis keliavo į savo didžiosios aukos vietą, ir į tai turėjo būti atkreiptas žmonių dėmesys.

„Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus.“ (Jono 3, 14) Kaip viso Izraelio žvilgsniai turėjo būti nukreipti į iškeltą žaltį – jų išgydymui skirtąjį simbolį, taip visų akys turi būti nukreiptos į Kristų – auką, atnešusią pasauliui išgelbėjimą.

Raginti Jį viešai prisistatyti Palapinių šventėje Jo brolius paskatino neteisingas Mesijo darbo supratimas ir tikėjimo

dieviškuoju Jėzaus charakteriu stoka. Dabar vėlgi panašios dvasios apimti mokiniai norėjo sutrukdyti Jam keliauti į Jeruzalę. Jie prisiminė Jo žodžius, kas Jo ten laukia, žinojo apie siaubingą aukštųjų kunigų priešišumą, todėl stengėsi atkalbėti Mokytoją nuo tos kelionės.

Kristui buvo ištis sunku ryžtis šiai kelionei dėl Jo mylimų mokinių būgštavimų, nusivylimo ir netikėjimo. Sunku buvo vesti juos į Jeruzalę jų laukiantį sielvartą bei neviltį. O sėtonas buvo čia pat ir ėmėsi gundyti Žmogaus Sūnų. Kam Jam keliauti į Jeruzalę, į tikrą mirtį? Juk aplink tiek širdžių, alkstančių gyvosios duonos. Kur pažvelgsi, visur kenčiantieji laukė Jo gydančio žodžio. Darbas, kurį turėjo atlikti Jo malonės Evangelija, tik prasidėjo. O Jis kupinas brandaus vyro jėgų. Kodėl nepasukus į plačiuosius pasaulio laukus su savo malonės žodžiu ir gydančios jėgos prisilietimu? Kodėl nesimėgauti skleidžiant šviesą ir džiaugsmą tamsoje bei liūdesy skendintiems milijonams? Kam palikti derliaus nuėmimą mokiniams, kurių tikėjimas toks silpnas, nuovoka tokia miglota, kurie tokie lėti veikti? Kam mirti dabar ir palikti pasaulį jo kūdikystėje?.. Tas pats priešas, kuris užklupo Kristų dykumoje, ir dabar persekiojo Jį nuožmiausiomis bei gudriausiomis pagundomis. Jeigu Jėzus būtų pasidavęs bent akimirkai, jei bent truputį būtų pasukęs į šalį, kad išsigelbėtų, sėtono pasiuntiniai būtų triumfavę, o pasaulis – prazuves.

Baigiantis Kristaus tarnystei, keitėsi ir Jo darbo pobūdis. Iki šiol Jis vengė sukelti visuomenės jaudulį ir viešumo. Kai Jam palankios visuomenės entuziazmas jau, atrodo, darėsi nebesuvaldomas, Jis atsisakydavo apsistoti pas žmones namuose ir greitai keliavo iš vienos vietos į kitą. Ne kartą liepė niekam nesakyti, kad Jis – Kristus. Tačiau Jo paskutinioji kelionė buvo kitokia. Kunigams ir rabinams įtūžus, Jėzus kurį laiką Jeruzalėje nesilankė. Bet štai dabar Jis susiruošė grįžti, keliavo itin viešai, ilgą, aplinkiniu keliu, ir apie Jo atėjimą buvo iš anksto skelbiama taip, kaip dar niekada anksčiau. Jis keliavo į savo didžiosios aukos vietą, ir į tai turėjo būti atkreiptas žmonių dėmesys.

Tačiau Jėzus „ryžtingai nukreipė savo žingsnius į Jeruzalę“. Vienintelis Jo gyvenimą valdęs Įstatymas buvo Tėvo valia. Vaikystėje apsilankęs šventykloje, Jis pasakė Marijai: „Argi nežinojote, kad Man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Luko 2, 49) Kanoje, kai Marija troško, kad Jis parodytų savo stebuklingą galia, Jėzus atsiliepė: „Dar neatėjo Mano valanda!“ (Jono 2, 4) Tais pačiais žodžiais Jis atsakė ir savo broliams, paragintiems Jį keliauti į šventę. Tačiau didžiajame Dievo plane buvo numatyta valanda, kada Jis turėjo būti paaukotas už žmonių nuodėmes, ir ta valanda jau artinosi. Jam buvo nevalia suklupti ar dvejoti. Jo žingsniai vedė į Jeruzalę, kur Jo priešai jau seniai rezgė sąmokslą Jį nužudyti; dabar Jis Pats ruošėsi atiduoti

savo gyvybę. Jis tvirtai apsisprendė eiti ten, kur bus persekiojamas, neigiamas, atstumiamas, smerkiamas, kur Jo laukia mirtis.

„Jis išsiuntė pirmą savęs pasiuntinius. Tie užėjo į vieną Samarijos kaimą paruošti, kur Jam apsistoti.“ Tačiau žmonės atsisakė Jį priimti, nes Jis keliavo į Jeruzalę. Tai jie suprato kaip Kristaus palankumą žydams, kurių jie itin nekenė. Jeigu Jėzus būtų keliavęs atstatyti šventyklos arba pagarbinti ant Gerizimo kalno, jie būtų mielai Jį priėmę; bet Jis traukė į Jeruzalę, taigi sveitimumo nesulaukė. Jie nesuprato, kad nustumia nuo savo durų didžiausią dangaus dovaną. Jėzus ragino žmones priimti Jį, prašė malonių iš jų rankų, kad galėtų būti šalia jų ir teikti brangiausius

palaiminimus. Už kiekvieną Jam parodytą palankumą Jėzus atsilygindavo dar didesne malone. Tačiau samariečiai dėl savo išankstinio nusistatymo ir fanatizmo prarado viską.

Kristaus pasiuntiniai Jokūbas ir Jonas didžiai pasipiktino tokia jų Viešpačiui parodyta nepagarba. Kaip galėjo taip šiurkščiai su Juo pasielgti samariečiai, kuriuos Jis pagerbė savo buvimu? Jie neseniai buvo su Jėzumi ant Atsimainymo kalno ir matė Jį pašlovintą Dievo ir pagerbtą Mozės bei Elijo. Už tokią nepagarbą, jų nuomone, samariečiai negalėjo likti nenubausti.

Sugrįžę pas Kristų, jie persakė žmonių žodžius ir pridūrė, kad Jam atsisakyta suteikti net nakvynę. Įsitikinę, kad Jėzus liko neteisingai nuskriaustas, ir regėdami tolumę Karmelio kalną, kur Elijas išžudė netikrus pranašus, jie pasiūlė: „Viešpatie, jei nori, mes liepsime ugniai kristi iš dangaus ir juos sunaikinti!“ Pamatę, jog šie žodžiai Jėzų nuliūdino, jie nustebo. Dar labiau nustebo išgirde Jo priekaištą: „Nežinote, kokios dvasios esate. Žmogaus Sūnus atėjo ne praudyti žmonių gyvybių, o gelbėti.“ Ir Jėzus patraukė į kitą kaimą.

Į Kristaus pareigas neįėjo versti žmones Jį priimti. Tai šėtonas ir jo dvasios įkvėpti žmonės prievartauja sąžinę. Dėdamiesi uolūs dėl teisumo, su nupuolusiais angelais susivieniję žmonės užtraukia kančias savo artimiesiems, norėdami sugriauti jų religinius įsitikinimus; tačiau Kristus, visada kupinas gailestingumo, siekė laimėti žmones apreikšdamas savo meilę. Jis negali priimti konkurencijos sieloje ar dalinio tarnavimo; Jis trokšta tik savanoriškos tarnystės, laisvo širdies atsidavimo iš meilės. Niekas aiškiau neįrodo, kad mus valdo šėtono dvasia, kaip noras įžeidinėti ir pašalinti iš kelio tuos, kurie nevertina mūsų darbo ar prieštaraus mūsų idėjoms.

Kiekvienas žmogus savo kūnu, siela ir dvasia yra Dievo nuosavybė. Kristus numirė, kad atpirktų visus. Niekas labiau

nežeidžia Dievo, kaip žmonės, kurie dėl savo religinio fanatizmo priverčia kentėti tuos, kuriuos Išgelbėtojas nusipirko savo krauju.

„Jėzus, iškeliavęs iš ten, atvyksta į Judėją ir Užjordanę. Ir vėl žmonių būriai skuba pas Jį, o Jis vėl moko, kaip buvo pradžioje.“ (*Morkaus 10, 1*) Didelę dalį paskutiniųjų savo tarnystės mėnesių Kristus praleido Perėjoje, tolimajame Jordano pakrasty nuo Judėjos. Čia paskui Jį vėl sekė minios, kaip ir Jo tarnystės pradžioje Galilėjoje, ir buvo pakartota didžioji Jo mokymo dalis. Kaip Jis išsiuntė Dvyliką, taip „paskyrė dar kitus septyniasdešimt du mokinius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma Jo į visus miestus bei vietas, kur Jis pats ketino vykti“ (*Luko 10, 1*). Šie mokiniai kurį laiką buvo su Juo ir ruošėsi savo darbui. Kai Dvyliką buvo išsiųsti jų pirmajai savarankiškai misijai, kiti mokiniai lydėjo Jėzų Jo kelionėje per Galilėją. Taip jie turėjo privilegiją artimai bendrauti su Juo ir būti tiesiogiai mokomi. Dabar šis gausesnis būrys taip pat turėjo leistis į atskirą misiją.

Nurodymai Septyniasdešimčiai buvo panašūs į tuos, kurie buvo duoti Dvylikai; tačiau Septyniasdešimčiai nebuvo uždrausta eiti į pagonių ir samariečių miestus, kaip Dvylikai. Nors Kristų samariečiai buvo kiti tik atstūmę, bet Jo meilė jiems nepasikeitė. Kai į kelionę Jo vardu leidosi Septyniasdešimt, jie pirmiausia apsilankė Samarijos miestuose.

Paties Gelbėtojo apsilankymas Samarijoje, vėliau gerojo samariečio pagyrimas ir dėkingas džiaugsmas raupsuotojo, samariečio, kuris vienintelis iš dešimties grįžo padėkoti Kristui, mokiniams buvo labai reikšminga. Šios pamokos giliai įsitvirtino jų širdyse. Duodamas jiems užduotį prieš pat savo įžengimą į dangų Jėzus paminėjo Samariją kartu su Jeruzale ir Judėja kaip vietas, kur jie turėjo paskelbti Evangeliją pirmiausia. Jo mokymas parengė juos atlikti šią užduotį. Kai savo Mokytojo vardu jie

Nuotr. Adam Jones

Kaip Jis išsiuntė Dvyliką, taip „paskyrė dar kitus septyniasdešimt du mokinius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma Jo į visus miestus bei vietoves, kur Jis pats ketino vykti“ (Luko 10, 1). Šie mokiniai kurį laiką buvo su Juo ir ruošėsi savo darbui. Kai Dvyliką buvo išsiųsti jų pirmajai savarankiškai misijai, kiti mokiniai lydėjo Jėzų Jo kelionėje per Galilėją. Taip jie turėjo privilegiją artimai bendrauti su Juo ir būti tiesiogiai mokomi. Dabar šis gausesnis būrys taip pat turėjo leisti į atskirą misiją. Nurodymai Septyniasdešimčiai buvo panašūs į tuos, kurie buvo duoti Dvylikai; tačiau Septyniasdešimčiai nebuvo uždrausta eiti į pagonių ir samariečių miestus, kaip Dvylikai. Nors Kristų samariečiai buvo ką tik atstūmę, bet Jo meilė jiems nepasikeitė. Kai į kelionę Jo vardu leidosi Septyniasdešimt, jie pirmiausia apsilankė Samarijos miestuose.

nukeliavo į Samariją, žmonės jau buvo pasirengę juos priimti. Samariečiai jau buvo girdėję apie Kristaus pagyrimo žodžius ir Jo gailėstingumo darbus dėl jų tautiečių. Jie suprato, kad nors elgėsi su Juo šiurkščiai, Jo mintys apie juos buvo kupinos tik meilės, tad jų širdys buvo laimėtos. Išgelbėtoji užengus į dangų, jie su džiaugsmu pasitiko Jo pasiuntinius, ir mokiniai surinko brangų derlių tarp tų, kurie anksčiau buvo jų nuožmiausi

priešai. „Nei palaužtos nendrės Jis nelauš, nei blėstančio dagčio negesins. Jis neš tikrą teisingumą.“ „O Jo vardas teiks viltį tautoms“ (Izaijo 42, 3; Mato 12, 21)

Išsiųsdamas Septyniasdešimt, Jėzus liepė jiems, kaip ir Dvylikai, nesirodyti ten, kur jie nepageidaujami. „O jeigu užsuksite į tokį miestą, kur jūsų nepriims, išėję į aikštę tarkite: ‘Mes jums nukratome net jūsų miesto dulkes, pripusias prie mūsų kojų, bet vis tiek

Kristui buvo išties sunku ryžtis šiai kelionei dėl Jo mylimų mokinių būgštavimų, nusivylimo ir netikėjimo. Sunku buvo vesti juos į Jeruzalę jų laukiantį sielvartą bei nevilį. O Šėtonas buvo čia pat ir ėmėsi gundyti Žmogaus Sūnų. Tačiau Jėzus „ryžtingai nukreipė savo žingsnius į Jeruzalę“. Vienintelis Jo gyvenimą valdęs įstatymas buvo Tėvo valia.

žinokite: Dievo karalystė jau prisiartinoma!“ Jie turėjo tai daryti ne iš pasipiktinimo ar ižeisto orumo, bet kad parodytų, kaip liūdna yra, kai žmonės atstumia Viešpaties žinią ar Jo pasiuntinius. Atstumti Viešpaties tarnus – tai atstumti patį Kristų.

Jėzus pridūrė: „Sakau jums: ateis diena, kai Sodomai bus lengviau negu anam miestui.“ Po to Jo mintys nukrypo į Galilėjos miestus, kur Jis praleido didžiąją savo tarnystės dalį. Su giliu liūdesiu Jis sušuko: „Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Jeigu Tyre ir Sidone būtų padaryta stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie seniai būtų atsivertę ir atgailoję su ašutine ir pelesnuose. Todėl Tyrai ir Sidonui teisme bus lengviau negu jums. Ir tu, Kafarnaume, negi būsi išaukštintas iki dangaus?! Tu nugarmėsi iki mirusiųjų pasaulio!“

Šiems prie Galilėjos ežero šurmuliuojantiems miestams buvo pasiūlyti didžiausi dangaus palaiminimai. Juose kiekvieną dieną vaikščiojo gyvybės Kunigaikštis. Dievo šlovė, kurią troško pamatyti pranašai ir karaliai, užliejo paskui Gelbėtoją sekusias minias. Ir vis dėlto jie atsisakė priimti dangiškąją Dovaną.

Demonstruodami savo išmintį rabinai perspėjo žmones nepriimti šio naujojo Mokytojo skelbiamo mokymo; mat Jo teorijos ir darbai prieštaravo protėvių mokymui. Užuot stengęsi suprasti Dievo Žodį patys, žmonės tikėjo tuo, ką skelbia kunigai ir fariziejai. Užuot gerbę Dievą, jie gerbė kunigus bei vyresniusius ir atstūmė tiesą, kad tik išsaugotų savo tradicijas. Daugeliui Kristaus mokymas padarė ispūdį ir beveik įtikino, tačiau jie nesiėlgė pagal savo įsitikinimus ir nestojo Jo pusėn. Šėtonas gundė, kol šviesa ėmė atrodyti tamsa. Taip daugelis atmetė tiesą, kuri būtų išgelbėjusi.

Ištikimasis Liudytojas sako: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi.“ (Apreiškimo 3, 20) Kiekvienas perspėjimas, priekaištas ar maldavimas Dievo Žodyje ar per Jo pasiuntinius – tai beldimas į širdies duris. Tai Jėzaus balsas, prašantis įleisti. Ir sulig kiekvienu ignoruotu beldimu noras atidaryti tampa vis silpnesnis. Šiandien nepaisomas Šventosios Dvasios veikimas rytoj jau nebus toks stiprus. Širdis darosi nebe tokia jautri ir nugrimzta į pavojingą gyvenimo trumpumą ir anapus jo plytinčios amžinybės nesuvokimą. Mūsų pasmerkimą teismo

metu lems ne tai, kad darėme klaidų, o tai, kad ignoravome Dangaus siųstąsias galimybes sužinoti, kas yra tiesa.

Kaip ir apaštalai, Septyniasdešimt gavo antgamtinius gebėjimus, kaip jų misijos antspaudą. Baigę darbą jie grįžo džiūgaudami ir sakydami: „Viešpatie, mums paklūsta net demonai dėl Tavo vardo.“ O Jėzus atsiliepė: „Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus.“

Jėzus regėjo ir praeities, ir ateities vaizdus. Jis matė, kaip iš dangaus buvo išmestas Liuciferis. Jis žvelgė į savo būsimą agoniją, kai prieš visus pasaulius bus atskleistas apgaviko būdas. Jis girdėjo šūksnį „Atlikta!“ (Jono 19, 30), skelbiantį, kad pražuvusiųjų atpirkimas įvyko ir dangus amžinai užtikrintas, nepaisant šėtono kaltinimų, apgavysčių ir pretenzijų.

Už Golgotos kryžiaus su jo kančia ir gėda Jėzus matė didžiąją paskutiniąją dieną, kai žemėje bus sunaikintas tamsybių pasaulio valdovas, taip ilgai bjauręs ją savo maištu. Jėzus matė amžiams užbaigtus piktojo darbus ir dangų bei žemę pripildančią Dievo ramybę.

Nuo tada Kristaus sekėjai turėsiantys laikyti šėtoną įveiktu priešu. Ant kryžiaus Jėzus laimėjo jiems pergalę ir norėjo, kad šią pergalę jie priimtų kaip savą. Jis pasakė: „Štai Aš suteikiau jums galią mindžioti gyvates bei skorpionus ir visokią priešo galybę, kad niekas jums nepakenktų.“

Visagalė Šventosios Dvasios jėga gina kiekvieną atgailaujancią širdį. Kristus neatiduos priešui nė vieno, kuris atgailaudamas ir tikėdamas prašo Jo apsaugos. Išgelbėtojas yra šalia savo vaikų, tu, kurie gundomi ir išmėginami. Su Juo negalima nesėkmė, praradimas, neįmanomi dalykai ar pralaimėjimas; per Tą, kuris mus stiprina, mes galime viską. Kai užklumpa pagundos bei sunkumai, nesistenkite juos visus įveikti – verčiau žiūrėkite į Jėzų, savo Padėjėją.

Esama krikščionių, kurie per daug galvoja ir kalba apie šėtono jėgą. Jie

mašto apie savo priešą, mini jį savo maldose, kalba apie jį, ir jis jų vaizduotėje darosi vis grėsmingesnis. Taip, šėtonas iš tikrųjų yra stipri būtybė; bet, ačiū Dievui, mes turime galingą Išgelbėtoją, kuris išmetė piktąjį iš dangaus. Šėtonui patinka, kai mes sureikšminame jo galią. Bet kodėl nekalbėti apie Jėzų? Kodėl neuakštinti Jo galybės ir Jo meilės?

Pazado vaivorykštė, juosianti sostą aukštybėse, – tai amžinasis liudijimas, kad „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3, 16). Jis liudija visatai, kad Dievas niekada nepaliks savo žmonių jų kovoje su blogiu. Mums tai užtikrina jėgą ir apsauga, kol egzistuos pats Dievo sostas.

Jėzus pridūrė: „Bet jūs džiaukitės ne tuo, kad dvasios jums pavaldžios; džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje.“ Nesidžiaukite tuo, jog jaučiate savo jėgą, kad neužmirštumėte priklausą nuo Dievo. Būkite budrūs, kad netaptumėte patenkinti savimi ir nepradėtumėte darbuotis savo jėgomis, užuot rėmėsi savo Mokytojo dvasia ir stiprybe. Jei tik darba lydi sėkmė, egoizmas visada pasirengęs pareikalauti savo dalies. Imama pataikauti sau, save aukštinti, ir kitiems jau nebeatrodo, kad visame kame ir visur kur yra Dievas. Apaštalas Paulius pasakė: „Būdamas silpnas, esu galingas.“ (2 Korintiečiams 12, 10) Kai suvokiame savo silpnumą, išmokstame pasitikėti mums nebūdinga jėga. Niekas negali taip stipriai valdyti širdies, kaip nuolatinis mūsų atsakomybės prieš Dievą jausmas. Niekas taip nepasiekia giliausių elgesio motyvų, kaip atleidžiančios Kristaus meilės patyrimas. Mes turime susiliesti su Dievu, tada būsime panardinti į Šventąją Dvasią, ir tai įgalins mus tarnauti savo artimui. Tuomet džiaukitės, kad per Kristų jūs susijungėte su Dievu ir dangiškosios šeimos nariais. Kol jūsų žvilgsnis kryps aukščiau savęs, jūs nuolatos jausite žmogiškumo silpnumą.

Juo mažiau branginsite save, tuo aiškiau ir pilniau suprasite savo Gelbėtojo tobulumą. Juo glaudžiau susiesite save su šviesos ir jėgos šaltiniu, tuo daugiau šviesos užlies jus ir turėsite daugiau jėgos Dievo darbui. Džiūgaukite, kad esate viena su Dievu, viena su Kristumi ir visa dangaus šeima.

Septyniasdešimčiai klausantis Kristaus žodžių, Šventoji Dvasia piešė jų protuose gyvas realijas ir įrašinėjo tiesą jų sielos plokštėse. Nors juos supo minios, bet jie buvo tarsi užsidarę Dieve.

Žinodamas, kad jie užsidedė tos valandos įkvėpimu, Jėzus „džiūgavo Šventojoje Dvasioje ir kalbėjo: ‘Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškėi mažutėliams. Taip, Tėve, nes Tau taip patiko. Viskas Man yra Mano Tėvo atiduota. Ir niekas nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kam Sūnus panorės apreikšti.’“

Nors pasaulio garbingieji, vadina-mieji didingieji ir išmintingieji, gyrėsi savo išmintimi, tačiau negalėjo suprasti Kristaus charakterio. Jie sprendė apie Jį pagal išvaizdą, pagal pažeminimą, kuris teko Jam kaip žmogui. Tačiau žvejams ir muitininkams buvo leista išvysti Neregimąjį. Net mokiniai nesuprato visko, ką Jėzus norėjo jiems apreikšti; bet kartkartėmis, kai jie atsiduodavo Šventosios Dvasios galybei, jų protai nušvisdavo. Jie suprasdavo, kad tarp jų yra galingasis Dievas, apsivilkęs žmogiškumu. Jėzus džiaugėsi, kad nors šio supratimo neturi išminčiai, jis suteiktas šiems kukliesiems. Dažnai Jam aiškinant Senąjį Testamentą ir rodant, kaip jis susijęs su Juo pačiu bei Jo atpirkimo darbu, juos pažadindavo Jo Dvasia ir pakylėdavo į dangiškąją aplinką. Pranašų skelbtąsias dvasines tiesas jie suprato geriau nei jas užrašiusieji. Taigi Senąjį Testamentą jie skaitė ne kaip Rašto aiškintojų ir fariziejų doktriną, ne kaip jau mirusių išminčių žodžius, o

kaip naują Dievo apreiskimą. Jie žvelgė į Tą [Šventąją Dvasią], „kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate, nes Ji yra pas jus ir bus jumyse“ (Jono 14, 17).

Vienintelis būdas geriau suvokti tiesą yra išlaikyti savo širdį minkštą ir pavaldžią Kristaus Dvasiai. Siela turi būti apvalyta nuo tuštybės bei išdidumo, išvaduota nuo visko, kas laikė ją nelaisvėje, ir joje turi viešpatuoti Kristus. Žmogiškas mokslas pernelyg ribotas, kad suvoktų atpirkimą. Atpirkimo planas siekia taip toli, jog filosofija negali jo paaiškinti. Jis visada liks paslaptimi, kurios neatskleis nė nuodugniausias samprotavimas. Išgelbėjimo mokslas negali būti paaiškintas; tačiau jis gali būti pažintas patirtimi. Tik tas, kuris mato savo nuodėmingumą, gali išvelgti, koks brangus yra Gelbėtojas.

Kristaus pamokos, kurias Jis dėstė lėtai keliaudamas iš Galilėjos į Jeruzalę, buvo kupinos išminties. Žmonės godžiai klausėsi Jo žodžių. Perėjoje ir Galilėjoje jie buvo mažiau pavaldūs žydų fanatizmui negu Judėjoje, todėl Jo mokymas rado atgarsį jų širdyse.

Daugelis Kristaus palyginimų buvo pasakyti paskutiniaisiais Jo tarnystės mėnesiais. Kunigai bei rabinai persekiojo Jį vis nuožmiau, todėl savo perspėjimus jiems Jis slėpdavo simbolių kalboje. Jiems buvo aišku, ką Jis nori pasakyti, bet prikibti prie Jo žodžių ir Jį apkaltinti jie negalėjo. Palyginime apie fariziejų ir muitininką savimi patenkinto žmogaus malda: „Dėkoju Tau, Dieve, kad nesu toks, kaip kiti žmonės“ buvo ryškus kontrastas atgailaujančiojo maldavimui: „Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!“ (Luko 18, 11. 13) Taigi Kristus priekaištavo dėl žydų veidmainystės. Bevaisio figmedžio ir didžiosios vakariėnės įvaizdžiais Jis pranašavo tą lemtį, kuri teks šiai neatgailaujančiai tautai. Tie, kurie su panieka atstūmė kvietimą į Evangelijos šventę, girdėjo Jo perspėjimo žodžius: „Sakau jums, – nė vienas

iš anų kviestųjų žmonių neragaus Mano vaišių.“ *(Luko 14, 24)*

Pamokymai mokiniams buvo labai brangūs. Palyginimas apie įkyrią našlę ir draugą, vidurnaktį paprašiusį duonos, suteikė naują galią Jėzaus žodžiams: „Prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta.“ *(Luko 11, 9)* Dažnai jų svyruojantį tikėjimą stiprino prisiminimai apie tai, ką pasakė Kristus: „Tad nejaugi Dievas neapgintų teisių savo išrinktųjų, kurie Jo šaukiasi per dienas ir naktis, ir delstų jiems padėti?! Aš sakau jums: netrukus Jis apgins jų teises.“ *(Luko 18, 7–8)*

Kristus pakartojo gražų palyginimą apie paklydusią avelę. Šią pamoką Jis plėtojo toliau – kalbėjo apie pamestą sidabrinį ir sūnų palaidūną. Tuomet mokiniai dar negalėjo visiškai įvertinti šių pamokų galios; tačiau išsiliejus

Šventajai Dvasiai, matydami besirenkančius pagonis bei žydų pavydą ir pyktį, jie geriau suprato pamoką apie sūnų palaidūną ir galėjo džiaugtis Kristaus žodžiais: „Bet reikėjo puotauti bei linksmintis“, nes „šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado.“ *(Luko 15, 32. 24)* Kai mokiniai iškeliaavo savo Mokytojo vardu, kai susidurdavo su paniekinimu, skurdu ir persekiojimais, jų širdis dažnai stiprino kartojamas Jo padrašinimas, kurį Jėzus išsakė savo paskutinėje kelionėje: „Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę! Išparduokite savo turtą ir išdalykite jį išmaldai. Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite nenykstantį lobį danguje, kur joks vagis neprieis ir kandys nesusės. Kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis.“ *(Luko 12, 32–34)*

GAILESTINGASIS SAMARIETIS

Šis skyrius pagrįstas Luko 10, 25–37

Pasakojimu apie gailestingąjį samarietį Jėzus iliustruoja tikrosios religijos prigimtį. Jis parodo, kad ją sudaro ne sistemos, išpažinimai ar apeigos, o meilės darbai, gero darymas kitiems, tikras nuoširdumas.

Kristui mokant žmones, „atsistojo vienas Įstatymo mokytojas ir, mėgindamas Jį, paklausė: 'Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?'“ Užgniauzusi kvapą didžiulė bendruomenė laukė atsakymo. Kunigai ir rabinai tikėjosi sutrikdyti Kristų, paskatindami Įstatymo mokytoją užduoti šį klausimą. Tačiau Gelbėtojas nesivėlė į ginčus. Į klausimą Jis atsakė klausimu: „O kas parašyta Įstatyme? Kaip skaitai?“ Žydai vis dar kaltino Jėzų nepaisant ant Sinajaus duotojo Įstatymo; tačiau išgelbėjimo klausimą Jis susiejo su Dievo įsakymų laikymusi. Įstatymo mokytojas atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį.“ Jėzus jam tarė: „Gera! atsakei. Tai daryk, ir gyvensi.“

Įstatymo mokytojas nebuvo patenkintas fariziejų pozicija ir darbais. Jis gilinosi į Šventąjį Raštą, trokšdamas suvokti jo tikrąją prasmę. Jis gyvai tuo domėjosi, todėl nuoširdžiai paklausė: „Ką turiu daryti?“ Atsakydamas apie Įstatymo reikalavimus jis nė neužsiminė apie gausybę apeigų bei ritualų. Visa tai jo akyse buvo beverčiai dalykai.

Jis paminėjo du didžiuosius principus, kuriais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai. Pakomentuodamas jo atsakymą Kristus pastatė rabinus į nepatogią padėtį. Jie negalėjo Jo pasmerkti už pritarimą tam, ką išpažino Įstatymo mokytojas.

„Tai daryk, ir gyvensi“, – pasakė Jėzus. Jis pristatė Įstatymą kaip dievišką visumą ir šia pamoka parodė, jog neimama vieną įsakymą vykdyti, o kito – ne, mat juos visus apjungia tas pats principas. Žmogaus likimą nulems jo klusnumas visam Įstatymui. Didžiausia meilė Dievui ir nešališka meilė žmogui – štai principai, kuriuos reikia įgyvendinti.

Paaikškėjo, kad Įstatymo mokytojas pats jį laužo. Tiriantys Kristaus žodžiai jį apkaltino. Jis nesilaikė Įstatymo, kurį tarėsi suprantas, teisumo. Jis neįsijautė meilės savo artimui. Reikėjo atgailauti, bet užuot atgailavęs, jis mėgino teisintis. Užuot pripažinęs tiesą, jis stengėsi įrodyti, kaip sudėtinga vykdyti šį įsakymą. Taip jis tikėjosi atsikratyti kaltės jausmo ir pasiteisinti žmonių akyse. Gelbėtojo žodžiai parodė, kad jo klausimas buvo nereikalingas, nes jis pats sugebėjo jį atsakyti. Tačiau jis uždavė dar vieną klausimą: „O kas gi mano artimas?“

Tarp žydų šis klausimas kėlė nesi-
baigiančius ginčus. Pagonys ir samariečiai jiems nekėlė abejonių, mat jie buvo svetimšaliai ir priešai. Bet ar reikėtų jausti skirtumą tarp savo tautiečių

bei įvairių visuomenės klasių? Ką savo artimu turėtų laikyti kunigas, rabinas, vyresnysis? Jų visas gyvenimas buvo nesibaigiantis ritualų maratonas – kad tik išliktų tyri. Todėl jie aiškino, kad sąlytis su neišmanėliu ar nerūpestinguoju iš minios juos suterš ir reikės daug varginančių pastangų, kol jie vėl apsivalys. Taigi ar jie turėjo savo artimu laikyti „nešvariuosius“?

Jėzus ir vėl nesileido į ginčus. Jis nepasmerkė fanatizmo tų, kurie tik ir laukė progos Jį pražudyti. Paprasta gyvenimiška istorija Jis atvėrė priešais savo klausytojus tokį plūstančios dangiškos meilės reginį, kad visų širdys liko sujaudintos, o Įstatymo mokytojas išpažino tiesą.

Išsklaidyti tamsą galima išsileidžiant šviesą. Geriausias būdas įveikti klaidingas pažiūras – pasakyti tiesą. Būtent Dievo meilės apreiškimas atskleidė į save susitelkusios širdies ydas ir nuodėmes.

Jėzus pasakojo: „Vienas žmogus leidosi žemyn iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrėngė jį, sumušė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį. Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas. Jis pamatė, bet praėjo kita puse kelio. Taip pat ir levitas, pro tą vietą eidamas, jį matė ir praėjo kita kelio puse.“ (Luko 10, 30–32) Tai buvo ne prasimanytas įvykis, o tikras atsitikimas – buvo žinoma, kad būtent taip ir įvyko. Kita kelio puse sumuštajį praėjo kunigas ir levitas sėdėjo tarp jų ir klausėsi Kristaus žodžių.

Traukdamas iš Jeruzalės į Jerichą keliauninkas turėjo kirsti dalį Judėjos dykumos. Kelias vedė per nuošalų uolėtą tarpekį, kuriame dažnai tykojo plėšikai ir pasitaikydavo smurto atvejų. Čia keliauninką užpuolė, atėmė viską, ką jis turėjo vertinga, sumušė, sužalojo ir paliko leisgyvį gulėti prie kelio. Einantis pro šalį kunigas tik pažvelgė į gulintį sužeistąjį. Po to pasirodė levitas. Smalsaudamas sužinoti, kas nutiko, jis stabtelėjo ir pažvelgė į nelaimėlį. Levito kaltė buvo ta, kad jis puikiausiai žinojo,

ką reikia daryti, tačiau ta pareiga jam neatrodė maloni. Jis bemaž apgailestavo, kad atsidūrė toje vietoje ir pamatė sužeistąjį. Mėgino įtikinti save, kad tai neturi su juo nieko bendra.

Abu šie vyrai atlikinėjo šventąją tarnystę ir tarėsi aiškiną Šventąjį Raštą. Jie buvo specialiai išrinkti, kad atstovautų Dievui tarp žmonių. Jie turėjo „užjausti nežinančius ir klystančius“ (Hebrajams 5, 2), kad padėtų žmonėms suprasti didžiulę Dievo meilę žmonijai. Jie buvo pašaukti atlikti tą patį darbą, kurį Jėzus apibūdino kaip savo, sakydamas: „Viešpaties Dvasia ant Manęs, nes Jis patepė Mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdiniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliems – regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų.“ (Luko 4, 18)

Jėzus pasakojo: „Vienas žmogus leidosi žemyn iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrėngė jį, sumušė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį. Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas. Jis pamatė, bet praėjo kita puse kelio. Taip pat ir levitas, pro tą vietą eidamas, jį matė ir praėjo kita kelio puse.“ (Luko 10, 30–32) Tai buvo ne prasimanytas įvykis, o tikras atsitikimas – buvo žinoma, kad būtent taip ir įvyko.

Dangaus angelai žvelgia į Dievo šeimos žemėje vargą ir yra pasirenkę bendradarbiauti su žmonėmis palengvinant priešpauą bei kančias. Dievas savo apvaizda atvedė į tą kelią, kur gulėjo sužeistasis, kunigą ir levitą, kad jie pamatytų tą, kuriam reikia gailestingumo, ir padėtų. Visas dangus stebėjo, ar šių tarnautojų širdis sujaudins žmogaus kančia. Pats Išgelbėtojas mokė žydus dykumoje; iš debesies stulpo ir ugnies stulpo Jis mokė visai ko kito nei dabar aiškino kunigai ir mokytojai. Įstatymas reikalavo būti gailestingiems net gyvuliams, kurie nesugeba žodžiais išreikšti savo poreikių bei kančios. Šiuo klausimu Mozė turėjo izraelitus mokyti taip: „Jei užtiktum

paklydusį savo priešo jautį ar asilą, parvesi jį jam. Jei pastebėtum pargriuvusį po našta savo priešininko asilą, nepalik priešininko vieno; turi padėti jam pakelti asilą.“ (*Išėjimo 23, 4–5*) Plėšikų sužalotas žmogus Jėzaus pasakojime buvo kenčiantis brolis. Taigi gailestis jam jų širdis turėjo sujaudinti kur kas labiau nei nešuliniam gyvuliui! Per Mozę jiems buvo pasakyta, kad Viešpats, jų Dievas, „didingas, galingas ir baisus Dievas“, „ginantis našlaičio ir našlės bylą, mylintis ateivį.“ „Ateivis, gyvenantis su jumis, bus jums tarp jūsų kaip vietinis; mylėsi jį kaip save patį.“ (*Pakartoto Įstatymo 10, 17–18; Kunigų 19, 34*)

Jobas pasakė: „Ateivis nepraleido nakties lauke, keleiviui buvo atviros mano durys.“ O kai į Sodomą atkeliavo du žmonėmis persirengę angelai, Lotas nusilenkė iki žemės ir pakvietė: „Mano viešpačiai, prašyčiau užsukti į savo tarno namus pernaktvoti.“ (*Jobo 31, 32; Pradžios 19, 2*) Visas šias pamokas kunigas ir levitas žinojo, bet praktiškai jų netaikė. Išugdyti nacionalinio fanatizmo mokyklos, jie buvo savanaudiški, siaurai mąstantys ir išpuikę. Pažvelgę į sužeistąjį, jie negalėjo pasakyti, ar jis – jų tautietis, ar ne. Pagalvoję, kad jis gali būti samarietis, jie pasuko į šalį.

Kunigo ir levito elgesyje, kokį jį apibūdino Kristus, Įstatymo mokytojas neįžvelgė nieko, kas prieštarautų Įstatymo reikalavimams, kurių jis buvo mokytas. Bet štai buvo pavaizduota kita situacija.

Pro šalį ėjo samarietis ir, pamatęs nelaimės ištiktą žmogų, jo pasigailėjo. Jis neklausė, kas tas nepažįstamasis – žydas ar pagonis. Jeigu tai žydas, samarietis puikiausiai žinojo, kad jo vietoje šis spjautų jam į veidą ir su panieka praeitų pro šalį. Tačiau pats jis nė kiek dėl to nesudvejojo. Negalvojo jis ir apie tai, kad ilgiau užsibuvus šioje vietoje jam pačiam gali kilti pavojus. Užteko, kad priešais jį gulėjo kenčiantis žmogus, kuriam reikėjo padėti. Samarietis nusivilkė savo drabužį ir apklojo nelaimėlį. Aliejumi ir vynu,

kuriuos buvo pasiėmęs savo kelionei, gydė ir gaivino sužeistąjį. Paskui užklėję ant savo gyvulio ir lėtai, tolygiu žingsniu, kad nesukeltų dar didesnių skausmų, pajudėjo. Nugabenęs jį į užėigą, jis rūpinosi juo visą naktį, švelniai prižiūrėjo. Ryte, kai ligonis pasijuto geriau, samarietis toliau leidosi į kelią. Bet prieš tai jis pavedė jį slaugyti užėigos šeiminkui, sumokėjo už nakvynę, paliko daugiau pinigų ir negana to, rūpindamasis būsimais poreikiais, pasakė šeiminkui: „Slaugyk jį, o jeigu išleisi ką viršaus, sugrižęs aš tau atsilyginsiu.“

Baigęs pasakoti Jėzus išmeigė akis į Įstatymo mokytoją – atrodė, jog kiaurai permato jo sielą, – ir paklausė: „Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs artimas patekusiam į plėšikų rankas?“ (*Luko 10, 36*) Įstatymo mokytojas net dabar neįvardijo, jog samarietis, o tepasakė: „Tas, kuris parodė jam gailestingumą.“ Jėzus atsakė: „Eik ir tu taip daryk!“

Taigi į klausimą: „O kas gi mano artimas?“ visiems laikams atsakyta. Kristus parodė, kad mūsų artimas yra ne tik tas, kuris lanko tą pačią bažnyčią, kaip ir mes ar mūsų tikėjimo brolis. Tai neturi nieko bendra su rase, odos spalva ar visuomenės klase. Mūsų artimas yra kiekvienas, kuriam reikia mūsų pagalbos. Mūsų artimas – tai kiekviena prieš sužeista ir užgauta siela. Mūsų artimas – kiekvienas, priklausantis Dievui.

Kunigo ir levito elgesyje, kokį jį apibūdino Kristus, Įstatymo mokytojas neįžvelgė nieko, kas prieštarautų Įstatymo reikalavimams, kurių jis buvo mokytas. Bet štai buvo pavaizduota kita situacija. Pro šalį ėjo samarietis ir, pamatęs nelaimės ištiktą žmogų, jo pasigailėjo. Jis neklausė, kas tas nepažįstamasis – žydas ar pagonis. Jeigu tai žydas, samarietis puikiausiai žinojo, kad jo vietoje šis spjautų jam į veidą ir su panieka praeitų pro šalį. Tačiau pats jis nė kiek dėl to nesudvejojo. Negalvojo jis ir apie tai, kad ilgiau užsibuvus šioje vietoje jam pačiam gali kilti pavojus. Užteko, kad priešais jį gulėjo kenčiantis žmogus, kuriam reikėjo padėti.

Pasakodamas apie gailestingąjį samarietį, Jėzus kalbėjo ir apie save bei savo misiją. Žmogus buvo šėtono apgautas, sumuštas, apiplėštas, nualintas ir paliktas žūti; tačiau Išgelbėtoji pagailo mūsų, patekusių į šią beviltišką padėtį. Palikęs savo šlovę, Jis atėjo mūsų išgelbėti. Rado mus merdėjančius ir ėmėsi mums padėti. Jis gydė mūsų žaizdas.

Kristus susiejo savo interesus su žmonijos interesais ir prašo mus tapti viena su Juo gelbėjant žmoniją. „Dovanai gavote, dovanai ir duokite!“ – sako Jis (Mato 10, 8) Nuodėmė yra didžiausia iš visų blogybių, todėl turime užjausti nusidėjėlį ir jam padėti. Yra daug klystančių, kurie jaučia savo gėdą ir kvailumą. Jiems labai reikalingi padaršinimo žodžiai. Žiūrėdami į savo klaidas bei klystkelius, jie kone puola į neviltį. Mes neturime ignoruoti šių sielų. Jeigu esame krikščionys, mums nevalia pereiti į kitą kelio pusę ir vengti kaip tik tų, kuriems labiausiai reikalinga mūsų pagalba. Matydami dėl ligos ar nuodėmės kenčiantį žmogų, niekada neturime sakyti: „O kas man darbo?“ „Jūs, dvasios žmonės, pamokykite tokį romiai.“ (Galatams 6, 1) Tikėjimu ir malda pasipriešinkite priešų galybei.

Pridengė mus savo teisumo rūbu. Atvėrė mums saugų prieglobstį ir savo sąskaita mus visiškai aprūpino. Jis numirė, kad mus atpirktų. Rodydamas savo pavyzdį, Jis sako savo sekėjams: „Aš jums tai įsakau: vienam kitą mylėti!“ „Kaip Aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!“ (Jono 15, 17; 13, 34)

Įstatymo mokytojas Jėzus paklausė: „Ką turiu daryti?“ O Jėzus, meilę Dievui ir žmogui laikydamas teisumo suma, atsakė: „Tai daryk, ir gyvensi.“ Samarietis pakluso tam, ką diktavo jo gera, mylinti širdis, ir taip tapo Įstatymo vykdytoju. Kristus jam liepė: „Eik ir tu taip daryk!“ Iš Dievo vaikų tikimasi, kad jie ne tik kalbės, bet ir darys. „Kas tvirtina esąs Jame, tas turi pats taip vaikščioti, kaip ir Jis vaikščiojo.“ (1 Jono 2, 6; kt. vert.: „...tas turi pats taip elgtis, kaip Jis elgėsi.“)

Šiandien ši pamoka pasauliui tokia pat reikalinga, kaip tada, kai ją išsakė Jėzaus lūpos. Savanaudiškumas ir šaltas formalumas gerokai prigesino meilės ugnį bei išstūmė malones, suteikiančias charakteriui ypatingo žavesio. Daugelis išpažįstančių Jėzaus vardą užmiršo, kad krikščionys turi atstovauti Kristui. Jeigu praktiškai nesiaukojame dėl kitų – šeimų narių, kaimynų, Bažnyčioje ir visur kitur, kad ir kokia būtų mūsų profesija, mes nesame krikščionys.

Kristus susiejo savo interesus su žmonijos interesais ir prašo mus tapti viena su Juo gelbėjant žmoniją. „Dovanai gavote, dovanai ir duokite!“ – sako Jis (Mato 10, 8) Nuodėmė yra didžiausia iš visų blogybių, todėl turime užjausti nusidėjėlį ir jam padėti. Yra daug klystančių, kurie jaučia savo gėdą ir kvailumą. Jiems labai reikalingi padaršinimo žodžiai. Žiūrėdami į savo klaidas bei klystkelius, jie kone puola į neviltį. Mes neturime ignoruoti šių sielų. Jeigu esame krikščionys, mums nevalia pereiti į kitą kelio pusę ir vengti kaip tik tų, kuriems labiausiai reikalinga mūsų pagalba. Matydami dėl ligos ar nuodėmės kenčiantį žmogų, niekada neturime sakyti: „O kas man darbo?“

„Jūs, dvasios žmonės, pamokykite tokį romiai.“ (Galatams 6, 1) Tikėjimu ir malda pasipriešinkite priešų galybei. Kalbėkite tikėjimo ir padaršinimo žodžius, kurie sužeistajam bus kaip gydantis balzamas. Daugelis suklupo ir prarado drąsą didžiojoje gyvenimo kovoje, nors juos būtų pastiprinęs ir į pergalę atvedęs vienintelis malonus žodis. Niekada nepraeikime pro kenčiančią sielą nepaguodę jos taip, kaip mus guodžia Dievas.

Visa tai yra tik Įstatymo principo išpildymas – principo, kurį iliustruoja pasakojimas apie gailestingąjį samarietį ir kuris pasireiškė Jėzaus gyvenime. Jo charakteris atskleidžia tikrąją Įstatymo prasmę ir parodo, ką reiškia mylėti savo artimą kaip save patį. Kai Dievo vaikais yra gailestingi, malonūs ir mylintys

visus žmones, jie liudija apie savo dangišką charakterį. Jie liudija faktą, kad „Viešpaties Įstatymas tobulas, jis atnaujina gyvastį“ (*Psalmė 19, 8*). Kiekvienas, kuris taip nemyli, laužo Įstatymą, kurį tariasi gerbiąs. Mat tai, kaip mes žiūrime į savo brolius, liudija, kaip žiūrime į

Dievą. Dievo meilė širdyje yra vienintelis meilės šaltinis mūsų artimui. „Jei kas sakytų: ‘Aš myliu Dievą’, o savo brolio nekęstų, tasai melagis. Kas nemyli savo brolio, kurį mato, negali mylėti Dievo, kurio nemato.“ „Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka.“ (*1 Jono 4, 20. 12*)

DIEVO KARALYSTĖ ATEINA

Šis skyrius pagrįstas Luko 17, 20–22

KELI FARIZIEJAI atėjo pas Jėzų ir paklausė, „kada ateis Dievo karalystė“. Buvo praslinkę jau daugiau kaip treji metai nuo tada, kai po šalį lyg trimetas skambėjo Jono Krikštytojo žinia: „Prisiartino Dangaus karalystė.“ (*Mato 3, 2*) O šie fariziejai vis dar nematė jos išitvirtinimo ženklų. Daugelis jų, kurie atstūmė Joną ir kiekviename žingsnyje priešinosi Jėzui, tvirtino, kad Jo misija žlugo.

Jėzus atsakė: „Dievo karalystė ateina nepastebimai. Ir niekas nepasakys: ‘Štai ji čia arba ten!’ Juk Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“ (*kt. vert.: „...yra jumyse“*). Dievo karalystė prasideda širdyje. Neieškokite jos atėjimą liudijančių žemiškos galybės apraiškų.

„Ateis dienos, – pasakė Jėzus, atsižrėdamas į mokinius, – kai jūs geisite išvysti bent vieną vienintelę Žmogaus Sūnaus dieną, ir nepamatysite.“ Kadangi Manajai misijai nebūdinga pasaulietinė pompastika, jums kyla pavojus jos nepastebėti. Jūs net nesuprantate, kokia didelė jūsų dabartinė privilegija turėti savo tarpe nors ir apgaubtą žmogiškumu Tą, kuris yra žmonių gyvenimas ir šviesa. Ateis metas, kai su ilgesiu prisiminsite galimybę vaikščioti ir kalbėtis su Dievo Sūnumi.

Dėl savo egoizmo ir žemiškumo net Jėzaus mokiniai neregėjo dvasinės šlovės, kurią Jis troško jiems atskleisti. Tik tada, kai Kristus įžengė pas Tėvą ir ant tikinčiųjų išsiliejo Šventoji Dvasia,

mokiniai visiškai įvertino Išgelbėtojo charakterį ir misiją. Pakrikštyti Dvasia, jie pradėjo suprasti, kad buvo pačioje šlovės Viešpaties akivaizdoje. Prisiminus Kristaus pamokymus, jų protai atsivėrė, ir jie suprato pranašystes bei Jo padarytus stebuklus. Jo gyvenimo stebuklai praslinko jiems prieš akis, ir jie pasijuto tarsi prabudę iš sapno. Jie suprato, kad „Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos“ (*Jono 1, 14*). Kristus iš tikrųjų atėjo nuo Dievo į nuodėmingą pasaulį gelbėti nupuolusių Adomo sūnų ir dukterų. Dabar mokiniai patys sau atrodė kur kas mažiau reikšmingi nei prieš tą suvokimą. Jie nepailsdami gilinosi į Jo žodžius bei darbus. Pamokos, kurias anksčiau jie suprato tik miglotai, dabar nušvito kaip naujas apreikimas. Šventasis Raštas jiems tapo nauja knyga.

Gilindamiesi į pranašystes, liudijančias apie Kristų, mokiniai suartėjo su Dievu ir daugiau sužinojo apie Tą, kuris įžengė į dangų užbaigti žemėje pradėtojo darbo. Jie pripažino faktą, kad Jame yra pažinimas, kurio be Dievo pagalbos negali suprasti joks žmogus. Jiems buvo reikalinga pagalba To, apie kurį pranašavo karaliai, pranašai ir teisieji. Stebėdamiesi jie skaitė ir skaitė pranašiskus Jo būdo ir darbo apibūdinimus. Kaip miglotai jie tesuprato pranašų raštus! Kaip lėtai jie priėmė didžiąsias apie Kristų liudijusias tiesas! Žvelgdami į Jį

Keli fariziejai atėjo pas Jėzų ir paklausė, „kada ateis Dievo karalystė“. Buvo praslinkę jau daugiau kaip treji metai nuo tada, kai po šalį lyg trimitas skambėjo Jono Krikštytojo žinia: „Prisiartino Dangaus karalystė.“ (Mato 3, 2) O šie fariziejai vis dar nematė jos įsitvirtinimo ženklų. Daugelis jų, kurie atstūmė Joną ir kiekviename žingsnyje priešinosi Jėzui, tvirtino, kad Jo misija žlugo.

nusižeminusi, gyvenanti kaip žmogus tarp žmonių, jie nesuprato Jo išikūnijimo paslapties, dvejojo Jo prigimties pobūdžio. Jų akys buvo pridengtos, kad jie visiškai neatpažintų dieviškumo žmogiškoje prigimtyje. Tačiau po to, kai juos apšvietė Šventoji Dvasia, kaip jie troško pamatyti Jį dar kartą ir pulti Jam po kojomis! Kaip jie norėjo ateiti pas Jį, kad Jis paaiškintų tas Rašto vietas, kurių jie nesuprato! Kaip atidžiai jie būtų klausęsi Jo žodžių! Ką Kristus turėjo galvoje sakydamas: „Dar daugel jums turėčiau kalbėti, bet dabar jūs negalite pakelti“ (Jono 16, 12)? Kaip jie troško visa tai žinoti! Jie gailėjosi, kad jų tikėjimas buvo toks silpnas, kad jų mintys nuklydo taip toli, kad jie taip nesuprato tikrovės.

Šauklys buvo pasiųstas nuo Dievo skelbti Kristaus atėjimo, atkreipti žydų tautos ir viso pasaulio dėmesį į Jo misiją, kad žmonės galėtų rengtis Jį priimti.

Tas nuostabus Asmuo, apie kurį skelbė Jonas, buvo tarp jų daugiau kaip trisdešimt metų, o jie net neatpažino Jo kaip Dievo Siųstojo. Mokiniai gailėjosi, kad leido savo išivešėjusiam netikėjimui paveikti jų nuomones ir temdyti supratimą. Šiame tamsiame pasaulyje suspindo Šviesa, o jie nesuprato, iš kur ji sklinda. Jie klausė savęs, kodėl elgėsi taip, kad Kristus turėjo jiems priekaištauti. Jie dažnai kartojo pokalbius su Juo ir sakydavo: „Kodėl mes leidome žemiškiems supratimams ir kunigų bei rabinų priešiskumui aptemdyti mūsų nuovoką, kad nesuprastume, jog tarp mūsų yra didesnis už Mozę ir mus moko išmintingesnis už Saliamoną?“ Kokios kurčios buvo mūsų ausys! Koks menkas mūsų supratimas!

Tomas nepatikėjo, kol neįbedė piršto į Romos kareivio paliktą žaizdą. Petras išsizadėjo Jėzaus, kai Jis buvo

pažemintas ir atstumtas. Įvairiais pavidalais šie skaudūs prisiminimai jiems vis grįždavo. Jie buvo su Jėzumi, bet Jo nepažino ir neįvertino. Tačiau kaip šie dalykai jaudino jų širdį dabar, kai jie pripažino savo netikėjimą!

Kai kunigai ir vyresnieji susimokė prieš juos, jie turėjo stoti prieš tarybą ir buvo įmesti į kalėjimą, Kristaus mokiniai džiaugėsi, „kad dėl Jėzaus vardo užsitarnavo panieką“ (*Apaštalų darbų 5, 41*). Jie džiūgavo, galėdami žmonių ir angelų akivaizdoje įrodyti, kad jie atpažino Kristaus šlovę ir apsisprendė bet kuria kaina sekti Jų.

Valdininkai Jėzaus gyvenamuoju laikotarpiu buvo pagedę ir despotiški; visur akis badė jų piktnaudžiavimas: prievarta, netolerancija ir žiaurumas. Vis dėlto Gelbėtojas nemėgino daryti pilietines reformas. Kad tai būtų veiksminga, gydymas turėjo pasiekti kiekvieną žmogų ir atnaujinti širdis.

Šiandien, kaip ir apaštalų laikais, be dieviškosios Dvasios apšvietimo žmogus negali išvengtį Kristaus šlovės. Pasaulį mylinti ir į kompromisus einanti krikščionybė neįvertina Dievo darbo. Tačiau Mokytojo sekėjai nevaikšto lengvais žemiškos garbės ar prisitaikymo prie pasaulio keliais. Jie pirmieji tarp tų, kurie sunkiai triūsia, eina nusizėminimo takais, niekinami žmonių ir kovojantys „su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“ (*Efeziečiams 6, 12*). Kaip ir Kristaus dienomis, jie nesuprantami, plūstami ir persekiojami šių dienų kunigų ir fariziejų.

Dievo karalystė ateina be išorinio paradiskumo. Dievo malonės Evangelija su savęs išsižadėjimo dvasia niekada neatitiks pasaulio dvasios. Tai nesuderinami dalykai. „Deja, juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai.“ (*1 Korintiečiams 2, 14*)

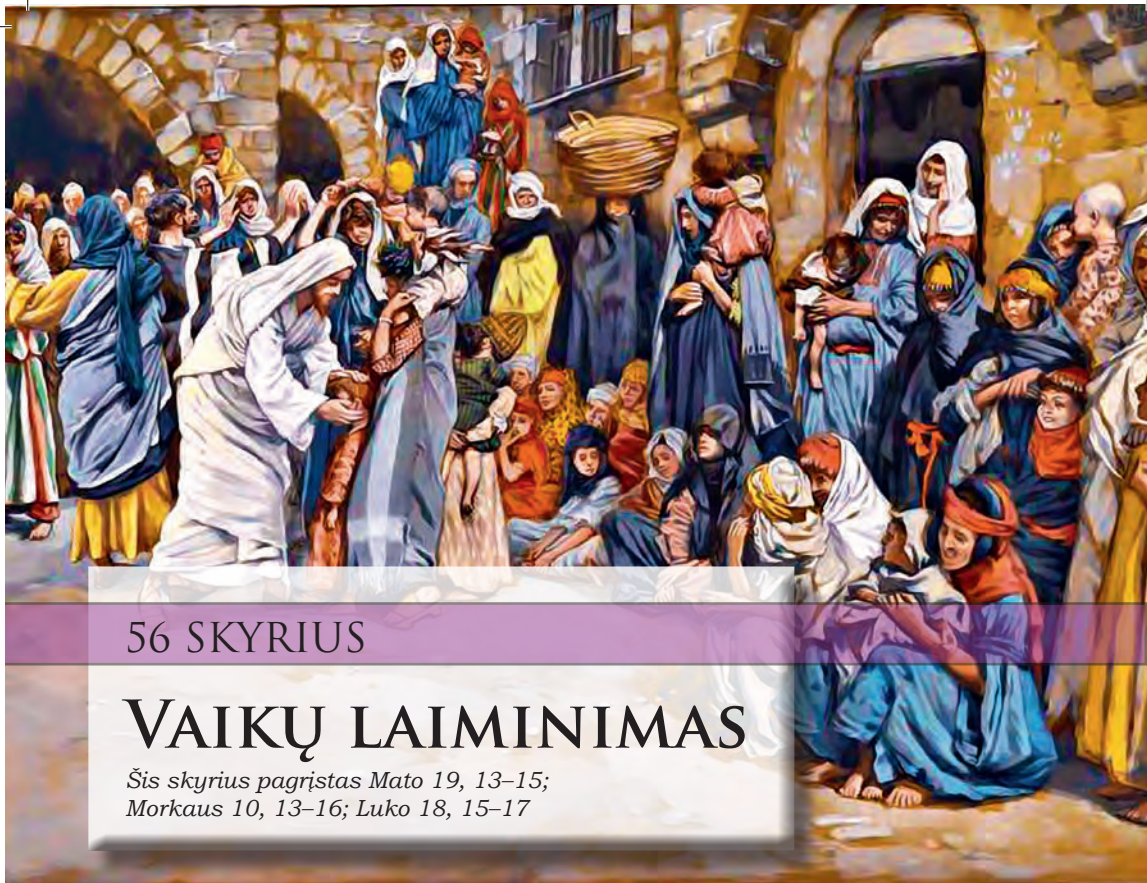
Vis dėlto dabartiniame religijos pasaulyje netrūkta tokių, kurie yra ištikimi, kad kuria Kristaus karalystę kaip žemišką ir laikiną valdą. Jie nori, kad mūsų Viešpats valdytų šio pasaulio karalystes, jos rūmus ir dvarus, jos įstatymų leidybą ir prekybą. Jie tikisi, kad Jis valdys juridinėmis priemonėmis, kurias įvedė žmonių valdžia. O kadangi Kristaus asmeniškai dabar čia nėra, jie imasi veikti Jo vardu ir leisti Jo karalystės įstatymus. Būtent tokią karalystę Kristaus laikais troško sukurti žydai. Jie būtų priėmę Jėzų, jeigu Jis būtų sukūręs žemišką karalystę, įvedęs tai, ką jie laikė Dievo įstatymais, padaręs juos Jo valios skelbėjais ir Jo valdžios įgaliojtiniais. Tačiau Jis pasakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio.“ (*Jono 18, 36*) Žemiško sosto Jis nepriėmė.

Valdininkai Jėzaus gyvenamuoju laikotarpiu buvo pagedę ir despotiški; visur akis badė jų piktnaudžiavimas: prievarta, netolerancija ir žiaurumas. Vis dėlto Gelbėtojas nemėgino daryti pilietines reformas. Jis nepuolė tautos engėjų ir nesmerkė nacionalinių priešų. Jis nesikišo į valdininkų veiksmus. Tas, kuris buvo mums pavyzdys, nuo žemiškos valdžios laikėsi nuošaliai. Ne dėl to, kad būtų buvęs abejingas žmonių vargui, o todėl, kad vaistai tokoje situacijoje nėra vien žmogiškos ir išorinės priemonės. Kad tai būtų veiksminga, gydymas turėjo pasiekti kiekvieną žmogų ir atnaujinti širdis.

Ne teismų, tarybų ar juridinių vienetų susirinkimų sprendimais, ne pasaulio didžiųjų valia kuriama Dievo karalystė, bet per Kristaus prigimties įdiegimą žmonijoje veikiant Šventajai Dvasiai. „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki Jo varda, kurie ne iš kraujo ir ne iš kūno norų, ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo užgimę.“ (*Jono 1, 12–13*) Tai vienintelė galia, kuri gali pakylėti žmoniją. O norėdamas atlikti šį darbą, žmogus turi skelbti Dievo Žodį ir gyventi pagal jį.

Pradėjęs savo tarnystę Korinte, daugybę gyventojų turinčiame, turtingame ir ištvirtusiame mieste, užterštame įvairiausiomis pagonybės blogybėmis, Paulius pasakė: „Mat buvau pasiryžęs tarp jūsų nežinoti nieko kito, tik Jėzų Kristų, ir Tą nukryžiuotą.“ (1 Korintiečiams 2, 2) Vėliau rašydamas kai kuriems iš dariusiųjų šlykščiausias nuodėmes, jis galėjo pasakyti: „Bet dabar esate nuplauti, pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.“ „Aš nuolat už jus dėkoju Dievui, kad Kristuje Jėzuje Dievas suteikė jums savo malonę.“ (1 Korintiečiams 6, 11; 1, 4).

Dabar, kaip ir Kristaus laikais, Dievo karalystės darbas pavestas ne tiems, kurie siekia pripažinimo ir žemiškų valdovų bei žmonių įstatymų palaikymo, o tiems, kurie Jo vardu skelbia žmonėms dvasines tiesas, kurios pažadina klausytojuose Pauliaus išgyvenimus: „Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus.“ (Galatams 2, 19–20) Tada jie darbuosis žmonių labui kaip Paulius, kuris pasakė: „Taigi Kristaus vietoj einame pasiuntinių pareigas, tarsi pats Dievas ragintų per mus. Kristaus vardu maldaujame: ‘Susitaikykite su Dievu!’“ (2 Korintiečiams 5, 20)

56 SKYRIUS

VAIKŲ LAIMINIMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 19, 13–15;
Morkaus 10, 13–16; Luko 18, 15–17*

JĖZUS LABAI mylėjo vaikus. Jis priėmė jų vaikiškas simpatijas, atvirą, nuoširdžią meilę. Dėkingas šlovinimas jų tyromis lūpomis Jo ausims buvo kaip muzika ir gaivino Jo dvasią, kai ji būdavo prislėgta susitikus su klastingais ir veidmainiais žmonėmis. Kad ir kur Išgelbėtojas ėjo, Jo geras veidas, Jo švelnumas ir malonumas laimėdavo vaikų meilę ir pasitikėjimą.

Žydai laikėsi papročio nuvesti savo vaikus pas kokį nors rabiną, kad šis uždėtų ant jų rankas ir palaimintų. Tačiau Gelbėtojo mokiniai manė, jog Jo darbas pernelyg svarbus, kad Jis būtų šitaip trukdomas. Kai mamos atėjo pas Jėzų su savo mažyliais, nepatenkinti mokiniai ėmė į jas šnairuoti. Jie manė, jog šie vaikai per maži, kad jiems būtų naudinga susitikti su Jėzumi, todėl

nusprendė, kad Jis nenorės jų matyti. Tačiau Jo nemalonę užsitraukė jie patys. Išgelbėtojas suprato, kokios rūpestingos ir atsakingos yra motinos, kurios stengiasi auklėti savo vaikus pagal Dievo Žodį. Jis išklausė jų maldavimus.

Viena mama su vaiku iškeliavo ieškoti Jėzaus. Pakeliui ji papasakojo kur einanti kaimynei. Ši panoro, kad Jėzus palaimintų ir jos vaikus. Taip pas Gelbėtoją atėjo kelios moterys su savo mažyliais. Kai kurie vaikai jau buvo ūgtelėję arba jaunuoliai. Jėzus maloniai išklausė jų nedrąsų pageidavimą, kurį jos išsakė su ašaromis akyse. Pamatęs mokinius varant jas šalin, Jis parodė jiems, kad jie klysta, sakydamas: „Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas Mane, nes tokių yra dangaus karalystė.“ Paėmęs vaikus ant

Tegul mamos su savo sunkumais ateina pas Jėzų. Jo malonės užteks joms padėti auginti vaikus. Durys atviros kiekvienai motinai, kuri nori padėti savo naštas prie Išgelbėtojo kojų. Tas, kuris pasakė: „Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas Mane“, vis dar kviečia mamas atvesti savo mažylius pas Jį, kad Jis juos palaimintų. Net kūdikis ant motinos rankų per jos maldas ir tikėjimą gali jaustis Visagalio pavėsyje

rankų, Jis dėjo jiems ant galvos rankas ir laimino.

Motinos buvo paguostos. Jos grįžo namo sustiprintos ir palaimintos Kristaus žodžių. Jos jautėsi padrasintos su nauju džiaugsmu imtis savo naštos ir viltingai darbuotis dėl savo vaikų. Šiandien mamos turi priimti Jėzaus žodžius su tokiu pačiu tikėjimu. Mūsų dienomis Kristus yra toks pat asmeninis Išgelbėtojas, kaip ir tada, kai Jis gyveno tarp žmonių. Jis yra toks pat mamų pagalbininkas, kaip ir tada, kai priglaudė prie savęs mažuosius Judėjoje. Mūsų širdžių kūdikiai yra lygiai taip pat atpirkti Jo krauju, kaip ir tie kadaise gyvenę vaikai.

Jėzus žino kiekvienos motinos širdies naštas. Tas, kurio paties motina kentė skurdą ir nepriteklį, užjaučia kiekvieną sunkiai triūsančią mamą. Tas, kuris nukeliavo ilgą kelią, kad palengvintų ka-naanietės širdies nerimą, tą patį padarys ir dėl nūdienos motinų. Tą, kuris sugrąžino Naino našlei jos vienintelį sūnų ir kuris kentėdamas ant kryžiaus prisiminė savo motiną, šiandien jaudina motinų sielvas. Kiekvieną prislėgtą ir stokojančią Jis paguos ir jai padės.

Tegul mamos su savo sunkumais ateina pas Jėzų. Jo malonės užteks joms padėti auginti vaikus. Durys atviros kiekvienai motinai, kuri nori padėti savo naštas prie Išgelbėtojo kojų. Tas, kuris pasakė: „Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas Mane“, vis dar kviečia mamas atvesti savo mažylius pas Jį, kad Jis juos palaimintų. Net kūdikis ant

motinos rankų per jos maldas ir tikėjimą gali jaustis Visagalio pavėsyje. Jonas Krikštytojas buvo kupinas Šventosios Dvasios nuo pat gimimo. Jei gyvensime bendraudami su Dievu, taip pat galime tikėtis, kad dieviškoji Dvasia formuos mūsų mažylius nuo pat pirmųjų jų gyvenimo akimirkų.

Pas Jį atvestuose vaikuose Jėzus matė vyrus ir moteris, kurie bus Jo malonės paveldėtojai bei Jo karalystės pavaldiniai, o kai kurie iš jų taps dėl Jo kankiniais. Jis žinojo, kad šie vaikai klausysis Jo ir kur kas mieliau priims Jį kaip savo Atpirkėją negu suaugusieji, iš kurių daugelis vadovavosi pasaulio išmintimi ir buvo užkietėjusių širdžių. Mokydamas Jis nusileido iki jų lygio. Jis, dangaus Didybė, nesibodėjo atsakinėti į jų klausimus ir supaprastino savo svarbiąsias pamokas, kad būtų prieinamos jų vaikiškam supratimui. Jis pasėjo jų protuose tiesos sėklas, kurios vėlesniais metais sudygo ir nešė vaisių amžinajam gyvenimui.

Ir šiandien imliausi Evangelijos mokymui yra vaikai; jų širdelės atviros dieviškajam veikimui, ir gautos pamokos jose gerai įsitvirtina. Mažieji gali būti krikščionys ir turėti jų metus atitinkančią patirtį. Jie turi būti mokomi dvasinių dalykų; tėvai privalo sudaryti jiems visas sąlygas, kad jų charakteris formuotųsi pagal Kristaus charakterio pavyzdį.

Tėvai ir mamos turi žiūrėti į savo vaikus kaip į jaunesnius Viešpaties šeimos narius ir jausti pareigą lavinti juos Dangui. Pamokas, kurias patys gauname iš Kristaus, turime perteikti savo vaikams – taip, kaip jų jauni protai geba jas priimti, – po truputį atverdami jiems dangiškųjų principų grožį. Taip krikščionių šeima tampa mokykla, kurioje tėvai tarnauja kaip Kristui pavaldūs mokytojai.

Darbuodamiesi dėl mūsų vaikų atsi-vertimo, neturėtume tikėtis galingo emocijų proveržio, kaip pagrindinio įrodymo, kad vaikai pajuto kalbę dėl nuodėmių.

Nereikia žinoti ir tikslaus laiko, kada jie atsivertė. Turime mokyti juos atnešti savo nuodėmės Jėzui, prašyti atleidimo ir tikėti, kad Jis atleidžia ir priima juos kaip priėmė vaikus tada, kai Pats gyveno žemėje.

Kaip mama moko vaikus jos klausyti, nes jie ją myli, taip ji išdėstys jiems ir pirmąsias krikščioniško gyvenimo pamokas. Mamos meilė vaikui simbolizuos Kristaus meilę, ir mažyliai, kurie pasitiki savo mama bei jos klauso, mokysis pasitikėti Išgelbėtoju ir Jam paklusti.

Jėzus buvo pavyzdys ir vaikams, ir tėvams. Jis kalbėjo autoritetingai, Jo žodis buvo kupinas jėgos; tačiau bendraudamas su šiurkščiais ir piktais žmonėmis, Jis nepasakė nė vieno nemalonaus ar nemandagaus žodžio. Kristaus malonė širdyje suteiks dangiško orumo ir teisingumo jausmą. Ji sušvelnins tai, kas šiurkštu, ir palenks tai, kas atšiauru ir nemalonu. Ji paskatins tėvus ir motinas žiūrėti į savo vaikus kaip į protingas būtybes – taip, kaip jie patys norėtų, kad į juos būtų žiūrima.

Tėvai, ugdydami savo vaikus, gilinkitės į pamokas, kurias Dievas atskleidžia gamtoje. Jei norėtumėte išauginti gvazdiką, rožę ar leliją, kaip tai darytumėte? Paklauskite sodininko, ką jis daro, kad kiekviena šakelė ir lapelis taip gražiai veši, yra simetriškas ir dailus. Jis pasakys, jog tam nereikia šiurkščių prisilietimų ar jėgos; mat taip jis tik nulaužtų gležnus stiebelius. Darbuotis reikia po truputį, dažnai kartojant veiksmus. Žmogus drėkina dirvą, apsaugo augalus nuo žvarbaus vėjo ir sivilinančios saulės, o Dievas užtikrina jų vešėjimą bei žydėjimą. Augindami vaikus, taikykite tuos pačius sodininko metodus. Švelniais prisilietėjimais, su meile jiems patarnaudami stenkitės formuoti jų charakterį pagal Kristaus duotąjį pavyzdį.

Skatinkite vaikus rodyti meilę Dievui ir vienas kitam. Pasaulyje yra tiek daug kietaširdžių vyrų ir moterų dėl to, kad jų vaikystėje švelnumas buvo

laikomas silpnybe, skatinta jo nerodyti, jį užgniaužti. Geroji šių žmonių prigimties pusė buvo numarinta dar vaikystėje, ir jeigu dieviškosios meilės šviesa neištirpdys jų šalto savanaudiškumo, jų laimė bus amžiams prarasta. Jei norime, kad mūsų vaikai būtų švelnios dvasios kaip Jėzus ir tokie gailestingi kaip angelai, privalome jau vaikystėje puoselėti kilnumo, meilės daigus.

Mokykite vaikus išvelgti Kristų gamtoje. Išsiveskite juos į gryną orą, pasi-vaikščiokite po didingais medžiais, sode; mokykite juos išvelgti visuose nuostabiuose kūrinių darbuose Dievo meilės apraiškas. Aiškinkite, jog tai Jis sukūrė įstatymus, valdančius visas gyvas būtybes, ir sukūrė juos mums, kad tarnautų mūsų laimei ir džiaugsmui. Nevarginkite jų ilgomis maldomis ir nuobodžiais pamokslais, o verčiau mokykite paklusti Dievo Įstatymui stebint gamtą.

Kai pelnysite jų pasitikėjimą jumis kaip Kristaus sekėjais, bus lengva mokyti juos tos didžiulės meilės, kuria Jis pamilo mus. Kai mėginsite aiškinti išgelbėjimo tiesas ir rodyti vaikams į Kristų, kaip asmeninį Išgelbėtoją, jums padės angelai. Viešpats suteiks tėvams ir mamoms malonės sudominti savo mažuosius brangia istorija Betliejaus Kūdikio, kuris iš tikrųjų yra pasaulio viltis.

Liepdamas savo mokiniams nedrausti vaikams ateiti pas Jį, Jėzus kalbėjo visų laikų savo sekėjams – Bažnyčios tarnautojams, padėjėjams, visiems krikščionims. Jėzus kviečia vaikus ir liepia mums: „Netrukdykite jiems ateiti“, tarsi norėtų pasakyti, kad jeigu mes netrukdytume, jie tikrai ateis.

Tegul jūsų į Kristaus nepanašus charakteris nepiešia Jėzaus paveiklo klaidingai. Neatitraukite mažųjų nuo Jo savo šaltumu ir šiurkštumu. Niekada nesukelkite jiems jausmo, kad dangus nebus jiems maloni vieta, jeigu ten būsite jūs. Nekalbėkite apie religiją kaip apie kažką, ko vaikai negali suprasti, ir nesielskite taip, tarsi jie vaikystėje negalėtų priimti

Kristaus. Nesudarykite jiems neteisingo įspūdžio, kad Kristaus religija yra niūri ir atėję pas Išgelbėtoją jie turės atsisakyti visų gyvenimo džiaugsmų.

Sventajai Dvasiai sujaudinus vaikų širdis, bendradarbiaukite su Ja. Aiškinkite, kad Išgelbėtojas juos kviečia, kad niekas nesuteiks Jam didesnio džiaugsmo, kaip jų atsidavimas Jam savo gyvenimo pradžioje.

Gelbėtojas be galo švelniai žvelgia į savo krauju atpirktas širdis. Jos yra Jo meilės įrodymas. Jis žiūri į jas su neapsakomu ilgesiu. Jo širdis linksta ne tik prie geriausiai besielgiančių vaikų, bet ir prie tų, kurie paveldėjo nemalonių

charakterio bruožus. Daugelis tėvų nesuspranta, jog patys didžia dalimi yra atsakingi dėl šių jų vaikų savybių. Jiems nepakanka švelnumo ir išminties bendraujant su klystančiais, kuriuos jie patys tokius ir padarė. Tačiau Jėzus į šiuos vaikus žvelgia su gailesčiu. Jis mato pasekmių priežastis.

Krikščionis darbininkas gali būti Kristaus pasiuntinys, patraukiantis vaikus prie Išgelbėtojo. Išmintingai ir taktiškai jis gali pritraukti juos prie savo širdies, suteikti jiems drąsos bei vilties ir per Kristaus malonę matyti, kaip keičiasi jų būdas, kad apie juos būtų galima pasakyti: „Tokių yra Dievo karalystė.“

„VIENO DALYKO TAU TRŪKSTA“

*Šis skyrius pagrįstas Mato 19, 16–22;
Morkaus 10, 17–22; Luko 18, 18–23*

JĖZUI BESIRUOŠIANT iškelti, vienas žmogus pribėgęs puolė prieš Jį ant kelių ir klausė: „Gerasis Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?“ Tas žmogus buvo didikas. Jis turėjo daug turto, ėjo atsakingas pareigas. Jis matė, kokią meilę Kristus rodo pas Jį atvestiems vaikams, matė, kaip Jis švelniai juos priima, ima ant rankų. Jo paties širdyje gimė meilė Gelbėtojiui. Jį apėmė noras tapti Jo mokiniu. Jis buvo taip sujaudintas, jog Kristui leidžiantis toliau į kelionę, pasivijo Jį, atsiklaupė ir nuoširdžiai uždavė jo ir kiekvieno žmogaus sielai tokį svarbų klausimą: „Gerasis Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?“

„Kam vadini Mane geru? – atsiliepė Kristus. – Niekas nėra geras, tik vienas Dievas.“ Jėzus norėjo ištirti didiko nuoširdumą ir išsiaiškinti, kodėl šis Jį laiko geru. Ar jis supranta, kad kalbasi su Dievo Sūnum? Ką iš tikrųjų jis jaučia širdyje?

Šis didikas itin vertino savo teisumą. Jis nenumanė turis kokių nors ydų, bet vis dėlto nebuvo patenkintas. Jis troško kažko, ko neturėjo. Gal Jėzus galėtų jį palaiminti kaip tuos mažus vaikus ir taip numaldyti jo sielos troškulį?

Atsakydamas į šį klausimą Jėzus paaiškino, kad norint gauti amžinąjį gyvenimą, reikia paklusti Dievo įsakymams,

ir pacitavo kelis įsakymus, rodančius žmogaus pareigą savo artimui. Didikas patvirtino: „Mokytojau, aš viso to laikaisi nuo pat jaunystės. Ko dar man trūksta?“

Kristus pažvelgė į jaunuolio veidą, tarsi skaitytų jo gyvenimą ir tyrinėjo jo charakterį. Jis pamilo jį ir troško suteikti jam tą ramybę, malonę ir džiaugsmą, kurios būtų pastebimai pakeitusios jo charakterį. Jėzus atsakė: „Tau trūksta vieno dalyko: parduok, ką turi, ir išdalyk vargšams, tai išgysi turta danguje. Tada ateik ir sek paskui Mane!“

Kristus jautė palankumą šiam jaunuoliui. Žinojo, kad jis nuoširdus sakysdamas: „Aš viso to laikaisi nuo pat jaunystės.“ Atpirkėjas norėjo suteikti jam išvalgos, kuri būtų įgalinusi jį suprasti širdies pasišventimo ir krikščioniško gerumo būtinybę. Jis troško matyti jame nuolankią ir kuklią širdį, suvokiančią, jog užvis labiau reikia mylėti Dievą, o savo trūkumus padengti Kristaus tobulumu.

Jėzus matė šiame didike kaip tik tokį pagalbininką, kurio Jam reikėjo, jeigu jaunuolis būtų tapęs Jo bendradarbis gelbėjant žmones. Atsidavęs Kristaus vedimui, jis būtų tapęs gėrį kuriančia jėga. Didikas būtų puikiai atstovavęs Kristui, nes turėjo savybių, kurios, jeigu jis būtų susivienijęs su Gelbėtoju, būtų įgalinusios jį tapti Dievo jėga tarp žmonių. Matydamas jo charakterį, Kristus

jį pamilo. Didiko širdyje taip pat buvo meilė Kristui, nes meilė gimdo meilę. Jėzus troško matyti jį bendradarbiaujant su Juo. Jis norėjo padaryti jį panašų į save, kaip veidrodį, kuriame atsispindėtų panašumas į Dievą. Jis norėjo tobulai išugdyti jo charakterį ir pašventinti jį, kad būtų tinkamas naudoti Mokytojui. Jeigu pats didikas būtų atsidavęs Kristui, jis būtų augęs Jo Artumo aplinkoje. Jeigu jis būtų tai pasirinkęs, jo ateitis būtų buvusi visiškai kitokia!

„Tau trūksta vieno dalyko, – pasakė Jėzus. – Jei nori būti tobulas, eik paroduok, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui Mane.“ Kristus kiaurai permatė didiko širdį. Jam trūko tik vieno dalyko, tačiau tai buvo gyvybiškai svarbus principas. Jo sieloje trūko Dievo meilės. Šis trūkumas nepašalintas būtų jį pradžudęs; visa jo esybė būtų išsigimusi. Nuolaidžiaujant sau, įsivešėtų savanau-diškumas. O kad jis būtų galėjęs priimti Dievo meilę, turėjo atsisakyti viską nustelbiančios savimeilės.

Kristus ištyrė šį žmogų. Jis leido jam rinktis tarp dangiškojo lobio ir pasaulietinės didybės. Jeigu žmogus būtų sekęs Kristumi, jam būtų užtikrinti dangaus turtai. Tačiau jis turėjo atsisąžadėti savęs, turėjo pavesti savo valią Kristui. Jaunajam didikui buvo pasiūlytas paties Dievo šventumas. Jis turėjo privilegiją tapti Dievo sūnumi ir dangiškojo lobio bendrapaveldėtoju su Kristumi. Tačiau jis turėjo imti kryžių ir sekti Išgelbėtoją savęs išsižadėjimo keliu.

Kristaus žodžiai neabejotinai buvo kvietimas didikui: „Rinkis šiandien, kam tarnausi.“ (žr. Jozuės 24, 15) Jam te liko pasirinkti. Jėzus troško, kad jis atsiverstų. Jis parodė jam jo būdo trūkumą ir didžiai susidomėjęs stebėjo, kaip jaunuolis svarsto šį klausimą. Jeigu jis būtų nusprendęs sekti Kristų, būtų turėjęs besąlygiškai paklusti Jo žodžiams. Jis privalėjo atsisakyti savo ambicingų užmojų. Su koku nuoširdžiu,

neramiu laukimu, su koku sielos alkio Išgelbėtojas žvelgė į jaunuolį, tikėdamasis, kad šis atsilieps į Dievo Dvasios kvietimą!

Kristus iškėlė vienintelę sąlygą, kuri būtų leidusi didikui tobulinti savo krikščionišką charakterį. Jėzaus žodžiai buvo išminties žodžiai, nors atrodė griežti ir reiklūs. Juos priimti ir jiems paklusti buvo vienintelė didiko išgelbėjimo viltis. Jo aukšta padėtis ir nuosavybė subtiliai lenkė jo charakterį į blogį. Puoselėjami šie dalykai būtų ištūmę Dievą. Atsisakyti atiduoti Dievui didesnę ar mažesnę ko nors dalį, vadinasi, silpninti savo moralinį stabilumą ir jėgas; mat jeigu puoselėjami šio pasaulio dalykai, tokie netikri ir neverti, jie apims viską.

Didikas greitai suprato viską, ką numano Kristaus žodžiai, ir nusiminė. Jeigu jis būtų supratęs siūlomos dovanos vertę, būtų kaipmat prisijungęs prie Kristaus sekėjų. Tačiau jis buvo garbingos žydų tarybos narys, todėl sėtonas ėmė gundyti jį saldžialiežuvaudamas apie ateities perspektyvas. Jaunuolį viliojo dangaus lobiai, bet jis norėjo pasinaudoti ir laikiniais savo turtų teikiamais privalumais. Jis apgailestavo dėl iškeltų sąlygų; jis troško amžinojo gyvenimo, bet nenorėjo aukotis. Amžinojo gyvenimo kaina pasirodė per didelė, ir jis susikrimtęs nuėjo šalin, „nes turėjo daug turto“.

Jo tvirtinimas, kad jis laikosi Dievo Įstatymo, nebuvo tiesa. Jo elgesys parodė, kad jo stabas buvo turtas. Jis negalėjo vykdyti Dievo įsakymų, nes užvis svarbiau jam buvo pasaulis. Dievo dovanos jam buvo mielesnės už patį jį Davėją. Kristus pasiūlė jaunuoliui bendravimą su Juo. „Sek paskui Mane“, – pasakė Jis. Tačiau Išgelbėtojas jam reiškė ne taip daug, kaip jo paties vardas tarp žmonių ar jo nuosavybė. Atsisakyti žemiškų turtų, kurie buvo matomi, dėl dangiškųjų, kurie buvo neregimi, buvo pernelg pavojinga. Jaunuolis, atsisakęs amžinojo gyvenimo, nuėjo savo keliais ir nuo tol garbino pasaulį. Tūkstančiai patiria

Didikas pasakė: „Ne, negaliu Tau visko atiduoti.“ Gal ir mes atsakome taip pat? Išgelbėtojas siūlosi padėti mums atlikti Dievo pavestąjį darbą. Jis siūlo panaudoti Dievo suteiktąsias priemones Jo darbui vykdyti pasaulyje. Tik taip Jis gali mus išgelbėti. Didikui buvo suteikta nuosavybė, kad jis įrodytų esąs ištikimas tarnas; jis turėjo naudoti šias gėrybes stokojantiems palaiminti. Ir nūnai Dievas suteikia žmonėms priemones, talentus bei galimybes, kad jie būtų Jo pasiuntiniai, padedantys vargšams ir kenčiantiems. Tas, kuris panaudoja jam pavestąsias dovanas taip, kaip nori Dievas, tampa Išgelbėtojo bendradarbiu. Jis laimi žmones Kristui, nes atstovauja Jo charakteriui.

ši išmėginimą – renkasi tarp Kristaus ir pasaulio, ir daugelis pasirenka pasaulį. Kaip tas jaunas didikas jie nusigręžia nuo Išgelbėtojo, nusprendę savo širdyse: „Šis Žmogus nebus mano Vadas.“

Kristaus bendravimas su šiuo jaunuoliu – mums svarbi pamoka. Dievas davė mums elgesio taisyklę, kurios turi laikytis kiekvienas Jo tarnas. Tai klusnumas Jo Įstatymui – ne tik formalus klusnumas, bet vedantis į gyvenimą ir liudijamas charakterio. Dievas savo charakteriu parodė pavyzdį visiems, kurie nori tapti Jo karalystės pavaldiniais. Tik tie, kurie taps Kristaus bendradarbiais, tik

tie, kurie pasakys: „Viešpatie, viskas, ką aš turiu, ir viskas, kas aš esu, yra Tavo“, bus pripažinti Dievo sūnumis ir dukromis. Visi turi suprasti, ką reiškia trokšti Dangaus, bet jį atstumti dėl iškeltų sąlygų. Tik pagalvokite, ką reiškia pasakyti „Ne“ Kristui! Didikas pasakė: „Ne, negaliu Tau visko atiduoti.“ Gal ir mes atsakome taip pat? Išgelbėtojas siūlosi padėti mums atlikti Dievo pavestąjį darbą. Jis siūlo panaudoti Dievo suteiktąsias priemones Jo darbui vykdyti pasaulyje. Tik taip Jis gali mus išgelbėti.

Didikui buvo suteikta nuosavybė, kad jis įrodytų esąs ištikimas tarnas; jis

turėjo naudoti šias gėrybes stokojantiems palaiminti. Ir nūnai Dievas suteikia žmonėms priemones, talentus bei galimybes, kad jie būtų Jo pasiuntiniai, padedantys vargšams ir kenčiantiems. Tas, kuris panaudoja jam pavestasias dovanas taip, kaip nori Dievas, tampa Išgelbėtojo bendradarbiu. Jis laimi žmones Kristui, nes atstovauja Jo charakteriui.

Tiems, kurie, kaip jaunas didikas, užima aukštus postus ir turi daug turto, gali atrodyti pernelyg didelė auka viską atiduoti, kad galėtų sekti Kristumi. Tačiau taip turi pasielgti visi, kurie nori tapti Jo mokiniais. Nebus priimta niekas, išskyrus klusnumą.

Atsidavimas yra Kristaus mokymo esmė. Dažnai apie tai kalbama ir tuo

džiaugiamasi žodžiais, kurie atrodo autoritetingi, nes nėra kito būdo išgelbėti žmogų, kaip atsisakyti dalykų, kurie – jeigu jais mėgaujamasi – demoralizuoja visą asmenybę.

Atiduodami Viešpačiui tai, kas Jam priklauso, Kristaus sekėjai kaupia lobį, kuris bus įteiktas jiems, kai jie išgirs žodžius: „Gera, šaunusi ir ištikimasis tarne! ...Eikš į savo šeimnininko džiaugsmą!“ „Jis vietoj sau priderančių džiaugsmų, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje.“ (*Mato 25, 23; Hebrajams 12, 2*) Džiaugsmas matyti atpirktus ir amžinai išgelbėtus žmones yra atpildas už viską, kas pakreipė jų žingsnius pėdsakais To, kuris pasakė: „Sek paskui Mane.“

58 SKYRIUS

„LOZORIAU, IŠEIK!“

Šis skyrius pagrįstas Luko 10, 38–42; Jono 11, 1–44

TARP IŠTIKIMIAUSIŲ Kristaus mokinių buvo Lozorius iš Betanijos. Jo tikėjimas Kristumi buvo stiprus nuo pat jų pirmojo susitikimo; jis labai mylėjo Gelbėtoją ir buvo Jo mylimas. Būtent Lozoriui buvo padarytas didžiausias Kristaus stebuklų. Gelbėtojas laimino visus, kurie kreipėsi į Jį pagalbos; Jis myli visus žmones, bet su kai kuriais Jį sieja ypatingas švelnumas. Jo širdį stiprus meilės ryšys siejo su viena šeima Betanijoje, ir vienam iš tos šeimos narių Jis padarė savo nuostabią darbą.

Lozorius namuose Jėzus dažnai apsištodavo pailsėti. Išgelbėtojas neturėjo savo namų; Jis buvo priklausomas nuo savo draugų bei mokinių svetingumo, ir dažnai, pavargęs bei ištroškęs žmogiško bendravimo, Jis mielai pasislėpdavo šiuose ramiuose namuose toli nuo piktų fariziejų įtarinėjimo ir pavydo. Čia Jis atrasdavo nuoširdų priėmimą ir tyrą, šventą draugiškumą. Čia Jis galėjo kalbėti paprastai ir visiškai laisvai, žinodamas, kad Jo žodžiai bus suprasti ir branginami.

Mūsų Išgelbėtojas vertino namų ramybę ir susidomėjusius klausytojus. Jis ilgėjosi žmonių švelnumo, pagarbos ir meilės. Tie, kurie priėmė dangiškuosius pamokymus, kuriuos Jis visada buvo pasirengęs suteikti, būdavo didžiai palaiminti. Kai bekraščiais laukais pasukui Kristų sekdamas minios, Jis atskleidavo joms gamtos pasaulio grožybes. Jis stengėsi atverti jų suvokimo akis, kad jie pamatytų, kaip Dievo ranka išlaiko pasaulį. Kad jie išmoktų vertinti Dievo

gerumą ir geranoriškumą, Jis atkreipdavo savo klausytojų dėmesį į tylią krantinčią rasą, švelniai purškiantį lietutį ir skaisčiai šviečiančią saulę, duotus vienuodai ir geriesiems, ir blogiesiems. Jis troško, kad jie geriau suprastų, kaip Dievas žiūri į savo sukurtuosius žmones. Tačiau minios buvo lėtos klausytis, todėl namuose Betanijoje Kristus rasdavo atgaivą nuo varginančių susirėmimų su visuomenės gyvenimu. Čia Jis supratingiems šeiminiškams atverdavo Apvaizdos knygas. Šiuose privačiuose pokalbiuose Jis dėstė savo klausytojams tai, ko nemėgino aiškinti margai miniai. Draugams Jam nereikėjo kalbėti palyginimais.

Kristui dėstant savo nuostabią pamoką, Marija, atsidavusi ir pagarbi klausytoja, sėdėdavo prie Jo kojų. Kartą Morta, pasinėjusi į maisto gaminimo rūpesčius, priėjo prie Kristaus ir paprašė: „Viešpatie, Tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti? Sakyk, kad ji man padėtų.“ Tai buvo pirmasis Kristaus apsilankymas Betanijoje. Gelbėtojas su mokiniais buvo ką tik varginančiai atkeliavę pėsčiomis iš Jericho. Morta stengėsi pasirūpinti, kad jiems būtų patogų, ir per darbus užmiršo apie Svečiui deramą pagarbą. Jėzus jai švelniai ir kantriai atsakė: „Morta, Morta, tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų, o reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta.“ Marija dėjos į galvą brangiuosius žodžius iš Gelbėtojo lūpų, žodžius, kurie jai buvo vertesni už brangiausius žemės perlus.

Kristui dėstant savo nuostabiąsias pamokas, Marija, atsidavusi ir pagarbi klausytoja, sėdėdavo prie Jo kojų. Kartą Morta, pasinėrusi į maisto gaminimo rūpesčius, priėjo prie Kristaus ir paprašė: „Viešpatie, Tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti? Sakyk, kad ji man padėtų.“ Morta stengėsi pasirūpinti, kad jiems būtų patogų, ir per darbus užmiršo apie Svečiui deramą pagarbą. Jėzus jai švelniai ir kantriai atsakė: „Morta, Morta, tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų, o reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta.“ Marija dėjos į galvą brangiuosius žodžius iš Gelbėtojo lūpų.

Tas „vienas dalykas“, kurio reikėjo Mortai, buvo rami, atsidavusi dvasia, didesnis noras pažinti ateitį, nemirtinumo gyvenimą bei dvasiniam tobulėjimui reikalingas malones. Jai reikėjo mažiau rūpintis praeinančiais dalykais, daugiau – išliekančiais amžinai. Jėzus mokė savo vaikus išnaudoti kiekvieną progą pažinti tai, kas praturtins juos ir išgelbėjimą vedančia išmintimi. Kristaus darbui reikia rūpestingų, energingų darbininkų. Esama plačių veiklos laukų mortoms, su jų uolumu aktyviame religijos darbe. Bet tegul jos pirmiausia kartu su Marija pasėdi prie Jėzaus kojų. Tegul darbštumas, mitrumas ir energija būna pašventinti Kristaus malonės; tada gyvenimas bus neįveikiama galybė kovojant dėl gėrio.

Ramius namus, kuriuose ilsėdavosi Jėzus, užgriuvo sielvartas. Staiga susirgo Lozorius, ir jo seserys nusiuntė žinią Gelbėtojui: „Viešpatie! Tas, kurį Tu myli, serga!“ Jos matė, kaip įnirtingai liga alino jų brolių, bet žinojo, kad Kristus gali išgydyti bet kokias ligas. Jos tikėjo, kad Jis užjaus jas jų nelaimėje, todėl neragino kuo greičiau atvykti, tik nusiuntė žinutę: „Tas, kurį Tu myli, serga!“ Jos manė, kad Jis nedelsdamas atsakys į jų pranešimą ir kuo skubiau kelias į Betaniją.

Seserys nerimaudamos laukė žodžio nuo Jėzaus. Kol jų brolyje dar ruseno gyvybės kibirkštis, jos meldėsi ir laukė Jėzaus. Tačiau pasiuntinys grįžo be Jo. Tiesa, jo atneštoji žinia: „Šita liga ne mirčiai“ joms suteikė viltį, kad Lozorius

išgyvens. Jos mėgino švelniai paguosti ir padrašinti jau kone sąmonę praradusį kenčiantįjį. Kai Lozorius mirė, jos skaudžiai nusivylė; vis dėlto jos jautė palai-kančią Kristaus malonę, ir tai sulaukė jas nuo Gelbėtojo kaltinimų.

Kai Kristus gavo žinią, mokiniams pasirodė, kad Jis priėmė ją šaltokai. Jis neparodė jokio liūdesio, kurio jie iš Jo tikėjosi. Pažvelgęs į juos Jėzus pasakė: „Šita liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, – kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus.“ Dar dvi dienas Jis pasiliko ten, kur buvo. Šis delsimas mokiniams atrodė paslap-

Su žmogišku ir dievišku gailėsčiu Jėzus pažvelgė į jos sielvartingą, rūpesčių išvargintą veidą. Morta nenorėjo prisiminti, kas buvo; viskas buvo pasakyta tais jaudinančiais žodžiais: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.“ Vis dėlto žvelgdama į meilės kupiną veidą, ji pridūrė: „Bet ir dabar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Dievas Tau duos.“ Jėzus pastiprino jos tikėjimą atsakydamas: „Tavo brolis prisikels!“ Jo atsakymas neturėjo įkvėpti vilties, kad viskas pasikeis akimoiu. Jis nukreipė Mortos mintis toliau nei dabartinis jos brolio atgailvinimas, – į teisiųjų prisikėlimą. Lozorius prikėlimas jai turėjo liudyti apie visų mirusių teisiųjų prikėlimą ir užtikrinti, jog tai bus padaryta Išgelbėtojo galia. Morta atsiliepė: „Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną, mirusiems keliantis.“

tingas. Juk Jo atėjimas taip paguostų nelaimės prislėgtą šeimą! Mokiniai gerai žinojo, kaip Jis myli tą Betanijos šeimą, todėl labai stebėjosi, kad neskuba atsakyti į liūdną žinią: „Tas, kurį Tu myli, serga.“

Per tas dvi dienas Kristus, atrodė, išvis pamiršo tą žinią; apie Lozorių Jis nekalbėjo. Mokiniai prisiminė ir Joną Krikštytoją, Jėzaus pirmtaką. Jie niekaip nesuprato, kodėl Jėzus, gebantis daryti nuostabius stebuklus, leido Joną įkalinti ir siaubingai nužudyti. Kodėl turėdamas tokią galią Kristus negelbėjo Jono gyvybės? Šį klausimą

dažnai užduodavo fariziejai – jiems tai buvo nepaneigiamas argumentas, kad Kristus nėra Dievo Sūnus. Išgelbėtojas buvo perspėjęs savo mokinius apie išbandymus, praradimus ir persekiojimus. Nejaugi Jis apleistų juos sunkiu metu? Kai kurie abejojo, ar tik nebus klaidingai supratę Jo misijos. Visi buvo didžiai susirūpinę.

Po dviejų dienų Jėzus pasakė mokiniams: „Eikime vėl į Judėją!“ Mokiniai stebėjosi kodėl, jeigu Jėzus ketino keliauti į Judėją, reikėjo laukti dvi dienas. Tačiau dabar jų protus buvo užvaldęs nerimas dėl Kristaus ir savęs pačių. Kelyje, į kurį Jis rengėsi, jie matė tik pavojus. Jie kalbėjo: „Rabi, ką tik žydai kėsinosi užmušti Tave akmenimis, o Tu vėl ten eini?“ Jėzus atsakė: „Argi ne dvylika valandų turi diena?!“ Mane veda Mano Tėvas ir, kol vykdu Jo valią, esu saugus. Manosios dvylika dienos valandų dar nesibaigė. Prasidėjo paskutiniosios Mano dienos valandos; bet kol dar yra laiko, Man nieko bloga nenutiks.

„Kas vaikščioja dieną, tas nesuklumpa, – tęsė Jis, – nes mato šio pasaulio šviesą.“ Tas, kuris vykdo Dievo valią, kuris eina Dievo paskirtuoju keliu, negali suklupti ir parpulti. Dievo vedančiosios Dvasios šviesa suteikia jam aiškią nuovoką apie savo pareigą ir veda jį tiesiai į jo darbų užbaigimą. „O kas vaikščioja naktį, suklumpa, nes jam trūksta šviesos.“ Tas, kuris eina savo pasirinktu keliu, kuriuo Dievas jo nepašaukė eiti, suklups. Mat jam diena virtusi naktimi, ir jis nesijaučia saugus, kad ir kur būtų.

„Tai pasakęs, pridūrė: ‘Mūsų bičiulis Lozorius užmigo, bet Aš eisiu jo pažadinti.’“ „Mūsų bičiulis Lozorius užmigo.“ Kokie jaudinantys žodžiai! Kokie kupini užuojautos! Galvodami apie pavojus, kurie laukia jų Mokytojo Jeruzalėje, mokiniai buvo kone užmiršę nelaimės ištiktą šeimą Betanijoje. Bet Kristus neužmiršo. Mokiniai pasijuto sugėdinti. Jie buvo nusivylę, kad Kristus nesureagavo į nelaimės žinią greičiau. Kilo

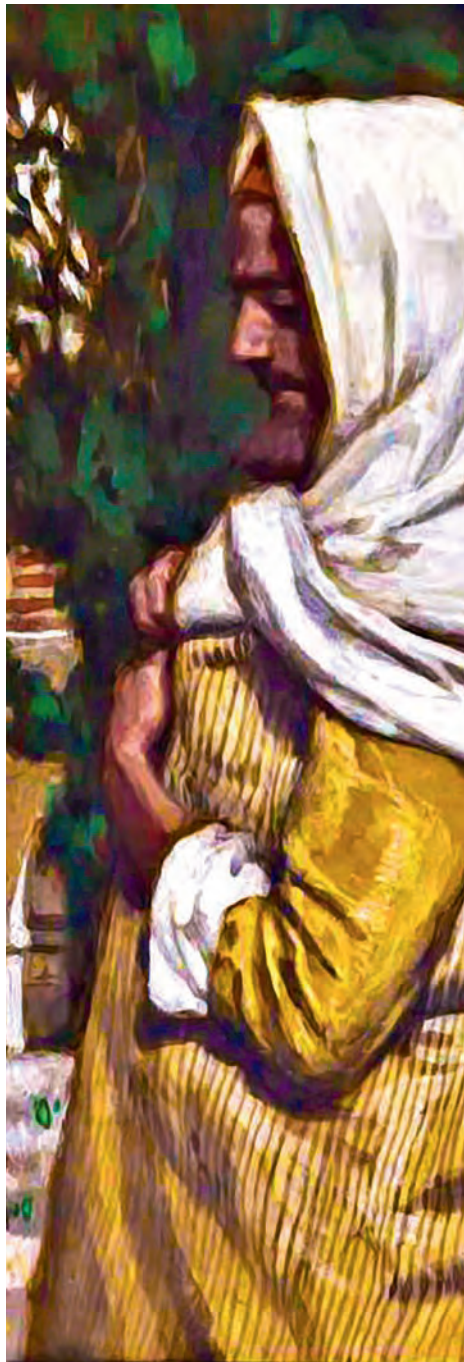
pagunda manyti, kad Jis tikriausia nemyli Lozorius ir jo seserų taip, kaip atrodė, nes gi priešingu atveju būtų skubėjęs pas juos. Tačiau žodžiai: „Mūsų bičiulis Lozorius užmigo“ pažadino jų protuose teisingas mintis. Jie suprato, jog Kristus neužmiršo savo kenčiančių draugų.

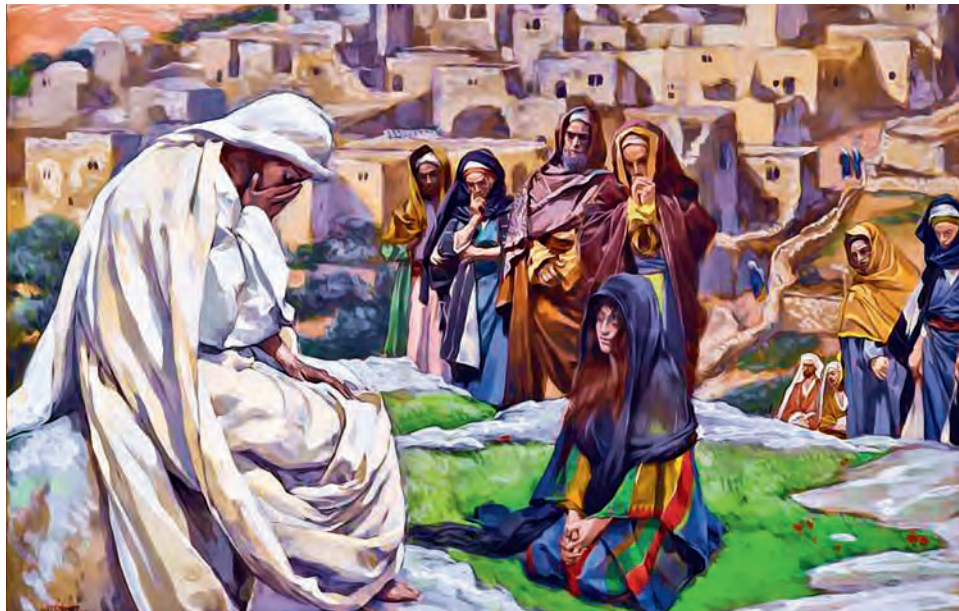
„Mokiniai atsiliepė: ‘Viešpatie, jeigu užmigo, pasveiks.’ Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, o jie manė, kad Jis kalbėjęs apie poilsio miegą.“ Kristus savo tikintiems vaikams apie mirtį kalba kaip apie miegą. Jų gyvenimas paslėptas su Kristumi Dieve, ir kol nenuskambės paskutinis trimitas, mirusieji miegos Jame.

„Pagaliau Jėzus atvirai jiems pasakė: ‘Lozorius mirė. Bet Aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau, – dėl jūsų, kad jūs įtikėtumėte. Tad eikime pas jį.’“ Tomui atrodė, kad jeigu jo Mokytojas patrauks į Judėją, ten Jo lauks tikra mirtis; tačiau jis sutramdė savo dvasią ir pasakė kitiems mokiniams: „Eikime ir mes numirti su Juo!“ Jis žinojo, kaip žydai nekenčia Kristaus. Jie troško Jį pradžudyti, bet vis nepasiekė savo tikslo, nes dar buvo likę truputis Jam skirtojo laiko. Per tą laiką Jėzų saugojo dangaus angelai, ir net Judėjos regionuose, kur rabinai tik ir tykojo Jį suimti bei nužudyti, Jam negalėjo nutikti nieko bloga.

Mokiniai stebėjosi Kristaus žodžiais: „Lozorius mirė. Bet Aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau.“ Nejaugi Gelbėtojas samoningai nusprendė neiti pas kenčiančius draugus? Morta, Marija ir mirštantis Lozorius buvo akivaizdžiai palikti vieni.

Būtent Lozoriui buvo padarytas didžiausias Kristaus stebuklą. Gelbėtojas laimino visus, kurie kreipėsi į Jį pagalbos; Jis myli visus žmones, bet su kai kuriais Jį sieja ypatingas švelnumas. Jo širdį stiprus meilės ryšys siejo su viena šeima Betanijoje, ir vienam iš tos šeimos narių Jis padarė savo nuostabiausią darbą.

Tačiau Jėzus pravirko ne tik dėl to, kad užjautė Mariją ir Mortą. Jo ašaromis išsakyta širdgėla buvo daug didesnė nei žmogaus – kaip kad dangus yra daug aukščiau už žemę. Kristus raudėjo ne Lozorius, juk jį tuoj ketino prikelti iš numirusių. Jis verkė dėl to, kad daugelis iš dabar gedinčiųjų netrukus nužudys Tą, kuris yra prisikėlimas ir gyvenimas. Bet netikintys žydai nesugebėjo teisingai suprasti Jo ašarų! Kai kurie, neįžvelgusieji nieko daugiau, kaip tik išorines Jo liūdesio aplinkybes, kuždėjosi: „Štai kaip Jis jį mylėjo!“ O kiti, stengdamiesi pasėti susirinkusiųjų širdyse netikėjimo sėklą, pašaipiai kalbėjo: „Argi Tas, kuris atvėrė neregiumi akis, negalėjo padaryti, kad šitas nemirtų?“ Esą jeigu Kristus būtų galėjęs išgelbėti Lozorių, nejaugi Jis būtų leidęs jam numirti? Pranašiškomis akimis Kristus įžvelgė fariziejų ir sadukiejų priešišumą. Jis žinojo, kad jie kėsinosi Jį nužudyti.

Tačiau jie nebuvo vieni. Kristus stebėjo, kas vyksta, ir, Lozoriui mirus, palaikė jo seseris savo malone. Jėzus matė jų širdgėlą broliui grumiantis su stipriuoju priešu – mirtimi. Jis taip pat išgyveno sielvartą pranešdamas mokiniams: „Lozorius mirė.“ Tačiau Kristus turėjo galvoti ne tik apie savo mylimuosius Betanijoje; Jam buvo svarbu ir ugdyti savo mokinius. Jie turėjo tapti Jo atstovais pasaulyje, kad Tėvo palaiminimai pasiektų visus. Tai dėl jų Jis leido Lozoriui numirti. Jeigu Jis būtų ligonį išgydęs, stebuklas, kuris yra aiškiausias Jo dieviškojo charakterio įrodymas, nebūtų įvykęs.

Jeigu Kristus būtų išžengęs į ligo-
nio kambarį, Lozorius nebūtų numiręs, nes šėtonas nebūtų turėjęs jam galios. Mirtis nebūtų nutaikiusi savo strėlės į Lozorių gyvybės Davėjo aki-
vaizdoje. Todėl Kristus nesileido į kelią. Jis pakentė savo galia demonstruojantį priešą, kad paskui galėtų jį vyti šalin kaip nugalėtą. Jis leido Lozoriui peržengti mirties slenkstį, todėl sielvartaujancios seserys regėjo savo brolių gulintį kape. Kristus žinojo, kad joms žvelgiant į mirusio brolio veidą, bus sunkiai išbandytas jų tikėjimas Atpirkėju. Bet žinojo Jis ir tai, kad dėl kovos, kurią jos dabar

turėjo iškęsti, jų tikėjimas suspindės dar didesne galia. Jis išgveno tą pačią širdgėlą kaip ir jos. Dėl to, kad Jis delsė, Jo meilė nė kiek nesumažėjo; Jis žinojo, kad jų, Lozorius, Jo paties ir Jo mokiinių laukia pergalė.

„Dėl jūsų, kad jūs įtikėtumėte.“ Višiams, kurie nori pajusti vedančią Dievo ranką, didžiausių išbandymų akimirka yra metas, kai Dievo pagalba arčiausiai. Kada nors jie su dėkingumu atsigręš į nueitą sunkiausią kelio dalį. „Viešpats žino, kaip išgelbėti maldingus žmones.“ (2 Petro 2, 9) Iš kiekvienos pagundos ir kiekvieno sunkumo Jis išves juos su stipresniu tikėjimu ir turtingesne patirtimi.

Delsdamas keliauti pas Lozorių, Kristus turėjo gailestingumo tikslą, susijusį su tais, kurie dar nebuvo Jo priėmę. Jis delsė, kad prikeldamas Lozorių iš numirusių duotų savo užsispyrusiai netikinčiai tautai dar vieną įrodymą, jog Jis iš tikrųjų yra „prisikėlimas ir gyvenimas“. Jis nenorėjo atimti vilties iš tautos – vargšų, paklydusių Izraelio namų avių. Jo širdis plyšo iš skausmo dėl jų neatgailavimo. Iš savo gailestingumo Jis norėjo dar kartą jiems įrodyti, kad yra Atgaivintojas, Tas, kuris gali atskleisti gyvenimą ir nemirtingumą. Tai turėjo būti įrodymas, kurio kunigai negalėtų interpretuoti neteisingai. Kaip tik dėl šios priežasties Jis atidėjo kelionę į Betaniją. Šis vainikuojantis stebuklas – Lozorius prikėlimas iš numirusių – turėjo uždėti Dievo antspaudą ant Jo darbo ir Jo pretenzijų į dieviškumą.

Keliaudamas į Betaniją, Jėzus, kaip buvo įpratęs, patarnavo ligoniams ir vargšams. Pasiekęs miestą, Jis nusiuntė seserims žinią apie savo atvykimą. Kristus ne iš karto atėjo į jų namus, o pasiliko ramioje vietoje pakely. Itin triukšmingas mirusių draugų ar gimiinių gedėjimas, kurį praktikavo žydai, neatitiko Kristaus dvasios. Jis jau girdėjo pasamdytų gedėtojų raudas ir nenorėjo susitikti su seserimis toje

sumaišty. Tarp gedincijų buvo tos šeimos narių, iš jų kai kurie ėjo aukštas, atsakingas pareigas Jeruzalėje. Tarp jų buvo ir nuožmiausių Kristaus priešų. Jėzus žinojo jų tikslus, todėl neskubėjo pasirodyti.

Žinia buvo pranešta Mortai taip tyliai, kad kiti kambaryje net neišgirdo. Nieko negirdėjo ir sielvarto apimta Marija. Morta iš karto pakilo ir nuėjo pasitikti savo Viešpaties, o Marija, manydama, kad sesuo nuėjo į Lozorius palaidojimo vietą, liko ramiai sėdėti ir jos nešaukė.

Skubant susitikti su Jėzumi, Mortos širdyje grūmėsi prieštaringos emocijos. Jo išraiškingame veide ji įžvelgė tą patį švelnumą ir meilę, kaip ir visada. Jos pasitikėjimas Juo nežlugo, bet ji vis galvojo apie savo brangų mylimą brolių, kurių mylėjo ir Jėzus. Su didžiuliu skausmu širdyje dėl to, kad Kristus neatkeliavo anksčiau, bet kartu ir su viltimi, kad net dabar Jis galės kaip nors jas paguosti, ji pasakė: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.“ Gedėtojų keliamoje sumaišty seserys kartojo šiuos žodžius daugybę kartų.

Su žmogišku ir dievišku gailesčiu Jėzus pažvelgė į jos sielvartingą, rūpesčių išvargintą veidą. Morta nenorėjo prisiminti, kas buvo; viskas buvo pasakyta tais jaudinančiais žodžiais: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.“ Vis dėlto žvelgdama į meilės kupiną veidą, ji pridūrė: „Bet ir dabar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Dievas Tau duos.“

Jėzus pastiprino jos tikėjimą atsakydamas: „Tavo brolis prisikels!“ Jo atsakymas neturėjo įkvėpti vilties, kad viskas pasikeis akimomiu. Jis nukreipė Mortos mintis toliau nei dabartinis jos brolio atgaivinimas, – į teisiųjų prisikėlimą. Lozorius prikėlimas jai turėjo liudyti apie visų mirusių teisiųjų prikėlimą ir užtikrinti, jog tai bus padaryta Išgelbėtojo galia. Morta atsiliepė: „Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną, mirusiems keliantis.“

Jėzus, toliau stengdamasis nukreipti jos tikėjimą teisinga linkme, paskelbė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.“ Kristuje yra gyvenimas – pirminis, neperimtas, neišvestinis. „Kas turi Sūnų, turi gyvenimą.“ (1 Jono 5, 12) Kristaus dieviškumas tikinčiajam užtikrina amžinąjį gyvenimą. Jėzus pasakė: „Kas tiki Mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, neragaus mirties per amžius. Ar tai tiki?“ Čia Kristus žvelgia į savo antrojo atėjimo metą. Tada mirę teisieji bus prikelti su negendančiais kūnais, o gyvi teisieji perkelti į dangų neregėję mirties. Stebuklas, kurį Kristus rengėsi tuoj atlikti, prikeldamas Lozorijų iš numirusių, turėjo simbolizuoti visų mirusių teisiųjų prikėlimą. Tas, kuris pats turėjo tuoj mirti ant kryžiaus, stovėjo su raktais nuo mirties, kaip kapo nugalėtojas, ir tvirtino turįs teisę bei galią dovanoti amžinąjį gyvenimą.

Į Gelbėtojo klausimą: „Ar tai tiki?“ Morta atsakė: „Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog Tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį.“ Ji nevisiškai suprato Kristaus žodžių prasmę, bet išpažino tikinti Jo dieviškumu bei tuo, kad Jis gali padaryti viską, ką nori.

„Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, slapčiomis jai pranešdama: 'Mokytojas atėjo ir šaukia tave.'“ Ji pranešė jai tai kuo tyliau, mat kunigai ir vyresnieji buvo pasirengę suimti Jėzų, vos tik pasitaikys proga. Per gedėtojų raudas jos žodžių niekas neišgirdo.

Išgirdusi žinią Marija pašoko ir atgijusi išbėgo iš kambario. Manydami, kad ji nuėjo prie kapo paraudoti, gedėtojai nusekė iš paskos. Pasiekusi vietą, kur jos laukė Jėzus, ji puolė Jam po kojomis ir virpančiomis lūpomis pratarė: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.“ Gedėtojų dejonės skausmingai varstė jos širdį; ji norėjo ramiai pasikalbėti viena su Jėzumi. Tačiau ji žinojo apie kai kurių

dalyvaujančiųjų pavydą Kristui, taigi tramdė savo sielvartą.

„Pamatęs ją verkiančią ir kartu atėjusius žydus verkiančius, Jėzus labai susigraudino.“ Jis permatė visų susirinkusiųjų širdis. Matė, jog daugelio demonstruojamas sielvartas tik apsimestinis. Žinojo, jog kai kurie, dabar veidmainiškai dejuojantys, vėliau kėsinsis nužudyti ne tik galingąjį stebuklą darytoją, bet ir tą, kuris tuoj bus prikeltas iš numirusių. Kristus galėjo nuplėšti nuo jų apsimestinės kančios kaukę. Tačiau Jis užgniaužė savo teisingą pasipiktinimą. Dėl Jam brangaus žmogaus, klūpančio prie Jo kojų ir Juo nuoširdžiai tikinčio, Jis neištarė visų tiesos žodžių, kuriuos galėjo pasakyti.

„Kur ji palaidojote?“ – paklausė Jis. „Jie atsakė: 'Viešpatie, eik ir pažiūrėk.'“ Visi kartu jie nuėjo prie kapo. Tai buvo skaudus reginys. Lozorius buvo labai mylimas, jo seserys verkė širdį draskančia rauda, kartu su jomis ašaras liejo ir jo bičiuliai. Matydamas šią žmonių kančią, kai sielvarto palaužtieji raudavo mirusiojo, nors visai čia pat stovėjo pasaulio Gelbėtojas, „Jėzus pravirko“. Nors Jis buvo Dievo Sūnus, turėjo žmogišką prigimtį, todėl žmonių sielvartas Jį jaudino. Jėzaus švelni, gailestinga širdis visada kupina užuojautos kenčiantiems. Jis verkia su verkiančiais ir džiaugiasi su besidžiaugiančiais.

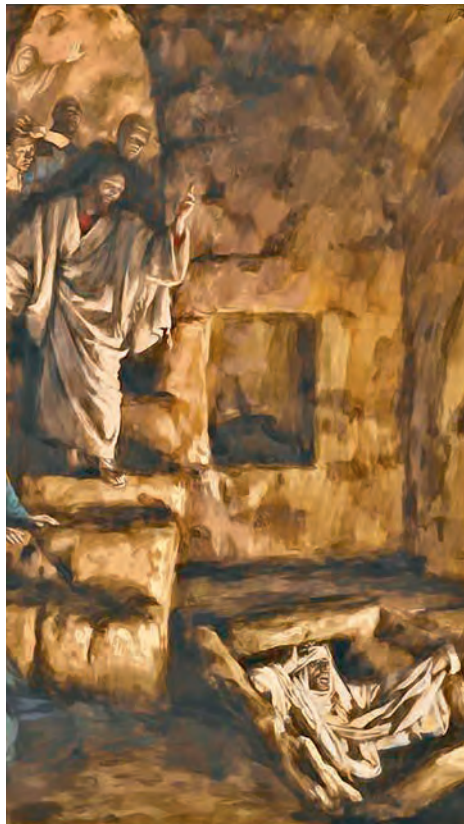
Tačiau Jėzus pravirko ne tik dėl to, kad užjautė Mariją ir Mortą. Jo ašaromis išsakyta širdgėla buvo daug didesnė nei žmogaus – kaip kad dangus yra daug aukščiau už žemę. Kristus raudavo ne Lozorius, juk ji tuoj ketino prikelti iš numirusių. Jis verkė dėl to, kad daugelis iš dabar gedinčiųjų netrukus nužudys Tą, kuris yra prisikėlimas ir gyvenimas. Bet netikintys žydai nesugebėjo teisingai suprasti Jo ašarų! Kai kurie, neižvelgusieji nieko daugiau, kaip tik išorines Jo liūdesio aplinkybes, kuždėjosi: „Štai kaip Jis jį mylėjo!“ O kiti, stengdamiesi pasėti susirinkusiųjų širdyse netikėjimo

sėklą, pašaipiai kalbėjo: „Argi Tas, kuris atvėrė neregiiui akis, negalėjo padaryti, kad šitas nemirtų?“ Esą jeigu Kristus būtų galėjęs išgelbėti Lozorį, nejaugi Jis būtų leidęs jam numirti?

Pranašiškomis akimis Kristus išvelgė fariziejų ir sadukiejų priešišumą. Jis žinojo, kad jie kėsinaisi Jį nužudyti. Jis žinojo, kad kai kurie iš tų, kurie dabar atrodo tokie gailestingi, veikia užtrenks sau vilties duris ir Dievo miesto vartus. Tai turėjo įvykti jau greitai, Jo pažeminimo ir nukryžiuavimo metu. Po to turėjo būti sugriauta Jeruzalė, ir tada jau niekas nebeapraudos mirusiųjų. Jėzus skausmingai aiškiai matė Jeruzalės laukiančius sunkumus. Jis regėjo, kaip į ją veržiasi romėnų legionai. Jis žinojo, jog daugelis tų, kurie dabar aprauda Lozorį, žus per miesto apgultį ir jų mirtyje nebus vilties.

Kristus verkė ne tik dėl tos scenos, kuri priešais Jį vyko dabar. Jėzų slėgė šimtmečių sielvartas. Jis matė siaubingas Dievo Įstatymo laužymo pasekmes. Jis suprato, jog pasaulio istorijoje, pradedant nuo Abelio mirties, vyksta nuolatinė gėrio ir blogio kova. Žvelgdamas į būsimuosius amžius, Jis regėjo kančias ir liūdesį, ašaras ir mirtį – žmonių dalį. Jo širdį varstė visų laikų ir visų šalių žmonių kančios. Nusidėjėlių vargai sunkiai slėgė Jo sielą, ir Jis plūdo ašaromis, trokšdamas palengvinti visas jų kančias.

„Ir vėl susigraudinęs Jėzus atėjo pas kapą.“ Lozorius gulėjo uoloje iškirstame urve, ant kurio angos buvo užritintas didžiulis akmuo. „Nuriskite akmenį!“ – liepė Kristus. Pamaniusi, kad Jis tenori pažiūrėti į mirusįjį, Morta paprieštaravo – esą kūnas palaidotas prieš keturias dienas ir jau pradėjęs irti. Šie žodžiai, pasakyti prieš Lozoriaus prikėlimą, nepaliko Kristaus priešams galimybės tvirtinti, jog tai kažkokia apgavystė. Anksčiau fariziejai buvo prikaltę daug netiesos apie nuostabiausius Dievo jėgos apsireiškimus. Prieš

Tyliame kapo rūsy kažkas sujudėjo, ir tarpdury pasirodė tas, kuris buvo miręs. Jo judesius varžė drobulės, į kurias jis buvo suvyniotas, todėl Kristus apstulbusiems žiūrovams liepė: „Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti.“

prikeldamas iš numirusių Jayro dukrą, Kristus pasakė: „Vaikas nėra miręs, o miega.“ (Morkaus 5, 39) Kadangi ji sirgo trumpai ir buvo prikelta tuoj po mirties, fariziejai tvirtino, jog vaikas nebuvo miręs; esą pats Kristus pasakė, jog ji tik miega. Jie stengėsi sudaryti išpūdį, kad Kristus nesugeba išgydyti ligų ir Jo stebuklai – tik akių dūmimas. Tačiau šiuo atveju niekas negalėjo neigti, kad Lozorius mirė.

Kai Viešpats rengiasi atlikti koki nors darbą, šėtonas paskatina kažką paprieštarauti. „Nuriskite akmenį!“ – liepė Kristus. Kiek įmanoma, paruoškite kelią Mano darbui. Bet čia pasireiškė pasitikinti savimi ir ambicinga Mortos prigimtis. Ji nenorėjo parodyti yrančio kūno. Žmogaus širdis lėtai suvokia Kristaus žodžius, ir Mortos tikėjimas nesuprato tikrosios Jo pažado prasmės.

Kristus papriekaištavo Mortai, bet labai švelniai. „Argi nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?“ Kodėl tu suabejojai Mano galia? Kodėl pasipriešinai Mano reikalavimams? Tu girdėjai Mano žodį. „Jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę.“ Natūralios kliūtys negali sutrukdyti Visagalio darbui. Abejonės ir netikėjimas nėra nuolankumas. Tikrasis nuolankumas ir atsidavimas yra besąlygiškas tikėjimas Kristaus žodžiu.

„Nuriskite akmenį!“ Kristus galėjo įsakyti akmeniui nusiristi, ir šis būtų paklūęs Jo balsui. Jis galėjo liepti tai padaryti angelams, kurie visada buvo šalia Jo. Vos Jam nurodžius, neregimos rankos būtų nuritinusios akmenį. Tačiau jį turėjo nuristi žmogaus rankos. Taip Kristus norėjo parodyti, kad žmonija turi bendradarbiauti su dieviškumu. Dieviškoji jėga nėra pašaukta atlikti to, ką gali padaryti žmogaus jėgos. Dievas neatsisako žmogaus pagalbos. Jis stiprina žmogų ir bendradarbiauja su juo šiam panaudojant Dievo duotąsias galias ir gebėjimus.

Isakymui buvo paklūsta. Akmuo nuritintas. Viskas padaryta atvirai ir sąmoningai. Visi turėjo progą įsitikinti, kad jokios apgavystės nesama. Kape gulėjo šaltas, tylus ir negyvas Lozorius kūnas. Gedėtojų šūksniai nuščiuvo. Nustebę žmonės stovėjo prie kapo, laukdami, kas bus.

Kristus ramiai atsistojo priešais įėjimą į olą. Visus gaubė šventa rimtis. Kristus žengė arčiau. Pakėlęs akis į dangų Jis tarė: „Tėve, dėkoju Tau, kad Mane

išklausei.“ Dar visai neseniai Kristaus priešai kaltino Jį piktžodžiavimu ir jau griebėsi akmenų mesti į Jį, nes Jis tvirtino esąs Dievo Sūnus. Jie kaltino, kad stebuklus Jis darąs šėtono jėga. Bet štai Kristus tvirtina, jog Dievas – Jo Tėvas, ir su visišku pasitikėjimu teigia esąs Dievo Sūnus.

Kad ir ką darytų, Kristus bendradarbiavo su savo Tėvu. Jis visada stengėsi, kad būtų akivaizdu, jog Jis nedirba nepriklausomai; savuosius stebuklus Jis darė su tikėjimu ir malda. Kristus troško, kad visi žinotų apie Jo ryšį su Tėvu. Jis pasakė: „Tėve, dėkoju Tau, kad Mane išklausei. Aš žinojau, kad visuomet Mane išklausai. Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų, kad jie įtikėtų, jog Tu esi Mane siuntęs.“ Tai mokiniams ir kitiems žmonėms turėjo būti labiausiai įtikinantis įrodymas, jog tarp Kristaus ir Dievo egzistuoja ryšys. Jie turėjo suprasti, kad Kristaus tvirtinimai nėra melas.

„Tai pasakęs, Jis galingu balsu sušuko: ‘Lozor!’, išėik!“ Jo balsas, aiškus ir skvarbus, pasiekė mirusiojo ausis. Jam kalbant, pro žmogiškumą tvykstelėjo dieviškumas. Jo veide, kurį apšvietė Dievo šlovė, žmonės išvydo Jo jėgos tikrumą. Visų žvilgsniai nukrypo į olos angą. Ausys gaudė menkiausius garsus. Su didžiausiu susidomėjimu kiekvienas laukė Kristaus dieviškumo paliudijimo, kuris turėjo pagrįsti Jo tvirtinimą esant Dievo Sūnumi arba visiems laikams išdildyti viltį.

Tyliame kapo rūsy kažkas sujudėjo, ir tarpdury pasirodė tas, kuris buvo miręs. Jo judesius varžė drobulės, į kurias jis buvo suvyniotas, todėl Kristus apstulbusiems žiūrovams liepė: „Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti.“ Jiems vėl buvo parodyta, kad žmonės turi bendradarbiauti su Dievu. Žmonės turi dirbti dėl žmonių. Išvaduotas Lozorius stovėjo priešais susirinkusiuosius ne nualintas ligos, silpnas ir virpančiomis kojomis ir rankomis, o kupinas jėgų ir gyvybingas

brandus vyras. Jo akys švytėjo nuovoka ir meile savo Išgelbėtoji. Jis puolė Jėzui po kojomis Jį pagarbinti.

Susirinkusieji iš nuostabos neteko žado. Paskui pratrūko neapsakomu džiaugsmu ir dėkojimu. Seserys atgavo

savo brolių kaip Dievo dovaną ir verkdamos iš džiaugsmo karštai dėkojo Gelbėtoji. Tačiau broliui, seserims ir draugams džiaugiantis vieniems kitais, Gelbėtojas tyliai pasišalino. Kai jie pasigedo gyvybės Davėjo, Jo jau nebebuvo.

KUNIGŲ SUOKALBIAI

Šis skyrius pagrįstas Jono 11, 47–54

BETANIJA BUVO taip arti Jeruzalės, kad žinia apie Lozorius prikėlimą iš numirusių veikiai pasiekė miestą. Per seklius, kurie savo akimis regėjo Jėzaus padarytą stebuklą, vyresnieji tuoj sužinojo visus faktus. Kaipmat buvo sušauktas aukščiausiojo teismo tarybos posėdis spręsti, ką daryti. Mat Kristus dabar parodė, jog mirtis Jam visiškai pavaldi. Tas galingas stebuklas buvo vainikuojantis Dievo įrodymas žmonėms, kad Jis atsiuntė savo Sūnų į pasaulį jiems išgelbėti. Šio dieviškosios galios pasireiškimo turėjo užtekti įtikinti kiekvieną protui pavaldžią ir sąžinės apšviestą sielą. Daugelis išvydę prisikėlusį Lozorijų įtikėjo Jėzų. Tačiau kunigų neapykanta Jam tik dar labiau sustiprėjo. Visus menkesnius Jo dieviškumo įrodymus jie atmetinėjo, o šis naujas stebuklas juos tiesiog įsiutino. Į dienos šviesą minios akivaizdoje iš kapo išėjo prikeltas numirėlis! Tokio fakto nebuvo įmanoma paneigti jokiomis gudrybėmis. Kaip tik dėl to kunigai ir nesitvėrė pykčiu. Labiau nei bet kada jie pasiryžo užkirsti kelią Kristaus darbui.

Sadukiejai, nors ir nebuvo palankūs Kristui, neįtė Jam tokios pagiežos kaip fariziejai. Jų neapykanta nebuvo kupina tokio kartėlio. Vis dėlto dabar ne juokais sunerimo ir jie. Jie netikėjo mirusiųjų prisikėlimu. Kurdami vadinamąjį „mokslą“, jie samprotavo, jog mirusio kūno prikelti neįmanoma. Bet jų teoriją sugriovė vos keli Kristaus žodžiai. Tapo aišku, jog jie nieko nenučiuokia nei apie Šventąjį Raštą, nei apie Dievo galybę. Jie

nematė galimybes, kaip sugriauti išpūdį, kurį žmonėms darė šis stebuklas. Kaip žmones atitraukti nuo To, kuris iškvietė iš kapo numirusįjį? Pasklido melagingi komentarai, tačiau paneigti stebuklo niekas negalėjo ir neišmanė, kaip tai padaryti. Kol kas sadukiejai neprisidėjo prie Kristaus nužudymo planų. Tačiau po Lozorius prikėlimo jie nusprendė, kad tik Jo mirtis užkirs kelią Jo bebaimiams pasisakymams prieš juos.

Fariziejai mirusiųjų prisikėlimu tikėjo, todėl negalėjo nematyti, jog šis stebuklas liudija tarp jų esant Mesiją. Tačiau jie vis tiek priešinosi Kristaus darbui. Jie nekentė Jo nuo pat pradžių, nes Jis atskleidė jų veidmainiškas pretenzijas. Jis nuplėšė griežtų ritualų šydą, po kuriuo slėpėsi jų moralinis pagedimas. Tyra religija, kurios Jis mokė, smerkė jų tuščią šventeiviškumą. Jie troško atkeršyti Jam už taiklius priekaištus. Jie provokavo Jį pasakyti ar padaryti kažką, kas duotų jiems proga Jį apkaltinti. Kelis kartus jie mėgino užmėtyti Jį akmenimis, bet Jis tyliai pasišalindavo, ir jie Jo nesurasdavo.

Stebuklai, kuriuos Jėzus padarė šabo (sabatos) dieną, buvo skirti ligonių kankioms palengvinti, bet fariziejai apkaltino Jį kaip šabo dienos pažeidinėtoją. Jie mėgino sukurstyti prieš Jį Erodo pakalikus. Jie aiškino, kad Jėzus siekia įkurti savo karalystę, ir tarėsi su jais, kaip Jį prazudyti. Norėdami užsiundyti ant Jo romėnus, jie stengėsi vaizduoti Jį besikėsinantį į jų valdžią. Jie net išnaudojo kiekvieną proga, kad sutrukdytų Jam daryti įtaką žmonėms. Tačiau kol kas jų

pastangos buvo tuščios. Minios, mačiusios Jo gailėstingumo darbus ir girdėjusios tyrą bei šventą mokymą, suprato, jog tai ne šabo dienos pažeidinėtojo darbai ir žodžiai. Net fariziejų siųstus pareigūnus Jėzaus žodžiai taip paveikė, kad jie neįstengė pakelti prieš Jį rankos. Apimti nevilties žydai pagaliau išleido įsakymą, kad kiekvienas, išpažįstantis Jėzaus tikėjimą, bus išmestas iš sinagogos.

Tai gi susirinkę pasitarti kunigai, tautos seniūnai ir fariziejai tvirtai nusprendė nutildyti Tą, kuris darė tokius nuostabius darbus, kad stebėjosi visi žmonės. Fariziejai ir sadukiejai susivienijo labiau nei bet kada. Prieš tai veikę atskirai, dabar jie virto viena prieš Kristų nukreipta jėga. Nikodemas ir Juozapas ankstesnėse tarybose sutrukdė pasmerkti Jėzų, todėl dabar jie nebuvo pakviesti. Tiesa, taryboje buvo kitų įtakingų Jėzų tikėjusių žmonių, bet prieš piktybiškus fariziejus jie nieko negalėjo padaryti.

Vis dėlto ne visi tarybos nariai tarpusavyje sutarė. Ši kartą teismo taryba nebuvo teisėtas susirinkimas. Jis egzistavo tik tolerancijos dėka. Kai kurie jo nariai suabejojo, ar išmintinga būtų pasmerkti Kristų mirčiai. Jie bijojo, kad tai sukels žmonių pasipiktinimą ir dėl to romėnai nebebus palankūs kunigams bei atims iš jų tą valdžią, kurią jie dar turėjo. Sadukiejus jų neapykanta Kristui suvienijo, bet jie buvo atsargūs, kad romėnai neatimtų iš jų turimų aukštų postų.

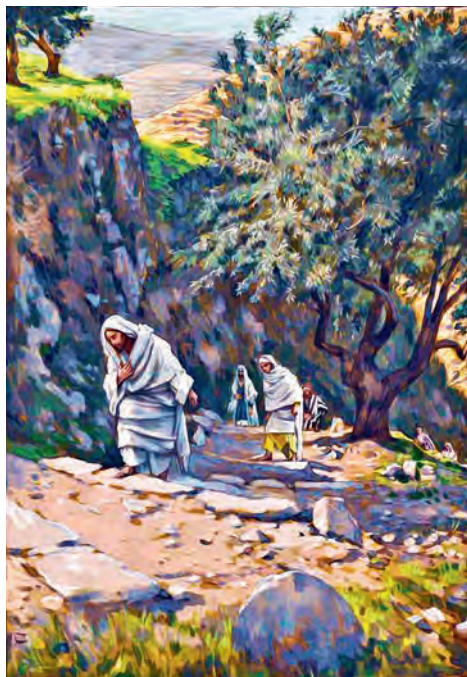
Šioje taryboje, susirinkusioje suplanuoti Kristaus nužudymą, dalyvavo Liudininkas, girdėjęs pagyrūniškus Nebukadnecaro žodžius, matęs stabmeldišką Belšacaro puotą, dalyvavęs, kai Kristus Nazarete pasiskelbė esąs Pateptasis. Dabar šis Liudininkas privertė tautos vadovus susimąstyti apie darbą, kurį jie darė. Kristaus gyvenimo įvykiai iškilo jiems prieš akis taip aiškiai, kad jie sunerimo. Jie prisiminė sceną šventykloje, kai Jėzus, tuomet dvylikametis

vaikas, stovėjo priešais išsimokslinčius Įstatymo žinovus ir uždavinėjo jiems klausimus, kuriais šie stebėjosi. Ką tik atliktas stebuklas liudijo, kad Jėzus yra ne kas kitas, o Dievo Sūnus. Jų protuose nušvito tikroji Senojo Testamento vietų apie Kristų prasmė. Suglumę ir susirūpinę tautos seniūnai paklausė: „Ką darysime?“ Taryboje kilo nesutarimas. Veikiami Šventosios Dvasios, kunigai ir vyresnieji negalėjo atsikratyti juos apėmusio jausmo, kad jie kovoja su Dievu.

Taryboje išsiskyrė ginčams, atsiėjo vyriausiasis kunigas Kajafas. Tai buvo išdidus ir žiaurus žmogus, valdingas ir netolerantiškas. Tarp jo šeimos narių buvo sadukiejų – išpuikusių, drausių, beatodairiškų, kupinų ambicijų ir žiaurumo, kurį jie slėpė po tariamo teismo skraistėmis. Kajafas buvo skaitęs pranašystes ir, nors nesuprato jų tikrosios prasmės, valdingai ir užtikrintai pareiškė: „Jūs nieko neišmanote ir nepagalvojate, jog jums geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta žūtų.“ Net jeigu Jėzus nekaltas, teigė vyriausiasis kunigas, Jį reikia pašalinti. Jis kėlė rūpesčių, traukė žmones prie savęs ir menkino tautos vadovų įtaką. Jis buvo tik vienas; taigi geriau, kad mirtų Jis, negu nusilptų jų valdžia. Jeigu žmonės praras pasitikėjimą vadovais, tauta neteks savo galios. Kajafas tvirtino, kad po šio stebuklo Jėzaus sekėjai veikiauusiai ims maištauti. Tada atžygiuos romėnai, kalbėjo jis, uždarys mūsų šventyklą, uždraus mūsų įstatymus ir sunaikins mus kaip tautą. Ko verta šio Galilėjiečio gyvybė, palyginti su visos tautos gyvastimi? Jeigu Jis trukdo Izraelio gerovei, argi ne Dievo darbas būtų Jį pašalinti? Geriau tegu žūva vienas žmogus, negu būna sunaikinta visa tauta.

Skelbdamas, kad vienas žmogus turi mirti už visą tautą, Kajafas parodė, jog šiek tiek nusimano apie pranašystes, nors ir labai nedaug. Tačiau Jonas, pasakodamas šią sceną, ima pranašystę ir atskleidžia jos platesnę bei gilesnę

reikšmę. Jis sako: „Ir ne tik už tautą, bet tam, kad suburtų į vienybę išsklaidytuosius Dievo vaikus.“ Kaip akiai išdidusis Kajafas pripažino Gelbėtojo misiją!

Išvartas iš Betliejaus pavydaus karaliaus, atstumtas savo tautiečių Nazarete, be priežasties pasmerktas mirčiai Jeruzalėje, Jėzus su savo keliais ištikimais sekeėjais laikiną prieglobstį rado svetimame mieste.

Kajafas lūpose ši brangiausia tiesa virto melu. Jo propaguojama politika buvo pagrįsta iš pagonybės perimtu principu. Tarp pagonių miglotas suvokimas, jog kažkas turi numirti už žmoniją, paskatino aukoti žmones. Taigi ir Kajafas pasiūlė paaukojant Jėzų išgelbėti kaltą tautą – išgelbėti ne nuo nusizengimo, o vesti toliau į nusizengimą, kad jie toliau galėtų daryti nuodėmes. Šitaip samprotaudamas jis tikėjosi nutildyti tuos, kurie drįso tvirtinti, kad Jėzus nepadarė nieko, kas būtų verta mirties bausmės.

Šioje taryboje Kristaus priešai itin stipriai pajuto savo kaltę. Šventoji Dvasia paveikė jų protus. Tačiau šėtonas taip pat stengėsi išlaikyti juos savo gniaužtuose. Jis atkreipė jų dėmesį į tai, kiek sunkumų jiems teko iškęsti dėl Kristaus. Kaip menkai Jis terodė pagarbą jų teisumui. Jis parodė kur kas didesnį teisumą, kurį turi turėti visi, tapsiantys Dievo vaikais. Nekreipdamas dėmesio į jų apeigas bei ritualus, Jis skatino nusidėjėlius eiti tiesiai pas Dievą kaip gailestingą Tėvą ir išsakyti savo troškimus. Taigi, jų nuomone, Jis atmetė kunigystę. Jis atsisakė pripažinti rabinų mokyklų teologiją. Jis atskleidė blogus kunigų darbus ir nepataisomai pakenkė jų įtakai. Jis griovė jų principus ir tradicijas, skelbdamas, kad šurkščiai brukdami apeiginį Įstatymą jie daro neveiksmingą Dievo Įstatymą. Visas šias mintis dabar jiems sukėlė šėtonas.

Šėtonas jiems kuždėjo, kad norėdami išsaugoti savo valdžią, jie turi nužudyti Jėzų. Šio pamokymo jie ir laikėsi. Tas faktas, kad jie gali prarasti turimą valdžią, jų nuomone, buvo pakankama priežastis priimti tam tikrą sprendimą. Išskyrus kelis, nedrįsusius išreikšti savo nuomonės, teismo taryba priėmė Kajafo žodžius kaip Dievo žodžius. Taryba atsiškvėpė lengviau; pagaliau nesutarimai liovėsi. Jie nusprendė nužudyti Kristų vos tik pasitaikys proga. Atmetę Jėzaus dieviškumo įrodymus, šie kunigai ir vyresnieji užsidarė neįveikiamoje tamsoje. Jie visiškai pasidavė velnio įtakai ir leidosi jo genami į amžinąją pražūtį. Vis dėlto jie buvo apgauti taip, jog liko absoliučiai patenkinti savimi. Jie laikė save patriotais, siekiančiais išgelbėti tautą.

Tiesa, teismo taryba bijojo imtis griežtų priemonių prieš Jėzų, kad nepasipiktintų liaudis ir Jam skirtasis smurtas neatsigręžtų prieš juos pačius. Dėl to taryba neskubėjo vykdyti priimtojo nuosprendžio. Išgelbėtojas perprato kunigų kėslus. Jis žinojo, kad jie ketina Jį pašalinti ir veikiai savo užmoji įgyvendins. Tačiau nenorėdamas pagreitinti krizės,

Jis pasitraukė iš to krašto, pasiimdamas su savimi ir mokinius. Taip savo pavyzdžiu Jėzus vėlgi iliustravo tai, ko mokė mokinius: „Kai pradės jus persekioti viename mieste, bėkite į kitą.“ (*Mato 10, 23*) Teritorijos, kuriose buvo galima dirbti dėl žmonių išgelbėjimo, buvo didžiulės; todėl Viešpaties tarnai neturėjo rizikuoti savo gyvybe, jeigu to nereikalavo ištikimybė Jam.

Jėzus jau buvo trejus metus atidavęs darbui pasaulyje. Mokiniai turėjo Jo pasiaukojimo ir nesuinteresuoto geranoriškumo pavyzdį. Jo tyrą kentėjimų ir pasišventimo kupiną gyvenimą žinojo visi. Deja, pasaulis savo Atpirkėją galėjo pakęsti tik šį trumpą trejų metų laikotarpį.

Jo gyvenimą lydėjo persekiojimai ir įžeidinėjimai. Išvarytas iš Betliejaus

pavydaus karaliaus, atstumtas savo tautiečių Nazarete, be priežasties pasmerktas mirčiai Jeruzalėje, Jėzus su savo keliais ištikimais sekėjais laikiną prieglobstį rado svetimame mieste. Tas, kurį visada jaudino žmonių vargai, kuris gydė ligonius, gražindavo regėjimą akliesiems, klausą kurtiesiems ir kalbą nebyliams, kuris pamaitindavo alkanus ir paguodavo liūdinčius, buvo vejamas šalin nuo tautos, kuriai tarnavo. Tas, kuris vaikščiojo bangomis ir žodžiu numaldė jų pikta šniokštima, kuris išvydavo demonus ir šie bėgdami išpažindavo Jį esant Dievo Sūnumi, kuris prikeldavo numirusius ir kurio išminties žodžiai pakerėdavo tūkstančius, negalėjo pasiekti širdžių tų, kuriuos buvo apakinę prietarai bei neapykanta ir kurie užsispyrėliškai atstūmė šviesą.

60 SKYRIUS

NAUJOSIOS KARALYSTĖS ĮSTATYMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 20, 20–28;
Morkaus 10, 32–45; Luko 18, 31–34*

ARTINOSI ŽYDŲ Velykos, todėl Jėzus vėl patraukė į Jeruzalę. Širdyje Jis jautėsi ramus, nes tobulai vykdė Tėvo valią, tad ryžtingais žingsniais keliavo į tą vietą, kur turėjo būti paaukotas. Tačiau mokinius apėmė nežinomybė, abejonės ir baimė. Išgelbėtojas „Jėzus vis ėjo priekyje taip, kad mokiniai stebėjosi, o einantys iš paskos nerimavo“.

Kristus vėlgi susikvietė Dvylika ir dar ryžtingiau nei anksčiau atskleidė jiems, kaip bus išduotas ir kentės. „Štai mes einame į Jeruzalę, – kalbėjo Jis, – ir ten išsipildys visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. Jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas. Tie nuplaks Jį ir nužudys, bet trečią dieną Jis prisikels.“ Tačiau jie nieko nesuprato; tos kalbos prasmė jiems liko paslėpta, ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma.“

Argi jie dar taip neseniai visur neskelbė: „Prisiartino Dangaus karalystė“? Argi

pats Kristus neprižadėjo, kad daugelis sėdės su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu Dievo karalystėje? Ar Jis neprižadėjo visiems, kurie dėl Jo ką nors paliko, jau šiame gyvenime atlyginti šimteriopai ir skirti dalį savo karalystėje? Ir argi Jis nedavė Dvylikai ypatingo pažado apie garbingus postus savo karalystėje – kad jie sėdės sostuose ir teis dvylika Izraelio giminių? Net dabar Jis pasakė, jog viskas, kas pranašų užrašyta apie Jį, išsipildys. Ir argi pranašai nekalbėjo apie Mesijo viešpatavimo šlovę? Visa tai turint galvoje, Jo žodžiai apie išdavimą, persekiojimus ir mirtį atrodė migloti ir nesuvokiami. Kad ir kokie sunkumai kiltų, jie tikėjo, kad karalystė veikiai bus sukurta.

Jonas, Zebediejaus sūnus, buvo pirmasis iš dviejų Jėzumi nusekusių mokinių. Jis su broliu Jokūbu buvo pirmieji iš tų, kurie dėl tarnavimo Jam paliko viską. Jie mielai paliko namus ir draugus, kad tik būtų su Juo; jie su Juo vaikščiojo ir kalbėjosi; buvo su Juo privačiuose

Arčiausiai Kristaus bus tas, kuris gyvendamas žemėje daugiausiai gėrė Jo pasiukojančios meilės dvasios – meilės, kuri „nesididžiuoja ir neišpuiksta, ...neieško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamišta, kas buvo bloga“ (1 Korintiečiams 13, 4–5), meilės, kuri skatina mokinį, kaip skatino ir mūsų Viešpatį, viską atiduoti, dėl žmonijos išgelbėjimo gyventi, dirbti ir aukoti, jei reikia, net gyvybę. Šioji dvasia pasireiškė Pauliaus gyvenime. Jis pasakė: „Man gyvenimas – tai Kristus“, mat jo gyvenimas apreiškė žmonėms Kristų; „mirtis – tik laimėjimas“ – Kristaus laimėjimas; pati mirtis parodys Jo malonės galią ir suburs pas Jį išgelbėtusius. „Kristus bus viešai išaukštintas mano kūne arba gyvenimu, arba mirtimi.“ (Filipiečiams 1, 21. 20)

namuose ir viešose vietose. Jis ramino jų nuogastavimus, gelbėjo iškilus pavojui, palengvindavo jų kančias, guodė sielvartaujančius, kantriai ir švelniai mokė, kol jų širdys tapo neatskiriamos ir karštai Jį mylėdami jie troško būti karalystėje kuo arčiau Jo. Jonas išnaudojo kiekvieną galimybę būti greta Gelbėtojo, o Jokūbas troško būti pagerbtas artimo ryšio su Juo.

Jų motina taip pat buvo Kristaus sekėja ir tarnavo Jam iš savo lėšų. Iš motiniškos meilės ir ambicijų ji troško, kad jos sūnūs naujojoje karalystėje užimtų garbingiausią vietą. Būtent šito ji padrausino juos ir paprašyti. Taigi motina su sūnumis atėjo pas Jėzų ir paprašė išklausti jų pageidavimą.

„Ko nori?“ – paklausė Jėzus. Moteris atsakė: „Sakyk, kad šitie abu mano sūnūs Tavo karalystėje sėdėtų vienas Tavo dešinėje, o kitas kairėje.“

Jėzus kantriai išklaušė ir nebarė dėl jų savanaudiškumo siekiant būti pranašesniems už savo brolius. Jis permatė jų širdis ir žinojo, kaip stipriai jie yra prie Jo prisirišę. Jų meilė buvo ne šiaip žmogiškas susižavėjimas; nors dėl savo žmogiškumo suteršta žemiškų dalykų, ji tryško iš Jo paties atperkančios meilės vėsmės. Todėl Jis nepriekaištavo, o tik gilino ir skatino tą meilę. Jėzus

pasakė: „Patys nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš būsiu krikštijamas?“ Jie prisiminė Jo paslaptingus žodžius apie sunkumus bei kančias, bet drąsiai atsakė: „Galime.“ Jie laikė didžiausia garbe įrodyti savo ištikimybę dalydamiesi viskuo, kas teks jų Viešpaties daliai.

„Beje, taurę, kurią Aš gersiu, jūs gersite, ir krikštą, kuriuo Aš būsiu pakrikštytas, jūs irgi būsite pakrikštyti“, – atsakė Jis, regėdamas vietoj sosto kryžių ir du nusikaltėlius – vieną savo kairėje, kitą dešinėje. Jonui ir Jokūbui teko jų Mokytojo kančių dalis: pirmasis iš brolių krito nuo kardo; kitas ilgiausiai iš visų kentė sunkų triūšą, panieką ir persekiojimus.

„Bet sėdėti Mano dešinėje ar kairėje, – tęsė Jėzus, – ne Mano reikalas jums duoti; tai bus tiems, kuriems Mano Tėvo paskirta.“ Dievo karalystėje vieta gaunama ne dėl asmeniškų simpatijų. Ji nėra užsitarnaujama ar skiriama tarpusavio susitarimu. Tai išugdyto charakterio pasekmė. Vainikas ir sostas – pasiektos būklės ženklai; jie liudija, jog per savo Viešpatį Jėzų Kristų nugalėjome save.

Gerokai vėliau, kai Jonas tapo Kristaus bendrininku dalyvaudamas Jo kentėjimuose, Viešpats apreiškė jam, kas yra toji artumo būseną Jo karalystėje. Kristus pasakė: „Nugalėtojai Aš leisiu atsisėsti šalia savęs, savo soste, panašiai kaip Aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo Jo soste.“ „Nugalėtoją Aš padarysiu stulpu savo Dievo šventykloje, ir jis nebeišeis laukan; užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ...ir savo naująjį vardą.“ (Apreiškimo 3, 21. 12) O apaštalas Paulius rašė: „Aš jau esu atnašaujamas, ir mano iškeliavimas arti. Iškovoju gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Todėl manęs laukia teismo vainikas, kuriuo mane tą Dieną apdovanos Viešpats, teisingasis Teisėjas.“ (2 Timotiejui 4, 6–8)

Arčiausiai Kristaus bus tas, kuris gyvendamas žemėje daugiausiai gėrė Jo

pasiaukojančios meilės dvasios – meilės, kuri „nesididžiuoja ir neišpuiksta..., neieško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga“ (1 Korintiečiams 13, 4–5), meilės, kuri skatina mokini, kaip skatino ir mūsų Viešpatį, viską atiduoti, dėl žmonijos išgelbėjimo gyventi, dirbti ir aukoti, jei reikia, net gyvybę. Šioji dvasia pasireiškė Pauliaus gyvenime. Jis pasakė: „Man gyvenimas – tai Kristus“, mat jo gyvenimas apreiškė žmonėms Kristų; „mirtis – tik laimėjimas“ – Kristaus laimėjimas; pati mirtis parodys Jo malonės galią ir suburs pas Jį išgelbėtuosius. „Kristus bus viešai išaukštintas mano kūne arba gyvenimu, arba mirtimi.“ (Filipiečiams 1, 21. 20)

Sąžinės klausimais siela turi būti palikta nevaržoma. Niekas negali kontroliuoti kito žmogaus, spręsti už jį ar nurodinėti jam jo pareigas. Dievas kiekvienam suteikia laisvę galvoti ir elgtis pagal savo įsitikinimus. „Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save.“ Niekas neturi teisės panardinti savo individualybę į kito žmogaus. Visais atvejais veikia principas: „Kiekvienas tegul elgiasi pagal savo įsitikinimą.“ (Romeičiams 14, 12. 5) Kristaus karalystėje nėra despotiškos prispaudos ar prievartos.

Kai likusieji dešimt mokinių išgirdo Jokūbo ir Jono prašymą, jie buvo labai nepatenkinti. Kiekvienas iš jų geidė užimti aukščiausią postą karalystėje, todėl jie supyko, kad tie du mokiniai pasijuto pranašesni už juos.

Atrodė, jog nesutarimai dėl to, kuris didesnis vėl atsinaujins, bet Jėzus, pasiėmęs pasipiktinusių mokinių, pasakė: „Jūs žinote, kad tautų valdovai engia tautas ir didžiūnai rodo joms savo galią. Tarp jūsų to nebus.“

Pasaulio karalystėse postas reiškė savęs sureikšminimą. Buvo laikoma, kad tauta turi egzistuoti, kad išlaikytų valdančiąsias klases. Įtaka, turtai, išsilavinimas buvo priemonės masėms valdyti jų vadų naudai. Aukščiausios klasės turėjo

mąstyti, spręsti, džiaugtis ir valdyti; žemesnės – paklusti ir tarnauti. Religija, kaip ir visa kita, buvo valdžios įrankis. Iš žmonių buvo tikimasi, kad jie tikės ir praktikuos tai, ką jiems nurodys valdantieji. Taigi žmogaus teisė galvoti ir veikti pačiam buvo visiškai nepripažįstama.

Kristus savo karalystę kūrė kitokiais principais. Jis kvietė žmones ne valdyti, o tarnauti, stipriuosius ragino pakęsti silpnųjų trūkumus. Valdžia, padėtis, talentas, išsilavinimas tik dar labiau įpareigojo jų turėtoją tarnauti savo artimui. Net kukliausiems Kristaus mokiniams yra pasakyta: „O visa tai – dėl jūsų.“

(2 Korintiečiams 4, 15)

„Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirks už daugelį.“ Tarp savo mokinių Kristus visomis prasmėmis buvo Aprūpintojas, naštų Nešėjas. Jis prisiėmė jų vargus, dėl jų atsidavė savo, ėjo jų priekyje, kad paruoštų jiems kelią, ir veikiai baigė savo darbą žemėje paaugdamas gyvybę. Principas, kuriuo vadovavosi Kristus, turi įkvėpti ir Bažnyčios, Jo Kūno, narius. Išgelbėjimo planas ir pagrindas yra meilė. Kristaus karalystėje didžiausi yra tie, kurie seka Jo parodytu pavyzdžiu ir kaip piemenys gano Jo kaimenę.

Pauliaus žodžiai atskleidžia tikrą krikščioniško gyvenimo orumą bei garbę: „Būdamas nuo nieko nepriklausomas, aš pasidariau visų vergas“, „ieškodamas ne savo naudos, bet to, kas naudinga daugeliui, kad jie būtų išgelbėti“ (1 Korintiečiams 9, 19; 10, 33).

Sąžinės klausimais siela turi būti palikta nevaržoma. Niekas negali kontroliuoti kito žmogaus, spręsti už jį ar nurodinėti jam jo pareigas. Dievas kiekvienam suteikia laisvę galvoti ir elgtis pagal savo įsitikinimus.

„Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save.“ Niekas neturi teisės panardinti savo individualybę į kito žmogaus. Visais atvejais veikia principas: „Kiekvienas tegul elgiasi pagal savo

įsitikinimą.“ (*Romiečiams 14, 12. 5*) Kristaus karalystėje nėra despotiškos priespaudos ar prievartos. Dangaus angelai ateina į žemę ne valdyti ir reikalauti pagarbos, o kaip gailestingumo pasiuntiniai bendradarbiauti su žmonėmis pakeliant žmoniją.

Išgelbėtojo mokymo principai ir žodžiai su visu savo dieviškuoju grožiu pasiliko mylimojo mokinio atminty. Iki paskutinių savo gyvenimo dienų Jonas liudijo bažnyčioms: „Tokia yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios: mes turime mylėti vieni kitus.“ „Mes iš to pažinome meilę,

kad Jis už mus paguldė savo gyvybę. Ir mes turime guldyti gyvybę už brolius.“

(*1 Jono 3, 11. 16*)

Tokia tad dvasia buvo persmelkusi ankstyvąją Bažnyčią. Po Šventosios Dvasios išsiliejimo „visi i tikėjusieji buvo vienos širdies ir vienos sielos. Ką turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe, nes jiems visa buvo bendra.“ „Tarp jų nebuvo vargšų.“ „Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa.“ (*Apaštalų darbų 4, 32. 34. 33*)

ZACHIEJUS

Šis skyrius pagrįstas Luko 19, 1–10

PAKELIUI Į Jeruzalę „atvykęs į Jerichą, Jėzus ėjo per miestą“. Šis miestas buvo kelios mylios nuo Jordano, vakariniame į lygumą pereinančio slėnio pakraštyje, paskendęs tropikų žalumoje ir vešlumo grožyje. Su savo palmėmis ir gyvųjų versmių gaivinais vešliais sodais jis it smaragdas žėrėjo tarp klintinių kalvų bei nykių dykų, įsiterpusių tarp Jeruzalės ir šio lygumų miesto.

Per Jerichą pralinguodavo daugybė į šventę traukiančių karavanų. Jų atvykimas visada atnešdavo šventinę nuotaiką, bet dabar kai kas labiau domino žmones. Pasklido žinia, kad kažkur minioje vaikštinėja Galilėjos Mokytojas, neseniai prikėles iš numirusių Lozorių; ir nors buvo kuždamasi apie kunigų rengiamą samokslą, daugelis troško Jį pagerbti.

Jerichas buvo vienas iš senovės miestų, skirtų kunigams, ir tuo metu ten jų gyveno daugybė. Tačiau mieste knibždėjo ir pačių įvairiausių gyventojų margumynas. Jame susikirto svarbiausi keliai, ten apsistodavo romėnų pareigūnai ir kareiviai, keliauninkai iš svečių šalių, netrūko ir muitininkų.

„Muitininkų viršininkas“ Zachiejus buvo žydas ir savo kraštiečių nekenčiamas. Savo padėti ir turtus jis pelnė atlikdamas darbą, kuriuo jie bjaurėjosi bei laikė neteisingumo ir lupikavimo apraiška. Tačiau turtingasis muitinės pareigūnas nebuvo toks užkietėjęs nusidėjėlis, kaip atrodo. Po pasaulietiško ir išdidumo kiautu slėpėsi Dievo įtakai jautri širdis. Zachiejus buvo girdėjęs

apie Jėzų. Kalbos apie Tą, kuris buvo malonus ir paslaugus niekinamoms klasėms, sklido plačiai ir toli. Šis muitininkų viršininkas ėmė ilgėtis geresnio gyvenimo. Vos kelios mylios nuo Jericho, prie Jordano pamokslavo Jonas Krikštytojas, ir Zachiejus buvo girdėjęs raginimą atgailauti. Pamokymas muitininkams „Nereikalaukite daugiau, negu jums nustatyta“ (Luko 3, 13), nors išoriškai nepaisomas, jam įstrigo į širdį. Jis išmanė Šventąjį Raštą ir buvo įsitikinęs, jog ši praktika nėra gera. Dabar, išgirdęs žodžius, kuriuos esą kalbėjo Didysis Mokytojas, jis pasijuto nusidėjėlis Dievo akyse. Vis dėlto tai, ką jis sužinojo apie Jėzų, įžiebė jam viltį. Atgailauti ir pakeisti savo gyvenimą galėjo net jis; argi vienas iš labiausiai patikimų naujojo Mokytojo mokinių nebuvo muitininkas? Zachiejus iškart pasidavė jį užvaldžiusiam įsitikinimui ir ėmė atlyginti žalą tiems, kuriuos buvo nuskriaudęs.

Jis jau buvo pakreipęs savo žingsnius kita linkme, kai po Jerichą pasklido žinia, kad į miestą atkeliavo Jėzus. Zachiejus nusprendė su Juo susitikti. Jis buvo bepradėdas suvokti, kokie nuodingi nuodėmės vaisiai ir koks sunkus kelias to, kuris mėgina nusigręžti nuo blogio. Mėgindamas ištaisyti savo klaidas, jis buvo suprantamas neteisingai, žmonės į jį žiūrėjo įtariai ir su nepasitikėjimu. Visa tai iškęsti buvo nelengva. Muitininkų viršininkas troško pažvelgti į veidą Tam, kurio žodžiai įžiebė jo širdyje viltį.

Gatvės buvo sausakimšos žmonių, ir neaukšto ūgio Zachiejus per jų galvas

Jėzaus širdį pasiekė ne kunigų bei rabinų keliamas šurmuly ir ne džiaugsmingi minios sveikinimai, o tas neišsakytas muitininkų viršininko troškimas. Staiga po šilkmedžių žmonės sustoja – ir tie, kurie ėjo priekyje, ir tie, kurie sekė iš paskos. Jėzus pakelia akis aukštyn, ir Jo žvilgsnis, regis, kiaurai permato sielą. Medyje sėdintis žmogus, kone netikėdamas savo ausimis, išgirsta žodžius: „Zachiejau, greit lipk žemyn! Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose.“

nieko nematė. Niekas jo nepraleido, taigi truputį užbėgęs miniai už akių, ten, kur virš kelio buvo palinkęs plačiašakis šilkmedis, turtingasis muitininkas iširo-pstė į medį, kad galėtų stebėti apačioje einančią procesiją. Miniai prisiartinus, Zachiejus idėmiai žvalgėsi ieškodamas To, kurį troško pamatyti.

Jėzaus širdį pasiekė ne kunigų bei rabinų keliamas šurmuly ir ne džiaugsmingi minios sveikinimai, o tas neišsakytas muitininkų viršininko troškimas. Staiga po šilkmedžių žmonės sustoja – ir tie, kurie ėjo priekyje, ir tie, kurie sekė iš paskos. Jėzus pakelia akis aukštyn, ir Jo žvilgsnis, regis, kiaurai permato sielą. Medyje sėdintis žmogus, kone netikėdamas savo ausimis, išgirsta žodžius:

„Zachiejau, greit lipk žemyn! Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose.“

Minia pajudėjo toliau, o Zachiejus kaip per sapną nuskubėjo namo. Tik rabinai, piktai suraukę veidus, su panieka murmėjo: „Pas nusidėjėlį nuėjo į svečius?“ Zachiejus buvo apstulbęs iš nuostabos ir netekęs žado – kokią meilę ir nusizeminimą parodė Kristus, sustodamas prie jo, nevertojo! Bet štai meilė ir ištikimybė savo naujai surastam Mokytojui atvėrė jam lūpas. Dabar jis viešai išpažins Jį ir atgailaus.

Visų akivaizdoje Zachiejus atsistojęs prabilo į Viešpatį: „Štai, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu vargšams ir jei ką nors nuskriaudžiau, gražinsiu keturgubai.“ Jėzus tarė: „Į šiuos namus šiandien

atėjo išganymas, nes ir jis yra Abraomo palikuonis.“

Kai jaunas turtingas didikas nusigręžė nuo Jėzaus, mokiniai stebėjosi savo Mokytojo žodžiais: „Kaip sunkiai turtingieji pateks į Dievo karalystę!“ Jie klausinėjo vieni kitų: „Kas tada galės būti išgelbėtas?“ Dabar jie suprato Kristaus žodžių tiesą: „Kas neįmanoma žmonėms, tai galima Dievui.“ (*Morkaus 10, 24. 26; Luko 18, 24–27*) Jie pamatė, kaip per Dievo malonę į Karalystę gali įeiti ir turtingas žmogus.

Prieš pamatant Kristų, Zachiejus jau buvo pradėjęs darbą, kuris liudijo jį nuoširdžiai atgailaujant. Prieš tai, kai jį apkaltino žmonės, jis išpažino savo nuodėmes. Jis priėmė Šventosios Dvasios apkaltinimą ir pradėjo gyventi pagal mokymą, užrašytą senovės Izraeliui ir

Jeigu mes ką nors nuskriaudėme neteisingu verslo sandėriu, jei gudravome prekiaudami arba apgavome kokį nors žmogų, net jeigu tai yra įstatymo ribose, turime išpažinti savo nedorybes ir, kiek tai įmanoma, atlyginti žalą. Mes turime grąžinti ne tik tai, ką neteisėtai pasiėmėme, bet ir tai, kas būtų susikaupę, jeigu tos lėšos būtų tinkamai ir išmintingai naudojamos per tą laiką, kai jas buvome pasisavinę.

jiems patiems. Kadaise Viešpats pasakė: „Jei kas nors iš tavo giminių patektų į skurdą ir taptų tavo išlaikytiniu, turėsi jį paremti. Tegyvena jis su tavimi kaip ateivis ar įnamis. Iš anksto nereikalauk iš jo palūkanų už paskolą ir neišnaudok, bet bijok savo Dievo. Leisk jam gyventi tavo namuose kaip broliui. Neskolinsi jam pinigų už palūkanas, neimsi iš jo brangiau už maistą.“ „Nedarykite vienas kitam skriaudos; bijosi savo Dievo, nes Aš, Viešpats, esu jūsų Dievas.“ (*Kunigu 25, 35–37. 17*) Šiuos žodžius ištare pats Kristus, apsigaubęs debesies stulpu, ir pirmoji Zachiejaus reakcija į Kristaus meilę pasireiškė užuojauta vargšams ir kenčiantiems.

Muitininkai buvo susimokę tarpusavyje, kaip engti žmones ir palaikyti vienas kitą savo nedoruose darbuose. Jų lupikavimas buvo tapęs kone visuotiniu įpročiu. Net jų nekenčė kunigai ir rabinai patys buvo kalti, nes, prisidengę šventu tarnavimu, lobo kitų sąskaita. Bet vos atsidavęs Šventosios Dvasios veikimui, Zachiejus atsisakė visų blogybių, kurioms prieštaravo jo sąžinė.

Atgaila nėra tikra, jeigu ji nekeičia gyvenimo. Kristaus teisumas nėra apsiaūstas, kuriuo būtų galima pridengti neišpažintas ir nepaliktas nuodėmes; atgaila – tai gyvenimo principas, keičiantis charakterį ir apsprendžiantis elgesį. Šventumas – tai visiškas atsidavimas Dievui; tai visiškas širdies ir gyvenimo pavaldumas Dangaus principams.

Krikščionis verslininkas turi rodyti pasauliui, kaip verslo reikalus tvarkytų mūsų Viešpats. Kiekvienu sandėriu jis turi rodyti, kad jo mokytojas – Dievas. „Pašvęsta Viešpačiui“ turi būti užrašyta jo dienotvarkėje ir buhalterinėse knygos, sutartyse, ant kvitų ir sąskaitų. Tie, kurie laiko save Kristaus sekėjais, bet elgiasi neteisingai, neteisingai ir liudija apie švento, teisingo ir gailestingo Dievo charakterį. Kiekvienas atsivertęs žmogus parodys, kad į jo širdį atėjo Kristus, kaip Zachiejus atsisakydamas jo gyvenime buvusių negerovių. Kaip muitininkų viršininkas, jis įrodys savo nuoširdumą atlygindamas padarytą žalą. Viešpats sako: „Jei nedorėlis sugražina užstatą, atiduoda, ką buvo pasigrobęs plėšikaudamas, laikosi gyvenimo nuostatų, nedarodamas pikta..., jokia iš jo nuodėmių, kuriomis nusidėjo, nebus atmenama; ...ir tikrai bus gyvas.“ (*Ezechielio 33, 15–16*)

Jeigu mes ką nors nuskriaudėme neteisingu verslo sandėriu, jei gudravome prekiaudami arba apgavome kokį nors žmogų, net jeigu tai yra įstatymo ribose, turime išpažinti savo nedorybes ir, kiek tai įmanoma, atlyginti žalą. Mes turime grąžinti ne tik tai, ką neteisėtai pasiėmėme, bet ir tai, kas būtų susikaupę,

jeigu tos lėšos būtų tinkamai ir išminčiai naudojamos per tą laiką, kai jas buvome pasisavinę.

Zachiejui Išgelbėtojas pasakė: „Į šiuos namus šiandien atėjo išganymas.“ Buvo palaimintas ne tik pats Zachiejus, bet ir visi jo namiškiai. Kristus atėjo pas jį į namus, kad išdėstytų jam tiesos pamokas ir paaiškintų jo šeimai apie Dievo karalystę. Rabinų ir maldininkų panieka buvo užkirtusi jiems kelią į sinagogas; bet dabar didžiausios malonės susilaukusi šeima visame Jeriche susirinko savo

namuose aplink dieviškąjį Mokytoją ir mėgavosi gyvenimo žodžiais.

Išgelbėjimas į sielą ateina būtent tada, kai Kristus priimamas kaip asmeninis Išgelbėtojas. Zachiejus priėmė Jėzų ne tik kaip į jo namus užėjusį svečią, bet kaip ir Tą, kuris pasilieka sielos šventykloje. Rašto aiškintojai ir fariziejai kaltino Jį kaip nusidėjėlį, murmėjo prieš Kristų, kad nuėjo pas Zachiejų į svečius, bet Viešpats pripažino jį Abraomo sūnumi, nes „Abraomo vaikai yra tie, kurie tiki“ (*Galatams 3, 7*).

VAIŠĖS SIMONO NAMUOSE

*Šis skyrius pagrįstas Mato 26, 6–13; Morkaus 14, 3–11;
Luko 7, 36–50; Jono 11, 55–57; 12, 1–11*

SIMONAS IŠ Betanijos buvo laikomas Jėzaus mokiniu. Jis buvo vienas iš nedaugelio fariziejų, atvirai prisijungusių prie Kristaus sekėjų. Jis pripažino Jėzų mokytoju ir tikėjosi, kad Jis gali būti Mesijas, tačiau kaip Išgelbėtojo Jo nepriėmė. Jo būdas nepasikeitė ir gyvenimo principai liko tokie patys.

Simonas buvo išgydytas nuo raupų, ir būtent tai patraukė jį prie Jėzaus. Norėdamas atsidėkoti, Kristui paskutinį kartą lankantis Betanijoje, jis iškėlė Išgelbėtojui ir Jo mokiniams puotą. Į ją atėjo daug žydų. Tuo metu Jeruzalėje buvo kilęs didžiulis susijaudinimas. Kristus ir Jo misija atkreipė į save didesnę dėmesį nei bet kada anksčiau. Atėjusieji į šventę idėmiai stebėjo Jo elgesį, ir kai kurie tai darė nedraugiškomis akimis.

Išgelbėtojas pasiekė Betaniją likus vos šešioms dienoms iki žydų Velykų ir, kaip įpratęs, apsistojo Lozorius namuose. Į miestą plūstantys piligrimai paskleidė žinią, kad Jis keliauja į Jeruzalę ir kad šabo (sabatos) dieną praleis Betanijoje. Žmonės apėmė didžiulis entuziazmas. Daugelis pasuko į Betaniją – vieni iš prielankumo Jėzui, kiti iš smalsumo pamatyti iš numirusių prikeltą žmogų.

Dažnas tikėjosi išgirsti iš Lozorius nuostabų pasakojimą apie tai, ką jis regėjo numiręs. Kai jis nieko nepapasakojo, jie gerokai nustebo. Tiesą sakant, jis ir neturėjo ką pasakoti. Įkvėptasis Žodis skelbia: „Mirusieji nežino nieko... Jų meilė, neapykanta, pavydas jau seniai

pradingo.“ (*Mokytojo 9, 5–6*) Tačiau Lozorius turėjo nuostabų liudijimą apie Kristaus darbą. Kaip tik šiuo tikslu jis ir buvo prikelto iš numirusių. Užtikrintai ir galinškai jis skelbė, kad Jėzus – Dievo Sūnus.

Betanijoje apsilankiusiųjų pasakojimai Jeruzalėje dar labiau įaudrino minias. Žmonės troško pamatyti ir išgirsti Jėzų. Visi klausinėjo, ar Lozorius lydės jį į Jeruzalę ir ar pranašas bus vainikuotas karaliumi Velykų metu. Kunigai ir vyresnieji matė, kad jų įtaka žmonėms toliau silpsta, todėl dar labiau niršo ant Jėzaus. Jie vos ištengė laukti progos visiems laikams Jį pašalinti. Slinko laikas, ir jie pradėjo nuogąstauti, kad Jis gali apskritai neužsukti į Jeruzalę. Jie prisiminė, kaip dažnai Jis sužlugdė jų žudikiškus planus, ir bijojo, kad ir dabar perpras jų kėslus bei išsisuks. Vos nuslėpdami nerimą, jie klausinėjo vieni kitų: „Kaip jūs manote? Nejaugi Jis nebeateis į iškilmes?“

Buvo sušaukta kunigų ir fariziejų taryba. Po Lozorius prikėlimo žmonės jautė tokį prielankumą Kristui, kad būtų buvę pavojinga Jį suimti atvirai. Taigi pareigūnai nusprendė Jį suimti slapta ir nuteisti kuo tyliau. Jie tikėjosi, jog kai apie Jo pasmerkimą taps žinoma, permainingą visuomenės nuomonę bus galima pakreipti savo naudai.

Taip jie ketino pražudyti Jėzų. Bet kol Lozorius buvo gyvas, kunigai ir rabinai žinojo, kad nėra saugūs. Pats egzistavimas žmogaus, keturias dienas išgulėjusio

kape ir prikėlto Jėzaus žodžiu, anksčiau ar vėliau būtų sukėlęs tam tikrą reakciją. Žmonės būtų kęrsiję savo valdininkams už tai, kad nužudė Tą, kuris atliko tokį stebuklą. Taigi teismo taryba nusprendė, kad mirti turi ir Lozorius. Štai kaip toli pavydas ir prietarai nuveda savo vergus... Žydų vadovų neapykanta ir netikėjimas taip išaugo, kad jie buvo pasirengę nužudyti net tą, kurį Begalinė Jėga buvo prikėlusį iš numirusių.

Nors Jeruzalėje buvo rengiamas šis sąmokslas, Jėzus su savo bičiuliais buvo pakviesti į vaišės Simono namuose. Prie stalo Išgelbėtojas atsisėdo tarp Simono, kurį Jis buvo išgydęs nuo siaubingos ligos, ir Lozorius, kurį buvo prikėlęs iš numirusių. Morta patarnavo, o Marija klausėsi kiekvieno žodžio iš Gelbėtojo lūpų. Iš savo gailėstingumo Jėzus buvo atleidęs jai nuodėmes, prikėlęs iš kapo jos mylimą brolių, todėl Marijos širdis buvo kupina dėkingumo. Ji buvo girdėjusi Jėzų kalbant apie Jo artėjančią mirtį ir iš savo didžiulės meilės bei liūdesio troško Jį pagerbti. Ji padarė didelę asmeninę auką – nupirkio alebastro indą, pilną „brangaus gryno nardo tepalo“. Juo patepė Jėzaus kūną. Bet štai daugelis ėmė skelbti, kad Jis tuoj bus vainikuotas karaliumi. Jos sielvartas virto džiaugsmu, ir ji troško pirmoji pagerbti savo Viešpatį. Pradažusi tepalo indą, ji išpylė jį ant Jėzaus galvos ir kojų. Paskui klūpėdama, verkdamas ir ašaromis drėkindama Jį, nušluostė Jo kojas savo ilgais, banguojančiais plaukais.

Marija nenorėjo atkreipti niekieno dėmesio; galbūt jos veiksmai ir būtų likę nepastebėti, bet tepalo aromatas pasisklido po kambarį, ir visi sužiuro į ją. Judas šiuo poelgiu liko didžiai nepatenkintas. Užuo palaukęs, ką apie tai pasakys Kristus, jis ėmė murmėti šalia esantiems ir kaltinti Kristų, kad Jis pakenčia tokį išlaidavimą. Jo gudrios užuominos turėjo sukelti žmonių nepasitenkinimą.

Judas buvo mokinių išdininkas ir slapta naudojo jų negausius išteklius

savo reikmėms, taip dar labiau juos išsekindamas. Jis gviesėsi pasiglemžti viską, ką tik įstengė. Jų turimi pinigai buvo skirti varguolių daliai palengvinti; ir štai kai buvo nupirkta kažkas, ko Judas nelaikė būtinu dalyku, jis ėmė klausinėti: kam toks išlaidavimas? Kodėl tie pinigai nebuvo padėti į išdą vargšams? Dabartinis Marijos poelgis buvo toks ryškus kontrastas jo savanaudiškumui, kad jis susigėdo ir, kaip įpratęs, ėmė ieškoti svarybų motyvų paprieštarauti jos sprendimui. Atsigręžęs į mokinius jis paklausė: „Kodėl to tepalo neparduota už tris šimtus denarų ir pinigų neatiduota vargšams?“ Jis taip sakė ne kad jam būtų rūpėję vargšai, bet kad pats buvo vagis ir, turėdamas rankose kasą, grobstė įplaukas. „Judui vargetos nerūpėjo. Jeigu Marijos tepalas būtų buvęs parduotas ir pinigai atiduoti jam, vargšams nieko nebūtų atitekę.“

Judas buvo labai geros nuomonės apie savo kaip vadovo gebėjimus. Jis laikė save kur kas pranašesniu finansininku už kitus mokinius ir norėjo, kad taip pat į jį žiūrėtų ir kiti. Jis buvo pelnęs jų pasitikėjimą ir darė jiems didelę įtaką. Jis apgaudinėjo juos savo tariama užuojauta bedaliams, o jo gudrus šmeižtas paskatino nepatikliai žiūrėti į Marijos pasišventimą. Aplink stalą pasklido šurmuly: „Kam toks eikvojimas? Juk buvo galima aliejų brangiai parduoti ir išdalyti pinigus vargšams.“

Marija išgirdo kritikos žodžius. Jos širdis suvirpėjo. Kad tik sesuo nebartų už jos išlaidavimą! O Mokytojas juk irgi gali ją palaikyti netaupia. Neatsiprašinėdama ir nesiteisindama ji jau buvo beneuiminanti, kai pasigirdo Viešpaties balsas: „Palikite ją ramybėje! Kam ją skaudinate?“ Jis pastebėjo, kad ji susigėdusi ir sutrikusi. Jėzus žinojo, kad šiuo patarnavimu ji išreiškė dėkingumą už jai atleistą nuodėmes, todėl nuramino ją. Pakėlęs balsą, kad nutildytų kritikuotojų šurmulį, Jis pasakė: „Ji Man padarė gerą darbą. Vargšų jūs visuomet turite šalia

Pradaužusi tepalo indą, ji išpylė jį ant Jėzaus galvos ir kojų. Paskui klūpėdama, verkdamą ir ašaromis drėkindama Jį, nušluostė Jo kojas savo ilgais, banguojančiais plaukais. Marija nenorėjo atkreipti niekieno dėmesio; galbūt jos veiksmai ir būtų likę nepastebėti, bet tepalo aromatas pasklido po kambarį, ir visi sužiuro į ją. Judas šiuo poelgiu liko didžiai nepatenkintas.

savęs ir, kada tik panorėję, galite jiems gera daryti, o Mane turėsite ne visuomet. Ji padarė, ką galėjo. Ji iš anksto patepė Mano kūną laidotuvėms.“

Kvapiają dovaną, kuria Marija ketino ištepti mirusį Išgelbėtojo kūną, ji išpylė ant Jo gyvo. Laidotuvių metu švelnus aromatas galėjo pasklisti tik kapo oloje; dabar jis džiugino Jo širdį, užtikrindamas apie jos tikėjimą ir meilę. Juozapas iš Arimatėjos ir Nikodemus nepasiūlė Jėzui savo meilės dovanos Jam gyvam esant. Graudžiai raudodami jie atnešė brangių kvepalų Jo atšalusiam, nesąmoningam kūnui. Moterys, atnešusios kvepalų prie kapo, suprato, kad jų pastangos veltui, nes Jis jau buvo prisikėlęs. O Marija, išliejusi savo meilę ant Išgelbėtojo dar tada, kai Jis suvokė jos pasišventimą, patepė Jį laidotuvėms. Ir žengdamas į savo didžiojo išbandymo tamsą, Jis prisiminė tą poelgį, liudijantį meilę, kurią Jam amžinai puoselės Jo atpirktieji.

Daug yra tokių, kurie atneša brangių dovanų mirusiems. Stovint prie sustingusio, negyvo kūno laisvai liejasi meilės žodžiai. Švelnumas, įvertinimas,

atsidavimas – viskas skiriama tam, kuris nebemato ir nebegirdi. Jeigu šie žodžiai būtų ištarti tada, kai pavargusiai dvasiai jų taip reikėjo, kai ausys galėjo girdėti, o širdis jausti, koks brangus būtų buvęs jų aromatas!

Marija ir pati nevisiškai suprato, koks svarbus buvo jos meilės poelgis. Ji neturėjo ką atsakyti savo kaltintojams. Ji nemokėjo paaiškinti, kodėl Jėzų patepė būtent dabar. Šventoji Dvasia paragino ją, ir ji pakluso. Įkvėpimui nereikia paaiškinimo. Jis nesuvokiamu būdu kalba protui ir sielai bei skatina širdį veikti. Įkvėpimas kalba pats už save.

Kristus paaiškino Marijai jos poelgio prasmę ir taip davė jai daugiau nei Pats gavo. „Išpildama aliejų ant Mano kūno, – pasakė Jis, – ji tai padarė Mano laidotuvėms.“ Kaip alebastro indas buvo sudaužytas ir po namus pasklido jo aromatas, taip Kristus turėjo mirti, Jo kūnas turėjo būti sužalotas; tačiau Jis turėjo prisikelti iš kapo, ir Jo gyvybės aromatas turėjo pripildyti žemę. Kristus „pamilo jus ir atidavė už mus save kaip atnašą ir kvapią auką Dievui“ (Efėziečiams 5, 2).

Kristus skelbė: „Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama ši Evangelija, ir jos atminimui bus pasakojama, ką yra padariusi.“ Žvelgdamas į ateitį Išgelbėtojas apie Evangeliją kalbėjo užtikrintai. Ji turėjo būti skelbiama visame pasaulyje. Ir kol bus skelbiama Evangelija, Marijos dovanos aromatas sklīs ir širdys bus palaimintos šio jos nesuvokto poelgio. Karalystės iškils ir nupuls; monarchų ir užkariautojų vardai bus užmiršti; o šios moters poelgis bus įamžintas šventosios istorijos puslapiuose. Ligi pat laikų pabaigos tas sudaužytas alebastro indas skelbs begalinės Dievo meilės nupuolusiai žmonijai istoriją.

Marijos poelgis buvo ryškus kontrastas tam, ką veikiai padarė Judas. Kokią griežtą pamoką Kristus galėjo duoti tam, kuris metė į mokinių protus kritikos ir piktų minčių sėklas! Kaip teisingai kaltintojas galėjo būti apkaltintas pats! Tas, kuris skaito kiekvienos širdies motyvus ir supranta kiekvieną poelgį, galėjo atskleisti puotos dalyviams tamsiuosius Judo gyvenimo puslapius. Tuščios pretenzijos, kuriomis išdavikas grindė savo žodžius, galėjo būti parodytos; mat užuot užjautes vargšus, jis savinasi jiems skirtus pinigus. Pasipiktinimas galėjo kilti juo, išnaudojusi našles, našlaičius ir samdinius. Bet jeigu Kristus būtų demaskavęs Judą, tai būtų palaikyta išdavystės priežastimi. Apkaltintas vagilavimu, Judas būtų susilaukęs užuojautos netgi tarp mokinių. Išgelbėtojas jo nebarė, taip neduodamas jam progos pateisinti savo klastos.

Tačiau žvilgsnis, kurį Jėzus metė į Judą, ši įtikino, kad Išgelbėtojas permato jo veidmainystę ir žino jo niekingą būdą. Pagirdamas Mariją už taip griežtai pasmerktą jos poelgį, Kristus kartu papriekaištavo Judui. Ligi tol Gelbėtojas tiesiogiai jo niekada nebarė. Dabar šis priekaištas virto mauduliu jo širdy. Jis nusprendė atkeršyti. Iš puotos Judas nudrožė tiesiai pas vyriausiąjį kunigą,

kur rado susirinkusią tarybą, ir pasiūlė išduoti Jėzų į jų rankas.

Kunigai labai apsidžiaugė. Šiems Izraelio vadovams buvo suteikta privilegija priimti Kristų kaip savo Išgelbėtoją, be pinigų ir be kainos. Tačiau jie atstūmė brangiąją dovaną, siūlomą švelniausia pavergiančios meilės dvasia. Jie atsisakė priimti išgelbėjimą, kuris daug vertingesnis už auksą, ir nusipirko savo Viešpatį už trisdešimt sidabrinių.

Judas nuolaidžiavo savo godumui, kol jis užvaldė visus geruosius jo būdo bruožus. Jis murmėjo prieš Jėzui atneštą auką. Jo širdis degė iš pavydo, kad Gelbėtojas gavo dovaną, tinkamą žemės valdovams. Jis išdavė Viešpatį už kur kas mažesnę sumą nei kainavo indas kvapiojo tepalo.

Mokiniai nebuvo kaip Judas. Jie mylėjo Išgelbėtoją. Tačiau jie nesugebėjo teisingai įvertinti Jo didingą charakterį. Jeigu jie būtų supratę, ką Jis dėl jų padarė, jiems nebūtų atrode, kad jam skiriamos dovanos yra išlaidavimas. Išminčiai iš Rytų, taip mažai žinoję apie Jėzų, parodė geriau nutuokiantys, kaip dera Jį pagerbti. Jie atnešė Išgelbėtojui brangių dovanų ir pagarbiai nusilenkė Jam, kai Jis dar buvo kūdikis ir gulėjo edžiose.

Kristus vertina nuoširdžios pagarbos poelgius. Kai kas nors padaro Jam ką nors gera, Jis dangiškai palaimina tą žmogų. Jis neatsisakydavo net paprasčiausios gėlės, kurią nuskindavo ir su meile Jam ištiesdavo vaiko ranka. Jis priimdavo vaikų atnašaujamas aukas ir laimindavo davėjus, įrašydamas jų vardus gyvenimo knygoje. Šventajame Rašte Marijos poelgis – Jėzaus patepimas – minimas kaip išskiriantis ją iš kitų Marijų. Meilės ir pagarbos veiksmui Jėzaus atžvilgiu liudija apie tikėjimą Juo kaip Dievo Sūnumi. Kaip moterų ištikimybės Kristui įrodymus, Šventoji Dvasia mini: „Jei plaudavo šventiesiems kojas, jei pagelbėdavo vargstantiems, jei stengdavosi dirbti visokią gerą darbą.“

(1 Timotiejui 5, 10)

Kristui patiko nuoširdus Marijos troškimasis vykdyti savo Viešpaties valią. Jis priėmė tyros meilės turta, kurio Jo mokiniai nesuprato ir negalėjo suprasti. Šitoks Marijos patarnavimas Viešpačiui buvo vertingesnis už brangiausius pasaulio tepalus, nes jis liudijo, jog pasaulio Atpirkėjas jai brangus. Ją pavergė Kristaus meilė. Jos siela buvo kupina neprilygstamo Kristaus charakterio kilnumo žavesio. Tas tepalas simbolizavo davėjos kūrį. Tai buvo išorinė išraiška meilės, kuri buvo maitinama dangiškųjų versmių, kol ėmė plūsti per kraštus.

Marijos atliktas darbas mokiniams buvo kaip tik ta pamoka, kuri turėjo jiems parodyti, kad Kristui malonu, kai jie parodo Jam savo meilę. Jis jiems buvo viskas, o jie nesuprato, jog veikiai neteks Jo, veikiai nebegalės Jam parodyti savo dėkingumo už Jo didžiulę meilę. Viešpaties mokiniai niekada nesuprato ir neįvertino taip, kaip tai turėjo būti suprasta, Kristaus vienišumo, Jo atskirtumo nuo dangaus rūmų ir žmogiško gyvenimo pasirinkimo. Jį dažnai skaudino, kad mokiniai neatiduoda Jam to, ką Jis turėjo gauti. Jis žinojo, kad jeigu jie būtų pasidavę Jį lydinčių dangaus angelų įtakai, jiems taip pat atrodytų, kad dvasinei jų širdžių meilei išreikšti nepakaks jokios aukos.

Mokiniai tik vėliau suprato, kiek daug jie galėjo padaryti dėl Jėzaus, parodydami Jam savo širdžių meilę ir dėkingumą, kol Jis dar buvo su jais. Kai Jėzaus nebeliko ir jie iš tiesų pasijuto kaip avys be piemens, jie pradėjo suprasti, kaip galėjo rodyti Jam dėmesį ir džiuginti Jo širdį. Jie kaltino jau nebe Mariją, o save. O, jeigu jie būtų galėję atsaukti savo kritikos žodžius, kai vargšus laikė vertesniais gauti brangiąją dovaną nei Kristus! Jie itin skaudžiai išgyveno šiuos sąžinės priekaištus, nuiminėdami nuo kryžiaus sumaitotą Viešpaties kūną.

Tas pat akivaizdu šiandieniniame pasaulyje. Tik nedaugelis įvertina viską, kas jiems yra Kristus. Jeigu taip būtų,

pasireikštų didžiulė Marijos meilė ir būtų negailima tepalo. Brangus kvapusis aliejus nebūtų vadinamas išlaidavimu. Niekas nebūtų per brangu dėl Kristaus, joks savęs išsižadėjimas ir pasiaukojimas nebūtų pernelyg didelis iškęsti dėl Jo.

Su pasipiktinimu ištarti žodžiai: „Kam toks eikvojimas?“ gyvai atvėrė prieš Kristaus akis didžiausią iš kada nors atnašautų aukų – Jo paties savęs dovanojimą kaip permaldavimo auką už prazuvsį pasaulį. Viešpats buvo toks dosnus savo žmonijos šeimai, kad nebuvo įmanoma pasakyti, kad Jis galėjo padaryti dar daugiau. Dovanodamas Jėzų, Dievas atidavė visą dangų. Žmogaus požiūriu tokia auka yra beprasmiškas eikvojimas. Žmogaus protui visas Išgelbėjimo planas atrodo švaistymasis malonėmis ir ištekliais. Savęs atsižadėjimą ir visos širdies auką sutinkame visur. Danguis gyventojai galėtų su nuostaba žiūrėti į žmoniją, atsisakančią būti pakelta ir praturtinta begaline meile, kuri pasireiškė Kristuje. Jie galėtų sušukti: „Kam toks eikvojimas?“

Tačiau nupuolusio pasaulio atpirkimas turėjo būti visiškas, maksimalus ir užbaigtas. Kristaus aukos apsciai užteko, kad būtų pasiektas kiekvienas Dievo sukurtas žmogus. Tos aukos neįmanoma kaip nors apriboti, kad negausėtų skaičius tų, kurie priims didžiąją Dovaną. Tiesa, ne visi žmonės yra išgelbėti, bet Atpirkimo planas nėra nenaudingas. Jo negailima laikyti bergždžiu, jeigu jis neįvykdo visko, ką jo dosnumas teikia. Jis suteikė daugiau negu pakankamai.

Vaišių šeiminką Simoną paveikė Judo kritikos žodžiai Marijos dovanos atžvilgiu, o Jėzaus elgesys jį nustebino. Buvo įžeistas jo fariziejiškas išdidumas. Jis žinojo, kad daugelis jo svečių į Kristų žiūri su nepasitikėjimu ir nepasitenkinimu. Simonas nusprendė savo širdyje: „Jeigu šitas būtų pranašas, Jis žinotų, kas tokia ši moteris, kuri Jį paliečia, – kad ji nusidėjėlė!“

Marija ir pati nevisiškai suprato, koks svarbus buvo jos meilės poelgis. Ji neturėjo ką atsakyti savo kaltintojams. Ji nemokėjo paaiškinti, kodėl Jėzų patepė būtent dabar. Šventoji Dvasia paragino ją, ir ji pakluso. Įkvėpimui nereikia paaiškinimo. Jis nesuvokiamu būdu kalba protui ir sielai bei skatina širdį veikti. Įkvėpimas kalba pats už save. Kristus paaiškino Marijai jos poelgio prasmę ir taip davė jai daugiau nei Pats gavo. „Išpildama aliejų ant Mano kūno, – pasakė Jis, – ji tai padarė Mano laidotuviems.“ Kaip alebastro indas buvo sudaužytas ir po namus pasklido jo aromatas, taip Kristus turėjo mirti, Jo kūnas turėjo būti sužalotas; tačiau Jis turėjo prisikelti iš kapo, ir Jo gyvybės aromatas turėjo pripildyti žemę.

Išgydydamas Simoną nuo raupų, Kristus išgelbėjo jam gyvybę. Bet dabar jis suabejojo, ar Gelbėtojas yra pranašas. Kadangi Kristus leido šiai moteriai prie Jo prisitarti, kadangi pasipiktinęs neatstūmė jos kaip tos, kurios nuodėmės per didelės, kad būtų atleistos, kadangi neparodė suprantas, jog ji – nusidėjėlė, Simonui kilo pagunda manyti, kad Jis nėra pranašas. Jėzus nieko apie šią laisvo elgesio moterį nežino, manė jis, kitaip neleistų jai savęs liesti.

Tačiau šitaip mąstyti Simoną paskatino jo neišmanymas apie Dievą ir Kristų.

Jis nesuprato, kad Dievo Sūnus turi elgtis dieviškai – su užuojauta, švelniai ir gailestingai. Simonas buvo linkęs nepastebėti Marijos poelgyje jos atgailos. Tai, kad ji bučiavo Kristaus kojas ir tepė jas aliejumi, erzino jo kietą širdį. Jis manė, kad jeigu Kristus būtų pranašas, Jis atpažintų nusidėjėlius ir juos peiktų.

Į šią neištartą mintį Išgelbėtojas atsakė: „Simonai, turiu tau ką pasakyti... Skolinojas turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o kitas – penkiasdešimt. Jiems neturint iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem.

Katras labiau jį mylės? Simonas atsakė: 'Manau, jog tasai, kuriam daugiau dovano-ta.' Jėzus tarė: 'Teisingai nusprendei.'

Kaip Natanas kalbėdamas su Dovydu, taip ir Kristus paslėpė savo pabarimą po palyginimo šydu. Jis paskatino vai-šių šeimininką patį paskelbti sau nuo-sprendį. Simonas paskatino nusidėti moterį, kurią dabar niekino. Jis jai pa-darė didžiulę žalą. Palyginime minimi du skolininkai – tai Simonas ir moteris. Jėzus neketino mokyti, kad šie du asme-nys turi jaustis skirtingai skolingi, nes kiekvieno iš jų dėkingumo skola niekada negalės būti gražinta. Tačiau Simonas jautėsi teisesnis už Mariją, todėl Jėzus

Žmonių akyse Marijos atvejis atrodė beviltiškas, bet Kristus išvėlgė joje gebėjimą daryti gera. Jis matė geresnius jos charakterio bruožus. Atpirkimo planas suteikė žmonijai daugiau galimybių, ir Marijoje šios galimybės turėjo realizuotis. Per Jo malonę ji tapo dieviškosios prigimties dalininkė.

norėjo, kad jis suprastų, koks iš tikrųjų yra kaltas. Jis norėjo jam parodyti, kad jo nuodėmė didesnė už Marijos, kaip penkių šimtų denarų skola didesnė už penkiasdešimties denarų skolą.

Dabar Simonas pradėjo viską regėti kitoje šviesoje. Jis suprato, kaip į Mariją žiūri Tas, kuris yra daugiau nei pranašas. Jis suprato, jog išvalgia pranašiška akimi Kristus mato jos širdyje meilę ir pasišventimą. Simonas susigėdo, suvo-kęs, kad stovi akivaizdoje To, kuris pra-našesnis už jį.

„Aš atėjau į tavo namus, – tęsė Kristus, – tu nedavei Man vandens kojomis nusi-mazgoti“, o Marija su iš meilės kilusiomis atgailos ašaromis plovė Mano kojas ir šluostė savo plaukais. „Tu Manęs nepa-bučiavai, o ji“, kurią tu niekini, „vos Man atėjus, nesiliauja bučiavusi Man kojų“. Kristus išvardijo Simono turėtas progas parodyti meilę savo Viešpačiui ir dėkin-gumą už tai, ką Jis dėl jo padarė. Aiškiai,

bet su subtiliu taktu, Išgelbėtojas užti-krino savo mokinius, kad Jo širdis liūdi, kai Jo vaikai neparodo Jam dėkingumo meilės žodžiais ir darbais.

Širdžių Tyrėjas išvėlgė motyvą, paska-tinusį Mariją pasielgti būtent taip, per-prato Jis ir Simono žodžius įkvėpusią dvasią. „Matai šitą moterį?“ – paklausė Jis Simono. Ji nusidėjėlė. „Todėl Aš tau sakau: jai atleidžiama daugybė jos nuo-dėmių, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli.“

Simono šaltumas ir abejingumas Gel-bėtojų rodė, kaip menkai jis tevertina gailestingumą, kurio sulaukė. Jis tarėsi pagerbęs Jėzų pasikviesdamas Jį į savo namus. Tačiau dabar pats suprato, koks jis iš tikrųjų yra. Nors jis manė perpra-tęs savo Svečią, tai Svečias perprato jį. Simonas suprato, kaip teisingai Kristus sprendžia apie jį. Jo religija tebuvo fari-ziejiškumo skraistė. Jis niekino Jėzaus rodomą užuojautą. Jis nepripažino Jo kaip Dievo atstovo. Marija buvo nusidė-jėlė, kuriai nuodėmės buvo atleistos, o jis – nusidėjėlis, kuriam nuodėmės ne-atleistos. Griežta teisingumo taisyklė, kurią jis stengėsi pritaikyti jai, pasmerkė jį patį.

Simoną sujaudino Jėzaus mielašir-dystė – tai, kad Jis atvirai nepriekaištavo jam svečių akivaizdoje. Su juo nebuvo pasielgta taip, kaip jis norėjo, kad būtų pasielgta su Marija. Jis suprato, kad Jėzus nenori atskleisti jo kaltės kitiems, o tesiekia teisingai įvardydamas padėti apkaltinti jo protą ir gailestingu gerumu palenkti jo širdį. Griežtas pasmerkimas būtų užkietinęs Simoną ir neleides jam atgailauti, o kantrus perspėjimas įtikino jį klystant. Jis suprato, kaip skolingas yra savo Viešpačiui. Jo išdidumas išblėso, jis atgailavo, ir išdidus fariziejus tapo nuo-lankiu, pasiaukojančiu mokiniu.

Marija buvo laikoma didele nusidėjėle, bet Kristus žinojo, kokios aplinkybės for-mavo jos gyvenimą. Jis galėjo užgesinti paskutinę vilties kibirkštį jos sieloje, bet to nepadarė. Tai Jis pakėlė ją iš nevilties

ir nuopuolio. Septynis kartus ji girdėjo, kaip Jis sudraudžia jos širdį ir protą užvaldžiusius demonus. Ji girdėjo, kaip Jis galingu balsu užtaria ją prieš Tėvą. Ji žinojo, kaip Jį, absoliučiai tyra, žeidžia nuodėmė, ir Jo padedama ją nugalėjo.

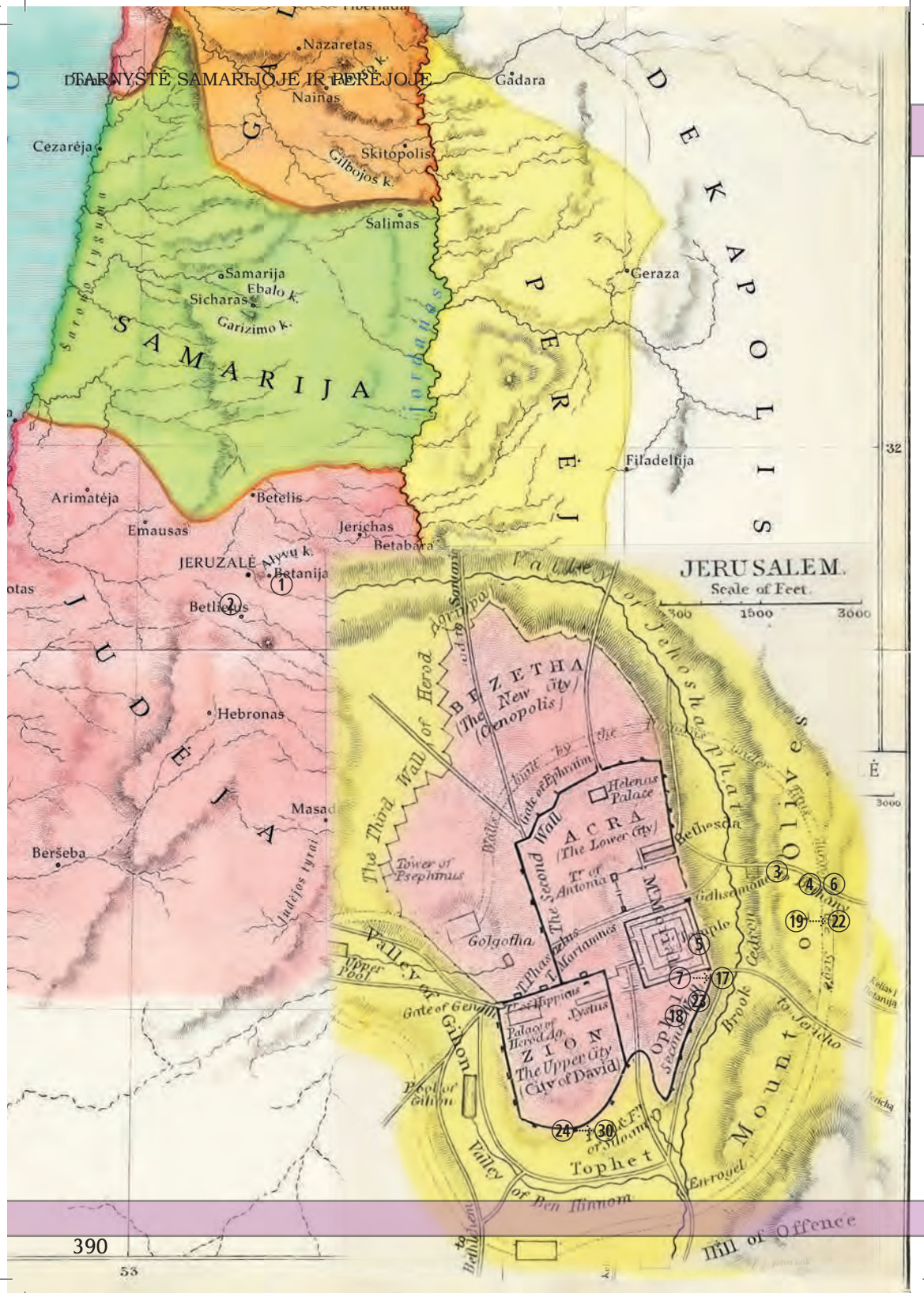
Žmonių akyse Marijos atvejis atrodė beviltiškas, bet Kristus išvėlgė joje gebėjimą daryti gera. Jis matė geresnius jos charakterio bruožus. Atpirkimo planas suteikė žmonijai daugiau galimybių, ir Marijoje šios galimybės turėjo realizuotis. Per Jo malonę ji tapo dieviškosios prigimties dalininkė. Nusidėjėlė, kurios prote gyveno demonai, suartėjo su Išgelbėtoju bendrystėje ir tarnystėje. Tai buvo ta pati Marija, kuri sėdėjo prie Jo kojų ir mokėsi iš Jo. Ta pati Marija, kuri išliejo ant Jo galvos brangujį aliejų ir mazgojo Jo kojas ašaromis. Marija stovėjo prie kryžiaus ir sekė paskui Jį iki kapo. Marija pirmoji buvo prie kapo Jam prisikėlus. Marija pirmoji paskelbė apie prisikėlusį Išgelbėtoją.

Jėzus žino kiekvienos širdies būseną. Tu gali sakyti: „Aš nusidėjėlis, didelis nusidėjėlis...“ Gal ir taip. Bet juo sunkiau

esi nusidėjęs, tuo labiau tau reikia Jėzaus. Jis neatstumia nė vieno raudančio ir atgailaujančio. Jis nepasako visko, ką galėtų atskleisti, bet padrasina kiekvieną virpančią sielą. Jis mielai atleidžia visiems, ateinantiems pas Jį prašyti atleidimo ir atgaivos.

Kristus galėtų įsakyti dangaus angelams išlieti Jo rūstybę ant mūsų pasaulio, sunaikinti tuos, kurie nekenčia Dievo. Jis galėtų nušluoti šią tamsią dėmę nuo savo visatos. Bet to nedaro. Šiandien Jėzus stovi prie smilkalų aukuro ir meldžiasi Dievui už tuos, kuriems reikalinga Jo pagalba.

Širdis, kurios gręžiasi į Jį prieglobsčio, Jėzus pakelia virš kaltinančių pikto liežuvių. Jų negali apkaltinti joks žmogus ar blogio angelas. Kristus suvienija jas su savo dieviškai žmogiška prigimtimi. Jos stovi šalia didžiojo nuodėmių Nešėjo šviesoje, sklindančioje nuo Dievo sosto. „Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina! Tai kas pasmerks? Ar Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus?!“ (*Romiečiams 8, 33–34*)

PASKUTINĖ SAVAITĖ

Nuo atvykimo į Betaniją iki Getsemanės
(Ketvirtoji Pascha 31 m. po Kr.)

Įvykio Nr.	Žemėlapis Nr.		Mato	Morkaus	Luko	Jono
123	①	Jėzus ateina į Betaniją	–	–	–	12, 1
124	②	Simono vaišės. Marija patepa Jėzų	26, 6–13	14, 3–9	7, 36–50	12, 2–11
125	③	Pergalingas įžengimas į Jeruzalę. Apsilankymas šventykloje	21, 1–11	11, 1–11	19, 29–44	12, 12–19
126	④	Nevaisingo figmedžio prakeikimas	21, 18–19	11, 12–14	–	–
127	⑤	Antrasis šventyklos apvalymas	21, 12–17	11, 15–19	19, 45–48	–
128	⑥	Nudžiūvęs figmedis	21, 20–22	11, 20–26	–	–
129	⑦	Abejonės Kristaus galia	21, 23–27	11, 27–33	20, 1–8	–
130	⑧	Palyginimas apie du sūnus	21, 28–32	–	–	–
131	⑨	Palyginimas apie piktadarius ūkininkus	21, 33–46	12, 1–12	20, 9–19	–
132	⑩	Palyginimas apie karalaičio vestuves	22, 1–14	–	–	–
133	⑪	Fariziejai klausia Jėzų apie mokesčius	22, 15–22	12, 13–17	20, 20–26	–
134	⑫	Sadukiejai klausia apie mirusiųjų prisikėlimą	22, 23–33	12, 18–27	20, 27–40	–
135	⑬	Įstatymo mokytojas klausia apie įsakymus	22, 34–40	12, 28–34	–	–
136	⑭	Jėzus klausia: „Ką manote apie Mesiją?“	22, 41–46	12, 35–37	20, 41–44	–
137	⑮	Vargas Rašto aiškintojams ir fariziejams	23, 1–37	12, 38–40	20, 45–47	–
138	⑯	Rauda dėl Jeruzalės	23, 37–39	–	–	–
139	⑰	Našlės skatikas	–	12, 41–44	21, 1–4	–
140	⑱	Graikai ieško Jėzaus. Pokalbiai	–	–	–	12, 20–50
141	⑲	Alyvų kalnas, Mesijo sugrįžimo ženklai	24, 1–51	13, 1–37	21, 5–36	–
142	⑳	Palyginimas apie dešimt mergaičių	25, 1–13	–	–	–
143	㉑	Palyginimai apie talentus	25, 14–30	–	–	–
144	㉒	Palyginimas apie Paskutinįjį teismą	25, 31–46	–	–	–
145	㉓	Suokaltis prieš Jėzų. Judo sandėris	26, 1–5	14, 1–2	–	–
146	㉔	Pasiruošimas Paschai	26, 14–16	14, 10–11	22, 1–6	–
147	㉕	Aukštutiniame kambaryje	26, 17–19	14, 12–16	22, 7–13	–
148	㉖	Ginčas dėl viršenybės	–	–	22, 24–30	–
149	㉗	Kojų mazgojimas mokiniams	–	–	–	13, 1–20
150	㉘	Viešpaties Vakarienė	–	–	22, 15–18	–
151	㉙	Viešpaties Vakarienė	26, 21–25	14, 18–21	22, 21–23	13, 21–35
152	㉚	Šventos Vakarienės įsteigimas	26, 26–29	14, 22–25	22, 17–20	–

KETVIRTOJI PASCHA 31 M. PR. KR.

63 SKYRIUS

„ŠTAI ATVYKSTA TAVO KARALIUS“

Šis skyrius pagrįstas Mato 21, 1–11; Morkaus 11, 1–10; Luko 19, 29–44; Jono 12, 12–19

DIDŽIAI DŽIUGAUK, Siono dukterie, garsiai krykštauk, dukterie Jeruzale! Štai pas tave ateina tavo Karalius, Jis išaukštintas ir pergalingas, Jis nuolankus ir joja ant asilo, ant asiliuko, asilės jauniklio.“ (*Zacharijo 9, 9*)

Šitaip pranašas Zacharijas penkis šimtus metų prieš Kristaus gimimą apibūdino Karaliaus atėjimą į Izraelį. Dabar pranašystė turėjo išsipildyti. Tas, kuris ligi šiol atsisakydavo karališkos garbės, štai įžygiuoja į Jeruzalę kaip pažadėtasis Dovydo sosto paveldėtojas.

Kristus pergalingai įžygiavo į Jeruzalę pirmąją savaitės dieną. Minios, plūdusios Jį pamatyti Betanijoje, ir dabar Jį lydėjo, trokšdamos išvysti, kaip Jis bus sutiktas. Daugelis dar keliavo į Jeruzalę švęsti žydų Velykų – jie taip pat prisijungė prie Jėzų sekusios minios. Atrodė, džiūgauja visa gamta. Medžiai jau buvo apsigaubę žaluma, o jų žiedai skleidė malonų aromata. Bundanti gyvybė ir džiaugsmas įkvėpė žmones. Viltys, kad bus įkurta nauja karalystė, vėl atgijo.

Ketindamas joti į Jeruzalę, Jėzus išsiuntė du mokinius atvesti Jam asilę su asiliuku. Nuo pat gimimo Išgelbėtojas priklausė nuo svetimų žmonių paslaugumo. Ėdžios, kuriose Jis gulėjo, buvo pasiskolintos. Ir dabar, nors visi galvijai ant tūkstančių kalvų priklausė Jam, Jis turėjo prašyti kieno nors malonės dovanoti asiliuką, ant kurio galėtų įjoti

į Jeruzalę kaip Karalius. Bet vėlgi pasireiškė Jo dieviškumas – netgi tuose nurodymuose, kuriuos Jis davė mokiniams, pavesdamas atlikti šią užduotį. Kaip Jis ir numatė, prašymas „jų reikia Viešpačiui“ buvo mielai išklaushytas. Jėzus išsirinko asiliuką, ant kurio dar nebuvo sėdėjęs joks žmogus. Mokiniai, apimti entuziazmo, užklojo gyvulį savo drabužiais ir pasodino Mokytoją. Ligi tol Jėzus visada keliavo pėsčias, todėl mokiniai iš pradžių stebėjosi, kad šįsyk Jis nusprendė joti. Bet sulig džiugia mintimi, kad Jis tuoj įžengs į sostinę, pasiskelbs Karaliumi ir įtvirtins savo valdžią, jų širdyse nušvito viltis. Eidami vykdyti užduoties, jie pasidalijo savo lūkesčiais su Jėzaus bičiuliais, ir žmonių jaudulys pasklido plačiai bei toli.

Karališkai įžygiuodamas į Jeruzalę Jėzus laikėsi žydų papročio. Jis jojo ant to paties gyvūno, kaip Izraelio karaliai, – pranašystėje buvo pasakyta, jog būtent taip Mesijas įžygiuos į savo karalystę. Vos tik Jis atsisėdo ant asiliuko, orą sudrebino pratisi triumfo šūksniai. Minia sveikino Jį kaip Mesiją, savo Karalių. Pagaliau Jėzus sulaukė pagarbos, kurios Jam niekas ligi tol nerodė, o mokiniai priėmė tai taip įrodymą, kad jų gražiausios viltys išsipildys, ir jie išvys Jį sėdintį soste. Minios buvo įsitikinusios, kad jų išvadavimo valanda jau čia pat. Jos jau įsivaizdavo, kaip romėnų kariuomenės vejamos iš Jeruzalės, o Izraelis vėl

tampa nepriklausoma tauta. Visi nesi-tvėrė džiaugsmu ir, atiduodami pagarbą Jam, sveikino vieni kitus. Jie negalėjo sukurti išorinės pompastikos bei didybės, bet šlovino Jį laimingomis širdimis. Jie neistengė Jam įteikti brangių dovanų, bet klojo Jo kely savo viršutinius drabužius bei alyvmedžių ir palmių šakeles. Jie negalėjo surengti triumfo procesijos pagal karališkus reikalavimus, bet mojavo palmių šakomis – pergaltės simboliu gamtoje – ir garsiai šaukė: „Osana!“

Jiems taip žygiuojant, žmonių, išgirdusių apie Jėzaus atėjimą, vis daugėjo, ir jie skubėjo prisijungti prie procesijos. Į minią įsimaisę žiūrovai vis klausinėjo: „Kas tai? Ką reiškia šis sambrūzdis?“ Jie visi buvo girdėję apie Jėzų ir tikėjosi, kad Jis ateis į Jeruzalę. Tačiau jie žinojo, kad Jis nė nemėgino užimti sosto, todėl dabar didžiai nustebė, jog tai Jis. Jie svarstė, kas gi paskatino taip pasikeisti. Tą, kuris tvirtino, kad Jo karalystė – ne iš šio pasaulio.

Jų klausimus nutildė triumfo sūksnis. Įsiauđrinusi minia jį kartojo ir kartojo; jį pasigavo toli žengiantys žmonės ir aidu antrino supančios kalvos bei slėniai. Dabar prie procesijos prisijungė pulkai iš Jeruzalės. Iš daugybės žmonių, suplūdusių švesti žydų Velykų, tūkstančiai skubėjo pasveikinti Jėzaus. Jie sveikino Jį mojuodami palmių šakelėmis ir griausmingai traukdami šventas giesmes. Šventykloje kunigai pūtė trimitą, kviesdami į vakarines pamaldas, bet mažai kas atsišaukė, ir tautos vadovai sunerimę kalbėjosi: „Štai visas pasaulis eina paskui Jį!“

Dar niekada savo žemiškajame gyvenime Jėzus nebuvo leidęs įvykti tokiai demonstracijai. Jis aiškiai numatė pasekmes. Tai būtų atvedę Jį prie kryžiaus. Tačiau dabar Jis norėjo viešai prisistatyti kaip Atpirkėjas. Jis troško atkreipti dėmesį į savo auką, kuri turėjo vainikuoti Jo misiją nupuolusiame pasaulyje. Žmonėms renkantis į Jeruzalę švesti

žydų Velykų, Jis, Avinėlio provaizdis, savo noru sutiko būti paaukotas. Jo mirtis už pasaulio nuodėmės turėjo tapti Jo Bažnyčiai visais ateisiančiais amžiais gilių apmąstymų ir tyrinėjimų objektas. Kiekvienas su tuo susijęs faktas turėjo būti priimamas be abejonių. Todėl buvo būtina, kad visų akys būtų nukreiptos į Jį; įvykiai prieš Jo didžiąją auką turėjo būti tokie, kad atkreiptų dėmesį į pačią auką. Po tokio viešo Jo įžygiavimo į Jeruzalę visų žvilgsniai turėjo sekti Jo spartų žengimą į finalinę sceną.

Apie įvykius, susijusius su šiuo pergalingu įžygiavimu, kalbėjo kiekvienas, taigi visų mintys buvo nukreiptos į Jėzų. Po Jo nukryžavimo daugelis prisiminė šiuos įvykius ir siejo juos su Jo patirtais sunkumais bei mirtimi. Jie ėmė gilintis į pranašystes ir įsitikino, kad Jėzus buvo Mesijas; taip visose šalyse daugėjo atsivertusiųjų į tikėjimą.

Šioje pergalingoje savo žemiško gyvenimo scenoje Išgelbėtojas galėjo pasirodyti lydimas dangaus angelų ir Dievo trimų gausmo; tačiau tai būtų prieštaravę Jo misijos tikslui, prieštaravę Įstatymui, kuris valdė Jo gyvenimą. Jėzus liko ištikimas savo pasirinktam nuolankumui. Jis turėjo nešti žmogiškumo naštą, kol Jo gyvybė bus atiduota už pasaulio gyvybę.

Tą dieną, kuri mokiniams atrodė tokia pergalinga, būtų temdę niūrūs debesys, jeigu jie būtų žinoję, kad šis džiaugsmas – tik įžanga į jų Mokytojo kančias ir mirtį. Nors Jis ne kartą buvo jiems kalbėjęs apie savo auką, džiaugdamiesi šia malonia akimirka, jie užmiršo Jo liūdnius žodžius ir laukė Jo klestinčio viešpatavimo Dovydo soste.

Prie procesijos prisidėjo vis naujų žmonių, ir visi, išskyrus nedaugelį, pagauti tos valandos įkvėpimo, šaukė: „Osana!“, ir tas šauksmas aidėjo kalvose bei slėniuose. Žmonės be paliovos kartojo: „Osana Dovydo Sūnui! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“

Pasaulis dar nebuvo regėjęs tokios triumfo eisenos. Ji nebuvo panaši į garsiųjų žemės užkariautojų. Čia nebuvo nei nusiminusių belaisvių, nei karo trofėjų. Tačiau Gelbėtoją supo šlovingi Jo meilės triūsai dėl nuodėmingo žmogaus trofėjai. Tiesa, būta ir belaisvių – tų, kuriuos Jis atgavo iš šėtono valdžios, melsdamas Dievą juos išlaisvinti. Priekyje ėjo aklieji, kuriems Jis gražino regėjimą. Nebyliai atsirišusiais liežuviais užvis garsiau šaukė: „Osana!“ Jo išgydyti luošiai nesitvėrė džiaugsmu ir aktyviausiai laužė palmių šakeles bei mojavo jomis priešais Gelbėtoją. Našlės ir našlaičiai aukštino Jėzaus vardą už Jo gailestingumo darbus dėl jų. Jo apvalyti raupsuotieji klojo Jo kely savo švairius drabužius ir sveikino Jį kaip šlovės Karalių. Minioje buvo ir tokių, kuriuos Jo balsas prikėlė iš numirusių. Lozorius, kurio kūnas jau buvo beyras kape, tačiau kuris dabar tryško kupino jėgų vyro džiaugsmu, vedė gyvulį, ant kurio jojo Gelbėtojas.

Šią sceną matė daugelis fariziejų ir, degdami pavydu ir pykčiu, stengėsi nukreipti visuomenės jausmus kita linkme. Pasitelkę visą savo valdžią, jie mėgino nutildyti žmones; tačiau jų kreipimasis ir grasinimai tik didino entuziazmą. Jie bijojo, kad ši minia, tokia galinga dėl savo gausumo, paskelbs Jėzų karaliumi. Pagaliau jie griebėsi paskutinės priemonės: prasibrovę prie Išgelbėtojo, jie priekaištingai ir grasinamai sušuko: „Mokytojau, sudrausk savo mokinius!“ Jie skelbė, kad tokia triukšminga demonstracija neteisėta ir valdininkai jai nedavė leidimo. Tačiau juos nutildė Jėzaus atsakymas: „Sakau jums, jei šitie tylės, akmenys šauks!“ Šią triumfo eisena buvo surengęs pats Dievas. Apie ją kalbėjo pranašas, ir žmogus buvo bejėgis pasipriešinti tam, ką Dievas numatė. Jeigu žmonėms būtų nepavykę vykdyti Jo plano, Jis būtų suteikęs balsą negyviems akmenims, ir jie būtų šlovinimo šūksniais sveikinę Jo Sūnų.

Nutildytiems fariziejams pasitraukus, šimtai balsų ėmė kartoti Zacharijo žodžius: „Didžiai džiūgauk, Siono dukterie, garsiai krykštauk, dukterie Jeruzale! Štai pas tavo ateina tavo Karalius, Jis išaukštintas ir pergalingas, Jis nuolankus ir joja ant asilo, ant asiliuko, asilės jauniklio.“

Kai eisena pasiekė kalvos viršūnę ir buvo besileidžianti į miestą, Jėzus sustojo, o kartu su Juo ir daugybė žmonių. Priešais juos besileidžiančios saulės spinduliuose maudėsi šlovingoji Jeruzalė. Visų akis patraukė šventykla. Ji buvo didingai iškilusi virš visų kitų pastatų ir tarsi rodė į dangų, nukreipdama žmones pas vienintelį ir gyvą Dievą. Ši šventykla nuo seno buvo žydų tautos pasididžiavimas ir šlovė. Jos didybė buvo pakerėjusi ir romėnus. Romėnų paskirtasis karalius kartu su žydais ėmėsi ją atstatyti ir išpuošti, o Romos imperatorius praturtino ją savo dovanomis. Savo tvirtumu, turtais ir didybe ji buvo vienas iš pasaulio stebuklų.

Vakarop krypstanti saulė, parausvindama ir paaüksindama dangų, prašmatniai apšvietė tyro balto marmuro šventyklos sienas bei sutvisko jos auksiniuose bokštuose. Nuo kalvos viršūnės, kur stovėjo Jėzus su savo sekėjais, ji atrodė kaip masyvus sniego statinys su aukso smailėmis. Prie šventyklos durų geriausių meistrų rankomis buvo padarytas aukso ir sidabro vynmedis su žaliais lapais bei didžiulėmis uogų kekėmis. Ši puošmena simbolizavo Izraelį, kaip klesintį vynmedį. Auksas, sidabras ir gyva žalia spalva buvo suderinti itin skoninčiai bei įmantriai. Vynmedis grakščiai vijosi aplink baltas, blizgančias kolonas, spindinčiais ūseliais kabindamasis už jų aukso ornamentų. Besileidžiančios saulės didybėje jis švytėjo kaip iš dangaus nužengusi šlovė.

Jėzus ir nuščiuvusi minia, pakerėta atsivėrusio grožio, žvelgė į tą reginį. Visų akys nukrypo į Gelbėtoją – žmonės tikėjosi Jo veide išvysti susižavėjimą, kuri

patys jautė. Tačiau Jį gaubė liūdesys. Jie nustebo ir nusivylė, matydami Jo akyse ašaras, Jo kūną linguojantį kaip nendrę audroje, ir girdėdami sielvarto dejonę iš Jo virpančių lūpų. O, koks tai buvo reginys angelams! Jų mylimas Vadas plūsta kančios ašaromis! Koks tai buvo reginys patenkintai miniai, kuri triumfo šūksniais ir mojuojamomis palmių šakelėmis atlydėjo Jį į šlovingąjį miestą, kurį tikėjosi, kad Jis valdys! Jėzus verkė ir prie Lozoriaus kapo, bet tai buvo dieviška širdgėla užjaučiant sielvartaujančius žmones. O šis netikėtas liūdesys buvo it dejonės gaida milžiniškame triumfo chore. Džiaugsmo siautuly, kai visi atidavinėjo Jam pagarbą, Izraelio Karalius verkė; tai buvo ne tylios palaimos ašaros, o nesuvaldomos kančios ašaros ir dejonės. Minią staiga apėmė liūdesys. Pergalingi šūksniai nuščiuvo. Daugelis pravirko iš jiems nesuvokiamos širdgėlos.

Jėzus raudėjo ne dėl to, kad žinojo, kokios kančios Jo laukia. Priešais Jį buvo Getsemanės sodas, kur veikiai Jį turėjo apgaubti didžiulės tamsos siaubas. Buvo matyti ir Avių vartai, per kuriuos šimtus metų buvo genami aukoti skirti gyvuliai. Greitai šie vartai atsivers Jam, didžiajam Provaizdžiui, kurio auką už pasaulio nuodėmes simbolizavo visos anos aukos. Netoliese buvo Golgota, Jo artėjančios agonijos vieta. Vis dėlto ne dėl šių Jo žiaurią mirtį primenančių dalykų Atpirkėjas verkė ir dejavo dvasios kančiose. Tai nebuvo sielvartas dėl savęs. Mintys apie savo kančias nebaugino šios kilnios, pasiaukojančios sielos. Jėzaus širdį pervėrė Jeruzalės reginys – Jeruzalės, kuri atstūmė Dievo Sūnų ir paniekino Jo meilę, kuri nesileido įtikinama Jo galingų stebuklų ir buvo pasirengusi atimti Jo gyvybę. Jis matė, kokia ji kalta atstūmusi savo Atpirkėją ir kokia galėjo būti, jei būtų priėmusi Tą, kuris vienintelis galėjo išgydyti jos žaizdas. Jis atėjo jos išgelbėti; kaip galėjo palikti ją likimo valiai?

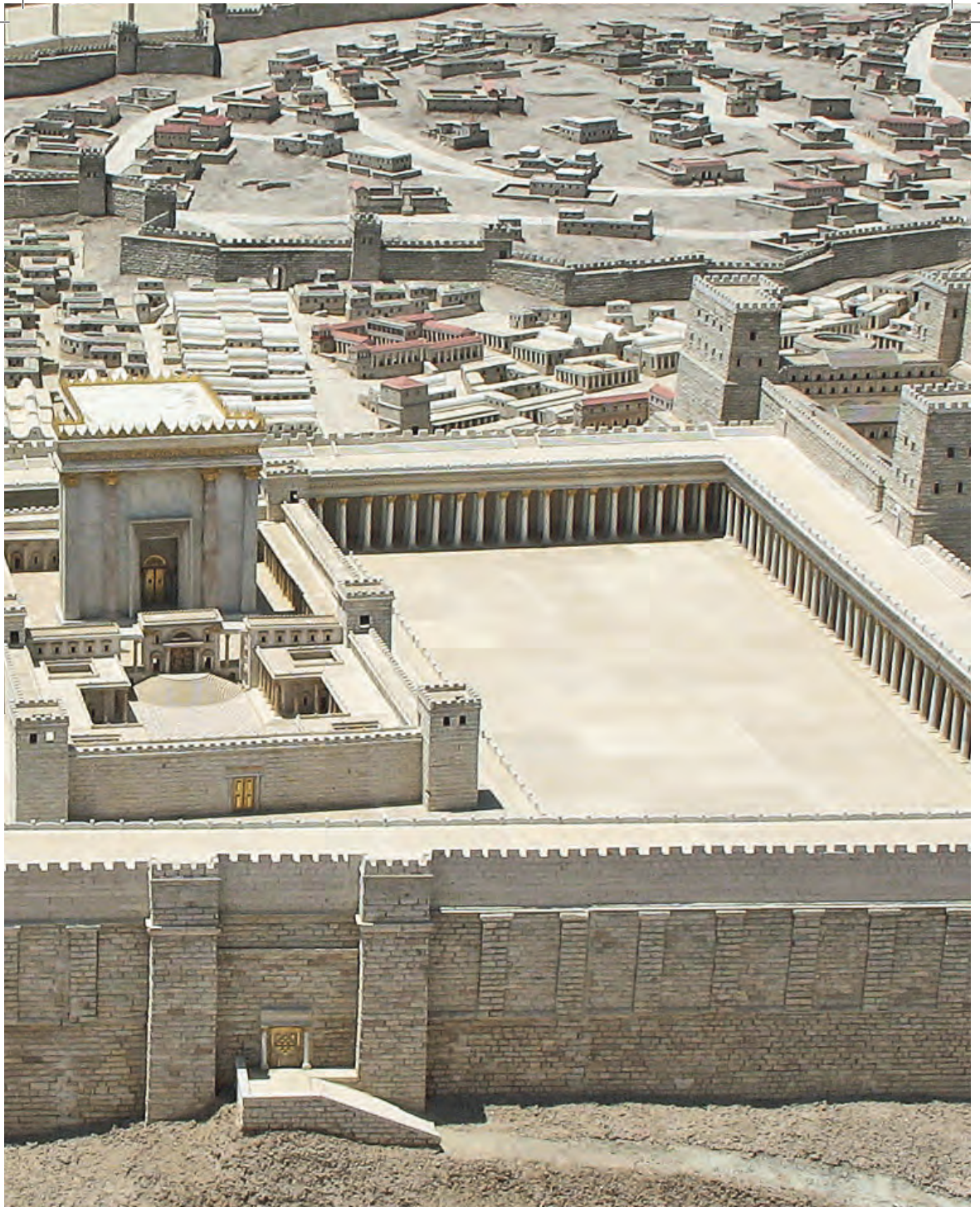

Pasaulis dar nebuvo regėjęs tokios triumfo eisenos. Ji nebuvo panaši į garsiųjų žemės užkariautojų. Čia nebuvo nei nusiminusių belaisvių, nei karo trofėjų. Tačiau Gelbėtoją supo šlovingi Jo meilės triūsai dėl nuodėmingo žmogaus trofėjai. Tiesa, būta ir belaisvių – tų, kuriuos Jis atgavo iš šėtono valdžios, meldamas Dievą juos išlaisvinti. Priekyje ėjo aklieji, kuriems Jis grąžino regėjimą. Nebyliai atsirišusiais liežuviais užvis garsiau šaukė: „Osana!“

Izraelis buvo išrinktoji tauta; jų šventykloje apsigyveno Dievas; ji buvo aukšta ir graži, „visos žemės džiaugsmas“ (Psalmė 48, 3). Ji liudijo apie daugiau kaip tūkstantį metų trunkančią Kristaus globą bei švelnią meilę, su kuria tėvas augina savo vienintelį vaiką. Šioje šventykloje pranašai išsakė savo svarbius perspėjimus. Čia lingavo degantys smilkytuvai bei smilkalai, ir, sumišę su žmonių maldomis, kilo

Kai eisena pasiekė kalvos viršūnę ir buvo besileidžianti į miestą, Jėzus sustojo, o kartu su Juo ir daugybė žmonių. Priešais juos besileidžiančios saulės spinduliuose maudėsi šlovingoji Jeruzalė. Visų akys patraukė šventykla. Nuščiuvusi minia, pakerėta atsivėrusio grožio, žvelgė į tą reginį. Visų akys nukrypo į Gelbėtoją – žmonės tikėjosi Jo veide išvysti susižavėjimą, kurį patys jautė. Tačiau Jį gaubė liūdesys. Jie nustebo ir nusivylė, matydami Jo akyse ašaras, Jo kūną linguojantį kaip nendrę audroje, ir girdėdami sielvarto dejonę iš Jo virpančių lūpų. Jėzus pakėlė ranką – tą, kuria taip dažnai laimino ligonius ir kenčiančiuosius, – ir mostelėjęs ją į pasmerktą miestą, iš sielvarto trūkčiojančiu balsu sušuko: „O kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę!“

Erodo šventyklos maketas. Nuotr.: Ariely

pas Dievą. Čia plūdo gyvulių kraujas, simbolizuojantis Kristaus kraują. Čia Jehova apreiškė savo šlovę virš malonės sosto. Čia tarnavo kunigai, ir per amžius vyko iškilmingos simbolinės apeigos. Tačiau visa tai turėjo baigtis.

Jėzus pakėlė ranką – tą, kuria taip dažnai laimino ligonius ir kenčiančiuosius, – ir mostelėjęs ją į pasmerktą miestą, iš sielvarto trūkčiojančiu balsu sušuko: „O kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę!“ Čia Gelbėtojas nutilo ir neišsakė to, kokiojo padėty būtų Jeruzalė, jeigu būtų priėmusi Dievo siūlomą pagalbą – Jo mylimo Sūnaus dovaną. Jeigu Jeruzalė būtų žinojusi tai, ką privalėjo žinoti, ir priėmusi Dangaus siųstą šviesą, ji būtų didžiavusis savo klestėjimu kaip karalystė karalienė, laisva Dievo duotojoje stiprybėje. Prie jos vartų nestovėtų ginkluoti kareiviai, ir romėnų vėliavos neplazdėtų nuo jos sienų. Šlovingas likimas galėjo palaiminti Jeruzalę, jeigu ji būtų priėmusi savo Atpirkėją – dovaną, Dievo Sūnų. Jėzus matė, kad ji per Jį galėjo būti išgydyta nuo sunkios ligos, išlaisvinta iš vergijos ir sustiprinta kaip galinga žemės sostinė. Nuo jos sienų taikos balandis būtų skridęs į visas tautas. Ji būtų buvusi pasaulio šlovės diadema.

Bet štai šviesus paveikslas, kokia būtų galėjusi būti Jeruzalė, Išgelbėtojo akyse išblėsta. Jis supranta, kad dabar ją sleigia romėnų jungas, Dievo rūstybė, ir ji pasmerkta Jo bausmei. Jis atnaujina savo nutrūkusios raudos giją: „Deja, tai paslėpta nuo tavo akių. Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls iš visų pusių ir suspaus tave; jie parbłkš ant žemės tave ir tavo vaikus su tavimi ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto.“

Kristus atėjo, kad išgelbėtų Jeruzalę su jos vaikais, tačiau fariziejų išdidumas, veidmainystė, pavydas ir pyktis sutrukdė Jam pasiekti savo tikslą. Jėzus žinojo, kokios siaubingos negandos

užgrius pasmerktą miestą. Jis regėjo Jeruzalę apsuptą kariuomenių, apgultus gyventojus badaujančius ir mirštančius, matė, kaip motinos minta savo mirusių vaikų kūnais, kaip tėvai ir vaikai atiminėja vieni iš kitų paskutinį maisto kąsnelį, kaip bado gniaužtai užsmaugia švelnius jausmus. Jis regėjo, kaip žydai per savo kietasprandiškumą atstūmę Jo siūlomą išgelbėjimą, atsisakys paklusti ir įsiveržusioms kariuomenėms. Jis regėjo Golgotą, ant kurios turėjo būti iškeltas, ir gausybę kryžių joje – kaip miško medžių. Jis matė kankinamus ir nukryžiuotus žmones, nusiaubtus gražius rūmus, sugriautą šventyklą, iš kurios masyvių sienų neliks akmens ant akmens, o visą miestą sulygintą su žemėmis. Suprantama, kodėl Išgelbėtojas raudėjo, regėdamas tokius siaubingus vaizdus.

Jeruzalė buvo Jo globojamas kūdikis, ir kaip švelnus tėvas liūdi dėl nuklydusio sūnaus, taip Jėzus verkė dėl mylimo miesto. Kaip Aš galiu tave palikti? Kaip galiu matyti tave niokojamą? Nejaugi turiu tau leisti pripildyti nedorumo saiką? Viena siela tokia vertinga, kad palyginti su ja nieko verti ištisi pasauliai, o dabar turėjo žūti visa tauta. Kai danguje nebeliks sparčiai vakarop riedančios saulės, Jeruzalei tekusi malonės diena bus baigta. Eisenai sustojus ant Alyvų kalno, miestui dar nebuvo vėlu atgailauti. Gailestingumo angelas jau buvo išskleidęs sparnus nužengti nuo aukso sosto ir įvykdyti teisingumą bei sparčiai artėjančią teisumą. Bet meilės kupina Kristaus širdis vis dar meldėsi už Jeruzalę, kuri pasityčiojo iš Jo malonės, paniekino Jo perspėjimus ir buvo pasirengusi susitepti rankas Jo krauju. Jeigu tik Jeruzalė atgailautų, dar nebūtų per vėlu. Gal paskutiniams besileidžiančios saulės spinduliams užkliudžius šventyklą, jos bokštus ir bokštečius koks nors gerasis angelas atves ją į Gelbėtojo meilę ir apsaugos nuo siaubingos lemties? Gražusis ir nuodėmingasis

mieste, užmėtęs akmenimis pranašus, atstūmęs Dievo Sūnų, per savo neatgalavimą susirakinęs vergijos grandinėmis, tavo malonės diena jau kone baigėsi!

Tačiau Dievo Dvasia vėlgi prabilo Jeruzalei. Dienai nepasibaigus, Kristus gavo dar vieną liudijimą. Pasigirdo balsas, atsiliepiantis į pranašiškos praeities kvietimą. Jeigu Jeruzalė išgirs šį šauksmą, jei priims Gelbėtoją, kuris žengia per jos vartus, ji dar gali būti išgelbėta.

Jeruzalės valdininkus pasiekė žinia, kad lydimas gausios minios į miestą atkeliauja Jėzus. Tačiau jie neapsidžiaugė Dievo Sūnumi. Jie išėjo pasitikti Jo iš baimės, tikėdamiesi išsklaidyti minią. Eisenai leidžiantis nuo Alyvų kalno, valdininkai pastoję jai kelią. Jie pasidomėjo, kodėl jie taip džiaugiasi. Jiems paklausus: „Kas tai?“, mokiniai, kupini įkvėpimo dvasios, atsakė. Jie iškalbingai pakartojo pranašystes apie Kristų:

Adomas jums atsakys, kad tai moters ainis, kuris sutriuškins žalčiui (gyvatei) galvą.

Paklauskite Abraomo, ir jis jums paliudys, kad tai „Salemo karalius Melchizedekas“, Ramybės Karalius (*Pradžios 14, 18*).

Jokūbas jums atsakys, kad Jis – Su-taikintojas iš Judo giminės.

Izaijas pasakys: „Emanuelis“, „Nuostabusis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis.“ (*Izaijo 7, 14; 9, 5*)

Jeremijas atsakys, kad Jis – Dovydo Palikuonis, „Viešpats mūsų teisumas“ (*Jeremijo 23, 6*).

Danielius atsakys, kad Jis Mesijas.

Ozėjas atsakys, kad Jis „Viešpats, Galybių Dievas, Viešpats yra Jo vardas“ (*Ozėjo 12, 6*).

Jonas Krikštytojas atsakys: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę.“ (*Jono 1, 29*)

Didysis Jehova nuo savo sosto paskelbs: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus.“ (*Mato 3, 17*)

Mes, Jo mokiniai, išpažįstame, kad Jis – Jėzus, Mesijas, gyvybės Kunigaikštis, pasaulio Atpirkėjas.

O tamsos galių kunigaikštis pripažįsta Jį sakydamas: „Aš žinau, kas tu esi: Dievo šventasis!“ (*Morkaus 1, 24*)

PASMERKTOJI TAUTA

*Šis skyrius pagrįstas Mato 21, 17–19;
Morkaus 11, 11–14. 20–21*

PER GALINGAS KRISTAUS išgyjimas į Jeruzalę tik miglotai pranašavo Jo galingą ir šlovingą antrąjį atėjimą su dangaus debesimis, apsuptą triumfuojančių angelų ir džiūgaujančių šventųjų. Tuomet išsipildys Kristaus žodžiai kunigams ir fariziejams: „Nuo dabar jūs Manęs nebematysite, kol natarsite: ‘Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardul!’“ (Mato 23, 39) Toji paskutinio triumfo diena pranašiška regėjime buvo parodyta Zacharijui; jis išvydo ir kas laukia tų, kurie atstūmė pirmą kartą atėjusį Kristų: „Žvelgdami į Tą, kurį pervėrė, jie raudos, kaip raudama vienturčio vaiko, ir sielvartaus, kaip sielvartaujama pirmagimio sūnaus.“ (Zacharijo 12, 10) Šią sceną regėjo Kristus, žvelgdamas į miestą ir jį apraudodamas. Laikiname Jeruzalės sugriovime Jis išvelgė galutinį sunaikinimą žmonių, kurie susitaps Dievo Sūnaus krauju.

Mokiniai matė žydų neapykantą Kristui, bet dar nesuprato, kur ji nuves. Jie dar nesuvokė tikrosios Izraelio padėties ir nenutuokė, kokie išbandymai teks Jeruzalei. Kristus jiems tai atskleidė, duodamas svarbią pamoką.

Paskutinis kreipimasis į Jeruzalę nuėjo perniek. Kunigai ir vyresnieji girdėjo minios artkojamą seną pranašystę, atsakančią į klausimą: „Kas tai?“, bet nepriėmė jos kaip įkvėpimo balso. Iš pykčio ir nuostabos jie mėgino nutildyti žmones. Minioje buvo romėnų pareigūnų, ir jiems Jėzaus priešai apšmeižė Jį kaip maišto organizatorių. Jie melavo, kad Jis ketina užimti šventyklą ir karaliauti Jeruzalėje.

Tačiau ramus Jėzaus balsas akimirksniui nutildė triukšmingą minią – Jis vėl pareiškė atėjęs ne tam, kad įkurtų žemišką karalystę; Jis veikiai išengsis pas savo Tėvą, ir Jo kaltintojai nebematys Jo ligi pat Jo šlovingojo sugrįžimo. Tada jie Jį pripažins, bet jau bus per vėlu, kad būtų išgelbėti. Šiuos žodžius Jėzus ištare su liūdesiu ir galia. Romėnų pareigūnai buvo nutildyti. Jų širdys, nors dieviškoji įtaka jiems buvo svetima, liko sujaudintos kaip niekada anksčiau. Ramiam, rimtam Jėzaus veide jie išvelgė meilę, geranoriškumą ir tylų orumą. Juos sujaudino jiems nesuvestas gailestingumas. Užtuot suėmę Jėzų, jie labiau buvo linkę atiduoti Jam pagarbą. Atsigręžę į kunigus ir vyresniuosius, jie apkaltino juos keliant sumaištį. Šie vyresnieji, nusivylę ir sugniuždyti, skųsdamiesi gręžėsi į žmones ir piktaite diskutavo tarpusavyje.

To metu Jėzus nepastebėtas nuėjo į šventyklą. Ten buvo ramu, nes visų dėmesį buvo sutelkę įvykiai ant Alyvų kalno. Kurį laiką Jėzus, liūdnamas, pabuvo šventykloje. Paskui su mokiniais grįžo į Betaniją. Žmonės ieškojo Jo, kad pasodintų į sostą, bet neberado.

Visą naktį Jėzus meldėsi, o ryte vėl atėjo į šventyklą. Pakeliui Jis praėjo figmedžių sodą. Jis buvo alkanas ir „pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį, Jis priėjo pažiūrėti, gal ką ant jo ras. Tačiau, atėjęs prie medžio, Jis nerado nieko, tik tai lapus, nes buvo dar ne figų metas“. Išskyrus kai kurias vietas, dar buvo ne laikas figoms sunokti. Apie Jeruzalės

Kunigai ir vyresnieji girdėjo minios atkartojamą seną pranašystę, atsakančią į klausimą: „Kas tai?“, bet nepriėmė jos kaip Įkvėpimo balso. Iš pykčio ir nuostabos jie mėgino nutildyti žmones. Minioje buvo romėnų pareigūnų, ir jiems Jėzaus priešai apšmeižė Jį kaip maišto organizatorių. Jie melavo, kad Jis ketina užimti šventyklą ir karaliauti Jeruzalėje. Tačiau ramus Jėzaus balsas akimirksniui nutildė triukšmingą minią – Jis vėl pareiškė atėjęs ne tam, kad įkurtų žemišką karalystę; Jis veikiai įžengsias pas savo Tėvą, ir Jo kaltintojai nebematys Jo ligi pat Jo šlovingojo sugrįžimo

aukštumas ištis buvo galima sakyti: „Buvo dar ne figų metas.“ Tačiau tame sode, į kurį užsuko Jėzus, vienas medis, atrodė, pralenkė visus kitus. Jis jau buvo

sulapojęs. Ant figmedžių prieš išsiskleidžiant lapams pasirodo vaisiai. Todėl šis sulapojęs medis žadėjo puikių vaisių. Tačiau jo išvaizda buvo apgaulinga.

Panaršęs tarp jo šakų nuo žemiausių iki aukščiausių, Jėzus „nerado nieko, tiktai lapus“. Masę apgaulingų lapų, ir viskas.

Kristus prakeikė tą figmedį: „Tegul per amžius niekas nebevalgys tavo vaisiaus!“ Kitą rytą, kai Išgelbėtojas su mokiniais vėl ėjo į miestą, jų dėmesį atkreipė nudžiūvusios šakos ir krentantys lapai. Petras pasakė: „Rabi, štai figmedis, kuri Tu prakeikei, nudžiūvo.“

Tai, kad Kristus prakeikė figmedį, apstulbino mokinius. Jiems tai atrodė taip nepanašu į Jo elgesį bei darbus. Jie dažnai buvo girdėję Jį sakant, kad Jis atėjo ne pasmerkti pasaulio, o jį išgelbėti. Jie prisiminė Jo žodžius: „Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių gyvybių, o gelbėti.“ (*Luko 9, 56*) Jėzaus nuostabūs darbai visada ne naikino, o gailino. Ligi tol mokiniai pažinojo Jį kaip Gaivintoją, Gydytoją. Taigi šis poelgis buvo kitoks. „Kodėl?“ – klausinėjo jie.

Dievui „malonu būti gailestingam.“ „Kaip Aš gyvas, – tai Viešpaties Dievo žodis, – nenoriu, kad nedorėlis mirtų.“ (*Michėjo 7, 18; Ezechielio 33, 11*) Jam naikinti ir skelbti nuosprendį – „neįprastas darbas“ (*Izaijo 28, 21*). Tačiau iš savo gailestingumo ir meilės Jis pakelia šydą nuo ateities ir parodo žmonėms nuodėmės prakeikimo pasekmes.

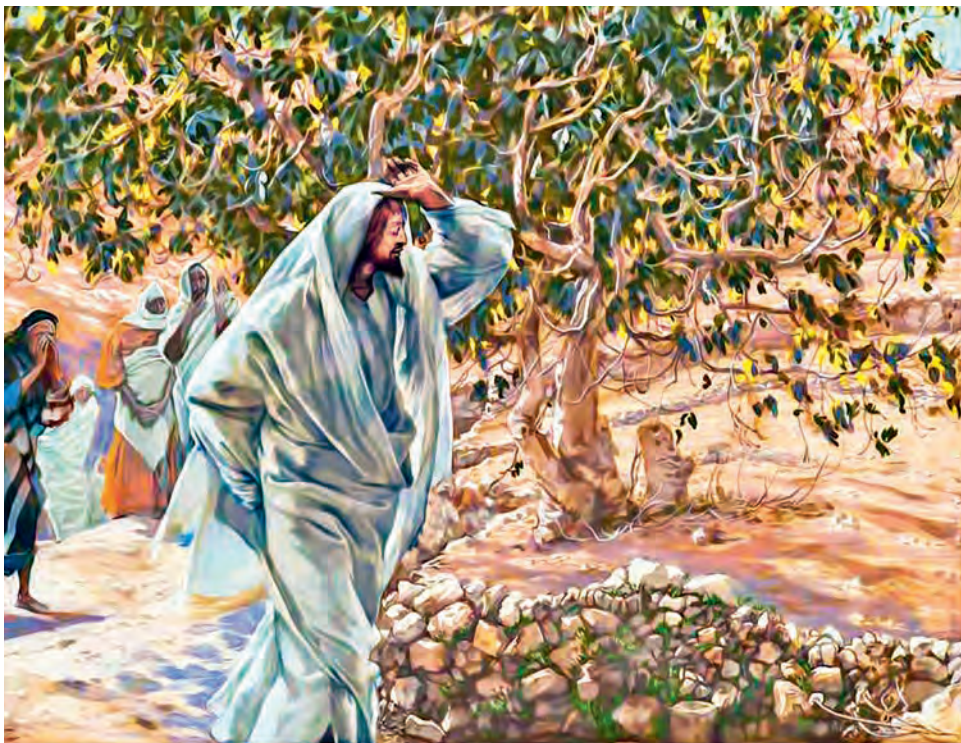
Figmedžio prakeikimas pasitarnavo kaip palyginimas. Tas bevaisis medis, Kristui į veidą kišantis savo apgaulingus lapus, simbolizavo žydų tautą. Išgelbėtojas norėjo, kad Jo mokiniai suprastų Izraelio likimo priežastis ir neatšaukiamumą. Todėl Jis suteikė medžiui dorovines savybes ir per jį parodė dieviškąją tiesą. Žydai išsiskyrė iš visų tautų, nes išpažino vienybę su Dievu. Jie susilaukė ypatingos Jo malonės ir pretendavo būti teisesni už visus kitus žmones. Tačiau juos sugadino meilė pasauliui ir naudos vaikymasis. Jie gyrėsi savo pažinimu, bet nežinojo Dievo reikalavimų ir buvo kupini veidmainystės. Kaip tas bevaisis medis, jie skleidė savo apgaulingas šakas, iš pažiūros tokias vešlias

ir gražias akiai, bet nedavė jokio vaisiaus, „tiktai lapus“. Žydų religija su savo didinga šventykla, šventais aukurais, tituluotais kunigais ir išpūdingomis apeigomis išoriškai tikrai buvo patraukli, bet stokojo nuolankumo, meilės ir geranoriškumo.

Visi medžiai figmedžių sode buvo be vaisių; tačiau medžiai be lapų nieko nežadėjo, taigi ir nenuvylė. Šie medžiai simbolizavo pagonis. Jie buvo tokie pat skurdžiai, kaip ir pamaldieji žydai; bet jie nesisakė tarnaujantys Dievui. Jie nesigyrė esantys dievobaimingi. Kristaus žodžiams ir darbams jie buvo akli. Jų atžvilgiu figų metas dar nebuvo atėjęs. Jie vis dar laukė dienos, kuri atneš jiems šviesą ir viltį. O žydai, labiau palaiminti Dievo, buvo atsakingi už savo piktnaudžiavimą šiomis dovanomis. Privilegijos, kuriomis jie gyrėsi, tik padidino jų kaltę.

Jėzus atėjo prie figmedžio alkanas, ieškodamas maisto. Toks pat Jis atėjo ir į Izraelį, trokšdamas rasti juose teismo vaisių. Jis apipylė juos savo dovanomis, kad jie galėtų duoti vaisių ir laiminti pasaulį. Jiems buvo suteiktos visos galimybės ir privilegijos, o sugrįždamas Jis tikėjosi jų palankumo ir bendradarbiavimo Jo malonės darbe. Jis norėjo matyti juose pasiaukojimą ir užuojautą, uolumą dėl Dievo ir karštą sielos troškimą gelbėti savo artimus. Jeigu jie būtų laikęsi Dievo Įstatymo, jie būtų darę tą patį nesavanaudišką darbą, kaip ir Kristus. Tačiau meilę Dievui ir žmogui išdildė išdidumas ir pasitenkinimas savimi.

Atsisakydami patarnauti kitiems, jie pražudė save. Jie nedalijo pasauliui Dievo jiems patikėtųjų tiesos lobį. Bevaisyje medyje izraelitai galėjo lobįvelgti ir savo nuodėmes, ir bausmę už jas. Išgelbėtojo prakeiktas ir nuvytęs bei nunykęs, nudžiūvęs nuo pat šaknų, figmedis liudijo, kas ištiks žydų tautą, kai ji neteks Dievo malonės. Nesidalydami palaiminimais, žmonės patys jų neteks. Viešpats pasakė: „Sunaikinsiu tave, Izraeli!“ (*Ozėjo 13, 9*)

Palyginimas apie figmedį, išsakytas prieš Kristui apsilankant Jeruzalėje, tiesiogiai susijęs su Jo pamoka, kurią Jis davė prakeikdamas bevaisį medį. Palyginime apie bevaisį figmedį sodininkas prašė: „Palik jį dar šiais metais; aš jį apkasiu ir patrėšiu. Rasi jis dar duos vaisių. O jei ne, tada jį iškirsdinsi.“ Medžiu buvo papildomai rūpinamasi. Jis gavo viską, ko reikia, vis dėlto vaisių nedavė, ir niekas negalėjo jo apsaugoti nuo sunaikinimo. Palyginime apie sodininko darbo rezultatą nekalbama. Jis priklausė nuo žmonių, kuriems buvo pasakyti Kristaus žodžiai. Juos simbolizavo bevaisis medis, ir jiems patiems buvo palikta nuspręsti, koks bus jų likimas.

Šis perspėjimas skirtas visiems laikams. Kristaus poelgis prakeikiant medį, kurį Jis sukūrė savo paties galia, pasitarnauja kaip perspėjimas visoms Bažnyčioms ir visiems krikščionims. Niekas negali manyti, kad gyvena pagal Dievo Įstatymą, jei netarnauja kitiems. Tačiau netrūksta tokių, kurie negyvena Kristaus gailestingo, nesavanaudiško gyvenimo. Kai kurie, laikantys save puikiais krikščionimis, net nesupranta, ką reiškia tarnauti Dievui. Jų planai ir rūpesčiai nukreipti į tik tai,

kad įtikytų sau. Jie daro tik tai, kas naudinga jiems. Jie vertina tik taip praleistą laiką, kuris davė jiems naudos. Tai yra jų tikslas visuose gyvenimo reikaluose. Jie tarnauja ne kitiems, o sau. Dievas sukūrė juos gyventi pasaulyje, kuriame jie turi nesavanaudiškai tarnauti. Jis nori, kad krikščionys padėtų savo artimui visais įmanomais būdais. Tačiau jų „aš“ toks didelis, kad daugiau jie nieko ir nemato. Žmonijos vargai jų nejaudina. Šitaip gyvenantys yra kaip tas figmedis, kuris daug žadėjo, bet buvo bevaisis. Jie

laikosi maldingumo formų, bet neatgailauja ir netiki. Jie išpažįsta gerbiantys Dievo Įstatymą, bet stokoja klusnumo. Jie kalba, bet nedaro. Nuosprendžiu, paskelbtu figmedžiui, Kristus parodė, koks bjaurus Jo akyse šis tuščias apsimetinėjimas. Jis skelbia, jog atviras nusidėjėlis yra ne toks kaltas, kaip tas, kuris dedasi tarnaujantis Dievui, bet neduoda vaisių Jo šlovei.

Palyginimas apie figmedį, išsakytas prieš Kristui apsilankant Jeruzalėje, tiesiogiai susijęs su Jo pamoka, kurią Jis davė prakeikdamas bevaisį medį. Palyginime apie bevaisį figmedį sodininkas prašė: „Palik jį dar šiais metais; aš jį apkasiu ir patręšiu. Rasi jis dar duos vaisių. O jei ne, tada jį iškirsdinsi.“ Medžiu buvo papildomai rūpinamasi. Jis gavo viską, ko reikia, vis dėlto vaisių nedavė, ir niekas negalėjo jo apsaugoti nuo sunaikinimo. Palyginime apie sodininko darbo rezultatai nekalbama. Jis priklausė nuo žmonių, kuriems buvo pasakyti Kristaus žodžiai. Juos simbolizavo bevaisis medis, ir jiems patiems buvo palikta nuspręsti, koks bus jų likimas. Jiems buvo suteikti visi Danguos privalumai, tačiau jie nepasinaudojo gausesniais palaiminimais. Kristaus poelgiu prakeikiant medį parodytas rezultatas. Jie patys nulėmė savo likimą.

Daugiau kaip tūkstantį metų žydų tauta piktnaudžiavo Dievo gailestingumu ir šaukėsi Jo teismo. Jie atmetė Jo perspėjimus ir išžudė Jo pranašus. Šiomis nuodėmėmis buvo kalti ir Kristaus laikų žmonės. Toji karta buvo kalta, kad atstūmė jai suteiktas malones ir perspėjimus. Kristaus laikų žmonės susirakino grandinėmis, kurias tauta kaldinosi ištišus amžius.

Kiekviename amžiuje žmonėms suteikiama šviesa ir privilegijos, malonės metas, per kurį jie gali susitaikyti su Dievu. Tačiau ši malonė turi ribas. Gailestingumas gali belstis į žmogaus širdies duris ilgus metus ir būti paniekintas bei atmestas; bet ateina metas,

kai gailestingumas kreipiasi paskutini kartą. Žmogaus širdis taip surambėja, kad nebeatsiliepia į Dievo Dvasios kvietimą. Tuomet nusidėjėlis nustoja girdėti malonų, nuginkluojantį balsą, o priekaištai ir perspėjimai liaunasi.

Ta diena atėjo ir Jeruzalei. Jėzus verkė iš sielvarto dėl pasmerktojo miesto, bet negalėjo jo išlaisvinti. Jis buvo išnaudojęs visus išteklis. Atstūmęs Dievo Dvasios perspėjimus Izraelis atstūmė vienintelį pagalbos būdą. Kitos jėgos, kuri galėtų juos išvaduoti, nebuvo.

Žydų tauta simbolizavo visų laikų žmones, kurie paniekina Bėgalinės Meilės maldavimus. Kristaus ašaros, kai Jis rauduoja dėl Jeruzalės, buvo už visų laikų nuodėmes. Tie, kurie atmeta Dievo Šventosios Dvasios priekaištus ir perspėjimus, Izraeliui paskelbtame nuosprendyje gali išvėgti savo pasmerkimą.

Šioje kartoje daug yra tokių, kurie eina tuo pačiu keliu, kaip netikintys žydai. Jie matė Dievo jėgos apsireiškimą; Šventoji Dvasia kalbėjo jų širdims; tačiau jie laikosi savo netikėjimo ir toliau priešinasi. Dievas siunčia jiems perspėjimus ir priekaištus, bet jie nenori išpažinti savo klaidų ir atstumia Jo žinią bei Jo pasiuntinius. Tos pačios priemonės, kurias Jis panaudoja jiems išgelbėti, tampa jų suklupimo akmeniu.

Nuo tikėjimo atsimetęs Izraelis nekentė Dievo pranašų, nes jie iškeldavo į dienos šviesą jų slapas nuodėmes. Ahabas laikė Eliją savo priešu, nes pranašas ištikimai priekaištavo karaliui už jo slapas nedorėbes. Taip ir šiandien Kristaus tarnas, barantis dėl nuodėmių, pasitinkamas su patyčiomis ir atsikirtinėjimais. Biblijos tiesa, Kristaus religija grumiasi su galinga moralinės nešvaros srove. Nūnai prietarai žmonių širdyse dar stipresni nei Kristaus laikais. Kristus neatitiko žmonių lūkesčių; Jo gyvenimas buvo priekaištas dėl jų nuodėmių, todėl jie Jį atstūmė. Taip ir dabar Dievo Žodžio tiesa neatitinka žmonių elgesio bei įgimtų polinkių, todėl tūkstančiai atmeta jo šviesą. Žmonės,

skatinami šėtono, abejoja Dievo Žodžiu ir nusprendžia vadovautis savo protu. Jie vėrciau renkasi tamsą nei šviesą ir kelia pavojų savo sieloms.

Tie, kurie kabinėjosi prie Kristaus žodžių, rasdavo vis svarbesnių priežasčių priekabiau, kol visiškai nusigrėžė nuo Tiesos ir Gyvybės. Taip yra ir dabar. Dievas nesirengia atsakyti į kiekvieną kūniškos širdies prieštaravimą Jo tiesai. Tiems, kurie nepriima brangių tamsą sklaidančių šviesos spindulių, Dievo Žodžio paslaptys amžinai ir lieka paslaptimis. Tiesa jiems lieka paslėpta. Jie eina kaip akli ir nežino, kad priešaky laukia pražūtis.

Kristus nuo Alyvų kalno žvelgė į pasaulį ir visus laikus; Jo žodžiai skirti kiekvienai širdžiai, kuri neįsiklauso į dieviškojo gailestingumo kreipimąsi. Jo meilės paniekintojau, Jis kreipiasi į tave

šiandien. Tai tu, būtent tu, turi žinoti, kas tarnauja tavo ramybei. Kristus lieja už tave gaudžias ašaras, nes pats dėl savęs tu verkti negali. Tavyje jau pasireiškia tas lemtingas širdies kietumas, kuris pražudė fariziejus. Ir kiekvienas Dievo malonės įrodymas, kiekvienas dieviškosios šviesos spindulys arba ištirpdo ir palenkia sielą, arba įkalina ją beviltiškame neatgailavime.

Kristus numatė, kad Jeruzalė liks užkietėjusi ir neatgailaujanti; tačiau visos kaltės, visos atstumtosios malonės pasekmės buvo prie jos pačios vartų. Taip bus su kiekvienu šiuo keliu einančiu žmogum. Viešpats skelbia: „Sunaikinsiu tave, Izraeli!“ „Girdėk, žeme! Šiai tautai štai siunčiu nelaimę, jų pačių piktų pinklių vaisių, nes jie neklausė Mano žodžių, atmetė Mano Įstatymą.“ (*Ozėjo 13, 9; Jeremijo 6, 19*)

65 SKYRIUS

VĖL APVALYTA ŠVENTYKLA

Šis skyrius pagrįstas Mato 21, 12–16. 23–46;

Morkaus 11, 15–19. 27–33; 12, 1–12;

Luko 19, 45–48; 20, 1–19

SAVO TARNYSTĖS pradžioje Kristus išvaikė iš šventyklos tuos, kurie teršė ją savo nešventais sandėriais; Jo griežtas ir pamaldus elgesys sukėlė siaubą klastingų prekeivių širdyse. Savosios misijos pabaigoje Jis vėl atėjo į šventyklą ir rado ją išniekintą kaip ir anksčiau. Dabar padėtis buvo dar blogesnė. Išoriniame šventyklos kieme buvo laikomi gyvuliai. Galvijų baubimas čia buvo susimaišęs su skambiu monetų žvangėjimu, piktais prekeivių kivirčiais, o tarp jų buvo girdėti ir šventas pamaldas atliekančiųjų balsai. Šventyklos didikai patys buvo išitraukę į pirkimą, pardavimą ir pinigų mainus. Taip visiškai atsidavę savo godumui, Dievo akyse jie buvo ne geresni už vagis.

Kunigai ir vyresnieji jau menkai tesuprato, koks svarbus yra darbas, kurį jie turi atlikti. Per kiekvienas žydų Velykas ir Palapinių šventę buvo nužudoma tūkstančiai gyvulių; kunigai surinkdavo jų kraują ir išpildavo ant aukuro. Žydai buvo taip pripratę regėti kraujo aukas, jog kone užmiršo tą faktą, kad visas šis gyvulių kraujo praliejimas reikalingas dėl nuodėmės. Jie nesuapratė, kad jis simbolizuoja brangaus Dievo Sūnaus kraują, kuris turės būti pralietas už pasaulio gyvybę, ir kad aukojančių žmonių žvilgsniai turi krypti į nukryžiuotą Atpirkėją.

Jėzus žvelgė į nekaltas aukas ir matė, kiek daug žmonių žydai pritraukia šiais kruvinais ir žiauriais vaizdais. Užuot

nuolankiai atgailavę dėl nuodėmių, jie vis daugiau aukėjo gyvulių, tarsi tas nenuoširdus tarnavimas galėtų pagerbti Dievą. Savanaudiškumas ir godumas buvo užkietinęs kunigų ir vyresniųjų širdis. Simbolius, liudijančius apie Dievo Avinėlių, jie buvo pavertę būdais pasipelninti. Taip žmonių akyse apeiginio aukojimo pamaldų šventumas didžia dalimi buvo sugriautas. Jėzų apėmė pasipiktinimas; Jis žinojo, kad Jo kraują, kuris veikiai turėjo būti pralietas už pasaulio nuodėmes, kunigai ir vyresnieji taip pat menkai tevertins, kaip ir nuolat besiliejančių gyvulių kraują.

Prieš tokį elgesį Kristus buvo pasisakęs per pranašus. Samuelis kalbėjo: „Argi tiek pat džiugina Viešpatį deginamosios aukos ir kruvinos aukos, kiek klusnumas Viešpaties balsui? Tikrai klusnumas geriau už kruviną auką ir atsidavimas – už avinų taukus.“ Izaijas, pranašiškaime regėjime matydamas žydų atsimetimą, kreipėsi į juos, kaip į Sodomos ir Gomoros valdovus: „Klausykitės Viešpaties žodžio, Sodomos valdovai, išgirskite, ko mūsų Dievas moko, Gomoros žmonės! ‘Negi Man reikia jūsų aukų gausybės?’ – sako Viešpats. – Man jau įgriso jūsų deginami avinai ir penimų versių taukai; neteikia Man malonumo jaučių, avių ir ožių kraujas. Kai ateinate pamatyti Mano veido, ar to kas prašo iš jūsų?’ ‘Nusiplaukite ir būkite švarūs! Pašalinkite savo darbų blogį Man iš akių, liaukitės darę pikta,

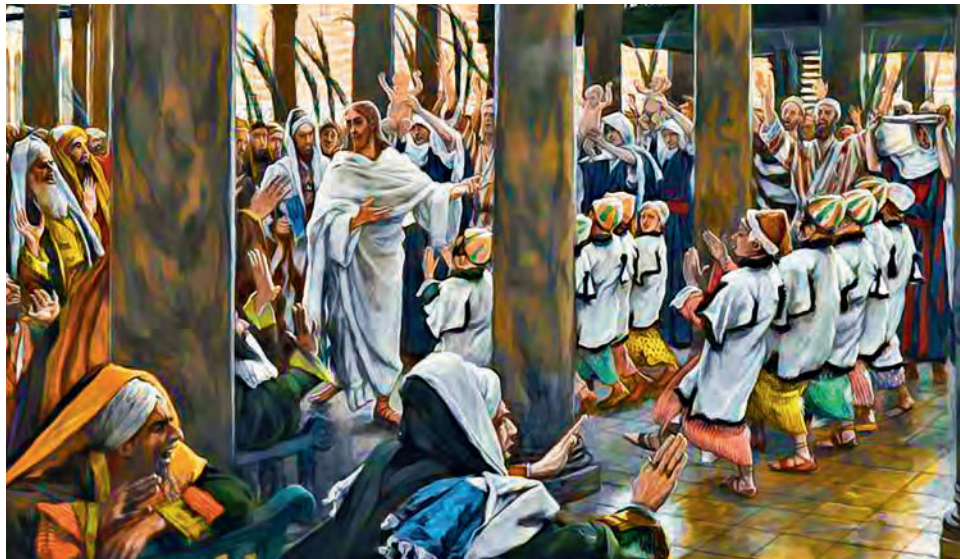

„Ir jie ateina į Jeruzalę. Įėjęs į šventyklą, Jėzus ėmė varyti laukan parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis išvertė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus ir neleido nešti rakandų per šventyklą.“ (Morkaus 11, 15–16)

mokykitės daryti gera. Atsidėkite teisingumui, padėkite engiamajam, užstokite našlaitį, ginkite našlės bylą.“ (1 Samuelio 15, 22; Izaijo 1, 10–12. 16–17)

Tas, kuris pats liudijo per pranašus, dabar paskutinįsyk pakartojo perspėjimą. Pranašystė išsipildė – tauta paskelbė Jėzų Izraelio karaliumi. Jis priėmė jų pagarbą ir karaliaus tarnystę. Kaip karalius Jis ir turėjo veikti. Jis žinojo, kad Jo pastangos pakeisti pagedusią kunigiją nulis perniek, bet vis dėlto turėjo atlikti savo darbą – netikintiesiems turėjo būti pateikti Jo dieviškosios misijos įrodymai.

Jėzus skvarbiu žvilgsniu dar kartą aprėpė išniekintą šventyklos kiemą. Visų akys nukrypo į Jį. Kunigas ir vyresnysis, fariziejus ir pagonis apstulbęs ir apimtas pagarbios baimės spoksojo į Tą, kuris stovėjo priešais juos su dangaus Karaliaus didybe. Pro žmogiškumą švytintis dieviškumas suteikė Kristui tokio prakilnumo ir šlovės, kokios Jis dar niekada nebuvo apreiškęs. Stovintieji arčiausiai Jo atsitraukė kuo toliau – kiek tik leido minia. Šalia Gelbėtojo liko tik keli Jo mokiniai. Nuščiuvo visi garsai. Spengianti tylą atrodė nepakenčiama.

Jie aiškino žmonėms, kad vaikai ir džiaugsmo šūksniai išniekina Dievo namus. Pastebėję, kad jų žodžiai žmonėms įspūdžio nedaro, jie kreipėsi į Kristų: „Ar girdi, ką jie sako?“ Jėzus atsiliepė: „Girdžiu. Argi niekada nesate skaitę: ‘Iš vaikų ir kūdikių lūpų parengei sau gyrių?’“ Pranašystė liudijo, kad Kristus bus paskelbtas karaliumi, ir tas žodis turėjo išsipildyti. Izraelio kunigai ir vyresnieji atsisakė Jį pašlovinti, todėl Dievas paskatino Jo liudytojai būti vaikus.

Kristus prakalbo su galia, kuri sujudino žmones kaip galinga audra: „Parašyta: ‘Mano Namai vadinsis maldos namai’, o jūs pavertėte juos plėšikų lindyne!“ Jo balsas skambėjo šventykloje kaip trimittas. Nepasitenkinimas Jo veide priminė visa naikinančią ugnį. Jis valdingai įsakė: „Pasiimkite visa tai iš čia.“ (žr. Jono 2, 16)

Prieš trejus metus šventyklos vyresnieji jau buvo gėdingai bėgę Jėzui įsakius. Nuo tada jie patys stebėjosi savo išgaščiu ir besalygišku klusnumu šiam vienam kukliam Žmogui. Jiems atrodė, jog taip negarbingai jie niekada nebenušizėmėms. Tačiau dabar jie nustėro dar labiau ir dar labiau suskubo vykdyti Jo įsakymą. Niekas neišdrįso suabejoti Jo autoritetu. Kunigai ir prekeiviai spruko Jam iš akių, priešais save varydamiesi galvijus.

Pakeliui iš šventyklos jie sutiko minią, kuri atėjusi su savo ligoniais klausinėjo,

kur yra Didysis Gydytojas. Bėgančiųjų pasakojimas kai kuriuos iš jų paskatino apsigręžti. Jie bijojo sutikti tokį galingą Žmogų, kuris vien žvilgsniu privertė kunigus ir vyresniuosius bėgti. Vis dėlto daugelis brovėsi pro skubančią minią, trokšdami pasiekti Tą, kuris buvo jų vienintelė viltis. Daugeliui pabėgus iš šventyklos, nemažai ir pasiliko. Dabar prie jų prisijungė naujai atėjusieji. Šventyklos kiemas vėl buvo pilnas ligonių bei mirštančiųjų, ir Jėzus vėl jiems patarnavo.

Po kurio laiko kunigai ir vyresnieji išdrįso grįžti į šventyklą.

Išsisklaidžius panikai, juos apėmė nerimas – kokie bus tolimesni Jėzaus veiksmai? Tikriausiai Jis užims Dovydo sostą. Tylutėliai grįždami į šventyklą jie girdėjo vyrų, moterų ir vaikų balsus, šlovinančius Dievą. Įėję jie sustojo pakerėti nuostabaus reginio. Jie išvydo ligonius išgydytus, akluosius praregėjusius,

kurčiuosius girdinčius, o luošius šokinėjančius iš džiaugsmo. Labiausiai džiūgavo vaikai. Jėzus išgydė jų ligas; Jis ėmė juos ant rankų, jie dėkodami bučiavo Jį, o kai kurie, Jam mokant žmones, užmigo prigludę prie Jo krūtinės. Dabar laimingais balsais vaikai skambiai Jį šlovino. Jie kaip ir praėjusią dieną kartojo: „Osana!“ ir pergalingai mojavo priešais Išgelbėtoją palmių šakelėmis. Šventykloje aidėjo jų šūksniai: „Kas įeina, tebūna palaimintas Viešpaties vardu!“ „Štai pas tave ateina tavo Karalius, Jis išaukštintas ir pergalingas.“ (*Psalms 118, 26; Zacharijo 9, 9*) „Osana Dovydo Sūnui!“

Šių laimingų, nevaržomų balsų skambėjimas žeidė šventyklos vyresniuosius. Jie nusprendė sustabdyti šias demonstracijas. Jie aiškino žmonėms, kad vaikai ir džiaugsmo šūksniai išniekina Dievo Namus. Pastebėję, kad jų žodžiai žmonėms išpūdzio nedaro, jie kreipėsi į Kristų: „Ar girdi, ką jie sako?“ Jėzus atsiliepė: „Girdžiu. Argi niekada nesate skaitę: Tė vaikų ir kūdikių lūpų parengei sau gyrių?“ Pranašystė liudijo, kad Kristus bus paskelbtas karaliumi, ir tas žodis turėjo išsipildyti. Izraelio kunigai ir vyresnieji atsisakė Jį pašlovinti, todėl Dievas paskatino Jo liudytojais būti vaikus. Jeigu vaikų balsai būtų buvę nutildyti, Gelbėtojui gyriaus giesmes būtų giedojusios šventyklos kolonos.

Fariziejai buvo visiškai suglumę ir sutrikę. Padėtį valdė Tas, kurio jiems nepavyko įbauginti. Jėzus stijo ginti šventyklos. Dar niekada Jis nebuvo parodęs tokios karališkos valdžios. Dar niekada Jo žodžiai ir darbai nebuvo tokie galingi. Jis buvo atlikęs nuostabių darbų visoje Jeruzalėje, bet ne taip didingai ir išpūdingai. Kunigai ir vyresnieji nedrįso atvirai rodyti Jam priešiškojo Jo nuostabių darbų reginčių žmonių akivaizdoje. Nors ištiutinti ir sugluminti Jo atsakymo, daugiau tą dieną jie nieko nuveikti nepajėgė.

Kitą rytą teismo taryba vėl tarėsi, kokių veiksmų imtis prieš Jėzų. Prieš trejus

metus jie reikalavo ženkle, kuris paliudytų Jį esant Mesiją. Per tą laiką Jis padarė daug galingų darbų visoje šalyje. Gydė ligonius, stebuklingai pasotino tūkstančius žmonių, vaikščiojo bangomis, sutramdė išisiautėjusią jūrą. Jis ne kartą skaitė žmonių širdis kaip atversta knyga, išvarinėjo demonus ir prikėlinėjo numirusiuosius. Vyresnieji matė Jo kaip Mesijo veiklos įrodymus. Dabar jie nusprendė nebereikalauti Jo valdžios ženklų, o viešai Jį pasmerkti.

Grįžę į šventyklą, kur Jis mokė, jie Jį paklausė: „Kokia galia tai darai? Kas Tau davė šitą galią?“ Jie tikėjosi, kad Jis ims tvirtinti, jog Jo valdžia iš Dievo. Tokius tvirtinimus jie ketino paneigti. Tačiau Jėzus atsakė jiems klausimu, aiškiai vedančiu prie kitos temos. Tik atsakę į šį klausimą, jie galėjo suprasti ir Jo atsakymą. „Iš kur buvo Jono krikštas? Iš dangaus ar iš žmonių?“

Kunigai suprato pakliuvę į keblią padėtį, iš kurios jų negalėjo išvesti jokia žemiška išmintis. Jeigu jie atsakys, kad Jono krikštas buvo iš dangaus, aki-vaizdžiai paprieštaraus patys sau. Tada Kristus galės paklausti: „Kodėl tada juo netikėjote?“ Jonas liudijo Kristų: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę.“ (*Jono 1, 29*) Jeigu kunigai būtų patikėję Jono liudijimu, kaip jie būtų galėję neigti, kad Kristus yra Mesijas? Jeigu jie būtų paskelbę savo tikruosius įsitikinimus – kad Jono tarnystė yra žmogiška, būtų kilusi pasipiktinimo audra; mat žmonės tikėjo Joną esant pranašu.

Minia susidomėjusi laukė sprendimo. Ji žinojo, kad kunigai sakėsi priimančys Jono tarnystę, tad tikėjosi, kad jie neabejotinai pripažins, jog jis siųstas Dievo. Tačiau slapta pasitarę kunigai nusprendė nesusikompromituoti. Jie veidmainiaudami atsakė: „Mes nežinome.“ Tada Kristus pasakė: „Tai nėra nesakysiu, kokia galia tai darau.“

Rašto aiškintojai, kunigai ir vyresnieji – visi nutilo. Sugniuždyti ir nusivylę jie stovėjo nukorę galvas, nedrįsdami

toliau klausinėti Kristaus. Savo bailumu ir neryžtingumu prarado žmonių pagarbą – juos dabar ėmė juokas matant taip suglumusius šiuos išdidžius ir nuosavu teismu besiremiančius žmones.

Visi šie Kristaus žodžiai ir poelgiai buvo svarbūs – po Jo nukryžiovimo ir įžengimo į dangų jų įtaka turėjo būti juntama vis stipriau. Daugelis tų, kurie su nerimu laukė Jėzaus pokalbio su fariziejais pabaigos, galiausiai tapo Jo mokiniais, kuriuos prieš Gelbėtojo patraukė Jo žodžiai tą įvykių kupiną dieną. Reginys šventyklos kieme niekada neišblėso jiems iš atminties. Kontrastas tarp Jėzaus ir vyriausiojo kunigo jiems kalbantis tarpusavyje buvo akivaizdus. Orus šventyklos didikas vilkėjo ištaigingus ir brangius apdarus. Ant jo galvos blizgėjo tiara. Jo laikysena buvo didinga; pragyventi metai buvo pasidabravę jo plaukus ir ilgą banguojančią barzdą. Jo išvaizda kėlė pagarbą baimę. Priešais šią stotinę asmeną stovėjo dangaus Didybė be jokių puošmenų ir pasirodymo. Jėzaus drabužiai po kelionės buvo dėmėti; veidas išblyškęs ir kupinas kantraus liūdesio; vis dėlto jame buvo įrašytas orumas ir geranoriškumas, kurie keistai kirtosi su išdidžia, savimi pasitikinčia ir pikta vyriausiojo kunigo laikysena. Daugelis girdėjusių Jėzaus žodžius ir mačiusių Jo darbus šventykloje nuo to laiko įrašė Jį savo širdyse kaip Dievo pranašą. Tačiau kiek visuomenė darėsi palankesnė Jėzui, tiek kunigų neapykanta Jam didėjo. Išmintis, su kuria Jis išsipainiodavo iš jų paspėstų žabangų, naujai liudijo Jo dieviškumą ir tik kurstė jų įniršį.

Susirėmęs su rabinais, Kristus nesiekė jų pažeminti. Jis nesidžiaugė matydamas juos užspėstus į kampa. Jis tenorėjo išmokyti svarbią pamoką. Jis pažemino savo priešus, leisdamas jiems išpainioti į tinklą, kurį jie buvo paspendę Jam. Jų pripažintas nenusimanymas apie Jono krikšto pobūdį suteikė Jam galimybę kalbėti, ir Jis pasinaudojo ta galimybe

išdėstydamas tikrąją padėtį ir pridurdamas dar vieną perspėjimą prie daugelio jau išsakytų.

„Kaip jūs manote? Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jis kreipėsi į pirmąjį, sakydamas: 'Vaike, eik ir padirbėk šiandien vynuogyne.' Šis atsakė: 'Nenoriu', – bet vėliau apsigalvojo ir nuėjo dirbti. Paskui tėvas kreipėsi į antrąjį sūnų tais pačiais žodžiais. Šis jam atsakė: 'Einu, viešpatie', – bet nenuėjo. Katras iš jų įvykdė tėvo valią?“

Toks netikėtas klausimas išmušė Jo klausytojus iš vėžių. Jie įdėmiai klausėsi palyginimo, todėl iš karto atsakė: „Pirmasis.“ Įrėmęs į juos akis, Jėzus griežtai ir rimtai atsakė: „Iš tiesų sakau jums: muitininkai ir ištvirtėję greičiau už jus pateks į Dievo karalystę. Juk Jonas atėjo pas jus teisumo keliu, bet jūs netikėjote juo. O muitininkai ir ištvirtėję tikėjo. Bet jūs, nors tai matėte, ne vėliau neapsigalvojote ir netikėjote juo.“

Kunigai ir vyresnieji negalėjo teisingai neatsakyti į Kristaus klausimą, taip Jis išgirdo jų nuomonę, palankią pirmajam sūnui. Šis sūnus simbolizavo fariziejų niekinamus ir nekenčiamus muitininkus. Muitininkai buvo itin amoralūs. Jie buvo tikri Dievo Įstatymo laužytojai – jų gyvenimas liudijo absoliutų priešišumą Jo reikalavimams. Jie buvo nedėkingi ir nešventi; kai jiems buvo liepta eiti ir dirbti Viešpaties vynuogyne, jie su panieka atsisakė. O kai atėjo Jonas, skelbdamas atgailą ir krikštą, muitininkai priėmė jo mokymą ir pasikrikštijo.

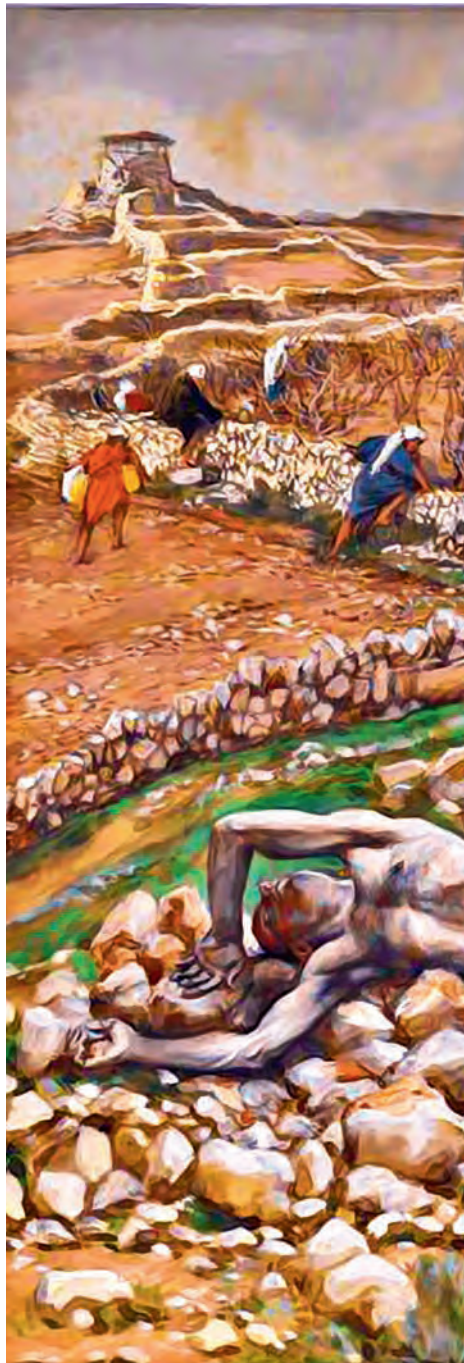
Antrasis sūnus simbolizavo žydų tautos vedlius. Kai kurie fariziejai atgailavo ir priėmė Jono krikštą; tačiau vyresnieji nepripažino, kad jis atėjo nuo Dievo. Jo perspėjimai ir pasmerkimai nepaskatino jų keistis. Jie, „nesiduodami jam krikštyti, atstūmė, ką Dievas jiems buvo sumanęs“ (Luko 7, 30). Jie į jo mokymą žiūrėjo su pasibjaurėjimu. Kaip antrasis sūnus, kuris pašauktas atsakė: „Einu, viešpatie“, bet nenuėjo, kunigai ir vyresnieji sakėsi esą klusnūs, bet

elgėsi neklusniai. Jie kalbėjo skambiais pasišventimo žodžiais, tvirtino paklūstą Dievo Įstatymui, bet jų klusnumas buvo tik dėl akių. Fariziejai apšaukė muitininkus neištikimais ir prakeikė; bet pastarieji savo tikėjimu ir darbais parodė, jog pateks į Dangaus karalystę greičiau nei šie nuosavu teisumu gyvenantys žmonės, kuriems buvo suteikta didžiulė šviesa, tačiau kurių darbai neatitiko jų išpažįstamo pamaldumo.

Kunigai ir vyresnieji nenorėjo priimti šių tiriančių tiesų. Jie liko tylėti tikėdamiesi, kad Jėzus pasakys kažką, ką jie galės atgręžti prieš Jį. Tačiau jiems teko iškęsti dar daugiau.

Kristus pasakė: „Pasiklausykite kito palyginimo. Buvo šeimininkas, kuris įveisė vynuogyną, sumūrijo aptvarą, įrengė spaustuvą, pastatė bokštą, išnuomojo ūkininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. Atėjus vaisių metui, jis siuntė tarnus pas ūkininkus atsiimti savosios vaisių dalies. Bet ūkininkai, nutvėrę jo tarnus, vieną primušė, antrą nužudė, o trečią užmušė akmenimis. Jis vėl siuntė tarnų, daugiau negu pirma. Bet ūkininkai ir su šitais pasielgė kaip su anais. Galop jis išsiuntė pas juos savo sūnų, manydamas: 'Jie drovėsis mano sūnaus.' Tačiau ūkininkai, išvydę sūnų, ėmė kalbėtis: 'Tai ipėdinis! Eime, užmuškime jį ir turėsime palikimą.' Nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė. Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimininkas padarys su tais ūkininkais?'“

Palyginime šeimininkas simbolizavo Dievą, vynuogynas – žydų tautą, o vynuogyno gyvatvorė – dieviškąjį Įstatymą, kuris saugojo žydus. Bokštas – šventyklos simbolis. Vynuogyno šeimininkas padarė viską, kad jis klestėtų. „Ką dar reikėjo padaryti Mano vynuogynui, ko Aš jame nepadariau?“ (Izaijo 5, 4) Taip buvo pavaizduotas Dievo nuolatinis rūpinimasis Izraeliu. Mylimajame sūnuje, kurį vynuogyno šeimininkas galiausiai pasiuntė pas neklusnius tarnus ir kurį jie suėmė bei nužudė, kunigai ir vyresnieji išvelgė aiškų Jėzaus ir Jo laukiančio likimo vaizdą.

Raudų siena apie 1900 m. po Kr.

Nuotr. Gustav Bauernfeind

Jėzus kreipėsi į visus susirinkusius žmones, bet atsakė kunigai ir vyresnieji. „Jis žiauriai nužudys piktadarius ir išnuomos vynuogyną kitiems ūkininkams, kurie, atėjus metui, atiduos vaisių.“ Iš pradžių jie nesuprato palyginimo, bet dabar jiems tapo aišku, kad patys sau paskelbė nuosprendį. Palyginime šeimininkas simbolizavo Dievą, vynuogynas – žydų tautą, o vynuogyno gyvatorė – dieviškąją Įstatymą, kuris saugojo žydus. Bokštas – šventyklos simbolis. Vynuogyno šeimininkas padarė viską, kad jis klestėtų. „Ką dar reikėjo padaryti Mano vynuogynui, ko Aš jame nepadariau?“ (Izaijo 5, 4) Taip buvo pavaizduotas Dievo nuolatinis rūpinimasis Izraeliu. Ir kaip ūkininkai turėjo gražinti šeimininkui atitinkamą dalį išaugintų vaisių, taip Dievo tauta turi pagerbti Jį šventąją privilegiją atitinkančiu gyvenimu. Tačiau kaip ūkininkai nužudė tarnus, kuriuos šeimininkas pasiuntė pas juos vaisių, taip žydai nužudė Dievo siųstuosius pranašus, raginusius juos atgailauti. Krito vienas pasiuntinys po kito. Ligi šiol palyginimo taikymas nekėlė abejonių, ne mažiau akivaizdus jis buvo ir toliau. Mylimajame sūnuje, kurį vynuogyno šeimininkas galiausiai pasiuntė pas neklusnius tarnus ir kurį jie suėmė bei nužudė, kunigai ir vyresnieji išvėlgė aiškų Jėzaus ir Jo laukiančio likimo vaizdą. Jie jau planavo nužudyti Tą, kurį Tėvas siuntė jiems kaip paskutinę galimybę. Bausmė nedėkingiems ūkininkams liudijo apie likimą tų, kurie pasmerks Kristų mirčiai.

Žvelgdamas į juos su gailėsčiu Gelbėtojas tęsė: „Ar niekada nesate skaitę Raštuose: ‘Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties padaryta ir mūsų akims tai nuostabą kelia.’ Todėl sakau jums: ‘Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių.’“

Žvelgdamas į juos su gailėsčiu Gelbėtojas tęsė: „Ar niekada nesate skaitę Raštuose: ‘Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties padaryta ir mūsų akims tai nuostabą kelia.’ Todėl sakau jums: ‘Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių.’“

padaryta ir mūsų akims tai nuostaba kelia.' Todėl sakau jums: 'Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių. Kas nukris ant to akmens, tas sudužs, o ant ko akmuo užgrius, tas bus sutriuškintas.'

Šią pranašystę žydai dažnai kartojo sinagogose, taikydami ją ateinančiam Mesijui. Kristus buvo žydų religinės sistemos ir viso Išgelbėjimo plano kertinis akmuo. Ši kertinį akmenį žydų statytojai, kunigai ir Izraelio vadovai dabar atmetė. Išgelbėtojas atkreipė jų dėmesį į pranašystes, atskleidžiančias jiems gresiantį pavojų. Visomis savo galiomis Jis stengėsi parodyti jiems, ką jie iš tikrųjų ketina padaryti.

Jo žodžiai turėjo ir kitą tikslą. Klausdamas: „Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimnininkas padarys su tais ūkininkais?“, Kristus paskatino atsakyti fariziejus taip, kaip jie atsakė. Jis privertė juos pačius save pasmerkti. Jo perspėjimai, nepažadinę jų atgailos, nulėmė jų likimą, todėl Jis norėjo, kad jie suprastų, jog patys save pražudė. Jis norėjo parodyti, koks teisus yra Dievas, atimdamas jų nacionalines privilegijas – šis teismas jau buvo prasidėjęs ir pasibaigti jis turėjo ne tik jų šventyklos bei miesto sugriovimu, bet ir tautos išsklaidymu.

Klausytojai atpažino perspėjimą. Bet nepaisant nuosprendžio, kurį jie patys sau pasiskelbė, kunigai ir vyresnieji buvo pasirengę užbaigti paveikslą sakydami: „Tai įpėdinis. Eime, užmuškime jį.“ „Jie stengėsi Jį suimti, tačiau bijojo žmonių“, mat visuomenė buvo palanki Kristui.

Cituodamas pranašystę apie atmetą kertinį akmenį, Kristus turėjo galvoje tikrą įvykį Izraelio istorijoje. Jis buvo susijęs su pirmosios šventyklos statyba. Nors jis buvo taikomas Kristaus pirmojo atėjimo metui ir turėjo ypatingai galingai apeliuoti į žydus, tai pamoka ir mums. Kai buvo statoma Saliamono šventykla, akmenų kirtykloje buvo visiškai paruošiami milžiniški akmenys pamatui ir sienoms. Juos atvežus į statybų vietą,

daugiau prie jų neprisiliesdavo joks iran-kis, – darbininkai tik pastatydavo juos į vietą. Pamatui buvo atgabentas vienas neįprastai didelis ir keistos formos akmuo; neradę, kur jį padėti, darbininkai jo nepriėmė. Gulėdamas ant kelio niekam nenaudingas, jis juos tik erzino. Jis ilgai buvo atmetas akmuo. Tačiau pradėję formuoti pastato kampą, statybininkai ilgai ieškojo pakankamai didelio, stipraus ir atitinkamos formos akmens, kad atlaikytų didžiulį ant jo gulsiantį svorį. Jeigu jie šiai svarbiai vietai būtų pasirinkę netinkamą akmenį, būtų kilęs pavojus visam pastatui. Jie turėjo rasti akmenį, atsparų saulės, šalčio ir audrų poveikiui. Buvo pasirenkamas tai vienas, tai kitas akmuo, tačiau nuo didžiulio svorio jis sutrupėdavo. Kiti neatlaikydavo staigių oro permainų.

Pagaliau dėmesys nukrypo į atmetąjį akmenį. Jis gulėjo atvirame ore, saulėje bei audrose, bet nėmaž neiškilo. Statybininkai apžiūrėjo šį akmenį. Jis jau buvo atlaikęs visus išbandymus, išskyrus vieną. Jeigu jis atlaikys stiprų spaudimą, jie nusprendė padėti jį kaip kertinį akmenį. Akmuo buvo išmėgintas, atgabentas į reikiamą vietą ir pasirodė kaip tik ten tinkamas. Pranašiskame regėjime Izaijui buvo apreikšta, kad šis akmuo simbolizuoja Kristų. Jis pasakė: „Tik su Galybių Viešpačiu renkite suokalbį (kt. vert.: „Viešpatį laikykite šventu“), nes Jis – jūsų baimė ir nuogastavimas. Vis dėlto Jis bus žabangos, pažaidos akmuo ir nuopuolio priežastis abiem Izraelio namams, kilpa ir spastai Jeruzalės gyventojams. Daugelis suklops ant jų, puls ir susižalos, įkliūs ir spąstus ir bus pagauti.“ Pranašiskame regėjime nuneštas į Kristaus pirmojo atėjimo laikus, pranašas išvydo, kad Jėzui teks sunkumai ir išbandymai, kuriuos simbolizavo elgesys su pagrindiniu Saliamono šventyklos akmeniu. „Todėl Viešpats Dievas taip kalba: ‘Štai ant Siono dedu akmenį, išmėgintą akmenį, brangų kertinį akmenį, kaip tvirtą pamatą: kas pasitiki

juo, tas nedreba iš baimės.“ (Izaijo 8, 13–15; 28, 16)

Begalinės išminties Dievas parinko pamatui akmenį ir Pats jį padėjo. Jis pavadino jį *išmėgintu akmeniu*. Tų, kurie Juo pasitiki, Jis niekada nenuvilia. Jis atlaikė visus išbandymus. Jis ištvėrė Adomo ir jo palikuonių nuodėmių svorį ir liko daugiau nei blogio jėgų nugalėtojas. Jėzus pakelia visas atgailaujančių nusidėjėlių ant Jo metamas naštas. Kristuje kalta širdis atranda atgaivą. Jis – tvirtas pamatas. Visi, kurie pasitiki Juo, jaučiasi visiškai saugūs. Izaijo pranašystėje Kristus laikomas ir tvirtu pamatu, ir suklupimo akmeniu. Apaštalas Petras, ikvėptas Šventosios Dvasios, aiškiai parodo, kam Kristus yra pamatinis akmuo, o kam papiktinimo uola: „Esate patyrę, koks meilus yra Viešpats. Ženkite prie jo, gyvojo akmens, tiesa, žmonių atmes-to, bet Dievo išrinkto, brangaus. Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, staty-din-kitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų. Todėl Rašte pasakyta: ‘Štai dedu Sione kertinį akmenį, brangų rinktinį akmenį; kas tiki jį, nebus sugėdintas.’ Tad jums, tikintiesiems, atiteks šlovė, o netikintiesiems tasai statytojų atmestas akmuo tapo kertiniu akmeniu, suklupimo akmeniu ir papiktinimo uola. Jie suklumpa, neklausydami žodžio; tam jie ir skirti.“ (1 Petro 2, 3–8)

Tiems, kurie tiki, Kristus yra tvirtas pamatas. Jie krenta ant Uolos ir sudūžta. Čia kalbama apie nuolankumą Kristui ir tikėjimą Juo. Nukristi ant Uolos ir sudūžti – tai atsisakyti nuosavo teismo ir eiti pas Kristų nuolankiam kaip vaikas, atgailaujant dėl savo nuodėmių ir tikint Jo atleidžiančia meile. Tikėjimu ir klusnumu mes statome ant Kristaus kaip savo pamato.

Panašiai ant šio gyvojo akmens galėjo statyti ir žydai, ir pagonys. Tai vienintelis pamatas, ant kurio galime statyti saugiai. Jis pakankamai platus visiems

ir pakankamai tvirtas, kad atlaikytų viso pasaulio naštą. Ir per ryšį su Kristumi, gyvuoju akmeniu, visi, kurie stato ant šio pamato, tampa gyvaisiais akmenimis. Daugelis savo pastangomis tašo, gludina ir gražina save, bet jie negali tapti *gyvaisiais akmenimis*, nes neturi ryšio su Kristumi. Be šio ryšio joks žmogus nebus išgelbėtas. Be Kristaus gyvybės mumyse, mes neatlaikysime pagundų audrų. Mūsų amžinas saugumas priklauso nuo to, ar statysime ant tvirto pamato. Daugybė žmonių šiandien stato ant pamatų, kurie nebuvo išmėginti. Užklupus lietui, siaučiant audrai, kilus tvanui, jų namai grius, nes yra pastatyti ne ant amžinosios Uolos, kertinio akmens Jėzaus Kristaus.

Tiems, kurie „suklumpa, neklausydami žodžio“, Kristus yra papiktinimo uola. Bet „statytojų atmestasis akmuo tapo kertiniu akmeniu“. Kaip ir atmestasis akmuo, Kristus savo žemiškoje misijoje buvo ignoruojamas ir koneveikiamas. „Jis buvo paniekintas, žmogaus vardo nevertas, Skausmų vyras... Jis buvo paniekintas, ir mes Jį laikėme nieku.“ (Izaijo 53, 3) Bet artėja metas, kai Jis bus pašlovintas. Per prisikėlimą iš numirusių Jis buvo pristatytas „galingu Dievo Sūnumi“ (Romiečiams 1, 4). Savo antrojo atėjimo metu Jėzus bus apreikštas kaip dangaus ir žemės Viešpats. Tie, kurie dabar rengėsi Jį nukryžiuoti, pripažins Jo didybę. Visatos akivaizdoje atmestas akmuo taps kertiniu akmeniu.

O „ant ko tas akmuo užgrius, tą su-triuškins“. Kristų atstūmę žmonės veikia pamatė sunaikintą savo miestą ir tautą. Jų šlovė buvo išsklaidyta kaip dulkės vėjyje. Ir kas gi išnaikino žydus? Tai buvo uola, ant kurios statydami jie būtų buvę saugūs. Tai buvo paniekinto Dievo gerumas, atmestas teismas, nužudytas gal-lingumas. Žmonės patys pasipriešino Dievui, ir viskas, kas turėjo būti jų išgelbėjimas, virto jų pražūtimi. Viskas, ką Dievas numatė gyvenimui, jiems pasirodė besanti mirtis. Žydų įvykdytas Kristaus

nukryžiovīms vaizdavo visos Jeruzalēs sugriovīmā. Kraujās, išlietas ant Golgotos, buvo tas svoris, kuris sugniuždē juos šīame ir būsimajā pasaulīje. Taip bus ir didzīajā paskutīnīajā dienā, kai bus teisiami atstūmusieji Dievo malonē. Kristus, jū papiktinīmo uola, tada pasīrodys jiems kaip keršījantis kalnas. Jo veido šlovē, kuri teīsiesīms yra gyvybē, nusīdējēliams bus visa naīkinanti ugnis. Dēl atstumtos meilēs ir panīekīntos malonēs nusīdējēlis bus sunaīkīntas.

Daugybe pavyzdžiū ir pakartotīnais perspējīmais Jēzus parodē, kas laukia žydū, atstūmusīū Dievo Sūnū. Šīais žodžīais Jis kreīpēsī ī visus visū laikū gyventojus, kurie atsisako priīmti Jī kaip savo Atpīrkējā. Visī perspējīmai skīrti jiems. Išnīekīnta šventykla, sūnus palaidūnas, netīkri ūkīnīnkai, panīekos kupīnī statytojai – visī jie atlieka savo vaidmēnī kiekvieno nusīdējēlio gyvenīme. Jeīgu nusīdējēlis neatgailaus, jo laukia jiems išpranašautas likīmas.

66 SKYRIUS

NESUTARIMAS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 22, 15–46;
Morkaus 12, 13–40; Luko 20, 20–47*

KUNIGAI IR tautos seniūnai tyliai klausėsi taiklių Kristaus priekaištų. Jo kaltinimų atmesti jie neįstengė. Tačiau dar labiau pasiryžo Jį sugauti ir šiuo tikslu nusiuntė pas Jį šnipus, „apsimetančius teisuoliais, kad, nutvėrę kokią Jo žodį, galėtų įskusti Jį vyresnybei ir perduoti valdytojui“. Jie siuntė ne senus fariziejus, kuriuos dažnai sutikdavo Jėzus, o jaunus vyrus, uolius bei karštus, kurių, kaip jie manė, Kristus nepažinojo. Juos lydėjo Erodo šalininkai, turėję išgirsti Kristaus žodžius, kad galėtų teisme paliudyti prieš Jį. Fariziejai ir Erodo šalininkai buvo priešai, bet dabar jie susivienijo prieš Kristų.

Fariziejus visada erzino romėnų reikalavimas mokėti duoklę. Jų nuomone, duoklės mokėjimas prieštaravo Dievo Įstatymui. Dabar jie išvelgė galimybę paspėsti Jėzui spastus. Pas Jį atėję sekliai, apsimėsdami nuoširdžiais, tarsi norėdami sužinoti savo pareigą, paklausė: „Mokytojau, mes žinome, kad Tu teisingai kalbi ir mokai. Tu nepaisai

žmonių laipsnių, bet mokai Dievo kelio, paisydamas teisybės. Pasakyk, ar mums valia mokėti ciesoriui mokesčius, ar ne?“

Jeigu žodžiai: „Mes žinome, kad Tu teisingai kalbi ir mokai“ būtų buvę nuoširdūs, tai būtų buvęs nuostabus išpažinimas. Tačiau jie buvo ištarti siekiant apgauti; vis dėlto jų liudijimas buvo teisingas. Fariziejai žinojo, kad Kristus kalbėjo ir mokė teisingai, todėl jie bus teisiami pagal savo liudijimą.

Tie, kurie uždavė Jėzui šį klausimą, tarėsi pakankamai gerai paslėpę savo tikslą. Tačiau Jėzus skaitė jų širdis kaip atverstą knygą ir įvardijo jų veidmainystę. „Kam spendžiate Man pinkles?“ – paklausė Jis, duodamas jiems neprašytą ženklą ir parodydamas, kad Jis išvelgia jų slaptą tikslą. Jie dar labiau sutriko, kai Jis pridūrė: „Atneškite Man pažiūrėti denarą.“ Kai jie atnešė, Jėzus paklausė: „Kieno čia atvaizdas ir įrašas?“ Jie atsakė: „Ciesoriaus.“ Parodęs į užrašą ant monetos, Jėzus tarė: „Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo – Dievui.“

Šnipai tikėjosi, kad Jėzus atsakys į jų klausimą tiesiogiai – vienaip arba kitaip. Jeigu Jis būtų pasakęs, kad mokėti duoklę ciesoriui neteisėta, apie tai būtų pranešta romėnų pareigūnams ir Jis būtų suimtas už maištą. O jei Jis būtų pareiškęs, kad duoklę mokėti teisėta, jie ketino apkaltinti Jį žmonių akivaizdoje kaip nesilaikantį Dievo Įstatymo. Dabar jie patys pasijuto sutriuškinti ir pralaimėję. Jų planai žlugo. Trumpas atsakymas juos taip suglumino, kad daugiau jie nebeturėjo ką sakyti.

Kristus ne išsisukinėjo, o atsakė atvirai ir tiesiai. Laikydamas rankoje romėnų monetą, ant kurios buvo iškaldintas ciesoriaus vardas ir atvaizdas, Jis paskelbė, jog, kadangi jie gyvena ginami romėnų valdžios, jie turi teikti jai jos reikalaujamą paramą, jeigu tai neprieštarauja aukštesniajai pareigai. Kita vertus, būdami taikiai pavaldūs šalies įstatymams, jie visais atvejais pirmiausia turi būti atsakingi prieš Dievą.

Išgelbėtojo žodžiai: „Atiduokite... kas Dievo – Dievui“ buvo griežtas priekaištas intrigantams žydams. Jeigu jie būtų ištikimai vykdę savo išipareigojimus Dievui, jie nebūtų palaužta, svetimšalių valdoma tauta. Jokios romėnų vėliavos nebūtų plazdėjusios virš Jeruzalės, prie jos vartų nebūtų stovėję romėnų sargybiniai, o už jos sienų viešpatavęs romėnų valdytojas. Tokią kainą žydų tauta mokėjo už savo atsimetimą nuo Dievo.

Išgirdę Kristaus atsakymą fariziejai „stebėjosi ir, palikę Jį, nuėjo“. Jis priekaištavo dėl jų veidmainystės ir perdėto pasitikėjimo savimi ir, tai darydamas, pateikė svarbų principą, principą, kuris aiškiai apibrėžia žmogaus pareigos civilinei valdžiai ir jo pareigos Dievui ribas. Daugeliui buvo kilęs šis keblus klausimas, ir nuo tol jie laikėsi teisingo principo. Nors daugelis išsiskirstė nepatenkinti, jie suprato aiškiai išdėstyta principą ir stebėjosi toli siekiančia Kristaus įžvalga.

Vos tik buvo nutildyti fariziejai, su savo apsimestiniais klausimais žengė į priekį

sadukiejai. Šios dvi partijos viena kitai buvo nuožmūs priešai. Fariziejai griežtai laikėsi tradicijos. Jie uoliai sergėjo išorines apeigas, apsplovinėjo, pasninkavo, ilgai meldavosi ir demonstratyviai aukėjo. Tačiau Kristus paskelbė, kad jie nesilaiko Dievo Įstatymo, nes moko žmonių sukurtų papročių. Kaip grupuotė jie buvo fanatikai ir veidmainiai; vis dėlto tarp jų buvo nuoširdžiai pasišventusių žmonių, kurie priėmė Kristaus mokymą ir tapo Jo mokiniais. Sadukiejai atmetė fariziejų papročius. Jie tvirtino tikintys didesne Šventojo Rašto dalimi ir ja vadovaujasi; vis dėlto praktiškai jie buvo skeptikai ir materialistai.

Sadukiejai neigė angelų egzistavimą, mirusiųjų prisikėlimą ir būsimojo gyvenimo tiesą, apimančią atlygį ir bausmę. Šiais atžvilgiais jie skyrėsi nuo fariziejų. Abi grupuotės ypač kivirčijosi mirusiųjų prisikėlimo klausimu. Fariziejai tvirtai tikėjo mirusiųjų prisikėlimu, tačiau šiame kontekste jų pažiūros į ateitį nebuvo vieningos. Mirtis jiems buvo nepaaiškinama paslaptis. Nesugebėdami atremti sadukiejų argumentų, jie buvo nuolat susierzinę. Šios dvi grupuotės piktai kivirčijosi, vis labiau toldamos viena nuo kitos.

Sadukiejų buvo kur kas mažiau negu jų oponentų, ir jų įtaka paprastiems žmonėms nebuvo tokia stipri. Tačiau daugelis iš jų buvo turtingi ir savo turtais taip pat darė poveikį. Jiems priklausė daugelis kunigų, iš kurių paprastai buvo renkamas vyriausiasis kunigas. Tiesa, tai buvo daroma jiems patikinus, kad jie nedemonstruos savo skeptiškų pažiūrų. Kadangi fariziejų buvo daug ir jie buvo populiarius, sadukiejai, eidami kunigišką tarnystę, turėjo išoriškai taikstyti su jų doktrinomis; tačiau jau vien tas faktas, kad jie užėmė tokius postus, liudijo, kad jų klaidingos pažiūros galėjo plisti.

Sadukiejai atmetė Jėzaus mokymą; Jis buvo įkvėptas Dvasios, kurios tokių pasireiškimų jie nepripažino; be to, Jo

mokymai apie Dievą ir būsimąjį gyvenimą prieštaravo jų teorijoms. Jie tikėjo Dievą kaip vien pranašesnę už žmogų būtybę; tačiau jie tvirtino, kad viešpataujanti Apvaizda ir dieviškoji išvalga atimtų iš žmogaus moralinę laisvę ir padarytų jį vergu. Jie tikėjo, kad sukūręs žmogų Dievas paliko jį savo valiai, nepriklausomą nuo aukštesnės įtakos. Jų nuomone, žmogus yra laisvas tvarkyti savo gyvenimą ir rikiuoti įvykius pasaulyje; esą jo likimas – jo rankose. Jie neigė, kad per žmones ar natūralias priemones darbuojasi Dievo Dvasia. Be to, jie mokė, kad tinkamai panaudodamas savo įgimtus gebėjimus žmogus gali tapti tauresnis ir labiau apšviestas; kad griežti ir asketiški reikalavimai gali nuskaistinti jo gyvenimą.

Jų supratimai apie Dievą formavo jų pačių charakterį. Kadangi jų nuomone, Jis nesidomi žmogumi, jie taip pat mažai dėmesio skyrė vienas kitam; ryšys tarp jų buvo silpnas. Atsisakę pripažinti Šventosios Dvasios įtaką žmogaus elgesiui, jie stokojo Jos jėgos savo gyvenime. Kaip ir kiti žydai jie labai gyrėsi savo, kaip Abraomo vaikų, prigimtine teise bei griežtu Įstatymo reikalavimų paisymu; tačiau jiems trūko tikros Įstatymo dvasios, tikėjimo ir Abraomo geranoriškumo. Jų natūralios simpatijos buvo išsprautos į siaurus rėmus. Jie buvo įsitikinę, jog visi žmonės gali užsitikrinti gyvenimo komfortą ir palaiminimus; kitų poreikiai bei kančios jų širdžių nejaudino. Jie gyveno sau.

Savo žodžiais ir darbais Kristus liudijo Dievo galybę, veikiančią antgamtiškai, būsimą gyvenimą kitapus dabarties ir Dievą, žmonių vaikų Tėvą, visada ginantį jų tikruosius interesus. Jis atskleidė dieviškosios galios geranorišką ir gailestingą veikimą, kuris buvo kaip priekaištas savanaudiškam sadukiejų išskirtinumui. Jis mokė, kad ir laikinajam, ir amžinajam žmogaus labui Dievas paveikia širdį Šventąja Dvasia. Jis parodė, kaip klaidinga pasitikėti žmogaus galiomis

pakeisti charakterį taip, kaip gali pakeisti tik Dievo Dvasia.

Ši mokymą sadukiejai buvo pasiryžę sugriauti. Siekdami paprieštarauti Jėzui jie drąsiai Jį menkino, nors pasmerkti ir negalėjo. Mirusiųjų prisikėlimas buvo kaip tik toji tema, kurią jie pasirinko, kad Juo suabejotų. Jeigu Jis būtų su jais sutikęs, būtų dar labiau įžeidęs fariziejus. Jeigu Jo nuomonė būtų buvusi kitokia, jie būtų iškėlę Jo mokymą kaip pajuokos objektą.

Sadukiejai manė, kad jeigu nemirtingą kūną, kaip ir mirtingąjį, sudarys tos pačios materijos dalelės, tai prikeltieji iš numirusių bus iš kūno ir kraujo ir amžinajame pasaulyje tęs žemėje nutrukusį gyvenimą. Dėl to jie darė išvadą, jog žemiški santykiai atsinaujins, vėl susijungs vyrai su žmonomis, santuokos tobulės ir viskas vyks taip, kaip prieš mirtį, kitapusiniame gyvenime siaus silpnybės bei aistros.

Atsakydamas į jų klausimą, Jėzus nutraukė šydą nuo būsimąjo gyvenimo. „Kai prisikels iš numirusių, tai nei ves, nei tekės, bet bus kaip angelai danguje“, – pasakė Jis. Jėzus parodė, kad sadukiejų įsitikinimai neteisingi. Neteisingos buvo jų prielaidos. „Jūs klystate, – pridūrė Jis, – nepažindami nei Raštų, nei Dievo galybės.“ Jis kaltino juos ne veidmainyste, kaip kad fariziejus, o neteisingais įsitikinimais.

Sadukiejai puikavosi, kad geriau už kitus laikosi Šventojo Rašto nurodymų. Bet Jėzus atskleidė, kad jie nė nežino jo tikrosios prasmės. Tą žinojimą širdžiai turi suteikti Šventosios Dvasios apšvietimas. Jų Šventojo Rašto neišmanymą ir Dievo galybės nepažinimą Jėzus įvardijo kaip tikrąją sumaišties jų tikėjime ir proto aptemimo priežastį. Jie stengėsi suvesti Dievo paslaptis į savo riboto proto rėmus. Kristus ragino juos atverti savo protus toms šventoms tiesoms, kurios praplėstų bei sustiprintų jų suvokimą. Tūkstančiai tampa netikintais, nes jų riboti protai nepajėgia suvokti

Dievo paslapčių. Jie negali paaiškinti nuostabių Dievo galybės apraiškų Jo apvaizdose, todėl atmets tokios galybės įrodymus, priskirdami juos prie natūralių veiksnių, kuriuos supranta dar mažiau. Vienintelis raktas – pripažinti jose visą Dievo buvimą bei jėgą. Žmonės turi pripažinti Dievą kaip visatos Kūrėją, Tą, kuris viskam vadovauja ir viską valdo. Jie turi plačiau žiūrėti į Jo charakterį ir Jo veikimo paslaptis.

Kristus paskelbė savo klausytojams, kad, jeigu nebūtų mirusiųjų prisikėlimo, Šventasis Raštas, kurį jie išpažino tikintys, būtų bevertis. Jis pasakė: „O apie mirusiųjų prisikėlimą ar nesate skaitę, kas jums Dievo pasakė: ‘Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas. Jis ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas!’“ Dievas su nesančiais daiktais elgiasi tarsi jie būtų. Jis mato pabaigą nuo pat pradžių ir žvelgia į savo darbo baigtį tarsi jis jau būtų pasiekęs. Brangūs mirusieji – nuo Adomo iki paskutinio šventojo, kuris numirs, – girdės Dievo Sūnaus balsą ir prisikels iš kapo nemirtingam gyvenimui. Dievas bus jų Dievas, ir jie bus Jo tauta. Tarp Dievo ir prisikėlusių šventųjų bus artimas ir glaudus ryšys. Šią sąlygą, kurią Jis numatė savo tiksluose, Jis regi jau įgyvendintą. Mirusieji gyvena Jam.

Kristaus žodžiai nutildė sadukiejus. Jie neturėjo ką Jam atsakyti. Nebuvo ištartas nė vienas žodis, kuriuo būtų galima bent kiek pasinaudoti Jį pasmerkiant. Jo priešininkai nepešė nieko – tik žmonių panieką.

Tačiau fariziejai nepuolė į neviltį, kai jiems nepavyko priversti Jėzų pasakyti tai, ką paskui galėtų panaudoti prieš Jį. Jie pavedė vienam išsilavinusiam Įstatymo mokytojui paklausinėti Jėzų, kuris įsakymas svarbiausias.

Pirmuosius keturis įsakymus, kuriuose kalbama apie žmogaus pareigą savo Kūrėjui, fariziejai aukštino kaip kur kas svarbesnius nei kiti šeši, apibūdinantys

žmogaus pareigą savo artimui. Todėl jiems labai trūko praktinio pamaldumo. Jėzus parodė žmonėms jų didįjį trūkumą ir aiškino gerų darbų būtinybę, skelbdamas, jog medis pažįstamas iš jo vaisių. Dėl šios priežasties Jis buvo kaltinamas šešis paskutinius įsakymus iškėlęs aukščiau pirmųjų keturių.

Įstatymo mokytojas priėjo prie Jėzaus ir tiesiai paklausė: „Koks yra visų pirmasis įsakymas?“ Kristaus atsakymas taip pat buvo tiesus ir aiškus: „Pirmasis

Jėzus paskelbė, jog, kadangi jie gyvena ginami romėnų valdžios, jie turi teikti jai jos reikalaujamą paramą, jeigu tai neprieštaruoja aukštesniajai pareigai. Kita vertus, būdami taikiai pavaldūs šalies įstatymams, jie visais atvejais pirmiausia turi būti atsakingi prieš Dievą. Išgelbėtojo žodžiai: „Atiduokite... kas Dievo – Dievui“ buvo griežtas priekaištas intrigantams žydams. Jeigu jie būtų ištikimai vykdę savo įsipareigojimus Dievui, jie nebūtų palaužta, svetimšalių valdoma tauta.

yra šis: ‘Klausyk, Izraeli, Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats; tad mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis.’“ Antrasis, pasak Kristaus, panašus, nes išplaukia iš pirmojo: „Mylėk savo artimą kaip save patį. Nėra įsakymo, didesnio už šiuodu.“ „Šiais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai.“

Pirmus keturis iš Dešimties įsakymų apibendrina vienas svarbus nurodymas:

„Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi.“ Likusieji šeši apibendrinami taip: „Mylėk savo artimą kaip save patį.“ Abu šie įsakymai yra meilės principo išraiška. Neįmanoma laikytis pirmojo ir laužyti antrąjį arba laikytis antrojo ir laužyti pirmąjį. Kai Dievas širdies soste užima Jam teisėtai priklausančią vietą, teisingą vietą užims ir jūsų artimas. Mes mylėsime jį kaip save pačius. Tik labiau už viską mylint Dievą įmanoma nešališkai mylėti savo artimą.

O kadangi visus įsakymus apibendrina meilė Dievui ir žmogui, vadinasi, nė vienas įsakymas negali būti pažeistas nepažeidžiant šio principo. Taip Kristus mokė savo klausytojus, kad Dievo Įstatymas nėra atskirų įsakymų rinkinys, iš kurių vieni labai svarbūs, kiti – mažiau ir gali būti nebaudžiant ignoruojami. Pirmuosius keturis ir paskutinius šešis įsakymus mūsų Viešpats pristato kaip dieviškąją visumą ir moko, jog meilė Dievui parodys klusnumą visiems Jo įsakymams.

Įstatymo mokytojas, klausinėjęs Jėzų, buvo gerai ištyrinėjęs Įstatymą, ir Jo žodžiai jį apstulbino. Jis nesitikėjo, kad Jėzus pademonstruos tokį gilų ir nuodugną Šventojo Rašto išmanymą. Jis ėmė plačiau žiūrėti į principus, kuriais pagrįsti šventieji įsakymai. Priešais susirinkusius kunigus ir valdytojus jis sąžiningai išpažino, kad Kristus teisingai aiškina Įstatymą: „Gerai, Mokytojau, Tu teisybę pasakei: Dievas yra vienintelis ir nėra kito šalia Jo; o mylėti Jį visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis bei mylėti artimą kaip save patį svarbiau už visas deginamasias atnašas ir kitokias aukas.“

Kristaus atsakymo išmintis įtikino Įstatymo aiškintoją. Jis žinojo, kad žydų religiją sudaro daugiau išorinės apeigos negu vidinis pasišventimas. Jis nujautė, kokie beprasmiški apeiginiai aukojimai, kaip ir tai, kad kraujo praliejimo už nuodėmes nelydi tikėjimas. Meilė ir klusnumas Dievui bei nesavanaudiškas dėmesys žmogui jam pasirodė vertingesni už visus

šiuos ritualus. Šio žmogaus pasirengimas pripažinti Kristaus mąstymo teisingumą, jo ryžtingas ir greitas atsakymas žmonių akivaizdoje atskleidė visiškai kitokią dvasią nei kunigų ir valdytojų. Jėzaus širdis užjautė sąžiningą Įstatymo aiškinimą, išdrįsusį stoti prieš rūščius kunigus bei grėsmingus valdytojus ir išsakyti savo širdies įsitikinimus. „Matydamas, kaip išmintingai jis atsakė, Jėzus jam tarė: „Tu netoli nuo Dievo karalystės!“

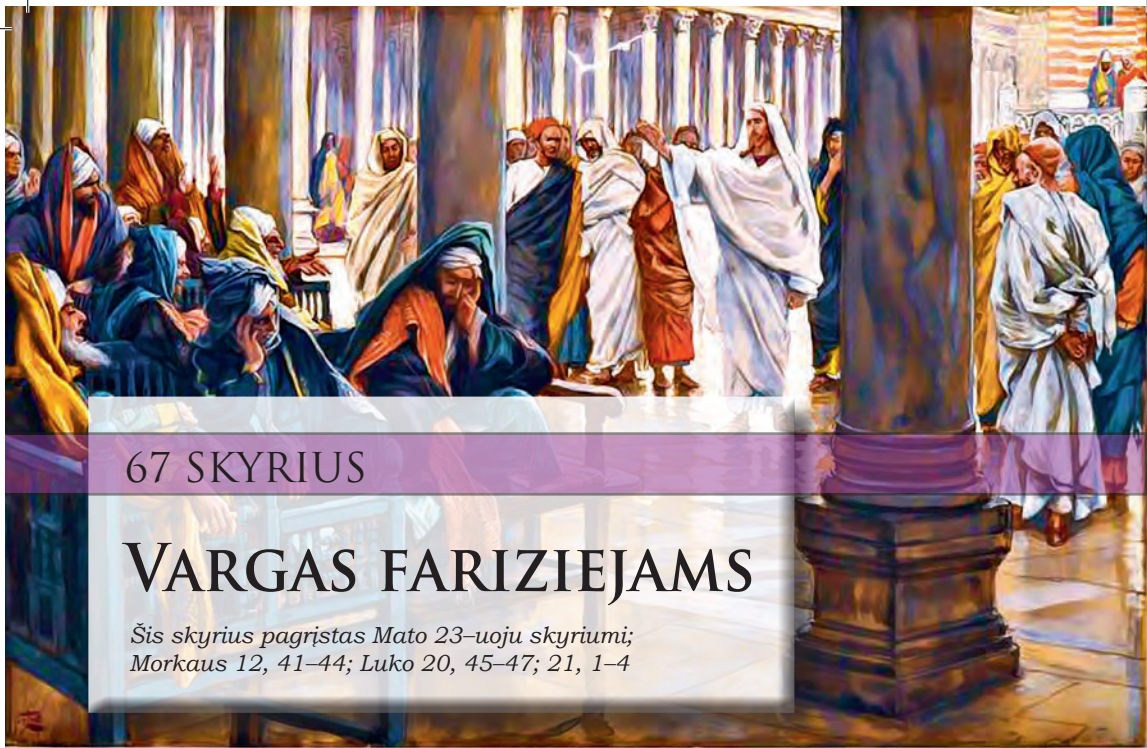
Įstatymo aiškintojas buvo arti Dievo karalystės tuo, kad pripažino teisumo darbus kaip priimtinesnius Dievui nei deginamosios aukos ir atnašos. Tačiau jam dar reikėjo išvėlyti dieviškąjį Kristaus charakterį ir per tikėjimą Juo gauti jėgos teisumo darbams. Apeiginės pamaldos, gyvo tikėjimo nesusietos su Kristumi, buvo bevertės. Net moralinis Įstatymas neatlieka savo tikslo, jei nėra suvokiama santykių su Gelbėtoju. Kristus ne kartą parodė, kad Jo Tėvo Įstatymą sudaro kai kas daugiau nei vien valdingi įsakymai. Dievo Įstatyme įkūnytas tas pats principas, kuris atskleistas Evangelijoje. Įstatymas parodo žmogaus pareigą ir atskleidžia jo kaltę. Žmogus turi kreiptis į Kristų atleidimo ir prašyti jėgos vykdyti tai, ką įpareigoja Įstatymas.

Jėzui atsakinėjant į Įstatymo mokytojo klausimus, fariziejai susispietė aplink Jį. Dabar atsisukęs Jis uždavė klausimą jiems: „Ką jūs manote apie Mesiją? Kieno Jis Sūnus?“ Šis klausimas turėjo patikrinti jų įsitikinimus apie Mesiją – parodyti, ar jie laiko Jį tiesiog žmogumi, ar Dievo Sūnumi. Choras balsų atsakė: „Dovydo.“ Taip pranašystėje buvo vadinamas Mesijas. Kai Jėzus savo galingais stebuklais apreiškė savo dieviškumą, kai gydė ligonius ir prikėlinėjo mirusiuosius, žmonės klausinėjo vieni kitų: „Argi tai ne Dovydo Sūnus?“ Kanaanietė moteris, neregys Bartimiejus ir daugelis kitų šaukėsi Jo pagalbos: „Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau!“ (Mato 15, 22) Įjojus į Jeruzalę Jį pasitiko džiaugsmo šūksniai: „Osana Dovydo Sūnui! Garbė

Tam, kuris ateina Viešpaties vardul!“
(Mato 21, 9) Šį šūksnį su džiaugsmu šventykloje tą dieną kartojo ir maži vaikai. Tačiau daugelis, vadinę Jėzų Dievo Sūnumi, neatpažino Jo dieviškumo. Jie nesuprato, kad Dovydo Sūnus yra ir Dievo Sūnus.

Atsakydamas į teiginius, kad Kristus yra Dovydo Sūnus, Jėzus pasakė: „O

kodėl gi Dovydas, Dvasios ikvėptas, vadina Jį Viešpačiu, sakydamas: Viešpats tarė Mano Viešpačiui: *Sėskis Mano dešinėje, Aš patiesiu Tavo priešus tarsi pakoję po Tavo kojų*. Tad jei Dovydas vadina Jį Viešpačiu, kaipgi tada Jis gali būti jo sūnus?!’ Ir nė vienas negalėjo Jam atsakyti nė žodžio, nei kas nors drįso nuo tos dienos Jį klausinėti.“

67 SKYRIUS

VARGAS FARIZIEJAMS

*Šis skyrius pagrįstas Mato 23-uoju skyriumi;
Morkaus 12, 41–44; Luko 20, 45–47; 21, 1–4*

TAI BUVO paskutinė Kristaus mokymo šventykloje diena. Didžiulės Jeruzalėje susirinkusios minios dėmesys nukrypo į Jį; žmonės spraudėsi šventyklos kiemuose, stebėdami įsisiūbuojančią kovą, ir godžiai gaudė kiekvieną žodį iš Jo lūpų. Anksčiau tokios scenos dar niekas nebuvo matęs. Štai stovi jaunas Galilėjietis, be jokių žemiškos garbės ar karališkų atributų. Jį apsupe kunigai ir vyresnieji, kurių prabangūs drabužiai ir ženklai liudija jų aukštą statusą, bei Rašto aiškintojai su ritiniais rankose, į kuriuos dažnai vis dirsteli. Jėzus ramiai ir oriai kaip karalius stovi priešais juos. Kaip turintis dangiškąją valdžią, Jis nevirpėdamas žiūri į savo priešus, kurie atstūmė ir paniekino Jo mokymą bei trokšta Jo gyvybės. Daugelis jų Jį persekiojo, bet jų planai paspęsti Jam pinkles ir Jį pasmerkti vis žlugdavo. Jis atrėmė ne vieną iššūkį ir kaip kontrastą kunigų ir fariziejų tamsai bei klaidoms skelbė tyrą, skaisčią tiesą. Jis atskleidė šiems vadovams jų tikrąją pa-

dėtį ir bausmę, kuri neišvengiamai jų laukia už nuolatos daromas nedorybes. Jie buvo deramai perspėti. Tačiau Kristaus laukė dar vienas darbas. Reikėjo pasiekti dar vieną tikslą.

Žmonių susidomėjimas Kristumi ir Jo darbu vis augo. Jo mokymas juos ne tik žavėjo, bet ir didžiai glumino. Jie gerbė kunigus bei rabinus už jų protingumą ir tariamą pasišventimą. Visais religiniais klausimais jie buvo besąlygiškai klusnūs jų autoritetui. Dabar jie matė, kaip šie žmonės mėgina pažeminti Jėzų, mokytoją, kurio dorybės ir pažinimas sulig kiekvienu išpuoliu suspindėdavo dar ryškiau. Jie žvelgė į nuleistas kunigų ir vyresniųjų galvas ir jų veiduose pastebėjo gėdą bei sumaištį. Jie stebėjosi, kodėl valdininkai netiki Jėzumi – juk Jo mokymas toks aiškus ir paprastas. Jie nesusivokė, kuriuo keliu pasukti. Jie su nerimu stebėjo veiksmus tų, kurių patarimo visada klausė.

Savo palyginimais Kristus siekė ir perspėti valdininkus, ir pamokyti žmones,

kurie norėjo mokytis. Tačiau reikėjo kalbėti dar aiškiau. Žmonės buvo pavergusi pagarba tradicijai ir aklas tikėjimas ištvirtusiu kunigija. Šias grandines Kristus turėjo sutraukti. Turėjo būti visiškai atskleistas kunigų, valdytojų ir fariziejų charakteris.

Jis pasakė: „Į Mozės krasę atsisėdo Rašto aiškintojai ir fariziejai. Todėl visa, ką jie liepia, darykite ir laikykitės, tačiau nesielkite, kaip jie elgiasi, nes jie kalba, bet nedaro.“ Rašto aiškintojai ir fariziejai tvirtino turintys panašią dieviškąją valdžią kaip Mozės. Jie tarėsi užimantys jo vietą kaip Įstatymo aiškintojai ir žmonių teisėjai. Kaip tokie, jie reikalavo iš žmonių absoliučios pagarbos ir klusnumo. Jėzus savo klausytojus įpareigojo vykdyti tai, ko pagal Įstatymą mokė rabinai, bet nesekti jų pavyzdžiu. Mat patys jie savo mokymo nepraktikavo.

Be to, jie mokė daug ko, kas prieštaravo Šventajam Raštui. Jėzus pasakė: „Jie riša sunkias, nepakeliamas naštas ir krauna žmonėms ant pečių, o patys nenori jų nė pirštu pajudinti.“ Fariziejai įvedė daugybę taisyklių, grisdami jas tradicija, ir neapgalvotai suvaržė asmeninę laisvę. Tam tikras Įstatymo dalis jie interpretavo taip, kad priverstų žmones laikytis reikalavimų, kuriuos patys slapta ignoravo ir nuo kurių – kai jiems tai buvo naudinga – jie tvirtino esą atleisti.

Jų nuolatinis tikslas buvo demonstruoti savo pasišventimą. Jie nesibodėjo niekuo, nebuvo nieko per daug švento, kas tarnautų šiam tikslui. Mozei apie savo įsakymus Dievas pasakė: „Prisirišk juos kaip ženklą ant rankos. Tebūna jie kaip žymė tau ant kaktos.“ (*Pakartoto Įstatymo 6, 8*) Šie žodžiai turi gilią prasmę. Apmastydamas ir įgyvendindamas Dievo Žodį, žmogus darosi tauresnis. Teisingais ir gailestingais darbais jo rankos parodo kaip antspaudą Dievo Įstatymo principus. Tokie žmonės išliks švarūs nuo papirkimo ir visko, kas pagėdė bei apgaulinga. Jie bus aktyvūs melės ir gailestingumo darbuose. Akys,

nukreiptos į kilnų tikslą, bus tyros ir teisingos. Išraiškingas veidas, daug pasakančios akys liudys apie kaltės neturintį charakterį to, kuris myli ir gerbia Dievo Žodį. Tačiau Kristaus laikų žydai viso to neižvelgė. Mozei duotasis įsakymas rodė, kad žmogus turi nešioti Šventojo Rašto nurodymus ant savęs. Taigi jie buvo surašyti ant pergamento juostelių ir gerai matomoje vietoje aprišami aplink galvą ir ant riešo. Tačiau dėl to Dievo Įstatymas geriau neištvirtino prote ir širdyje. Šie pergamentai buvo nešiojami tik kaip ženklai siekiant atkreipti dėmesį. Buvo manoma, kad juos nešiojantieji atrodys labiau pasišventę ir todėl žmonės juos labiau gerbs. Jėzus tokioms tuščioms pretenzijoms sudavė smūgį: „Jie viską daro, kad būtų žmonių matomi. Jie pasiplatina maldos diržus ir pasididina apsiaustų spurgus. Jie mėgsta pirmąsias vietas pokyliuose bei pirmuosius krėslus sinagogose, mėgsta sveikinimus aikštėse ir trokšta, kad žmonės vadintų juos ‘rabi’. O jūs nesivadinkite ‘rabi’, nes turite vienintelį Mokytoją, o jūs visi esate broliai. Ir nė vieno iš savųjų nevadinkite tėvu, nes turite vienintelį Tėvą danguje. Taip pat nesivadinkite mokytojais, nes jūsų vienintelis Mokytojas yra Kristus.“ Tokiais paprastais žodžiais Gelbėtojas atskleidė savanaudiškas ambicijas, visada siekiančias pasireikšti ir dominuoti demonstruojant tariamą nuolankumą, nors širdis kupina šykštumo ir pavydo. Kai žmonės buvo kviečiami į šventę, svečius susodindavo pagal jų padėtį, ir daugiausia dėmesio bei ypatingų malonių tekdavo tiems, kurie užimdavo garbingiausias vietas. Šios garbės visada gviešėsi farizėjai. Jėzus dėl tokio elgesio priekaištavo.

Jis priekaištavo ir dėl tuštybės, kuria liudijo rabio, arba mokytojo, titulas. Anot Jo, toks titulas priklauso ne žmonėms, o Kristui. Kunigai, Rašto aiškintojai ir valdytojai, Įstatymo mokytojai ir vykdytojai yra broliai, vieno Tėvo vaikai. Jėzus aiškino, kad nevalia jokiai žmogui suteikti

Jėzaus žodžiai apie našlę, kad ji „įmetė daugiau už visus“, buvo teisingi ne tik motyvų, bet ir dovanos rezultato atžvilgiu. Jos pavyzdžiu pasekė milijonai žmonių.

garbingo titulo, rodančio, kad jis galįs valdyti kitų sąžinę ar tikėjimą.

Jeigu Kristus gyventų žemėje šiandien supamas tų, kurie tituluojami „Jūsų eminencija“ arba „Jūsų šventybe“, argi Jis nepakartotų savo pasakymo: „Taip pat nesivadinkite mokytojais, nes jūsų vienintelis Mokytojas yra Kristus“? Šventasis Raštas apie Dievą skelbia: „Šventas ir šiurpulingas Jo vardas!“ (*Psalms 111, 9*) Kokiam gi žmogui tinka toks apibūdinimas? Kaip mažai žmoguje išminties ir teismo, apie kurį jis liudija! Kaip daug tų, kurie prisiima šį titulą, neteisingai supranta Dievo vardą ir charakterį! Deja, kaip dažnai pasaulietiškos ambicijos, despotizmas ir niekingiausios nuodėmės slepiasi po prabangiais apdais aukštų ir šventų postų! Išgelbėtojas tęsė: „Kas iš jūsų didesnis, tebūnie jums tarnas. Mat kas save aukština, bus pažemintas, o kas save žemina, bus išaukštintas.“ Kristus ne kartą mokė, kad tikroji didybė matuojama dorovine verte. Dangaus vertinimu, charakterio didybę sudaro gyvenimas dėl mūsų artimųjų gerovės,

meilės ir gailestingumo darbai. Kristus, šlovės Karalius, buvo nusidėjęlių tarnas.

„Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! – pasakė Jėzus. – Jūs užrakinatė žmonėms Dangaus karalystę ir nei patys neinate, nei trokštančių į ją patekti neleidžiate.“ Iškraipydami Šventąjį Raštą kunigai ir Istatymo mokytojai apakino protus tų, kurie priešingu atveju būtų priėmę žinią apie Kristaus karalystę ir tą vidinį dieviškąjį gyvenimą, kuris būtinas tikram šventumui.

„Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs suryjate našlių namus, kalbėdami ilgas maldas; todėl būsite itin rūšiai teisiami!“ Fariziejai turėjo didelę įtaką žmonėms ir panaudojo tai savo interesams. Jie pelnydavo dievobaimingų našlių pasitikėjimą ir įtikindavo jas, kad jų pareiga – paaukoti savo nuosavybę religiniams tikslams. Užvaldę jų pinigus, klastūnai panaudavo juos savo labui. Kad paslėptų savo nesažiningumą, jie ilgai melsdavosi viešose vietose ir itin uoliai demonstravo pasišventimą. Kristus skelbė, jog ši

veidmainystė užtrauks jiems dar didesni pasmerkimą. Tas pats priekaištas tenka daugeliui mūsų dienomis, kurie daug kalba apie savo pasišventimą. Jų gyvenimas suteptas savanaudiškumo ir šykštumo, tačiau jie visa tai pridengia tariamo tyrumo apdaru, tad kuriam laikui apgauna žmones. Bet Dievo apgauti jie negali. Viešpats išvelgia visus širdies motyvus ir teis kiekvieną pagal jo darbus.

Kristus negailestingai smerkė piktnaudžiavimą, bet saugojosi nesumenkinti pareigos. Jis priekaištavo už egoizmą, iškraipantį ir netinkamai naudojantį našlės dovanas. Kartu Jis pagyrė našlę, atnešusią savo auką į Dievo lobyną. Net jei kas nors netinkamai panaudoja atneštas dovanas, tai negali atimti Dievo palaiminimų iš davėjo.

Jėzus buvo kieme, kur stovėjo aukų skrynia, ir stebėjo ateinančius su dovanomis. Daugelis turtuolių nešė dideles sumas, kurias aukėjo itin demonstratyviai. Jėzus liūdnam žvelgė į juos, bet apie jų savanoriškas aukas nieko nesakė. Staiga Jo veidas nušvito – Jis pamatė vargšę našlę. Moteris artinosi nedrąsiai, tarsi bijodama būti pastebėta. Kai pro šalį su savo atnašomis drąsiai žygiavo turtieji ir didingieji, ji tik susigūždavo, nedrįsdama žengti nė žingsnio. Ir vis dėlto dėl jai brangaus darbo ji troško padaryti bent ką nors, kad ir kaip tai būtų menka. Ji pažvelgė į dovaną savo rankoje. Ji buvo labai maža, palyginus su aplinkinių dovanomis, tačiau tai buvo viskas, ką našlė turėjo. Nutaikiusi progą, ji greitai įmetė savo du smulkius pinigėlius ir pasiskubino nueiti. Tačiau tai darydama ji pastebėjo į ją įsmeigtą nuoširdų Jėzaus žvilgsnį.

Išgelbėtojas susikvietė savo mokinius ir atkreipė jų dėmesį į našlės skurdą. Paskui jos ausis pasiekė Jo pagyrimo žodžiai: „Iš tiesų sakau jums, šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus.“ Kai ji pajuto, kad šis jos poelgis buvo suprastas ir įvertintas, džiaugsmo ašaros užplūdo jos akis. Daugelis jai būtų

patare pasilaikyti tas monetas sau; mat patekė į nutukusių kunigų rankas, jie pasimes tarp daugybės brangių ir lobyną sunęštų dovanų. Tačiau Jėzus suprato jos motyvą. Ji tikėjo, jog pamaldos šventykloje įsteigtos Dievo, ir norėjo kuo galėdama prie to prisidėti. Ji padarė ką galėjo, ir jos poelgis tapo jai paminklu per visus laikus bei jos džiaugsmu amžinybėje. Kartu su dovana buvo ir jos širdis; toji dovana buvo vertinama ne pagal monetų vertę, o pagal meilę Dievui ir jos susidomėjimą Jo darbu, kuris paskatino ją pasielgti būtent taip.

Apie tą neturtingą našlę Jėzus pasakė, kad ji „įmetė daugiau už visus“. Turtuoliai davė iš savo pertekliaus ir daugelis norėjo būti matomi bei gerbiami žmonių. Jų didelės atnašos neatėmė iš jų komforto ar net prabangos; jos nereikalavo aukotis ir savo vertingumu negalėjo būti lyginamos su tuo, ką davė našlė.

Mūsų motyvai apibūdina mūsų veiksmus, paženklina juos gėda arba dideliu moraliniu vertingumu. Dievui brangiausi ne tie dideli dalykai, kuriuos mato visų akys ir liaupsina kiekvieno liežuvis. Jo akyse dažnai vertingiausios mažutės pareigos, atliekamos su džiaugsmu, bei nedidelės dovanos, kurių nematyti ir kurių žmonės negali laikyti bevertėmis. Tikinti ir mylinti širdis Dievui brangesnė už brangiausią dovaną. Vargšė našlė atidavė savo auką, kad padarytų bent tiek, kiek galėjo. Ji atsisakė maisto, kad paaugotų tas dvi monetas jai brangiam reikalui. Ir ji darė tai iš tikėjimo, pasitikėdama, kad jos dangiškasis Tėvas pastebės jos skurdą. Būtent ši nesavanaudiška dvasia ir vaikiškas tikėjimas laimėjo Gelbėtojo pagyrimą.

Daugybė neturtingų žmonių nori parodyti Dievui savo dėkingumą už Jo malonę ir tiesą. Jie didžiai trokšta prisidėti prie savo labiau klestinčių brolių remiant Jo tarnavimą. Šios širdys neturi būti atstumtos. Tepadedu jos savo kuklius indėlius į dangaus banką. Atiduoti iš meilės Dievui kupinos širdies, šie,

atrodytų, mažmožiai tampa pašvęstomis dovanomis, neįkainojamomis aukomis, kurias regėdamas Dievas šypsosi ir jas laimina.

Jėzaus žodžiai apie našlę, kad ji „imėtė daugiau už visus“, buvo teisingi ne tik motyvų, bet ir dovanos rezultato atžvilgiu. Jos pavyzdžiu pasekė milijonai žmonių. „Du smulkūs pinigėliai“ kur kas labiau praturtino Dievo lobyną nei turtingų žydų atnašos. Tos mažos dovanos įtaka buvo kaip versmė, kuri iš pradžių silpna, bet tekėdama per amžių plattelę ir gilėja. Tūkstančiais būdų ji prisidėjo prie vargšų dalios palengvinimo ir Evangelijos plitimo. Našlės pasiaukojimo pavyzdys veikė tūkstančius širdžių visose šalyse ir visais laikais. Jis tiko ir turtingiems, ir vargšams, kurių aukos tik didino jos dovanos vertę. Dievas palaimino našlės auką, ir tai davė didelių vaisių. Taip yra su kiekviena dovana ir kiekvienu poelgiu, atliktu iš nuoširdaus troškimo pašlovinti Dievą. Jis susiejamas su Visagalio tikslais. Jo gerų vaisių negali išmatuoti joks žmogus.

Gelbėtojas toliau barė Rašto aiškintojus ir fariziejus: „Vargas jums, akieji vadai, kurie mokote: ‘Jei kas prisiektų šventovei, tai nieko, o jei kas prisiektų šventovės auksu, tai jis išpareigoja.’ Kvaili jūs ir akli! Kas gi didesnis – auksas ar šventovė, kuri pašventina auksą? Arba, anot jūsų: ‘Jei kas prisiektų aukuro, tai nieko, o jei kas prisiektų atnaša ant aukuro, tai jis įpareigotas.’ Akli! Kas gi didesnis – atnaša ar aukuras, kuris pašventina atnašą?“ Kunigai aiškino Dievo reikalavimus pagal savo klaidingus ir siaurus matus. Jie nevienodai vertino įvairias nuodėmes – į vienas žiūrėjo pro pirštus, o kitas, gal dar mažiau reikšmingas, laikė nedovanotinomis. Iš finansinių sumetimų jie atleisdavo žmones nuo jų įžadų, o dėl didelių sumų kartais užsimerkdavo ir prieš sunkius nusikaltimus. Bet tie patys kunigai ir valdytojai skelbdavo griežtus nuosprendžius už visiškai menkus nusizengimus.

„Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs duodate dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų, o pamirštate, kas svarbiausia Įstatyme: teisingumą, gailestingumą ir ištikimybę. Reikia tai daryti ir ano neapleist!“ Šiais žodžiais Kristus vėlgi smerkia piktnaudžiavimą šventąja pareiga. Pačios pareigos Jis neatmeta. Dešimtinė buvo įvesta Dievo ir duodama nuo seniausių laikų. Abraomas, tikinčiųjų tėvas, davė dešimties nuo visko, ką turėjo. Žydų valdžia pripažino pareigą duoti dešimtinę, ir tai buvo teisinga; tačiau jie neleido žmonėms įgyvendinti savų įsitikinimų apie pareigą. Kiekvienas atvejis buvo suvaržytas despotiškais taisyklėmis. Reikalavimai darėsi tokie sudėtingi, kad įvykdyti juos buvo neįmanoma. Niekas nežinojo, ar atliko savo pareigą. Dievo duotoji sistema buvo teisinga ir pagrįsta, bet kunigai ir rabinai pavertė ją nepakeliama našta.

Viskas, ką Dievas liepia, yra svarbu. Kristus pripažino pareigą duoti dešimtinę, tačiau Jis parodė, jog tai nepateisina kitų pareigų ignoravimą. Fariziejai itin uoliai davė dešimties nuo sode auginamų prieskoninių žolelių, kaip mėtos, anyžiai ir rūtos; tai jiems mažai kainavo, bet sukūrė jų teisingumo ir šventumo reputaciją. Tuo pat metu jų įvesti bereikalingi suvaržymai slėgė žmones ir griovė jų pagarbą paties Dievo sukurtai šventai sistemai. Jie apsunkino žmonių protus nereikšmingomis smulkmenomis ir nukreipė jų dėmesį nuo esminių tiesų. Buvo ignoruojami svarbesni Įstatymo, teisingumo, gailestingumo ir tiesos klausimai. „Reikia tai daryti ir ano neapleist!“ – pasakė Kristus.

Rabinai panašiai iškraipė ir kitus įsakymus. Per Možę duotaisiais nurodymais buvo draudžiama valgyti visus nešvarius dalykus. Buvo uždrausta valgyti kiaušieną ir kai kurių kitų gyvulių mėsą, kuri užteršia kraują nešvarumais ir trupina gyvenimą. Tačiau fariziejai nemokė šių apribojimų taip, kaip juos išdėstė

Jų nedorumo saikas jau buvo beprisipildantis ligi pat kraštų. Veikiai jis turėjo išsilieti jiems ant galvų atpildo teisingumu. Apie tai Jėzus perspėjo: „Kad ant jūsų kristų visas nekaltas kraujas, išlietas žemėje, pradedant teisojo Abelio krauju ir baigiant krauju Barachijo sūnaus Zacharijo, kurį jūs nužudėte tarp šventovės ir aukuro. Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks šitą kartą.“

Dievas. Jie nukrypo į kraštutinumus. Be kita ko, iš žmonių buvo reikalaujama, jog jie perkošintų visą vartojamą vandenį, kad jame nebūtų nė menkiausio vabzdžio, kurį jie laikė nešvariu gyvūnu. Jėzus, supriešindamas šiuos banalius apribojimus su tikrai didelėmis jų nuodėmėmis, fariziejams pasakė: „Aklieji vadai, jūs iškošiate uodą, o praryjate kupranugarį.“

„Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs panašūs į pabaltintus antkapius, kurie iš paviršiaus gražiai atrodo, o viduje pilni numirėlių kaulų ir visokių nešvarumų.“ Kaip pabaltintas ir gražiai papuoštas antkapis slėpė yrančius palaikus, taip išorinis kunigų ir valdytojų šventumas slėpė neteisybę. Jėzus tęsė: „Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs statote

pranašams antkapius, puošiate teisiųjų paminklus ir sakote: ‘Jei būtume gyvenę savo protėvių dienomis, nebūtume kartu su jais susitepę pranašų krauju.’ Taigi jūs patys prieš save liudijate, jog esate pranašų žudytojų vaikai.“ Kad parodytu, kaip vertina mirusius pranašus, žydai uoliai pagražindavo jų antkapius; tačiau jų pamokymais nesirėmė ir jų priekaištų nepaisė.

Kristaus laikais buvo puoselėjamas prietaringas požiūris į mirusiųjų kapavietes ir skiriamos didžiulės sumos jiems puošti. Dievo akyse tai buvo stabmeldystė. Savo nederamai didele pagarba mirusiems žmonės parodė, kad užvis labiau nemyli nei Dievo, nei savo artimo kaip pačių savęs. Ta pati stabmeldystė plačiai paplitusi ir šiandien. Daugelis ignoruoja našles ir našlaičius, ligonius ir vargšus, kad pastatytų brangius paminklus mirusiems. Tam negailima laiko, pinigų, triūso, o pareiga gyviesiems – pareiga, kuria atvirai džiaugėsi Kristus, – lieka neįvykdyta.

Fariziejai statydavo antkapius pranašams, išpuošdavo juos ir kalbėdavo vieni kitiems: „Jei būtume gyvenę protėvių laikais, nebūtume prisidėję prie Dievo tarnų kraujo praliejimo.“ Bet tuo pat metu jie ketino nužudyti Dievo Sūnų. Mums tai turėtų būti pamoka. Tai turėtų atverti mūsų akis šėtono galiai apgauti protą, kuris nusigrėžė nuo tiesos šviesos. Daugelis eina fariziejų keliu. Jie gerbia mirusius už tikėjimą. Jie stebisi Kristų atstūmusių žydų aklumu. Jei būtume gyvenę Jo laikais, skelbia jie, būtume mieliai priėmę Jo mokymą; nė už ką nebūtume prisidėję prie tų, kurie atstūmė Gelbėtoją. Tačiau kai klusnumas Dievui pareikalauja išsižadėti savęs ir nusižeminti, tie patys žmonės užgniauzia savo įsitikinimus ir atsisako paklusti. Taip juose pasireiškia ta pati dvasia, kaip Kristaus smerktuose fariziejuose.

Žydai menkai tesuprato didžiulę atsakomybę, kurią numatė Kristaus

atstūmimas. Nuo tada, kai buvo pralietas pirmas nekaltas kraujas, kai nuo Kaino rankos krito teisusis Abelis, kartoja si pati istorija, vis didindama kaltę. Visais laikais pranašai kėlė balsus prieš karalių, valdovų ir žmonių nuodėmes, kalbėdami Dievo jiems duotuosius žodžius ir rizikuodami savo gyvybe, kad paklustų Jo valiai. Iš kartos į kartą kaupėsi siaubinga bausmė tiems, kurie atstūmė šviesą ir tiesą. Tai Kristaus priešai dabar užsitraukė ant savo galvų. Kunigų ir valdytojų nuodėmė buvo didesnė nei bet kurios iš ankstesniųjų kartų. Atstūmę Gelbėtoją jie tapo atsakingi už visų teisųjų, nužudytų nuo Abelio iki Kristaus, kraują. Jų nedoro saikas jau buvo beprisipildantis ligi pat kraštų. Veikiai jis turėjo išsiliesti jiems ant galvų atpildo teisingumu. Apie tai Jėzus perspėjo: „Kad ant jūsų kristų visas nekaltas kraujas, išlietas žemėje, pradedant teisingojo Abelio krauju ir baigiant krauju Barachijo sūnaus Zacharijo, kurį jūs nužudėte tarp šventovės ir aukuro. Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks šitą kartą.“

Jėzaus klausėsi Rašto aiškintojai ir fariziejai žinojo, kad Jo žodžiai – tiesa. Jie žinojo, kaip buvo nužudytas pranašas Zacharijas. Jam kalbant perspėjimo žodžius nuo Dievo, atsimetėli karalių suėmė šėtoniškas įnirsis ir jam išakius pranašas buvo nužudytas. Jo kraujas išsigėrė į šventyklos kiemo akmenis ir nebebusivalė; jis liko liudyti prieš atsimetusį Izraelį. Ir kol stovės šventykla, toji teisingo kraujo žymė išliks ir šauksis Dievo keršto. Jėzui kalbant apie šias baisias nuodėmes, minia virpėjo iš siaubo.

Žvelgdamas į ateitį, Jėzus skelbė, kad žydų neatgailavimas ir Dievo tarnų netoleravimas ateity bus toks pat, kaip ir praeity: „Todėl štai siunčiu pas jus pranašų, išminčių ir Rašto aiškintojų. Vienus iš jų jūs užmušite ir nukryžiuosite, kitus plaksite sinagose ir persekiosite nuo miesto iki miesto.“ Pranašai ir išminčiai, kupini tikėjimo bei Šventosios

Dvasios – Steponas, Jokūbas ir daugelis kitų – bus pasmerkti ir nužudyti. Išskėlęs rankas į dangų ir apgaubtas dieviškosios šviesos, Kristus kalbėjo kaip stovinčiųjų priešais Jį teisėjas. Jo balsas, taip dažnai skambėjęs švelniai ir maldaujančiai, dabar priekaištavo ir smerkė. Klausytojai gūžėsi. Jo žodžiai ir išvaizda dar niekada nebuvo sukūrę tokio įspūdžio.

Kristaus pasipiktinimas buvo nukreiptas prieš didžiulę nuodėmę – veidmainystę, kuria žmonės žudė savo pačių sielas, apgaudinėdami kitus žmones ir rodydami nepagarbą Dievui. Gražiuose kunigų ir valdytojų išvedžiojimuose Jis įžvelgė šėtono veikimą. Jis karštai ir giliai pasmerkė nuodėmę, bet keršo žodžių neištarė. Jis degė pykčiu ant tamsybių kunigaikščio, bet neparodė susierzinimo. Taip ir krikščionis, gyvenantis santaikoje su Dievu, pasižymintis gerosiomis meilės ir gailestingumo savybėmis, teisingai piktinsis nuodėme, bet nepasiduos aistrai pikto atsilyginti tiems, kurie padarė jam bloga. Net sutikęs tuos, kurie veikiami pragaro jėgų kalba netiesą, Kristuje gyvenantis žmogus išliks ramus ir santūrus.

Dieviškojo gailesčio buvo kupinas Dievo Sūnaus veidas, kai Jis ilgesingai pažvelgė į šventyklą, paskui į savo klausytojus. Gilaus sielvarto pilnu balsu ir karčioms ašaroms gniaužiant gerklę Jis sušuko: „Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai! Štai jūsų namai bus jums palikti tušti. Taigi Aš jums sakau: nuo dabar jūs Manęs nebeatysite, kol netarsite: ‘Garbė Tam, kuris ateina Viešpaties vardu!’“ Tai atsiskyrimo kova. Kristaus raudoje pats Dievas išliejo širdį. Tai buvo paslaptingas kantrios Dievo meilės atsisveikinimas.

Fariziejai su sadukiejais taip pat tylėjo. Jėzus susikvietė mokinius ir rengėsi apleisti šventyklą – ne kaip pralaimėjęs

ir priverstas bėgti iš savo priešų akivaizdos, o kaip Tas, kurio darbas jau atliktas. Jis išėjo iš kovos kaip nugalėtojas.

Tą svarbią dieną iš Kristaus lūpų pažirę tiesos perlai pateko į daugelio širdžių lobynus. Juose atgijo naujos mintys, pabudo nauji siekliai ir prasidėjo naujas gyvenimas. Po Kristaus nukryžiovimo ir prisikėlimo šie žmonės žengė į priekį ir atliko savo dieviškąją užduotį su išmintim bei uolumu, atitinkančiu to darbo didybę. Jie nešė žinią, jaudinančią žmonių širdis ir griauančią senus prietarus, daug amžių maitojusius tūkstančių gyvenimą. Prieš jų liudijimą žmonių teorijos ir filosofijos atrodė kaip tuščios pasakos. Galingos buvo permainos

plūstant Gelbėtojo žodžiams tai apstulbusiai, pagarbios baimės apimtai miniai Jeruzalės šventykloje.

Tačiau Izraelis kaip tauta atsiskyrė nuo Dievo. Prigimtinės alyvmedžio šakos buvo nulaužtos. Paskutinį kartą pažvelgęs į šventyklą, Jėzus liūdnu balsu ištare: „Štai jūsų namai bus jums palikti tušti. Taigi Aš jums sakau: nuo dabar jūs Manęs nebematysite, kol netarsite: ‘Garbė Tam, kuris ateina Viešpaties vardu!’“ Taigi Jis pavadino šventyklą savo Tėvo namais; bet dabar kai Dievo Sūnus išeisias iš tų sienų, Dievo Artumas visiems laikams apleis Jo šlovei pastatytą šventyklą. Nuo tol jos apeigos bus beprasmonės, o patarnavimai – pajuoka.

68 SKYRIUS

IŠORINIAME KIEME

Šis skyrius pagrįstas Jono 12, 20–43

TARP ATĖJUSIŲ per šventes Dievo pagarbinti buvo ir graikų. Jie kreipėsi į Pilypą, kilusį iš Galilėjos miesto Betsaidos, prašydami: 'Gerbiamasis, mes norėtume pamatyti Jėzų!' Pilypas nuėjo ir pasakė Andriejui, pasakui jie abu – Andriejus ir Pilypas – atėję pranešė Jėzui."

Tuo metu atrodė, kad Kristaus darbas patyrė žiaurų pralaimėjimą. Jis laimėjo kovą su kunigais ir fariziejais, bet buvo akivaizdu, kad jie niekada nepriims Jo kaip Mesijo. Artinosi galutinis išsiskyrimas. Jo mokiniams situacija atrodė beviltiška. Tačiau Kristus turėjo užbaigti savo darbą. Netrukus turėjo įvykti didysis įvykis, svarbus ne tik žydų tautai, bet ir visam pasauliui. Išgirdęs karštą prašymą: „Mes norėtume pamatyti Jėzų“, atkartojantį ištroškusio pasaulio šauksmą, Kristus nušvito ir pasakė: „Atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus Sūnus.“ Graikų prašyme Jis išvėlgė pirmuosius savo didžiosios aukos vaisius.

Šie žmonės atėjo iš Vakarų ieškodami Gelbėtojo Jo gyvenimo pabaigoje, kaip kad išminčiai atėjo iš Rytų Jo gyvenimo pradžioje. Kristui gimus žydai buvo taip pasinėrę į savo ambicingus planus, kad apie Jo atėjimą nieko nežinojo. Pagarbinti Gelbėtojo prie ėdžių su dovanomis atkeliavo išminčiai iš pagonių šalies. Taip ir dabar pamatyti Jėzaus atėjo šie graikai, atstovaujantys pasaulio tautoms, gentims ir žmonėms. Taigi Gelbėtojo kryžius trauks visų šalių ir visų laikų žmones. „Daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir susės Dangaus karalystėje prie stalo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu.“ (Mato 8, 11)

Graikai buvo girdėję apie pergalingą Kristaus įžengimą į Jeruzalę. Kai kurie manė ir skleidė gandus, kad Jis, išvijęs iš šventyklos kunigus bei valdytojus, užims Dovydo sostą ir valdys Izraelį. O graikai troško sužinoti apie Jo misiją tiesą. „Mes norėtume pamatyti Jėzų“, – pasakė jie. Jų prašymas buvo patenkinamas. Kai šis prašymas buvo perduotas

Kristus turėjo užbaigti savo darbą. Netrukus turėjo įvykti didysis įvykis, svarbus ne tik žydų tautai, bet ir visam pasauliui. Išgirdęs karštą prašymą: „Mes norėtume pamatyti Jėzų“, atkartojantį ištroškusio pasaulio šauksmą, Kristus nušvito ir pasakė: „Atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus Sūnus.“ Graikų prašyme Jis įžvelgė pirmuosius savo didžiosios aukos vaisius.

Jėzui, Jis buvo toje šventyklos dalyje, į kurią galėjo įžengti tik žydai, bet išėjo pas graikus ir išorinį kiemą ir susitiko su jais asmeniškai.

Išmušė Kristaus pašlovinimo valanda. Jis stovėjo kryžiaus šešėlyje, ir graikų klausimas jam parodė, jog auka, kurią Jis tuoj atnašaus, atves pas Dievą daug sūnų ir dukterų. Jis žinojo, kad graikai veikia pamatys Jį tokioje padėtyje, apie kurią nė nesapnavo. Jie pamatys Jį šalia Barabo, plėšiko ir žmogžudžio, kurį minia nusprendė paleisti į laisvę vietoj Dievo Sūnaus. Jie išgirs, kaip žmonės, įkvėpti kunigų ir tautos seniūnų, pasirinks. Ir į klausimą: „Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?“ bus atsakyta: „Ant kryžiaus Jį!“ (Mato 27, 22) Atnašaudamas šią auką už žmonių nuodėmes, Kristus žinojo, kad Jo karalystė tobulės ir plėsis per visą pasaulį. Jis darbuosis kaip Atstatytojas, ir Jo Dvasia ims viršų. Akimirksniui Jis pažvelgė į ateitį ir išgirdo visuose žemės pakraščiuose skelbiančius balsus: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ (Jono 1, 29) Šiuose svetimšaliuose Jis įžvelgė didžiulio derliaus pažadą, kai sugrius žydus nuo pagonių skirianti siena ir išgelbėjimo žinia pasieks visas tautas visomis kalbomis. To laukimas ir Jo vilčių išsipildymas išreikštas žodžiais: „Atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus Sūnus.“ Tačiau Kristus niekada neužmiršo to, kaip turės įvykti šis pašlovinimas. Po Jo artėjančios mirties pagonys turėjo suiburti. Pasaulis galėjo būti išgelbėtas tik Jėzaus mirtimi. Kaip kviečio grūdas, Žmogaus Sūnus turėjo

kristi į žemę, mirti ir būti palaidotas; bet paskui Jis turėjo vėl atgyti.

Kalbėdamas apie savo ateitį, kad mokiniai suprastų, Kristus iliustravo ją pavyzdžiais iš gamtos. Svarbiausias Jo misijos tikslas turėjo būti pasiektas Jo mirtimi. Jis pasakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečio grūdas kritęs į žemę nemirs, jis liks vienas, o jei mirs, jis duos gausių vaisių.“ Kai kviečio grūdas miršta, po kurio laiko jis sudygs ir duoda vaisių. Taip ir Kristaus mirtis turėjo duoti vaisių Dievo karalystei. Pagal augmenijos pasaulio dėsnius, Jo mirties vaisius turėjo būti gyvenimas.

Tiems, kurie dirba žemę, šis pavyzdys visada prieš akis. Kiekvienais metais žmogus išsaugo savo grūdų atsargas, tariamai išmesdamas pačią geriausią jų dalį. Kuriam laikui jie turi likti paslėpti po dirvožemiu ir prižiūrimi Viešpaties. Po to pasirodo daigas, varpa ir grūdai joje. Tačiau jei grūdas neužkasamas, netampa nematomas, paslėptas ir, atrodytų, prarastas, šis vystymasis vykti negali.

Žemėje užkasta sėkla duoda vaisių, kuris savo ruožtu vėl sėjamas. Taip dauginamas derlius. Taip ir Kristaus mirtis ant Golgotos kryžiaus duos vaisių amžinajam gyvenimui. Šios aukos apmąstymas bus šlovė tiems, kurie, kaip ir jos vaisius, gyvens per amžių amžius.

Kviečio grūdas, kuris išsaugo savo gyvybę, duoti vaisiaus negali. Jis lieka vienas. Kristus panorėjęs galėjo išvengti mirties. Bet tokiu atveju Jis būtų likęs vienas. Jis nebūtų atvedęs pas Dievą sūnų ir dukterų. Tik paaukodamas savo gyvybę, Jis galėjo suteikti gyvybę žmonijai. Tik kritęs į žemę ir numiręs Jis galėjo tapti to didžiulio derliaus sėkla – gausybe iš visų tautų, giminių, kalbų ir žmonių, kurie yra atpirkti Dievui.

Su šia tiesa Kristus sieja pasiaukojimo pamoką, kurią turi išmokti visi: „Kas myli savo gyvybę, ją prazudys, o kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinajam gyvenimui.“ Visi, kurie nori duoti vaisių kaip

Žmonės stebėjo šį reginį su siaubu ir nuostaba. Niekas nedrįso kalbėti. Sučiaupę lūpas ir užgniaužę kvapą visi stovėjo įsmeigę akis į Jėzų. Tai buvo Tėvo paliudijimas, po kurio debesys pakilo ir išsisklaidė danguje. Tam kartui regimas bendravimas tarp Tėvo ir Sūnaus buvo baigtas. „Aplink stovinti minia, tai išgirdusi, sakė griaustinį sugriaudus. Kai kurie tvirtino: ‘Angelas Jam kalbėjo.’” Tačiau klausinėję greitai matė debesį, girdėjo balsą, suprato jo žodžius ir iš tikrųjų atpažino Kristų; jiems Jis buvo apreikštas kaip Dievo Siųstasis.

Kristaus bendradarbiai, pirmiausia turi kristi į žemę ir mirti. Gyvybė turi būti metama į pasaulio poreikių dirvą. Meilė sau, savo tikslų siekimas turi nunykti. Tačiau pasiaukojimo dėsnis yra savęs išsaugojimo dėsnis. Žemdirbys išsaugo sėklą ją išmesdamas. Taip ir su žmogaus gyvybe. Duoti – tai gyventi. Bus

išsaugota ta gyvybė, kuri laisvai atiduodama tarnaujant Dievui ir žmonėms. Tie, kurie dėl Kristaus aukoja savo gyvybę šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinajam gyvenimui.

Dėl savęs nugyventas gyvenimas – tarsi grūdas, kuris suvalgomas. Jis pranyksta, bet pagausėjimo nebūna. Žmogus gali

viską kaupti sau; jis gali gyventi dėl savęs, mąstyti apie save ir kurti sau planus; tačiau toks gyvenimas praeina, ir nieko nelieka. Tarnavimo sau dėsnis – tai susinaikinimo dėsnis.

„Kas nori Man tarnauti, – pasakė Jėzus, – tegul seka paskui Mane: kur Aš esu, ten bus ir Mano tarnas. Kas Man tarnaus, tą pagerbs Mano Tėvas.“ Visi, kurie nešė su Jėzumi aukos kryžių, dalysis su Juo ir Jo šlove. Nusizėminęs ir kentėdamas Kristus džiaugėsi, kad Jo mokiniai bus pašlovinti kartu su Juo. Jie buvo Jo pasiaukojimo vaisius. Jo charakterio ir dvasios veikimas juose

Jam yra atpildas ir džiugins Jį per visą amžinybę. Matydami savo darbo ir aukojimosi vaisių kitų širdyse bei gyvenime, jie dalijasi šiuo džiaugsmu su Juo. Jie – Kristaus bendradarbiai, ir Tėvas pagerbs juos kaip pagerbia savo Sūnų.

Graikų prašymas, simbolizuojantis pagonių susitelkimą, priminė Jėzui Jo visą misiją. Prieš Jo akis atsivėrė atpirkimo darbas – nuo tada, kai danguje buvo sukurtas planas, iki mirties, kuri dabar jau buvo taip arti. Atrodė, jog Dievo Sūnų apgaubė paslaptin-gas debesis. Buvusieji šalia jautė, kaip Jis paniuro ir susimąstė. Pagaliau tylą

pertraukė Jo liūdnas balsas: „Dabar Mano siela sukrėsta. Ir ką Aš pasakyčiau: 'Tėve, gelbėk Mane nuo šios valandos!'?“ Savo laukimu Kristus jau gėrė tą karčią taure. Jo žmogiškoji prigimtis gūžėsi nuo tos vienatvės valandos, kai atrodė, kad Jį paliko visi – net Dievas, kai visi matė Jį palaužtą, Dievo sugniuždytą ir paskendusį kančioje. Jis gūžėsi nuo viešumos, nuo didžiausio nusikaltėlio reputacijos, nuo gėdingos mirties. Savo kovos su tamsos jėgomis numatymas, siaubingas žmonių nuodėmių naštos svoris ir Tėvo rūstybė dėl nuodėmių alino Jėzaus dvasią, todėl Jo veidas buvo mirtinai išblyškęs.

Paskui atėjo dieviškasis klusnumas Tėvo valiai. Jėzus pasakė: „Bet juk tam Aš ir atėjau į šią valandą. Tėve, pašlovink savo vardą!“ Tik per Kristaus mirtį galėjo būti sugriauta šėtono karalystė. Tik taip galėjo būti atpirktas žmogus ir pašlovin-tas Dievas. Jėzus susitaikė su kančia ir nusprendė aukotis. Dangaus Didybė žiūrėjo į kenčiantįjį kaip į nuodėmių Nešėją. „Tėve, pašlovink savo vardą!“ – pasakė Jis. Kristui ištarus šiuos žodžius, iš debesies Jam virš galvos pasigirdo atsakymas: „Aš Jį pašlovinau ir dar pašlovin-siu!“ Visas Kristaus gyvenimas nuo edžių iki to meto, kai Jis ištarė šiuos žodžius, šlovino Dievą; ir būsimoisiuose išbandy-muose Jo dieviškai žmogiškos kančios iš tiesų pašlovins Tėvo vardą.

Kai pasigirdo šis balsas, iš debesies tvykstelėjo šviesa ir apgaubė Kristų, tarsi ugnies siena Jį būtų apglėbusios Bėgalinės Jėgos rankos. Žmonės stebėjo šį reginį su siaubu ir nuostaba. Niekas nedrįso kalbėti. Sučiaupę lūpas ir užgniauzę kvapą visi stovėjo išmeigę akis į Jėzų. Tai buvo Tėvo paliudijimas, po kurio debesis pakilo ir išsisklaidė danguje. Tam kartui regimas bendravimas tarp Tėvo ir Sūnaus buvo baigtas.

„Aplink stovinti minia, tai išgirdusi, sakė griaustinį sugriaudus. Kai kurie tvirtino: 'Angelas Jam kalbėjo.'“ Tačiau klausinėję graikai matė debesį, girdėjo

balsą, suprato jo žodžius ir iš tikrųjų atpažino Kristų; jiems Jis buvo apreišk-tas kaip Dievo Siųstasis.

Dievo balsas buvo pasigirdęs Jėzaus krikšto metu Jo tarnystės pradžioje, o paskui Jam atsimainius ant kalno. Dabar Jo tarnystės pabaigoje jis buvo girdimas trečią kartą – daugybei žmonių ir ypatingomis aplinkybėmis. Jėzus buvo ką tik pasakęs itin svarbią tiesą apie žydų padėtį. Jis kreipėsi paskutinįsyk ir paskelbė jų likimą. Dievas vėl užant-spaudavo savo Sūnaus misiją. Jis pri-pažino Tą, kurį atstūmė Izraelis. Jėzus pasakė: „Ne dėl Manęs, o dėl jūsų pasi-girdo tas balsas.“ Tai buvo vainikuojan-tis Jo kaip Mesijo pripažinimas, ženklas nuo Tėvo, kad Jėzus kalba tiesą ir yra Dievo Sūnus.

„Dabar teisiamas šitas pasaulis, – tęsė Kristus. – Dabar šio pasaulio kunigaikš-tis bus išmestas laukan. O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie savęs. Jis tai pasakė nurodydamas, kokia mirtimi Jam reikės mirti.“ Tai pasaulio krizė. Jeigu Aš tapsiu permaldavimu už žmonių nuodėmes, pasaulis nušvis. Šėtonas nebeturės galios žmo-nių sieloms. Dievo paveikslas žmonijoje bus atnaujintas, ir tikinčių šventųjų šeima pagaliau paveldės dangiškuosius namus. Tai Kristaus mirties vaisius. Gelbėtojas pasinėrė į Jo laukiančios per-galingos scenos apmąstymą. Jis regėjo kryžių, žiaurų, gėdingą kryžių, su visais jį lydinciais siaubais, liepsnojančią šlove.

Tačiau žmonių atpirkimo darbas – tai dar ne viskas, kas pasiekta per kry-žių. Visatai buvo apreiškta Dievo meilė. Išvytas šio pasaulio kunigaikštis. Paneig-ti šėtono kaltinimai Dievui. Visiems laikams ištrinti jo priekaištai dangui. Angelai, kaip ir žmonės, patraukti prie Atpirkėjo. „O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie savęs“, – pasakė Jis.

Kristui kalbant šiuos žodžius, aplink Jį susibūrė daug žmonių, ir vienas paklausė: „Mes girdėjome iš Įstatymo,

kad Mesijas pasiliks per amžius. Kodėl Tu sakai, kad Žmogaus Sūnus turės būti iškeltas aukštyn? Kas gi tas Žmogaus Sūnus?“ Jėzus atsakė: „Jau nebeilgai šviesa bus tarp jūsų. Vaikščiokite, kol turite šviesą, kad neužkluptų jūsų tamsa. Kas vaikščioja tamsoje, tas nežino, kur eina. Kol turite šviesą, tikėkite ją, kad taptumėte šviesos vaikais.“

„Nors Jėzus jų akivaizdoje padarė tiek daug ženklų, tačiau jie Juo netikėjo.“ Kartą jie paklausė Gelbėtojo: „Tai koki padarysi ženklą, kad pamatytume ir Tave įtikėtume?“ (*Jono 6, 30*) Buvo duota daugybė ženklų; bet jie buvo užmerkę savo akis ir užkietinę širdis. Net dabar, kai prabilo pats Tėvas ir jau nebebuvo ženklų, kurių jie dar galėtų prašyti, jie vis tiek netikėjo.

„Vis dėlto įtikėjo Jėzų net daugelis iš vyresnybės, tačiau dėl fariziejų viešai Jo neišpažino, kad nebūtų pašalinti iš sinagogos.“ Žmonių pagarba jiems buvo svarbesnė už Dievo pritarimą. Kad apsisaugotų nuo priekaištų ir gėdos, jie išsižadėjo Kristaus ir atstūmė siūlomą amžinąjį gyvenimą. O, kaip daug žmonių per visus šimtmečius elgėsi taip pat! Jiems skirti Gelbėtojo perspėjimo žodžiai: „Kas myli savo gyvybę, ją prazudys.“ „Kas Mane niekina ir Mano žodžių nepriima, – pasakė Jėzus, – tas jau turi savo teisėją; pats žodis, kurį Aš kalbėjau, nuteis jį paskutiniąją dieną.“ (*Jono 12, 48*)

Vargšai tie, kurie nepažino savo aplanavimo meto! Iš lėto ir apgailestaudamas Kristus apleido šventyklos prieigas.

69 SKYRIUS

ANT ALYVŲ KALNO

*Šis skyrius pagrįstas Mato 24-uju skyriumi;
Morkaus 13-uju skyriumi; Luko 21, 5–38*

KRISTAUS ŽODŽIAI, ištarti kunigams ir tautos vadovams: „Štai jūsų namai bus jums palikti tušti“ (Mato 23, 38) sukėlė jiems siaubą. Jie dėjosi abejingi, bet jų galvose vis kirbėjo klausimas, ką jie reiškia. Jie jau-tė neregimą pavojų. Nejaugi didingoji šventykla, visos tautos šlovė, veikiai virs griuvėsiais? Kažką negera nujau-tė ir mokiniai, su nerimu laukę Jėzaus paaiškinimo. Eidami su Juo iš šventyklos, jie atkreipė Jo dėmesį į tai, kokia ji tvirta ir graži. Šventyklos akmenys buvo gryniausio marmuro, tobulai balti, o kai kurie iš jų – kone pasakiško dydžio. Dalis sienos buvo atlaikiusi Nebukadnecaro kariuomenės apgultį. Jos puikus mūras atrodė kaip vienas didžiulis akmuo, iškastas karjere. Mokiniai nepajėgė su-prasti, kaip galima sugriauti šias galin-gas sienas.

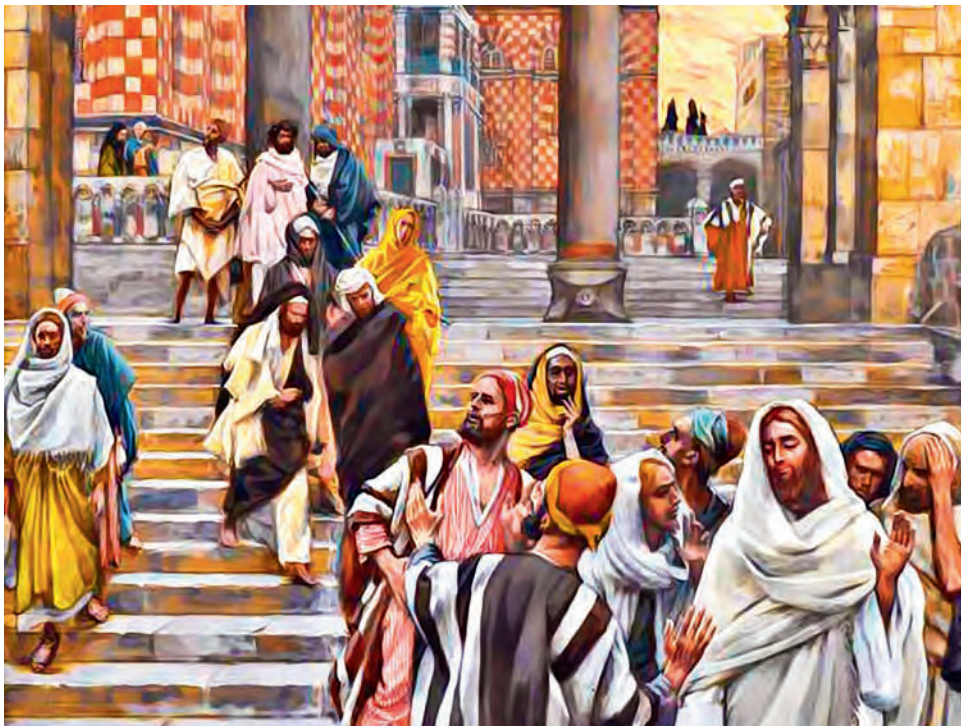
Kai Kristaus dėmesys nukrypo į šven-tyklos didybę, kokios turėjo būti neišsa-kytos Atstumtojo mintys! Reginys prie-šais Jį ištis buvo gražus, bet Jis liūdnai tepasakė: Aš visa tai matau. Pastatai tikrai nuostabūs. Jūs rodote Man šias sienas kaip nepajudinamas, bet paklau-sykite, ką pasakysiu: Ateis diena, kai „čia neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta“.

Kristaus žodžiai buvo ištarti girdint daugybei žmonių; tačiau kai Jis liko vie-nas, Petras, Jonas, Jokūbas ir Andriejus atėjo pas Jį, sėdintį ant Alyvų kalno. „Pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks Tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?“ – paklausė jie. Atsakydamas mokiniams, Jėzus nekalbėjo atskirai

apie Jeruzalės sugriovimą ir didžiąja Jo atėjimo dieną. Šiuos du įvykius Jis apibūdino kartu. Jeigu Jis būtų atsklei-dęs mokiniams ateities įvykius taip, kaip pats juos regėjo, jie nebūtų ištėvė to vaizdo. Gailėdamasis jų Jis tik ben-drais bruožais apibūdino dvi didžiąsias krizes, palikdamas mokiniams gilintis į Jo žodžių prasmę patiems. Jo pranašis-kas Jeruzalės sugriovimo apibūdinimas siekė ne tik tą įvykį, bet ir Paskutinio teismo dieną, kai Jis pakils iš savo vie-tos bausti pasaulį už jo nedorybes, kai žemė plūs krauju ir nebeprasleps savo nužudytųjų. Šis pasakojimas buvo skir-tas ne tik mokiniams, bet ir tiems, kurie gyvens paskutiniaisiais žemės istorijos laikais.

Atsigręžęs į mokinius Kristus pasakė: „Žiūrėkite, kad jūsų kas nesuklai-dintų. Daug kas ateis prisidengę Mano vardu ir sakys: ‘Aš Mesijas!’ – ir dau-gelį suklaidins.“ Pasirodys daug netikrų mesijų, tvirtinančių, jog daro stebuklus, ir skelbiančių žydų tautos išlaisvini-mo metą. Jie daugelį suklaidins. Kris-taus žodžiai išsipildė. Po Jo mirties iki Jeruzalės apgulimo atsirado daug neti-krų mesijų. Tačiau šis perspėjimas buvo duotas ir tiems, kurie gyvena šiais lai-kais. Tos pačios apgavystės, kurios vyko prieš Jeruzalės sugriovimą, vyksta per amžius ir vyks toliau.

„Girdėsite apie karus ir karų gandus. Žiūrėkite, kad neišsigastumėte, nes rei-kia, kad visa tai įvyktų. Bet tai dar ne galas.“ Iki Jeruzalės sugriovimo žmonės varžėsi dėl valdžios. Buvo žudomi impe-ratoriai. Vienas po kito krito tie, kurie

Nejaugi didingoji šventykla, visos tautos šlovė, veikia virs griuvėsiais? Kažką negera nujautė ir mokiniai, su nerimu laukę Jėzaus paaiškinimo. Eidami su Juo iš šventyklos, jie atkreipė Jo dėmesį į tai, kokia ji tvirta ir graži. Šventyklos akmenys buvo gryniausio marmuro, tobulai balti, o kai kurie iš jų – kone pasakiško dydžio... Jūs rodoite Man šias sienas kaip nepajudinamas, bet paklausykite, ką pasakysiu: Ateis diena, kai „čia neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta“.

stovėjo arčiausiai sosto. Kildavo karai ir sklandė gandai apie karus. „Reikia, kad visa tai įvyktų, – pasakė Kristus. – Bet tai dar ne galas [žydų tautos kaip tautos]. Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus badmečių ir žemės drebėjimų. Tačiau visa tai – tik kentėjimų pradžia.“ Kristus pasakė: Matydami šiuos ženklus, rabinai skelbs, jog tai Dievo teismas tautoms, kurios laiko pavergusios Jo išrinktuosius. Jie aiškina, kad tai Mesijo atėjimo ženklai. Bet neapsigaukite; tai tik Jo teismų pradžia. Žmonėms terūpėjo jie patys. Jie neatgailavo ir neatsivertė, kad galėčiau

juos išgydyti. Ženkla, kuriuos jie aiškina kaip reiškiančius jų išvadavimą iš vergijos, yra jų pradžios ženklai.

„Paskui jus atiduos kankinti ir žudyti. Jūs būsite dėl Manęs visų tautų nekenčiami. Daugelis suklups, ims vieni kitus išdavinėti ir vieni kitų nekęsti.“ Visa tai krikščionys iškentė. Tėvai ir motinos išduodavo savo vaikus. Vaikai išduodavo tėvus. Draugai perduodavo draugus teismo tarybai. Persekiojotai įgyvendino savo tikslą nužudydami Steponą, Jokūbą ir kitus krikščionis.

Per savo tarnus Dievas davė žydų tautai paskutinę galimybę atgailauti. Kai jie

Kristaus žodžiai buvo ištarti girdint daugybei žmonių; tačiau kai Jis liko vienas, Petras, Jonas, Jokūbas ir Andriejus atėjo pas Jį, sėdintį ant Alyvų kalno. „Pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks Tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?“ – paklausė jie. Atsakydamas mokiniams, Jėzus nekalbėjo atskirai apie Jeruzalės sugriovimą ir didįją Jo atėjimo dieną. Šiuos du įvykius Jis apibūdino kartu. Jeigu Jis būtų atskleidęs mokiniams ateities įvykius taip, kaip pats juos regėjo, jie nebūtų ištėvėję to vaizdo.

buvo suiminėjami, teisiami ir kalinami, Jis apsieikšdavo per savo liudytojus. Vis dėlto jų teisėjai skelbdavo jiems mirties nuosprendžius. Šių žmonių pasaulis nebuvo vertas ir nužudydami juos žydai vis nukryžiuodavo Dievo Sūnų. Tai kartosis ir kartosis. Valdininkai leis įstatymus, ribojančius religinę laisvę. Jie naudosis teisėmis, kurios priklauso vien Dievui. Jie tarsis gali prievartauti sąžinę, kuri pavaldi tik Dievui. Tai prasidėjo jau dabar; šis darbas tęsis, kol jie pasieks ribą, kurios nebepajėgs peržengti. Dievas įsiterps ir gins savo ištikimuosius, įsakymų besilaikančius žmones.

Kiekvienu atveju, kai vyksta persekiojimai, jų liudininkai apsisprendžia, kieno pusėn stoti – Kristaus ar Jo priešininkų. Prijaučiantieji neteislingai pasmerktiesiems šliejasi prie Kristaus. Kiti būna

suerzinti, nes tiesos principai kertasi su jų elgesiu. Daugelis suklumpa ir nupuola, atsimesdami nuo anksčiau išpažinto tikėjimo. Tie, kurie atsimes išbandymų metu, kad apsisaugotų patys, neteislingai liudys ir išdavinės savo brolius. Kristus mus apie tai perspėjo, kad nesistebėtume nenatūraliu, žiauriu elgesiu tų, kurie atstūmė šviesą.

Kristus davė savo mokiniams Jeruzalės sugriovimo ženklą ir paaiškino, kaip apsisaugoti: „Kai matysite Jeruzalę supamą kariuomenės, žinokite, jog prisiartinio jos nuniokojimas. Tuomet kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus, kas mieste, teisėina iš jo, kas apylinkėse, tenegrižta. Tai bus bausmės dienos, kad išsipildytų Raštai.“ Šiuo perspėjimu reikėjo vadovautis po keturiasdešimties metų, Jeruzalės sugriovimo laikotarpiu. Krikščionys jam

pakluso ir, miestui griūvant, nė vienas iš jų nežuvo.

„Melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą ar šabo dieną“, – pasakė Kristus. Tas, kuris įkūrė šabo (sabatos) dieną, jos nepanaikino, prikaldamas ją prie kryžius. Jo mirtimi šabo diena nebuvo panaikinta ir netapo bereiksmė. Praėjus keturiasdešimčiai metų po Jėzaus nukryžiovimo ji vis dar turėjo būti laikoma šventa. Keturiasdešimt metų mokiniai turėjo melstis, kad netektų bėgti šabo dieną.

Nuo Jeruzalės sugriovimo Kristus greitai perėjo prie dar svarbesnio įvykio, paskutiniosios grandies šios žemės istorijoje, – Dievo Sūnaus atėjimo su didžia galybe ir šlove. Tarp šių dviejų įvykių Kristaus akims atsivėrė ilgi tamsos šimtmečiai – šimtmečiai, per kuriuos Jo Bažnyčia buvo paženklinta kraujo, ašarų ir kančios. Regėti šias scenas Jo mokiniams būtų buvę per sunku, todėl Jėzus tik trumpai apie jas užsiminė. „Tuomet bus didelis suspaudimas, – pasakė Jis, – kokio nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar ir kokio daugiau nebus. Ir jeigu tos dienos nebūtų sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas žmogus. Bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos.“ Daugiau kaip tūkstantį metų Kristaus sekėjai turėjo kęsti tokį persekiojimą, kokio pasaulis dar nebuvo matęs. Milijonų milijonai Jo ištikimų liudytojų buvo nužudyti. Jeigu Dievas nebūtų ištiesęs rankos, kad apsaugotų savuosius, visi būtų žuvę. „Bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos“, – pasakė Jis.

Dabar mūsų Viešpats aiškiai kalba apie savo antrąjį atėjimą ir perspėja apie prieš tai kilsiančius pavojus. „Jei tada kas nors jums sakytų: ‘Štai čia Mesijas’, – arba: ‘Jis tenai!’ – netikėkite. Atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius. Štai jus apie tai iš anksto išpėjau! Tad jeigu jums sakytų: ‘Štai Jis tyruose!’ – neikite, ‘Štai Jis namų gilumoje!’ – netikėkite. Kaip

žaiabas tvykstelėja iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.“ Kaip vieną iš Jeruzalės sugriovimo ženklų Kristus paminėjo tokį: „Atsiras daug netikrų pranašų, kurie daugelį suvedžios.“ Ir iš tiesų atsirado netikrų pranašų, kurie apgaudinėjo žmones ir daugelį nuvedė į dykumą. Magai ir burtininkai, tvirtinę turį stebuklingų galių, viliojo žmones paskui save į kalnų vieatvę. Ši pranašystė buvo skirta ir paskutiniems laikams. Tai ir Jo antrojo atėjimo ženklas. Net dabar netikri mesijai ir netikri pranašai rodo ženklus ir daro stebuklus, kad prisiviliotų Jo mokinius. Argi negirdime šaukiant: „Štai Jis tyruose!“? Argi tūkstančiai neišėjo į tyrus, tikėdamiesi ten rasti Kristų? O tūkstančiuose susibūrimų, kuriuose žmonės tariasi bendraujantys su mirusiųjų dvasiomis, argi nepasigirsta žodžiai: „Štai Jis namų gilumoje!“? Tai puikiausias spiritizmo įrodymas. Tačiau ką sako Kristus? „Netikėkite. Kaip žaiabas tvykstelėja iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.“

Išgelbėtojas davė savo atėjimo ženklus; maža to, Jis pasakė laiką, kada pasirodys pirmasis iš jų: „Netrukus po tų nelaimių dienų saulė užtams, mėnulis nebeduos šviesos, žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus galybės bus sukrėstos. Tuomet danguje pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas, o visos žemės tautos ims raudoti ir pamatys Žmogaus Sūną, ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir šlove. Jis pasiųs savo angelus, kurie skardžiais trimių garsais surinks Jo išrinktuosius iš visų keturių šalių, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito.“

Kristus paskelbė, kad baigiantis didžiajam popiežijos persekiojimui, užtams saulė ir nebešvies mėnuo. Paskui iš dangaus ims kristi žvaigždės. Jis pasakė: „Pasimokykite iš palyginimo su figmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogstą lapai, jūs žinote, jog artinasi vasara. Taip pat, visa tai išvydę, žinokite, jog Jis arti, prie slenksčio.“ (Mato 24, 32–33)

Kristus nurodė savo atėjimo ženklus. Jis pasakė, jog mes žinosime, kada Jis bus arti, prie durų. Apie tuos, kurie regės šiuos ženklus, Jis pasakė: „Iš tiesų sakau jums: nepraeis nė ši karta, iki visa tai įvyks.“ Šie ženklai pasirodė. Dabar mes tikrai žinome, kad Viešpaties atėjimas jau arti. „Dangus ir žemė praeis, o Mano žodžiai nepraeis“, – pasakė Jis.

Kristus ateis debesyse su didžiule šlove. Jį lydės daugybė spindinčių angelų. Jis ateis, kad prikeltų mirusiuosius ir pakeistų gyvus šventuosius iš šlovės į šlovę. Jis ateis, kad pagerbtų tuos, kurie Jį mylėjo ir laikėsi Jo įsakymų, ir kad pasiimtų juos pas save. Jis neužmiršo nei jų, nei savo pažado. Šeimos grandis bus vėl sujungta. Prisiminę savo mirusius artimuosius, galime pagalvoti apie

Viešpaties atėjimo dieną ir valandą. Jie uoliai pranašauja ateitį. Bet Viešpats išpėjo juos dėl tokio požiūrio. Tikslus Žmogaus Sūnaus antrojo atėjimo laikas yra Dievo paslaptis.

Kristus toliau kalbėjo apie situaciją pasaulyje Jo atėjimo metu: „Kaip yra buvę Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnui ateinant. Kaip dienomis prieš tvaną žmonės, nieko nenumanydami, valgė, gėrė, vedė ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus įlipo į laivą, kai užėjo tvanas ir visus nusinešė, taip bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus.“ Čia Kristus kalba ne apie tūkstantmetį žemėje, per kurį visi turime pasiruošti amžinybei. Jis sako, jog taip, kaip buvo Nojaus laikais, bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus.

Nuo Jeruzalės sugriovimo Kristus greitai perėjo prie dar svarbesnio įvykio, paskutiniosios grandies šios žemės istorijoje, – Dievo Sūnaus atėjimo su didžia galybe ir šlove. Tarp šių dviejų įvykių Kristaus akimis atsivėrė ilgi tamsos šimtmečiai – šimtmečiai, per kuriuos Jo Bažnyčia buvo paženklinta krauju, ašarų ir kančios. Regėti šias scenas Jo mokiniamis būtų buvę per sunku, todėl Jėzus tik trumpai apie jas užsiminė. „Tuomet bus didelis suspaudimas, – pasakė Jis, – kokio nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar ir kokio daugiau nebebus.“

rytmetį, kai suskambės Dievo trinitas ir „mirusieji bus prikelti jau negendantys, ir mes būsimė pakeisti“ (1 Korintiečiams 15, 52). Dar truputis, ir mes pamatysime Karalių Jo grožyje. Dar truputis, ir Jis nubrauks visas ašaras nuo mūsų akių. Dar truputis, ir Jis pristatys mus kaip „nenupuolusius... savo šlovės akivaizdon..., nesuteptus ir džiaugsmingus“ (Judo 24). Taigi duodamas savo atėjimo ženklus, Jis pasakė: „Kai visa tai prasidės, atsitieskite ir pakelkite galvas, nes jūsų išvadavimas arti.“

Tačiau savo atėjimo dienos ir valandos Kristus neatskleidė. Jis aiškiai pasakė mokiniams, kad pats nežino, kada tai įvyks. Jeigu Jis būtų galėjęs tai atskleisti, kam Jam būtų reikėję versti juos gyventi nuolatiniu laukimu? Esama tokių, kurie tvirtina žiną mūsų

O kaip buvo Nojaus laikais? „Viešpats matė, koks didelis buvo žmonių nedorumas žemėje ir kaip kiekvienas užmojis, sumanytas jų širdyse, lanko visą laiką tik į pikta.“ (Pradžios 6, 5) Prieštvaninio pasaulio gyventojai nusigrėžė nuo Viešpaties ir atsisakė vykdyti Jo šventą valią. Jie vadovavosi savo nešventais įsivaizdavimais ir iškrypusiomis idėjomis. Būtent dėl savo nedorybių jie buvo sunaikinti; tuo pačiu keliu eina ir šiandieninis pasaulis. Jame nėra maloniųjų tūkstantmečio šlovės ženklų. Dievo Įstatymo laužytojai pripildo žemę nedorybėmis. Jų lažybos, azartiniai lošimai, lengvabūdiški pasilinksminimai, gašlumas, nevaldomos aistros sparčiai telkia pasaulyje smurtą.

Pranašaudamas Jeruzalės sugriovimą Kristus pasakė: „Kadangi įsigalės

neteisybė, daugelio meilė atšals. O kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas. Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas.“ Ši pranašystė ir vėl išsipildys. Gausybė anų laikų nuodėmių atsikartoja šioje kartoje. Taip yra su raginimu skelbti Evangeliją. Prieš Jeruzalės sugriovimą Paulius, rašydamas iškveptas Šventosios Dvasios, skatino skelbti Evangeliją „visai kūrinijai po dangumi“ (*Kolosiečiams 1, 23*). Taip ir dabar, prieš Žmogaus Sūnaus atėjimą, amžinoji Evangelija turi būti skelbiama „visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms“ (*Apreiškimo 14, 6*). Dievas „nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį“ (*Apaštalų darbų 17, 31*). Kristus sako, kas vyks prieš ateinant tai dienai. Jis netvirtina, kad atsivers visas pasaulis, bet kad „bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas“. Skelbdami pasauliui Evangeliją, mes galime pagreitinti mūsų Viešpaties sugrįžimą. Mes turime ne tik laukti Dievo dienos, bet ir skubinti jos atėjimą (*žr. 2 Petro 3, 12*). Jeigu Kristaus Bažnyčia jau būtų atlikusi Viešpaties jai skirtą darbą, visas pasaulis jau būtų perspėtas ir Viešpats Jėzus būtų sugrįžęs į žemę su galybe bei didžiule šlove.

Davęs savo atėjimo ženklus, Kristus pasakė: „Pamatę tai dedantis, žinokite, kad Dievo karalystė arti.“ „Visą laiką budėkite ir melskitės.“ Dievas visada perspėdavo žmones apie besiantinančius teismus. Tie, kurie tikėjo Jo siunčiamą žinia jų gyvenamajam laikotarpiui ir elgėsi pagal savo tikėjimą pakludami Jo įsakymams, išvengdavo nelaimių, kurios ištikdavo neklusniuosius ir netikinčius. Nojui buvo pasakyta: „Eik į laivą su visa savo šeima, nes iš šios kartos tik tave vieną radau teisų savo akivaizdoje.“ Nojus pakluso ir buvo išgelbėtas. Lotui buvo liepta: „Kelkitės, eikite iš šios vietos, nes Viešpats tuojau sunaikins miestą.“ (*Pradžios 7, 1; 19, 14*) Lotas leidosi vedamas dangiškųjų pasiuntinių ir buvo

Laikų pabaigoje dešimt mergaičių tinkamai simbolizuoja Bažnyčią. Jos visos miega, tik keletas dar turi degančius žibintus ir alyvos.

išgelbėtas. Taip ir Kristaus mokiniai buvo perspėti apie Jeruzalės sugriovimą. Tie, kurie stebėjo artėjančio sunaikinimo ženklus ir pabėgo iš miesto, išvengė pražūties. Dabar mes vėl esame perspėjami apie Viešpaties antrąjį atėjimą bei negandas, kurios užgrius pasaulį. Tie, kurie išiklauso į šiuos perspėjimus, bus išgelbėti.

Kadangi mes nežinome tikslaus Jo atėjimo meto, mums įsakyta budėti. „Laimingi tarnai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius.“ (*Luko 12, 37*) Tie, kurie laukia Viešpaties, negaišta laiko tuščiai. Kristaus laukimas skatina žmones bijoti Viešpaties ir Jo teismų už nuodėmes. Jie turi suprasti, kokia didžiulė nuodėmė atstumti Jo siūlomą gailestingumą. Tie, kurie budi laukdami Viešpaties, nuskaistina savo sielas klusnumu tiesai. Akylą budėjimą jie derina su nuoširdžiu darbavimu. Žinodami, kad Viešpats jau prie slenksčio, jie tuo labiau trokšta bendradarbiauti su dangiškėmis būtybėmis gelbėjant žmones. Šie ištikimi ir išmintingi tarnai „deramu laiku“ maitina Viešpaties šeimyną (*žr. Luko 12, 42*). Jie skelbia tiesą, kuri dabar itin aktuali. Kaip Henochas, Nojus, Abraomas ir Mozė skelbė tiesą savo metui, taip Kristaus tarnai nūnai ypatingai perspėja savo kartą.

Tačiau Kristus atkreipia dėmesį ir į kitą grupę žmonių: „Jei anas tarnas bus blogas ir tars pats sau: ‘Mano šeimininkas neskuba grįžti’, – ir pradės mušti savo tarnybos draugus, valgyti, užti su girtuokliais, to tarno šeimininkas sugrįš vieną dieną, kai anas nelaukia.“

Blogasis tarnas savo širdyje sako: „Mano šeimininkas neskuba grįžti.“ Jis nesako, kad Kristus nesugrįš. Jis nesišaipto iš Jo antrojo atėjimo idėjos, bet savo mintimis, veiksmais ir žodžiais skelbia, jog Viešpats vėluoja. Taip jis verčia ir kitus manyti, kad Viešpats greitai neat eis. Tai skatina žmones pernelyg pasitikėti savimi ir gyventi nerūpestingai. Jie sustingsta savo pasaulietiskume. Jų protą užvaldo žemiškos aistros ir nešvarios mintys. Blogasis tarnas valgo ir geria su girtuokliais ir susivieniija su pasauliu siekdamas malonumų. Jis smogia kitiems Viešpaties tarnams, kaltindamas ir smerkdamas tuos, kurie ištikimi savo Mokytojui. Jis susitapatina su pasauliu, ir toks su tokiais skęsta nuodėmėse. Šis susiliejamus kelia siaubą. Mat pasaulis jam tampa spąstais. „To tarno šeimininkas sugrįš... tokią valandą, kurią tas nė manyti nemano. Jis žiauriai nubaus jį ir paskirs jam dalį su veidmainiais.“

„Todėl prisimink, kaip esi priėmęs ir išgirdęs; laikykis to ir atsiversk! Jeigu nebudėsi, Aš ateisiu kaip vagis, ir tu nežinosi, kurią valandą tave užklupsiu.“ (Apreiškimo 3, 3) Kristaus atėjimas nustebins netikrus mokytojus. Jie kalba: „Gyvename ramiai ir saugiai.“ Kaip kunigai ir mokytojai prieš Jeruzalės žlugimą jie tikisi, kad Bažnyčia žliausis žemišku klestėjimu ir šlove. Anot jų, būtent tai liudija laiko ženklai. Tačiau ką pasakė Ikvėptasis žodis? „Jūs ir ištiks netikėtas žlugimas.“ (1 Tesalonikiečiams 5, 3) Visiems, kurie gyvena žemėje, visiems, kuriems šis pasaulis yra namai, Viešpaties diena ateis kaip spąstai. Ji atsėlins pas juos kaip vagis.

Pasaulis, kupinas maištų ir bedieviškų malonumų, miega, miega kūniškame

saugume. Žmonės mąno, jog Viešpats ateis dar negreitai. Iš visų perspėjimų jie tik juokiasi ir išdidžiai giriasi: „Visa pasilieka kaip buvę nuo sutvėrimo pradžios.“ „Kaip šiandien, taip bus ir rytoj, ir net dar smagiau.“ (2 Petro 3, 4; Izaijo 56, 12) Mes vis labiau pamėgstame malonumus. Bet Kristus sako: „Štai Aš ateinu kaip vagis.“ (Apreiškimo 16, 15) Tuo metu, kai pasaulis paniekinamai klausia: „Kur Jo pažadėtas atėjimas?“, ženklų vis daugėja. Kol jie šaukia: „Gyvename ramiai ir saugiai“, artinasi staigi grūtis. Kai paniekintojas, tiesos atstūmėjas tampa pernelyg pasitikintis savimi; kai įprastinis darbas įvairiuose pinigų darymo srityse vyksta nesilaikant principų; kai studentas uoliai siekia sužinoti viską, tik ne tai, kas parašyta Biblijoje, Kristus ateina kaip vagis.

Dabar pasaulyje neramios dienos. Laiko ženklai grėsmingi. Artėjantys įvykiai iš anksto meta savo šešėlius. Dievo Dvasia traukiasi iš žemės, ir jūras bei sausumą užgriūva nelaimė po nelaimės. Kyla audros, žemės drebėjimai, gaisrai, potvyniai ir įvairios žmogžudystės. Kas gali numatyti ateitį? Kur atrasti saugumą? Užtikrintumo neteikia niekas, kas yra žmogiška ar žemiška. Žmonės sparčiai buriasi po savo pačių pasirinkta vėliava. Jie neramiai laukia ir stebi savo vadų veiksmus. Yra ir tokių, kurie laukia, budi ir darbuojasi dėl mūsų Viešpaties pasirodymo. Dar viena grupė atsiduoda pirmojo didžiojo atsimetėlio vadovavimui. Retas kuris širdimi ir siela tiki, kad turime saugotis pragaro ir laimėti dangų.

Krizė pamažu sėlina į mūsų tarpą. Saulė šviečia danguje ir keliauja savo įprastu ratu, o dangus vis dar skelbia Dievo šlovę. Žmonės vis dar valgo ir geria, sodina ir stato, tuokiasi ir pasineria į šeimyninį gyvenimą. Prekeiviai vis dar perka ir parduoda. Žmonės sukykla vienas prieš kitą, varžosi dėl aukščiausių postų. Malonumų mėgėjai vis dar plūsta į teatrus, žirgų lenktynes, azartinių lošimų

salonus. Šiaučia didžiausios linksmybės, bet veikiai išmuš paskutinė malonės laiko valanda, ir kiekviena byla bus išspręsta amžinai. Šėtonas mato, kad jo dienos suskaičiuotos. Jis išsiuntinėjo visus savo pakalikus, kad šie apgaudintų, pavergtų ir supančiotų žmones, kol baigsis malonės laikas ir gailestingumo durys užsitrenks amžinai.

Per šimtmečius mus pasiekia svarbus mūsų Viešpaties perspėjimo žodis nuo Alyvų kalno: „Saugokitės, kad jūsų širdis nebūtų apsunkusi nuo svaigalų, girtybės ir kasdienių rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai.“ „Todėl visą laiką budėkite ir melskitės, kad pajėgtumėte išvengti visų būsimųjų nelaimių ir atsilaikyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje.“

„VIENAM IŠ ŠITŲ MAŽIAUSIŲJŲ MANO BROLIŲ“

Šis skyrius pagrįstas Mato 25, 31–46

KAI ATEIS Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su Juo visi angelai, tada Jis atsisės savo garbės soste. Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės, ir Jis perskirs juos.“ Taip Kristus ant Alyvų kalno pavaizdavo savo mokiniams didžiosios teismo dienos sceną. Jo sprendimą Jis pristatė kaip lemiamą. Kai priešais Jį susirinks tautos, bus tik dvi grupės žmonių, ir jų amžinasis likimas bus nuspręstas pagal tai, ką jie padarė ar atsisakė padaryti dėl Jo vargšo ir kenčiančio žmogaus asmenyje.

Tą dieną Kristus nekalbės žmonėms apie savo didįjį darbą, kurį atliko paaukodamas savo gyvybę dėl jų atpirkimo. Jam svarbiausia bus ištikimas darbas, kurį jie atliko dėl Jo. Tiems, kuriuos pastatys savo dešinėje, Jis pasakys: „Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę! Juk Aš buvau išalkęs, ir jūs Mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir Mane pagirdėte, buvau keleivis, ir Mane priglaudėte, buvau nuogas – Mane apnėgėte, ligonis – Mane aplankėte, kalinys – atėjote pas Mane.“ Tačiau tie, kuriuos Kristus girs, nežinojo, kad patarnauja Jam. Į jų nuostabos pilnus klausimus Jis atsakys: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų Mano brolių, Man padarėte.“

Jėzus pasakė savo mokiniams, kad visi žmonės jų nekės, persekios ir skriaus.

Daugelis bus išvaryti iš namų, skurs. Daugelį alins ligos ir skurdas. Daugelis bus sumesti į kalėjimus. Visiems, kurie dėl Jo išsižadėjo draugų ar namų, Jis pažadėjo atlyginti šimteriopai jau šiame gyvenime. Dabar Jis užtikrino ypatingą palaiminimą visiems, kurie patarnaus savo broliams. Visuose, kurie kenčia dėl Manojų vardo, pasakė Jėzus, jūs atpažinsite Mane. Kaip patarnautumėte Man, taip turite patarnauti jiems. Tai įrodys, kad esate Mano mokiniai.

Visi, kurie gimė dangiškoje šeimoje, tam tikra prasme yra mūsų Viešpaties broliai. Kristaus meilė susieja Jo šeimos narius, ir ten, kur pasireiškia ta meilė, ten vyksta ir dieviškas bendravimas. „Kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą.“ (1 Jono 4, 7)

Tie, kuriuos Kristus girs teismo dieną, gal menkai teismanys teologiją, tačiau jie bus puoselėję Jo principus. Veikiami Dievo Dvasios, jie buvo palaiminimas aplinkiniams. Net tarp pagonių yra tokių, kurie puoselėjo gerumo dvasią; dar prieš tai, kai jų ausis pasiekė gyvybės žodžiai, jie bičiuliavosi su misionieriais, net patarnavo jiems, kai jų gyvybei iškildavo pavojus. Tarp pagonių yra ir tokių, kurie garbina Dievą patys to nežinodami, kuriems joks žmogus neatnešė šviesos, tačiau jie nepražūs. Nors nežinodami Dievo užrašytojo Įstatymo, jie girdi Jo balsą, kalbantį gamtoje, ir vykdo tai, ko

reikalauja Įstatymas. Jų darbai liudija, kad Šventoji Dvasia palytėjo jų širdis, ir jie yra pripažįstami Dievo vaikais.

Kokie nustebę ir laimingi bus kuklieji tarp tautų ir tarp pagonių, girdėdami iš Gelbėtojo lūpų: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų Mano brolių, Man padarėte!“ Kokia laiminga bus Begalinės Meilės širdis, kai Jo sekėjai žiūrės nustebę ir džiaugsis Jo pritarimo žodžiais!

Tačiau Kristaus meilė neapsiriboja kokia nors žmonių grupe. Jis susitapatina su kiekvienu žmonių vaiku. Kad mes galėtume tapti dangiškosios šeimos nariais, Jis tapo žemiškosios šeimos nariu. Jis yra Žmogaus Sūnus, taigi kiekvieno Adomo sūnaus ir dukters brolis. Jo sekėjai neturi jaustis atskirti nuo aplink juos žūstančio pasaulio. Jie – didžiulio žmonijos tinklo dalis; dangus žiūri į juos ir kaip į nusidėjėlių brolius, ir kaip į šventuosius. Kristaus meilė apglėbia nupuolusius, klystančius, nuodėmingus; ir kiekvienas gerumo darbas, skirtas nupuolusiai sielai pakelti, kiekvienas gailestingumo veiksmas priimamas kaip padarytas Jam.

Dangaus angelai siunčiami patarnauti tiems, kurie paveldės išgelbėjimą. Kol kas mes nežinome, kas jie; kol kas nėra apreiškta, kas nugalės ir šviesoje dalysis šventųjų paveldu; tačiau dangaus angelai keliauja per žemę siekdami paguosti liūdinčius, apginti patekusius į pavojų, laimėti žmonių širdis Kristui. Nė vienas nėra užmirštas ar paliktas nuošaly. Dievas neatsižvelgia į asmenis ir vienodai rūpinasi visais savo sukurtais žmonėmis.

Atverdami duris Kristaus vargšams ir kenčiantiems, jūs priimate neregimus angelus. Jūs kviečiate dangiškąsias būtybes. Jos atneša šventą džiaugsmo ir ramybės atmosferą. Jos ateina su šloviniu lūpose, o danguje girdėti atsakomoji gaida. Sulig kiekvienu malonės darbu ten skamba muzika. Dievas Tėvas, sėdintis soste, priskiria nesavanaudiškus darbininkus prie didžiausių savo lobių.

Atverdami duris Kristaus vargšams ir kenčiantiems, jūs priimate neregimus angelus.

Tie, kurie stovi Kristaus kairėje, kurie neatpažino Jo vargšo ir kenčiančio žmogaus asmenyje, nesuvokia savo kaltės. Šėtonas juos apakino; jie nesupranta, ką turėjo padaryti dėl savo brolių. Jie buvo pasinėrę į save ir kitų poreikiais nesirūpino.

Turtingiesiems Dievas suteikė turtus, kad jie palengvintų Jo kenčiančių vaikų dalį ir juos paguostų; tačiau jie pernešė dažnai yra abejingi kitų stokai. Jie jaučiasi pranašesni už savo neturtingus brolius. Jie neišsijaučia į bedalio padėtį. Jie nesuvokia, kokios pagundos persekioja vargetas ir ką jiems tenka iškęsti; taip jų širdyse išblėsta gailestingumas. Turtuoliai užsidaro nuo vargšų savo prabangiuose būstuose ir ištaigingose bažnyčiose; lėšos, kurias Dievas davė laiminti stokojančius, leidžiamos puikybei ir savanaudiškumui puoselėti. Vargšai kasdien apiplėšinėjami – jie nesužino to, ką turėtų žinoti apie švelnias Dievo malones; o juk Jis su kaupu pasirūpino, kad jų gyvenimo poreikiai būtų patenkinti. Jie priversti kęsti skurdą, kuris apriboja gyvenimą, ir dažnai jiems kyla pagunda pavydėti ir puoselėti piktas mintis. Tie, kurie patys nepatyrė slegiančio nepritekliaus, pernešė dažnai žiūri į vargetas su panieka, ir šie jaučia, kad yra laikomi skurdžiais.

Tačiau Kristus visa tai mato ir sako: tai Aš alkau ir troškau. Tai Aš buvau kelevišis. Aš sirgau. Aš kalėjau. Kol jūs puotavote prie gausiai apkrautų stalų, Aš badavau pasiūrėje ar tuščioje gatvėje. Kol ilsėjotės savo prabanguose namuose, Aš neturėjau kur priglausti galvos. Kol krovėte į savo spintas brangius apdarus, Aš skurdau. Kol vaikėtės malonumų, Aš kentėjau kalėjime.

Kai davėte duonos badaujančiam elgetai, kai menkais drabužiais pridengėte jį nuo geliančio speigo, ar prisiminėte, jog duodate tai šlovės Viešpačiui? Visas jūsų gyvenimo dienas buvau šalia jūsų tų vargetų asmeny, bet jūs Manęs nieiškojote. Jūs su Manim nebendravote. Aš jūsų nepažistui.

Daugeliui atrodo didžiulė privilegija aplankyti Kristaus gyvenimo žemėje vietas, pavaikšioti Jo takais, pažvelgti į ežerą, ant kurio kranto Jis mėgo mokyti, į kalvas ir slėnius, į kuriuos taip dažnai kryo Jo akys. Bet mums nereikia keliauti į Nazaretą, Kafarnaumą ar Betaniją, kad eitume Jėzaus pėdomis. Mes atrasime Jo pėdsakų prie ligonio lovos, skurdžiose lūšnelėse, sausakimšose didelių miestų alėjose ir visur, kur

esama žmonių širdžių, kurias reikia paguosti. Elgdamiesi taip, kaip elgėsi Jėzus, gyvendamas žemėje, mes vaikščiosime Jo pėdomis.

Kiekvienas gali rasti ką nuveikti. „Vargšų jūs visada turite šalia savęs“ (Jono 12, 8), – pasakė Jėzus, todėl niekam neturi atrodyti, jog nėra lauko, kuriame jis galėtų dirbuotis dėl Viešpaties. Milijonų milijonai žmonių žūsta, surakinti nežinios ir nuodėmės grandinių ir niekada negirdėjusių apie Kristaus meilę jiems. Jeigu mūsų padėty susikeistų, ko mes tikėtumės iš jų? Mūsų didžiulė pareiga atlikti dėl jų viską, ką galime. Kristaus gyvenimo taisyklė, pagal kurią visi būsime teisme išteisinti arba pasmerkti, yra tokia: „Visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite.“ (Mato 7, 12)

Išgelbėtojas atidavė savo brangią gyvybę, kad sukurtų Bažnyčią, gebančią pasirūpinti liūdinčiais, gundomais žmonėmis. Tikintieji gali būti neturtingi, neišsilavinę ir nežinomi, tačiau Kristuje jie gali dirbuotis savo namuose, kaimynystėje, Bažnyčioje ir net „tolimuose kraštuose“, ir jų darbo vaisiai sieks amžinybę.

Kadangi šis darbas apleistas, daugybė jaunų mokinių, išmokę krikščioniško gyvenimo abėcėlės, didesnės pažangos nepadarė. Šviesa, kuri suspindo jų širdyse, kai Jėzus jiems pasakė: „Tavo nuodėmės tau atleistos“, jie gali išsaugoti padėdami stokojantiems. Nepailstama energija, kuri taip dažnai kelia pavojų jaunimui, gali būti nukreipta palaiminimų keliu. Uoliai dirbujantis dėl kitų, savasis „aš“ bus užmirštas.

Tiems, kurie tarnauja kitiems, patarhaus Vyriausiasis Ganytojas. Jie patys gers gyvojo vandens ir bus patenkinti. Jie nebesilgės jaudinančių pramogų ar kokių nors permainų savo gyvenime. Labiausiai juos domins, kaip išgelbėti žūstančius žmones. Bendravimas bus naudingas. Atpirkėjo meilė suburs ir suvienys širdis.

Kai suprasime, jog esame Dievo bendradarbiai, Jo pažadų nekartosime abejingai. Jie degins mūsų širdis ir jaudins mūsų lūpas. Mozei, pašauktam tarnauti tamsiai, nedrausmingai ir maištingai tautai, Dievas pažadėjo: „Palengvindamas tau našta, Aš pats eisiu su tavimi.“ Jis pasakė: „Aš būsiu su tavimi!“ (*Išėjimo 33, 14; 3, 12*) Šis pažadas skirtas visiems, kurie Kristaus vardu darbuojasi dėl Jo sergančiųjų ir kenčiančių.

Meilė žmogui – tai žemiška meilės Dievui apraiška. Būtent kad įdiegtų šią meilę, kad padarytų mus vienos šeimos vaikais, šlovės Karalius tapo viena su mumis. Ir kai išsipildo Jo atsisveikinimo žodžiai: „Tai Mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip Aš jus mylėjau“ (*Jono 15, 12*), kai pamilstame pasaulį taip, kaip Jis mylėjo, tuomet Jo misija mūsų

atžvilgiu tampa įgyvendinta. Mes tampame tinkami dangui, nes turime dangų savo širdyje.

Bet „jeigu susilaikėi gelbėjęs pasmerktuosius mirti ir gynęs vedamus į žūtį, jeigu sakai: Mes nieko apie tai nežinome!“ – tai argi Tas, kuris sveria širdis, to nepastebi? Tas, kuris saugo tavo gyvastį, žinos ir atlygins kiekvienam pagal jo darbą“ (*Patarių 24, 11–12*). Tuos, kurie nedirbo dėl Kristaus, bet galvojo tik apie save ir rūpinosi vien savimi, didžiąją teismo dieną kartu su niekadėjais teis visos žemės Teisėjas. Jie bus taip pat pasmerkti.

Kiekvienam žmogui yra patikėtas tam tikras darbas. Kiekvieno Vyriausiasis Ganytojas paklaus: „Kurgi ta kaimenė, kuri buvo tau patikėta, kaimenė, kuria taip didžiuojiesi?“ (*Jeremijo 13, 20*) Ką darysi, kai Jis tave aplankys?

71 SKYRIUS

TARNŲ TARNAS

*Šis skyrius pagrįstas Luko 22, 7–18, 24;
Jono 13, 1–17*

Nuotr.: James Emery

VIENO JERUZALĖS namo aukštutiniame kambaryje Kristus su mokiniais sėdėjo prie stalo. Jie buvo susirinkę švęsti Velykų [Paschos]. Išgelbėtojas norėjo šią šventę praleisti tik su Dvylika. Jis žinojo, kad išmušė Jo valanda; Jis pats buvo tikrasis Velykų Avinėlis, ir tą dieną, kai bus švenčiama Velykos, Jis turėjo būti nukryžiuotas. Jis jau greitai turėjo išgerti rūstybės taure ir veikiai priimti paskutinįjį kančios krikštą. Tačiau dar buvo likusios kelios ramybės valandos, kurias Jis panoro praleisti su mylimais mokiniais jų labui.

Visas Kristaus gyvenimas buvo nesavanaudiška auka. Kiekviename savo poelgyje Jis vadovavosi principu „ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti“ (Mato 20, 28). Tačiau mokiniai dar nebuvo išisavinę šią pamoką. Paskutiniąją Velykų vakarienę Jėzus pakartojo savo mokymą, pateikdamas pavyzdį, kuris visiems laikams įsirėžė į jų protus bei širdis.

Jėzaus pokalbius su mokiniais visada lydėdavo ramus džiaugsmas, kurį jie visi labai vertino. Ypač didelio susidomėjimo sulaukdavo Velykų vakarienės. Tačiau šįsyk Jėzus atrodė susirūpinęs. Jo širdis buvo apsunkusi, o veide šmėkščiojo liūdesio šešėlis. Jam susitikus su mokiniais aukštutiniame kambaryje, jie suprato, kad kažkas Jį sunkiai slegia, ir nors nežinojo priežasties, užjautė Jį sielvartaujant.

Jiems susirinkus prie stalo Jėzus jaudinančio liūdesio kupinu balsu tarė: „Trokšte troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas. Sakau jums, nuo šiol Aš daugiau jos nebevalgysiu, kol ji išsipildys Dievo karalystėje.“

Kristus žinojo, kad atėjo metas Jam išeiti iš pasaulio ir keliauti pas savo Tėvą. Bet pamilęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, Jis mylėjo juos iki galo. Dabar Jis jau stovėjo kryžiaus šešėlyje,

ir kančia draskė Jo širdį. Jis žinojo, kad bus išduotas ir liks vienas. Žinojo, kad bus pažemintas kaip ir didžiausi nusi-kaltėliai ir pasmerktas mirčiai. Žinojo, kokie nedėkingi ir žiaurūs tie, kuriuos Jis atėjo išgelbėti. Žinojo, kokią didžiulę auką turės paaukoti, ir tai, jog daugeliui ji bus tuščia. Žinant viską, kas Jo lau-kia, mintys apie būsimą pažeminimą ir kančias Jį, aišku, skaudino. Tačiau Jis žvelgė į Dvyliką, kurie buvo su Juo kaip saviškiai ir kurie, pasibaigus Jo gėdai, sielvartui bei kančioms, turėjo likti kovoti pasaulyje. Jo mintys apie tai, ką teks iškęsti Jam pačiam, visada buvo susijusios su Jo mokiniais. Jis negalvojo apie save. Užvis labiau Jis rūpinosi jais.

Šį paskutinį vakarą su mokiniais Jėzus turėjo daug ką jiems pasakyti. Jeigu jie būtų buvę pasirengę priimti tai, ką Jis norėjo perteikti, būtų buvę apsaugoti nuo širdį draskančio sielvarto, nusivylimo ir netikėjimo. Tačiau Jėzus matė, kad jie neištengs suprasti to, ką Jis norėjo pasakyti. Jam žvelgiant į jų veidus, perspėjimo ir paguodos žodžiai apmirė Jo lūpose. Kelios akimirkos praslino tyloje. Jėzus, atrodo, lūkuriavo. Mokiniai pasijuto nejaukiai. Užuojautos ir švelnumo, kuriuos buvo sužadinsi Kristaus širdgėla, regis, nebeliko. Jo liūdni žodžiai apie Jo laukiančias kančias beveik nepadarė įspūdžio. Žvilgsniai, kuriais mokiniai varstė vienas kitą, liudijo apie pavydą ir tarpusavio varžymąsi.

„Tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų galėtų būti laikomas didžiausiu.“ Šis ginčas, išplieskęs Kristaus akivaizdoje, Jį skaudino ir žeidė. Mokiniai laikėsi savo pamėgtos idėjos, kad Kristus užims valdžią ir įsitvirtins Dovydo sosto. Ir širdyje kiekvienas vis dar tikėjosi gauti aukščiausią postą karalystėje. Jie vertino save bei vieni kitus ir, užuot laikę savo brolius vertesnius, į pirmą vietą kėlė save. Jokūbo ir Jono prašymas leisti sėdėti Kristaus sosto dešinėje ir kairėje sukėlė kitų pasipiktinimą. Tai, kad šie du broliai drįso pretenduoti į aukščiausią postą,

taip supykė likusius dešimt mokinių, jog kilo susiskaldymo pavojus. Kitiems atrodė, kad apie juos sprendžiama neteisingai, kad nepakankamai įvertinama jų ištikimybė ir gebėjimai. Griežčiausiai apie Jokūbą ir Joną atsiliepė Judas.

Kai mokiniai įžengė į aukštutinį kambarį, jų širdys buvo kupinos pasipiktinimo. Judas prasibrovė prie Kristaus iš kairės; Jonas atsisėdo dešinėje. Jeigu ir buvo aukščiausia vieta, Judas buvo pasiryžęs ją užimti, ir jo užimtoji vieta buvo laikoma antra pagal svarbumą po Kristaus. O Judas juk buvo išdavikas.

Kilo dar viena nesutarimų priežastis. Puotos metu pagal paprotį tarnas nuplaudavo svečiams kojas. Taigi šiam patarnavimui buvo pasiruošta ir ši kar-ta. Buvo atneštas asotis, dubuo ir rankšluostis, tačiau tarno nebuvo, taigi kojas turėjo plauti kažkuris iš mokinių. Bet kiekvienas iš jų, pasiduodamas ižeis-tam orumui, nusprendė nesiimti tarno vaidmens. Visi dėjos nerūpestingi, ne-suprantantys, jog yra darbas, kurį rei-kia atlikti. Savo tylėjimu jie atsisakė nusizeminti.

Kaip Kristui reikėjo nuvesti šias var-ges širdis ten, kur šėtonas nesidžiaugtų savo siekiama pergale prieš jas? Kaip Jis turėjo parodyti, kad vien mokinytės išpažinimas dar nepadaro jų mokiniais ir neužtikrina jiems vietos Jo karalys-tėje? Kaip Jis turėjo atskleisti, jog tikroji didybė – tai tarnavimas su meile, nuo-širdžiai nusizėminus? Kaip Jis turėjo puoselėti meilę jų širdyse ir įgalinti juos suprasti tai, ką Jis norėjo jiems pasakyti?

Mokiniai nė neketino patarnauti vienas kitam. Jėzus kurį laiką laukė stebėda-mas, ką jie darys. Paskui Jis, dieviškasis Mokytojas, pakilo nuo stalo. Nusivilkęs viršutinius drabužius, kurie būtų varžę judesius, Jis paima rankšluostį ir per-sijuosia juo. Nustebę mokiniai žiūri ir tylėdami laukia, kas bus. „Paskui iš-pila vandens į praustuvą ir ima maz-goti mokiniams kojas bei šluostyti jas rankšluosčiu, kuriuo buvo persijuosęs.“

Šis veiksmas atvėrė mokiniams akis. Su kartėliu sumišusi gėda ir pažeminimas užliejo jų širdis. Jie suprato neišsakyta priekaištą ir išvydo save kitoje šviesoje.

Taip Kristus išreiškė savo meilę mokiniams. Jų savanaudiška dvasia Jį liūdino, bet Jis nesipyko su jais dėl jiems iškilusio keblumo. Jis verčiau davė jiems pavyzdį, kurio jie niekada neužmiršo. Jo meilė jiems nebuvo taip lengvai sužlugdoma ar užgesinama. Jis žinojo, kad Tėvas viską atidavė į Jo rankas, kad Jis atėjo nuo Dievo ir keliauja pas Dievą. Jis visiškai suvokė savo dieviškumą, tačiau atidėjo į šalį karaliaus karūną bei drabužius ir prisiėmė tarno vaidmenį. Vienas iš paskutiniųjų Jo gyvenimo veiksmų žemėje buvo susijuoosti kaip tarnui ir atlikti tarno darba.

Prieš žydų Velykas Judas buvo antrą kartą susitikęs su kunigais bei Rašto aiškintojais ir susitarė atiduoti Jėzų į jų rankas. Tačiau po to jis vėl įsimaišė tarp mokinių kaip niekuo dėtas ir domėjosi pasirengimu šventei. Mokiniai nieko nežinojo apie Judo kėslus. Tik Jėzus perprato jo paslaptį. Tačiau jos neatkleidė. Jėzus troško išsaugoti ir šią sielą. Jis jautėsi už ją taip pat atsakingas, kaip už Jeruzalę, kai raudėjo dėl pasmerktojo miesto. Jo širdis šaukė: „Kaip galiu tavęs atsižadėti?!“ Ir Judas jautė nuginkluojančią tos meilės jėgą. Kai Gelbėtojo rankos plovė tas nešvarias pėdas ir šluostė rankšluosčiu, Judo širdis kone šoko iš krūtinės – taip jis panūdo išpažinti savo nuodėmę. Bet vis dėlto nenusižemino. Jis užkietino savo širdį ir neatgailavo; senosios paskatos, akimirksniui nustumtos į šalį, jį vėl užvaldė. Dabar Judą žeidė Kristaus poelgis – tai, kad Jis plovė mokiniams kojas. Jeigu Jėzus taip nusižemino, galvojo Judas, Jis negali būti Izraelio karalius. Visos pasaulietinės garbės viltys žemiškoje karalystėje žlugo. Judas įsitikino, kad iš sekimo Kristumi – jokios naudos. Pamatęs Jėzų, kaip jis manė, šitaip nusižėmusį, Judas įsitikino, kad jo užmojis

teisingas, – atsižadėti Jo ir pripažinti, jog buvo apgautas. Jį užvaldė demonas, todėl jis nusprendė užbaigti jau pradėtą darbą – išduoti savo Viešpatį.

Judas, rinkdamasis vietą prie stalo, pasistengė atsisėsti pirmas. Taigi Kristus kaip tarnas jam pirmam ir patarnavo. Jonas, kuriam Judas jautė didelį priešiskumą, liko paskutinis. Tačiau Jonas to nepalaikė priekaištu ar nepagarba. Stebėdami Kristaus elgesį, mokiniai labai susijaudino. Kai atėjo Petro eilė, jis apstulbęs sušuko: „Viešpatie, neįmanoma, Tu mazgosi man kojas!“ Kristaus nusižeminimas sukrėtė jo širdį. Jis nesitvėrė gėda pagalvojęs, jog šio patarnavimo nesiėmė atlikti nė vienas iš mokinių. Kristus atsakė: „Tu dabar nesupranti, ką Aš darau, bet vėliau suprasi.“ Petras negalėjo žiūrėti, kaip jo Viešpats, kurį jis tikėjo esant Dievo Sūnumi, atlieka tarno vaidmenį. Prieš tokį pažeminimą sukilo visa jo siela. Jis nesuprato, jog kaip tik tam Kristus ir atėjo į pasaulį. Išiaudrinęs jis sušuko: „Tu nemazgosi man kojų per amžius!“

Kristus ramiai atsakė Petriui: „Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su Manimi.“ Patarnavimas, kurio Petras atsisakė, buvo tam tikras apvalymas aukštesniąja prasme. Kristus atėjo, kad apvalytų širdis nuo nuodėmių nešvaros. Neleisdamas Kristui nuplauti jam kojų, Petras atstūmė ir aukštesnįjį apvalymą, kurį numatė šis žemesnysis. Iš tikrųjų jis atstūmė patį Viešpatį. Mokytojas nėra pažeminamas, kai mes leidžiame Jam mus nuskaistinti. Tikrasis nuolankumas – tai dėkinga širdimi priimti bet kokią gerą darbą, kuris daromas dėl mūsų, ir uoliai tarnauti Kristui.

Išgirdęs žodžius: „Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su Manimi“, Petras užmiršo savo išdidumą ir savivalę. Mintis apie atsiskyrimą nuo Kristaus jam buvo nepakenčiama; jam tai būtų reiškę mirtį. „Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!“ – sušuko jis. Jėzus atsakė: „Kas išsimaudęs, tam nėra reikalo

praustis, nebent kojas nusimazgoti, nes jis visas švarus.“

Šie žodžiai reiškia daugiau nei kūno švarą. Kristus vis dar kalba apie aukštesnįjį apvalymą, kurį iliustruoja žemės nysis. Ką tik išsimaudęs žmogus yra švarus, bet sandalais apautos kojos apdulka, ir jas reikia vėl nuplauti. Taigi Petras ir jo broliai buvo nuplauti didžiulėje versmėje, atviroje nuodėmėms ir nešvarai nuvalyti. Kristus pripažino juos kaip savuosius. Tačiau pagundos juos vedė į blogį, todėl jiems vis tiek buvo reikalinga Jo apvalanti malonė. Persijuosęs rankšluosčiu ir plaudamas jų dulkėtas pėdas, Jėzus norėjo nuplauti nuo jų širdžių ir pavydą, nesantaiką bei išdidumą. Tai buvo kur kas svarbiau nei dulkėtų kojų plovimas. Tokios dvasios, kokios jie tada buvo, nė vienas negalėjo bendrauti su Kristumi. Kol nebuvo nusizeminimo ir meilės, jie nebuvo pasirengę dalyvauti Velykų vakarienėje ar atpirkimo atminimo pamaldose, kurias Kristus rengėsi įsteigti. Jų širdys turėjo būti apvalytos. Išdidumas ir savo naudos ieškojimas sukelia nesutarimus bei neapykantą, bet Jėzus visa tai nuplovė mazgodamas jiems kojas. Visi pajuto pasikeitimą. Žvelgdamas į juos Jėzus pasakė: „Jūs esate švarūs.“ Dabar širdys buvo vieningos, ir jie mylėjo vienas kitą. Jie tapo nuolankūs ir galintys mokytis. Išskyrus Judą, kiekvienas buvo pasirengęs užleisti aukščiausią vietą kitam. Dabar nuolankiomis ir dėkingomis širdimis jie galėjo klausytis Kristaus žodžių.

Mes, kaip Petras ir jo broliai, taip pat esame nuplauti Kristaus krauju, tačiau dažnai susilietusios su blogiu tyros širdys susitepa. Mes turime ateiti pas Kristų prašydami Jo apvalančios malonės. Petras gūžėsi nuo minties, kad jo nešvarias kojas palies Viešpaties ir Mokytojo rankos; tačiau kaip dažnai mūsų nuodėmingos, suteptos širdys susiliečia su Kristaus širdimi! Kaip skaudina Jį mūsų piktumas, tuštybė ir išdidumas! Vis dėlto visas savo silpnybes

ir nešvarą turime atnešti Jam. Jis vienintelis gali mus švariai nuprausti. Kol nebūsime Jo paties apvalyti, negalėsime su Juo bendrauti.

Jėzus pasakė mokiniams: „Jūs esate švarūs, deja, ne visi.“ Jis nuplovė Judo kojas, bet jo širdis Viešpačiui neatsidavė. Ji liko neapvalyta. Judas nepasišventė Kristui.

Nuplovęs mokiniams kojas, užsivilkęs drabužius ir vėl atsisėdęs Kristus pasakė: „Ar suprantate, ką jums padariau? Jūs vadinate Mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes Aš toks ir esu. Jei tad Aš – Viešpats ir Mokytojas – numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti. Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip Aš jums dariau. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeimininką ir pasiuntinys ne didesnis už savo siuntėją.“

Kristus norėjo, kad mokiniai suprastų: nors Jis nuplovė jiems kojas, tai nėmaž nesumenkino Jo orumo. „Jūs vadinate Mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes Aš toks ir esu.“ Ir būdamas toks be galo pranašesnis, Jis suteikė malonę ir įprasmino šį patarnavimą. Niekas nebuvo taip išaukštintas kaip Kristus, bet Jis nusizeminio ir atliko kukliausią pareigą. Kad Jo žmonių nepaklaidintų savanaudiškumas, iš prigimties glūdintis širdyje ir vis stiprėjantis tarnaujant sau, nuolankumo pavyzdį parodė pats Kristus. Jis nepaliko šio svarbaus klausimo spręsti žmogui. Jam tai buvo taip svarbu, kad Jis pats, lygus su Dievu, pasitarnavo savo mokiniams. Kol jie ginčijosi dėl aukščiausio posto, Tas, prieš kurį priklaus kiekvienas kelis, kuriam laiko garbe patarnauti šlovės angelai, nusilenkė nuplauti kojų tiems, kurie vadino Jį Viešpačiu. Jis nuplovė kojas ir savo išdavikui.

Savo gyvenimu ir pamokomis Kristus davė tobulą nesavanaudiško tarnavimo, kylančio iš Dievo, pavyzdį. Dievas negyvena sau. Ir kurdamas pasaulį bei viską

išlaikydamas, Jis nuolatos tarnauja kitiems. „Jis juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietu ant teisiųjų ir neteisiųjų.“ (*Mato 5, 45*) Ši tarnavimo idealą Dievas patikėjo savo Sūnui. Jėzui buvo leista stovėti žmonijos priešakyje ir savo pavyzdžiu mokyti, ką reiškia tarnauti. Jo visas gyvenimas buvo pavaldus tarnavimo įstatymui. Jis visiems patarnaudavo, visiems tarnavo. Tai Jis įgyvendino Dievo Įstatymą ir savo pavyzdžiu parodė, kaip jam paklusti turime mes.

Jėzus ne kartą mėgino įtvirtinti šį principą tarp savo mokinių. Kai Jokūbas su Jonu pareiškė norą pirmauti, Jis pasakė: „Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas.“ (*Mato 20, 26*) Mano karalystėje pirmavimo ir pranašumo principams nėra vietos. Vienintelė didybė yra nuolankumo didybė. Vienintelis dalykas, kuriuo galima išsiskirti, – tai pasišventimas tarnaujant kitiems.

Nuplovęs mokiniams kojas Jėzus pasakė: „Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip Aš jums dariau.“ Šiais žodžiais Jis ne tik pasidžiaugė sveitumo papročiais. Turėta galvoje daugiau negu kelionės dulkių nuplovimas svečiams nuo kojų. Čia Kristus įsteigė religinį patarnavimą. Mūsų Viešpaties poelgiu ši žeminanti ceremonija tapo šventa apeiga. Ją turėjo atlikinėti mokiniai, kad niekada neužmirštų Jo nuolankumo ir tarnavimo pavyzdžio.

Ši apeiga – tai Kristaus paskirtasis pasirengimas šventam tarnavimui. Kol puoselėjamas išdidumas, nesutarimai ir noras būti pranašesniai, širdis negali bendrauti su Kristumi. Mes nesame pasirengę priimti Jo kūno ir kraujo. Todėl pirmiau turi būti atliekama Jėzaus įsteigtoji Jo nusizeminimui paminėti skirta apeiga.

Atlikdami šią apeigą Dievo vaikai turi prisiminti gyvybės ir šlovės Viešpaties žodžius: „Ar suprantate, ką jums padariau? Jūs vadinate Mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes Aš toks ir

esu. Jei tad Aš – Viešpats ir Mokytojas – numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti. Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip Aš jums dariau. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeimininką ir pasiuntinys ne didesnis už savo siuntėją. Jeigu tai suprantate, būsite palaiminti taip elgdami.“ Žmogus linkęs save vertinti labiau negu savo brolių, dirbti dėl savęs, siekti aukštesnių postų; dažnai tai lemia piktus sumanymus ir sukelia sieloje kartėlį. Apeiga, einanti prieš Viešpaties Vakarienę, turi išsklaidyti šiuos nesusipratimus, išvesti žmogų iš jo savanaudiškumo ir pasipūtimo, padėti širdyje nusizeminti ir patarnauti savo broliui.

Šventasis Sargas iš dangaus dalyvauja šioje apeigoje, tirdamas sielą, apkalbindamas dėl nuodėmių ir laimindamas užtikrinimu, kad tos nuodėmės atleistos. Kristus savo malonės pilnatvėje pakeičia savanaudiškumo linkme tekėjusių minčių kryptį. Šventoji Dvasia paspartina supratingumą tų, kurie seka Viešpaties pavyzdžiu. Kai prisimename Išgelbėtojo nusizeminimą dėl mūsų, viena mintis siejasi su kita, iškyla virtinė prisiminimų, prisiminimų apie didį Dievo gerumą bei žemiškų draugų maloninumą ir švelnumą. Atmintyje atgyja užmiršti palaiminimai, malonės, kuriomis piktnaudžiavome, ir geri darbai, kuriuos paniekinome. Pasirodo kartėlio šaknys, apraizgiusios brangų meilės augalą. Būdo ydos, savo pareigų neatlikimas, nedėkingumas Dievui, šaltumas brolių atžvilgiu – viskas prisimenama. Nuodėmę išvystame toje šviesoje, kurioje ją mato Dievas. Mūsų mintys nebepataikauja mums, o drausmina ir skatina nusizeminti. Protui atsiranda jėgų pralaužti visas susvetimėjimą sukūrusias užtvaras. Piktoms mintims ir žodžiams nebelieka vietos. Išpažįstamos ir atleidžiamos nuodėmės. Į sielą plūsteli paverdanti Kristaus malonė, ir Kristaus meilė suburia širdis į palaimintą vienybę.

Šitaip išmokus parengiamojo tarnavimo pamoką, atsiranda tobulesnio dvasinio gyvenimo troškimas. Ši troškimą patenkins dieviškasis Liudytojas. Siela bus pakylėta. Mes galėsime dalyvauti Viešpaties Vakarienyje žinodami, kad nuodėmės mums atleistos. Kristaus teismo saulė užlies proto ir sielos šventyklos kambarius. Mes žvelgsime į Dievo Avinėlių, „kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (*Jono 1, 29*).

Tiems, kurie priima šio patarnavimo dvasią, kojų plovimas niekada nebus tik ritualas. Jis nuolatos mokys: „Stenkitės vieni kitiems su meile tarnauti.“ (*Galatams 5, 13*) Plaudamas mokiniams kojas, Kristus paliudijo atlikiantis bet kokią patarnavimą, nesvarbu kaip nusižeminti tai reikalautų, kad tik padarytų juos amžinųjų dangaus turtų bendraįpėdiniais kartu su Juo. Tą pačią apeigą atlikdami Jo mokiniai išsipareigoja panašiai patarnauti savo broliams. Kai šis tarnavimas švenčiamas teisingai, Dievo vaikai suvienijami švento ryšio,

kad padėtų ir laimintų vieni kitus. Jie pasižada atiduoti gyvenimą nesavanaudiškam tarnavimui. Ir ne tik tarnavimui vienas kitam. Jų darbų laukas toks pat platus, kaip buvo jų Mokytojo. Pasaulis pilnas tokių, kuriems reikalingas mūsų patarnavimas. Kur pažvelgsi – visur vargšai, bejėgiai, tamsuoliai. Tie, kurie bendravo su Kristumi aukštutiniame kambaryje, eis ir tarnaus, kaip Jis tarnavo.

Jėzus, kuriam visa tarnauja, atėjo, kad būtų visų tarnas. O kadangi Jis visiems tarnavo, Jam vėlgi visi tarnaus ir Jį pagerbs. Ir tie, kurie turės Jo dieviškųjų savybių ir kartu su Juo džiaugsis matydami atpirktuosius, turės sekti Jo nesavanaudiško tarnavimo pavyzdžiu.

Visa tai suprantama iš Jėzaus žodžių: „Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip Aš jums dariau.“ Toks buvo Jo įsteigtojo tarnavimo tikslas. Ir Jis sako: „Jeigu tai suprantate“, jeigu žinote Jo pamokų tikslą, „būsime palaiminti taip elgdamiesi“.

72 SKYRIUS

„MANO ATMINIMUI“

*Šis skyrius pagrįstas Mato 26, 20–29;
Morkaus 14, 17–25; Luko 22, 14–23;
Jono 13, 18–30*

VIEŠPATS JĖZUS tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną, padėkojęs laužė ir tarė: ‘Tai yra Mano kūnas už jus. Tai darykite Mano atminimui.’ Taip pat po vakarienės Jis paėmė taurę ir tarė: ‘Ši taurė yra Naujoji Sandora Mano kraujyje. Kiek kartų gersite, darykite tai Mano atminimui.’ Taigi, kada tik valgote šita duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol Jis ateis.“ (1 Korintiečiams 11, 23–26)

Kristus stovėjo ant ribos tarp dviejų santvarkų ir dviejų didžiųjų švenčių. Jis, nesuteptas Dievo Avinėlis, turėjo tuoj paaugoti save už nuodėmes, užbaigdamas simbolių ir apeigų sistemą, kuri keturis tūkstančius metų liudijo apie Jo mirtį. Valgydamas su mokiniais Velykų vakarienę, Jis vietoj tos sistemos įsteigė apeigą, kuria turėjo būti minima Jo didžioji auka. Nacionalinės žydų šventės visiems laikams turėjo būti atsisakyta. Tarnystę, kurią įsteigė Kristus, Jo sekėjai turėjo atlikinėti visose šalyse ir visais laikais.

Žydų Velykos buvo švenčiamos Izraelio išvadavimui iš Egipto vergijos paminėti. Dievas buvo liepęs, kad kiekvienais metais vaikams klausiant, ką reiškia ši apeiga, būtų pakartojama ta istorija. Taip nuostabūs išvadavimas turėjo likti gyvas visų atminty. Viešpaties Vakarienės apeiga buvo įsteigta paminėti didžiajam išvadavimui per Kristaus mirtį. Ši apeiga turi būti atliekama, kol Jis sugrįš su didžia galybe ir šlove. Tai būdas, kuriuo Jo didysis darbas dėl

mūsų turi būti atnaujinamas mūsų atmintyje.

Išvaduoti iš Egipto, Izraelio vaikai valgė Velykų vakarienę stovėdami, susijuose strėnas, su ilgomis lazdomis rankose, pasiruošę kelionei. Tai, kaip jie šventė, atitiko jų padėtį; mat jie turėjo būti tuoj išvesti iš Egipto žemės ir pradėti skausmingą bei sunkią kelionę per dykumą. Tačiau Kristaus laikais situacija pasikeitė. Dabar jie nebeturėjo būti išvedami iš svečios šalies – jie gyveno savo žemėje. Taigi pagal jiems suteiktą ramybę žmonės dalyvaudavo Velykų vakarienėje sėdėdami. Aplink stalą pasitiesę drabužius, svečiai priguldavo, pasiremdami ant kairės rankos, kad dešinioji būtų laisva valgyti. Tokioje padėty svečias galėdavo padėti galvą ant krūtinės sėdinčiam priekyje. O kojos, ištistos sėdimosios dalies išorėn, galėjo būti plaunamos aplink susirinkusiuosius ratu einančio žmogaus.

Kristus vis dar buvo prie stalo, ant kurio buvo patiekta velykinė vakarienė. Priešais Jį gulėjo nerauginti papločiai, valgomi šios šventės metu. Ant stalo buvo ir neraugintas Velykų vynas. Šiuos simbolius Kristus vartojo kalbėdamas apie savąją ydos neturintį tarnavimą. Tik raugo, nuodėmės ir mirties simbolio, nesugadintas maistas galėjo simbolizuoti Avinėlių „be kliaudos ir dėmės“ (1 Petro 1, 19).

„Vakarieniaujant Jėzus paėmė duoną, palaimino, laužė ir davė mokiniams, tardamas: ‘Imkite ir valgykite: tai yra Mano kūnas.’ Paskui, paėmęs taurę, padėkojo ir davė jiems, tardamas: ‘Gerkite iš jos

Kristus vis dar buvo prie stalo, ant kurio buvo patiekta velykinė vakarienė. Priešais Jį gulėjo nerauginti papločiai, valgomi šios šventės metu. Ant stalo buvo ir neraugintas Velykų vynas. Šiuos simbolius Kristus vartojo kalbėdamas apie savąjį ydos neturintį tarnavimą. Tik raugo, nuodėmės ir mirties simbolio, nesugadintas maistas galėjo simbolizuoti Avinėlių „be kliaudos ir dėmės“ (1 Petro 1, 19). „Vakarieniaujant Jėzus paėmė duoną, palaimino, laužė ir davė mokiniams, tardamas: 'Imkite ir valgykite: tai yra Mano kūnas.' Paskui, paėmęs taurę, padėjo ir davė jiems, tardamas: 'Gerkite iš jos visi, nes tai yra Mano kraujas, Sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti. Ir sakau jums: nuo šiol Aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje.'“

visi, nes tai yra Mano kraujas, Sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti. Ir sakau jums: nuo šiol Aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje.“

Šioje šventoje apeigoje dalyvavo ir išdavikas Judas. Jis priėmė iš Jėzaus Jo sužaloto kūno ir pralieto kraujo simbolius. Jis girdėjo žodžius: „Tai darykite Mano atminimui.“ Ir sėdėdamas paties Dievo Avinėlio akivaizdoje išdavikas rezgė savo tamsias užmačias ir puoselėjo piktas, kerštingas mintis.

Plaudamas kojas Kristus įtikinamai įrodė, kad perprato Judo charakterį. „Jūs ne visi švarūs“ (Jono 13, 11), – pasakė Jis. Šie žodžiai įtikino paklydusį mokinį, kad Kristus įžvelgė jo slaptą tikslą. Dabar Kristus kalbėjo jau aiškiau. Jiems susėdus prie stalo, žvelgdamas į mokinius, Jis pasakė: „Deja, tai sakau ne apie visus jus. Aš žinau, ką esu išsirinkęs, bet turi išsipildyti Rašto žodžiai: 'Tas, kuris valgė Mano duoną, taikėsi Mane sutrypti.'“

Tačiau net dabar mokiniai neįtarė Judo. Jie tik matė, kad Kristus labai susikrimtęs. Visus it debesį apgaubė

„Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų Mane išduos.“ Kai jie suprato Jo žodžių svarbą ir prisiminė, kokie teisingi būdavo Jo pasakymai, juos apėmė baimė ir nepasitikėjimas savimi. Jie ėmė tirti savo širdis, ieškodami ar ten neglūdi bent menkiausias priešiškumas Mokytojui. Vieni kitų su skausmu klausinėjo: „Nejaugi aš, Viešpatie?“ Bet Judas tylėjo. Pagaliau sukrėstas Jonas paklausė: „Kas jis, Viešpatie?“ Jėzus atsakė: „Mane išduos dažantis kartu su Manim duoną dubenyje. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina savo keliu, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, kuris išduos Žmogaus Sūnų.“

didžiulės nelaimės nuojauta, nors kas atsitiks, jie nenumanė. Jiems tyliai valgant Jėzus pasakė: „Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų Mane išduos.“ Išgirde šiuos žodžius visi apstulbo ir nustėjo. Jie nesuprato, kaip vienas iš jų gali išduoti dieviškąjį Mokytoją. Kodėl turėtų išduoti? Ir kam išduoti? Kieno širdyje galėjo gimti toks planas? Juk tai tikrai negali būti vienas iš malonę patyrusiųjų Dvylikos, kuriems teko privilegija klausytis Jo pamokslų, patirti Jo nuostabią meilę, kuriais Jis taip rūpinosi ir artimai su jais bendravo!

Kai jie suprato Jo žodžių svarbą ir prisiminė, kokie teisingi būdavo Jo pasakymai, juos apėmė baimė ir nepasitikėjimas savimi. Jie ėmė tirti savo širdis, ieškodami ar ten neglūdi bent menkiausias priešiškumas Mokytojui. Vieni kitų su skausmu klausinėjo: „Nejaugi aš, Viešpatie?“ Bet Judas tylėjo. Pagaliau

sukrėstas Jonas paklausė: „Kas jis, Viešpatie?“ Jėzus atsakė: „Mane išduos dažantis kartu su Manim duoną dubenyje. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina savo keliu, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, kuris išduos Žmogaus Sūnų. Geriau jam būtų buvę negimti.“ Mokiniai įdėmiai tyrė vieni kitų veidus klausinėdami: „Nejaugi aš, Viešpatie?“ Dabar visų žvilgsniai nukrypo į tylintį Judą. Klausimų ir nuostabos sumaišty Judas neišgirdo, ką Jėzus atsakė į Jono klausimą. Bet dabar, kad išvengtų mokinių tiriančių žvilgsnių, jis kaip ir jie paklausė: „Nejaugi aš, rabi?!“ Jėzus atsakė: „Tu pasakei!“

Apstulbęs ir sutrikęs dėl to, kad atskleistas jo sumanymas, Judas skubiai atsistojo išeiti iš kambario. Jėzus jam pasakė: „Ką darai, daryk greičiau! ...Tad anas, nurijęs kąsni, tuojau išėjo. Buvo naktis.“ Naktis buvo ir išdaviko

širdy – jis nusigrėžė nuo Kristaus ir išėjo į tamsą laukę.

Ligi šio žingsnio Judas dar turėjo galimybę atgailauti. Tačiau kai jis pasitraukė nuo savo Viešpaties ir kitų mokinių, jo likimas galutinai buvo nulemtas. Jis peržengė ribą.

Nuostabiai kantrus buvo Jėzus taip ilgai bendraudamas su šia gundoma siela. Dėl Judo išgelbėjimo buvo padaryta viskas, kas įmanoma. Jam du kartus susitarus išduoti savo Viešpatį, Jėzus vis tiek dar suteikė jam galimybę atgailauti. Išvelgęs slaptą tikslą išdaviko širdy, Kristus paskutinį kartą įtikinamai paliudijo jam apie savo dieviškumą. Paklydusiam mokiniui tai buvo paskutinis raginimas atgailauti. Kristaus dieviškai žmogiška širdis kreipėsi į jį visais įmanomais būdais. Malonės bangos, atsimušančios į kietasprandišką puikybę, sugrįždavo dar stipresniu pavergiančios meilės potvyniu. Tačiau nors Judas nušėbo ir sunerimo suvokęs, kad jo kaltė žinoma, jis dar labiau užsispyrė. Iš Viešpaties Vakarienės jis išėjo užbaigti savo išdavikiško darbo.

Skelbdamas vargą Judui, Kristus siekė ir gailestingumo savo mokiniams. Taip Jis pateikė pagrindinį įrodymą, kad yra Mesijas. „Sakau jums jau dabar, prieš įvykstant, – pasakė Jis, – kad įvykus tikėtumėte, jog Aš Esu.“ Jei Jėzus būtų tylėjęs ir dėjėsis nežinaš, kas Jo laukia, mokiniai būtų manę, kad jų Mokytojas neturi dieviškosios išvalgos, būtų nušėbė ir patekę į žmogžudiškos minios rankas. Dar prieš metus Jėzus buvo pasakęs mokiniams, kad Jis išsirinko Dvyliką, ir vienas iš jų yra velnio tarnas. Dabar Jo žodžiai Judui, parodantys, kad jo išdavystė Mokytojui puikiausiai žinoma, turėjo stiprinti tikrųjų Kristaus sekėjų tikėjimą Jo pažeminimo metu. Ir kai Judą ištiks jo siaubingas likimas, jie turėjo prisiminti, kokią vargą Jėzus pranašavo išdavikui.

Išgelbėtojas turėjo ir dar vieną tikslą. Jis neatsisakė patarnauti tam, kurį

žinojo tapsiant išdaviku. Mokiniai dar nesuprato Jo žodžių, kai plaudamas kojas Jis pasakė: „Jūs ne visi švarūs“ arba kai prie stalo paskelbė: „Tas, kuris valgė Mano duoną, taikėsi Mane sutrypti.“ (Jono 13, 11. 18) Bet paskui, kai Jo žodžių prasmė tapo aiški, jie turėjo ką apmąstyti – koks kantrus ir gailestingas yra Dievas didžiausiam nusidėjėliui!

Nors Jėzus viską žinojo apie Judą nuo pat pradžių, bet plovė jam kojas. Ir išdavikui buvo suteikta privilegija susivienyti su Kristumi Jo Vakarienėje. Kantrusis Gelbėtojas sudarė nusidėjėliui visas galimybes Jį priimti, atgailauti ir būti apvalytam nuo nuodėmės. Šis pavyzdys skirtas mums. Įtardami ką nors klystant ir nusidedant, neturėtume nuo to žmogaus atsiriboti. Nerūpestingai jį atstūmę, paliktume jį kaip auką pagundoms ar nugintume į šėtono mūšio lauką. Tai ne Kristaus metodas. Kaip tik dėl to, kad mokiniai klydo ir buvo kalti, Jis plovė jiems kojas, ir atgailavo visi, išskyrus vieną iš Dvylikos.

Kristaus pavyzdys draudžia ką nors atskirti nuo Viešpaties Vakarienės. Iš tiesų, atvira nuodėmė atskiria kaltąjį. To aiškiai moko Šventoji Dvasia (žr. 1 Korintiečiams 5, 11). Bet daugiau niekas nieko negali spręsti. Dievas nepaliko žmonėms nuspręsti, kas dalyvaus tokiose apeigose. Mat kuris iš mūsų galime permąstyti širdį? Kuris gebame atskirti pelus nuo grūdų? „Teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės.“ „Todėl kas nevertai valgo tos duonos ar geria iš Viešpaties taurės, tas nusikals Viešpaties Kūnui ir Kraujui.“ „Kas valgo ir geria, to Kūno nepaisydamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą.“ (1 Korintiečiams 11, 28. 27. 29)

Kai tikintieji susirenka švęsti Viešpaties Vakarienės, dalyvauja žmogaus akiai neregimi pasiuntiniai. Tarp susirinkusiųjų gali būti Judas. Tokiu atveju yra ir tamsos kunigaikščio pasiuntiniai, nes jie lydi visus, kurie nepasiduoda Šventajai Dvasiai. Yra ir dangaus angelų. Šie

neregimi lankytojai dalyvauja kiekviena tokia proga. Tarp susirinkusiųjų gali išimaisyti žmonių, kurie širdyje nėra tiesos ir šventumo tarnai, bet nori dalyvauti apeigoje. Jiems neturėtų būti draudžiama. Buvo liudininkų, kurie dalyvavo ir tada, kai Jėzus plovė kojas mokiniams bei Judui. Šią sceną stebi ne tik žmonių akys.

Kristus per Šventąją Dvasią dalyvauja, kad užantspauduotų savo paties įsteigtą apeigą. Jis yra čia pat, kad apkaltintų ir suminkštintų širdį. Nė vienas žvilgsnis, nė viena atgailos mintis nelieta Jėzaus nepastebėta. Tų, kurie atgailauja, kurie yra sudužusios širdies, laukia tik Jis. Viskas paruošta tokios sielos priėmimui. Tas, kuris plovė kojas Judui, trokšta nuplauti nuodėmių nešvarą nuo kiekvienos širdies.

Niekas neturėtų atsisakyti dalyvauti Viešpaties Vakarieneje dėl to, kad atėjo koks nors jos nevertas žmogus. Kiekvienas mokinyš pašauktas dalyvauti viešai ir taip paliudyti, kad priima Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją. Tokių savo paties įsteigtų susitikimų metu Kristus pasitinka savo žmones ir suteikia jiems jėgų savuoju Artumu. Apeigai gali vadovauti netgi nevertos širdys bei rankos, bet Kristus būna čia pat, kad patarnautų savo vaikams. Visi, kurie ateina tikėdami Jį, bus didžiai palaiminti. Visi, kurie ignoruoja šią dieviškąją privilegiją, daug ką praras. Apie tokius teisingai pasakyta: „Jūs ne visi švarūs.“

Dalydamasis su mokiniais duona ir vynu, Kristus išipareigojo jiems kaip jų Atpirkėjas. Jis patikėjo jiems Naująją Sandorą, kurioje visi Jį primantys tampa Dievo vaikais ir bendraįpėdiniais su Kristumi. Šioje Sandoroje jiems priklauso visi palaiminimai, kuriuos dangus gali suteikti šiame ir būsimajame gyvenime. Ši Sandora turi būti patvirtinta Kristaus krauju. Ji turi priminti mokiniams tą begalinę auką už kiekvieną iš jų individualiai, kaip už didžiulės nupuolusios žmonijos visumos dalį.

Vis dėlto Viešpaties Vakariene nebuvo metas liūdėti. Ne toks buvo jos tikslas. Susirinkę prie Viešpaties stalo mokiniai neturi prisiminti savo trūkumus ir juos apraudoti. Jie neturi apmąstyti savo ankstesnio religinio gyvenimo, nesvarbu, koks jis buvo – džiuginantis ar slegiantis. Jie neturi prisiminti nesutarimų su savo broliais. Visa tai apėmė parengiamasis patarnavimas [kojų plovimas]. Savęs ištirimas, nuodėmių išpažinimas, susitaikymas su broliais – viskas jau atlikta. Dabar jie atėjo susitikti su Kristumi. Jie turi stovėti nebe kryžiaus šešėlyje, o jo išgelbėjančioje šviesoje. Jie turi atverti širdį skaistiems Teisumo Saulės spinduliams. Brangiausiuoju Kristaus krauju apvalytomis širdimis, gerai suvokdami nors ir neregimą Jo Artumą, jie turi išgirsti Jo žodžius: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip Aš ją duodu, kaip duoda pasaulis.“ (Jono 14, 27)

Mūsų Viešpats sako: „Apkaltintieji nuodėme, atminkite, kad Aš numiriau už jus. Kai esate engiami, persekiojami ir skriaudžiami dėl Manęs ir Evangelijos, prisiminkite Mano meilę, kuri tokia didelė, jog atidaviau už jus savo gyvybę. Kai jūsų pareigos atrodo griežtos ir negailestingos, o jūsų naštos – pernelyg sunkios, kad pakeltumėte, prisiminkite, jog dėl jūsų Aš iškenčiau kryžių ir nepaisiau gėdos.“ Kai jūsų širdys gūžiasi nuo išbandančių sunkumų, atminkite,

Apstulbęs ir sutrikęs dėl to, kad atskleistas jo sumanymas, Judas skubiai atsistojo išeiti iš kambario. Jėzus jam pasakė: „Ką darai, daryk greitiau!“ ...Tad anas, nurijęs kąsni, tuojau išėjo. Buvo naktis.“ Naktis buvo ir išdaviko širdy – jis nusigręžė nuo Kristaus ir išėjo į tamsą laukę. Ligi šio žingsnio Judas dar turėjo galimybę atgailauti. Tačiau kai jis pasitraukė nuo savo Viešpaties ir kitų mokinių, jo likimas galutinai buvo nulemtas. Jis peržengė ribą. Nuostabiai kantrus buvo Jėzus taip ilgai bendraudamas su šia gundoma siela. Dėl Judo išgelbėjimo buvo padaryta viskas, kas įmanoma.

jog jūsų Atpirkėjas gyvena tam, kad jus užtartų.

Viešpaties Vakarienės tarnystė kreipia žvilgsnius į Kristaus antrąjį atėjimą. Jis turi puoselėti šią viltį mokinių protuose. Kiekvieną kartą, susirinkę paminėti Jo mirties, jie prisimindavo, kaip Jis „paėmęs taure, padėjo ir davė jiems, tardamas: 'Gerkite iš jos visi, nes tai yra Mano kraujas, Sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti. Ir sakau jums: nuo šiol Aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje.'“ Sunkiu metu jie guosdavosi viltimi, kad jų Viešpats sugrįš. Neapsakomai brangi jiems buvo ši mintis. „Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol Jis ateis“ (1 Korintiečiams 11, 26).

Šių dalykų niekada neturime užmiršti. Jėzaus meilė su savo pavergiančia jėga turi būti nuolatos gaivinama mūsų atminty. Kristus įsteigė šį tarnavimą, kad jis liudytų mūsų jausmams apie Dievo meilę, kuri buvo išreikšta mums. Mūsų sielos gali susivienyti su Dievu tik per Kristų. Ryšys ir meilė tarp brolių turi būti sutvirtinta ir amžinai išlaikoma Jėzaus meilės. Ir tik Kristaus mirtis gali padaryti Jo meilę mums veiksminga. Tik dėl Jo mirties galime su džiaugsmu laukti Jo antrojo atėjimo. Jo auka – mūsų vilties ašis. Tame turime įtvirtinti savo tikėjimą.

Apeigos, liudijančios apie mūsų Viešpaties pažeminimą ir kančias, pernelyg dažnai laikomos formaliomis. Tačiau jos buvo įsteigtos su tam tikru tikslu. Mūsų jūslės turi būti gaivinamos, kad aprėptų dieviškumo paslaptį. Tai privilegija visiems dar geriau nei dabar suvokti atperkamąsias Kristaus kančias. „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą.“ (Jono 3, 14–15) Mes turime žvelgti į Golgotos kryžių su mirštančiu

Gelbėtoju. Mūsų amžinieji interesai reikalauja, kad rodytume savo tikėjimą Kristumi.

Mūsų Viešpats pasakė: „Jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! ...Mano kūnas tikrai yra valgis, ir Mano kraujas tikrai yra gėrimas.“ (Jono 6, 53–55) Tai tinka ir mūsų fizinei prigimčiai. Net už tai, kad gyvename žemėje, mes esame skolingi Kristaus mirčiai. Duona, kurią valgome, nupirkta Jo sulaužytu kūnu, vanduo, kurį geriname, apmokėtas Jo pralietu krauju. Kiekvieno, ir teisingo, ir nusidėjėlio valgomas kasdienis maistas yra apmokėtas Kristaus kūnu ir krauju. Golgotos kryžius išpaustas į kiekvieną duonos kepaluką. Jis atsispindi kiekviename vandens lašelyje. Viso to Kristus mokė įsteigdamas savo didžiosios aukos simbolius. Šviesa, sklindanti iš Viešpaties Vakarienės patarnavimo aukštutiniame kambaryje, pašventina mūsų kasdienį maistą. Šeimos stalas tampa tarsi Viešpaties stalu, o visas maistas – Jo Vakariene.

Kristaus žodžiai dar labiau tinka mūsų dvasinei prigimčiai. Jis sako: „Kas valgo Mano kūną ir geria Mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą.“ Būtent priimdami ant Golgotos kryžiaus už mus atiduotą gyvybę, mes galime gyventi šventai. Ir šį gyvenimą mes priimame priimdami Jo Žodį ir darydami tai, ką Jis įsakė daryti. Taip tampame viena su Juo. Jėzus pasakė: „Kas valgo Mano kūną ir geria Mano kraują, tas pasilieka Manyje, ir Aš jame. Kaip Mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir Aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris Mane valgo, gyvens per Mane.“ (Jono 6, 54. 56–57) Šventajai Viešpaties Vakarienei ši Rašto vieta tinka ypatinga prasme. Su tikėjimu apmąstant didžiąją mūsų Viešpaties auką, mūsų siela perima Kristaus dvasinę gyvybę. Dvasinių jėgų toji siela gaus iš kiekvienos Viešpaties Vakarienės. Šis patarnavimas sukuria gyvą ryšį tarp tikinčiojo ir Kristaus, taigi ir ryšį su Tėvu. Tam tikra

prasme jis sukuria ryšį tarp priklausomų žmonių ir Dievo.

Valgydami duoną ir gerdami vyną, simbolizuojančius Kristaus sumuštą kūną ir praliėtą kraują, mes mintimis prisijungiame prie Viešpaties Vakariinės aukštutiniame kambaryje. Mes tarsi pereiname per sodą, pašventintą kančios To, kuris prisiėmė pasaulio nuodėmes. Mes matome kovą, kuri sutaikė mus su Dievu. Tarp mūsų yra nukryžiuotas Kristus.

Žvelgdami į nukryžiuotą Atpirkėją, mes geriau suvokiame dangaus Valdovo aukos didybę ir prasmę. Mūsų akyse pašlovinamas Išgelbėjimo planas, o mintys apie

Golgotą širdyje žadina gyvus ir šventus jausmus. Mūsų širdys ir lūpos šlovina Dievą ir Avinėlį, mat sieloje, kuri nuolat atgaivina Golgotos vaizdus, negali vešėti išdidumas ir savęs garbinimas.

Žmogaus, kuris žvelgia į neprilygstamą Išgelbėtojo meilę, mintys taurės, širdis bus apvalyta, charakteris keisis. Jis taps pasauliui šviesa, iš dalies atspindėdamas tą paslaptinę meilę. Juo daugiau mąstome apie Kristaus kryžių, tuo geriau perimsime apaštalo poziciją: „Bet aš nieku nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš – pasauliui.“ (*Galatams 6, 14*)

73 SKYRIUS

„TEGUL NEIŠSIGĄSTA JŪSŲ ŠIRDYS!“

Šis skyrius pagrįstas Jono 13, 31–38; 14–17 skyriais

ŽVELGDAMAS Į MOKINIUS su dieviškąja meile ir švelniausia užuojauta Kristus pasakė: „Dabar Žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Dievas pašlovintas per Jį.“ Judui išėjus iš aukštutinio kambario, Kristus liko su vienuolika mokinių. Jis rengėsi pakalbėti apie artėjantį išsiskyrimą su jais, bet prieš tai atskleidė didįjį savo misijos tikslą. Būtent jį Jis visada turėjo prieš akis. Jėzus džiaugėsi, kad visas Jo pažeminimas ir kančia pašlovins Tėvo vardą. Į tai Jis pirmiausia ir nukreipė mokinių mintis.

Paskui švelniai kreipdamasis į juos *vaikeliai*, Jis pasakė: „Aš jau nebeilgai būsiu su jumis. Jūs ieškosite Manęs, bet sakau jums tą patį, ką esu žydams pasakęs: kur Aš išeinu, jūs negalite eiti.“

Tai girdėdami mokiniai nenudžiugo. Juos suėmė baimė. Jie susispietė arčiau Išgelbėtojo. Jų Šeimininkas ir Viešpats, jų mylimas Mokytojas ir Draugas jiems buvo brangesnis už gyvenimą. Į Jį jie kreipdavosi pagalbos visuose sunkumuose,

paguodos nuliūdimuose ir nusivylimuose. Ir štai dabar Jis juos, taip priklausomus nuo Jo, palieka. Niūrios nuojautos užpildė jų širdis.

Tačiau Gelbėtojo žodžiai jiems buvo kupini vilties. Jis žinojo, kad juos persekios priešas ir kad sėtonui labiausiai sekasi pasiglemžti tuos, kuriuos slepia sunkumai. Todėl Jėzus ragino juos susitelkti ne į tai, „kas regima“, o į tai, „kas neregima“ (2 Korintiečiams 4, 18). Jis nukreipė jų mintis nuo žemiškos tremties į dangiškuosius namus.

„Tegul neišsigąsta jūsų širdys! – pasakė Jis. – Tikite Dievą, tikėkite ir Man! Mano Tėvo namuose daug buveinių. Antraip argi būčiau sakęs: 'Einu jums vietos paruošti!'? Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir Aš. Kur Aš einu, jūs žinote kelią.“ Tai dėl jūsų Aš atėjau į pasaulį. Dėl jūsų dirbu. Net išėjęs Aš uoliai darbuosiuos dėl jūsų. Aš atėjau į pasaulį apsireikšti jums, kad galėtumėte tikėti. Dabar einu pas

Tėva bendradarbiauti su Juo dėl jūsų. Kristaus išėjimo tikslas buvo priešingybė tam, ko bijojo mokiniai. Jis nereikšė galutinio išsiskyrimo. Jis ėjo paruošti jiems vietas, kad galėtų sugrįžti ir pasiimti juos pas save. Kol Jis ruoš jiems buveines, jie turėjo formuoti savo charakterį pagal dieviškąjį pavyzdį.

Mokiniai vis dėlto vis dar buvo suglumę. Tomas, kurį visada persekiojo abejonės, pasakė: „Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini, tai kaipgi žinosime kelią?“ Jėzus jam sako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane. Jeigu pažinote Mane, tai pažinsite ir Mano Tėvą. Jau dabar Jį pažįstate ir esate matę.“

Į dangų veda nedaug kelių. Niekas iš mūsų negalime eiti savuoju keliu. Kristus sako: „Aš esu kelias... Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane.“ Nuo to laiko, kai buvo pasakytas pirmasis evangelinis pamokslas, kai Edene buvo paskelbta, kad moters ainija sutrupins žalčiui (gyvatei) galvą, Kristus aukštinaamas kaip kelias, tiesa ir gyvenimas. Jis buvo kelias tada, kai gyveno Adomas, kai Abelis atnašavo Dievui nužudyto avinėlio kraują, simbolizuojantį Atpirkėjo kraują. Kristus buvo kelias, kuriuo buvo gelbėjami patriarchai ir pranašai. Jis – vienintelis kelias, kuriuo galime nueiti pas Dievą.

„Jeigu pažinote Mane, – pasakė Kristus, – tai pažinsite ir Mano Tėvą. Jau dabar Jį pažįstate ir esate matę.“ Tačiau mokiniai vis dar nesuprato. „Viešpatie, parodyk Tėvą, ir bus mums gana“, – paprašė Pilypas. Nustebintas jo nenuovokumu, Kristus pasakė: „Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar Manęs nepažįsti!“ Nejaugi tu nematai Tėvo darbų, kuriuos Jis daro per Mane? Nejaugi netiki, kad atėjau paliudyti Tėvo? „Tad kaip tu gali sakyti: ‘Parodyk mums Tėvą’?“ „Kas yra matęs Mane, yra matęs Tėvą!“ Tapęs žmogumi, Kristus nesiliovė buvęs Dievas. Nors Jis nusižemino iki žmogiškumo, vis tiek buvo

dieviškas. Tik Kristus galėjo atstovauti žmonijai Tėvą, ir šį atstovavimą mokiniams teko privilegija stebėti daugiau kaip trejus metus.

„Tikėkite Manimi, kad Aš esu Tėve ir Tėvas Manyje. Tikėkite bent dėl pačių darbų!“ Jų tikėjimas galėjo saugiau remtis tuo, ką liudijo Kristaus darbai, darbai, kurių joks žmogus pats iš savęs niekada nepadarė ir negalėjo padaryti. Kristaus darbas liudijo Jo dieviškumą. Per Jį buvo apreiškintas Tėvas.

Jeigu mokiniai būtų tikėję šiuo gyvu ryšiu tarp Tėvo ir Sūnaus, jų tikėjimas nebūtų jų apleidęs, kai jie matė Kristaus kančias ir mirtį gelbėjant žusantį pasaulį. Kristus stengėsi išvesti juos iš silpno tikėjimo į patirtį, kurią jie turėtų, jei iš tikrųjų suprastų, kas Jis – Dievas žmogaus kūne. Jis norėjo, kad jie suprastų, jog jų tikėjimas turi vesti pas Dievą ir Jame išsiskaidyti. Kaip uoliai ir atkakliai mūsų gailėstingasis Gelbėtojas ruošė mokinius tai pagundų audrai, kuri veikiai juos užklupo. Jis norėjo, kad jie kartu su Juo pasislėptų Dieve.

Kristui kalbant šiuos žodžius, Jo veidas spindėjo Dievo šlove, ir visi susirinkusieji su pagarbia baime jų klausėsi. Mokinių širdys vis labiau linko prie Jo, ir vis stipresnei meilei traukiant juos prie Kristaus, jie artėjo ir vienas prie kito. Jie jautė, jog dangus čia pat, ir žodžiai, kurių jie klausosi, – tai žinia nuo jų dangiškojo Tėvo.

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, – tęsė Kristus: – kas Mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau.“ Išgelbėtojas be galo troško, kad mokiniai suprastų, dėl kokie tikslo Jo dieviškumas susijungė su žmogiškumu. Jis atėjo į pasaulį parodyti Dievo šlovės, kad žmogų pakeltų jos atnaujinanti jėga. Dievas apsireiškė Jame, kad Jis apsireikštų jiems. Jėzuje neatsiskleidė savybės ir gebėjimai, kurių negalėtų turėti ir Jį tikintys žmonės. Jo tobulu žmogiškumu gali pasižymėti visi Jo sekėjai, jeigu tik jie bus pavaldūs Dievui, kaip Jis buvo.

„Kas Mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių, nes Aš keliauju pas Tėvą.“ Kristus norėjo pasakyti ne tai, kad mokinių darbas bus kilnesnis negu Jo, o tai, kad jis bus platesnio masto. Ir tai apims ne tik stebuklų darymą, bet viską, kas vyks veikiant Šventajai Dvasiai.

Viešpačiui išengus į dangų, mokiniai suprato, kad išsipildė Jo pažadas. Kristaus nukryžiuavimo, prisikėlimo ir išengimo į dangų vaizdai jiems buvo gyva realybė. Jie matė, jog išsipildė kiekvienas pranašysčių žodis. Jie gilinosi į Šventąjį Raštą ir priėmė jo mokymą su ligi tol nepatirtu tikėjimu bei užtikrintumu. Jie suprato, jog dieviškasis Mokytojas iš tikrųjų yra Tas, kas sakėsi esąs. Jiems dalijantis savo patirtimi ir aukštinant Dievo meilę, žmonių širdys tirpo, darėsi nuolankios, ir daugelis įtikėjo Jėzų.

Išgelbėtojo pažadas mokiniams yra pažadas Jo Bažnyčiai ligi laikų pabaigos. Dievas nenorėjo, kad Jo nuostabus žmonijos Atpirkimo planas duotų tik nereikšmingų rezultatų. Visi, kurie imsis darbo tikėdami ne tuo, ką jie gali padaryti patys, o tuo, ką per juos gali padaryti Dievas, tikrai supras, kad Jo pažadas išsipildo. „Kas Mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau ir dar už juos didesnių, nes Aš keliauju pas Tėvą“, – sako Jėzus.

Vis dėlto mokiniai nežinojo apie begalinius Gelbėtojo išteklius ir stiprybę. Jis jiems pasakė: „Iki šiol jūs nieko neprasėte Mano vardu.“ (Jono 16, 24) Jis paaiškino, kad jų sėkmės paslaptis bus stiprybės ir malonės prašymas Jo vardu. Jis stos prieš Tėvą ir prašys už juos. Kuklaus prašytojo maldą Jis pateiks kaip savo troškimą tos sielos naudai. Danguje išklausoma kiekviena nuoširdi maldą. Ji gali būti aiškiai neišsakyta, bet jeigu joje esama širdies, ji pakils į šventyklą, kurioje tarnauja Jėzus, ir Jis pateiks ją Tėvui sklandžiai ir be mikčiojimo, gražiai ir kvepiančią Jo tobulybės smilkalais.

Nuoširdumo ir doros kelyje pasitaiko kliūčių, bet kiekviename sunkume turime išvelgti raginimą melstis. Nėra nė vieno žmogaus, kuris turėtų kokių nors galių, kurių nebūtų gavęs iš Dievo, o šaltinis, iš kurio jos ateina, atviras ir silpniausiam žmogui. „Ir ko tik prašysite Mano vardu, – pasakė Jėzus, – Aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovinintas Sūnuje. Jei ko prašysite Manęs Mano vardu, Aš padarysiu.“

Kristus liepė savo mokiniams melstis *Jo vardu*. Dėl už juos atnašautos aukos jie tapo vertingi Viešpaties akyse. Dėl Kristaus suteiktojo teismo, jie laikomi brangūs. Dėl Kristaus Viešpats atleidžia tiems, kurie Jo bijo. Jis neišvelgia juose nusidėjėlio nedorybės, o tik atpažįsta juose panašumą į savo Sūnų, kurį jie tiki.

Viešpats nusivilia, kai Jo žmonės nevertina savęs. Jis trokšta, kad Jo išrinktieji vertintų save taip, kaip Jis juos įkainojo. Jie buvo reikalingi Dievui, kitaip Jis nebūtų siuntęs savo Sūnaus tokiais sunkiais užduočiais – juos atpirkti. Jis juos panaudoja ir yra labai patenkintas, kai Dievo vaikai iš Jo reikalauja labai daug, kad galėtų pašlovininti Jo vardą. Tikėdami Jo pažadais, jie gali tikėtis didelių dalykų.

Melstis Kristaus vardu yra daug. Tai reiškia, kad mes priimame Jo charakterį, rodome Jo dvasią ir atliekame Jo darbus. Gelbėtojas savąjį pažadą davė su sąlyga. „Jei Mane mylite, jūs laikysitės Mano įsakymų“, – pasakė Jis. Jis gelbėja žmones ne nuodėmėje, o iš nuodėmių; ir tie, kurie Jį myli, parodys savo meilę klusnumu.

Visas tikras klusnumas kyla iš širdies. Tai širdis darbuojasi su Kristumi. Ir jeigu mes leisime, Jis taip susitapatins su mūsų mintimis bei tikslais, taip susies mūsų širdis ir protus su savo valia, kad, paklusdami Jam, mes tesielgsime pagal savo pačių paskatinimus. Valia, apvalyta ir pašventinta, jaus didžiausią malonumą tarnaudama Jam. Kai pažįstame Dievą pagal mums duotąją privilegiją Jį

pažinti, mūsų gyvenimas bus nuolatinis klusnumas. Kai įvertinsime Kristaus charakterį ir nuolatos bendrausime su Dievu, nuodėmė mums taps bjauri.

Kaip Kristus žmogiškume įgyvendino Įstatymą, taip galime daryti ir mes, jei įsitvirtinsime Stiprybės jėgoje. Tačiau neturime savo atsakomybės užkrauti kitiems ir laukti, kol jie pasakys mums, ką daryti. Mes neturime pasitikėti žmonių patarimais. Viešpats išmokys mus atlikti pareigas taip pat noriai, kaip išmokyti bet ką kitą. Jei ateisime pas Jį su tikėjimu, Jis atskleis mums savo paslaptis asmeniškai. Kai Jis prisiartins, kad pabendrautų su mumis, kaip bendravo su Henochu, mūsų širdys dažnai degs mumyse. Tie, kurie nusprendžia nedaryti nieko, kas nepatinka Dievui, išdėstę savo atvejį Jam žinos, kuriuo keliu pasukti. Jie gaus ne tik išminties, bet ir jėgų. Kaip pažadėjo Kristus, jiems bus suteikta stiprybė paklusti ir tarnauti. Viskas, kas buvo suteikta Kristui – viskas, ko reikia nupuolusiems žmonėms, – buvo suteikta Jam kaip žmonijos Vadui ir Atstovui. Mes „gauname iš Jo, ko prašome, nes laikomės Jo įsakymų ir darome, kas Jam patinka“ (1 Jono 3, 22).

Prieš atnašaudamas save kaip auką, Kristus ieškojo svarbiausios ir tobuliausios dovanos savo sekėjams, dovanos, kuri neišsenkamus malonės išteklius padarytų jiems pasiekiamus. „Aš paprašysiu Tėvą, – pasakė Jis, – ir Jis duos jums kitą Globėją, kuris liktų su jumis per amžius, – Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate, nes Ji yra pas jus ir bus jumyse. Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus.“ (Jono 14, 16–18)

Šventoji Dvasia buvo pasaulyje ir prieš tai; nuo pat atpirkimo darbo pradžios Ji veikė žmonių širdis. Tačiau, kol žemėje gyveno Kristus, mokiniams nereikėjo kito padėjėjo. Tik netekę Jo Artumo jie pajuto, kaip jiems reikalinga Dvasia, kuri tada ir buvo atsiųsta.

Šventoji Dvasia yra Kristaus atstovė, bet neturinti žmogiškos asmenybės, todėl nepriklausoma. Apsivilkęs žmogiškumu Kristus negalėjo asmeniškai būti visur. Taigi tai dėl mokinių Jis ėjo pas Tėvą ir atsiuntė Dvasią kaip savo įpėdinę žemėje. Tada jau niekas negalėjo turėti privalumų dėl savo gyvenamosios vietos ar asmeniško bendravimo su Kristumi. Per Dvasią Gelbėtojas tapo prieinamas visiems. Šia prasme Jis yra arčiau žmonių, tarsi nebūtų įžengęs į aukštybes.

„O kas Mane myli, tą mylės Mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu.“ Jėzus matė savo mokinių ateitį. Jis regėjo, kaip vienas bus nukirsdintas, kitas nukryžiuotas, trečias ištremtas į negyvenamą salą jūroje, likusieji pasmerkti persekiojimui ir mirčiai. Jis padrašino juos pažadu visuose sunkumuose būti su jais. Tas pažadas tebegalioja. Viešpats viską žino apie savo ištikimus tarnus, kurie dėl Jo kali ar yra ištremti į negyvenamas salas. Jis guodžia juos savuoju Artumu. Kai dėl tiesos tikintysis stoja prieš neteisingą teisimą, jo pusėje stovi Kristus. Visi jam metami kaltinimai tenka Kristui. Kristus ir vėl nuteisiamas savo mokinio asmenyje. Kai toks mokinyš uždaromas kalėjime, Kristus guodžia jo širdį savo meile. Kai kas nors dėl Jo numiršta, Jis sako: „Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu mirties ir mirusiųjų pasaulio raktus.“ (Apreiškimo 1, 18) Gyvybė, paaukota dėl Manęs, išsaugoma amžinajai šlovei.

Visais laikais ir visose vietose, visuose varguose ir sunkumuose, kai horizontas atrodo tamsus, o ateitis neaiški, kai jaučiamės bejėgiai ir vieniši, kaip atsakymas į tikėjimo malda bus atsiųstas Globėjas. Aplinkybės gali išskirti mus su visais žemiškais draugais; bet jokios aplinkybės, joks atstumas neatskirs nuo dangiškojo Globėjo. Kad ir kur esame, kad ir kur eitume, Jis visada mūsų dešinėje, kad palaikytų, paremtų ir pradžiugintų.

Mokiniai vis dar nesuvokė dvasinės Kristaus žodžių prasmės, todėl Jis dar syk paaikškino. Jis apsisireikšias jiems per Dvasią. „Globėjas – Šventoji Dvasia, kuri Mano vardu Tėvas atsiųs, – Jis išmokys jus visko.“ Jūs daugiau nebesakysite, kad nesuprantate. Daugiau nebematykite kaip per blankų stiklą. Jūs galėsite „suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri praneiksta pažinimą“ (*Efeziečiams 3, 18–19*).

Mokiniai turėjo liudyti apie Kristaus gyvenimą ir darbus. Per juos Jis turėjo kalbėti visiems žemėje gyvenantiems žmonėms. Tačiau dėl Kristaus pažeminimo ir mirties jiems teko iškęsti didžiulius sunkumus ir nusivylimus. Kad po šių išgyvenimų jų žodis būtų taiklus, Kristus pažadėjo, kad Globėjas „viską primins, ką esu jums pasakęs“.

„Dar daugel jums turėčiau kalbėti, – tęsė Jis, – bet dabar jūs negalite pakelti. Kai ateis toji Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi, ir praneš, kas turi įvykti. Ji pašlovins Mane, nes ims iš to, kas Mano, ir jums tai paskelbs.“ Jėzus atvėrė mokiniams platų tiesos kelią. Tačiau jiems buvo labai sunku atskirti Jo pamokas nuo Rašto aiškintojų ir fariziejų papročių bei taisyklių. Jie buvo išmokyti priimti rabinų mokymą kaip Dievo balsą, ir jis vis dar turėjo įtakos jų mąstymui, formavo jų jausmus. Žemiškos idėjos, laikini dalykai jų protuose vis dar užėmė daug vietos. Jie nesuprato Kristaus karalystės dvasinės prigimtys, nors Jis taip dažnai jiems aiškino. Jiems galvoje viskas susipainiojo. Jie nesuprato, koks vertingas Kristaus aiškinamas Šventasis Raštas. Daugelį Jo pamokų jie beveik užmiršo. Jėzus matė, kad jie nesuvokia tikrosios Jo žodžių prasmės. Jis su užuojauta pažadėjo, kad Šventoji Dvasia visa tai jiems primins. Be to, liko nepasakyta dar daug dalykų, kurių dabar mokiniai suprasti negalėjo. Juos irgi turėjo jiems

atskleisti Dvasia. Dvasia turėjo ugdyti jų nuovokumą, kad jie galėtų įvertinti dangiškus dalykus. „Kai ateis toji Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos pilnatvę“, – pasakė Jėzus.

Globėjas vadinamas Tiesos Dvasia. Jo darbas – atskleisti ir palaikyti tiesą. Apsigyvenęs širdyje kaip Tiesos Dvasia, Jis tampa Globėju. Tiesoje yra paguoda ir ramybė, o meile – nei tikros ramybės, nei paguodos. Būtent per melagingas teorijas bei tradicijas protą užvaldo šėtonas. Nukreipdamas žmonių dėmesį į neteisingas taisykles, jis doko jų charakterį. Šventoji Dvasia per Raštą kalba protui ir įrašo širdyje tiesą. Taip Ji atskleidžia klaidingas pažiūras ir išvaro jas iš sielos. Būtent per Tiesos Dvasią, veikiančią per Dievo Žodį, Kristus lenkia prie savęs savo išrinktąją tautą.

Apibūdindamas mokiniams Šventosios Dvasios darbą, Jėzus stengėsi įkvėpti jiems džiaugsmą bei viltį, kuri džiugino Jo paties širdį. Jis džiaugėsi ta gausia pagalba, kurią parūpino savo Bažnyčiai. Šventoji Dvasia buvo brangiausia iš visų dovanų, kurias Jis galėjo siųsti nuo savo Tėvo Jo tautos išaukštinimui. Ši Dvasia buvo duota kaip gaivintoja, be kurios Kristaus auka būtų buvusi nenaudinga. Blogio galia per šimtus metų tik stiprėjo, todėl žmonės darėsi šiai šėtoniškai vergijai stubinamai pavaldūs. Nuodėmei galima pasipriešinti ir ją nugalėti tik galingai veikiant trečiajam Trejybės Asmeniui, kuris atėjo ne su kažkokia modifikuota energija, bet su dieviškosios jėgos pilnatve. Tai Dvasia daro veiksminga visa tai, ką atliko pasaulio Atpirkėjas. Tai Ji apvalo širdį. Per Dvasią tikintysis tampa dieviškosios prigimtys dalininkas. Kristus atsiuntė savo Dvasią kaip dieviškąją jėgą, kad būtų įveiktas visas paveldėtas ir įgytas polinkis į blogį ir Bažnyčia atspindėtų Jo charakterį.

Apie Dvasią Jėzus pasakė: „Ji pašlovins Mane.“ Išgelbėtojas atėjo pašlovinti Tėvą parodydamas Jo meilę; taip ir Dvasia turėjo pašlovinti Kristų, atskleisdama Jo

Prieš išeidamas iš aukštutinio kambario, Gelbėtojas su savo mokiniais sugiedojo šlovės giesmę. Jo balse buvo girdėti ne liūdesio gaidos, o džiaugsmingas Velykų „Aleliuja“: „Šlovinkite Viešpatį, visos tautos! Aukštinkite Jį, visos šalys! Tikrai didis mums Jo gerumas ir Viešpaties ištikimoji meilė amžina. Šlovinkite Viešpatį!“ (Psalmė 117)

malonę pasauliui. Žmonija turi atkartoti patį Dievo atvaizdą. Dievo garbė, Kristaus garbė tobulina Jo tautos charakterį.

„Jis ateis ir parodys pasauliui, kaip šis klysta dėl nuodėmės, dėl teisybės, dėl teismo.“ Žodžio skelbimas būtų nenaudingas be nuolatinio Šventosios Dvasios Artumo ir pagalbos. Tai vienintelis tikras dieviškosios tiesos mokytojas. Tik tada, kai Dvasia palydi tiesą iki širdies, ji gailvins sąžinę ir keis gyvenimą. Žmogus galėtų perskaityti Dievo Žodžio laišką, galėtų susipažinti su visais jo įsakymais ir pažadais; bei jeigu Šventoji Dvasia neapšvies tiesos, jokia siela nekris ant Uolos ir nesuduš. Joks išsilavinimas, jokie privolumai, kad ir kokie dideli jie būtų, negali atverti šviesos nebendradarbiaujant su Dievo Dvasia. Evangelijos sėklų barstymas nebus sėkmingas, jeigu jų negaivins dangaus rasa. Šventoji Dvasia nužengė ant besimeldžiančių apaštalų dar prieš tai, kai buvo parašyta pirmoji Naujojo Testamento knyga, dar prieš tai, kai Kristui įžengus į dangų buvo pasakytas bent vienas evangelinis pamokslas. Tuomet jų priešai kalbėjo:

„Jūs užtvindėte Jeruzalę savo mokslu.“
(*Apaštalų darbų 5, 28*)

Kristus pažadėjo savo Bažnyčiai Šventosios Dvasios dovana, ir mums šis pažadas priklauso lygiai taip pat, kaip priklausė pirmiesiems mokiniams. Tačiau kaip kiekvienas kitas pažadas jis duotas su sąlyga. Daug yra tokių, kurie tiki ir pretenduoja į Viešpaties pažadą; jie kalba apie Kristų ir Šventąją Dvasią, bet iš to jokios naudos. Jie neatiduoda savo širdies vesti ir valdyti dieviškiems pasiuntiniams. Mes negalime naudotis Šventąja Dvasia. Tai Dvasia naudojami mumis. Per Dvasią Dievas darbuojasi savo žmonėse, iš savo palankumo skatindamas „ir trokšti, ir veikti“ (*Filipiečiams 2, 13*). Bet daugelis tam nepasiduoda. Jie nori patys sau vadovauti. Štai dėl to jie ir negauna dangiškosios dovanos. Šventoji Dvasia suteikiama tik tiems, kurie nuolankiai laukia Dievo, kurie tikisi Jo vedimo ir malonės. Dievo jėga laukia, kol bus jiems reikalinga ir jų priimama. Šis pažadėtasis palaiminimas, gaunamas per tikėjimą, atneša visus kitus palaiminimus. Jis suteikiamas iš Kristaus malonės turtų, ir Jėzus pasirengęs aprūpinti kiekvieną sielą pagal jos gebėjimą priimti.

Kalbėdamas su mokiniais, Jėzus neužsiminė apie savo paties kentėjimus ir mirtį. Jo paskutinis palikimas jiems buvo ramybė. Jis pasakė: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip Aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“

Prieš išeidamas iš aukštutinio kambario, Gelbėtojas su savo mokiniais sugiedojo šlovės giesmę. Jo balse buvo girdėti ne liūdesio gaidos, o džiaugsmingas Velykų „Aleliuja“:

„Šlovinkite Viešpatį, visos tautos!
Aukštinkite Jį, visos šalys!
Tikrai didis mums Jo gerumas
ir Viešpaties ištikimoji meilė amžina.
Šlovinkite Viešpatį!“ (*Psalmė 117*)

Aukštutiniame kambaryje Jėzus pasakė, kad vienas iš Dvylikos Jį išduos, o Petras Jo išsižadės. O dabar Jo žodžiai apėmė juos visus. Pasigirdo karštai protestuojantis Petro balsas: „Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš!“ Aukštutiniame kambaryje jis skelbė: „Aš ir gyvybę už Tave guldysiu!“ Jėzus perspėjo jį, kad jis dar tą pačią naktį išsižadės savo Gelbėtojo. Dabar Kristus pakartojo perspėjimą: „Iš tiesų sakau tau: dar šiandien, jau šią naktį, gaidžiui nė dukart nepragydas, tu Manęs tris kartus išsiginsi.“ Bet „Petras dar atkakliau tvirtino savo: 'Jeigu net reikėtų man su Tavimi mirti, aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu.' Tą pat kalbėjo ir visi kiti“ (Morkaus 14, 29–31). Skęsdamas Galilėjos ežere, jis šaukė: „Viešpatie, gelbėk mane!“ (Mato 14, 30) Ištiesęs ranką Kristus jį sugriebė. Taip ir dabar, jeigu jis būtų šaukęs Jėzui: „Gelbėk mane nuo manęs paties!“, būtų buvęs apsaugotas. Bet Petrui atrodė, kad juo nepasitikima, ir jis pamanė, jog tai žiauru. Jis jau buvo įsižeidęs, o dabar dar labiau užsikietino pasitikėjime savimi.

Pagiedoję jie išėjo. Jie yrėsi sausakimšomis gatvėmis, išėjo už miesto vartų ir pasuko Alyvų kalno link. Žingsniavo iš lėto, kiekvienas paskendęs savo mintyse. Jiems kylant į kalną, Jėzus su giliausiu liūdesiu pasakė: „Šią naktį jūs visi Manimi pasipiktinsite, nes parašyta: 'Iš-tiksiu piemenį, ir avių kaimenė išsisklaidys.'“ (Mato 26, 31) Mokiniai klausėsi susikrimtę ir nustebę. Jie prisiminė, kaip Kafarnaumo sinagogoje, kai Kristus kalbėjo apie save kaip apie gyvybės duoną, daugelis pasipiktino ir nusigrėžė nuo Jo. Tačiau Dvylika liko ištikimi. Petras, kalbėdamas už savo brolius, taip pat skelbė ištikimybę Kristui. Tuomet Išgelbėtojas

paklausė: „Argi ne Aš išsirinkau jus, Dvylika? Tačiau ir tarp jūsų vienas yra velnias“ (Jono 6, 70). Aukštutiniame kambaryje Jėzus pasakė, kad vienas iš Dvylikos Jį išduos, o Petras Jo išsižadės. O dabar Jo žodžiai apėmė juos visus.

Pasigirdo karštai protestuojantis Petro balsas: „Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš!“ Aukštutiniame kambaryje jis skelbė: „Aš ir gyvybę už Tave guldysiu!“ Jėzus perspėjo jį, kad jis dar tą pačią naktį išsižadės savo Gelbėtojo. Dabar Kristus pakartojo perspėjimą: „Iš tiesų sakau tau: dar šiandien, jau šią naktį, gaidžiui nė dukart nepragydas, tu Manęs tris kartus išsiginsi.“ Bet „Petras dar atkakliau tvirtino savo: 'Jeigu net reikėtų man su Tavimi mirti, aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu.' Tą pat kalbėjo ir visi kiti“ (Morkaus 14, 29–31). Iš pernelyg didelio pasitikėjimo savimi jie neigė pakartotiną perspėjimą To, kuris žinojo, kaip bus. Jie buvo nepasiruošę šiam išbandymui; tačiau ištikti pagundos, jie suprato savo silpnumą.

Sakydamas, kad seks paskui savo Viešpatį į kalėjimą ir mirtį, Petras tuo tvirtai tikėjo – kiekvienu žodžiu; bet jis nepažinojo savęs paties. Jo širdyje glūdėjo blogio krislai, kuriuos iškėlė susiklosčiusios aplinkybės. Jeigu jis būtų nesuvokęs iškilusio pavojaus, jie būtų nuvedę jį į amžiną prazūtį. Gelbėtojas išvelgė jame savimeilę ir užtikrintumą, kurie nuslopins net jo meilę Kristui. Šis jo išgyvenimas atskleidė daug jo silpnybių, nenumarintų nuodėmių, netyrą būdą, nerūpestingą pasidavimą pagundoms. Rimtas Kristaus perspėjimas skatino ištirti širdį. Petras turėjo pradėti nepasitikėti savimi ir labiau tikėti Kristumi. Jeigu jis nuolankiai būtų priėmęs perspėjimą, būtų prašęs kaimenės Ganytojo sergėti savo avis. Skęsdamas Galilėjos ežere, jis šaukė: „Viešpatie, gelbėk mane!“ (Mato 14, 30) Ištiesęs ranką Kristus jį sugriebė. Taip ir dabar, jeigu jis būtų šaukęs Jėzui: „Gelbėk mane nuo manęs paties!“, būtų buvęs apsaugotas. Bet Petrui atrodė, kad juo nepasitikima,

ir jis pamanė, jog tai žiauru. Jis jau buvo įsiseidęs, o dabar dar labiau užsikietino pasitikėjime savimi.

Jėzus žvelgia į savo mokinius su užuojauta. Jis negali apsaugoti jų nuo sunkumų, bet nepalieka nepaguostų. Jis užtikrina juos, kad sutraukys kapo grandines ir Jo meilė jiems nežlugs. „O kai prisikelsiu, Aš nueisiu pirma jūsų į Galilėją“ (*Mato 26, 32*), – pasakė Jis. Prieš išsižadėdami Jėzaus jie buvo užtikrinti, kad jiems bus atleista. Po Jo mirties ir prisikėlimo jie žinojo, kad jiems atleista ir kad jie brangūs Kristaus širdžiai.

Jėzus ir mokiniai buvo pakeliui į Getsemanę, Alyvų kalno papėdėje – nušalioje vietoje, į kurią Jis dažnai ateidavo mastyti ir melstis. Gelbėtojas paaiškino mokiniams savo misiją pasaulyje bei dvasinį ryšį su Juo, kurį jie turėjo išsaugoti. Dabar Jis iliustravo šią pamoką. Skaisčioje mėnesienoje Jis pamatė vešlų vynmedį. Atkreipęs į jį mokinių dėmesį, Jėzus panaudojo jį kaip simbolį.

„Aš esu tikrasis vynmedis“, – pasakė Jis. Užuot pasirinkęs grakščią palmę, aukštą kedrą ar tvirtą ažuolą, Jėzus nusprendė, kad geriausiai Jį simbolizuos vynmedis su savo besivejančiomis šakelėmis. Palmė, kedras ir ažuolas auga vieni. Jiems nereikia atramos. O vynmedis kabinasi už treliazo ir kopia į dangų. Taip ir Kristus savo žmogiškumu buvo priklausomas nuo dieviškosios jėgos. „Iš savęs Aš nieko negaliu daryti“ (*Jono 5, 30*), – skelbė Jis.

„Aš esu tikrasis vynmedis.“ Žydams vynmedis visada buvo kilniausias augalas, visko, kas galinga, tobula ir vaisinga, simbolis. Apie Izraelį buvo kalbama kaip apie vynmedį, kurį Dievas pasodino Pažadėtoje žemėje. Ir būtent ryšys su Izraeliu buvo žydų išgelbėjimo vilties pagrindas. Bet Jėzus sako: „Aš esu tikrasis vynmedis.“ Nemanykite, kad dėl ryšio su Izraeliu galite tapti Dievo gyvybės dalininkais ir Jo pažado paveldėtojais. Dvasinę gyvybę galima gauti tik per Mane.

„Aš esu tikrasis vynmedis, o Mano Tėvas – vynininkas.“ Ant Palestinos kalvų mūsų dangiškasis Tėvas pasodino savo dieviškąjį Vynmedį, o vynininkas buvo Jis pats. Daugelio akių traukė šio Vynmedžio grožis, daugelis kalbėjo apie Jo dangiškąją kilmę. Bet Izraelio vadams Jis atrodė kaip šaknis iš sausos žemės. Jie paėmė augalą, sulaužė Jį ir sutrypė savo nešvariomis kojomis. Jie norėjo Jį sunaikinti visiems laikams. Tačiau dangiškasis Vynininkas niekada nenukreipė žvilgsnio nuo savojo augalo. Kai žmonės tarėsi Jį prazudę, Jis paėmė Jį ir persodino kitoje sienos pusėje. Vynmedžio nebesimatė. Jis buvo paslėptas nuo žmonių šiurkščių išpuolių. Bet Vynmedžio šakos sviro per sieną. Jos turėjo atstovauti Vynmedžiui. Per jas skiepūgliai vis dar galėjo susijungti su Vynmedžiu. Nuo jų buvo skinami vaisiai. Vynmedis duodavo derlių, kurį susirinkdavo praeiviai.

„Aš esu vynmedis, o jūs šakelės“, – pasakė Kristus mokiniams. Nors Jis netrukus turėjo palikti juos, jų dvasinė vienybė liko nepakitusi. Šakelės susijungimas su vynmedžiu, anot Jo, simbolizuoja ryšį, kurį jūs turite palaikyti su Manimi. Ūglis iškiepijamas į gyvą vynmedį ir skaidula po skaidulos, plaušelis po plaušelio išauga į šaką. Vynmedžio gyvybė tampa šakos gyvybe. Taip ir siela, mirusi savo nusizengimais bei nuodėmėmis, gauna gyvastį per ryšį su Kristumi. Per tikėjimą Juo kaip asmeniniu Gelbėtoju užsimezga ryšys. Nusidėjęs paveda savo silpnumą Kristaus jėgai, savo tuštybę – Kristaus pilnatvei, savo trapumą – išliekančiai Kristaus tvirtybei. Tuomet jis įgyja Kristaus protą. Kristaus žmogiškumas paliečia mūsų žmogiškumą, o mūsų žmogiškumas – dieviškumą. Taip per Šventosios Dvasios veikimą žmogus tampa dieviškosios prigimties dalininkas. Jis priimtinas Mylimajame.

Šis ryšys su Kristumi, kartą užsimezgęs turi būti išsaugotas. Kristus pasakė:

„Pasilikite Manyje, tai ir Aš jumyse pasiliksiu. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami Manyje.“ Tai ne atsitiktinis sąlytis, ne epizodiškas ryšys. Šaka tampa gyvo vynmedžio dalimi. Nenutrūkstamai ir nuolatos iš šaknų šakoms teikiama gyvybė, jėga ir vaisingumas. Atsiskyrusi nuo vynmedžio, šaka negali likti gyva. Daugiau, pasakė Jėzus, jūs negalite gyventi be Manęs. Gyvybė, kurią gavote iš Manęs, gali būti išsaugota tik nuolatinio bendravimu. Be Manęs jūs negalite nugalėti nė vienos nuodėmės ar atsispirti nė vienai pagundai.

„Pasilikite Manyje, tai ir Aš jumyse pasiliksiu.“ Pasilikimas Kristuje reiškia nuolatinį Jo Dvasios priėmimą, visišką atsidavimą tarnaujant Jam. Tarp žmogaus ir Dievo turi vykti nuolatinis bendravimas. Kaip šakelė be paliovos siurbia syvus iš gyvo vynmedžio, taip mes turime šlietis prie Jėzaus ir gauti iš Jo per tikėjimą Jo paties charakterio stiprybę bei tobulumą.

Šaknys siunčia savo maistingąsias medžiagas per šaką į tolimiausias vyteles. Taip ir Kristus siunčia dvasinės stiprybės srovę kiekvienam tikinčiajam. Kol siela susijungusi su Kristumi, jai nėra pavojaus nuvysti ar nudžiūti.

Vynmedžio gyvybė pasireiškia kvapniais vaisiais ant šakų. „Kas pasilieka Manyje ir Aš jame, – pasakė Jėzus, – tas duoda daug vaisių; nuo Manęs atsiskyrę, jūs negalite nieko nuveikti.“ Kai gyvename tikėjimu Dievo Sūnumi, mūsų gyvenime bus matyti Dvasios vaisiai; nepražus nė vienas iš jų.

„Mano Tėvas – vynininkas. Kiekviena Mano šakelė, neduodančią vaisiaus, Jis išpjauna.“ Nors skiepuoglis išoriškai susijungęs su vynmedžiu, gyvo ryšio gali nebūti. Tuomet nevyksta augimas, nėra vaisių. Taigi gali būti tik tariamas ryšys su Kristumi, be tikro susijungimo su Juo per tikėjimą. Religijos išpažinimas atveda žmones į Bažnyčią, bet

charakteris ir elgesys parodo, ar jie susivieniję su Kristumi. Jeigu jie neduoda vaisiaus, yra netikros šakos. Jų atsiskyrimas nuo Kristaus reiškia pražūtį – tokią visišką, kokią simbolizuoja nudžiūvusi šaka. „Kas nepasiliks Manyje, – pasakė Kristus, – bus išmestas laukan ir sudžius kaip šakelė. Paskui surinks šakeles, įmes į ugnį, ir jos sudegs.“

„O kiekviena vaisingą šakelę [Jis] apvalo [apgeni], kad ji duotų dar daugiau vaisių.“ Iš išrinktųjų Dvylikos, kurie sekė Jėzumi, vienas kaip nudžiūvusi šaka turėjo būti pašalintas; likusieji turėjo iškęsti sunkių išbandymų genėjimą. Jėzus rimtai ir švelniai paaiškino vynininko tikslą. Genėjimas kels skausmą, bet geneklį laikys Tėvas. Jo ranka nesidarbuos neatsakingai, o širdis nebus abejinga. Yra šakų, kurios guli ant žemės; jos turi būti apgenėtos, kad į ją nesiremtų. Jos turi stiebtis į dangų ir atrasti atramą Dieve. Apskabyti turi būti ir gausūs lapai, siurbiantys gyvybės syvus iš vaisių. Turi būti išpjautos per tankiai suaugusios šakos, kad priėtų gydantys Teisumo Saulės spinduliai. Vynininkas išgeni tai, kas žalinga, kad vaisiai būtų geresni ir jų augtų daugiau.

„Tuo bus pašlovintas Mano Tėvas, kad jūs duosite gausių vaisių“, – pasakė Jėzus. Dievas trokšta apreikšti per jus savo charakterio šventumą, geranoriškumą, gailestingumą. Tačiau Gelbėtojas neįsako mokiniams triūsti, kad neštų vaisių. Jis tik liepia jiems pasilikti Jame. „Jei pasiliksime Manyje ir Mano žodžiai pasiliks jumyse, – sako Jis, – jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta.“ Būtent per Žodį Kristus pasilieka savo sekėjuose. Tai tas pats gyvas ryšys, kurį simbolizuoja Jo kūno valgymas ir Jo kraujo gėrimas. Kristaus žodžiai yra dvasia ir gyvybė. Priimdami juos, jūs priimate Vynmedžio gyvybę. Jūs gyvenate „kiekvieną žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (Mato 4, 4). Kristaus gyvybė jumyse duoda tuos pačius vaisius kaip Jame. Gyvendami Kristuje,

sekdami Juo, Jo remiami, gaudami iš Jo peno, jūs duosite vaisių, panašų į Kristaus.

Paskutinio susitikimo su mokiniais metu Kristus išreiškė karštą troškimą, kad jie mylėtų vienas kitą, kaip Jis juos mylėjo. Jis tai kartojo ne sykį. „Tai Mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte“, – sakydavo Jis. Jo pats pirmasis įsakymas, pasilikus su jais aukštutiniame kambaryje, buvo toks: „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip Aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!“ Mokiniais šis įsakymas buvo naujas; mat jie nemylėjo vienas kito taip, kaip Kristus juos mylėjo. Jis matė, kad juos turi užvaldyti naujos idėjos ir troškimai, kad jie turi įgyvendinti naujus principus; per Jo gyvenimą ir mirtį jie turėjo naujai suprasti meilę. Jo aukos kontekste įsakymas mylėti vieniems kitus įgijo naują prasmę. Visas malonės darbas – tai viena nuolatinė meilės, savęs išsižadėjimo, pasiaukojimo pastanga. Kiekvieną Kristaus žemiškos kelionės valandą Dievo meilė tekėjo iš Jo galinga versme. Visi, gavusieji Jo Dvasią, mylės taip, kaip Jis mylėjo. Tas pats principas, kuris įkvėpė Kristų, visuose jų tarpusavio santykiuose įkvėps ir juos.

Ši meilė liudija jų mokinybę. „Iš to visi pažins, kad esate Mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“, – pasakė Jėzus. Kai žmonės sieja ne savanaudiški interesai, o meilės ryšys, atsiskleidžia bet kokias žmogiškas pastangas pranokstanti įtaka. Ši vienybė liudija, kad žmonijai sugrąžintas Dievo atvaizdas, kad diegiamas naujas gyvenimo principas. Ji parodo, kad dieviškoj prigimty esama jėgų atsispirti antgamtiniam blogio veikimui ir kad Dievo malonė nugali kūniškos širdies paveldėtą savanaudiškumą.

Ši meilė, pasireiškianti Bažnyčioje, savaime suprantama, kurstys šėtono pyktį. Kristus nesakė, kad Jo mokinių laukia lengvas kelias. „Jei pasaulis jūsų nekenčia, – kalbėjo Jis, – tai

žinokite – jis Manęs nekenčia pirmiau negu jūsų. Jei jūs būtumėte pasaulio, jis mylėtų jus kaip savuosius. Kadangi jūs – ne pasaulio, bet Aš jus iš pasaulio išskyriau, todėl jis jūsų nekenčia. Atsiminkite Mano žodžius, kuriuos esu jums pasakęs: ‘Tarnas ne didesnis už šeimininką!’ Jei persekiojo Mane, tai ir jus persekios; jeigu laikėsi Mano žodžio, laikysis ir jūs. Ir visa tai jums darys dėl Manęs, nes jie nepažįsta To, kuris yra Mane siuntęs.“ Evangelija turi būti nešama įnirtingai kovojant, sutinkant pasipriešinimus, pavojus, praradimus bei kančias. Tačiau atliekantieji šį darbą tik eina savo Mokytojo pėdomis.

Kaip pasaulio Atpirkėjas, Kristus nuolat susidurdavo su tariaama nesėkme. Jis, gailestingumo pasiuntinys į mūsų pasaulį, atrodė, menkai teatliko darbą, kurį troško atlikti pakeliant ir gelbėjant žmones. Šėtono pasiuntiniai Jam nuolatos stodavo skersai kelio. Bet Jis nesutrikdavo. Per Izaijo pranašystę Jis skelbė: „Veltui Aš triūsiau, tuščiai ir be naudos jėgas eikvojavau; Mano byla – pas Viešpatį, ir Mano atlygis – Mano Dievo rankoje. Dabar tvirtai nusprendė Viešpats, kuris Mane padarė savo tarnu dar motinos išciuose, kad Jam parvesčiau Jokūbą, kad Izraelis pas Jį būtų surinktas. Aš pagerbtas Viešpaties akyse, Mano Dievas – Manoji jėga!“ Kristui buvo pažadėta: „Taip kalba Viešpats, Izraelio Atpirkėjas, jo Šventasis, Paniekintajam, kuriuo bjaurisi tautos... Taip kalba Viešpats: ‘...Išganymo dieną Tau padėdu. Sukūriau Tave, paskyriau Tave Sandora tautai, kad atstatytum kraštą ir išdalytum nuniokotus paveldus. Sakyk kaliniams: ‘Išeikite!’ ir tiems, kurie tamsybėse: ‘Eikite į šviesą!’ ...Nekęs nei alkio, nei troškulio, nekenks jiems nei dykumų vėjas, nei saulė, nes Gailestingasis juos veda ir nuveda prie čiurlenančių šaltinių.“ (Izaijo 49, 4–5. 7–10)

Šiuo žodžiu Jėzus rėmėsi ir nesuteikė šėtonui privalumų. Turėdamas žengti paskutiniuosius savo pažeminimo

žingsnius, kai liūdesys gaubė Jo sielą, Kristus mokiniams pasakė: „Ateina šio pasaulio kunigaikštis. Nors jis neturi Man galios.“ „Šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas.“ „Dabar jis bus išmestas laukan.“ (*Jono 14, 30; 16, 11; 12, 31*) Pranašišku žvilgsniu Kristus regėjo savo didžiosios kovos vaizdus. Jis žinojo, jog kai sušuks: „Atlikta!“, triumfuos visas dangus. Jo ausys jau girdėjo tolimą muziką ir pergalės šūksnius dangaus rūmuose. Jis žinojo, jog tuomet suskambės šėtono imperijos laidotuvių varpai ir Kristaus vardas bus pašlovintas nuo vieno pasaulio krašto iki kito per ištisą visatą.

Kristus džiaugėsi, kad Jis dėl savo sekėjų gali padaryti daugiau nei jie prašo ar išmano. Jis kalbėjo užtikrintai, žinodamas, kad Jam atiduota visa galia dar prieš pasaulio sukūrimą. Jis žinojo, jog tiesa, ginkluota Šventosios Dvasios visagalybe, kovoje su blogiu nugalės; ir kad krauju sutepta vėliava pergalingai plazdės virš Jo sekėjų. Jėzus žinojo, kad Jį tikinčių mokinių gyvenimas bus panašus į Jo – nuolatinį pergalių vartinę, kurios čia tokiomis nelaikomos, bet vėliau bus pripažintos kaip didžios.

„Aš jums tai kalbėjau, – pasakė Jis, – kad Manyje atrastumėte ramybę. Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“ Kristus nesuklupo ir neprarado drąsos, tad ir Jo sekėjai turi tikėti taip pat ištvermingai. Jie turi gyventi kaip Jis gyveno ir dirbti kaip Jis dirbo, nes priklauso nuo Jo kaip Didžiojo Darbininko. Jie turi būti drąsūs, energingi ir atkaklūs. Nors jiems pastoja kelią akivaizdžiai neįveikiamos kliūtys, bet per Jo malonę jie turi žengti į priekį. Užuoat apgailėtavę dėl sunkumų, jie yra pašaukti juos įveikti. Jie turi dėl nieko neliūdėti ir visko tikėtis. Auksine savo neprilygstamos meilės grandine Kristus prirakino juos prie Dievo sosto. Jis siekia, kad jie darytų svarbiausią įtaką visatoje, sklindančią iš visagalybės šaltinio. Jie

turi turėti galią atsisipirti blogiui, galią, kurios negali įveikti nei žemė, nei mirtis, nei pragaras, galią, kuri įgalins juos nugalėti, kaip nugalėjo Kristus.

Kristus nori, kad Jo Bažnyčia žemėje atspindėtų dangaus tvarką, dangaus valdymo planą, dangaus dieviškąją harmoniją. Taip Jis bus pašlovintas savo tautoje. Per juos pasauliui švies Teisumo Saulė, kurios šlovė neišblėsta. Kristus suteikė savo Bažnyčiai daugybę privalumų, kad susilauktų didžiulės šlovės iš savo atpirktosios nuosavybės. Jis suteikė savo žmonėms gebėjimus ir palaiminimus, kad jie pakankamai gerai atstovautų Jo gebėjimams ir palaiminimams. Bažnyčia, apdovanota Kristaus teisumu, yra Jo nuosavybė, kurioje turi visiškai atsiskleisti ir galutinai pasirodyti Jo gailestingumo, malonės bei meilės turtai. Kristus žvelgia į savo tyrą bei tobulą tautą kaip į atpildą už Jo pažeminimą ir Jo šlovės papildymą – Kristaus, didžiojo Centro, iš kurio sklinda visa šlovė.

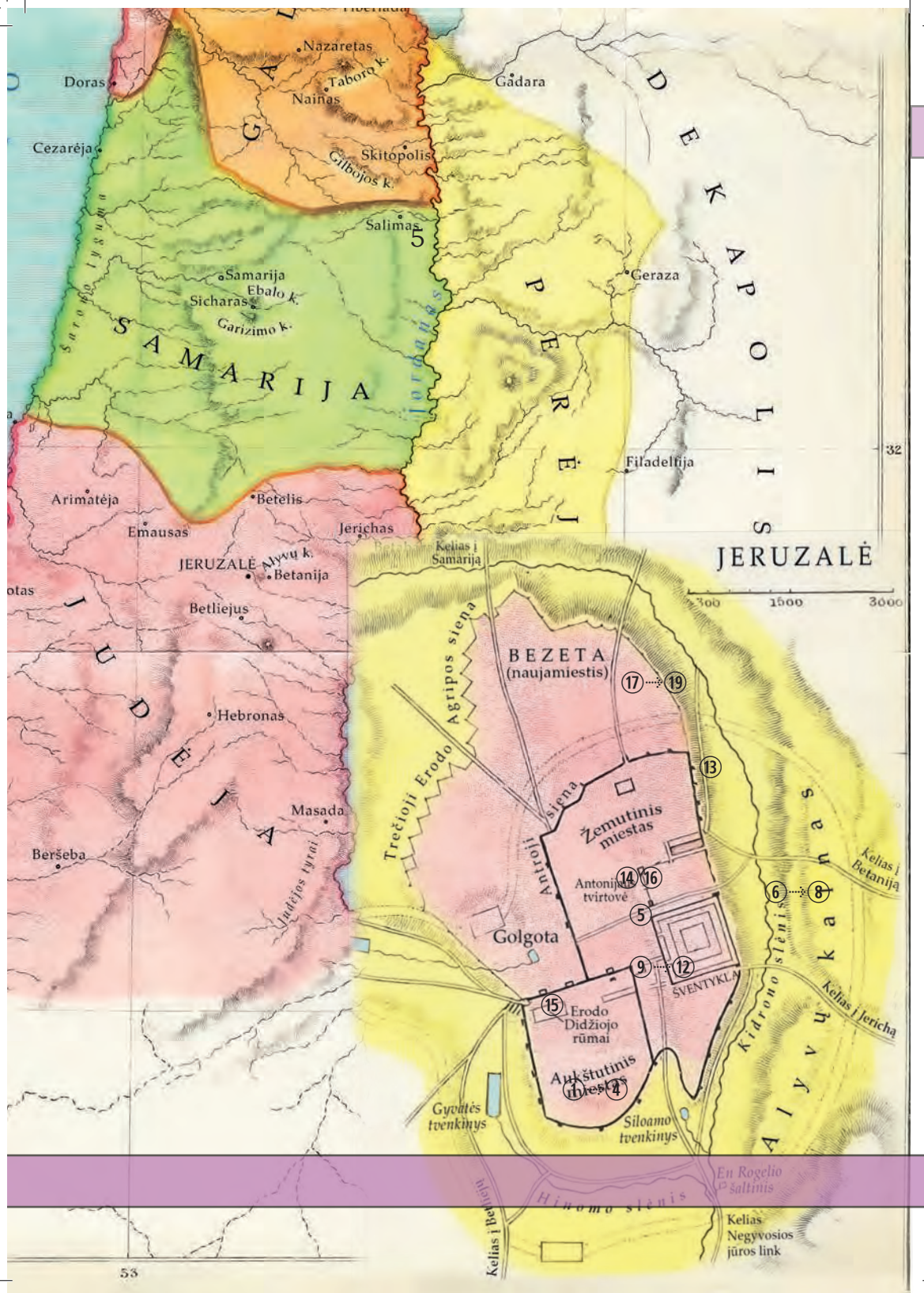
Išgelbėtojas baigė savo mokymą galiniais, vilties kupiniais žodžiais. Paskui Jis išliejo sielą meldamasis už mokinius. Pakėlęs akis į dangų Jis pasakė: „Tėve, atėjo valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad ir Sūnus pašlovintų Tave ir – Tavo duota galia į visus žmones – teiktų amžinąjį gyvenimą visiems, kuriuos Jam esi atidavęs. O amžinasis gyvenimas – tai pažinti Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir Tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“

Kristus užbaigė Jam pavestąjį darbą. Jis pašlovino Dievą žemėje. Jis apreiškė Tėvo vardą. Jis subūrė tuos, kurie turėjo testuoti Jo darbą tarp žmonių. Ir pasakė: „Aš pašlovintas juose. Aš jau nebe pasaulyje... Jie dar pasaulyje, o Aš grįžtu pas Tave. Šventasis Tėve, išlaikyk juos savo vardu, kurį esi Man davęs, kad jie būtų viena kaip ir Mes.“ „Ne tik už juos Aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį Mane įtikės: tegul visi bus vieni! ...Aš juose ir Tu Manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog

Tu esi Mane siuntęs ir juos myli taip, kaip Mane mylėjai.“

Taip, turėdamas dieviškąją valdžią, Kristus atidavė savo išrinktąją Bažnyčią į Tėvo rankas. Kaip didysis Vyriausiasis Kunigas Jėzus užtaria savo tautą. Kaip

ištikimas Ganytojas Jis suburia savo kaimenę Visagalio šešėlyje, galingame ir užtikrintame prieglobstyje. Jo dar laukia paskutinė kova su šėtonu, ir Jis žengia jo pasitikti.

SINOPTINĒS EVANGELIJOS, VII DALIS

KENČIANTIS MESIJAS

Nuo Getsemanēs iki prisikēlīmo
(Ketvirtoji Pascha 31 m. po Kr.)

Īvykio Nr.	Žemēlapyje Nr.		Mato	Morkaus	Luko	Jono
153	①	Jēzus pranašauja Petro nupuolimą	–	–	22, 31–38	23, 36–38
154	②	Jēzaus atsisveikinimo kalba	–	–	–	14, 15–16
155	③	Jēzaus uztariamoji malda	–	–	–	17, 1–26
156	④	Jēzus išeina	26, 30	14, 26	22, 39	–
157	⑤	Perspējimas Petruī ir Dešimčiai	26, 31–35	14, 27–31	22, 31–38	18, 1–3
158	⑥	Kančia Getsemanėje	26, 36–56	14, 32–42	22, 40–46	–
159	⑦	Išdavystē	26, 47–50	14, 43–45	22, 47–48	18, 4–9
160	⑧	Suēmimas	2, 50–56	14, 46–52	22, 49–53	18, 10–12
161	⑨	Jēzus vedamas pas Anā, po to pas Kajafā	–	–	–	18, 13–15
162	⑩	Pas Kajafā	26, 57–58	14, 53–54	22, 54–55	18, 19–24
163	⑪	Naktis teismo taryboje	26, 57–75	14, 53–72	22, 54–63	18, 25–27
164	⑫	Diena teismo taryboje	27, 1	15, 1	22, 66–71	–
165	⑬	Judo mirtis	27, 3–10	(Apd 1, 18–19)	–	–
166	⑭	Jēzus pas Pilotā kaltinamas maištu	27, 2, 11–14	15, 2–5	23, 1–5	18, 28–38
167	⑮	Jēzus siunčiamas pas Erodā	–	–	23, 6–12	–
168	⑯	Jēzus vēl pas Pilotā	27, 15–31	15, 6–19	23, 13–25	18, 39–19, 16
169	⑰	Nukryžīavimas. Jēzaus mirtis	27, 31–56	15, 20–41	23, 26–49	19, 17–37
170	⑱	Laidojimas	27, 57–61	15, 42–47	23, 50–56	19, 38–42
171	⑲	Sargyba prie kapo	27, 62–66	–	–	–

KETVIRTOJI PASCHA 31 M. PR. KR.

74 SKYRIUS

GETSEMANĖ

*Šis skyrius pagrįstas Mato 26, 36–56;
Morkaus 14, 32–50; Luko 22, 39–53;
Jono 18, 1–12*

Getsemanės sodas.
Nuotr.: Ian Scot

LYDIMAS MOKINIŲ Išgelbėtojas iš lėto traukė Getsemanės sodo link. Giedrame danguje švietė vėlykinio mėnulio pilnatis. Piligrimų palapinėmis apsėtas miestas skendėjo tyloje.

Jėzus nuoširdžiai kalbėjosi su mokiniais ir juos mokė, tačiau artėdamas prie Getsemanės Jis tapo keistai tylus. Jis dažnai ateidavo čia pamąstyti ir pasimelsti, bet Jo širdis niekada nebuvo tokia kupina liūdesio, kaip šią Jo paskutinės kančios naktį. Visą savo gyvenimą žemėje Jis vaikščiojo Dievo Artumo šviesoje. Susidūręs su šėtono dvasios įkvėptais žmonėmis Jis galėjo pasakyti: „Mano Siuntėjas yra su Manimi; Jis nepaliko Manęs vieno, nes visuomet darau, kas Jam patinka.“ (Jono 8, 29) Bet dabar Jis atrodė atskirtas nuo palaikančio Dievo Artumo šviesos. Dabar Jis buvo priskirtas prie nusidėjėlių. Jis turėjo nešti nupuolusios žmonijos kaltes. Ant To, kuris nepažino nuodėmės, turėjo būti užkrautos

visų mūsų nedorybės. Tokia siaubinga Jam atrodė nuodėmė, tokia sunki Jį sleigianti kalčių našta, kad Jam kilo pagunda išsigąsti, jog visiems laikams bus atskirtas nuo Tėvo meilės. Jausdamas, koks siaubingas Jo Tėvo įnirsis nuodėmei, Jis sušuko: „Mano siela mirtinai nuliūdusi!“

Artindamiesi prie sodo, mokiniai pastebėjo, kad jų Mokytojas pasikeitęs. Dar niekada jie nebuvo matę Jo tokio nuliūdusio ir tylaus. Jam einant, šis keistas liūdesys tik stiprėjo; vis dėlto jie nedrįso Jo klausinėti, kas atsitiko. Jis svirduliavo, tarsi tuoj parkris. Pasiekę sodą mokiniai neramiai dairėsi jų Mokytojo įprastinės vietos, kad Jis galėtų pailsėti. Kiekvienas Jo žingsnis dabar reikalavo didžiulių pastangų. Jis garsiai dejavo, tarsi slegiamas siaubingos naštos. Du kartus palydovai Jį prilaikė, nes kitaip Jis būtų pargriuvęs.

Prie pat sodo Jėzus pasiliko tik tris mokinius, kitiems liepęs melstis už save

Artindamiesi prie sodo, mokiniai pastebėjo, kad jų Mokytojas pasikeitęs. Dar niekada jie nebuvo matę Jo tokio nuliūdusio ir tylaus. Dabar Jis norėjo, kad jie visą naktį praleistų su Juo melsdamiesi. Kita vertus, Jam buvo nemalonu net jiems parodyti savo kančią. „Pasilikite čia ir budėkite!“ – liepė Jis. Jėzus paėjėjo kiek toliau nuo jų – bet ne taip toli, kad jie negalėtų Jo matyti bei girdėti, – ir krito kniūbsčias ant žemės.

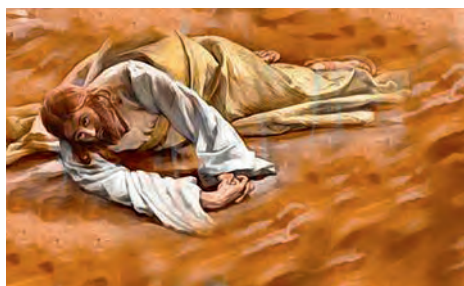
ir už Jį. Su Petru, Jokūbu ir Jonu Jis nuėjo į savo nuošalią vietelę. Šie trys mokiniai buvo artimiausi Kristaus bendražygiai. Jie regėjo Jo šlovę ant Atsimainymo kalno; jie matė, kaip su Juo kalbėjosi Mozė ir Elijas; jie girdėjo balsą iš dangaus; ir dabar savo didžiojoje kovoje Kristus panorą, kad jie būtų šalia Jo. Jie dažnai praleisdavo naktis vienuoje su Juo. Tokiais atvejais kurį laiką pabudėję ir pasimeldę jie netrukdomi užmigdavo kiek atokiau nuo Mokytojo, o ryte Jis juos pažadindavo imtis naujų darbų. Bet dabar Jis norėjo, kad jie visą naktį praleistų su Juo melsdamiesi. Kita vertus, Jam buvo nemalonu net jiems parodyti savo kančią. „Pasilikite čia ir budėkite!“ – liepė Jis.

Jėzus paėjėjo kiek toliau nuo jų – bet ne taip toli, kad jie negalėtų Jo matyti bei girdėti, – ir krito kniūbsčias ant žemės. Jis jautė, kad nuodėmė atskyrė Jį nuo Tėvo. Praraja buvo tokia plati, juoda ir gili, kad Jo dvasia gūžėsi prieš ją. Kristus negalėjo panaudoti savo dieviškosios jėgos, kad išvengtų šios agonijos. Kaip žmogus Jis turėjo iškęsti žmogaus nuodėmės pasekmes. Kaip žmogus Jis turėjo išverti Dievo rūstybę dėl nusizengimų.

Kristus dabar buvo kitokioj padėty nei anksčiau. Jo kančią geriausiai apibūdino pranašo žodžiai: „Pabusk, kalavijau, prieš Mano Piemenį, prieš Žmogų, kuris Man artimas, – tai Galybių Viešpaties žoda.“ (Zacharijo 13, 7) Kaip pakaitas ir užstatas už nuodėmingą žmogų, Kristus kentė Dievo teisingumą. Jis pajuto, ką

reiškia teisingumas. Ligi tol Jis buvo kitų užtarėjas; dabar Jam pačiam reikėjo užtarimo.

Pajutęs, kad Jo ryšys su Tėvu nutrūko, Kristus bijojo, jog Jo žmogiška prigimtis nepajėgs išverti artėjančios kovos su tamsos jėgomis. Pagundų dykumoje žmonijos likimas buvo pakibęs ant plauko. Tuomet Kristus nugalėjo. Dabar gundytojas stojo į paskutiniąją siaubingą kovą. Jai jis rengėsi trejus Kristaus tarnavimo metus. Dabar viskas priklausė tik nuo jo. Jeigu jam nepasiseks, žlugs jo viltys viešpatauti, pasaulio karalystės galutinai atiteks Kristui, o jis pats bus nuverstas ir išvartytas. Bet jeigu Kristų pavyks nugalėti, žemė taps šėtono karalyste, ir jis visiems laikams valdys žmoniją. Žinodama apie laukiančią kovą,

Štai Jis apmąsto kainą, kuri turi būti sumokėta už žmogaus sielą. Savo agonijoje Jis glaudžiasi prie šaltos žemės, tarsi norėdamas nesileisti atitraukiamas nuo Dievo. Ant Jo krinta šalta nakties rasa, bet Jis nekreipia dėmesio. Išblyškusiomis lūpomis Jis skausmingai sušunka: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“

Kristaus siela bijojo būti atskirta nuo Dievo. Šėtonas jam kuždėjo, kad jeigu Jis taps nuodėmingo pasaulio užstatu, išsiskyrimas bus amžinas. Jis susitapatins su šėtono karalyste ir daugiau niekada nebus viena su Dievu.

O ką buvo galima pasiekti šia auka? Kokie beviltiški atrodė žmonių kaltė

ir nedėkingumas! Šėtonas šiurkščiai bruko Atpirkėjui savaip nupieštą situaciją: „Žmonės, kurie tvirtina esą aukščiau kitų savo žemiškuose ir dvasiniuose dalykuose, Tave atstūmė. Jie siekia sunaikinti Tave, pamata, ašį ir antspaudą pažadų, duotų jiems kaip ypatingai tautai. Vienas iš Tavo mokinių, kuris klausėsi Tavo mokymo ir buvo tarp pirmaujančių Bažnyčios veikloje, Tave išduos. Vienas iš Tavo uoliausių sekėjų Tavęs išsizadės. Visi Tave apleis.“ Kristus visa savo esybe baisėjosi šia mintimi. Tie, kuriuos Jis apsiėmė išgelbėti, kuriuos taip labai mylėjo, susivienys savo planais su šėtonu, pervėrusių Jo širdį. Ši kova buvo siaubinga. Jos mastas buvo Jo tautos – Jo kaltintojų ir išdavikų – kaltė, nedorybėse skendinčio pasaulio kaltė. Žmonių nuodėmės sunkiai slėgė Kristų, o Dievo rūstybės dėl nuodėmės išgyvenimas gniuždė Jį.

Štai Jis apmąsto kainą, kuri turi būti sumokėta už žmogaus sielą. Savo agonijoje Jis glaudžiasi prie šaltos žemės, tarsi norėdamas nesileisti atitraukiamas nuo Dievo. Ant Jo krinta šalta nakties rasa, bet Jis nekreipia dėmesio. Išblyškusiomis lūpomis Jis skausmingai sušunka: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“

Žmogaus širdis kančioje trokšta užuojautos. Tai Kristus patyrė ligi pat savo esybės gelmių. Didžiausioje savo sielos kančioje Jis atėjo pas mokinius, trokšdamas išgirsti keletą paguodos žodžių iš tų, kuriuos Jis taip dažnai laimino, guodė ir užstodavo sielvartuose bei kančiose. Tas, kuris visada atsidavė jiems užuojautos žodį, dabar kentėjo nežmoniškas kančias, todėl troško žinoti, kad jie meldžiasi už Jį bei save. Koks tamsus atrodė nuodėmės blogis! Kilo neapsakoma pagunda leisti žmonijai kentėti savo nuodėmių pasekmes, o pačiam stoti prieš Dievą nekaltam. Jeigu Jis būtų žinojęs, kad mokiniai tai supranta ir įvertina, tai Jam būtų suteikę jėgų.

Sunkiai atsistojęs Jis nusvirduliuavo ten, kur buvo palikęs savo bendražygius. Tačiau „randa juos miegančius“. Jeigu būtų radęs juos besimeldžiančius, Jam būtų buvę lengviau. Jeigu jie būtų ieškoję prieglobsčio Dieve, šėtono pasiuntiniai nebūtų juos užvaldę, ir Jėzų būtų paguodęs jų tvirtas tikėjimas. Tačiau jie nepaklausė pakartotino perspėjimo: „Budėkite ir melskitės.“ Iš pradžių jie labai susirūpino pamatę savo Mokytoją, paprastai tokį ramų ir orų, besigrumiantį su jiems nesuvokiama širdgėla. Girdėdami garsius kenčiančiojo šūksnius, jie meldėsi. Jie neketino apleisti savo Viešpaties, bet juos tarsi sukaustė stingulys, kurio jie galėjo atsikratyti, jei būtų be paliovos meldęsi Dievui. Jie nesuprato, kaip būtina budėti ir nuosirdžiai melstis, kad atsilaikytų prieš pagundas.

Prieš pat pasukdamas į sodą Jėzus pasakė mokiniams: „Jūs visi pasipiktinsite.“ Jie karštai Jį patikino, kad eis su Juo ir į kalėjimą, ir į mirtį. O vargšas savimi pasitikintis Petras pridūrė: „Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš!“ (*Morkaus 14, 27. 29*) Tačiau mokiniai pasitikėjo savimi. Jie nežiūrėjo į visagalį Padėjęją, kaip Kristus jiems liepė. Todėl, kai Gelbėtoji labiausiai reikėjo jų užuojautos ir maldu, jie užmigo. Miegojo net Petras.

Miegojo ir Jonas, mylimiausias mokinys, mėgdavęs padėti galvą Jėzui ant krūtinės. Betgi Jono meilė savo Mokytojui turėjo neleisti jam užmigti. Didžiausios Jėzaus kančios metu jis turėjo nuosirdžiai melstis kartu su kitais, mylinčiais Gelbėtoją. Atpirkėjas visą naktį meldėsi už savo mokinius, kad jų tikėjimas nesusvyruotų. Jeigu Jėzus vėl kaip ir anksčiau būtų paklausęs Jokūbo ir Jono: „Ar galite gerti taurę, kurią Aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš būsiu krikštijamas?“ jie nebūtų drįsę atsakyti: „Galime.“ (*Morkaus 10, 38*)

Mokiniai prabudo nuo Jėzaus balso, bet sunkiai Jį atpažino – taip sielvartas buvo pakeitęs Jo veidą. Kreipdamasis

Štai Jis apmąsto kainą, kuri turi būti sumokėta už žmogaus sielą. Savo agonijoje Jis glaudžiasi prie šaltos žemės, tarsi norėdamas nesileisti atitraukiamas nuo Dievo. Ant Jo krinta šalta nakties rasa, bet Jis nekreipia dėmesio. Išblyškusiomis lūpomis Jis skausmingai sušunka: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“

į Petra Jėzus paklausė: „Simonai, tu miegi? Neistengei nė vienos valandos pabudėti? Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėt į pagundą, nes dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas.“ Mokinių silpnumas žadino Jėzaus užuojautą. Jis nuogastavo, kad jie neatlaikys sunkumų, kurie užgrius juos sulig Jo išdavimu ir mirtimi. Užuoat priekaištavęs jiems, Jis tepasakė: „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėt į pagundą.“ Net savo didžiulėj kančioj Jis stengėsi pateisinti jų silpnumą. „Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas“, – pasakė Jis.

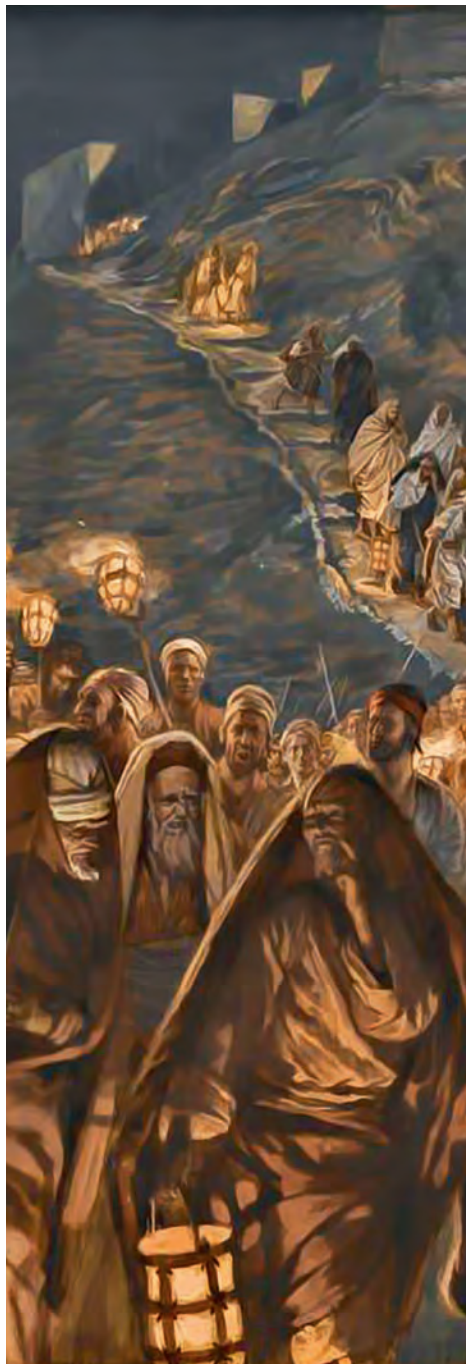
Vėl užvaldytas nežmoniškos agonijos, alpdamas ir išsekęs, Dievo Sūnus nusvirduliavo atgal į savo kentėjimų vietą. Jo sielai kankinantis, „Jo praktais pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn“. Kiparisai ir palmės buvo nebylūs Jo kančios liudininkai. Ant pakirsto Jėzaus kūno nuo vešlios lapijos krito sunkūs rasos lašai, tarsi gamta raudotų dėl to, kad jos Kūrėjas vienas grumiasi su tamsos jėgomis.

Dar taip neseniai Jėzus stovėjo kaip galingas kedras ir atlaikė įnirtingos

audros pasipriešinimą. Užsispyrusios ir pykčio bei klastos kupinos širdys veltui stengėsi Jį sutrikdyti ir užvaldyti. Jis laikėsi dieviškai didingai kaip Dievo Sūnus. Dabar Jis buvo kaip nendrė, blaškoma įnirtingos audros. Jo kaip užkariautojo darbas ėjo į pabaigą – kiekviename žingsnyje Jis laimėjo pergalės prieš tamsos jėgas. Kaip jau pašlovintasis, Jis tvirtino esąs viena su Dievu. Nedvejodamas Jis giedojo savąją šlovinimo giesmę. Jis kalbėjo mokiniams padrašinio ir švelnumo žodžius. Bet štai išmušė tamsos jėgų valanda. Dabar tylaus vakaro ore skambantis Jo balsas buvo kupinas nebe triumfo gaidų, o žmogiškos širdgėlos. Mieguistų mokinių ausis pasiekė Gelbėtojo žodžiai: „Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti Mano negerta, tebūnie Tavo valia!“

Pirmasis paskatinimas, kurį pajuto mokiniai, buvo eiti pas Jį; bet Jėzus liepė pasilikti, budėti ir melstis. Sugrįžęs pas juos Jis rado juos miegančius. Jį vėlgi apėmė noras, kad kažkas Jį palaikytų, Jis norėjo išgirsti kelis mokinių žodžius, kurie atgaivintų ir sugriautų Jį užvaldžiusios tamsos kerus. Bet jų akys merkėsi; „jie nežinojo, ką atsakyti“. Jo Artumas juos prižadino. Jie išvydo Jo veidą, paženklintą kruvino agonijos prakaito, ir juos apėmė baimė. Jie nesuvokė Jo sielvarto. „Jis atrodė nežmoniškai sudarkytas, ir buvo nebepanašus į žmogų.“ (Izaijo 52, 14)

Nusigręžęs Jėzus vėl nuėjo į savo nuosų šalų kampilį ir, pakirstas aklinos tamsos siaubo, krito ant žemės. Tą sunkią valandą Dievo Sūnaus žmogiškumas drebėjo. Dabar Jis meldėsi jau nebe už savo mokinius, kad nežlugtų jų tikėjimas, o už savo kenčiančią sielą. Atėjo siaubingas akimirksnis, kuris turėjo nulemti pasaulio likimą. Žmonijos likimas pakibo ant plauko. Kristus vis dar galėjo atsakyti išgerti kaltam žmogui skirtąją taurę. Dar nebuvo vėlu. Jis galėjo nusibraukti nuo kaktos kruviną prakaitą ir palikti žmogų pražūti savo neteisybėse.

Jis galėjo pasakyti: „Tegul nusidėjėlis atlieka bausmę už savo nuodėmes, o Aš grįžtu pas Tėvą.“ Ar Dievo Sūnus gers pažeminimo ir kančios taurę? Ar nekal-tasis kentės nuodėmės prakeikimo pase-kmes, kad išgelbėtų kaltąjį? Išblyškusios Jėzaus lūpos virpėdamos ištare: „Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti Mano negerta, tebūnie Tavo valia!“

Tą maldą Jis pakartojo tris kartus. Tris kartus žmogiškumas gūžėsi nuo pasku-tinės, baigiamosios aukos. Bet dabar žmonijos istorija stojo prieš pasaulio Atpirkėją. Jis suprato, kad Įstatymo laužytojai, palikti likimo valiai, turės žūti. Jis pamatė žmogaus bejėgiškumą. Jis išvydo nuodėmės jėgą. Pasmerkto pasaulio vargai ir raudos iškilo priešais Jį. Jėzus žvelgė į Jo artėjančią lemtį ir apsisprendė. Jis gelbės žmones bet kuria kaina, nepaisydamas savęs. Jis priima savąjį kraujo krikštą, kad žūstantys mili-jonai per Jį gautų amžinąjį gyvenimą. Jis paliko dangaus rūmus su jų tyrumu, laime ir šlove, kad išgelbėtų vieną pra-žuvusią avį, vieną pasaulį, kuris įpuolė į nuodėmę. Ir Jis neatsisakys šios misijos. Jis taps permaldavimo auka už žmoniją, kuri panoro nusidėti. Dabar Jo malda dvelkė tik nuolankumu: „Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti Mano negerta, tebūnie Tavo valia!“

Apsisprendęs Jis krito lyg negyvas ant žemės. Kur dabar Jo mokiniai? Jie galėtų švelniai pakišti rankas po savo alpstančiu Mokytoju ir nušluostyti kaktą, subjau-rotą labiau nei bet kurio žmonių sūnaus. Gelbėtojas vienas mynė vyno spaudyklę, nes nė vieno žmogaus nebuvo šalia.

Tačiau su savo Sūnumi kentėjo Dievas. Gelbėtojo agoniją regėjo angelai. Jie matė, kaip jų Viešpatį apsupo šėtono pajėgų legionai ir Jo prigimtį slėgė šiurpinantis paslaptingas siaubas. Dangus nuščiuvo. Niekas nepalietė nė vienos arfos stygos. Jei mirtingieji būtų matę, kaip netekę žado angelai tyliame sielvarte stebi Tėvą, atitraukiantį savo šviesos, meilės ir šlo-vės spindulius nuo mylimojo Sūnaus, jie

Jėzui žengiant pasitikti savo išdaviko, Jo ką tik išgyventos kančios nebuvo matyti nė ženklo. Stovėdamas savo mokinių priekyje, Jis paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: 'Jėzaus Nazariečio!' Jėzus tarė: 'Tai Aš.'“ Jam ištarus šiuos žodžius, angelas, ką tik patarnavęs Jėzui, atsistojo tarp Jo ir minios. Dieviškoji šviesa užliejo Gelbėtojo veidą, ir Jį pridengė balandžio formos šešėlis. Šios dieviškosios šlovės akivaizdoje žudyti nusiteikusi minia negalėjo ištovėti nė akimirkos. Jie atsitraukė. Kunigai, vyresnieji, kareiviai ir net Judas krito kaip negyvi ant žemės.

būtų geriau suprastę, kaip Dievą žeidžia nuodėmė.

Nenusidėjusieji pasauliai ir dangaus angelai idėmiai stebėjo besiantinančią kovą. Šėtonas su savo blogio jėgomis, atsimetėlių legionais, taip pat nenuleido akių nuo didžiosios kovos atpirkimo darbe. Gėrio ir blogio jėgos laukė – koks atsakymas bus duotas į Kristaus trisysyk pakartotą maldą. Angelai troško padėti dieviškam kankiniui, bet negalėjo to padaryti. Dievo Sūnui kito kelio nebuvo. Šioje siaubingoje kovoje, kai viskas pakibo ant plauko, kai paslaptin-goji taurė virpėjo kenčiančiojo rankoje,

atsivėrė dangus, audringoje kovos valandos tamsoje suspindo šviesa, ir galingas angelas, stovintis Dievo akivaizdoje, toje vietoje, iš kurios nupuolė šėtonas, atėjo pas Kristų. Jis atėjo ne tam, kad paimtų taurę iš Kristaus rankos, bet kad pastiprintų Jį, užtikrintų, jog Tėvas Jį myli, ir Jam būtų lengviau ją išgerti. Jis atėjo suteikti jėgų dieviškai žmogiškam pakaitui. Jis parodė Jam atsivėrusį dangų ir papasakojo apie žmones, kuriuos išgelbės Jo kančios. Angelas užtikrino, kad Jo Tėvas didingesis ir galingesnis už šėtoną, kad Jo, Jėzaus, mirtis visiškai sutriuškins velnią ir šio pasaulio

Jėzus paklausė: „Bičiuli, ko atėjai?“ Iš liūdesio virpančių balsu Jis pridūrė: „Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?“

karalystė bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems. Jis pasakė, kad Tėvas stebės Jo sielos triūsą ir bus patenkintas, nes matys išgelbėtus daugybę žmonių, amžinai išgelbėtus.

Kristaus kančios nesibaigė, tačiau prislėgtumas ir neviltis Jį apleido. Audra anaip tol nesiliovė, bet Tas, į kurį ji buvo nukreipta, sustiprėjo ir galėjo atremti jos įnirtingus smūgius. Dabar Jis buvo ramus ir giedros nuotaikos. Jo kruvinas veidas dvelkė dangiškąja ramybe. Jėzus iškentė tai, ko negalėtų iškęsti joks žmogus, nes paragavo kiekvieno žmogaus mirties kančių.

Miegančius mokinius staiga pažadino Gelbėtoja supanti šviesa. Jie išvydo angelą, palinkusį ties jų guliniu Mokytoju. Jie matė, kaip jis pakėlė Gelbėtojo galvą sau ant kelių ir parodė į dangų. Jie girdėjo jo balsą, kaip švelniausią muziką,

kalbantį paguodos ir vilties žodžius. Mokiniai prisiminė vaizdą, matytą ant Atsimainymo kalno. Jie prisiminė šlovę, kuri šventykloje apsupo Jėzų, ir Dievo balsą, prabilusį iš debesies. Dabar ta pati šlovė vėl apsireiškė, ir jiems neberekėjo bijoti dėl savo Mokytojo. Dievas Juo rūpinosi; Jam ginti buvo atsiųstas galingas angelas. Nuvargę mokiniai vėl atsidadė keistam juos užvaldžiusiam mieguistumui. Jėzus vėl rado juos miegančius.

Liūdnei pažvelgęs į mokinius Jis pasakė: „Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, kai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas.“ Tardamas šiuos žodžius Jis jau girdėjo Jo ieškančios minios žingsnius, todėl pasakė: „Kelkitės, eime! Štai Mano išdavėjas čia pat.“ Jėzui žengiant pasitikti savo išdaviko, Jo ką tik išgyventos kančios nebuvo matyti nė ženklų.

Stovėdamas savo mokinių priekyje, Jis paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Jėzaus Nazariečiui!“ Jėzus tarė: „Tai Aš.“ Jam ištarus šiuos žodžius, angelas, ką tik patarnavęs Jėzui, atsistojo tarp Jo ir minios. Dieviškoji šviesa užliejo Gelbėtojo veidą, ir Jį pridengė balandžio formos šešėlis. Šios dieviškosios šlovės akivaizdoje žudyti nusiteikusi minia negalėjo išstovėti nė akimirkšnio. Jie atsitraukė. Kunigai, vyresnieji, kareiviai ir net Judas krito kaip negyvi ant žemės.

Angelas pasitraukė, ir šviesa išblėso. Jėzus turėjo galimybę bėgti, bet Jis liko kur stovėjęs – ramus ir santūrus. Pašlovintasis stovėjo šios užkietėjusios gaujos, dabar bejėgiškai tysančios Jam prie kojų, vidury. Mokiniai žiūrėjo nuščiuvę ir iš nuostabos netekę žado.

Bet greitai situacija pasikeitė. Minia pašoko. Romėnų kareiviai, kunigai ir Judas susispietė aplink Jėzų. Jie atrodė susigėdę savo silpnumo, bet kartu bijojo, kad Jis nepabėgtų. Atpirkėjas vėl paklausė: „Ko ieškote?“ Jiems buvo įrodyta, jog Tas, kuris stovi priešais juos, – Dievo Sūnus, bet jie nepatikėjo. Į klausimą „Ko ieškote?“ jie vėl atsakė: „Jėzaus Nazariečiui!“ Tuomet Gelbėtojas pasakė: „Jau sakiau jums, kad tai Aš. Jei Manęs ieškote, tai leiskite šitiems pasišalinti“, ir Jis parodė į mokinius. Jis žinojo, koks silpnas jų tikėjimas, ir stengėsi juos užstoti nuo pagundų bei išbandymų. Dėl jų Jis buvo pasirengęs paaukoti save.

Išdavikas Judas neužmiršo, kokią vaidmenį jis turi atlikti. Miniai įžengus į sodą, jis juos vedė, o nuo jo neatsiliko vyriausiasis kunigas. Jėzaus persekiotojams jis davė ženklą sakydamas: „Kurį pabučiuosiu, tai Tas! Suimkite Jį!“ (Mato 26, 48) Dabar jis apsimetė neturintis su jais nieko bendra. Priėjęs prie Jėzaus jis paėmė Jį už rankos kaip draugas. Sulig žodžiais: „Sveikas, rabi!“ jis kelis kartus Jėzų pabučiavo ir pravirko tarsi iš užuojautos Tam, kuriam kilo pavojus.

Jėzus paklausė: „Bičiuli, ko atėjai?“ Iš liūdesio virpančiu balsu Jis pridūrė:

„Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?“ Šis kreipimasis turėjo pažadinti išdaviko sielą ir sujaudinti jo užsispyrusią širdį; tačiau garbingumas, ištikimybė ir žmogiškas jautrumas jį buvo apleidę. Jis stovėjo drąsus ir ižūlus, nė nemąs nusileisti. Jis jau buvo atsidavęs šėtonui ir nebeturėjo jėgų jam pasipriešinti. Jėzus neatsisakė, kad išdavikas Jį pabučiuotų.

Jie nusivylė ir pasipiktino matydami, kaip kareiviai surakina rankas To, kurį jie myli. Įtūžęs Petras išsitraukė kalaviją ir pamėgino apginti Mokytoją, bet tenukirto vyriausiojo kunigo tarno ausį.

Minia išidrašino, pamačiusi, kaip Judas palietė Tą, kuris ką tik jų akyse buvo pašlovintas. Jie sugriebė Jėzų ir surakino tas brangias rankas, kurios darė tik gera.

Pamatęs, kas atsitiko, Jėzus atpalaidavo rankas – nors jas tvirtai laikė romėnų kareiviai, – ir sudraudė: „Liaukitės! Gana!“ Jis palietė tarno ausį, ir ši iškart prigijo.

Mokiniai manė, kad Mokytojas nesisuimamas. Mat ta pati jėga, kuri privertė minią kristi kaip negyva, galėjo sulaukyti ją, kol Jėzus su savo bendražygiais pabėgs. Jie nusivylė ir pasipiktino matydami, kaip kareiviai surakina rankas To, kurį jie myli. Itūžęs Petras išsitraukė kalaviją ir pamėgino apginti Mokytoją, bet tenukirto vyriausiojo kunigo tarno ausį. Pamatęs, kas atsitiko, Jėzus atpalaidavo rankas – nors jas tvirtai laikė romėnų kareiviai, – ir sudraudė: „Liaukitės! Gana!“ Jis palietė tarno ausį, ir ši iškart prigijo. Paskui Jis pasakė Petru: „Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus. Gal manai, jog Aš negaliu paprašyti savo Tėvą ir Jis bemat neatsiųstų Man per dvylika legionų angelų?!“ – po legioną vietoj kiekvieno mokinio. Bet kodėl gi, maštė mokiniai, Jis nesigelbsti pats ir negelbėja mūsų? Atsakydamas į

jų neištartą mintį Jis pasakė: „Bet kaipgi išsipildytų Raštai, kad šitaip turi atsitikti?!“ „Nejaugi Aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas Man yra davęs?!“

Oficialus žydų vyresniųjų orumas nesutrukdė jiems prisijungti prie Jėzaus persekiojimo. Jo suėmimas buvo pernelg svarbus, kad būtų patikėtas pavaldiniams; paskui Judą į Getsemanę kartu su šventyklos apsauga ir prastuomene sekė piktavaliai kunigai bei vyresnieji. Kokia tai buvo kompanija šiems didikams – minia, ištroškusi pramogų ir ginkluota įvairiausiais įrankiais, tarsi persekiotų laukinį žvėrį!

Atsigręžęs į kunigus ir tautos seniūnus, Kristus išmeigė į juos tiriantį žvilgsnį. Jo ištartų žodžių jie neužmiršo visą savo gyvenimą. Jie susmigo į juos kaip aštrios Visagalio strėlės. Jėzus oriai pasakė: „Jūs stojote prieš Mane su kalavijais ir lazdomis, tarsi būčiau

vagis ar plėšikas. Aš kiekvieną dieną sėdėjau mokydamas šventykloje. Jūs turėjote visas galimybes Mane suimti, bet nieko nedarėte. Naktis jūsų darbui tinkamesnė.“ „Dabar atėjo jūsų valanda, tamsybių siautėjimas.“

Mokiniai nustėro matydami, kad Jėzus leidžiasi suimamas ir surakinamas. Juos žeidė, kad Jis turės iškęsti šį pažeminimą savo ir jų akyse. Jie nesuprato

Jo elgesio, todėl kaltino Jį pasiduodant miniai. Pasipiktinusiems ir išsigandusiems mokiniams Petras pasiūlė gelbėtis. Tuomet „visi mokiniai, palikę Jį, pabėgo“. Kristus tai buvo išpranašavęs. Jis kalbėjo: „Štai ateina valanda – ir net yra atėjusi, – kai jūs išsisklaidysite kas sau ir paliksite Mane vieną. Tačiau Aš ne vienas, nes su Manimi yra Tėvas.“ *(Jono 16, 32)*

75 SKYRIUS

PRIEŠAIS ANĄ IR KAJAFO TEISME

*Šis skyrius pagrįstas Mato 8, 2–4; 9, 1–8. 32–34;
Morkaus 1, 40–45; 2, 1–12; Luko 5, 12–28*

JIE VARĖ Jėzų per Kedrono upelį, per sodus ir alyvų giraites, tyliomis miegančio miesto gatvėmis. Buvo po vidurnakčio, ir paskui Jį sekusios triukšmingos minios šūksniai šaižiai skardėjo tyliame ore. Gelbėtojas buvo surištas ir budriai saugomas; kiekvienas žingsnis Jam kėlė skausmą. Jo suėmėjai, pagauti įkarščio, skubino Jį buvusio vyriausiojo kunigo Ano rūmų link.

Anas buvo kunigų giminės vadovas, ir, nepaisant jo amžiaus, tautos pripažįstamas kaip vyriausiasis kunigas. Jo patarimo buvo atsiklausiama, ir jis buvo vykdomas kaip Dievo balsas. Jis pirmasis turįs pamatyti kunigų suimtą Jėzų. Jis turįs dalyvauti belaisvio apklausoje – juk mažiau patyręs Kajafas gali neįgyvendinti tikslo, kurio jie siekia. Šioje situacijoje jo išmonė, gudrumas ir klatingumas labai pravers; mat bet kuriuo atveju Kristus turi būti pasmerktas.

Kristus turėjo būti formaliai apklaustas aukščiausiojo teismo taryboje, bet

prieš tai Jį turėjo išklaudyti Anas. Pagal romėnų taisyklę, aukščiausiojo teismo taryba negalėjo skirti mirties nuosprendžio. Jie tegalėjo ištardyti belaisvį ir palikti jį teisti romėnų pareigūnams. Todėl Kristui turėjo būti pareikšti kaltinimai, dėl kurių romėnai Jį laikytų nusikaltėliu. Be to, reikėjo rasti nusizengimą, kuris būtų pasmerkęs Jį ir žydų akyse. Nemaža kunigų bei valdytojų Kristaus mokymas buvo įtakinges, ir tik baimė būti atskirtiems sutrukdė jiems Jį išpažinti. Kunigai puikiai prisiminė Nikodemo klausimą: „Ar leidžia mūsų Įstatymas pasmerkti žmogų, jeigu jis pirmiau neištardytas ir nėra žinoma, ką jis padaręs?“ (Jono 7, 51) Šis klausimas kuriam laikui suskaldė tarybą ir sugriovė jų planus. Juozapas iš Arimatėjos ir Nikodemus dabar jau nebebuvo pakviesti, bet buvo kitų, kurie galėjo išdrįsti užtarti teisingumą. Tardymas turėjo būti surengtas taip, kad aukščiausiojo teismo tarybos nariai susivienytų prieš Kristų. Buvo iškelti

du kaltinimai, kuriuos norėjo palaikyti kunigai. Jeigu bus įrodyta, kad Jėzus piktžodžiavo, Jį pasmerks žydai. Jei Jis bus apkaltintas kurstymu maištauti, Jį pasmerks romėnai. Pirmiausia Anas mėgino įtvirtinti antrąjį kaltinimą. Jis paklausinėjo Jėzų apie Jo mokinius bei mokymą, tikėdamasis išgirsti ką nors, prie ko galėtų prisikabinti. Jis vylėsi išpešti iš Jėzaus kokią nors teiginį, įrodantį, kad Jis siekė suburti slapta visuomenę ir įkurti naują karalystę. Tuomet kunigai galėtų perduoti Jį romėnams kaip ramybės drumstėją ir maištininką.

Kristus skaitė kunigo tikslus kaip atverstą knygą. Tarsi kiaurai permatydamas slapčiausias savo klausinėtojo sielos kertes, Jis paneigė, kad tarp Jo ir Jo sekėjų būtų kažkokio slapto ryšio ar kad Jis telkė juos slapta, tamsoje, slėpdamas savo planus. Jis neturėjo paslaptių, susijusių su Jo tikslais bei mokymu. „Aš viešai kalbėjau pasauliui, – atsakė Jėzus. – Aš visuomet mokiau sinagogose ir šventykloje, kur susirenka visi žydai, ir nieko nesu kalbėjęs slapčia.“

Gelbėtojas supriešino savo darbo metodus su kaltintojų. Jie ilgus mėnesius persekiojo Jį, spendė Jam pinkles, kad atvestų prieš slapta teisimą, kuriame klasta laimėtų tai, kas buvo neįmanoma teisingais būdais. Dabar jie įgyvendino savo tikslą. Minios įvykdytas suėmimas vidury nakties, patyčios ir smurtas prieš Jį nuteisiant ar bent apkaltinant buvo jų darbo metodai, ne Jo. Jų veiksmai pažeidė Įstatymą. Jų sukurtos taisyklės skelbė, kad kiekvienas žmogus turi būti laikomas nekaltas, kol jo kaltė neįrodyta. Taigi kunigus pasmerkė jų pačių taisyklės.

Atsigręžęs į Aną Jėzus paklausė: „Kam tad Mane klausinėji?“ Argi kunigai ir valdytojai nebuvo išsiuntę savo šnipus, kad stebėtų Jo veiksmus ir praneštų apie kiekvieną Jo žodį? Argi jie nedalyvavo kiekviename žmonių susibūrimo ir neperduodavo kunigams informaciją apie visus Jo žodžius ir darbus?

„Teiraukis tų, kurie girdėjo, ką esu kalbėjęs. Jie žino, ką esu jiems sakęs“, – atsakė Jėzus.

Toks ryžtingas atsakymas Aną nutildė. Bijodamas, kad Kristus atskleis jo veiksmus, kuriuos jis norėjo nusišlepti, tuokart jis daugiau Jo nekamantinėjo. Vienas iš jo pareigūnų įtūžo dėl to, kaip buvo nutildytas Anas, ir smogė Jėzui per veidą sakydamas: „Šitaip Tu atsakai vyriausiajam kunigui?!“

Kristus ramiai tarė: „Jei pasakiau netiesą, įrodyk, kad tai netiesa, o jei tiesą, – kam Mane muši?“ Jis nesikarščiojo ir neatsikirtinėjo. Jo ramus atsakymas kilo iš tyros, kantrios bei švelnios širdies, kurios buvo neįmanoma išprovokuoti.

Kristus kantriai ištverė smurtą ir įžeidinėjimus. Patekęs į rankas savo sukurtoms būtybėms, už kurias Jis rengėsi atnašauti begalinę auką, Jis sulaukė didžiausio pasipiktinimo. Ir Jo kančia atitiko Jo šventumą bei neapykantą nuodėmei. Tai, kad Jį tardė piktųjų dvasių įkvėpti žmonės, Jam buvo nuolatinė auka. Jam buvo šlykštu būti apsuptam velnio valdomų žmonių. Jis žinojo, kad savo dieviškąją jėgą Jis galėtų akimirksniu sutrinti savo žiaurios kankintojus į dulkes. Dėl to ši tardymą iškęsti buvo dar sunkiau.

Žydai laukė, kad Mesijas apsieireiktų išoriniais ženklais. Jie tikėjosi, kad Jis akimoju savo visagale valia pakeis žmonių mąstymą ir privers juos pripažinti Jo aukščiausią valdžią. Kitaip tariant, jie tikėjosi, kad Jis užsitikrins savo paties išaukštinimą ir kartu patenkins jų ambicingas viltis. Ir iš tiesų, kai Kristus buvo bandomas panieka, Jam kilo stipri pagunda pademonstruoti savo dieviškąją charakterį. Vieninteliu žodžiu ar žvilgsniu Jis galėjo priversti savo persekiotojus išpažinti Jį karalių ir valdovų, kunigų ir šventyklos Viešpačiu. Tačiau Jis turėjo atlikti savo sunkiąją užduotį – išlikti savo pasirinktojoje pozicijoje, būti viena su žmonija.

Dangaus angelai stebėjo kiekvieną veiksmą, nukreiptą prieš jų mylimą Vada. Jie troško išlaisvinti Kristų. Dievo vadovaujami angelai yra visagaliai. Kartą vykdydami Kristaus įsakymą jie per vieną naktį išžudė asirų kariuomenę – šimtą aštuoniasdešimt penkis tūkstančius žmonių. Kaip lengvai galėjo angelai, stebėdami gėdingą Kristaus tardymo sceną, išlieti savo pasipiktinimą sunaikindami Dievo priešus! Tačiau jiems buvo neliepta tai padaryti. Tas, kuris galėjo pasmerkti savo priešus mirčiai, kentė jų žiaurumą. Jo meilė Tėvui ir išipareigojimas, priimtas nuo pasaulio sukūrimo, tapti nuodėmių Nešėju, paskatino Jį kentėti šiurkštų elgesį tų, kuriuos Jis atėjo išgelbėti. Tai buvo Jo misijos dalis – savo žmogiškumu iškęsti visas patyčias ir smurta, kol tik žmonės galėjo išlieti ant Jo. Šis Kristaus atsidavimas viskam, ką Jis galėjo ištverti nuo žmonių rankų bei širdžių, buvo viintelė žmonių viltis.

Kristus nepasakė nieko, kuo Jo kaltintojai būtų galėję pasinaudoti, tačiau Jis buvo suimtas, tuo parodant, kad yra smerkiamas. Vis dėlto teisingumas turėjo būti suvaidintas. Tam tikra teisėta apklausa turėjo būti įvykdyta. Pareigūnai nusprendė visa tai atlikti kuo skubiau. Jie žinojo, kaip į Jėzų žiūri žmonės, ir bijojo, kad jeigu žinia apie Jo suėmimą pasklis plačiai, gali būti mėginama Jį išvaduoti. Be to, jeigu teismas ir bausmė nebus įvykdyti tučtuojau, dėl Velykų švenčių juos teks savaitei atidėti, o tai gali sugriauti jų planus. Siekdami nuteisti Jėzų, jie labai priklausė nuo triukšmingos minios, kurią daugiausia sudarė Jeruzalės prasičiokai. Uždelsus savaite, emocijos galėjo atslūgti ir prasidėti pasipriešinimas. Doresni žmonės galėjo stoti Kristaus pusėn, daugelis galėjo imti liudyti Jį gindami ir iškeldami į šviesą galingus Jo darbus. Tai galėjo sukurstyti visuomenės pasipiktinimą aukščiausiojo teismo taryba. Jų teismas galėjo būti pasmerktas, o Jėzus išvaduotas ir vėl gerbiamas gausybės žmonių.

Todėl kunigai ir valdytojai nusprendė atiduoti Jėzų į romėnų rankas dar prieš tai, kai taps aiškus jų tikslas.

Bet pirmiausia reikėjo iškelti kaltinimą. Kol kas jie nieko nepešė. Anas įsakė nuvesti Jėzų pas Kajafą. Kajafas buvo sadukiejus, o kai kurie iš jų tuo metu buvo nuožmiausi Jėzaus priešai. Jis pats, nors ne tokio tvirto charakterio, buvo žiaurus, beširdis ir negailestingas, kaip ir Anas. Kad susidorotų su Jėzumi, jis galėjo griebtis bet ko. Buvo ankstyvas rytas, dar visai tamsu; pasišviesdama fakilais ir žibintais, ginkluota gauja su savo Belaisviu traukė prie vyriausiojo kunigo rūmų. Čia, kol susirinko aukščiausiojo teismo tarybos nariai, Anas ir Kajafas vėl apklausė Jėzų, bet nesėkmingai.

Kai taryba susėdo teismo salėje, Kajafas užėmė vadovaujančio pareigūno vietą. Abiejose jo pusėse sėdėjo šiuo teismu itin suinteresuoti teisėjai. Ant pakylos, kiek žemiau sosto, stovėjo romėnų kareiviai. Pačioje sosto apačioje stovėjo Jėzus. Į Jį buvo išmeigtos minios akys. Žmonės buvo įsiaudrinę. Tik Jis vienas stovėjo nedrumsčiamas ir ramus. Pati Jį supanti atmosfera atrodė persmelkta šventos įtakos.

Kajafas žiūrėjo į Jėzų kaip į savo konkurentą. Žmonių troškimas pasiklausyti Gelbėtojo ir jų regimas pasirėngimas priimti Jo mokymą kurstė vyriausiojo kunigo kartėlio kupiną pavydą. Tačiau dabar žvelgdamas į belaisvį Kajafas žavėjosi Jo kilnia ir oria laikysena. Jį apėmė įsitikinimas, jog šis Žmogus panašus į Dievą. Bet jau kitą akimirksnį jis paniekinamai nuvijo šią mintį. Pasigirdo jo pašaipus balsas, išdidžiai reikalaujantis, kad Jėzus visų akivaizdoje padarytų vieną iš savo galingųjų stebuklų. Tačiau Gelbėtojas praleido jo žodžius pro ausis. Žmonės lygino Ano ir Kajafo susijaudinimą ir pyktį su ramia, didinga Jėzaus laikysena. Net tos užkietėjusios minios protuose kilo klausimas: Nejaugi šis Dievo Artumo lydimas žmogus turi būti nuteistas kaip nusikaltėlis?

Persiplėšęs drabužius, kad žmonės matytų jo tariamą pasibaisėjimą, jis pareikalavo, kad Belaisvis be tolimesnės išankstinės apklausos būtų nuteistas už piktžodžiavimą. „Kam dar mums liudytojai?! – paklausė jis. – Štai girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums regisi?“ Ir jie visi pasmerkė Jėzų. Įsitikinimas, sumišęs su įtūžiu, paskatino Kajafo padaryti tai, ką jis padarė. Jis pyko ant savęs, kad patikėjo Kristaus žodžiais ir, užuot atsidavęs širdimi dar gilesniam tiesos patyrimui bei išpažinęs Jėzų Mesiją, ryžtingai pasipriešindamas jis persiplėšė savo apdarą. Šis poelgis turėjo gilią prasmę. Kajafas menkai tesuvokė, ką jis reiškia. Šiuo veiksmu, atliktu siekiant paveikti teisėjus ir užtikrinti Kristaus pasmerkimą, vyriausiasis kunigas pasmerkė pats save.

Kajafas, suvokdamas minią apimančias nuotaikas, paspartino teismą. Jėzaus priešai buvo visiškai pasimėtę. Jie geidė Jį pasmerkti, tačiau kaip tai padaryti, nežinojo. Tarybą sudarė fariziejai ir sadukiejai. Jie buvo labai priešiški vieni kitiems; tam tikrų ginčytinų klausimų jie net nedrįso gvildinti, bijodami, kad kils vaidai. Vos keliais žodžiais Jėzus galėjo sukurstyti juos vienas prieš kitą ir taip nukreipti jų įniršį nuo savęs. Kajafas tai žinojo ir norėjo išvengti nesitartimų. Buvo daugybė liudininkų, galinčių patvirtinti, kad Kristus išsižadėjo kunigų bei Rašto aiškintojų, vadino juos veidmainiais ir žmogžudžiais; tačiau toks liudijimas nebūtų buvęs naudingas. Sadukiejai savo piktuose susirėmimuose su fariziejais taip pat vadino juos panašiais žodžiais. Toks liudijimas nebūtų buvęs svarus ir romėnų akyse, mat jie bjaurėjosi fariziejų pretenzijomis. Buvo daugybė įrodymų, kad Jėzus nepaisė

žydų papročių ir nepagarbiai kalbėjo apie jų apeigas; bet dėl tradicijų patys fariziejai ir sadukiejai karštai nesutarė; be to, šis faktas nebūtų buvęs svarbus romėnams. Kristaus priešai nesiryžo Jį apkaltinti ir šabo (sabatos) dienos nesi laikymu, kad pasigilinus nepaaiškėtų Jo darbų pobūdis. Jeigu būtų paviešinti Jo išgydymo stebuklai, žlugtų svarbiausias kunigų tikslas.

Taigi buvo papirkta keletas liudininkų, kad apkaltintų Jėzų maišto kurstymu ir siekiais įkurti savo atskirą valstybę. Tačiau jų liudijimas pasirodė vangus ir prieštaringas. Patikrinti jie paneigė savo pačių teiginius.

Savo tarnystės pradžioje Kristus buvo pasakęs: „Sugriaukite šitą šventyklą, o Aš per tris dienas ją atstatysiu!“ Vaizdinga pranašystės kalba taip Jis išpranašavo savo mirtį ir prisikėlimą. „Bet Jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą.“ (Jono 2, 19. 21) Žydai šiuos žodžius suprato tiesiogiai,

kaip kalbančius apie Jeruzalės šventyklą. Iš visko, ką Kristus pasakė, kunigai nerado nieko, ką galėtų nukreipti prieš Jį, tik šį sakinį. Iškreipdami šių žodžių prasmę, jie tikėjosi šį tą laimėti. Romėnai dalyvavo atstatant ir puošiant šventyklą ir ja labai didžiavosi; bet kokia panieka jos atžvilgiu būtų sukėlusį jų pasipiktinimą. Štai čia romėnai ir žydai, fariziejai ir sadukiejai galėjo sutarti, mat šventyklą visų jų buvo didžiai gerbiama. Šiuo klausimu buvo surasti du liudininkai, kurių liudijimas nebuvo toks prieštaringas kaip ankstesniųjų. Vienas iš jų, papirktas, kad apkaltintų Jėzų, paskelbė: „Šitas yra sakęs: 'Aš galiu sugriauti Dievo šventovę ir per tris dienas ją vėl atstatyti.'“ Taip buvo iškreipti Kristaus žodžiai. Jeigu jie būtų buvę atkartoti tiksliai taip, kaip Jis pasakė, Jėzaus nebūtų pasmerkusi net aukščiausiojo teismo taryba. Jeigu Jėzus būtų buvęs paprastas žmogus, koku Jį laikė žydai, toks Jo pasisakyimas tebtų rodęs nemastančią, išdidžią dvasią, bet negalėjo būti palaikytas piktžodžiovimu. Jo žodžiuose, net iškraipytuose papirktų liudininkų, nebuvo nieko, ką romėnai galėtų palaikyti mirties vertu nusikaltimu.

Jėzus kantriai klausėsi prieštarų parodymų, nė žodžio netardamas, kad apsigintų. Pagaliau Jo kaltintojai susipainiojo, sutriko ir iširdo. Tardymas niekur nevedė ir atrodė, kad jų kėslai žlugs. Kajafas puolė į nevirtį. Liko paskutinė išeitis: Kristus turi būti priverstas pasmerkti pats save. Vyriausiasis kunigas pakilo iš teisėjo vietos, jo veidas buvo iškreiptas pykčio, jo balsas ir išvaizda aiškiai rodė, kad jei tik galėtų smogtų belaisviui ir parverstų Jį sau po kojomis. „Tu nieko neatsakai į šituos kaltinimus?!“ – sugriaudėjo jis.

Jėzus išsaugojo savitvardą. „Nors buvo žiauriai kankinamas, Jis pakluso ir burnos nepravėrė. Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti, kaip tyli avis kerpama, taip Jis nepratarė nė žodžio.“ (*Izaėjo 53, 7*) Pagaliau Kajafas, iškėlęs dešinę ranką į

dangų, kreipėsi į Jėzų didinga priesaika: „Prisaišdinu Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar Tu Mesijas, Dievo Sūnus?“

Po tokio kreipimosi Kristus negalėjo tylėti. Buvo metas tylėti, atėjo metas kalbėti. Jis tylėjo, kol nebuvo paklaustas tiesiogiai. Jis žinojo, jog dabar atsakydamas Jis pasirašys sau mirties nuosprendį. Tačiau kreipėsi aukščiausias pripažintas tautos pareigūnas ir Aukščiausiojo vardu. Kristus negalėjo neparodyti deraus pagarbos Įstatymui. Maža to, juk buvo suabejota Jo ryšiu su Tėvu. Jis turėjo aiškiai parodyti savo charakterį ir misiją. Jėzus buvo kalbėjęs mokiniams: „Kas išpažins Mane žmonių akivaizdoje, tą ir Aš išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje“ (*Mato 10, 32*). Dabar Jis pakartojo šią pamoką savo pavyzdžiu.

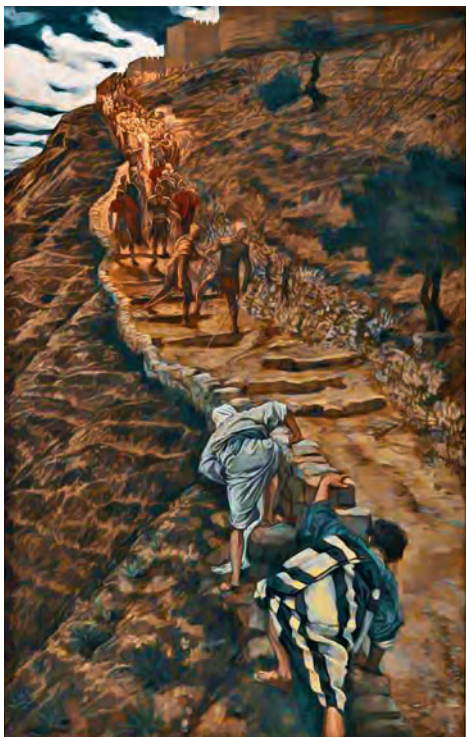
Visų ausys buvo suklususios, visų akys išmeigtos Jam į veidą, kai Jis atsakė: „Tu pasakei.“ Dangaus šviesa užliejo Jo išblyškusį veidą, kai Jis pridūrė: „Bet Aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!“

Akimirksniui pro žmogiškumo apdarą tvykstelėjo Kristaus dieviškumas. Vyriausiasis kunigas susigūžė nuo skvarbaus Gelbėtojo žvilgsnio. Atrodė, jog tas žvilgsnis skaito jo slapčiausias mintis ir degina jo širdį. Per visą savo gyvenimą jis niekada neužmiršo to tiriančio Dievo Sūnaus žvilgsnio.

„Nuo šiol, – pasakė Jėzus, – jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!“ Šiais žodžiais Kristus parodė priešingą sceną nei vykusį. Jis, gyvybės ir šlovės Viešpats, sėdės Dievo dešinėje. Jis teis visą žemę, ir Jo sprendimo niekas nepažeis. Tada Dievo veido šviesoje taps žinomos visos paslaptys, ir kiekvienas bus teisiamas pagal savo darbus.

Kristaus žodžiai vyriausiąjį kunigą išgąsdino. Mintis, kad įvyks mirusiųjų prisikėlimas ir visi stos prieš Dievo sostą laukdami atpildo pagal savo darbus, įvarė

jam siauba. Jis nenorėjo patikėti, kad kažkada bus teisiamas pagal savo darbus. Jo prote panoramiškai prabėgo pasakutiniojo teismo scenos. Akimirksniui jis išvydo šurpą keliantį reginį – štai atsiveria kapai, keliai mirusieji ir atskleidžia-

Palikę Mokytoją sode, du mokiniai ryžosi iš toliau pasekti Jėzų nusivedusią minią. Tai buvo Petras ir Jonas.

mos paslaptys, kurias jis tikėjosi paslėpti amžiams. Akimirksniui jis pasijuto stovįs priešais amžinąjį Teisėją, kurio visa reginė akys kiaurai permatė jo sielą ir iškėlė į šviesą mirties tariamai į užmarštį nugramzdintas paslaptis.

Ši scena stėjo kunigui prieš akis. Kristaus žodžiai jį, sadukiejų, pjoė iki gyvulių. Kajafas neigė mokymą apie mirusiųjų prisikėlimą, paskutinįjį teismą ir būsimąjį gyvenimą. Dabar jį apėmė

šėtoniškas įtūžis. Kaip šis žmogus, priešais jį stovintis belaisvis, gali mesti iššūkį jo labiausiai branginamoms teorijoms? Persiplėšęs drabužius, kad žmonės matytų jo tariamą pasibaisėjimą, jis pareikalavo, kad Belaisvis be tolimesnės išankstinės apklausos būtų nuteistas už piktžodžiavimą. „Kam dar mums liudytojai?! – paklausė jis. – Štai girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums regisi?“ Ir jie visi pasmerkė Jėzų.

Išitikinimas, sumišęs su įtūžiu, paskatino Kajafą padaryti tai, ką jis padarė. Jis pyko ant savęs, kad patikėjo Kristaus žodžiais ir, užuot atsidavęs širdimi dar gilesniam tiesos patyrimui bei išpažinęs Jėzų Mesijų, ryžtingai pasipriešindamas jis persiplėšė savo apdarą. Šis poelgis turėjo gilią prasmę. Kajafas menkai tesuvokė, ką jis reiškia. Šiuo veiksmu, atliktu siekiant paveikti teisėjus ir užtikrinti Kristaus pasmerkimą, vyriausiasis kunigas pasmerkė pats save. Pagal Dievo Įstatymą, jis neteko kunigo teisių. Jis pats paskelbė sau mirties nuosprendį.

Vyriausiajam kunigui nederėjo persiplėšti drabužių. Levitų įstatymas tai draudė, ir už tai buvo skiriama mirties bausmė. Jokiomis aplinkybėmis, jokioje situacijoje kunigui buvo nevalia plėšyti savo apdaro. Pagal žydų paprotį, drabužiai būdavo persiplėšiami mirus draugui, tačiau kunigai šios tradicijos neturėjo laikytis. Šiuo atžvilgiu Kristus Mozei buvo davęs aiškų įsakymą (žr. *Kunigų 10, 6*).

Visi kunigo nešiojami drabužiai turėjo būti sveiki ir be ydos. Mat šie gražūs oficialūs apdarai simbolizavo didžiojo prototipo Jėzaus Kristaus charakterį. Aprangoje ir elgesy, žodžiuose ir dvasioje Dievui galėjo būti priimtina tik tobulybė. Jis šventas, todėl Jo šlovė ir tobulumą turi simbolizuoti ir žemiškas tarnavimas. Tik tobulybė galėjo tinkamai atstovauti dangiškojo tarnavimo šventumui. Paprastas žmogus galėjo perplėsti savo širdį parodydamas nuolankią ir atsidavusią dvasią. Tai Dievas būtų išvelgęs.

Kunigai atpažino Joną kaip gerai žinomą Jėzaus mokinį ir įleido jį į salę tikėdamiesi, jog matydamas savojo Vado pažeminimą, jis atsižadės minties, kad Jis yra Dievo Sūnus. Jonas užtarė Petrą, ir šis taip pat buvo įleistas.

Tačiau plėšyti kunigiško apdaro buvo nevalia, nes tai sudarkytų dangiškųjų dalykų simbolį. Vyriausiasis kunigas, išdrisęs persiplėštu drabužiu pasirodyti šventose pamaldose ir dalyvauti šventyklos apeigose, buvo laikomas atsiskyrusiu nuo Dievo. Persiplėšdamas drabužį jis atsiskiria nuo savo kaip Dievo atstovo pareigų ir Dievui nebėra priimtinas kaip kunigas. Šis Kajafo poelgis terodė žmogiškas aistras, žmogišką netobulumą.

Persiplėšdamas apdarą, Kajafas nepaisė Dievo Įstatymo ir nusekė žmonių tradicijų keliu. Pagal žmonių sukurtą įstatymą, piktžodžiavimo atvejų kunigas, baisėdamasis nuodėme, galėjo persiplėšti

drabužius ir likti nekaltas. Taip žmonių įstatymai paneigė Dievo Įstatymą.

Žmonės idėmiai stebėjo kiekvieną vyriausiojo kunigo poelgį, ir Kajafas tarėsi veiksmingai demonstruojas savo pasišventimą. Tačiau šiuo poelgiu, skirtu apkaltinti Kristų, jis ižeidė Tą, apie kurį Dievas pasakė: „Jis turi Mano vardą.“ (Išėjimo 23, 21) Taigi pats kunigas piktžodžiavo. Būdamas Dievo smerkiamas, jis dar skelbė nuosprendį Kristui kaip piktžodžiautojui...

Kajafo drabužių persiplėšimas simbolizavo vietą, kurią žydai kaip tauta nuo tol užims Dievo akyse. Kitados Dievo malonės tauta po truputį tolo nuo Jo ir darėsi nebe Jehovos nuosavybė. Kai Kristus ant kryžiaus sušuko: „Atlikta!“ (Jono 19, 30) ir šventyklos uždanga plyšo pusiau, Šventasis Stebėtojas paskelbė, kad žydų tauta atstūmė Tą, kuris buvo visų jų simbolių prototipas, visų jų šešėlių tikrovė. Izraelis atsiskyrė nuo Dievo. Tuomet Kajafas ištis būtų galėjęs persiplėšti drabužius, reiškusius, kad jis pretenduoja būti didžiojo Vyriausiojo Kunigo atstovas; mat jie nei jam, nei visai tautai nebeturėjo jokios prasmės. Vyriausiasis kunigas būtų galėjęs persiplėšti drabužius baisėdamasis savimi ir tauta.

Aukščiausiojo teismo taryba paskelbė, kad Jėzus vertas mirties bausmės; tačiau žydų įstatymas neleido nuteisti belaisvio naktį. Teisėtas nuosprendis galėjo būti paskelbtas tik dienos šviesoje ir visos tarybos akivaizdoje. Nepaisant to, su Gelbėtoju jau dabar buvo elgiama kaip su pasmerktu nusikaltėliu – Jį galėjo mušti ir niekinti žiauriausios žmonių padugnės. Vyriausiojo kunigo rūmus supo atviras kiemas, kuriame buvo susirinkę kareiviai ir minia. Šiuo kiemu Jėzų vedant į vienutę iš visų pusių girdėjosi patyčios iš Jo tvirtinimo, kad Jis yra Dievo Sūnus. Pašaipiai buvo kartojami Jo žodžiai, kad Jis sėdės „Visagalio dešinėje“ ir ateis „dangaus debesyse“. Areštinėje, kol Jis laukė teismo, Jo niekas negynė. Tamsuolių minia, mačiusi,

Kai į Petrą nukrypo dėmesys antrą kartą, jis vėl išsigynė esąs Jėzaus mokinys. Dabar jis prisiekė: „Aš nepažįstu to Žmogaus.“

kaip žiauriai su Jėzumi buvo elgiamasi priešais tarybą, manė galinti ir toliau išreikšti visą šėtonišką savo prigimtį žiaurumą. Kristaus kilnumas ir dieviška laikysena tiesiog varė juos iš proto. Jo nuolankumas, nekaltumas, ori kantrybė pripildė juos šėtoniškos neapykantos. Gailestingumas ir teisingumas buvo sutrypti. Su jokių nusikaltėlių niekada nebuvo elgiamasi taip nežmoniškai kaip su Dievo Sūnumi.

Tačiau Jėzaus širdį draskė dar didesnis sielvartas; šis smūgis Jam sukėlė stipresnį skausmą nei bet kurio priešo ranka. Tuo metu, kai iš Jo buvo tyčiojama apklausos priešais Kajafo metu, Kristaus išsižadėjo vienas iš Jo mokinių.

Palikę Mokytoją sode, du mokiniai ryžosi iš toliau pasekti Jėzų nusivedusią minią. Tai buvo Petras ir Jonas. Kunigai

atpažino Joną kaip gerai žinomą Jėzaus mokinį ir įleido jį į salę tikėdamiesi, jog matydamas savojo Vado pažeminimą, jis atsisąžadės minties, kad Jis yra Dievo Sūnus. Jonas užtarė Petrą, ir šis taip pat buvo įleistas.

Kieme buvo uždegtas laužas, mat buvo tamsiausia nakties valanda, prieš pat aušrą. Žmonės susibūrė prie ugnies, atsargiai prisiartinę ir Petras. Jis nenorėjo būti atpažintas kaip Jėzaus mokinys. Nerūpestingai įsimaišęs į minią, jis tikėjosi būti laikomas vienu iš tų, kurie atlydėjo Jėzų.

Tačiau šviesa užliejo Petro veidą, ir pravertas duris laikiusi moteris tiriamai pažvelgė į jį. Ji pastebėjo, kad jis atėjo su Jonu, išvelgė jo veide nusiminimą ir nusprendė, kad jis gali būti Jėzaus mokinys. Ji tarnavo Kajafo rūmuose ir panoro

Teisėtas nuosprendis galėjo būti paskelbtas tik dienos šviesoje ir visos tarybos akivaizdoje. Nepaisant to, su Gelbėtoju jau dabar buvo elgiamasi kaip su pasmerktu nusikaltėliu – Jį galėjo mušti ir niekinti žiauriausios žmonių padugnės.

sužinoti, kaip yra iš tikrųjų. Ji paklausė Petro: „Ar tik ir tu nebūsi vienas iš to Žmogaus mokinių?“ Petras krūptelėjo ir sutriko. Visų akys iškart nukrypo į jį. Jis apsimetė jos nesupratęs. Tačiau tarnaitė neatlyžo ir aplinkiniams pasakė, jog šis žmogus buvo su Jėzumi. Petras turėjo pasiaiškinti, tad piktai atšovė: „Moterie, nepažistu Jol!“ Tai buvo pirmasis išsižadėjimas, po kurio tuoj užgiedojo gaidys. O Petrai, kaip greitai tu ėmei gėdintis savo Mokytojo! Kaip greitai išsižadėjai savo Viešpaties!

Mokinys Jonas, įžengęs į teismo salę, nė nemėgino slėpti, kad jis – Jėzaus sekėjas. Jis nesimaišė šiurkščioje jo

Mokytoją niekinusioje minioje. Jo niekas nieko neklausinėjo, nes jis nemėgino dėtis tuo, kuo nėra, taigi išvengė įtarimų. Jis susirado nuošalų kampelį, toliau nuo minios, bet kuo arčiau Jėzaus. Iš čia jis galėjo matyti ir girdėti viską, kas vyko jo Viešpaties teisme.

Petras nenorėjo, kad būtų sužinota, kas jis. Dėdamasis abejingas, jis pateko į priešų teritoriją ir tapo lengva pagundu auka. Jeigu jis būtų buvęs pašauktas kovoti dėl savo Mokytojo, būtų buvęs drąsus karys; bet kai į jį buvo nukreiptas paniekos pirštas, jis pasirodė esąs bailys. Daugelį tų, kurie nevengia aktyvios kovos už Viešpatį, savojo tikėjimo priverčia išsižadėti patyčios. Sutapdami su tais, kurių turėtų vengti, jie pasuka pagundų keliu. Jie patys prisikviečia priešą juos gundyti ir yra paskatinami pasakyti ar padaryti tai, kuo kitomis aplinkybėmis niekuomet nenusikalstų. Ir mūsų laikais kiekvienas Kristaus mokinys, kuris slepia savo tikėjimą, nes bijo kančių ar patyčių, taip pat išsižada Viešpaties kaip ir Petras teismo salėje.

Petras mėgino nerodyti susidomėjimo savo Mokytojo teismu, bet jo širdis plyšo iš skausmo girdint žiaurias patyčias ir matant, kaip prieš Jį smurtaujiama. Maža to, jis stebėjosi ir pyko, kad Jėzus nusižemino pats ir žemina savo sekėjus leisdamas su Juo taip elgtis. Kad nuslėptų savo tikruosius jausmus, jis drįso stoti besityčiojančių Jėzaus persekiotojų pusėn. Tačiau jo laikysena nebuvo natūrali. Jis melavo ir, nors stengėsi kalbėti abejingai, negalėjo nuslėpti pasipiktinimo smurtu prieš jo Mokytoją.

Kai į Petrą nukrypo dėmesys antrą kartą, jis vėl išsiginė esąs Jėzaus mokinys. Dabar jis prisiekė: „Aš nepažistu to Žmogaus.“ Vis dėlto jam buvo suteikta dar viena galimybė. Po valandos vienas iš vyriausiojo kunigo tarnų, artimas giminitis to žmogaus, kuriam Petras nukirto ausį, jį paklausė: „Argi aš nemačiau tavęs sode kartu su Juo?“ „Tu tikrai vienas iš jų; juk tu irgi galilėjietis.“ Petras įtūžo.

Petrui ką tik taip niekingai prisiekus ir gaidžio giedojimui vis dar skambant ausyse, Gelbėtojas nusigręžė nuo savo rūščių teisėjų ir įdėmiai pažvelgė į vargšą mokinį. Tuo pat metu Petro akys irgi nukrypo į Mokytoją. Tame švelniame veide jis įžvelgė tik didžiulį gailėstį bei liūdesį ir nė lašo pykčio.

Jėzaus mokiniai niekuomet nesidievaigojo, bet dabar, kad visiškai apgautų klausinėtąjį ir pateisintų savo prisimintą vaidmenį, Petras išsigynė Mokytojo prisiekinėdamas ir dievagodamasis. Vėl užgiedojo gaidys. Jį išgirdęs Petras prisiminė Jėzaus žodžius: „Gaidžiui nė dukart nepragyduš, tu Manęs tris kartus išsiginsi.“ (Morkaus 14, 30)

Petrui ką tik taip niekingai prisiekus ir gaidžio giedojimui vis dar skambant ausyse, Gelbėtojas nusigręžė nuo savo rūščių teisėjų ir įdėmiai pažvelgė į vargšą mokinį. Tuo pat metu Petro akys irgi nukrypo į Mokytoją. Tame švelniame veide jis įžvelgė tik didžiulį gailėstį bei liūdesį ir nė lašo pykčio.

Šio išblyškusio, kenčiančio veido, virpančių lūpų, gailėtingo ir atlaidaus žvilgsnio vaizdas pervėrė Petro širdį kaip

strėlė. Prabudo jo sąžinė. Atgijo atmintis. Petras prisiminė vos prieš kelias valandas savo duotą pažadą, kad eitų su Viešpačiu ir į kalėjimą, ir į mirtį. Prisiminė, kaip jis susikrimito, kai Gelbėtojas aukštutiniame kambaryje pasakė, kad jis per vieną naktį Jo triskart išsižadės. Petras buvo ką tik pareiškęs, jog nepažįsta Jėzaus, bet dabar jis su širdgėla suprato, kaip gerai Viešpats jį pažįsta, kaip tiksliai permatė jo širdį ir klastą joje, apie kurią net jis pats nežinojo.

Jį užplūdo prisiminimai. Švelnus Gelbėtojo gailėtingumas, Jo gerumas ir ištvermingumas, malonumas ir kantrumas klystantiems mokiniams – viskas iškilo prieš akis. Jis prisiminė perspektyvą: „Simonai, Simonai! Štai sėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet Aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų.“ (Luko 22, 31–32) Petras su pasibaisėjimu galvojo apie savo nedėkingumą, klastą, priesaikos sulaužymą. Jis darsyk pažvelgė į Mokytoją ir pamatė šventvagiškai iškeltą kažkieno ranką smogti Jam per veidą. Nebegalėdamas to matyti jis plyštančia iš skausmo širdimi puolė iš salės.

Jis bėgo vienas tamsoje, nežinodamas ir nenorėdamas žinoti kur. Pagaliau atsидūrė Getsemanėje. Vos prieš kelias valandas regėta scena atgijo jo atminty. Prieš akis stovėjo kančios iškreiptas, kruvinu prakaitu pasruvęs Viešpaties veidas. Jis skaudžiai apgailestaudamas prisiminė, kad Jėzus verkė ir kentėjo maldoje vienas, o tie, kurie turėjo būti su Juo tą sunkią valandą, miegojo. Jis prisiminė Jėzaus perspektyvą: „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą.“ (Mato 26, 41) Vėl atgijo vaizdai, matyti teismo salėje. Petro širdis sruvo krauju pagalvojus, kad jis prisidėjo prie sunkios Gelbėtojo pažeminimo ir sielvarto naštos. Toje pačioje vietoje, kur Jėzus išliejo savo kančią Tėvui, Petras krito žemėn veidu ir tenorėjo numirti.

Būtent miegodamas, nors Jėzus liepė jam budėti ir melstis, Petras paruošė

Petras su pasibaisėjimu galvojo apie savo nedėkingumą, klastą, priesaikos sulaužymą. Jis darsyk pažvelgė į Mokytoją ir pamatė šventvagiškai iškeltą kažkieno ranką smogti Jam per veidą. Nebegalėdamas to matyti jis plyštančia iš skausmo širdimi puolė iš šalės.

kelią savo didžiajai nuodėmei. Visi mokiniai, užmigę tą svarbią valandą, prisidėjo prie didžiulės netekties. Kristus žinojo, koki sunkų išbandymą jiems teks iškęsti. Žinojo, kaip velnias paralyžiuos jų pojūčius, kad jie tam išbandymui būtų nepasirengę. Todėl juos ir perspėjo. Jeigu tos valandos sode būtų buvusios praleistos budint ir meldžiantis, Petrui nebūtų reikėję pasikliauti savo silpnomis jėgomis. Jis nebūtų išsižadėjęs Viešpaties. Jeigu mokiniai būtų budėję su Kristumi Jo agonijos metu, jie būtų pasirengę matyti Jo kančią ir ant kryžiaus. Jie būtų bent iš dalies supratę Jo visa apimančio sielvarto prigimtį. Būtų galėję prisiminti Jo žodžius apie Jo kančias, mirtį ir prisikėlimą. Sunkiausią valandą tamsą būtų perskrodę ir jų tikėjimą palaikę bent keli vilties spinduliai.

Vos išaušus dienai, aukščiausiojo teismo taryba vėl susirinko ir vėl buvo atvestas Jėzus. Jis skelbėsi esąs Dievo Sūnus, ir jie panaudojo šiuos žodžius kaip kaltinimą prieš Jį. Tačiau vis dar negalėjo Jo pasmerkti, nes naktiniame tardyme daugelis nedalyvavo ir Jo žodžių negirdėjo. Be to, jie žinojo, kad romėnų tribunolas tame neižvelgs nieko, dėl ko reiktų skirti mirties bausmę. Bet jeigu tuos žodžius Jis pakartotų savo lūpomis, gal jie ir pasiektų savo tikslą. Jėzaus tvirtinimą, kad Jis esąs Mesijas, jie galėjo perkonstruoti į Jo siekius užgrobti politinę valdžią.

„Jei Tu Mesijas, tai prisipažink mums!“ – ragino jie. Tačiau Kristus tylėjo. Jie toliau Jį kamantinėjo. Pagaliau su giliu liūdesiu balse Jis atsiliepė: „Jeigu jums ir pasakysiu, vis tiek Manim netikėsite, o jei paklausiu, Man neatsakysite ir Manęs nepaleisite.“ O kad jie negalėtų pasiteisinti, Jis perspėjo: „Tačiau nuo šio meto Žmogaus Sūnus sėdės Dievo Galybės dešinėje.“

„Tai Tu esi Dievo Sūnus?“ – vienbalsiai paklausė jie. Jis atsakė: „Jūs pasakėte, kad Aš *Esu!*“ Jie sušuko: „Kam dar mums liudytojai?! Mes girdėjome iš Jo paties lūpų!“

Taigi trečią kartą pasmerktas žydu pareigūnų, Jėzus turėjo mirti. Dabar, jų manymu, tereikėjo, kad romėnai patvirtintų šį pasmerkimą ir atiduotų Jėzų į jų rankas.

Ir štai trečiakart prasidėjo smurtas bei patyčios, dar baisesnės nei tamsuolių minios. Tai vyko kunigų ir valdytojų akivaizdoje, jiems leidus. Tų žmonių širdyse nebebuvo nei užuojautos, nei žmogiškumo. Nors jų argumentai buvo silpni ir jiems nepavyko nutildyti Jėzaus balso, bet jie turėjo kitus ginklus, kuriais visais laikais buvo nutildomi eretikai, – kankinimai, smurtas ir mirtis.

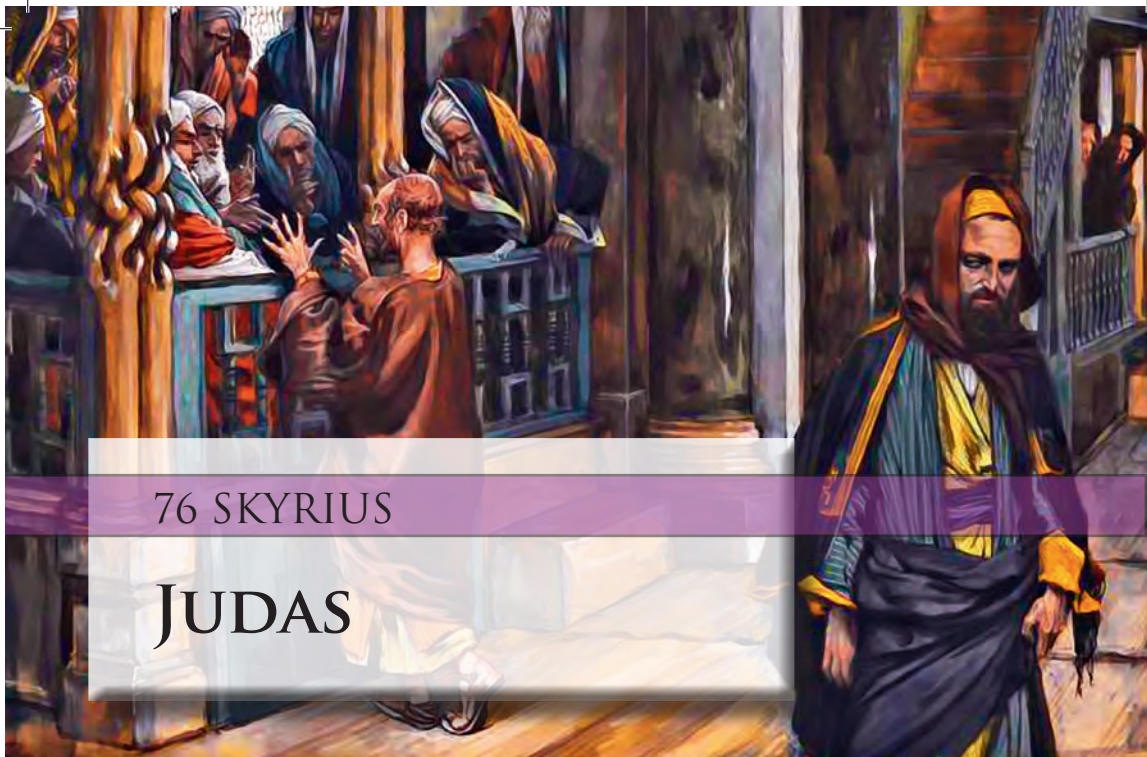
Kai teisėjai paskelbė Jėzui nuosprendį, minią užvaldė šėtoniškas įtūžis. Jie riaumojo kaip laukiniai žvėrys. Paskui puolė prie Jėzaus šaukdami: „Jis kaltas,

nužudykite Jį!“ Jei ne romėnų kareiviai, Jėzus nebūtų sulaukęs nė prikalimo prie Golgotos kryžiaus. Jei nebūtų įsiterpę romėnų pareigūnai ir jėga nepažaboję minios smurto, Jį būtų sudraskę į gabalus Jo teisėjų akivaizdoje.

Net pagonys piktinosi brutaliu elgesiu su Tuo, prieš kurį niekas nebuvo įrodyta. Romėnų pareigūnai paskelbė, jog pasmerkdami Jėzų žydai nusizengė ir romėnų įstatymams, ir net savo pačių įstatymui, draudžiančiam pasmerkti žmogų mirčiai pagal jo paties liudijimą. Šis įsikišimas laikinai pristabdė smurtą, bet žydų valdininkai buvo mirę ir gailesčiui, ir gėdai.

Kunigai ir vyresnieji, užmiršę orumą, kurio reikalavo jų tarnyba, plūdo Dievo

Sūnų bjauriausiais žodžiais. Jie tyčiojosi iš Jo Tėvo. Skelbė, jog už tai, kad Jis sakosi esąs Mesijas, yra vertas gėdingiausios mirties. Visiškos visuomenės padugnės išliejo įniršį ant Gelbėtojo. Užmetę Jam ant galvos seną skarmalą, smurtautojai mušė Jėzų per veidą ir reikalavo: „Pranašauk mums, Mesijau, kas Tave užgavo!“ Kai skarmalas buvo nutrauktas, vienas driskius spjovė Jam į veidą. Dievo angelai ištikimai užrašinėjo kiekvieną įžeidžiantį žvilgsnį, žodį ir veiksmą prieš jų mylimą Vadą. Vieną dieną tie niekingi žmonės, kurie niekino ir spjaudė į tą ramų, išblyškusį Kristaus veidą, žvelgs į jį šlovinga, šviečiantį ryškiau už saulę.

76 SKYRIUS

JUDAS

JUDO ISTORIJA pasakoja apie liūd-nai pasibaigusį gyvenimą, kuris galėjo pašlovinti Dievą. Jeigu Judas būtų miręs prieš savo paskutiniąją kelionę į Jeruzalę, jis būtų laikomas žmogumi, vertu būti tarp Dvylikos ir tuo, kurio labai trūksta. Jeigu ne jo gyvenimo pabaigoje atsiskleidusios savybės, nebūtų to pasibjaurėjimo juo, kuris tęsiasi per šimtmečius. Tačiau jo būdas buvo atskleistas pasauliui su tam tikru tikslu. Tai turėjo būti perspėjimas visiems, kurie kaip jis išduos jiems patikėtus šventus dalykus.

Prieš pat Velykas Judas atnaujiną savo susitarimą su kunigais atiduoti į jų rankas Jėzų. Paskui buvo sutarta Išgelbėtoją suimti vienoje iš Jo mąstymų ir maldos vietų. Nuo puotos Simono namuose Judas turėjo galimybių apmastyti, ką jis rengiasi padaryti, bet jo tikslai nepasikeitė. Už trisdešimt sidabrinių – tiek kainavo vergas – jis pardavė šlovės Viešpatį pažeminimui ir mirčiai.

Judas iš prigimties labai mėgo pinigų, tačiau jis ne visada buvo toks blogas, kad šitaip pasielgtų. Jis puoselėjo piktąją godumo dvasią, kol ji tapo pagrindine jo gyvenimo varomąja jėga. Meilė mamonai nustumė jo meilę Kristui. Tapęs vienos nedorybės vergu, jis atsidavė šėtonui, kad be galo gramzdintų jį į nuodėmę.

Miniai sekant Kristų, Judas prisijungė prie mokinių. Gelbėtojo mokymas jaudino jų širdis, ir jie pakėrė klausėsi Jo žodžių sinagogoje, prie ežero, ant kalno. Judas matė, kaip pas Jėzų iš miestų ir kaimų plūsta ligoniai, luošiai, akli. Jis matė, kaip Jam prie kojų guldomi mirštantys. Jis regėjo galingus Išgelbėtojo darbus gydant ligonius, išvarinėjant demonus ir prikeliant mirusiuosius. Jis pats patyrė Kristaus galią. Jis pripažino, kad Kristaus mokymas pranašesnis už visus, kuriuos jis buvo girdėjęs. Jis mylėjo Didįjį Mokytoją ir troško būti su Juo. Judas norėjo, kad

Judas nusprendė šį reikalą iširti. Jeigu Jėzus iš tikrųjų Mesijas, žmonės, dėl kurių Jis tiek daug padarė, susitelks aplink Jį ir paskelbs Jį karaliumi. Taip visiems laikams bus nuraminta daugelis protų, kurie dabar skendi nežinomybėje. Ir jam, Judui, atiteks garbė už tai, kad jis iškėlė karalių į Dovydo sostą. O tai garantuos jam naujojoje karalystėje pirmą vietą po Kristaus. Netikras mokinyš atliko savo vaidmenį išduodant Jėzų.

jo charakteris bei gyvenimas pasikeistų, ir tikėjosi tai patirti bendraujant su Jėzumi. Gelbėtojas Judo neatstūmė. Jis suteikė jam vietą tarp Dvylikos. Patikėjo jam evangelisto darbą. Apdovanojo galia gydyti ligonius ir išvarinėti demonus. Tačiau Judas visiškai neatsidavė Kristui. Jis neatsikratė savo pasaulietiško ambicijų ar meilės pinigams. Nors Kristaus tarnautojo pareigas jis priėmė, nesileido Dievo formuojamas. Jam atrodė, kad jis gali pasilikti savo nuomonę, be to, buvo linkęs kritikuoti ir kaltinti.

Judas buvo itin vertinamas mokinių ir labai juos veikė. Jis pats apie save labai gerai galvojo, o brolių nuovokumą ir gebėjimus laikė kur kas prastesniais. Jam atrodė, kad jie neižvelgia galimybių ir neišnaudoja situacijų. Bažnyčia esą niekada neklestės, kol jai vadovauja tokie trumparegiai. Petras nekantrus; jis daro negalvodamas. Jonas, kuris taip brangino tiesas iš Kristaus lūpų, Judo buvo laikomas nieko nesuprantančiu finansiniuose reikaluose. Matas, išmokęs jį kruopštumo visame kame, buvo itin skrupulingas sąžiningumo atžvilgiu, visada apmąstydavo Kristaus žodžius ir taip į juos išgilio, kad Judui atrodė nebetinkamas greitiems, toli siekiantiems verslo sprendimams. Taip apžvelgęs visus mokinius, Judas pataikavo sau mintimi, kad jeigu ne jo gebėjimas vadovauti, Bažnyčioje veikia kiltų betvarkė ir nusivylimas. Judas laikė save be galo gabiu, tiesiog nepranokstamu. Savo akyse jis buvo garbingas žmogus, tokiu jis visada ir prisistatydavo.

Judas nematė savo būdo silpnybių, bet Kristus vis suteikdavo jam galimybę tai išvelgti ir pasitaisyti. Kaip mokinių išdininkas, jis turėjo rūpintis šios nedidelės grupelės poreikiais ir padėti vargšams. Kai prieš Velykas aukštutiniame kambaryje Jėzus jam pasakė: „Ką darai, daryk greičiau“ (Jono 13, 27), mokiniai pamatė, kad Judui liepta nupirkti ko reikia šventei ar kažką paaukoti vargetoms. Patarnaudamas kitiems Judas galėjo ugdytis nesavanaudišką dvasią. Bet ir kasdien klausydamasis Kristaus pamokų bei matydamas Jo nesavanaudišką gyvenimą, Judas vis dėlto buvo linkęs į godumą. Nedidelės sumos pinigų, patekusios į jo rankas, jam visada būdavo pagunda. Dažnai bent kiek pasitarnavęs dėl Kristaus ar skyręs laiko religiniams tikslams, jis atsilygindavo sau iš šio kuklaus fondo. Šiais pretekstais jis teisino savo veiksmus, bet Dievo akyse buvo vagis.

Kristaus dažnai kartojamas teiginys, kad Jo karalystė yra ne iš šio pasaulio, žeidė Judą. Jis buvo susikūręs planą ir tikėjosi, kad Kristus veiks pagal jį. Judas vylėsi, kad Jonas Krikštytojas bus išvaduotas iš kalėjimo. Deja, Jonui buvo nukirsta galva. O Jėzus, užuot pareiškęs savo karališkas teises ir atkeršijęs už Jono mirtį, pasitraukė su mokiniiais į kaimą. Judas troško ryžtingesnės kovos. Jis manė, kad jeigu Jėzus netrukdytų mokiniams įgyvendinti savo užmojų, darbas vyktų sėkmingiau. Jis pastebėjo didėjančią žydų vyresniųjų priešišumą ir matė, kaip Kristus nepaiso jų metamo iššūkio, kai jie reikalavo ženklo iš dangaus. Jo širdis buvo atvira netikėjimui, o priešas vis atnešdavo abejones ir maištingas mintis. Kodėl Jėzus taip laikėsi to, kas kėlė baime? Kodėl Jis pranašavo sunkumus ir persekiojimus sau ir savo mokiniams? Tik aukšto posto naujojoje karalystėje viltis paskatino Judą palaikyti Kristaus darbą. Nejaugi jo lūkesčiai bus nuvilti? Judas nebuvo nusprendęs, kad Jėzus nėra Dievo Sūnus, bet abejojo ir ieškojo Jo galingų darbų paaiškinimo.

Nepaisant paties Išgelbėtojo mokymo, Judas vis tiek puoselėjo mintį, kad Kristus viešpataus Jeruzalėje kaip karalius. Jis mėgino ją skleisti tuo metu, kai buvo maitinama penkių tūkstančių žmonių minia. Tąsyk Judas prisidėjo dalydamas maistą išalkusiems. Jis turėjo galimybę pamatyti, kaip naudinga kažką duoti kitiems. Jautė ir pasitenkinimą, kuris visada lydi tarnavimą Dievui. Jis padėjo atvesti iš minios pas Kristų ligonius ir kenciančiusius. Jis matė, koki palengvėjimą, džiaugsmą ir pasitenkinimą žmonių širdims teikia gydanti Gai vintojo galia. Jis galėjo suprasti Kristaus metodus. Tačiau savanaudiški įnoriai jį buvo apakinę. Judas pirmasis pasinaudojo duonos padauginimo stebuklo sukeltu entuziazmu. Tai jis sukūrė planą paimti Kristų jėga ir padaryti Jį karaliumi. Jo viltys siekė aukštai. Jo nusivylimas buvo kartus.

Kristaus pamokslas sinagogoje apie gyvybės duoną Judo istorijoje buvo persilaužimo momentas. Jis girdėjo žodžius: „Jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės.“ (Jono 6, 53) Jis matė, kad Kristus siūlo ne pasaulietines, o dvasines dovanas. Jis laikė save toliaregiu ir tarėsi numanas, kad Jėzus nesulauks garbės ir nesuteiks savo sekėjams aukštų postų. Judas nusprendė labai nesusisieti su Kristumi, kad bet kada galėtų atitraukti. Jam liepta budėti. Ir jis budės.

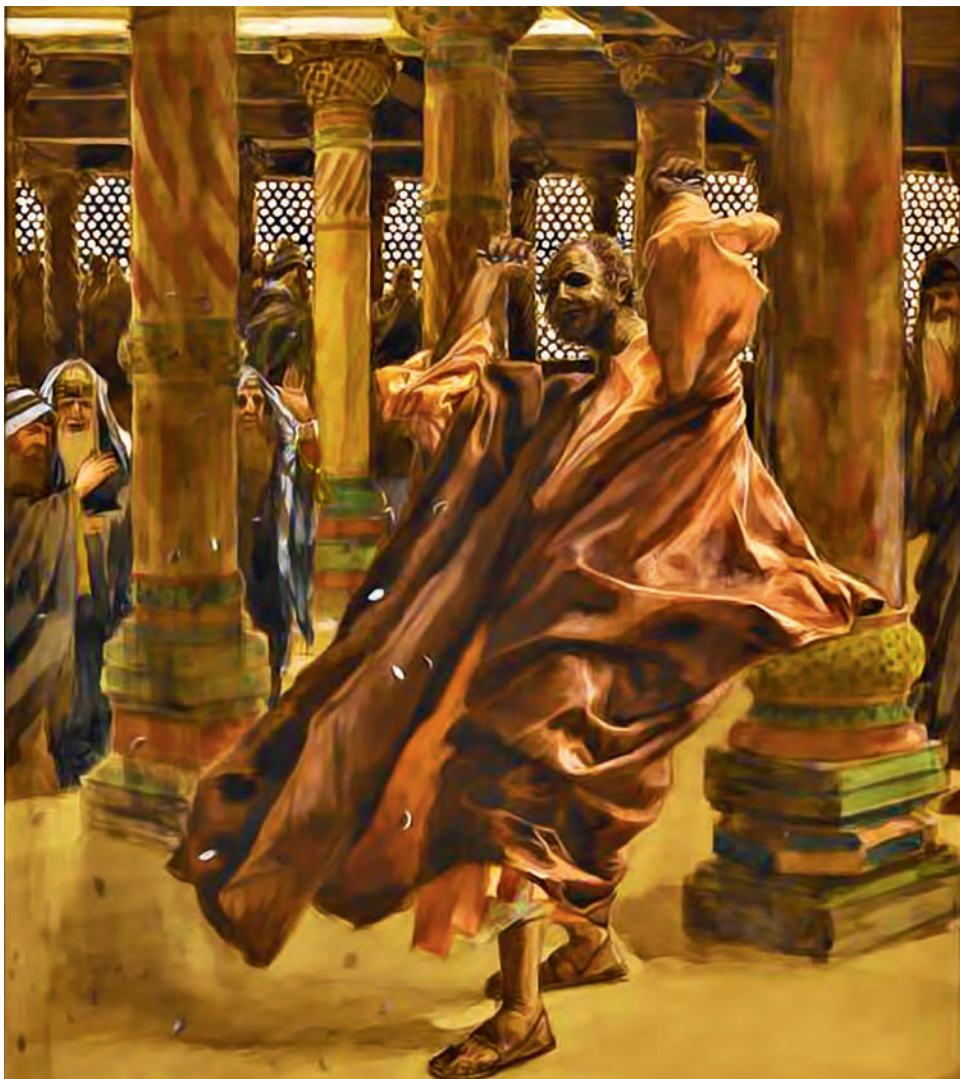
Nuo tada jis ėmė reikšti abejones, kurios trikdė mokinius. Kartodamas Rašto aiškintojų ir fariziejų argumentus prieš Kristų jis kėlė nesutarimus bei klaidinančius jausmus. Visus mažus ir didelius rūpesčius bei vargus, sunkumus bei tariamas kliūtis Evangelijai plisti Judas laikė faktais, paneigiančiais jos teisingumą. Jis buvo linkęs atkreipti dėmesį į tas Šventojo Rašto vietas, kurios nesisiejo su Kristaus skelbiamomis tiesomis. Šios vietos, išplėtos iš konteksto, tik klaidino mokinius ir didino juos nuolat persekiojančią baimę. Tačiau Judas visa

tai darė taip, kad atrodytų sąžiningas. Ir kol mokiniai ieškojo įrodymų, patvirtinančių Didžiojo Mokytojo žodžius, Judas kone nejučia vedė juos kitu keliu. Taip itin religingai ir tariamai išmintingai jis pateikdavo jiems dalykus kitoje šviesoje nei Jėzus ir suteikdavo Jo žodžiams prasmę, kurios Jis neturėjo galvoje. Jo idėjos nuolat kurstė laikino paaukštinimo ambicijas ir taip nukreipdavo mokinius nuo svarbių dalykų, kuriuos jie turėjo apmąstyti. Kivirča, kuris iš jų turėtų būti laikomas didžiausias, iš esmės sukurstė būtent Judas.

Kai Jėzus išdėstė jaunam turtingam valdininkui mokinytės sąlygas, Judas liko nepatenkintas. Jam pasirodė, jog tai klaida. Juk jeigu tokie žmonės, kaip šis valdininkas, prisijungtų prie mokinių, jie padėtų finansuoti Kristaus darbą. Jei tik būtų išklaustas jo, Judo, patarimas, manė jis, jis pasiūlytų daug planų, kaip maža Bažnyčia galėtų padaryti pažangą. Jo principai ir metodai siek tiek skirtusi nuo Kristaus, bet šiuo atžvilgiu jis laikė save išmintingesniu už Mokytoją.

Visame kame, ką Kristus kalbėjo mokiniams, būta kažko, su kuo Judas širdyje nesutiko. Per jį nepasitenkinimo raugas greitai plito. Mokiniai nežvelgė, kas visame tame veikia iš tikrųjų; bet Jėzus matė, kad šėtonas suteikė Judui savo bruožus ir taip atvėrė kelią veikti kitus mokinius. Apie tai Kristus kalbėjo dar likus metams iki Jo išdavimo. „Argi ne Aš išsirinkau jus, Dvylika? Tačiau ir tarp jūsų vienas yra velnias“ (Jono 6, 70), – pasakė Jis.

Tačiau Judas atvirai nesipriešino ir atrodė, kad jis neabejoja Gelbėtojo pamokomis. Iki puotos Simono namuose jis garsiai nemurmėjo. Kai Marija patepė Gelbėtojo kojas, pasireiškė Judo godumas. Jėzui papriekaištavus, Judas susierzino. Prasiveržė ižeistas išdidumas bei noras atsikeršyti, ir jį užvaldė ilgai slėpta godulystė. Tai patirs kiekvienas, kuris lengvabūdiškai elgsis su nuodėme. Blogis, jeigu jam nesipriešinama ir jis

Buvo matyti, kaip per minią iriasi aukšta Judo figūra. Jo veidas buvo išblyškęs ir išsekęs, o per kaktą rėtosi dideli prakaito lašai. Pripuolęs prie teisėjo kėdės, jis pažėrė priešais vyriausiąjį kunigą sidabrinų monetas, kurios buvo sumokėtos už Viešpaties išdavystę. Sugriebęs Kajafą už skverno Judas prašė paleisti Jėzų, sakydamas, kad Jis nepadarė nieko, verto mirties.

neįveikiamas, atsiliepia į šėtono gundymą, ir siela pavergiamą jo valiai.

Bet Judas dar nebuvo visiškai užkietėjęs. Net du kartus išdavęs Gelbėtoją

jis dar turėjo galimybę atgailauti. Velykų (Paschos) vakarienės metu Jėzus, atskleisdamas išdaviko kėslus, įrodė savo dieviškumą. Jis švelniai įtraukė

Juda į patarnavimą mokiniams. Tačiau ir paskutinis meilės kreipimasis liko nepaisytas. Judo likimas buvo nulemtas, ir kojos, kurias nuplovė Jėzus, išėjo atlikti išdavikiško darbo.

Judas samprotavo, kad jeigu Jėzus turi būti nukryžiuotas, tai turi ir įvykti. Tai, kad jis išduosiantis Išgelbėtoją, nieko nepakeis. O jeigu Jėzui nebus lemta mirti, Jis bus priverstas išsilaisvinti. Bet kuriuo atveju ši išdavystė Judui bus naudinga. Jam atrodė, kad išduoti savo Viešpatį – gudrus sandėris.

Vis dėlto Judas nesitikėjo, kad Kristus leis suimamas. Išduodamas Jėzų jis ketino Jį pamokyti. Jis ketino atlikti vaidmenį, kuris priverstų Gelbėtoją ateityje į jį žiūrėti pagarbiau. Bet to, kad jis pasmerkę Kristų mirčiai, Judas nežinojo. Kaip dažnai, kaip Išgelbėtojas parodė palyginimuose, Jo stulbinantys pavyzdžiai nuveddavo Rašto aiškintojus ir fariziejus į šalį! Kaip dažnai jie patys sau paskelbdavo nuosprendį! Dažnai tiesa pasiekdavo jų širdis, jie įtūzdavo ir griebdavosi akmenis mesti į Jėzų, bet Jis vis išsisukdavo. Kadangi Jis jau išvengė tiek daug spąstų, galvojo Judas, tikrai nesileis suimamas.

Judas nusprendė šį reikalą ištirti. Jeigu Jėzus iš tikrųjų Mesijas, žmonės, dėl kurių Jis tiek daug padarė, susitelks aplink Jį ir paskelbs Jį karaliumi. Taip visiems laikams bus nuraminta daugelis protų, kurie dabar skendi nežinomybėje. Ir jam, Judui, atiteks garbė už tai, kad jis iškėlė karalių į Dovydo sostą. O tai garantuos jam naujojoje karalystėje pirmą vietą po Kristaus.

Netikras mokinyš atliko savo vaidmenį išduodant Jėzų. Minios vedliams sode pasakęs: „Kurį pabučiuosiu, tai Tas! Suimkite Jį!“ (Mato 26, 48), jis buvo visiškai tikras, kad Kristus ištrūks iš jų nagų. O jeigu paskui jie jį kaltins, jis atšaus: „Argi nesakiau Jį suimti?“

Judas žiūrėjo, kaip Kristaus suėmėjai, paklause jo, Jį tvirtai suriša. Jis apstulbo, kai Gelbėtojas leidosi nuvedamas. Su

nerimu Judas nusekė paskui Jį iš sodo stoti prieš žydų valdytojų teisimą. Jis kiekvienu momentu laukė, kad Jėzus nustebins savo priešus, apsieikšdamas jiems kaip Dievo Sūnus ir visus jų kėslus bei jėgą paversdamas niekais. Tačiau slinko valanda po valandos, Jėzus kentė visą į Jį nukreiptą smurtą, tad išdaviką suėmė siaubinga baimė, kad jis pardavė Mokytoją mirčiai.

Tardymui einant į pabaigą, Judas nebegalėjo iškęsti savo kaltos sąžinės graužaties. Staiga per salę sugergždė kimus balsas, įvarydamas siaubą visų širdims: „Jis nekaltas! Pasigailėk Jo, o Kajafai!“

Buvo matyti, kaip per minią iriasi aukšta Judo figūra. Jo veidas buvo išblyškęs ir išsekęs, o per kaktą ritosi dideli prakaito lašai. Pripuolęs prie teisėjo krėslų, jis pažėrė priešais vyriausiąją kunigą sidabrinį monetą, kurios buvo sumokėtos už Viešpaties išdavystę. Sugriebęs Kajafą už skverno Judas prašė paleisti Jėzų, sakdamas, kad Jis nepadarė nieko, verto mirties. Kajafas piktai jį atstūmė, bet buvo sutrikęs, nežinojo, ką atsakyti. Atsiskleidė kunigo klastingumas. Visi suprato, jog mokinyš buvo papirktas, kad išduotų savo Mokytoją.

„Nusidėjau, – vėl sušuko Judas, – išduodamas nekaltą kraują!“ Tačiau vyriausiasis kunigas, atgavęs savitvardą paniekinamai atšovė: „Kas mums darbo?! Tu žinokis!“ (Mato 27, 4) Kunigai norėjo pasinaudoti Judu, bet jo niekšybė jiems buvo šlykšti. Kai jis išpažino jiems savo nuodėmę, jie jį atstūmė.

Dabar Judas puolė po kojomis Jėzui, pripažino Jį Dievo Sūnumi ir maldavo, kad Jis išsivaduotų. Gelbėtojas nepriekaištavo savo išdavikui. Jis žinojo, kad Judas neatgailauja. Prisipažinti jį priverstė kalta siela iš siaubingo pasmerkimo ir teismo laukimo, tačiau didžiulės širdgėlos dėl to, kad išdavė nekaltą Dievo Sūną ir išsižadėjo Izraelio Šventojo, jis nejautė. Vis dėlto Jėzus jo nė žodžiu nepasmerkė. Su gailesčiu pažvelgęs į

Judą Jis tepasakė: „Dėl šios valandos Aš atėjau į pasaulį.“

Per susirinkusius nuvilnijo nuostabos šurmulys. Jie apstulbę stebėjo, koks kantrus yra Kristus savo išdavikui. Juos vėl apėmė įsitikinimas, kad šis Žmogus – daugiau nei paprastas mirtingasis. Bet jeigu Jis Dievo Sūnus, klausinėjo jie, kodėl neišsilaisvina iš savo kaltintojų?

Pamatęs, kad jo kreipimasis buvo vel-tui, Judas išbėgo iš salės šaukdamas: „Per vėlu! Per vėlu!“ Jis jautė, jog negalės žiūrėti, kaip Jėzų nukryžiuoja, todėl iš nevilties pasikorė.

Vėliau, tą pačią dieną, traukdama iš Piloto rūmų į Golgotą išsiaučėjusi nedo-rėlių minia, kuri lydėjo Jėzų į bausmės vietą, staiga nuščiuvo. Vienam užkampy, prie nudžiūvusio medžio jie pamatė gulintį Judo kūną. Vaizdas buvo neap-sakomai šiurpus. Virvė, kuria pasikorė Judas, nuo jo svorio buvo nutrūkusi. Krisdamas kūnas siaubingai susimaitojo, o dabar jį draskė šunys. Jo likučiai nyko akyse. Minios patyčios aprimo, ir dažnas išblyškęs veidas liudijo apie kilusias min-tis. Atrodė, jog atpildas jau aplankė tuos, kurie kalti dėl pralieto Jėzaus kraujo.

77 SKYRIUS

PILOTO TEISMO SALĖJE

*Šis skyrius pagrįstas Mato 27, 2. 11–31;
Morkaus 15, 1–20; Luko 23, 1–25;
Jono 18, 28–40; 19, 1–16*

Nuotr.: Rennett Stove

PILOTO, ROMOS valdytojo, teismo salėje Jėzus stovėjo surištas kaip belaisvis. Jį supo sargybiniai, o į salę sparčiai plūdo žiūrovai. Čia buvo aukščiausiojo teismo tarybos teisėjai, kunigai, valdytojai, vyresnieji ir minia.

Pasmerkusi Jėzų aukščiausiojo teismo taryba atėjo pas Pilotą, kad patvirtintų ir įvykdytų nuosprendį. Tačiau šie žydų pareigūnai į romėnų teismo salę nėjo. Pagal jų apeiginį įstatymą, tai juos būtų sutepę, ir jie nebūtų galėję dalyvauti Velykų (Paschos) šventėje. Per savo aklumą jie nematė, jog žmogžudiška neapykanta jau suteršė jų širdis. Jie nesuprato, kad Kristus yra tikrasis Velykų Avinėlis ir kad po to, kai jie Jį atstūmė, didžioji šventė jiems neteko prasmės.

Kai Išgelbėtojas buvo atvestas į teismo salę, Pilotas pervėrė Jį anaip tol ne draugišku žvilgsniu. Romėnų valdytojas buvo skubiai prikeltas iš miego ir norėjo atlikti savo darbą kuo greičiau.

Buvo pasirengęs susidoroti su belaisviu autoritetingai ir žiauriai. Nutaisęs rūšią miną, jis atsigrėžė pažiūrėti, kokią gi žmogų turi apklausti, kad buvo prikeltas tokią ankstyvą valandą. Aišku buvo tik viena – žydų vyresnieji nenustygsta kuo skubiau Jį ištardyti ir nubausti.

Pilotas apžvelgė Jėzų kaltinančius žmones, paskui jo akys tiriamai stabtelėjo ties Jėzumi. Jam jau buvo tekę susidurti su įvairiausiais nusikaltėliais, tačiau dar niekada prieš jį nestovėjo tokiu gerumu ir kilnumu dvelkiantis žmogus. Jo veide Pilotas neįžvelgė nė menkiausios kaltės, baimės, drąsos ar išūlumo. Jis matė ramiai ir oriai besilaikantį Žmogų, kurio veide buvo ne nusikaltėlio žymės, o dangaus antspaudas.

Kristaus išvaizda Pilotui paliko gera įspūdį. Prabudo jo kilnesnioji prigimties pusė. Jis buvo girdėjęs apie Jėzų ir Jo darbus. Žmona buvo jam pasakojusi apie Galilėjos pranašą, kuris nuostabiai

Pilotas perprato jų užmačias. Jis netikėjo, kad šis Belaisvis būtų sukilęs prieš valdžią. Jo kukli ir nuolanki išvaizda niekaip neatitiko tokių kaltinimų. Pilotas neabejojo, jog čia esama giliai slepiamo sąmoklo susidorojimo su šiuo nekaltu Žmogumi, pastojusiu kelių žydų didikams. Atsigręžęs į Jėzų jis paklausė: „Ar Tu esi žydų karalius?“ Išgelbėtojas atsakė: „Tu pasakei.“ Tariant šiuos žodžius, Jo veidas nušvito, tarsi jį būtų užliejusi saulė.

gydė ligonius ir prikėlinėjo mirusius. Dabar visa tai Piloto atminty atgijo kaip sapnas. Jis prisiminė įvairius gandus. Tad nusprendė paklausti žydų, kuo jie kaltina belaisvį.

– Kas šis Žmogus ir kodėl Jį čia atvedė? – pasidomėjo jis. – Kuo Jį kaltinate?

Žydai sunerimo. Žinodami, jog negalės pagrįsti savo kaltinimų Kristui, jie labai nenorėjo viešo pasiaiškinimo. Atsakė, kad Jis apgavikas, vadinamas Jėzumi iš Nazareto.

Pilotas paklausė: „Kuo jūs kaltinate šitą Žmogų?“ Kunigai neatsakė į šį klausimą, tik susierzinę atšovė: „Jeigu Jis nebūtų piktadarys, mes nebūtume tau Jo atvedę.“ Kai aukščiausiojo teismo tarybos nariai, svarbiausi tautos asmenys, atveda jums mirties bausmės vertą žmogų, argi dar reikia klausti, kuo jis kaltinamas? Jie tikėjosi padaryti Pilotui išpūdį savo reikšmingumu ir paskatinti iš karto įvykdyti jų prašymą be daugybės parengiamųjų veiksmų. Jie troško, kad jų nuosprendis būtų patvirtintas, mat žinojo, jog nuostabius Kristaus darbus matę žmonės papasakos visai kitokią istoriją nei dabar jų suregztas melas.

Kunigai manė, kad per silpnavalį ir neryžtingą Pilotą jie galės lengvai įgyvendinti savo planus. Juk prieš tai jis ne kartą buvo paskubomis pasirašęs mirties nuosprendį, pasmerkdamas žmogų, kuris, kaip jie žinojo, nebuvo vertas mirties. Jo akyse belaisvio gyvybė buvo nieko verta, ir visai nesvarbu – kaltas tas žmogus ar ne. Taigi kunigai tikėjosi, kad Pilotas ir dabar pasmerks mirčiai Jėzų

net Jo neišklausęs. Jie tikėjosi to kaip dovanos jų didžiulės nacionalinės šventės proga.

Tačiau Belaisvyje būta kažko, kas Pilotą sulaikė nuo tokio žingsnio. Jis nedrįso to padaryti. Jis perprato kunigų kėslus. Pilotas prisiminė, kaip neseniai Jėzus prikėlė Lozorijų, žmogų, kuris buvo numiręs jau keturias dienas. Todėl prieš pasirašydamas nuosprendį, jis nutarė išsiaiškinti, kuo gi Jėzus kaltinamas ir ar tai galima pagrįsti.

Jeigu jūsų teismo užtenka, pasakė jis, kodėl atvedėte Belaisvį man? „Imkitės ir teiskite Jį pagal savo įstatymą.“ Taip spaudžiami kunigai atsakė, kad jau pasirašė Jėzui nuosprendį, bet Pilotas turįs jį patvirtinti. Pilotas pasiteiravo, koks gi tas nuosprendis. Jie atsakė, jog mirties, bet jie esą pagal įstatymą negalintys pasmerkti žmogaus mirčiai. Jie prašė Pilotą patikėti jais, kad Kristus kaltas, ir įteisinti jų nuosprendį. O dėl pasekmių atsakomybę jie prisiimantys.

Pilotas nebuvo nei teisingas, nei sąžiningas teisėjas; tačiau kad ir kokios silpnos moralės, jis atsisakė išpildyti šį prašymą. Jis nepasmerksias Jėzaus, kol nesužinos, kuo Jis kaltinamas.

Kunigams iškilo dilema. Jie suprato, jog turi kaip įmanydami slėpti savo klastą. Neturi atrodyti, kad Kristus suimtas dėl religinių priežasčių. Jei kaip suėmimo priežastis būtų iškelta visa tai, jų nuosprendis Piloto akyse atrodytų nepateisinamas. Jie turį sudaryti išpūdį, kad Jėzus maištavo prieš galiojančius įstatymus; tuomet Jis bus palaikytas politiniu nusikaltėliu. Nepasitenkinimai ir maištai prieš romėnų valdžią tarp žydų kildavo dažnai. Su šiais maištininkais romėnai susidorodavo negailestingai ir visada akylai stebėjo kiekvieną kibirkštį, kuri galėdavo virsti neramumais.

Vos kelios dienos prieš tai, fariziejai mėgino paspėsti pinkles Kristui klausimu: „Ar mums valia mokėti ciesoriui mokesčius?“ Tačiau Jėzus atskleidė jų veidmainystę. Šalia buvę romėnai matė,

kaip žlugo fariziejų kėslai ir kaip jie sutriko Jam atsakius: „Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui.“ (žr. *Luko 20, 22–25*)

Dabar kunigai norėjo sudaryti išpūdį, kad šįsyk Kristus mokė to, ko jie ir tikėjosi, kad Jis mokys. Jie griebėsi net kraštutinių priemonių – pasitelkė papirktus liudininkus, kurie „ėmė Jį skusti, sakydami: 'Mes nustatėme, kad Šitas kiršina mūsų tautą ir draudžia mokėti ciesoriui mokesčius. Jis tvirtina esąs Mesijas ir karalius.'“ Trys kaltinimai, kiekvienas nepagrįstas. Kunigai tai žinojo, bet sąmoningai rėmėsi melagingais parodymais, kad tik pasiektų savo tikslą.

Pilotas perprato jų užmačias. Jis netikėjo, kad šis Belaisvis būtų sukilęs prieš valdžią. Jo kukli ir nuolanki išvaizda niekaip neatitiko tokių kaltinimų. Pilotas neabejojo, jog čia esama giliai slepiamo samokslų susidoroti su šiuo nekaltu Žmogumi, pastojusiu kelią žydų didikams. Atsigręžęs į Jėzų jis paklausė: „Ar Tu esi žydų karalius?“ Išgelbėtojas atsakė: „Tu pasakei.“ Tariant šiuos žodžius, Jo veidas nušvito, tarsi jį būtų užliejusi saulė.

Išgirdę Jėzaus atsakymą Kajafas ir jo palydovai atkreipė Piloto dėmesį į tai, jog pats suimtas prisipažino įvykdęs nusikaltimą, kuriuo yra kaltinamas. Kunigai, Rašto aiškintojai ir vyresnieji ėmė triukšmingai reikalauti pasmerkti Jį mirčiai. Tuos šūksnius pagavo minia, ir kilo kurtinantis triukšmas. Pilotas sutriko. Matydamas, kad Jėzus savo kaltintojams nieko neatsako, jis kreipėsi į Jį: „Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kokiais dideliais dalykais jie Tave kaltina.' Bet Jėzus daugiau nebeatsakinėjo.“

Stovėdamas priešais Pilotą, viso teismo akivaizdoje, Jėzus girdėjo piktžodžiamą, bet į visus melagingus kaltinimus nepratarė nė žodžio. Jis visa savo esybe liudijo sąmoningą nekaltumą. Stovėjo nepajudinamas Jį plakančių įniršio bangų. Atrodė, kad galingos ištūžio bangos it audringame vandenyne kyla vis aukščiau ir aukščiau, atsimuša į Jį, bet

kartu Jo nepaliečia. Jis stovėjo tylus, bet toji tyla buvo iškalbina. Tai buvo tarsi šviesa, sklindanti iš šio Žmogaus vidaus.

Jėzaus laikysena Pilotą apstulbino. Nejaugi šis Žmogus nepaiso teismo proceso, nes Jam visiškai nerūpi išgelbėti savo gyvybę? – klausė jis savęs. Stebėdamas, kaip Jėzus kencia ižeidinėjimus ir patyčias neatsikirtinėdamas, Pilotas nujautė, kad Jis nėra toks neteisingas, kaip patys triukšmaujantys kunigai. Tikėdamasis išgauti iš Jo tiesą ir išvengti minios neramumų, Pilotas pasiūlydė Jėzų į šalį ir vėl paklausė: „Ar Tu esi žydų karalius?“

Jėzus tiesiai neatsakė. Jis žinojo, kad Šventoji Dvasia kovoja su Pilotu, ir suteikė jam galimybę išpažinti savo ištikinimą. „Ar nuo savęs šito klausai, ar kiti apie Mane tau pasakė?“ – paklausė Jis. Tai yra, ar šitą klausimą Pilotui sukėlė kunigų kaltinimai, ar jo noras priimti šviesą iš Kristaus. Pilotas suprato, ką Kristus turi galvoje, bet jo širdy sukilo pavydas. Jis nepripažino jį apėmusio ištikinimo. „Bene aš žydas?! – sušuko jis. – Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man Tave įskundė. Sakyk, ką esi padaręs!“

Pilotas neišnaudojo auksinės progos. Tačiau Jėzus nepaliko jo neapšvietęs. Nors Jis tiesiai neatsakė į Piloto klausimą, savo misiją aiškiai įvardijo. Jis leido Pilotui suprasti, kad žemiško sosto nesiekia.

„Mano karalystė ne iš šio pasaulio, – pasakė Jis. – Jei Mano karalystė būtų iš šio pasaulio, Mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet Mano karalystė ne iš čia.“ Tuomet Pilotas Jį paklausė: „Vadinasi, Tu esi karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu pasakei, kad Aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso Mano balso.“

Kristus patvirtino, kad Jo Žodis pats savaime yra raktas, kuris atskleis paslaptį tiems, kurie pasirengę ją priimti. Kristaus Žodis turi jėgą savyje – tai ir yra Jo tiesos karalystės plitimo priežastis.

Išgirdęs, kad Kristus iš Galilėjos, jis nusprendė nusiųsti Jį pas Erodą, tos provincijos valdytoją, tuo metu buvusį Jeruzalėje. Taip Pilotas tikėjosi nusimesti teismo atsakomybę ir perkelti jį ant Erodo. Pilotas grąžino Jėzų kareiviams, ir Jis, pajuokiamas bei įžeidinėjamas minios, buvo skubiai nuvestas pas Erodą.

Jis troško, kad Pilotas suprastų, kad jo sugedusi prigimtis gali būti pakeista tik jam priėmus ir įsisavinus tiesą.

Pilotas troško sužinoti tiesą. Jo prote siautė sumaištis. Jis godžiai gaudė kiekvieną Gelbėtojo žodį, o jo širdis virpėjo iš didžiulio noro sužinoti, kokia ji iš tikrųjų ir kaip jam ją sužinoti. „O kas yra tiesa?!“ – paklausė jis. Bet atsakymo nelaukė. Triukšmas lauke priminė, kas tą valandą svarbiausia; mat kunigai reikalavo veikti nedelsiant. Išėjęs pas žydus jis pranešė: „Aš nerandu Jame jokios kaltės.“

Šie pagonių teisėjo žodžiai buvo kandus priekaištas Išgelbėtoją apkaltinusių Izraelio vadovų išdavystei ir klastai. Kai

kunigai ir vyresnieji išgirdo tokį Piloto atsakymą, jų nusivylimas ir pyktis buvo beribis. Jie taip ilgai rezgė samokslą ir laukė šios progos. Supratę, kad Jėzus gali būti paleistas, jie kone puolė sudraskyti Jį į gabalus. Jie garsiai smerkė Pilotą ir grasino apskusti jį Romos valdžiai. Jie kaltino jį atsisakius nuteisti Jėzų, kuris, anot jų, sukilęs prieš ciesorių.

Pasigirdo pikti balsai, skelbiantys, kad Jėzaus maištinga įtaka jau gerai žinoma visoje šalyje. Kunigai pareiškė: „Jis savo mokslu kursto tautą visoje Judėjoje, nuo Galilėjos iki čia.“ Tačiau Pilotas nė nemanė pasmerkti Jėzaus. Jis žinojo, jog žydai Jį kaltina iš neapykantos ir prietarų.

Erodo veidas apsiniaukė iš įniršio. Atsigręžęs į minią jis piktai paskelbė Jėzų apsišaukėliu. Paskui pareiškė Kristui: „Jei nepagrįsi savo tvirtinimų, atiduosiu Tave į kareivių ir žmonių rankas. Gal jie privers Tave kalbėti. Jei Tu apsišaukėlis, mirtis nuo jų rankos – kaip tik tai, ko esi vertas. O jei Tu – Dievo Sūnus, išsigelbėk padarydamas stebuklą!“ Vos tik buvo ištarti šie žodžiai, minia puolė Kristų kaip laukiniai žvėrys, persekiojantys savo auką. Jėzų tampė į visas puses, o Erodas, norėdamas pažeminti Dievo Sūnų, prisijungė prie minios.

Žinojo ir savo pareigą. Teisingumas reikalavo, kad Kristus būtų nedelsiant paleistas. Tačiau Pilotui kėlė siaubą žmonių pyktis. Jeigu jis neatiduos Jėzaus į jų rankas, gali kilti maištas, o šito jis bijojo. Išgirdęs, kad Kristus iš Galilėjos, jis nusprendė nusiųsti Jį pas Erodą, tos provincijos valdytoją, tuo metu buvusį Jeruzalėje. Taip Pilotas tikėjosi nusiimesti teismo atsakomybę ir perkelti ją ant Erodo. Be to, jis manė, jog tai puiki

proga užglaistyti senus nesutarimus tarp savęs ir Erodo. Tai pasiteisino. Teisdami Gelbėtoją du valdininkai susibičiuliavo.

Pilotas grąžino Jėzų kareiviams, ir Jis, pajuokiamas bei įžeidinėjamas minios, buvo skubiai nuvestas pas Erodą. „Erodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė.“ Jis dar nebuvo sutikęs Išgelbėtojo, bet „norėjo Jį išvysti, nes buvo apie Jį girdėjęs ir tikėjosi pamatysias Jį darantį kokią nors stebuklą“. Būtent šio žmogaus rankos buvo suteptos Jono Krikštytojo krauju. Pirmą kartą išgirdęs apie Jėzų Erodas nustėro ir pasakė: „Jonas, kuriam nukirsdinau galvą, – tai jis prisikėlė“, todėl Jame veikia stebuklingos galios.“ (Morkaus 6, 16; Mato 14, 2) Vis dėlto Erodas norėjo pamatyti Jėzų. Dabar buvo galimybė išgelbėti šio pranašo gyvybę, o be to, karalius tikėjosi visiems laikams atsikratyti prisiminimų apie tą kruviną galvą, atneštą jam dubenyje. Knietėjo jam patenkinti ir savo smalsumą – juk jeigu Kristus tikisi būti paleistas, Jis turėtų padaryti viską, ko prašomas.

Pas Erodą Kristų atlydėjo didelis pulkas kunigų ir vyresniųjų. Kai Išgelbėtojas buvo įvestas, šie didikai susijaudinę pratrūko Jį kaltinti. Tačiau Erodas į juos nekreipė dėmesio. Norėdamas pats apklausti Kristų, liepė jiems nutilti. Liepė atrakinti Kristaus grandines ir apkaltino Jo priešus su Juo šiurkščiai elgusis. Su gailėsčiu pažvelgęs į ramų pasaulio Atpirkėjo veidą, jis išvelgė jame tik išmintį ir tyrumą. Jam kaip ir Pilotui atrodė, kad Kristus kaltinamas iš pykčio ir pavydo.

Erodas apipylė Kristų klausimais, bet Gelbėtojas tylėjo. Karaliui įsakius, buvo atvesti luošiai bei ligoniai ir Kristui liepta patvirtinti savo žodžius stebuklu. „Žmonės kalba, kad gali gydyti ligonius, – pasakė Erodas. – Noriu pamatyti, ar plačiai pasklidę pasakojimai apie Tave teisingi.“ Jėzus neatsiliepė, o Erodas ragino toliau: „Jei gali dėl kitų daryti stebuklus, padaryk juos dabar savo paties labui,

o kartu atliksi gerą darbą. Duok mums ženklą, jog turi galią, apie kurią sklinda gandai.“ Tačiau Kristus tarsi nieko negirdėjo ir nematė. Dievo Sūnus buvo prisimėjęs žmogaus prigimtį. Tokiomis aplinkybėmis Jis turėjo elgtis kaip žmogus. Taigi Jam buvo nevalia daryti stebuklų, kad išvengtų skausmo ir pažeminimo, kuriuos turėtų iškęsti panašioje situacijoje atsidadęs žmogus.

Erodas pažadėjo, kad jeigu Kristus jo akyse padarys kokį nors stebuklą, bus paleistas. Kristaus kaltintojai savo akimis buvo regėję Jo galią atliktus galinčius darbus. Jie girdėjo Jo įsakymą kapui atiduoti mirusįjį. Jie matė, kaip paklusęs Jo balsui, išeina mirusysis. Juos apėmė baimė, kad ir dabar Jis nepadarytų kokio nors stebuklo. Jo galios pasireiškimo jie bijojo užvis labiau. Jis būtų sugriovęs jų planus, o gal ir kainavęs jiems gyvybę. Taigi vėl pasipylė nerimo apimtų kunigų ir valdytojų kaltinimai Jėzui. Jie šaukte šaukė: „Jis išdavikas, piktžodžiautojas! Jis daro stebuklus Belzebubo, demonų kunigaikščio galia!“ Salėje kilo sumaištis, žmonės plyšojo vieni per kitus.

Dabar Erodo sąžinė jau nebebuvo tokia jautri, kaip tada, kai jis suvirpėjo iš siaubo Erodiai paprašius Jono Krikštytojo galvos. Kurį laiką ji varstė gailestis už savo siaubingą poelgį, tačiau palaidas gyvenimas jo dorovę vis labiau atbukino. Dabar jo širdis buvo jau taip užkietėjusi, kad jis galėjo net girtis Jonui skirtąja bausme už tai, kad tas jam papriekaištavo. Grasino jis ir Jėzui, skelbdamas turis galią Jį paleisti arba pasmerkti. Bet Jėzus niekuo neparodė, kad girdi jo žodžius.

Toks tylėjimas Erodo suerzino. Jis tarsi liudijo visišką abejingumą jo valdžiai. Tuščią ir išpuikusią karalių atviras priekaištas būtų mažiau žeidęs nei toks ignoravimas. Jis vėl pikta pagrasinio Jėzui, kuris liko nesutrikdomas ir tylus.

Kristaus misija šiame pasaulyje nebuvo tenkinti tuščią smalsumą. Jis atėjo gydyti sudužusių širdžių. Jeigu

Pilotas nusivylė ir buvo labai nepatenkintas. Kai žydai grįžo su savo Belaisviu, jis nekantriai paklausė, ko jie iš Jo nori. Jis priminė, kad Jėzų jau apklausė ir jokios kaltės Jame nerado.

Jis galėdavo ištarti bent vieną žodį, kad pagydytų nuodėmės nualintas širdis, Jis netylėdavo. Tačiau tiems, kurie buvo pasirengę sutripti tiesą savo nešvariomis kojomis, Jis neturėjo ką pasakyti.

Kristus galėjo ištarti Erodoi žodžius, kurie būtų pervėrę užkietėjusio karaliaus ausis. Galėjo jį priversti drebėti iš baimės, atskleidždamas visas jo gyvenimo nedorybes bei jo artėjančios lemties siaubą. Tačiau Kristaus tylėjimas buvo griežtesnis priekaištas už viską, ką Jis galėjo pasakyti. Erodas atstūmė didžiausių pranašų jam kalbėtą tiesą, tad jokios kitos žinios jis nebūtų priėmęs. Dangaus Valdovas nebeturėjo jam ką pasakyti. Ta ausis, kuri visada buvo atvira žmonių vargams, Erodo įsakinėjimų negirdėjo. Tos akys, kurios visada žvelgė į atgailaujantį nusidėjėlį su gailesčiu ir meile, nepažvelgė į Erodo. Tos lūpos, kurios ištardavo išpuidingiausią tiesą, kurios švelniausiai kreipdavosi į didžiausius nusidėjėlius ir nupuolėlius, buvo kietai suspaustos prieš išpuikusį karalių, kuriam Gelbėtojo nereikėjo.

Erodo veidas apsiniaukė iš įniršio. Atsigręžęs į minią jis pikta paskelbė Jėzų apsišaukėliu. Paskui pareiškė Kristui: „Jei nepagrįsi savo tvirtinimų, atiduosi Tave į kareivių ir žmonių rankas. Gal jie privers Tave kalbėti. Jei Tu apsišaukėlis,

Pilotui dvejojant, kaip pasiegti, pro minią prasibrovė pasiuntinys ir įteikė jam žmonos laišką. Jis perskaitė: „Niekio nedaryk šiam Teisiajam! Šiąnakt sapne aš labai dėl Jo kentėjau.“ Pilotas išblyško. Jis nesusivokė savo prieštaringuose jausmuose. O jam delisiant imtis kokių nors priemonių, kunigai ir valdytojai toliau audrino žmonių protus.

mirtis nuo jų rankos – kaip tik tai, ko esi vertas. O jei Tu – Dievo Sūnus, išsigelbėk padarydamas stebuklą!“

Vos tik buvo ištarti šie žodžiai, minia puolė Kristų kaip laukiniai žvėrys, persekiojantys savo auką. Jėzų tampė į visas puses, o Erodas, norėdamas pažeminti Dievo Sūnų, prisijungė prie minios. Jei nebūtų įsiterpę romėnų kareiviai ir nustūmę paklaikusią minią, Gelbėtoja būtų sudraskę į gabalus.

„Erodas su savo palyda Jėzų paniekino ir išjuokė. Paskui, aprenkęs Jį baltu drabužiu, pasiuntė atgal Pilotui.“ Prie šio smurto prisijungė ir romėnų kareiviai. Šie nedori, beširdžiai žmonės darė su Išgelbėtoju viską, ką tik sugalvojo Erodas ir žydų didikai. Tačiau Jo dieviška kantrybė atlaikė.

Kristaus persekiotojai mėgino prilyginti Jo būdą savajam; jie pristatė Jį tokiu pat nedorėliu, kokie buvo patys. Tačiau pro visus esamus vaizdus prasišmėlkė kitokia scena – scena, kurią jie vieną dieną išvys visoje jos šlovėje. Buvo tokių, kurie Kristaus akivaizdoje ėmė

drebėti. Kol šiurkšti minia iš Jo tyčiojosi, keletas, su tuo tikslu žengusių į priekį, staiga išsigandę ir nutilę nusigreždavo. Erodas pajuto kaltę. Paskutiniai gailėtingumo šviesos spinduliai smelkėsi į jo nuodėmės užkietintą širdį. Jis jautė, jog tai neeilinis žmogus; mat pro žmogiškumą švytėjo dieviškumas. Tuo metu, kai Kristų supo šaipūnai, svetimautojai ir žmogžudžiai, Erodas jautė, jog žvelgia į Dievą, sėdintį savo soste. Kad ir koks buvo surambėjęs, jis nedrįso pasmerkti Kristaus. Norėdamas nusimesti šią siaubingą atsakomybę, jis nusiuntė Jėzų atgal į romėnų teismo salę.

Pilotas nusivylė ir buvo labai nepatenkintas. Kai žydai grįžo su savo Belaisviu, jis nekantriai paklausė, ko jie iš Jo nori. Jis priminė, kad Jėzų jau apklausė ir jokios kaltės Jame nerado, ir esą nors jie Jį skundžia, nė vieno kaltinimo pagrįsti negali. Jis nusiuntęs Jėzų pas Eroda, Galilėjos valdytoją, jų tautietį, bet ir tam Jėzus nepasirodė vertas mirties. „Tad aš nuplakdinsiu Jį ir paleisiu“ – pasakė Pilotas.

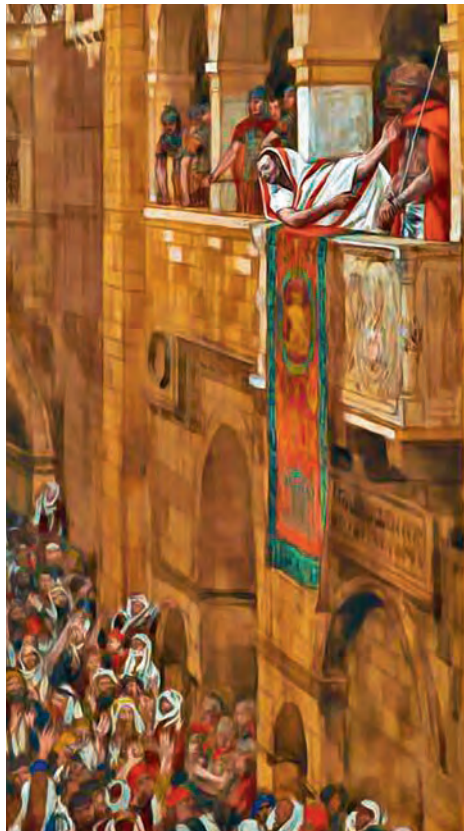
Čia atsiskleidė Piloto silpnumas. Jis ką tik paskelbė, kad Jėzus nekaltas, bet norėdamas nuraminti Jo kaltintojus, sutiko Jį nuplakdinti. Eidamas į kompromisą su minia, jis buvo pasirengęs paaugoti teisingumą ir principingumą. Tai pastatė jį į nepatogią padėtį. Minia, pajutusi jo neryžtingumą, reikalavo dar daugiau – Belaisvio gyvybės. Jeigu Pilotas būtų likęs tvirtas ir atsisakęs bausti žmogų, kuriame nerado kaltės, jis būtų sutraukęs lemtingąją grandinę, kuri iki gyvos galvos surakino jį apgailėstaviame ir sąžinės graužatyje. Jeigu jis būtų elgėsis pagal savo įsitikinimus, žydai nebūtų drįsę jam diktuoti, ką daryti. Kristus nebūtų buvęs pasmerktas mirčiai, o Pilotas nebūtų likęs kaltas. Tačiau Pilotas žingsnis po žingsnio nusiženginėjo savo sąžinei. Jis mėgino save teisinti dėl to, kad nepriima teisingų ir nešališkų sprendimų, ir dabar kunigų bei valdytojų rankose jautėsi kone

bejėgis. Jo svyravimas ir neryžtingumas jį prazūdė.

Bet netgi dabar Pilotas nebuvo paliktas veikti akiai. Dievo pasiuntinys perspėjo jį nedaryti to, ką jis ketino atlikti. Atsiliepdamas į Kristaus malda, angelas iš dangaus aplankė Piloto žmoną: sapne ji regėjo Išgelbėtoją ir kalbėjosi su Juo. Ji buvo ne žydė, bet žvelgiant į Jėzų sapne, jai neliko abejonių dėl Jo būdo ir misijos. Ji žinojo, kad Jis – Dievo Kunigaikštis. Ji regėjo Jį tardomą teismo salėje. Matė Jo tvirtai surištas rankas, kaip nusikaltėlio. Matė Erodą ir jo kareivius, atliekančius savo siaubingą darbą. Girdėjo, kaip kraupiai plūstasi pavydo ir pykčio kupini kunigai bei vyresnieji. Girdėjo žodžius: „Mes turime Įstatymą, ir pagal Įstatymą Jis turi mirti.“ Ji matė, kaip Pilotas, sušukęs: „Aš nerandu Jame jokios kaltės!“, atiduoda Jėzų patyčioms. Girdėjo Piloto skelbiamą nuosprendį ir matė, kaip Kristus atiduodamas Jo žudikams. Ji regėjo ant Golgotos iškeltą kryžių. Matė, kaip žemę apgaubia tamsa ir girdėjo paslaptingą šūksnį „Atlikta!“ Jai atsivėrė ir dar vienas vaizdas. Ji išvydo Kristų, sėdintį ant didelio balto debesies; žemė sukosi erdvėje, o Jo žudikai lėkė šalin nuo Jo šlovės. Suklikusi iš siaubo ji prabudo ir iš karto parašė Pilotui kelis perspėjimo žodžius.

Pilotui dvejojant, kaip pasielgti, pro minią prasibrovė pasiuntinys ir įteikė jam žmonos laiškelį. Jis perskaitė: „Nieko nedaryk šiam Teisiajam! Šianakt sapne aš labai dėl Jo kentėjau.“

Pilotas išblyško. Jis nesusivokė savo prieštaringuose jausmuose. O jam delsiant imtis kokių nors priemonių, kunigai ir valdytojai toliau audrino žmonių protus. Pilotas buvo priverstas ką nors daryti. Dabar jis prisiminė paprotį, kuris galėtų padėti paleisti Kristų. Per žydų Velykas buvo įprasta paleisti vieną žmonių pasirinktą kalinį. Tai buvo pagoniškas paprotys, ir jame nebuvo nė krislo tiesos, bet žydams jis labai patiko. Tuo metu romėnų pareigūnai turėjo mirčiai

Pilotas parodė į Gelbėtoją ir maldaujamai tarė: „Štai Žmogus!“ „Štai išvedu Jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu Jame jokios kaltės.“

nuteistą belaisvį, vardu Barabas. Jis tvirtino esąs Mesijas. Sakėsi galįs viską pakeisti, pataisyti pasaulį. Suklaidintam šėtono, jam atrodė, jog viskas, ką galima išgyti vagiant ar plėšikaujant, priklausau jam. Su velnio pagalba jis buvo padaręs nuostabių dalykų, išsigijęs sekėjų tarp žmonių ir kurstęs priešišumą romėnų valdžiai. Prisidengęs religiniu entuziazmu, iš tikrųjų jis buvo surambėjęs, beviltiškas nusikaltėlis, linkęs į maištavimą ir žiaurumą. Leisdamas žmonėms pasirinkti tarp šio žmogaus ir nekalto

„Ant kryžiaus Jį! Ant kryžiaus Jį!“

Gelbėtojo, Pilotas tikėjosi pažadinti juose teisingumo jausmą. Jis tikėjosi jų gailėstingumo Jėzui, nepaisant kunigų ir vyresniųjų kurstomų aistrų. Taigi atsigręžęs į minią jis nuoširdžiausiai paklausė: „Katrą norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar Jėzų, vadinamą Mesiju?“

Minia suriaumojo kaip laukiniai žvėrys: „Paleisk mums Barabą!“ Jie šaukė vis garsiau ir garsiau: „Barabą! Barabą!“ Manydamas, kad žmonės nesuprato jo klausimo, Pilotas pakartojo: „Ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?“ Bet jie vėl sušuko: „Mirtis Šitam! Paleisk mums Barabą!“ „Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?“ – paklausė Pilotas. Įsisiautėjusi minia vėl suriaumojo kaip demonai. Iš tiesų, patys demonai žmonių pavidalu buvo tarp jų, tad argi buvo galima tikėtis kitokio atsakymo, kaip: „Ant kryžiaus Jį!“

Pilotas sutriko. Taip pakrypusių įvykių jis nesitikėjo. Jis gūžėsi nuo minties, kad teks atiduoti nekaltą žmogų gėdingiausiai ir žiauriausiai mirčiai. Kai balsų audra nurimo, jis atsigręžė į žmones ir paklausė: „O ką gi pikta Jis yra padaręs?“ Tačiau reikalas jau buvo pernelyg užsitęsęs, kad dar būtų galima ginčytis. Minia geidė ne įrodymų, kad Kristus nekaltas, o Jo pasmerkimo.

Bet Pilotas vis dar stengėsi Jį išgelbėti. „Tada jis trečią kartą klausė: ‘O ką gi pikta Jis yra padaręs? Aš Jame neradau nieko, už ką vertėtų mirtimi bausti. Taigi nuplakdinsiu Jį ir paleisiu.’“ Bet vien užsiminimas, kad Jėzus gali būti paleistas, įvarė žmonėms ištūžį. „Ant kryžiaus Jį! Ant kryžiaus Jį!“ – plyšojo jie. Audra, kurią sukėlė Piloto neryžtingumas, vis labiau įsisiautėjo. Iš nuovargio kone alpstantis ir visas žaizdotas Jėzus buvo paniekintas minios akivaizdoje. „Kareiviai nusivedė Jėzų į rūmų kiemą, tai yra pretorijų, ir ten sušaukė visą kuopą. Jie apvilko Jį purpuriniu apsiaustu, nupynę uždėjo Jam erškėčių vainiką ir pradėjo Jį sveikinti: ‘Sveikas, žydų karaliau!’ Jie... spjaudė ir priklaupdami neva garbino Jį.“ Kartkartėmis kuris nors nedorėlis griebdavo Jam į ranką išpraustą nendrę ir čaižydavo ją per erškėčių vainiką Jam ant galvos. Dygliai smigo giliai į smilkinius, o Jėzaus veidu ir barzda sruvo kraujas.

Neįtikėtina, o dangau! Stebėkis, o žeme! Štai engėjas ir engiamasis. Paklaikusi minia apsupo pasaulio Išgelbėtoją. Patyčios ir pašaipos sumišo su šiurkščiu piktžodžiavimu. Bejausmė minia aptarinėjo Jo žemą kilmę ir kuklų gyvenimą. Buvo pajuokiamas Jėzaus tvirtinimas, kad Jis – Dievo Sūnus, ir vulgarūs žodžiai bei žeidžiančios patyčios sklido iš lūpų į lūpas.

Tai šėtonas kurstė žiaurumo pritvinkusią minią smurtauti prieš Išgelbėtoją. Jis provokavo Jėzų atsikirtinėti arba padaryti kokią nors stebuklą, kad išsivaduočiau, nes tai sugriautų Išgelbėjimo

planą. Vienintelė dėmė Jo žmogiškame gyvenime, vienintelė Jo žmogiškumo nesėkmė ištverti siaubingą išbandymą, ir Dievo Avinėlis būtų tapęs netobula auka, o žmonijos atpirkimas žlugęs. Tačiau Tas, kuris vieninteliu įsakymu galėjo pasitelkti visą Dangaus kariuomenę – Tas, kuris galėjo vienu blyksniu parodyti savo dieviškąją didybę ir įvaryti miniai siaubą, – visiškai ramiai kentė šiurkščiausius įžeidinėjimus ir išpuolius.

Kristaus priešai reikalavo stebuklo, kaip Jo dieviškumo įrodymo. Tačiau jie buvo gavę kur kas didesnę įrodymą nei bet koks kitas jų taip geidžiamas. Kaip žiaurumas Jo kankintojus padarė kažkuo mažiau nei žmogus – panašius į šėtoną, taip Jėzaus nuolankumas ir kantrumas iškėlė Jį virš žmogiškumo ir įrodė Jo giminybę su Dievu. Jo pažeminimas buvo Jo išaukštinimo garantas. Kruvini kančios lašai, kurie ritosi iš Jo sužalotų smilkinių per veidą ir barzdą, garantavo Jo, kaip mūsų Vyriausiojo Kunigo, patėpimą „džiaugsmo aliejumi“ (Hebrajams 1, 9).

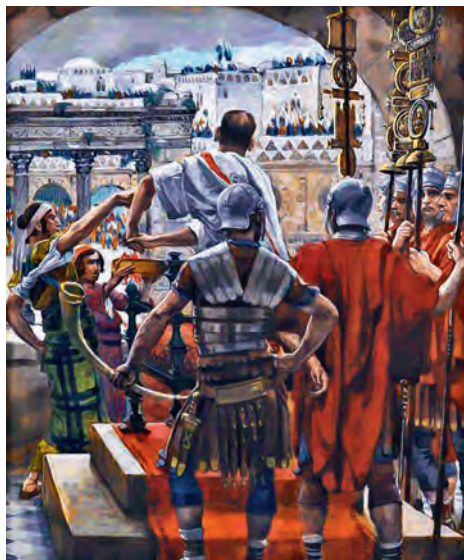
Šėtonas nesitvėrė pykčiu matydamas, jog visas į Gelbėtoją nukreiptas smurtas neišgavo iš Jo lūpų nė menkiausio murmėjimo. Nors Jėzus buvo prisiėmęs žmogaus prigimtį, bet Jį palaikė dieviška stiprybė, todėl Jis nemaž nenukrypo nuo savo Tėvo valios.

Atiduodamas Jėzų paniekai ir patyčioms, Pilotas tikėjosi sužadinti minios gailestį. Jis vylėsi, kad žmonės nuspręs, jog tai pakankama bausmė. Jam atrodė, kad dabar bus patenkintas net kunigų įtūžis. Bet žydai aiškiai suvokė, jog šitaip nubausti žmogų, kuris buvo paskelbtas nekaltas, per maža. Jie žinojo, jog Pilotas stengiasi išgelbėti Jam gyvybę, todėl nusprendė daryti viską, kad Jėzus nebūtų paleistas. Pilotas jau paniekino Jį, kad mums itiktų, mastė jie, todėl turime būti ryžtingi iki galo, kol pasieksime savo tikslą.

Pilotas liepė atvesti į kiemą Barabą. Liepęs sustoti dviem belaisviams šalia,

jis parodė į Gelbėtoją ir maldaujamai tarė: „Štai Žmogus!“ „Štai išvedu Jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu Jame jokios kaltės.“

Dievo Sūnus vilkėjo patyčių apdarą, ant galvos buvo erškėčių vainikas. Jis

Pilotas atsisėdo į teisėjo krėslą ir vėl pristatė Jėzų žmonėms sakydamas: „Štai jūsų Karalius!“ Tie ėmė paklaikusiai šaukti: „Šalin, šalin! Ant kryžiaus Jį!“ Pilotas garsiai paklausė: „Nejaugi turiu nukryžiuoti jūsų Karalių?“ Bet nešvankios piktžodžiautojų lūpos teištārė: „Mes neturime karaliaus, tik tai ciesorių.“ Taip pasirinkdama pagonių valdovų žydytą tautą atsitraukė nuo teokratijos. Jie atstūmė Dievą kaip savo karalių. „Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sūmųšis vis didėja, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: Aš nekaltas dėl šio Teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!“ Su baimė ir smerkdamas save Pilotas pažvelgė į Gelbėtoją. Didžiulėje jūroje pakeltų veidų tik Jėzaus veidas buvo ramus.

buvo iki pusės nuplaktintas, ant nugaros iš ilgų kirstinių žaizdų tekėjo kraujas. Veidas taip pat buvo kruvinas, išsekęs ir iškankintas; bet dar niekada jis neatrodė toks gražus kaip dabar. Išgelbėtojo

veidas Jo priešų akivaizdoje nebuvo subjaurotas. Kiekvienas bruožas išreiškė švelnumą, susitaikymą ir didžiausią užuojautą savo nuožmiems priešams. Jo laikysena neliudijo baimės ar silpnumo, tik stiprybę ir ištvermingą orumą. Greta Jo stovintis belaisvis buvo tikra priešingybė. Kiekvienas Barabo veido bruožas

Kai Pilotas pasiskelbė esąs nekaltas dėl Kristaus kraujo, Kajafas paniekinamai atkirto: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“ Šiuos siaubingus žodžius pasigavo kunigai ir tautos seniūnai, juos nežmonišku riaumojimu atkartojo minia. Visi susirinkusieji vienbalsiai atsakė: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“ Izraelitai pasirinko.

rodė jį esant užkietėjusiu nusikaltėliu. Tą kontrastą vos pažvelgęs pastebėjo kiekvienas. Kai kurie minioje pravirko. Žvelgiant į Jėzų jų širdis užliejo gailestis. Net kunigai ir vyresnieji įsitikino, kad Jis iš tiesų yra Tas, kas sakosi esąs.

Ne visi buvo užkietėję ir tarp Jėzų apsupusių kareivių; kai kurie nuoširdžiai žvelgė Jam į veidą, liudijanti, kad Jis nėra nei nusikaltėlis, nei pavojingas visuomenei. Kartkartėmis jie paniekinamai dėbteldavo į Barabą. Nereikėjo didelės įžvalgos, norint perprasti, kas tai per žmogus. Paskui jie vėl atsigrežėdavo į teisiamąjį. Jie žvelgė į dieviškąjį kankinį su neapsakomu gailesčiu. Tylus Jėzaus nuolankumas išpaudė ir jų protus reginį, kuris niekada neišblėso, kol jie

arba neišpažino Jo kaip Kristaus, arba atstūmė Jį patys nenulėmė savo likimo.

Pilotas negalėjo atsistebėti Išgelbėtojo kantrybe ir nuolankiu nesiskundimu. Jis neabejojo, kad išvydė šį Žmogų, tikrą priešingybę Barabui, žydai pajus Jam gailestį. Tačiau jis nė nenumanė, kaip fanatiškai kunigai nekenčia To, kuris, kaip pasaulio Šviesa, išryškino jų tamsą ir klaidas. Ir įvarę miniai beprotišką įtūžį, ir kunigai, vyresnieji bei prastuomenė vėl sustūgo: „Ant kryžiaus Jį!“ Pagaliau netekęs kantrybės matydamas jų nepagrįstą žiaurumą, Pilotas iš nevilties sušuko: „Jūs imkite ir patys nukryžiuokite! Aš nerandu Jame kaltės.“

Romėnų valdytojui, nors mačiusiam ne vieną žiaurią sceną, gėlė širdį dėl šio iškankinto Belaisvio, kuris pasmerktas ir išniekintas, kruvina kakta ir sučaižyta nugara, vis dar laikėsi kaip karalius soste. Bet kunigai šaukė: „Mes turime Įstatymą, ir pagal Įstatymą Jis turi mirtį, nes laikė save Dievo Sūnumi.“

Pilotas krūptelėjo. Nors ir tikėjo Dievą bei už žmogų pranašesnėmis būtybėmis, bet jis neturėjo teisingo supratimo apie Kristų ir Jo misiją. Mintis, jau kartą šmėkstelėjusi jo prote, dabar igijo aiškesnę pavidalą. Ar tik ne kokia nors dieviškoji būtybė stovi priešais jį, apgaubta purpuriniu patyčių apsiaustu ir vainikuota erškėčių vainiku?

Vėl nuėjęs į teismo salę, jis paklausė Jėzaus: „Iš kur Tu?“ Bet Jėzus neatsakė. Gelbėtojas jau buvo kalbėjęs Pilotui, paaiškinęs savo, kaip tiesos liudytojo, misiją. Pilotas nepaisė šviesos. Jis piktinaudžiavo savo aukštu teisejo postu, taikstydamas savo principus bei valdžią su minios įnoriais. Jėzus daugiau neturėjo ką jam pasakyti. Pasipiktinęs Jo tylėjimu, Pilotas išdidžiai pareiškė: „Tu nenori kalbėtis su manimi? Ar nežinai, kad turiu galią Tave paleisti ir turiu galią Tave nukryžiuoti?“ Jėzus atsakė: „Tu neturėtum Man jokios galios, jeigu tau nebūtų jos duota iš aukštybių. Todėl didesnė nuodėmė tam, kuris Mane tau įdavė.“

Taip gailestingasis Išgelbėtojas, pasiskendęs savo paties kančioje bei širdgėloje, kiek įmanoma teisinio Romos valdytojo, atidavusio Jį nukryžiuoti, poelgi. Kokia tai buvo scena, suteikta pasauliui visiems laikams! Kaip ji apšvietė charakterį To, kuris yra visos žemės Teisėjas!

„Didesnė nuodėmė tam, kuris Mane tau įdavė“, – pasakė Jėzus. Kristus turėjo galvoje Kajafą, kuris, kaip vyriausias kunigas, atstovavo visai žydų tautai. Žydai žinojo romėnų pareigūnų principus. Žinojo jie ir apie Kristų liudijančias pranašystes, Jo mokymą bei stebuklus. Žydų teisėjai turėjo neabejotinų įrodymų apie dieviškumą To, kurį jie pasmerkė mirčiai. Pagal savo žinojimą jie ir bus teisiami.

Kalčiausi ir atsakingiausi buvo tie, kurie užėmė tautoje aukščiausius postus ir turėjo saugoti švenčiausias tiesas, kurias dabar taip niekingai išdavė. Pilotas, Erodas ir romėnų kareiviai palyginti mažai težinojo apie Jėzų. Jie manė, kad smurtu prieš Jį įtikis kunigams bei vyresniesiems. Jie neturėjo šviesos, kurios taip gausiai gavo žydų tauta. Jeigu ši šviesa būtų buvusi suteikta kareiviams, jie nebūtų su Kristumi pasielgę taip žiauriai.

Pilotas vėl pažadėjo paleisti Gelbėtoją. „Bet žydai šaukė: ‘Jei šita paleidi, nebesi ciesoriaus draugas!’“ Taip šie veidmainiai dėjos besirūpiną dėl ciesoriaus valdžios. Žydai buvo nuožmiausi romėnų valdžios priešai. Jeigu tik būdavo nepavojinga tai daryti, jie kone tironiškai brukdavo savo nacionalinius bei religinius reikalavimus; tačiau imkdami kokių nors žiaurių tikslų, jie imdavo aukštinti ciesoriaus valdžią. Kad būtų nužudytas Kristus, jie buvo pasirengę išpažinti ištikimybę svetims valdžiai, kurios taip nekentė.

„Kiekvienas, kas skelbiasi karaliumi, yra ciesoriaus priešas“, – pridūrė jie. Tai buvo silpnoji Piloto vieta. Romėnų pareigūnai jį jau įtarinėjo, ir jis žinojo, jog toks pranešimas jį pražudytų. Jis suprato, kad jeigu sutrukdytų žydams įgyvendinti

savo planus, jų įniršis atsigręš prieš jį. Jie padarys viską, kad atkeršytų. Jis jau matė, kaip atkakliai jie siekė gyvybės To, kurio nekentė be jokios priežasties.

Pilotas atsisėdo į teisėjo kėslą ir vėl pristatė Jėzų žmonėms sakydamas: „Štai jūsų Karalius!“ Tie ėmė paklaikusiai šaukti: „Šalin, šalin! Ant kryžiaus Jį!“ Pilotas garsiai paklausė: „Nejaugi turite nukryžiuoti jūsų Karalių?“ Bet nešvankios piktžodžiautojų lūpos teistarė: „Mes neturime karaliaus, tiktai ciesorių.“

Taip pasirinkdama pagonių valdova žydų tauta atsitraukė nuo teokratijos. Jie atstūmė Dievą kaip savo karalių. Taigi neteko ir išvaduotojo. Jie neturėjo karaliaus, tik ciesorių. Į tai kunigai bei mokytojai vedė ir tautą. Už tai bei už visas siaubingas tolimesnes pasekmes jie buvo atsakingi patys. Būtent religiniai vadovai vedė tautą į nuodėmę ir pražūtį.

„Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o samyšis vis didėja, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: ‘Aš nekaltas dėl šio Teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!’“ Su baime ir smerkdamas save Pilotas pažvelgė į Gelbėtoją. Didžiulėje jūroje pakeltų veidų tik Jėzaus veidas buvo ramus. Atrodė, kad Jo galva supa švelnus švytėjimas. Pilotas savo širdyje nusprendė – Jis tikrai Dievas. Atsigręžęs į minią Pilotas paskelbė: „Aš nekaltas dėl Jo kraujo. Imkite Jį, nukryžiuokite. Bet atminkite, kunigai ir vyresnieji, aš skelbiu Jį teisiuoju. Tegul Tas, kurį Jis vadina savo Tėvu, už šios dienos darbą teisia ne mane, o jus.“ Paskui Jėzui jis pasakė: „Atleisk man, negalėjau Tavęs išgelbėti.“ Ir dar kartą paniekinęs Jėzų, jis atidavė Jį nukryžiuoti.

Pilotas troško išvaduoti Jėzų. Bet jis matė, jog negalės to padaryti išsaugodamas savo paties postą bei garbę. Užut praradęs pasaulietišką valdžią, jis nusprendė paaukoti nekaltojo gyvybę. Kaip daugelis, kad išvengtų netekčių ar kančių, aukoja principus! Sąžinė ir pareiga liepia daryti viena, bet savi interesai – ką kita. Galinga srovė nuneša

neteisinga linkme, ir tas, kuris eina į kompromisą su blogiu, panardinamas į juodžiausią kaltės tamsą.

Pilotas pasidavė minios reikalavimams. Užuoat surizikavęs prarasti savo postą, jis atidavė Jėzų nukryžiuoti. Tačiau nepaisant jo atsargumo, vėliau įvyko kaip tik tai, ko jis bijojo. Iš jo buvo atimti jo apdovanojimai, buvo nuverstas iš savo aukštų pareigų ir, pakirstas savigailos bei įžeisto išdidumo, netrukus po Kristaus nukryžiovimo Pilotas nusižudė. Taip ir visi, einantys į kompromisą su nuodėme, patirs tik sielvartą ir pražūtį. „Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį.“ (*Patarių 14, 12*)

Kai Pilotas pasiskelbė esąs nekaltas dėl Kristaus kraujo, Kajafas paniekinaimai atkirto: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“ Šiuos siaubingus žodžius pasigavo kunigai ir tautos seniūnai, juos nežmonišku riaumojimu atkartoto minia. Visi susirinkusieji vienbalsiai atsakė: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“

Izraelitai pasirinko. Parodę į Jėzų jie pasakė: „Ne šita, bet Barabą!“ Barabas,

plėšikas ir žmogžudys, buvo šėtono atstovas. Kristus atstovavo Dievui. Kristus buvo atstumtas; pasirinktas Barabas. Jie norėjo turėti Barabą. Šiuo pasirinkimu jie priėmė tą, kuris nuo pat pradžių buvo melagis ir žmogžudys. Velnias tapo jų vadu. Kaip tauta jie paklusią jo diktatui. Jie vykdysiantys jo darbus. Jie kentėsiantys jo valdžią. Tiems, kurie vietoj Kristaus pasirinko Barabą, ligi laikų pabaigos teks kęsti jo žiaurumą.

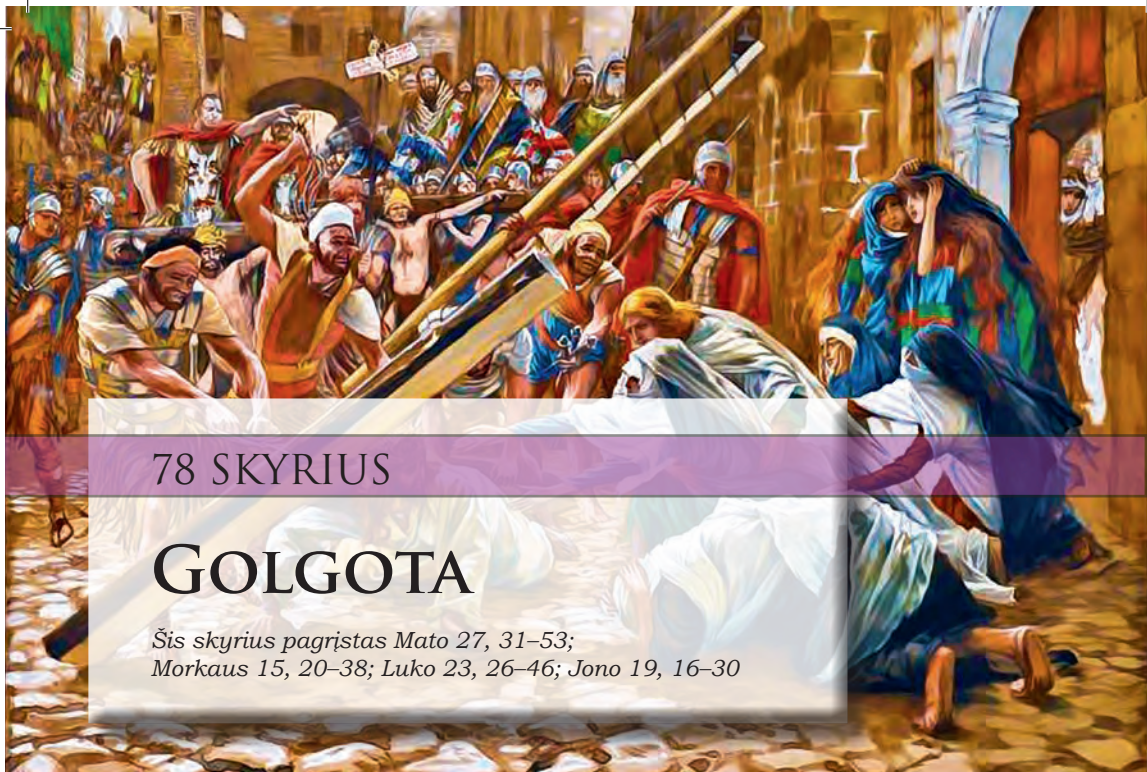
Žiūrėdami į iškankintą Dievo Avinėlį žydai šaukė: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“ Tie siaubingi žodžiai pasiekė Dievo sostą. Tas nuosprendis, paskelbtas sau patiems, buvo įrašytas danguje. Tas prašymas buvo išklaustas. Dievo Sūnaus kraujas krito ant jų vaikų ir vaikaičių kaip amžinas prakeikimas.

Su siaubu tai buvo suvokta, kai buvo sugriauta Jeruzalė. Siaubingai tai pasireiškė žydų tautos būsenoje, trukusioje tūkstantį aštuonis šimtus metų, – šaka buvo atkirsta nuo vynmedžio, nudžiūvusi, bevaisė šaka, kurią teliko paimti ir įmesti į ugnį. Visuose pasaulio kraštuose

per šimtus metų mirę, mirę savo nusi-kaltimais ir nuodėmėmis!

Siaubingai tas prašymas išsipildys didžiąją teismo dieną. Kai Kristus sugrįš į žemę, žmonės Jį pamatys jau nebe kaip belaisvį, apsuptą minios. Jie regės Jį kaip dangaus Karalių. Kristus ateis su savo šlove, savo Tėvo šlove ir šventų angelų šlove. Jį lydės dešimtys tūkstančių angelų, gražių ir pergalingų Dievo sūnų, kupinų malonės bei šlovės. Paskui Jis atsisės į šlovės sostą, ir priešais Jį susirinks visos tautos. Jį matys kiekvieno akys, ir tie, kurie Jį pervėrė. Vietoj erškėčių vainiko Jis nešios šlovės vainiką – vainiką vainike. Vietoj seno purpurinio karališko apsiausto Jis vilkės baltų balčiausius drabužius, „kaip jų išbalinti negalėtų joks skalbėjas žemėje“

(*Morkaus 9, 3*). Ant Jo drabužio ir strėnų bus užrašyta: „Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats.“ (*Apreiškimo 19, 16*) Ten bus ir tie, kurie iš Jo tyčiojosi ir Jį mušė. Kunigai ir tautos seniūnai vėl stebės sceną teismo salėje. Prieš juos atsiskleis kiekviena aplinkybė, tarsi užrašyta ugninėmis raidėmis. Tuomet tie, kurie prašė: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“, gaus atsakymą į savo maldavimą. Tuomet visas pasaulis žinos ir supras. Jie supras, prieš ką jie – vargšės, silpnos, ribotos būtybės – kovojo. Apimti neapsakomos kančios ir siaubo jie šauks kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės, nes atėjo didi jų rūstybės diena, ir kas galės ištvirti?!“ (*Apreiškimo 6, 16–17*)

78 SKYRIUS

GOLGOTA

Šis skyrius pagrįstas Mato 27, 31–53;
Morkaus 15, 20–38; Luko 23, 26–46; Jono 19, 16–30

„**A**tėję Į VIETĄ, kuri vadinasi ‘Kaukolė’, jie prikėlė ant kryžiaus Jėzų.“

„Norėdamas savo krauju pašventinti tautą“, Kristus „kentėjo už miesto vartų“ (Hebrajams 13, 12). Už nusižengimą Dievo Įstatymui Adomas ir Ieva buvo išvyti iš Edeno. Kristus, mūsų pakaitas, turėjo kentėti už Jeruzalės ribų. Jis mirė už vartų, kur būdavo teisiami mirtimi nusi kaltėliai ir žmogžudžiai. Kokie reikšmingi žodžiai: „Kristus mus atpirko iš Įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu“ (Galatams 3, 13)!

Iš teismo salės į Goltotą paskui Kristų sekė didžiulė minia. Žinia apie Jo pasmerkimą pasklido po visą Jeruzalę, todėl visų sluoksnių ir padėčių žmonės plūdo į nukryžiovimo vietą. Kunigai ir vyresnieji buvo pasižadėję neliesti Kristaus sekėjų, taigi mokiniai ir tikintieji iš miesto ir aplinkinių kraštų prisijungė prie paskui Išgelbėtoją sekusios minios.

Jėzui išėjus pro Piloto kiemo vartus, ant Jo sumuštų, kruvinių pečių uždėjo kryžių, kuris buvo paruoštas Barabui. Du Barabo bendrai turėjo būti nubausti mirtimi kartu su Jėzumi, taigi jiems taip pat buvo užkrauti kryžiai. Gelbėtojas buvo nusilpęs, nualintas kančios, ir ši našta Jam buvo per sunki. Nuo Velykų (Paschos) vakarieniės su savo mokiniais Jėzus neturėjo burnoje nė trupinio duonos, nė lašo vandens. Jis jau buvo ištveręs didžiulę kančią Getsemanės sode grumdamasis su šėtono pajėgomis. Jis jau buvo iškentęs išdavystę ir matęs, kaip Jį apleidę bėga mokiniai. Jį vedė pas Aną, paskui pas Kajafą, paskui pas Pilotą. Pilotas Jį nusiuntė pas Eroda, o tas grąžino atgal Pilotui. Įžeidimas po įžeidimo, patyčios po patyčių, dukart nuplaktintas – visą tą naktį lyg kaleidoskopas sukosi scenos, maksimaliai išbandančios žmogaus sielą. Kristus atsilaikė. Jis neištarė nė žodžio, išskyrus tai, kad šlovino Dievą. Visame

Nors kupinas kančios, nešdamas pasaulio nuodėmes, bet Jis nebuvo abejingas parodytai širdgėlai. Jėzus žvelgė į šias moteris su švelnia užuojauta. Jos nebuvo Jį itikėjusios; Jis žinojo, kad jos aprauda Jį ne kaip Dievo Siųstąjį, o iš žmogiško gailesčio. Vis dėlto Kristus nepaniekino jų užuojautos – priešingai, ji pažadino Jo širdyje dar didesnę užuojautą joms. „Jeruzalės dukros! – kreipėsi Jis. – Verkite ne Manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų!“ Mat Kristus jau regėjo būsimą Jeruzalės sugriovimą.

absurdiškame savo teismo farse Jis laikėsi tvirtai ir oriai. Tačiau kai po antrojo nuplakimo Jam buvo uždėtas kryžius, žmogiška prigimtis to ištverti nebegalėjo. Jis sukniubo po našta.

Minia, sekusi Išgelbėtoją, matė Jo silpnus, svirduliuojančius žingsnius, bet užuojautos neparodė. Jie tik tyčiojosi ir plūdo Jį dėl to, kad Jis neišstengė panešti sunkaus kryžiaus. Našta vėl buvo uždėta, bet Jis vėl parkrito. Persekiotojai matė, kad Jėzus toliau nešti kryžiaus negali. Jiems reikėjo rasti kažką, kas sutiktų panešėti šią žeminančią našta. Patys žydai to daryti negalėjo, nes būtų susitepę ir negalėję dalyvauti Velykų šventėje. Panešti kryžiaus nepasisiūlė ir niekas iš Jį sekusios minios.

Tuo metu pro šalį iš kaimo ėjo pašalinis žmogus, Simonas iš Kirėnės. Išgirdęs patyčias, minios blevyzgas ir paniekinamus sūksnius: „Pirmyn, žydų karaliau!“, jis apstulbęs sustojo. Kadangi jis parodė užuojautą, buvo suimtas ir kryžius užkrautas ant jo pečių.

Simonas buvo girdėjęs apie Jėzų. Jo sūnūs tikėjo Išgelbėtoją, bet jis pats nebuvo mokinys. Kryžiaus nešimas į Golgotą jam buvo palaiminimas, tad jis visada liko dėkingas už šią Apvaizdos dovaną. Jis galėjo savo valia prisiimti Kristaus kryžių ir net su džiaugsmu pakelti Jo svorį.

Minioje Nekaltąjį į žiauriai mirtį lydėjo nemažai moterų. Jų dėmesys buvo sutelktas į Jėzų. Kai kurios buvo mačiusios Jį ir anksčiau. Kai kurios nešė Jam

ligonius ir kenčiančius. Kai kurios pačios buvo išgydytos. Jos pasakojo viena kitai, ką patyrusios ir negalėjo atsistebėti minios neapykanta Tam, dėl kurio jų širdys tirpo ir plyšo pusiau. Nepaisant paklaikusių minios veiksmų ir piktu kunigų bei vyresniųjų žodžių, šios moterys rodė savo gailestį. Kiekvieną kartą Jėzui suklupus po kryžiumi, jos pratrūkdavo raudoti.

Tai buvo vienintelis dalykas, kuris atkreipė Kristaus dėmesį. Nors kupinas kančios, nešdamas pasaulio nuodėmes, bet Jis nebuvo abejingas parodytai širdgėlai. Jėzus žvelgė į šias moteris su švelnia užuojauta. Jos nebuvo Jį itikėjusios; Jis žinojo, kad jos aprauda Jį ne kaip Dievo Siųstąjį, o iš žmogiško gailesčio. Vis dėlto Kristus nepaniekino jų užuojautos – priešingai, ji pažadino Jo širdyje dar didesnę užuojautą joms. „Jeruzalės dukros! – kreipėsi Jis. – Verkite ne Manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų!“ Mat Kristus jau regėjo būsimą Jeruzalės sugriovimą. Daugelis tų, kurios dabar raudodo dėl Jo, tuo siaubingu metu žūsiančios kartu su savo vaikais.

Nuo Jeruzalės griūties Jėzaus mintys perėjo prie platesnio teismo. Neatgailaujančio miesto sunaikinimas Jam buvo galutinis pasaulio sunaikinimo simbolis. Jis pasakė: „Tada bus sakoma kalnams: ‘Griūkite ant mūsų!’ – ir kalvoms: ‘Pridenkite mus!’ Jeigu šitaip daro žaliai medžiui, tai kas gi laukia sausuo-lio?“ Žaliu medžiu Jėzus vadino save, nekaltą Atpirkėją. Dievas išliejo rūstybę dėl žmonių nuopuolio ant savo mylimo Sūnaus. Jėzus turėjo būti nukryžiuotas už žmonių nuodėmes. Tad kokia kančia turėjo tekti nusidėjėliui, kuris ir toliau darė nuodėmes? Visi neatgailaujantys ir netikintys turėjo ištverti žodžiais neišreiškiamą sielvartą bei kančią.

Minioje, lydėjusioje Išgelbėtoją į Golgotą, daug buvo tų, kurie džiugiais „Osana!“ ir palmių šakelių mojavimu pasitiko Jį, pergalingai įjojantį į Jeruzalę. Bet dažnas tų, tada šlovinęs Jėzų, nes taip darė

Kol kareiviai darė savo šiurpų darbą, Jėzus meldėsi už savo priešus: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“... Jo mintys perėjo nuo savo kančių prie persekiotojų nuodėmės bei siaubingo jų laukiančio atpildo.

visi, dabar springdamas šaukė: „Ant kryžiaus Jį!“ Kristui įėjus į Jeruzalę, mokinių viltys buvo pačios didžiausios. Jie spraudėsi arčiau Mokytojo, rodydami, kokia didelė garbė būti su Juo. Dabar, kai Jis buvo pažemintas, jie sekė pasakui Jį iš tolo. Jie buvo kupini sielvarto, slegiami nepateisintų vilčių. Pasitvirtino Jėzaus žodžiai: „Šią naktį jūs visi Manimi pasipiktinsite, nes parašyta: Išstiksiu piemenį, ir avių kaimenė išsisklaidys.“ (Mato 26, 31)

Atėjus į bausmės vietą, belaisviai buvo pririšti prie kankinimo įrankių. Abu plėšikai muistėsi rankose tų, kurie rišo juos prie kryžiaus; bet Jėzus nesipriešino. Jėzaus motina, prilaikoma mylimojo mokinio Jono, ėjo Sūnaus pėdomis iki Golgotos. Ji matė Jį alpstantį po kryžiaus našta ir troško prilaikyti Jo sužeistą galvą ir nušluostyti kaktą, kuri kitados buvo prisiglaudusi jai ant kelių. Tačiau šios liūdnos privilegijos jai nebuvo

suteikta. Kartu su mokiniais ji vis dar puoselėjo viltį, kad Jėzus parodys savo galią ir išsivaduos iš priešų. Vis dėlto jos širdis apmirdavo prisiminus žodžius, kuriais Jis išpranašavo kaip tik tai, kas dabar vyko. Ji užgniaužusi sielvartą stebėjo prie kryžiaus rišamus plėšikus. Nejaugi Tas, kuris dovanodavo mirusiems gyvybę, leisis nukryžiuojamas? Nejaugi taip žiauriai bus nužudytas pats Dievo Sūnus? Gal jai neverta tikėti, kad Jėzus buvo Mesijas? Juk ji turės stebėti Jo pažeminimą bei kančią net negalėdama Jam patarnauti! Ji matė, kaip Jo rankos ištiesiamos ant kryžiaus skersinio, kaip atnešamas plaktukas ir viny. Kai viny pervėrė švelnų kūną, sukrėsti mokiniai nunešė šalin nuo šio žiauraus reginio apalpusią Jėzaus motiną.

Išgelbėtojas nė žodžiu nesudejavo. Jo veidas liko ramus bei taikus, tik ant kaktos išsisunkė dideli prakaito lašai. Nebuvo gailestingos rankos, kuri būtų

nubraukusi Jam nuo veido mirties rasą, ir užuojautos bei nuolatinės ištikimybės žodžių, kurie būtų sustiprinę Jo žmogišką širdį. Kol kareiviai darė savo šiurpų darbą, Jėzus meldėsi už savo priešus: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“... Jo mintys perėjo nuo savo kančių prie persekiotojų nuodėmės bei siaubingo jų laukiančio atpildo. Jėzus neprakeikė kareivių, kurie su Juo elgėsi taip šiurkščiai. Nekerštavo kunigams ir valdytojams, žūtbūt siekusiems savo tikslo. Kristus užjautė juos dėl jų nežinojimo ir kaltės. Jis teprašė Dievą jiems atleisti, „nes jie nežino, ką darą“.

Jeigu jie būtų žinoję, jog kankina Tą, kuris atėjo išgelbėti iš amžinos pražūties nusidėjėlių, juos būtų apėmusi atgaila ir siaubas. Bet nežinojimas jų kaltės nesumažino; mat jiems buvo suteikta privilegija pažinti ir priimti Jėzų kaip savo Išgelbėtoją. Kai kurie iš jų dar supras savo nuodėmę, atgailaus ir atsivers. Kai kurie dėl savo širdies užkietėjimo nebegalės kreiptis į Kristų, kad Jis jiems atsilieptų. Vis dėlto Dievo užmojis artėjo prie išsipildymo. Jėzus pelnė teisę tapti žmonių užtarėju Tėvo akivaizdoje.

Kristaus malda už savo priešus apėmė visą pasaulį. Ji apėmė kiekvieną nusidėjėlį, kuris gyveno ar gyvens nuo pat pasaulio sukūrimo iki laikų pabaigos. Dėl Dievo Sūnaus nukryžiovimo kalti visi. Ir atleidimas pasiūlytas visiems. Kas nori, gali susitaikyti su Dievu ir turėti amžinąjį gyvenimą.

Kai Jėzus buvo prikalta prie kryžiaus, šį keli stiprūs vyrai pakėlė ir įnirtingai smeigė į tam paruoštą vietą. Dievo Sūnui tai sukėlė didžiulę kančią. Tuomet Pilotas hebrajų, graikų ir lotynų kalbomis užrašė: „Jėzus Nazaretis, žydų karalius“ ir pritvirtino šią lentelę Jėzui virš galvos. Šis užrašas žydus suerzino. Pilotas kieme jie šaukė: „Ant kryžiaus Jį!“ „Mes neturime karaliaus, tik tai ciesorių.“ (Jono 19, 15) Jie skelbė, jog kiekvienas, pripažinęs kitą karalių, yra išdavikas. Pilotas užrašė jų išreikštus jausmus.

Nebuvo paminėtas joks nusizengimas, išskyrus tai, kad Jėzus – žydų karalius. Šis užrašas galimai pripažino žydų sąjungą su romėnų valdžia. Jis skelbė, kad kiekvieną, kuris tvirtins esąs Izraelio karalius, jie pasmerks mirčiai. Kunigai apsigavo. Kai jie rezgė planus pražudyti Kristų, Kajafas paskelbė, jog tikslinga paaukoti vieną žmogų, kad būtų išgelbėta tauta. Dabar jų veidmainystė išryškėjo. Kad pražudytų Kristų, jie buvo pasirengę paaukoti net savo tautos egzistavimą.

Pamatę, ką padarė, kunigai paprašė Pilotą užrašyti kitaip: „Nerašyk: *Žydų karalius*“, bet: *Šitas skelbėsi: Aš esu žydų karalius*.“ Bet Pilotas pyko ant savęs dėl savo silpnumo ir iš visos širdies niekino pavydžius bei klastingus kunigus ir vyresniusius. Tad šaltai atkirto: „Ką parašiau, parašiau!“

Aukštesnė galia nei Pilotas ar žydai pasirūpino, kad tasai užrašas būtų prikalta Jėzui virš galvos. Per Dievo apvaizdą jis turėjo skatinti mąstyti ir tyrinėti Raštus. Vieta, kur buvo nukryžiuotas Kristus, buvo netoli miesto. Tuo metu į Jeruzalę buvo suplūdę tūkstančiai žmonių iš visų kraštų, ir užrašas, skelbiantis, kad Jėzus iš Nazareto yra Mesijas, neliko jų nepastebėtas. Tai buvo gyva tiesa, užrašyta Dievo vedžiojama ranka.

Kristaus kentėjimai ant kryžiaus išpildė pranašystę. Šimtus metų iki nukryžiovimo Išgelbėtojas išpranašavo, kaip su Juo bus pasielgta. Jis pasakė: „Šunys Mane apgula iš visų pusių, nedorėlių gauja Mane apspinta; jie žeidžia Man rankas ir kojas; galiu suskaičiuoti visus savo kaulus. Mano priešai spokso į Mane ir džiaugiasi, dalijasi tarpusavyje Mano drabužius ir meta kauliukus dėl Mano apdaro.“ (Psalms 22, 17–19) Pranašystė apie Nukryžiuotojo drabužius buvo įgyvendinta netrukdam nei Jo draugams, nei priešams. Jo apdaras atiteko Jį ant kryžiaus prikalsiems kareiviams. Kristus girdėjo tų vyrų kalbas dalijantis Jo drabužius. Jo tunika buvo nuausta be

siūliu, ir jie pasakė: „Neplėšykime jos, bet verčiau meskime burtą, kam ji teks.“

Kitoje pranašystėje Gelbėtojas skelbė: „Užgaulės drasko širdį, ir Aš nevilties pagautas; laukiau užuojautos, bet jos nėra, ieškau paguodos, bet nerandu, kas paguostų. Man į maistą jie deda nuodų, troškuliui numalšinti Man jie duoda acto.“ (*Psalms 69, 21–22*) Tiems, kurie būdavo marinami ant kryžiaus, duodavo svaiginančio gėrimo skausmui numalšinti. Toks buvo pasiūlytas ir Jėzui; bet vos paragavęs, Jis jo atsisakė. Jis nenorėjo nieko, kas aptemdytų protą. Jėzaus tikėjimas turėjo tvirtai remtis į Dievą. Tai buvo Jo vienintelė stiprybė. Nuslopinus savo pojūčius, privalumų būtų igijęs šėtonas.

Jėzui kabant ant kryžiaus, Jo priešai išliejo ant Jo pyktį. Kunigai, valdytojai ir Rašto aiškintojai kartu su minia tyčiojosi iš mirštančio Gelbėtojo. Jėzaus krikšto ir atsimainymo metu buvo girdėti Dievo balsas, skelbiantis Kristų Jo Sūnumi. Prieš pat Kristaus išdavimą Tėvas taip pat kalbėjo, paliudydamas Jo dieviškumą. Bet dabar balsas iš dangaus tylėjo. Niekas Kristaus nebeužtarė. Nedorėlių smurtą ir patyčias Jis kentė vienas.

„Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!“ – šaukė jie. „Tegul pats išsigelbi, jei Jis – Dievo išrinktasis Mesijas!“ Gundymų dykumoje metu šėtonas irgi kalbėjo: „Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.“ „Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn“ nuo šventyklos šelmens (*Mato 4, 3. 6*). Šėtonas su savo angelais, igavusiais žmogišką pavidalą, buvo ir prie kryžiaus. Didžiausias priešas ir jo pakalikai bendradarbiavo su kunigais ir vyresniaisiais. Žmonių mokytojai kurstė tamsuolių minią pasmerkti Tą, kurio daugelis iš jų net nebuvo matę, kol jų nepaskatino liudyti prieš Jį. Kunigus, vyresniusius, fariziejus ir užkietėjusią prastuomenę apjungė šėtoniškas įkarštis. Aukštieji kunigai susivienijo su velniu ir jo angelais. Jie vykdė jo darbą.

Jėzus, kentėdamas ir merdėdamas, girdėjo kiekvieną kunigų žodį: „Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Mesijas, Izraelio karalius, tegu dabar nužengia nuo kryžiaus, kad pamatytume ir įtikėtume.“ Kristus galėjo nužengti nuo kryžiaus. Tačiau kaip tik dėl to, kad Jis nesi-gelbėjo, nusidėjėlis turi viltį, jog Dievas jam atleis ir suteiks malonę.

Tyčiodamiesi iš Gelbėtojo, žmonės, kurie tarėsi esą pranašysčių aiškintojai, kartojo būtent tuos žodžius, kuriuos Ikvėpimas išpranašavo juos šioje situacijoje ištarsiant. Per savo aklumą jie nesuprato, jog pildo pranašystę. Tie, kurie pašaipiai kalbėjo: „Jis pasitikėjo Dievu, tad teišvaduoja Jį dabar, jeigu Juo rūpinasi, nes Jis yra sakęs: ‘Aš Dievo Sūnus’“, nė nenumanė, kad šis liudijimas skambės per amžius. Nors ištarti su pašaipta, šie žodžiai paskatino žmones gilintis į Šventąjį Raštą kaip niekada anksčiau. Išmintingieji klausėsi, tyrinėjo, apsvarstė ir meldėsi. Buvo tokių, kurie nenurimo, kol palyginę vieną Rašto vietą su kita neižvelgė Kristaus misijos prasmės. Dar niekada nebuvo taip plačiai sužinota apie Jėzų, kaip tada, kai Jis kabojo ant kryžiaus. Į širdis daugelio, regėjusių nukryžiuojimą ir girdėjusių Kristaus žodžius, sklido tiesos šviesa.

Vienas paguodos spindulys pasiekė ir ant kryžiaus kenciantį Jėzų. Tai buvo atgailaujančio plėšiko malda. Abu su Jėzumi nukryžiuoti piktadariai iš pradžių plūdo Jį. Vienas dėl savo kančių tapo dar įžulesnis. Bet jo bendras elgėsi ne taip. Tas žmogus nebuvo užkietėjęs nusikaltėlis; dėl blogų draugijų jis buvo išklydęs iš kelio, bet ne toks kaltas, kaip daugelis, stovėjusių prie kryžiaus ir plūdusių Gelbėtoją. Jis buvo matęs ir girdėjęs Jėzų; Viešpaties mokymas jį įtikino, bet kunigai ir Rašto aiškintojai jį atitraukė nuo Gelbėtojo. Kad numaldytų sąžinės balsą, jis vis giliau grimzdo į nuodėmę, kol buvo suimtas, tardomas kaip nusikaltėlis ir pasmerktas mirti ant kryžiaus. Ir teismo salėje, ir kelyje į Golgotą jis buvo šalia

Jėzaus. Jis girdėjo Pilotą paskelbiant: „Nerandu Jame jokios kaltės.“ (Jono 19, 4) Pastebėjo Jo dievišką laikyseną, Jo gailingumą ir atlidumą savo kankintojams. Nuo kryžiaus jis stebėjo, kaip daugelis didžiųjų religijos veikėjų su panieka laidė liežuvius ir pajuokė Viešpatį Jėzų. Matė linksnčias galvas. Girdėjo savo nusikaltimo bendrininko priekaištingas kalbas: „Argi Tu ne Mesijas? Išgelbėk save ir mus!“ Tarp praeivių jis girdėjo daugelį ginant Jėzų. Girdėjo juos atkartojant Jo žodžius ir pasakojant apie Jo darbus. Jį vėl apėmė ištikinimas, jog šis Žmogus – Kristus. Atsigręžęs į savo draugą nusikaltėlį jis sušuko: „Ir Dievo tu nebijai, kentėdamas tą pačią bausmę!“ Mirštantiems plėšikams nebereikėjo bijoti žmonių. Bet vieną iš jų apėmė ištikinimas, kad dar reikia bijoti Dievo ir drebėti dėl savo ateities. Dabar pilna nuodėmių jo gyvenimo istorija jauėjo į pabaigą. „Juk mudu teisingai gavome, ko mūsų darbai verti, o šitas nieko blogo nėra padaręs“, – sudevavo jis.

Daugiau nebebuvo jokių klausimų, abejonių ar priekaištų. Nuteistas už nusikaltimą, plėšikas nebeturėjo vilties; bet dabar jį apėmė keisti jausmai, lengvos mintys. Jis prisiminė viską, ką buvo girdėjęs apie Jėzų, kaip Jis gydė ligonius ir atleisdavo nuodėmes. Jis buvo girdėjęs žodžius tų, kurie tikėjo Jėzų ir raudodami sekė paskui Jį. Jis matė ir perskaitė užrašą virš Išgelbėtojo galvos. Jis girdėjo jį kartojant praeivius – vieni tai darė sielvarto iškreiptomis virpančiomis lūpomis, kiti su panieka ir patyčiomis. Šventoji Dvasia apšvietė jo protą ir po truputį faktų grandinė susijungė. Jėzuje – sumuštame, išniekintame, kabančiame ant kryžiaus, jis išvydo Dievo Avinėlį, kuris naikina pasaulio nuodėmę. Viltis sumišo su širdgėla jo balse, kai jo bejėgė miršanti siela puolė prie mirštančio Išgelbėtojo. „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!“ – sušuko jis.

Atsakymas atėjo greitai. Pasigirdo švelnūs, melodingi žodžiai, kupini meilės,

Viltis sumišo su širdgėla jo balse, kai jo bejėgė miršanti siela puolė prie mirštančio Išgelbėtojo. „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!“ – sušuko jis. Atsakymas atėjo greitai. Pasigirdo švelnūs, melodingi žodžiai, kupini meilės, užuojautos ir stiprybės: „Iš tiesų sakau tau šiandien, su Manimi būsi rojuje.“

užuojautos ir stiprybės: „Iš tiesų sakau tau šiandien, su Manimi būsi rojuje.“

Per ilgas agonijos valandas Jėzus girdėjo visas patyčias ir plūdimąsi. Jam kabant ant kryžiaus, keiksmas ir pašaipos vis dar liejosi. Kaip Jis laukė, kad taip pat uoliai savo tikėjimą išpažintų Jo mokiniai! Bet girdėjo tik liūdnei kalbant: „O mes tikėjomės, kad Jis atpirksiąs Izraelį.“ Koks malonus tokiomis aplinkybėmis Gelbėtoju buvo mirštančio plėšiko tikėjimo ir meilės išpažinimas! Tuo metu, kai žydų vyresnieji Jo išsižadėjo ir net mokiniai suabejojo Jo dieviškumu, vargšas plėšikas, stovėdamas prie amžinybės slenkščio, pavadino Jėzų Viešpačiu. Daugelis buvo pasirengę pavadinti Jį Viešpačiu, kai Jis darė

stebuklus ir kai prisikėlė iš numirusių; tačiau kai Jis merdėjo ant kryžiaus, Jo nepripažino niekas, išskyrus atgailaujantį plėšiką, kuris buvo išgelbėtas vienuoliką valandą.

Stovėjusieji šalia išgirdo plėšiko kreipimąsi į Viešpatį Jėzų. Atgailaujančiojo intonacijos atkreipė jų dėmesį. Tie, kurie kryžiaus papėdėje kivirčijosi dėl Kristaus drabužio ir metė dėl jo burtus, staiga sukluso. Jų pikti balsai nuščiuvo. Užgniaužę kvapą jie pažvelgė į Kristų ir laukė atsakymo iš Jo mirštančių lūpų.

Jam tariant pažado žodžius, atrodė, kad tamsų debesį, kuris gaubė kryžių, perskrodė skaiti ir gyva šviesa. Atgailaujantį plėšiką Dievas priėmė ir dovanojo visišką ramybę. Pažemintas Kristus buvo pašlovintas. Tas, kuris visų akyse atrodė nugalėtas, buvo Nugalėtojas. Jis buvo pripažintas kaip nuodėmių Nešėjas. Žmonės galėjo panaudoti jėgą prieš Jo žmogišką kūną. Jie galėjo perverti šventus smilkinius erškėčių dygliais. Galėjo nuplėšti nuo Jo drabužių ir gincytis, kaip jį pasidalyti. Tačiau jie negalėjo atimti iš Jo galios atleisti nuodėmės. Mirdamas Jis liudijo savo dieviškumą ir Tėvo šlovę. Jo ausys neapkurto, kad negirdėtų, o rankos nesutrumpėjo, kad negalėtų išgelbėti. Jis tebeturėjo

karališką teisę gelbėti visus, kurie per Jį ateina pas Dievą.

„Sakau tau šiandien, su Manimi būsi rojuje.“ Kristus nepažadėjo, kad plėšikas bus su Juo rojuje jau tą pačią dieną. Jis pats tą dieną į rojų nenuėjo. Jis ilsėjosi kape, o prisikėlimo rytą pasakė: „Aš dar neįžengiau pas Tėvą.“ (Jono 20, 17) Tačiau pažadas buvo duotas nukryžiuotam, tariamo pralaimėjimo ir tamsos dieną. Jau šiandien, merdėdamas ant kryžiaus kaip piktadarys, Kristus užtikrino vargšą nusidėjėlių būsiant su Juo rojuje.

Su Jėzumi nukryžiuo du piktadarius – „vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje“. Tai buvo padaryta kunigų ir vyresniųjų nurodymu. Kristaus padėtis tarp dviejų plėšikų turėjo rodyti, kad Jis – didžiausias nusikaltėlis iš jų trijų. Taip išsipildė Rašto vieta: Jis „buvo priskirtas nusidėjėliams“ (Izaijo 53, 12). Bet visos savo poelgio prasmės kunigai neižvelgė. Kaip Jėzus, nukryžiuotas su plėšikais, buvo jų *viduryje*, taip ir Jo kryžius stovėjo nuodėmėse skendinčio pasaulio viduryje. O atgailaujančiam plėšikui ištarti atleidimo žodžiai ižiebė šviesą, kuri pasieks tolimiausius žemės užkampius.

Nustebę angelai stebėjo begalinę meilę To, kuris kęsdamas neapsakomas proto

ir kūno kančias, galvojo tik apie kitus ir drąsino atgailaujančią širdį tikėti. Nors pažemintas, Jis kaip pranašas kreipėsi į Jeruzalės dukteris; kaip kunigas ir užtarėjas Jis prašė Tėvą atleisti Jo žudikams; kaip mylintis Gelbėtojas Jis atleido atgailaujančiam plėšikui nuodėmes.

Jėzaus akys klaidžiojo po aplink susirinkusią minią, ir viena figūra atkreipė Jo dėmesį. Kryžiaus papėdėje stovėjo Jo motina, prilaikoma mokinio Jono. Ji negalėjo atsitraukti nuo Sūnaus, ir Jonas, žinodamas, jog artinasi galas, vėl atvedė ją prie kryžiaus. Savo mirties valandą Kristus prisiminė savo motiną. Pažvelgęs į jos sielvarto iškankintą veidą, paskui į Joną, Jis jai pasakė: „Moterie, štai tavo sūnus!“ Paskui Jonui: „Štai tavo motina!“ Jonas suprato Kristaus mintį ir priėmė tai, kas jam buvo patikėta. Jis iškart parsivedė Mariją į savo namus ir nuo tos valandos ją švelniai globojo. Koks gailestingas ir mylintis Gelbėtojas! Visose savo fizinėse kančiose ir sielvarte Jis pasirūpino ir savo motina! Jis neturėjo pinigų, kad ją aprūpintų, bet buvo mylimas Jono, tad patikėjo savo motiną jam kaip brangų palikimą. Taip Jis suteikė jai tai, ko jai labiausiai reikėjo, – švelnią užuojautą to, kuris mylėjo ją, nes ji mylėjo Jėzų. Ir priimdamas ją kaip šventą patikėtinę, Jonas priėmė didžiulį palaiminimą. Ji nuolatos jam priminė mylimą Mokytoją.

Tobulas Kristaus kaip Sūnaus meilės pavyzdys nenublankdamas spindi per amžius. Beveik trisdešimt metų Jėzus savo kasdieniu triūsu padėjo nešti namų ūkio ruošos našta. Ir dabar net priešmirtinėje agonijoje Jis neužmiršo pasirūpinti savo sielvartaujančia, našle likusia motina. Ta pati dvasia atsispindės kiekviename Viešpaties mokinyje. Tiems, kurie seka Kristumi, jų religijos dalis bus gerbti savo tėvus ir jais pasirūpinti. Širdis, kurioje puoselėjama Dievo meilė, niekada neatsisakys pasirūpinti savo tėvu ir motina bei švelniai juos pagloboti.

Ir štai šlovės Viešpats miršta, kaip išpirka už žmoniją. Atiduodamas savo brangią gyvybę, Kristus nejautė pergalingo džiaugsmo. Viskas skendėjo slepiančioje tamsoje. Bet Jį slėgė ne mirties baimė. Ne skausmai ir kryžiaus gėda kėlė Jam neapsakomą kančią. Kristus buvo kankinių kunigaikštis; tačiau Jo kančia kilo iš nuodėmės blogio suvokimo, iš žinojimo, kad koketuodamas su blogiu žmogus apako jo piktybei. Kristus matė, kaip stipriai nuodėmė išisaknijusi žmogaus širdyje ir kaip retas kuris nori atsikratyti jos valdžios. Jis žinojo, kad be Dievo pagalbos žmonija žus, – maža to, matė daugelį žūstančius, nors pagalba čia pat.

Ant Kristaus, kaip mūsų pakaito ir garanto, buvo užkrautos visų mūsų nedorybės. Jis buvo laikomas nusidėjėliu, kad galėtų atpirkti mus iš Įstatymo pasmerkimo. Jo širdį slėgė visų Adomo palikuonių kaltės. Dievo rūstybė dėl nuodėmės, didžiulis Jo nepasitenkinimas nedorybe pripildė Jo Sūnaus sielą siaubo. Visą savo gyvenimą Kristus skelbė nupuolusiam pasauliui gerąją naujieną apie savo Tėvo gailestingumą ir atlaidžią meilę. Didžiausių nusidėjėlių išgelbėjimas buvo pagrindinė Jo pamokslų tema. Bet dabar slegiamas neapsakomos kaltės, Jis nebegalėjo matyti sutaikančio Tėvo veido. Užjaučiančio dieviškojo žvilgsnio atsiitraukimas nuo Išgelbėtojo šią didžiausią sielvarto valandą pervėrė Jo širdį gėla, kurios žmogus niekada iki galo nesupras. Ši kančia buvo tokia didžiulė, kad fizinių skausmų Jis bemaž nejuto.

Šėtonas savo nuožmėmis pagundomis spaudė Jėzaus širdį. Išgelbėtojas toliau kapo vartų nematė. Viltis neliudijo Jam, kad Jis išeis iš kapo kaip nugalėtojas ir Tėvas priims Jo auką. Jis bijojo, kad nuodėmė taip žeidžia Dievą, jog Judviejų išsiskyrimas amžinas. Kristus jautė širdgėla, kurią patirs nusidėjėlis, kai gailestingumas nebeužtars kaltųjų. Būtent nuodėmės, kuri užtraukė ant Jo kaip ant žmogaus pakaito Tėvo rūstybę,

išgyvenimas taip apkartino Jam šią taure ir draskė Dievo Sūnaus širdį.

Angelai apstulbę stebėjo beviltišką Išgelbėtojo agoniją. Dangaus kareivijos pridengė veidus, kad nematytų to šiurpaus reginio. Negyvoji gamta užjautė savo sužalotą ir mirštantį Kūrėją. Saulė atsisakė žvelgti į šią siaubingą sceną. Vidudienį skaisčiais spinduliais apšviatusi žemė, ji staiga aptemo. Kryžių apgaubė visiška tamsa kaip laidotuvių drobulė. „Visą kraštą apgaubė tamsa, ir buvo tamsu iki devintos valandos.“ Tai nebuvo nei saulės užtemimas, nei kažkoks kitas natūralus gamtos reiškinys, o toji tamsa buvo tokia juoda, kaip vidurnaktis be mėnulio ir žvaigždžių. Ši stebuklingą paliudijimą siuntė Dievas, kad taptų tvirtas vėlesnių kartų tikėjimas.

Toje tirštoje tamsoje Dievo buvimas buvo paslėptas. Tamsa tapo Jo padangte, slepiančia Jo šlovę nuo žmonių akių. Dievas ir Jo angelai stovėjo prie kryžiaus. Tėvas buvo su Sūnumi. Tačiau Jo Artumas nebuvo apreikštas. Jeigu Jo šlovė būtų tykstelėjusi pro debesį, būtų sunaikintas kiekvienas, stebėjęs nukryžiovimą. Be to, tą siaubingą valandą Kristaus neturėjo guosti Tėvo Artumas. Jis „vienas traiskė vynuoges spaudykloje“, nė vieno iš žmonių nebuvo su Juo.

Aklina tamsa Dievas pridengė ir paskutiniają žmogišką savo Sūnaus agoniją. Visi, kurie matė Kristaus kančias, išitinkino Jo dieviškumą. Tas veidas, į kurį žvelgė žmonija, niekada nebuvo užmirštas. Kaip Kaino veidas atspindėjo jo, žudiko, kalnę, taip Kristaus veidas liudijo nekaltumą, ramybę, geranoriškumą – Dievo atvaizdą. Tačiau Jo kaltintojai nepaisė ženklų iš dangaus. Ilgas agonijos valandas Kristų stebėjo šaipūnų minia. Dabar Jį gailestingai pridengė Dievo skraistė.

Golgota, regis, apgobė kapo tyla. ApLink kryžių susirinkusią minią apėmė neapsakomas siaubas. Užgauliojimai ir patyčios staiga liovėsi, daugiau neištarus

nė pusės žodžio. Vyrai, moterys ir vaikai krito pasliki ant žemės. Iš debesies kartkartėmis tyksteldavo žaibas, apšviestas kryžių ir nukryžiuotą Atpirkėją. Kunigai, vyresnieji, Rašto aiškintojai, budeliai ir minia – visi pagalvojo, kad išmušė jų teismo valanda. Po kurio laiko vieni ėmė kuždėtis, kad Jėzus tuoj nužengs nuo kryžiaus, kiti puolė bėgti atgal į miestą, mušdamiesi į krūtinę ir šaukdami iš siaubo.

Devintą valandą tamsa atsitraukė nuo žmonių, bet vis dar gaubė Išgelbėtoją. Ji simbolizavo Jo širdį slegiančią kančią ir siaubą. Niekieno žvilgsnis negalėjo perskroستی kryžių gaubiančią tamsą, ir niekas negalėjo prasiskverbti pro dar juodesnę tamsą, kuri supo kenčiančią Kristaus sielą. Pikti žaibai atrodė nukreipti į Jį, kabantį ant kryžiaus. Paskui Jėzus sušuko: „Eloji, Eloji, lema sabachtani? Tai reiškia: *Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Mane apleidai?*“ Kai Gelbėtoją apgaubė išorinė tamsa, daugelis sušuko: „Tai Dangus Jam keršija! Dievo rūstybė išsiliejo ant Jo, nes Jis tvirtino esąs Dievo Sūnus.“ Daugelis Jį tikėjusiųjų išgirdo Jo beviltišką šauksmą. Viltis juos apleido. Jei pats Dievas paliko Jėzų, ko galėjo tikėtis Jo sekėjai?

Kai tamsa pakilo nuo prislėgtos Kristaus dvasios, atsinaujino fiziniai skausmai, ir Jis tarė: „Trokštu...“ Vieną romėnų kareivį apėmė gailestis žvelgiant į suskeldėjusias lūpas. Jis pakėlė ant yzopo vytelės kempinę, pamirkytą acte, ir prinešė prie Jėzaus lūpų. Bet kunigai vis dar tyčiojosi iš Jo kančios. Kai žemė apgaubė tamsa, jie nustėro, o atsitokėję pabūgo, kad Jėzus pabėgs. Jie nesuprato Jo žodžių „Eloji, Eloji, lema sabachtani?“ Su panieka ir patyčia aiškino: „Matai, Jis šaukiasi Elijo.“ Jie neišnaudojo paskutinės galimybės palengvinti Jo kančias. „Palaukite, pažiūrėsime, ar ateis Elisas Jo nuimti“, – kalbėjo jie.

Niekada nenusidėjęs Dievo Sūnus kabėjo ant kryžiaus, Jo kūnas buvo sučaižytas rimbais; tos rankos, kurios taip

Jo mokiniai iš tolo stebėjo siaubingą Golgotos reginį.

dažnai tiesėsi laiminti, buvo prikalto prie skersinio; tos kojos, kurios nepailsdamos tarnavo meilei, buvo prikalto prie medžio; karališką galvą buvo pervėręs erškėčių vainikas; Jo virpančios lūpos persikreipė kančios šūksniui. Ir viskas, ką Jis ištverė, – kraujo lašai, ritęsi nuo Jo galvos, rankų bei kojų, skausmai, varstę Jo kūną, ir neapsakomas sielvartas, užpildęs sielą, kai Tėvas paslėpė savo veidą, – kiekvienam žmonių vaikui liudijo: tai už tave Dievo Sūnus sutiko nešti šią kalčių naštą; dėl tavęs Jis sugriovė mirties valdžią ir atvėrė rojaus vartus. Tas, kuris sutramdė išsiaištinėjusias bangas ir vaikščiojo jų putotomis keteromis, prieš kuri drebėjo demonai ir nuo kurio bėgo ligos, kuris atverdavo akis akliesiems ir prikeldavo mirusiuosius, atidavė save ant kryžiaus kaip auką – meilės auką tau. Jis, nuodėmių Nešėjas, ištverė dieviškojo teisingumo rūstybę ir dėl tavęs tapo nuodėmės išikūnijimu.

Žmonės nuščiuvę stebėjo siaubingosios scenos baigtį. Sušvito saulė, bet kryžių vis dar gaubė tamsa. Kunigai ir vyresnieji pažvelgė Jeruzalės link; ir štai tamsus debesis nusileido virš miesto bei Judėjos lygumų. Teismo Saulė, pasaulio Šviesa atitraukė savo spindulius nuo kitados malonėmis apdovanotosios Jeruzalės. Į pasmerk tą miestą nukrypo nuožmūs Dievo rūstybės žaibai.

Staiga tamsa atsitraukė ir nuo kryžiaus. Aiškiu it trimitas balsu, kuris, regis, pervėrė kūriniją, Jėzus sušuko: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ Šviesa apsupo kryžių, ir Gelbėtojo veidas suspindo šlove kaip saulė. Paskui Jis nulenė galvą ant krūtinės ir mirė.

Siaubingoje tamsoje, tariamai apleistas Dievo, Kristus išgėrė paskutiniuosius žmogiškojo sielvarto taurės lašus. Tomis baisingomis valandomis Jis pasitikėjo anksčiau gautais Tėvo meilės įrodymais. Jis žinojo savo Tėvo charakterį, suprato Jo teisingumą, gailestingumą ir didžią

Kai iš Kristaus lūpų išsiveržė garsus šūksnis „Atlikta!“, kunigai tarnavo šventykloje. Buvo vakarinio aukojimo valanda. Turėjo būti paaukotas Kristų simbolizuojantis avinėlis. Bet štai... uždanga plyšo pusiau. Švenčiausioji žemiškos šventyklos vieta nebebuvo šventa. Po to stipriai sudrebėjo žemė. Žmonės sugriuvo krūvomis. Kilo iš-gąstis ir sumaištis. Kunigas ruošėsi nužudyti auką, bet peilis iškrito iš drebančios rankos, o avinėlis pabėgo. Dievo Sūnaus mirtyje simbolis susitiko su tikrove. Didžioji auka buvo paaukota. Kelias į šventų švenčiausiąją atvertas. Naujas ir gyvas kelias parengtas visiems.

meilę. Jis pasitikėjo Tuo, kuriam visada su džiaugsmu pakludavo. Ir kai nuolankiai pavedė save Dievui, jausmas, kad prarado Tėvo malonę, pranyko. Kristus nugulėjo savo tikėjimu.

Dar niekada žemė nebuvo mačiusi tokio vaizdo. Minia stovėjo sustingusi ir užgniaužusi kvapą spoksojo į Gelbėtoją. Tamsa vėl apgaubė žemę ir pasigirdo kažkas panašaus į griaustinį. Paskui įnirtingai sudrebėjo žemė. Žmonės sugriuvo krūvomis. Kilo siaubinga sumaištis. Aplinkiniai kalnai bei uolos sutrukinėjo ir nuriedėjo į lygumas. Kapų rūšiai atsivėrė ir mirusieji išėjo iš jų. Atrodė, jog visa kūrinių virs dulkėmis. Kunigai, vyresnieji, kareiviai, budeliai ir prastuomenė iš siaubo netekę žado pasliki gulėjo ant žemės.

Kai iš Kristaus lūpų išsiveržė garsus šūksnis „Atlikta!“, kunigai tarnavo šventykloje. Buvo vakarinio aukojimo valanda. Turėjo būti paaukotas Kristų simbolizuojantis avinėlis. Vilkėdamas savo reikšmingą ir gražų apdarą, kunigas stovėjo iškėlęs peilį kaip kitados Abraomas, kai rengėsi paaukoti savo sūnų. Žmonės itin susidomėję stebėjo. Bet štai sudrebėjo žemė, nes prisiartinio pats Viešpats. Neregima ranka triukšmingai perplėšė šventyklos uždangą nuo viršaus iki apačios, atverdama miniai vietą, kurią anksčiau pripildydavo Dievo Artumas. Šioje vietoje gyveno Dievo šlovė. Čia Dievas apreiškėdavo savo šlovę virš malonės sosto. Niekas, išskyrus vyriausiąjį kunigą, nepakeldavo

uždangos, skiriančios šią dalį nuo likusios šventyklos. Jis įeidavo kartą per metus atnašauti permaldavimo aukos už žmonių nuodėmes. Bet štai ši uždanga plyšo pusiau. Švenčiausioji žemiškosios šventyklos vieta nebebuvo šventa.

Kilo išgąstis ir sumaištis. Kunigas ruošėsi nužudyti auką, bet peilis iškrito iš drebančios rankos, o avinėlis pabėgo. Dievo Sūnaus mirtyje simbolis susitiko su tikrove. Didžioji auka buvo paaukota. Kelias į šventų švenčiausiąją atvertas. Naujas ir gyvas kelias parengtas

visiems. Nuodėmingai, liūdinčiai žmonijai nebereikėjo laukti, kol ateis vyriausiasis kunigas. Nuo tol Išgelbėtojas jai tarnavo kaip Kunigas bei Užtarėjas danguje. Tarsi gyvas balsas būtų prabilęs garbintojams: nuo šiol nebereikės jokių aukų ir atnašų už nuodėmes. Dievo Sūnus atėjo pagal savo Žodį: „Štai ateinu, kaip knygos ritynyje apie Mane parašyta, vykdyti Tavo, o Dieve, valios!“ „Savuoju krauju“ Jis „vieną kartą visiems laikams įžengė į šventovę ir įvykdė amžinąjį atpirkimą“ (*Hebrajams 10, 7; 9, 12*).

79 SKYRIUS

„ATLIKTA“

KRISTUS NEATIDAVĖ gyvybės, kol neatliko darbo, kuriam buvo siųstas, tad su paskutiniu atodūsiu Jis sušuko: „Atlikta!“ (*Jono 19, 30*) Mūšis buvo laimėtas. „Jo dešinė ir šventumo petys“ laimėjo Jam pergalę. Kaip Užkariautojas Jis iškėlė savo vėliavą amžinosiose aukštybėse. Argi nesidžiaugė angelai? Visas dangus triumfavo Gelbėtojiui nugalėjus. Šėtonas buvo sutriuškintas ir žinojo, kad jo karalystė žlugo.

Angelams ir nenusidėjusiems pasauliams šūksnis „Atlikta!“ buvo labai reikšmingas. Didysis atpirkimo darbas buvo atliktas ne tik dėl mūsų, bet ir dėl jų. Jie kartu su mumis dalijasi Kristaus pergalės vaisiais.

Tik po Kristaus mirties angelams ir nepuolusiems pasauliams aiškiai atskleidė šėtono būdas. Didysis atsimetėlis buvo taip apsidangstęs melu, kad net šventosios būtybės nesuprato jo principų. Jos aiškiai neišvengė jo maišto prigimties.

Prieš Dievą sukilo nepaprastai galinga ir šlovinga būtybė. Apie Liuciferį Viešpats

sako: „Tu buvai tobulumo antspaudas, kupinas išminties ir tobulo grožio.“ (*Ezechielio 28, 12*) Liuciferis buvo vyriausiasis kerubas. Jis stovėjo Dievo Artumo šviesoje. Jis buvo pranašiausias iš visų sukurtų būtybių ir geriausiai atspindėjo visatai Dievo užmojus. Kai jis nusiėdėjo, jo gebėjimas apgaudinėti tapo dar apgaulingesnis, ir atskleisti jo charakterį tapo dar sunkiau dėl jo aukštos padėties Tėvo akyse.

Dievas galėjo sunaikinti šėtoną ir jam prijauciančius taip lengvai, kaip galima numesti akmenį ant žemės; bet to nepadarė. Su maištu neturėjo būti susidorojama jėga. Prievartą naudoja tik šėtonas. Viešpaties principai ne tokie. Jo valdžia remiasi gerumu, gailestingumu ir meile; šiais principais ir reikia naudotis. Dievo valdžia morali, tad dominuojanti jėga turi būti tiesa ir meilė.

Dievo tikslas – viską grįsti amžinuoju saugumu, todėl Dangaus taryboje buvo nuspręsta duoti šėtonui laiko susikurti principus, kuriais remsis jo valdžia. Jis

tvirtino, kad jo principai pranašesni už Dievą. Buvo skirtas laikas šėtono principams pasireikšti, kad jie taptų matomi dangiškai visatai.

Šėtonas vedė žmones į nuodėmę, todėl buvo pradėtas įgyvendinti Atpirkimo planas. Keturis tūkstančius metų Kristus darbavosi keldamas žmogų, o šėtonas – jį žlugdydamas. Ir dangiškoji visata tai matė.

Kai į pasaulį atėjo Jėzus, šėtonas nukreipė savo jėgą į Jį. Nuo pat tada, kai Jis kaip kūdikis gimė Betliejuje, velnias siekė Jį pražudyti. Visais įmanomais būdais jis stengėsi, kad Jėzus neturėtų tyros vaikystės, kad Jo brandos metai nebūtų nepriekaištingi, tarnavimas šventas, o auka – be ydos. Tačiau jis buvo sutriuškintas. Jam nepavyko priversti Jėzų nusidėti. Jis neišstengė Viešpaties sutrikdyti ar atitraukti nuo darbo, kurį Jis atėjo į žemę atlikti. Nuo dykumos iki Golgotos velnio iniršio audra čaižė Jėzų, bet juo ji pliekė negailestingiau, tuo tvirčiau Dievo Sūnus išikibo į Tėvo ranką ir toliau žengė krauju apšlakstyti keliu. Visos šėtono pastangos Jį spausti ir nugalėti tik dar labiau nuskaistino Jo tobulą charakterį.

Visas dangus ir nenupolusieji pasauliai buvo šios kovos liudininkai. Itin susidomėję jie stebėjo jos paskutiniąsias scenas. Jie matė, kaip Išgelbėtojas įžengia per Getsemanės vartus, kaip Jo sielą slegia aklinos tamsos siaubas. Jie girdėjo Jo kartėlio kupiną šūksnį: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė!“ (Mato 26, 39) Tėvo Artumui atsitraukus, jie matė Jo sielvartą, pranokstantį tą, kuris lydės paskutinąją didžiąją kovą su mirtimi. Jam iš kaktos sunkėsi kruvinas prakaitas, ir lašai krito ant žemės. Jo lūpos tris kartus meldė išlaisvinimo. Dangus daugiau nebegalėjo ištverti šio vaizdo, ir Dievo Sūnui buvo atsiųstas paguodos pasiuntinys.

Dangus stebėjo, kaip Auka išduodama krauju ištroškusiai miniai ir su patyčio- mis bei smurtu varinėjama iš vieno teismo

į kitą. Jis girdėjo Jėzaus persekiotojų pašaipas dėl Jo žemos kilmės. Girdėjo, kaip dievagodamasis ir prisiekinėdamas Jo išsizada vienas iš labiausiai mylėtų mokinių. Matė karštingišką šėtono veikimą ir jo galią žmonių širdims. O, koks siaubingas tai buvo reginys! Išgelbėtojas suimamas vidurnaktį Getsemanėje, tampomas iš rūmų į teismo salę ir vėl atgal, du kartus priverčiamas stoti prieš kunigus, du kartus prieš aukščiausiojo teismo tarybą, du kartus prieš Pilotą ir kartą prieš Eroda, pajuokiamas, ižeidinėjamas, smerkiamas ir nuteisiamas nukryžiuoti, pagaliau tarp vaitojančių Jeruzalės dukterų ir besišaipančios prastuomenės nešantis sunkų kryžių.

Dangus su sielvartu ir nuostaba stebėjo, kaip Kristus skalamas prie kryžiaus, kaip Jo sužalotais smilkiniais srūva kraujas, kaip ant kaktos išsisunkia su krauju sumišęs prakaitas. Iš Jo rankų ir kojų lašas po lašo ant uolos kryžiaus papėdėje kapsėjo kraujas. Jam visu savo kūno svoriu kabant ant rankų, viny plėšė žaizdas. Jis greitai ir giliai alsavo – Jo siela duso nuo pasaulio nuodėmių naštos. Visas dangus apstulbo, kai tokioje siaubingoje kančioje Kristus pasimeldė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“ (Luko 23, 34) Vis dėlto ten stovėjo žmonės, sukurti pagal Dievo paveikslą, bet pasirengę atimti Jo vienintelio Sūnaus gyvybę. Koks reginys dangiškai visatai!

Aplink kryžių susibūrusios tamsos kunigaikštystės bei jėgos metė ant žmonių širdžių pragarišką netikėjimo šešėlį. Kai Viešpats sukūrė šias būtybes stovėti prieš Jo sostą, jos buvo gražios ir šlovingos. Jų žavumas ir šlovingumas atitiko jų išaukštintą padėtį. Jos buvo apdovanotos Dievo išmintimi ir aprenktos dangiškais puošniais drabužiais. Jos tarnavo Viešpačiui. Tačiau kas galėjo atpažinti tarp nupolusių angelų šlovingąjį serafą, kitados tarnavusį dangaus rūmuose?

Šėtono pajėgos, susivienijusios su blogais žmonėmis, įtikino minią, kad

Kristus – didžiausias nusidėjėlis, todėl Jis tapo jų neapykantos objektu. Tie, kurie tyčiojosi iš nukryžiuoto Kristaus, turėjo pirmojo didžiojo maištininko dvasią. Tai jis pripildė juos piktų paniekos žodžių. Jis iškėpė jų patyčias. Bet iš viso to nieko nepešė.

Jeigu Kristuje būtų rasta bent viena nuodėmė, jeigu Jis bent per aguonos grūdėlį būtų nusileidęs šėtonui, kad išvengtų siaubingos kančios, Dievo ir žmogaus priešas būtų triumfavo. Kristus nulenkę galvą ir mirė, bet Jo tikėjimas ir atsidasavimas Dievui išliko tvirtas. „Aš girdėjau danguje galingą balsą, sakantį: Dabar atėjo mūsų Dievo išganymas, galybė, karalystė ir Jo Kristaus valdžia, nes išmestas mūsų brolių kaltintojas, skundęs juos mūsų Dievui dieną ir naktį.“ (Apreiškimo 12, 10)

Šėtonas suprato, kad jo kaukė nuplėšta. Nenusidėję angelai ir dangiškoji visata perprato jo kėslus. Jis pasirodė esąs žudikas. Praliejęs Dievo Sūnaus kraują jis neteko dangiškųjų būtybių palankumo. Taigi jo veikimas buvo suvaržytas. Kad ir kokią poziciją užimtų, jis nebegalėjo laukti iš dangaus rūmų ateinančių angelų ir jų akivaizdoje kaltinti Kristaus brolius, kaip vilkinčius juodus, nuodėmės suterštus drabužius. Paskutinioji palankumo grandis tarp šėtono ir dangiškojo pasaulio nutrūko.

Vis dėlto šėtonas dar nebuvo sunaikintas. Angelai net tada dar nesuprato visko, kas vyksta didžiojoje kovoje. Svarbiausi principai turėjo būti atskleisti geriau. Ir žmogaus labai šėtono egzistavimas turėjo tęstis. Žmogus, kaip ir angelai turėjo pamatyti kontrastą tarp šviesos Kunigaikščio ir tamsos kunigaikščio. Jis turėjo pasirinkti, kam tarnauti.

Didžiosios kovos pradžioje šėtonas skelbė, kad Dievo Įstatymui neįmanoma paklusti, kad teisingumas nesuderinamas su gailestingumu, tai yra, jeigu jau Įstatymas pažeidžiamas, atleisti nusidėjėliui neįmanoma. Už kiekvieną nuodėmę turi būti nubausta, skelbė

velnias. Juk jeigu Dievas nebaus už nuodėmes, Jis nebus tiesos ir teisingumo Dievas. Kai žmonės nusižengdavo Dievo Įstatymui ir pamindavo Jo valią, šėtonas džiugavo. Tai įrodo, skelbė jis, kad Įstatymo vykdyti neįmanoma, taigi ir žmogui negali būti atleista. Kadangi pats sukilęs buvo išvytas iš dangaus, šėtonas tvirtino, kad ir žmonija turi būti visiems laikams atkiršta nuo Dievo malonės. Dievas esą negali būti teisingas ir kartu gailestingas nusidėjėliui.

Tačiau žmogaus, nors ir nusidėjusio, padėtis buvo kitokia nei šėtono. Liuciferis danguje nusidėjo Dievo šlovės šviesoje. Jam buvo taip apreiškta Dievo meilė, kaip jokiai kitai sukurtai būtybei. Suprasdamas Dievo charakterį, žinodamas Jo gerumą, šėtonas vis tiek apsisprendė vadovautis savanaudiška, nepriklusoma valia. Šis apsisprendimas buvo galutinis. Dievas daugiau nieko negalėjo padaryti, kad jį išgelbėtų. Tačiau žmogus liko apgautas; šėtono išvedžiojimais aptemdė jo protą. Jis nenutuokė Dievo meilės aukščio ir gylio. Jam dar buvo viltis pažinti Dievo meilę. Stebėdamas Jo charakterį, jis galėjo atsigręžti į Dievą.

Per Jėzų žmonėms buvo apreiškta Dievo gailestingumas, tačiau gailestingumas nepanaikina teisingumo. Įstatymas atskleidžia Dievo charakterio savybes, ir jame negali būti pakeistas nė taškelis ar brūkšnelis, kad atitiktų nupuolusio žmogaus būseną. Dievas nepakeitė savo Įstatymo, bet dėl žmogaus atpirkimo paaukojo pats save Kristaus asmenyje. „Tai Dievas Kristuje sutaukino su savimi pasaulį.“ (2 Korintiečiams 5, 19)

Įstatymas reikalauja teismo – teisingo gyvenimo, tobulo būdo; o šito žmogus neturi. Jis negali įvykdyti Dievo švento Įstatymo reikalavimų. Tačiau Kristus, atėjęs į žemę kaip žmogus, gyveno šventai ir turėjo tobulą charakterį. Šiuos dalykus Jis įteikia kaip dovana visiems, kurie priima. Jėzaus gyvenimas atstovauja žmonių gyvenimui. Taip dėl Dievo kantrumo jiems atleidžiamos

praecties nuodėmės. Maža to, Kristus suteikia žmonėms Dievo savybes. Jis formuoja žmogaus charakterį pagal dieviškojo charakterio pavyzdį – dvasinės stiprybės ir grožio pamaldų audinį. Taip Kristų tikintiame žmoguje išsipildo pats Įstatymo teisumas. Dievas gali būti „teisus ir nuteisinantis tą, kuris tiki Jėzų“ (*Romiečiams 3, 26*).

Dievo teisingumas išreiškia Jo meilę ne mažiau nei gailestingumas. Teisingumas yra Jo sosto pamatas ir Jo meilės vaisius. Šėtonas siekė supriešinti gailestingumą su tiesa ir teisingumu. Jis norėjo įrodyti, kad Dievo Įstatymo teisingumas prieštarauja ramybei. Bet Kristus parodė, kad Dievo plane jie neatskiriama susiję ir vienas negali egzistuoti be kito. „Ištikima meilė [gailestingumas] ir tiesa susitiks, ramybė ir teisumas pasibučiuos.“ (*Psalme 85, 11*)

Savo gyvenimu ir mirtimi Kristus įrodė, kad Dievo teisingumas nesunaikina Jo gailestingumo, kad nuodėmė gali būti atleista, kad Įstatymas yra teisingas ir jam galima absoliučiai paklusti. Šėtono kaltinimai buvo paneigti. Dievas pateikė žmogui nepaneigiamą savo meilės įrodymą.

Dabar reikėjo demaskuoti dar vieną melą. Šėtonas skelbė, kad gailestingumas sugriovė teisingumą, kad Kristaus mirtis panaikino Tėvo Įstatymą. Bet jeigu Įstatymą būtų buvę galima pakeisti arba panaikinti, Kristui nebūtų reikėję numirti. Be to, panaikinus Įstatymą nuodėmė būtų tapusi nemirtinga, o pasaulis atitekęs šėtonui. Būtent dėl to, kad Įstatymas nesikeičia ir kad žmogus gali būti išgelbėtas tik paklusdamas jo nurodymams, Jėzus ir buvo iškeltas ant kryžiaus. Vis dėlto tas priemonės, kuriomis Kristus įtvirtino Įstatymą, šėtonas aiškino kaip jį griaujančias. Štai čia įvyks paskutinis didžiosios Kristaus ir šėtono kovos susirėmimas.

Dabar velnias kalba, kad paties Dievo balsu duotas Įstatymas yra neteisingas ir kai kurie jo nurodymai buvo atmesti.

Tai paskutinis didysis jo melas pasaulyje. Jam nereikia rengti išpuolių prieš visą Įstatymą; jei pavyktų priversti žmones nepaisyti bent vieno įsakymo, jo tikslas būtų pasiektas. „Mat, kas laikosi viso Įstatymo, bet nusizengia vienu dalyku, tas lieka kaltas ir dėl visų.“ (*Jokūbo 2, 10*) Nusprendęs pažeisti bent vieną įsakymą, žmogus tampa pavaldus velniui. Keisdamas Dievo Įstatymą žmonių sukurtaisiais, šėtonas stengiasi užvaldyti pasaulį. Šis jo veikimas numatytas pranašystėse. Apie didžiąją atsimetimo jėgą, kuri atstovauja velniui, pasakyta: „Žodžiais jis ižeis Aukščiausiąjį ir neduos ramybės Aukščiausiojo šventiesiems, užsimojęs pakeisti švenčių dienas ir Įstatymą. Jie bus atiduoti jam į rankas...“ (*Danieliaus 7, 25*)

Žmonės neabejotinai kurs Dievo įsakymams prieštaraujančius įstatymus. Jie sieks prievartauti kitų sąžinę ir karštai brukdami jiems šiuos įstatymus engs savo artimą.

Kova su Dievo Įstatymu, prasidėjusi danguje, tęsis ligi laikų pabaigos. Kiekvienas žmogus bus ištirtas. Paklusti ar nepaklusti – tai turės nuspręsti visas pasaulis. Visi bus pašaukti pasirinkti Dievo Įstatymą arba žmonių įstatymus. Čia bus nubrėžta dieviškumo riba. Bus tik dvi žmonių grupės. Kiekvienas visiškai atskleis savo charakterį, visi parodys, ką jie pasirinko, – ištikimybę ar maištą.

Tada ateis galas. Dievas apgins savo Įstatymą ir išvaduos savo žmones. Šėtonas ir visi, kurie prisijungs prie jo maišto, bus atskirti. Nuodėmė ir nusidėjėliai žus – šaknys ir šakos (žr. *Malachijo 3, 19*), šėtonas kaip šaknis, jo sekėjai kaip šakos. Išsipildys blogio kunigaikščiui skirtasis žodis: „Kadangi darai savo širdį lygią Dievo širdžiai, ...varau tave toli nuo Dievo kalno... Tu tapai pasibaisėjimu, ir tavęs niekada nebebus.“ Tuomet „nedorėlio nebebus; žvalgysiesi po vietą, kur jis buvo, bet jis jau bus dingęs“, „lyg... niekada nebūtų buvęs“ (*Ezechielio 28, 6–19; Psalmė 37, 10; Abdijo 16*).

Tai nėra despotiškas Dievo jėgos demonstravimas. Jo malonę atstūmusieji pjauna tai, ką pasėjo. Dievas – gyvybės versmė; ir kai kas nors apsisprendžia tarnauti nuodėmei, jis atsiskiria nuo Dievo, taigi ir nuo gyvybės. Jis „svetimas Dievo gyvenimui“. Kristus sako: „Visi, kurie Manęs nekenčia, myli mirtį.“ (*Efeziečiams 4, 18; Patarlių 8, 36*) Dievas kuriam laikui suteikia jiems gyvenimą, kad jie galėtų ugdytis savo charakterį ir atsiskleistų jų principai. Tai įgyvendinę, jie pjauna savo pasirinkimo vaisius. Savo maištingu gyvenimu šėtonas ir visi jo sąjungininkai taip nutolo nuo santaikos su Dievu, kad vien Jo Artumas jiems tapo visa ryjančia ugnimi. Juos sunaikins šlovė To, kuris yra meilė.

Didžiosios kovos pradžioje angelai to nesuprato. Jei šėtonas su savo pakalikais tada būtų buvę palikti pjauti visas savo nuodėmės pasekmes, jie būtų žuvę, tačiau dangiškosioms būtybėms nebūtų buvę aišku, kad tai neišvengiama

nuodėmės pasekmė. Abejonė Dievo gerumu būtų likusi jų protuose kaip blogio sėkla bei nebusi mirtiną nuodėmės ir vargo vaisių.

Tačiau kai didžioji kova baigsis, to nebebus. Kai Atpirkimo planas bus užbaigtas, Dievo būdas bus apreikštas visiems kūriniams. Visi supras, kad Jo Įstatymas tobulas ir nekintantis. Tuomet apsireikš nuodėmės prigimtis, šėtono būdas. Tuomet nuodėmės sunaikinimas apvainikuos Dievo meilę ir įtvirtins Jo garbę prieš visatą būtybių, kurioms patinka vykdyti Jo valią ir kurių širdyje yra Jo Įstatymas.

Taigi žvelgdami į Gelbėtojo kryžių, angelai galėjo džiaugtis. Nors tada jie dar visko nesuprato, žinojo, kad nuodėmės ir velnio sunaikinimas garantuotas, kad žmogus tikrai bus atpirktas, o visata amžinai liks saugi. Pats Kristus puikiai suprato, ką pasiekė Jo auka ant Golgotos. Būtent į tai žvelgdamas Jis nuo kryžiaus sušuko: „Atlikta!“

JUOZAPO KAPE

PAGALIAU JĖZUS ilsėjosi. Ilga gėdos ir kančių diena baigėsi. Kai paskutiniai besileidžiančios saulės spinduliai paskelbė apie prasidedančią šabo (sabatos) dieną, Dievo Sūnus tyliai gulėjo Juozapo kape. Jo darbas buvo baigtas, rankos ramiai sudėtos, per šventas šabo dienos valandas Jis ilsėjosi.

Pradžioje Tėvas ir Sūnus, sukūrę pasaulį, šabo dieną ilsėjosi. Kai „buvo atbaigti dangus ir žemė bei visa jų galybė“ (*Pradžios 2, 1*), Kūrėjas ir visos dangiškosios būtybės su džiaugsmu apmąstė šlovingąjį vaizdą. „Kai drauge giedojo rytmetinės žvaigždės ir visos dangiškosios būtybės šaukė iš džiaugsmo.“ (*Jobo 38, 7*) Dabar Jėzus ilsėjosi po atpirkimo darbo; ir nors žemėje Jį mylėjusieji sielvartavo, danguje kilo didžiulis džiaugsmas. Dangiškųjų būtybių akims ateitis žadėjo šlovingai daug. Atnaujinta kūrinija, atpirkta žmonija, kuri nugalėjusi nuodėmę niekada nebenupuls, – štai koki Kristaus užbaigto darbo vaisių matė Dievas ir angelai. Su šiuo vaizdu amžiams susieta diena, kurią Jėzus ilsėjosi. Mat „Jo darbai tobuli“ ir „ką Dievas daro, išliks amžinai“ (*Pakartoto Istatymo 32, 4; Mokytojo 3, 14*). „Iki visų dalykų atnaujinimo meto“, apie kurį Dievas „nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis“ (*Apaštalų darbų 3, 21*), šabo diena, kai Jėzus ilsėjosi Juozapo kape, toliau bus poilsio ir džiaugsmo diena. Dangus ir žemė susijungs šlovinime, kai „kiekvieną šabą“ (*Izaijo 66, 23*) išgelbėtųjų tautos džiaugsmingai garbindamos lenksis Dievui ir Avinėliui.

Baigiamuosiuose nukryžiuavimo dienos įvykiuose radosi naujų pranašystės

išsipildymo įrodymų ir nauji liudinin-kai patvirtino Kristaus dieviškumą. Kai tamsa pakilo nuo kryžiaus ir Gelbėtojas ištare priešmirtinius žodžius, tučtuojau pasigirdo kitas balsas: „Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!“ (*Mato 27, 54*)

Šie žodžiai buvo ištarti ne pakuždom. Visų akys nukrypo tenlink, kur jie pasigirdo. Kas tai pasakė? Šimtininkas, romėnų kareivis. Dieviškoji Išgelbėtojo kantrybė ir Jo staigi mirtis su pergaulės šūksniu lūpose padarė išpūdį šiam pagoniui. Sumaitotame ant kryžiaus kabančiame kūne šimtininkas atpažino Dievo Sūnaus pavidalą ir negalėjo susilaikyti neišpažinęs savo tikėjimo. Taip dar kartą buvo pateiktas įrodymas, kad mūsų Atpirkėjas pamatysias savo darbo vaisius. Jau Jo mirties dieną trys labai skirtingi žmonės išpažino savo tikėjimą – tas, kuris vadovavo romėnų sargybai, tas, kuris nešė Išgelbėtojo kryžiu, ir tas, kuris buvo nukryžiuotas šalia Jo.

Artinantis vakarui, Golgotą apgaubė nežemiška tyla. Minia skirstėsi, ir daugelis grįžo į Jeruzalę visai kitokios nuotaikos nei buvo ryte. Daugelis buvo atėję pažiūrėti nukryžiuavimo ne iš neapykantos Kristui, o iš smalsumo. Vis dėlto jie patikėjo kunigų kaltinimais ir žiūrėjo į Kristų kaip į piktadarį. Nenatūraliai įaudrinti jie prisijungė prie minios išpuolių prieš Jį. Tačiau kai žemę apgaubė tamsa, jie stovėjo smerkiami savo sąžinės ir jautėsi labai nusikaltę. Toje siaubingoje tamsoje nepasigirdo nė menkiausios pašaipos ar ironiško juoko; jie išsisklaidė ir grįžo namo nejaukiai tylėdami. Žmonės įsitikino, kad kunigų kaltinimai buvo neteisingi, o Jėzus nėra

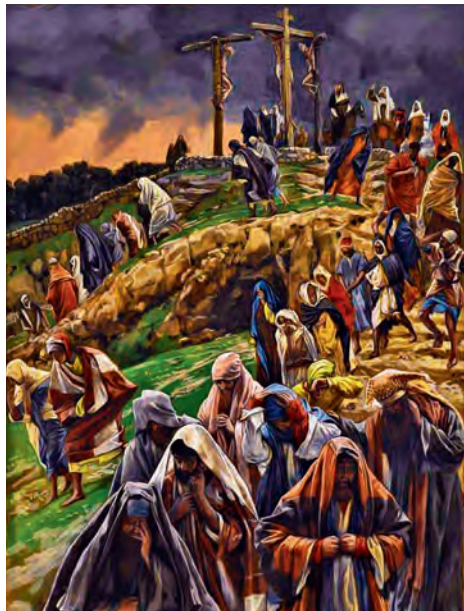
apsišaukėlis. Po kelių savaičių, per Petro pamokslą Sekminių dieną jie buvo tarp tūkstančių įtikėjusių Kristų.

Tačiau žydų vyresniųjų tie įvykiai nepakeitė. Jie vis tiek nekenė Jėzaus. Tamsa, apgaubusi žemę nukryžiovimo metu, nebuvo juodesnė už tą, kuri vis dar temdė kunigų ir valdytojų protus. Kristui gimus, žvaigždė pažino Jį ir atvedė išminčius prie ėdžių, kuriose Jis gulėjo. Dangiškosios kareivijos pažino Jį ir giedojo Jam šlovinimo giesmę virš Betliejaus lygumų. Ežeras pažino Jo balsą ir pakluso Jo įsakymui. Mirtis bei ligos pripažindavo Jo valdžią ir atiduodavo Jam savo aukas. Saulė pažino Jį ir, kad nematytų Jo priešmirtinių kančių, paslėpė savo šviesųjį veidą. Uolos pažino Jį ir sutrupėjo sulig Jo šūksniu. Negyvoji gamta pažino Jį ir paliudijo Jo dieviškumą. Bet Izraelio kunigai ir vyresnieji nepažino Dievo Sūnaus.

Maža to, kunigai ir vyresnieji vis dar nenurimo. Jie pasiekė savo tikslą – nužudė Kristų; bet nepatyrė pergalės jausmo, kurio tikėjosi. Net jų tariamo triumfo valandą juos kamavo abejonės – kas bus? Jie girdėjo šūksnį: „Atliktai!“ „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ (Jono 19, 30; Luko 23, 46) Jie matė virstančias uolas, jautė drebančią žemę ir buvo prislėgti bei neramūs.

Jie pavydėjo Kristaus įtakos žmonėms, kai Jis dar buvo gyvas; pavydėjo Jam net mirusiam. Mirusio Kristaus jie bijojo labiau, kur kas labiau nei gyvo. Jie nuogaštavo, kad žmonių dėmesys nukryps į tolimesnius įvykius po nukryžiovimo. Bijoję tos dienos darbo pasekmių. Jie jokiū būdu nesutiko, kad Jėzaus kūnas šabo dieną liktų kaboti ant kryžiaus. Šabo diena jau artėjo, ir palikus kūnus kaboti ant kryžiaus, būtų buvęs pažeistas jos šventumas. Pasinaudodami tuo kaip pretekstu, žydų vyresnieji paprašė Piloto leidimo greičiau nužudyti aukas ir nukelti jų kūnus dar prieš nusileidžiant saulei.

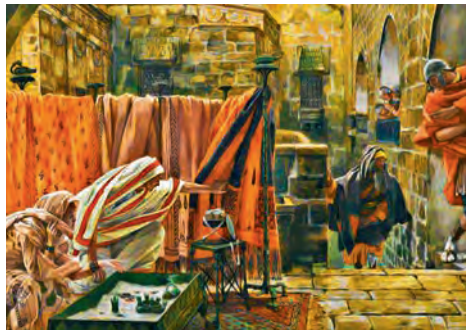
Pilotas kaip ir nenorėjo, kad Jėzaus kūnas liktų ant kryžiaus. Gavus jo

Artinantis vakarui, Golgotą apgaubė nežemiška tyla. Minia skirstėsi, ir daugelis grįžo į Jeruzalę visai kitaip nusiteikę nei buvo ryte. Daugelis buvo atėję pažiūrėti nukryžiovimo ne iš neapykantos Kristui, o iš smalsumo. Vis dėlto jie patikėjo kunigų kaltinimais ir žiūrėjo į Kristų kaip į piktadarį. Nenatūraliai įaudrinti jie prisijungė prie minios išpuolių prieš Jį. Tačiau kai žemę apgaubė tamsa, jie stovėjo smerkiami savo sąžinės ir jautėsi labai nusikaltę. Toje siaubingoje tamsoje nepasigirdo nė menkiausios pašaipos ar ironiško juoko; kai tamsa išsisklaidė, jie išsiskirstė po namus nejaukiai tylėdami.

leidimą, abiejų plėšikų kojos buvo sulaužytos, kad jie greičiau mirtų; bet Jėzus buvo rastas jau miręs. Šiurkščių kareivių širdis suminkštino tai, ką jie girdėjo ir matė apie Kristų, ir jie nepanoro laužyti Jam kojų. Taip Dievo Avinėlio atnašavime išsipildė žydų Velykų įstatymas: „Niekio iš jo nepaliks ligi ryto, nesulaužys jokio kaulo. Jie atnašaus jį pagal Paschos apeigas.“ (Skaičių 9, 12)

Kunigai ir vyresnieji apstulbo radę Kristų mirusį. Mirtis ant kryžiaus buvo

Juozapas drąsiai nuėjo pas Pilotą ir paprašė atiduoti Jėzaus kūną. Pilotas pirmą kartą sužinojo, kad Jėzus iš tikrųjų mirė. Apie nukryžiuojamą lydėjusius įvykius jį buvo pasiekę įvairūs prieštaringi gandai, bet faktas apie Kristaus mirtį nuo jo buvo sąmoningai slepiamas.

ilgas procesas, ir būdavo sunku nustatyti, kada gyvybė apleido žmogų. Tai, kad žmogus numirė per šešias valandas po nukryžiuojimo, buvo negirdėtas dalykas. Kunigai panorą išitikinti, ar Jėzus tikrai mirė, ir jiems liepus kareivis pervėrė Gelbėtojo šoną ietimi. Iš žaizdos gausiai ištekojo dvi skirtingos srovės – kraujo ir vandens. Tai matė visi susirinkusieji, ir Jonas šį įvykį aprašo labai detaliai: „Vienas kareivis ietimi perdūrė Jam šoną, ir tuojau ištekojo kraujo ir vandens. Regėjęs tai paliudijo, ir jo liudijimas teisingas; jis žino sakąs tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. Taip įvyko, kad išsipildytų Raštas: 'Nė vienas Jo kaulas nebus sulaužytas.' Vėl kitoje vietoje Raštas sako: 'Jie žiūrės į Tą, kurį perdūrė.'“ (Jono 19, 34–37)

Po prisikėlimo kunigai ir vyresnieji paskleidė žinią, kad Kristus nemirė ant kryžiaus, kad buvo tik apalęs, o paskui atsigavo. Sklido ir kitoks gandas – esą į kapą buvo paguldytas ne tikras kūnas iš mėsos ir kaulų, o kažkas panašaus į jį. Romėnų kareivių veiksmams šiuos melus paneigė. Jie nelaužė Jam kojų, nes Jis jau buvo miręs. Kad patenkintų kunigus, jie

pervėrė Jam šoną. Jeigu Jėzus dar būtų buvęs gyvas, tai būtų Jį akimodu nužudę.

Tačiau Jėzus mirė ne dėl pervėrusios ieties ir ne nuo kryžiaus skausmų. Tas šūksnis „galingu balsu“ (Mato 27, 50; Luko 23, 46) mirties akimirką, kraujo ir vandens versmė iš Jo šono liudijo, kad Jis mirė plyšus širdžiai. Jėzaus širdis plyšo iš sielos kančios. Jį nužudė pasaulio nuodėmės.

Sulig Kristaus mirtimi žlugo Jo mokinių viltys. Jie žvelgė į Jo užmerktas akis ir nukarusią galvą, Jo krauju permirkusius plaukus, pervertas rankas bei kojas, ir jų sielvartas buvo neapsakomas. Iki paskutinės akimirkos jie netikėjo, kad Jis mirs; tad dabar jie negalėjo patikėti, kad Jis jau mirė. Prislėgti sielvarto, jie neprisiminė, kaip Jis jiems pasakojo apie šią sceną. Jų neguodė niekas, ką Jis kalbėjo. Jie matė tik kryžių ir jo kruviną Auką. Ateitis atrodė niūri ir beviltiška. Jų tikėjimas Jėzumi žlugo; bet jie dar niekada nemylėjo savo Viešpaties taip, kaip dabar. Jie dar niekada taip nejautė Jo vertingumą, ir dabar jiems itin reikėjo Jo Artumo.

Net mirusio Kristaus kūnas mokiniams buvo labai brangus. Jie norėjo Jį pagarbiai palaidoti, bet neišmanė, kaip tai padaryti. Jėzus buvo nuteistas už išdavystę prieš romėnų valdžią, o žmonės, pasmerkti mirčiai už šį nusikaltimą, būdavo laidojami specialiai tam skirtose vietose. Mokinyss Jonas su moterimis iš Galilėjos pasiliko prie kryžiaus. Jie negalėjo palikti savo Viešpaties kūno, kad jį paimtų bejausmiai kareiviai ir palaidotų negarbingame kape. Vis dėlto to išvengti jie negalėjo. Jie negalėjo tikėtis nei žydų valdininkų palankumo, nei Piloto užtarimo.

Šioje keblioje situacijoje mokiniams į pagalbą atėjo Juozapas iš Arimatėjos ir Nikodemas. Abu šie vyrai buvo aukščiausiojo teismo tarybos nariai ir pažiūnojo Pilotą. Abu buvo turtingi ir įtakingi. Jie buvo pasiryžę padaryti viską, kad Jėzaus kūnas būtų palaidotas garbingai.

Juozapas drąsiai nuėjo pas Pilotą ir paprašė atiduoti Jėzaus kūną. Pilotas pirmą kartą sužinojo, kad Jėzus iš tikrųjų mirė. Apie nukryžiuojamą lydėjusius įvykius jį buvo pasiekę įvairūs prieštaringi gandai, bet faktas apie Kristaus mirtį nuo jo buvo sąmoningai slepiamas. Kunigai ir vyresnieji Pilotą perspėjo, jog Kristaus mokiniai gali mėginti jį apgaudinėti, kad atgautų Jo kūną. Taigi išklauses Juozapo prašymą, jis liepė atvesti už nukryžiuojamą atsakingą šimtininką, kad iš pastarojo išitikintų, jog Jėzus tikrai miręs. Be to, paklausinėjo ir apie kitus įvykius ant Golgotos, kurie patvirtino Juozapo liudijimą.

Juozapo prašymas buvo patenkintas. Kol Jonas rūpinosi Mokytojo palaidojimu, Juozapas grįžo su Piloto leidimu pasiimti Kristaus kūną, o Nikodemas atėjo nešinas brangiu miros ir alavijo mišiniu, sveriančiu apie šimtą svarų, Jam balzamuoti. Didesnės pagarbos negalėjo būti parodyta net mirus garbingiausiems Jeruzalės gyventojams. Mokiniai apstulbo matydami, jog šie turtingi valdininkai taip pat suinteresuoti jų Viešpaties palaidojimu kaip ir jie.

Nei Juozapas, nei Nikodemas atvirai nebuvo priėmę Išgelbėtojo, kol Jis buvo gyvas. Jie žinojo, jog dėl tokio žingsnio turėtų atsisveikinti su teismo taryba, ir tikėjosi apginti Jį savo įtaka taryboje. Kurį laiką jiems, regis, sekėsi; bet pikta-valiai kunigai, matydami jų palankumą Kristui, sugriovė jų planus. Jėzus buvo nuteistas ir išvestas nukryžiuoti jiems nesant. Dabar, kai Jis jau buvo miręs, jie nebeslėpė savo palankumo Jam. Mokiniai bijojo atvirai prisipažinti esantys Jo sekėjai, o Juozapas ir Nikodemas drąsiai atėjo jiems į pagalbą. O šių turtingų ir garbingų žmonių pagalbos tuo metu labai reikėjo. Jie dėl savo mirusio Mokytojo galėjo padaryti tai, kas vargšams mokiniams buvo neįmanoma; jų turtai ir įtakingumas juos didžia dalimi apsaugojo nuo kunigų ir valdytojų pykčio.

Švelniai ir pagarbiai jie savo rankomis nuėmė Jėzaus kūną nuo kryžiaus. Ašaros sruvo jų skruostais, žvelgiant į Jo sumuštą ir sužalotą kūną. Juozapas turėjo naują uoloje iškirstą kapą. Jį buvo nusipirkęs sau, bet kadangi jis buvo netoli Golgotos, dabar jį paruošė Jėzui. Kūnas kartu su Nikodemo atneštais kvepalais buvo atsargiai susuktas į drobulę,

Švelniai ir pagarbiai jie savo rankomis nuėmė Jėzaus kūną nuo kryžiaus. Ašaros sruvo jų skruostais, žvelgiant į Jo sumuštą ir sužalotą kūną. Juozapas turėjo naują uoloje iškirstą kapą. Jį buvo nusipirkęs sau, bet kadangi jis buvo netoli Golgotos, dabar jį paruošė Jėzui.

ir Atpirkėjas buvo nuneštas į kapą. Ten trys mokiniai ištiesino sužalotas kojas ir rankas bei sudėjo kruvinas plaštakas ant krūtinės, kurioje nebeplakė širdis. Galilėjos moterys rūpinosi, kad dėl jų mylimo Mokytojo būtų padaryta viskas, kas tik įmanoma. Paskui jos stebėjo, kaip kapo anga užrakinama dideliu akmeniu ir Gelbėtojas paliekamas ilsėtis. Moterys paskutinės pasitraukė nuo kryžiaus ir

Kūnas kartu su Nikodemo atneštas kvėpalais buvo atsargiai susuktas į drobulę.

paskutinės – nuo Kristaus kapo. Jau telkėsi vakaro šešėliai, o Marija Magdalena ir kitos Marijos vis dar stoviniavo prie Viešpaties poilsio vietos ir liejo sielvarto ašaras dėl likimo To, kurį mylėjo. „Sugrįžusios nuo kapo, jos... šabo dieną ilsėjosi, kaip reikalavo Įstatymas.“ (Luko 23, 56)

Liūdintiems mokiniams, o kartu ir kunigams, valdytojams, Rašto aiškintojams bei visai tautai tai buvo niekada neužmirštama šabo diena. Pasirengimo dienos vakarą leidžiantis saulei užgaudė trimitai, skelbiantys, kad prasidėjo šabo diena. Kaip ir per šimtus metų buvo švenčiamos žydų Velykos, o Tas, apie kurį jos liudijo, buvo nužudytas nedorėlių rankų ir gulėjo Juozapo kape. Šabo dieną į šventyklos kiemus sugūžėjo maldininkai. Tarp jų jau buvo ir vyriausiasis kunigas, grįžęs nuo Golgotos ir pasipuošęs savo ištaigingu dvasininko apdaru. Savo pareigas uoliai atlikinėjo baltus turbanus dėvintys kunigai. Tačiau kai

už nuodėmės buvo paaukotas jaučių ir ožių kraujas, kai kurie susirinkusieji nepajuto ramybės. Jie nežinojo, kad simbolis susitiko su savo tikrove ir už pasaulio nuodėmės jau buvo paaukota neikainojama auka. Jie nežinojo, kad apeiginės pamaldos nebeteko prasmės. Bet dar niekada šių pamaldų nestebėjo su tokiais prieštaringais jausmais. Trimitai, muzikos instrumentai ir giesmininkų balsai buvo tokie pat garsūs bei aiškūs kaip visada. Bet kartu viską persmelkė kažkoks nepažįstamas jausmas. Jie klausinėjo vieni kitų apie tą keistą įvykį. Ligi tol šventų švenčiausioji buvo akylai saugoma nuo pašalinių akių. Bet dabar buvo atvira visų žvilgsniams. Sunki gobeleno uždanga iš gryo lino, dailiai атаusta aukso, tamsiai raudonos ir violetinės spalvos siūlais, buvo perplyšusi nuo viršaus iki apačios. Vieta, kurioje Jehova susitikdavo su vyriausiuoju kunigu, kad perteiktų savo šlovę, vieta, kuri buvo šventa Dievo Artumo patalpa, buvo atvira visų žmonių žvilgsniams – šios vietos Viešpats nebepripažino. Apimti niūrios nuojautos kunigai tarnavo prie aukuro. Šventų švenčiausiosios vietos paslapties atskleidimas gąsdino juos artėjančia nelaime.

Daugelio mintys sukosi apie nesenus Golgotos reginius. Nuo nukryžiuavimo iki prisikėlimo daugybė nemiegančių akių be paliovos gilinosi į pranašystes – vieni norėjo perprasti jų tuomet švenčiamos šventės prasmę, kiti ieškojo įrodymų, kad Jėzus nebuvo tas, kas tvirtino esąs, dar kiti geliančia širdimi norėjo rasti patvirtinimą, kad Jis buvo tikrasis Mesijas. Nors jie tyrinėjo Šventąjį Raštą skirtingais tikslais, visi buvo įsitikinę ta pačia tiesa – kad per kelias pastarąsias dienas išsipildė pranašystė ir kad Nukryžiuotasis buvo pasaulio Atpirkėjas. Daugelis tų, kurie tąsyk susivienijo apeiginėse pamaldose, daugiau niekada nedalyvavo velykinėse apeigose. Net daugelis kunigų neabejojo, kas iš tiesų yra Jėzus. Jie ne tuščiai tyrinėjo

pranašystes – Jam prisikėlus, jie išpažino Jį esant Dievo Sūnumi.

Nikodemas, pamatęs Jėzų, iškeltą ant kryžiaus, prisiminė Jo žodžius, ištartus naktį ant Alyvų kalno: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą.“ (Jono 3, 14–15) Tą šabo dieną, kai Kristus gulėjo kape, Nikodemas turėjo galimybę pamastyti. Galingesnė šviesa dabar užliejo jo protą, ir Jėzaus jam pasakytieji žodžiai nebeatrodė paslaptimi. Jis suprato, kaip daug prarado nebendraudamas su Išgelbėtoju, kai Šis dar buvo gyvas. Dabar jo atminty atgijo Golgotos įvykiai. Kristaus malda už savo žudikus ir Jo atsakymas į mirštančio plėšiko kreipimąsi prabilo į šio išsilavinusio tarybos nario širdį. Jis vėl pažvelgė į Gelbėtojo agoniją ir vėl išgirdo paskutinį, pergalingą šūksnį „Atlikta!“ Jis vėl regėjo drebančią žemę, aptemusį dangų, perplysusią uždangą, skeldinčias uolas, ir jo tikėjimas visiems laikams įsitvirtino. Tas įvykis, kuris sugriovė mokinių viltis, Juozapą ir Nikodemą įtikino Jėzaus dieviškumu. Jų būgštavimus įveikė tvirto ir nesvyruojančio tikėjimo drąsa.

Dar niekada Kristus nebuvo atkreipęs tokios gausybės žmonių dėmesį, kaip dabar, gulėdamas kape. Kaip įpratę, žmonės nešė ligonius ir kenčiančiuosius į šventyklos kiemą ir klausinėjo: „Kas gali pasakyti, kur rasti Jėzų iš Nazareto?“ Ieškodami To, kuris gydė ligonius ir prikėlinėjo mirusius, daugelis buvo atkeliavę iš labai toli. Iš visų pusių girdėjosi šūksniai: „Mes norime Kristaus, Gydytojo!“ Tokiais atvejais tuos, kuriems buvo įtariami raupai, apžiūrėdavo kunigai. Daugelis buvo priversti išklausyti, kaip jų vyras, žmona ar vaikai paskelbiami raupsuotaisiais ir yra pasmerkiami eiti iš savo namų prieglobsčio, atsisakyti bičiulių rūpesčio ir kiekvieną sutiktąjį liūdnu šūksniu perspėti: „Nešvarus, nešvarus!“ Švelnios Jėzaus iš Nazareto rankos, kurios niekada

Atpirkėjas buvo nuneštas į kapą. Ten trys mokiniai ištiesino sužalotas kojas ir rankas bei sudėjo kruvinas plštakas ant krūtinės, kurioje nebeplakė širdis. Galilėjos moterys rūpinosi, kad dėl jų mylimo Mokytojo būtų padaryta viskas, kas tik įmanoma. Paskui jos stebėjo, kaip kapo anga užritinama dideliu akmeniu ir Gelbėtojas paliekamas ilsėtis.

neatsisakė prisilietimu išgydyti pasibaisėjimą keliantį raupsuotąjį, dabar gulėjo sudėtos Jam ant krūtinės. Lūpos, atsakydavusios į raupsuotojo prašymą guodžiančiais žodžiais: „Noriu, būk švarus!“ (Mato 8, 3), dabar tylėjo. Daugelis, ieškodami užuojautos ir palengvėjimo, kreipdavosi į vyriausiuosius kunigus bei vyresniuosius, bet veltui. Matyt, žmonės buvo pasiryžę vėl turėti savo tarpe gyvąjį Kristų. Jie karštai prašė pakviesti Jį. Jie neturėjo būti atstumti, bet buvo vaikomi iš šventyklos kiemų, o prie vartų buvo pastatyti kareiviai, kurie turėjo neįleisti su savo ligoniais ir mirštančiais besiveržiančios minios.

Kančios išvarginti žmonės, atėję prašyti Išgelbėtojo išgydymo, grimzdo į nevilgtį. Gatvėse knibždėjo susikrimitusieji. Ligoniai mirdavo, trokšdami Jėzaus

gydančio prisilietimo. Veltui kai kurie mėgindavo kreiptis į gydytojus; niekas neturėjo tokių gebėjimų kaip Tas, kuris dabar gulėjo Juozapo kape.

Gailios kenciančiųjų dejonės įtikino tūkstančius, kad iš pasaulio pasitraukė didžiulė šviesa. Be Kristaus žemė skendėjo aklinoje tamsoje. Daugelis tų, kurie šaukė: „Ant kryžiaus Jį!“, dabar suprato, kokia nelaimė juos ištiko, ir, jeigu Jis būtų buvęs gyvas, būtų panūdę taip pat karštai sušukti: „Duokite mums Jėzų!“

Sužinoję, kad kunigai pasmerkė Jėzų mirčiai, žmonės ėmė apie tai klausinėti. Informacija apie Jo teismą buvo kiek įmanoma slepiama; bet per tą laiką, kol Jis gulėjo kape, Jo vardą kartojo tūkstančiai lūpų ir visur sklido pasakojimai apie tai, kaip iš Jo buvo tyčiojamasi teismo metu, apie kunigų ir vyresniųjų nežmoniškumą. Protingi žmonės ragino šiuos kunigus bei tautos seniūnus paaiškinti Senojo Testamento pranašystes apie Mesiją, o šie mėgindami kažką sumeluoti atrodė kaip bepročiai. Jie negalėjo paaiškinti pranašysčių apie Kristaus kančias bei mirtį, ir daugelis klaususiųjų įsitikino, kad Šventasis Raštas išsipildė.

Kerštas, kuris kunigams regėjos toks saldus, jau dabar jiems kėlė kartėlį. Jie žinojo, kad žmonės juos karštai smerkia; žinojo, jog tie, kuriuos jiems buvo pavykę sukurstyti prieš Jėzų, dabar baisėjosi jų gėdingu poelgiu. Šie kunigai mėgino tikėti, kad Jėzus – apgavikas, bet veltui. Kai kurie iš jų stovėjo prie Lozoriaus kapo ir matė, kaip mirusysis prisikėlė. Jie drebėjo iš baimės, kad prisikels ir pats Kristus bei vėl atsiras prieš juos. Jie buvo girdėję Jį skelbiant, kad Jis turįs galią paaugoti savo gyvybę ir susigrąžinti ją vėl. Jie prisiminė Jį sakius: „Sugriaukite šitą šventyklą, o Aš per tris dienas ją atstatysiu!“ (Jono 2, 19) Judas buvo sakęs apie Jėzaus žodžius mokiniams paskutinės kelionės į Jeruzalę metu: „Štai pakilsime į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas aukštiesiems kunigams bei Rašto aiškintojams. Jie

pasmerks Jį mirti, atiduos pagonims tyčiotis, nuplakti ir nukryžiuoti, bet trečią dieną Jis prisikels.“ (Mato 20, 18–19) Išgirdę šiuos žodžius, jie tyčiojosi ir šaipėsi. Bet dabar prisiminė, kad ligi šiol visos Kristaus pranašystės pildėsi. Jis pasakė, kad trečią dieną prisikels, ir kas gali užtikrinti, jog taip neįvyks? Jie troško atsikratyti šių minčių, bet negalėjo. Kaip ir jų tėvas, velnias, jie tikėjo ir drebėjo.

Dabar atlėgus jaudulio karštinei, į jų protus skverbėsi Kristaus atvaizdas. Jie žvelgė į Jį, kai Jis ramiai ir nesiskųsdamas stovėjo priešais savo priešus bei nemurmėdamas kentė jų patyčias ir smurtą. Visi Jo teismo bei nukryžiovimo įvykiai atgijo jų atminty, galingai įtikindami, kad Jis – Dievo Sūnus. Jie jautė, kad Jis bet kada gali stoti prieš juos, kad kaltintasis gali virsti kaltintoju, pasmerktasis – smerkiančiuoju, nužudytasis – reikalaujančiu teisingumo savo žudikų mirtimi.

Šabo dieną jie neįstengė ilsėtis. Nors bijodami susitepti jie neperžengė pagonių namų slenkščio, vis dėlto surengė pasitarimą dėl Kristaus kūno. Mirtis ir kapas turi išlaikyti Tą, kurį jie nukryžiuavo. „Susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai bei fariziejai ir kalbėjo: ‘Valdove, mes atsiminėme, jog tasai suvedžiojojas, dar gyvas būdamas, yra pasakęs: *Po trijų dienų Aš prisikelsiu*. Tad įsakyk saugoti kapą iki trečios dienos, kad kartais atėję mokiniai neišvogtų Jo ir nepaskelbtų liaudžiai: *Jis prisikėlė iš numirusių*. Ta pastaroji apgavystė būtų blogesnė už pirmąją.’ Pilotas jiems atsakė: ‘Štai jums sargyba – eikite ir saugokite, kaip išmanote.’“ (Mato 27, 62–65).

Kunigai įsakė saugoti kapą. Ant įėjimo buvo užritintas didžiulis akmuo. Akmenį jie aprišo virvėmis, kurių galus pritvirtino prie uolos ir paženklino juos romėnų antspaudu. Nuritinti akmenį nepažeidžiant antspaudu buvo neįmanoma. Paskui prie įėjimo į kapą buvo pastatyta šimto kareivių sargyba. Kunigai padarė

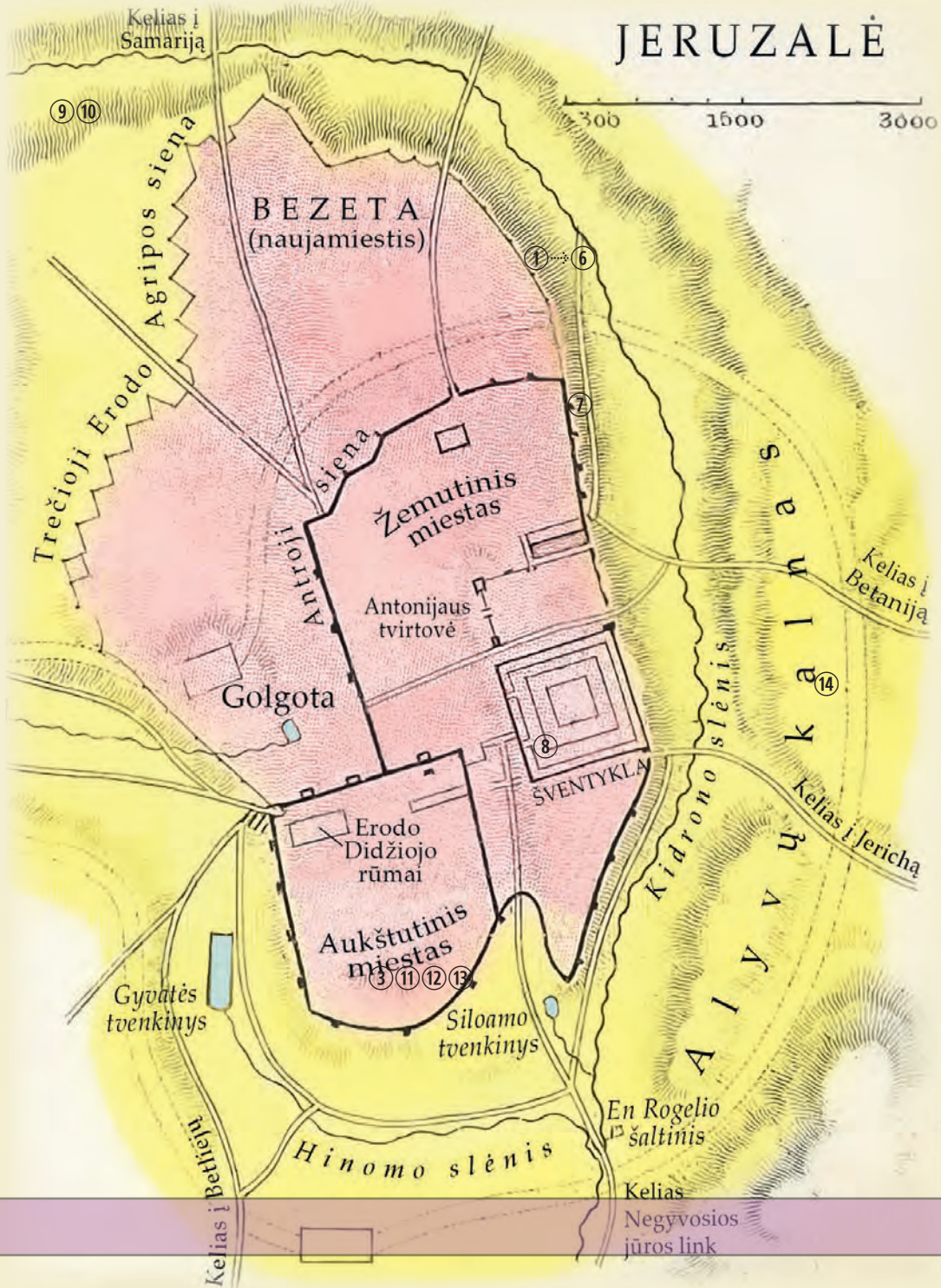
viską, ką galėjo, kad Kristaus kūnas liktų ten, kur buvo paguldytas. Jis buvo užantspauduotas savo kape taip saugiai, tarsi turėtų ten pasilikti visą laiką.

Taip tarėsi ir planavo silpni žmonės. Šie žmogžudžiai nenutuokė, kokios beprasmiškos jų pastangos. Tačiau jų veiksmais buvo pašlovintas Dievas. Tos pastangos, kurios buvo dedamos, kad Kristus neprisikeltų, yra įtikinamiausias to įrodymas. Juo daugiau kareivių būtų buvę pastatyta prie kapo, tuo

stipresnis būtų liudijimas, kad Jėzus prisikėlė. Šimtus metų iki Kristaus mirties Šventoji Dvasia per psalmininką paskelbė: „Kodėl niršta gentys, kodėl tautos veltui maištauja? Žemės karaliai rengiasi mūšiui ir valdovai išvien tariaisi prieš Viešpatį ir Jo pateptąjį... Bet aukštybių soste sėdintis juokiasi; Viešpats tyčiojasi iš jų.“ (*Psalmė 2, 1–4*) Romėnų sargybiniai ir kareiviai nepajėgė išlaikyti gyvybės Viešpaties kape. Jo išsivadavimo valanda jau artinosi.

JERUZALĒ

300 1500 3000

SINOPTINĖS EVANGELIJOS, VIII DALIS

NUO PRISIKĖLIMO IKI PAKILIMO

Nuo prisikėlimo ryto iki žengimo į dangų

Įvykio Nr.	Žemėlapis Nr.		Mato	Morkaus	Luko	Jono
172	①	Prisikėlimo rytas	28, 2–4	–	–	–
173	②	Moterys ateina prie kapo	28, 1	16, 1–4	24, 1–2	20, 1
174	③	Marija Magdalena pakviečia Petrą ir Joną	–	–	–	20, 2
175	④	Moterys prie kapo	28, 5–8	16, 5–8	24, 3–8	–
176	⑤	Petras ir Jonas skuba prie kapo	–	–	24, 12	20, 3–10
177	⑥	Jėzus pasirodo Marijai Magdalenai	–	16, 9–11	–	20, 11. 18
178	⑦	Jėzus pasirodo moterims	28, 9–10	–	24, 9–11	–
179	⑧	Sargybinis praneša kunigams	28, 11–15	–	–	–
180	⑨	Jėzus ir du mokiniai keliauja į Emausą	–	16, 12–13	24, 13–35	–
181	⑩	Jėzus pasirodo Petrui	–	1 Kor 15, 5	–	–
182	⑪	Jis pasirodo apaštalams be Tomo	–	–	24, 36–48	20, 19–23
183	⑫	Jis pasirodo apaštalams su Tomu	–	16, 14	–	20, 24–29
184		Jis pasirodo septyniems Galilėjoje	–	–	–	21, 1–23
185		Jis pasirodo miniai. Didysis paliepimas	28, 16–20	16, 15–18	1 Kor 15, 6	–
186		Jis pasirodo Jokūbui	1 Kor 15, 7	–	–	–
187	⑬	Jis pasirodo visiems apaštalams	Apd 1, 1–8	–	(24, 49)	–
188	⑭	Pakilimas	Apd 1, 9–12	26, 19	24, 50–53	–
189		Morkaus ir Jono pabaigos žodis	–	26, 20	–	20, 30–31 21, 24–25

PAVASARIS 31 M. PR. KR.

81 SKYRIUS

„VIEŠPATS PRISIKĖLĖ!“

Šis skyrius pagrįstas Mato 28, 2–4. 11–15

PIRMOSIOS SAVAITĖS dienos naktis iš lėto traukėsi. Išmušė tamsiausia valanda prieš pat aušrą. Kristus vis dar buvo savo ankšto kapo belaisviu. Didysis akmuo gulėjo savo vietoje, romėnų antspaudas buvo nepažeistas, romėnų sargybiniai budėjo. Buvo ir neregimų stebėtojų. Aplink tą vietą susirinko pulkai blogio angelų. Jei būtų galėjęs, tamsos kunigaikštis su savo atsimetėlių pajėgomis būtų amžiams laikęs užantspauduotą Dievo Sūnaus kapą. Bet kapą supo ir dangiškosios kareivijos. Jį saugojo savo galybe pranašesni angelai laukiantys, kol galės pasveikinti gyvybės Kunigaikštį.

„Staiga smarkiai sudrebėjo žemė. Viešpaties angelas nužengė iš dangaus.“ Šis Dievo puošnius apdarus vilkintis angelas paliko dangaus rūmus. Jam kelią apšvietė skaidrūs Dievo šlovės spinduliai. „Jo išvaizda buvo it žaibo, o drabužiai balti kaip sniegas. Išsigandę jo, sargybiniai sudrebėjo ir pastiro lyg negyvi.“

Nagi, aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir tautos seniūnai, kurgi jūsų sargybos galybė? Drasūs kareiviai, niekada nebijoję žmonių jėgos, dabar tapo kaip belaisviai, paimti be kardo ar iečių. Veidas, į kurį jie žvelgė, nebuvo mirtingo kario veidas; tai buvo galingiausio iš Viešpaties karių veidas. Šis pasiuntinys dabar užėmė padėtį, iš kurios nupuolė šėtonas. Tai jis ant Betliejaus kalvų paskelbė apie Kristaus gimimą. Jam artinantis sudrebėjo žemė, tamsos jėgos išsisklaidė, o jam nuritinus akmenį, atrodė, kad Dangus nužengė ant žemės. Sargybiniai matė jį ritinant didžiulį riedulį kaip mažą akmenėlį ir girdėjo jį šaukiant: „Dievo Sūnaui, išeik! Tave kviečia Tėvas!“ Jie išvydo iš kapo išeinantį Jėzų ir išgirdo Jį skelbiant: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.“ Jam išėjus su didybe ir šlove, angelai žemai lenkėsi garbindami Atpirkėją ir sveikindami Jį šlovinimo giesmėmis.

Žemės drebėjimas paženklino valandą, kai Kristus atidavė savo gyvybę, kitas

Didysis akmuo gulėjo savo vietoje, romėnų antspaudas buvo nepažeistas, romėnų sargybiniai budėjo. Buvo ir neregimų stebėtojų. Aplink tą vietą susirinko pulkai blogio angelų. Jei būtų galėjęs, tamsos kunigaikštis su savo atsimetėlių pajėgomis būtų amžiams laikęs užantspauduotą Dievo Sūnaus kapą. Bet kapą supo ir dangiškosios kareivijos. Jį saugojo savo galybe pranašesni angelai laukiantys, kol galės pasveikinti gyvybės Kunigaikštį.

žemės drebėjimas paliudijo momentą, kai Jis pergalingai ją susigražino. Tas, kuris nugalėjo mirtį ir kapą, išžengė iš jo nugalėtojo eisena, drebant žemei, tvyksčiojant žaibams ir dundant griaušiniui. Kai vėl sugrįš į žemę, Jėzus sudrebins „ne tik žemę, bet ir dangų“; „žemė kaip girta svyruos, kaip sargo pašiūrė sverdės“; „kaip knyga užsiskleis dangus“; „stichijos nuo karščio suirs, ir žemė su savo veikalais sudegs“. Bet „Viešpats – savo tautos prieglauda, izraelitų tvirtovė“ (Hebrajams 12, 26; Izaijo 24, 20; 34, 4; 2 Petro 3, 10; Joelio 4, 16).

Jėzui mirus, kareiviai matė, kaip vidury dienos žemę apgaubia tamsa; o prisikėlus jie išvydo naktį apšviečiančią angelų skastybę ir girdėjo dangaus gyventojus su didžiuliu džiaugsmu bei triumfu giedant: „Tu nugalėjai šėtoną ir tamsos jėgas; Tu savo pergale sunaikinai mirtį!“

Kristus išėjo iš kapo šlovingai, o romėnų sargybiniai žvelgė į Jį. Jų akys buvo išmeigtos į veidą To, iš kurio dar taip neseniai tyčiojosi ir šaipėsi. Šioje šlovingoje Būtybėje jie atpažino belaisvį, matytą teismo salėje, Tą, kuriam jie supynė erškėčių vainiką. Tai buvo Tas pats, kuris žiauriai sužalotas, bet nesvyruodamas stovėjo priešais Pilotą ir Eroda. Tas, kuris buvo prikalts prie kryžiaus ir kuriam savimi patenkinti kunigai bei vyresnieji užvertę galvas šaukė: „Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti.“ (Mato 27, 42) Tai Jis buvo paguldytas naujame Juozapo kape. Danguis įsakymas išvadavo belaisvį. Net kalnų kalnai suversti

ant Jo kapo negalėjo sutrukdyti Jam išeiti.

Išvydę angelus ir šlovingąjį Gelbėtoją, romėnų sargybiniai sudrebėjo ir pastiro lyg negyvi. Kai dangiškoji kareivija pasislėpė nuo jų akių, jie atsistojo ir kiek įkirsdami drebančiomis kojomis puolė prie sodo vartų. Klupinėdami it girti jie skuodė į miestą, pakeliui sutiktiesiems skelbdami nuostabią žinią. Jie bėgo pas Pilotą, bet jų pasakojimas pasiekė žydų valdininkus, ir vyriausieji kunigai bei seniūnai liepė sargybinius pirmiausia atvesti pas juos. Tie kareiviai atrodė keistai. Drebdami iš baimės, išbalusiais veidais jie paliudijo apie Kristaus prisikėlimą. Kareiviai papasakojo viską, ką buvo matę; jiems nebuvo laiko sugalvoti ir pasakyti netiesą. Su skausmu jie ištarė: „Tai buvo Dievo Sūnus, kurį nukryžiovome; mes girdėjome angelus skelbiant Jį dangaus Valdovu, šlovės Karaliumi.“

Kunigų veidai sustingo it numirėlių. Kajafas mėgino kažką pasakyti, jo lūpos suvirpėjo, bet neištarė nė garso. Kareiviai jau rengėsi išeiti iš pasitarimų salės, bet juos sustabdė balsas. Pagaliau Kajafas atgavo žadą. „Palaukite, – pasakė jis. – Niekam nepasakokit, ką matėte.“

Sargybiniams buvo įsakyta meluoti. „Sakykite, kad jums bemiegant Jo mokiniai atėję naktį Jį išvogė.“ Čia kunigai išsidavė. Kaip galėjo kareiviai sakyti, kad kūną pavogė mokiniai, jeigu jie miegojo? Jei miegojo, tai iš kur jie galėjo žinoti? Ir jeigu Kristaus kūną pavogė mokiniai, argi ne kunigai turėjo pirmieji juos pasmerkti? Arba jeigu sargybiniai prie kapo užmigo, ar ne kunigai turėjo juos apskusti Pilotui?

Kareiviai bijojo ir pagalvoti, kas jų laukia, jeigu jie bus apkaltinti užmigę savo poste. Už tokį nusižengimą buvo baudžiama mirtimi. Nejaugi jie turi meluoti, apgaudinėti žmones ir dar rizikuoti savo gyvybe? Juk jie vargo nemiegodami ir budėdami visą naktį! Kaip jie stos prieš teisumą – kad ir dėl pinigų, – melagingai liudydami prieš save pačius?

Kad niekas nesužinotų tiesos, kunigai pažadėjo užtikrinti kareiviams saugumą – esą Pilotas, kaip ir jie, nenorės, kad ši žinia pasklistų. Romėnų sargybiniams už pinigų pardavė žydams savo sąžinę. Jie atėjo pas kunigus nešini stulbinančia tiesos žinia; jie išėjo nešini pinigais ir kunigų sugalvotu melu.

Tuo metu kalbos apie Kristaus prisikėlimą pasiekė Pilotą. Nors Pilotas ir pasmerkė Kristų mirčiai, bet jis per daug nesijaudino. Tiesa, pasmerkė Išgelbėtoją ne savo valia, apgailėstaudamas, bet ligi šiol sąžinės priekaištų nejautė. Dabar iš siaubo jis užsidarė savo namuose, nusprendęs nieko nepriiminėti. Bet kunigai vis dėlto išsibrovė, papasakojo savo pramanytą istoriją ir paragino jį nebausti sargybinius už netinkamai atliktą pareigą. Prieš visa tai padarydamas Pilotas pats juos apklausė. Šie, bijodami dėl savo saugumo, nedrįso ką nors nusiūlyti, ir Pilotas neapkalbino jų dėl to, kas įvyko. I šį reikalą jis daugiau nesigilino, bet nuo tada nebeturėjo ramybės.

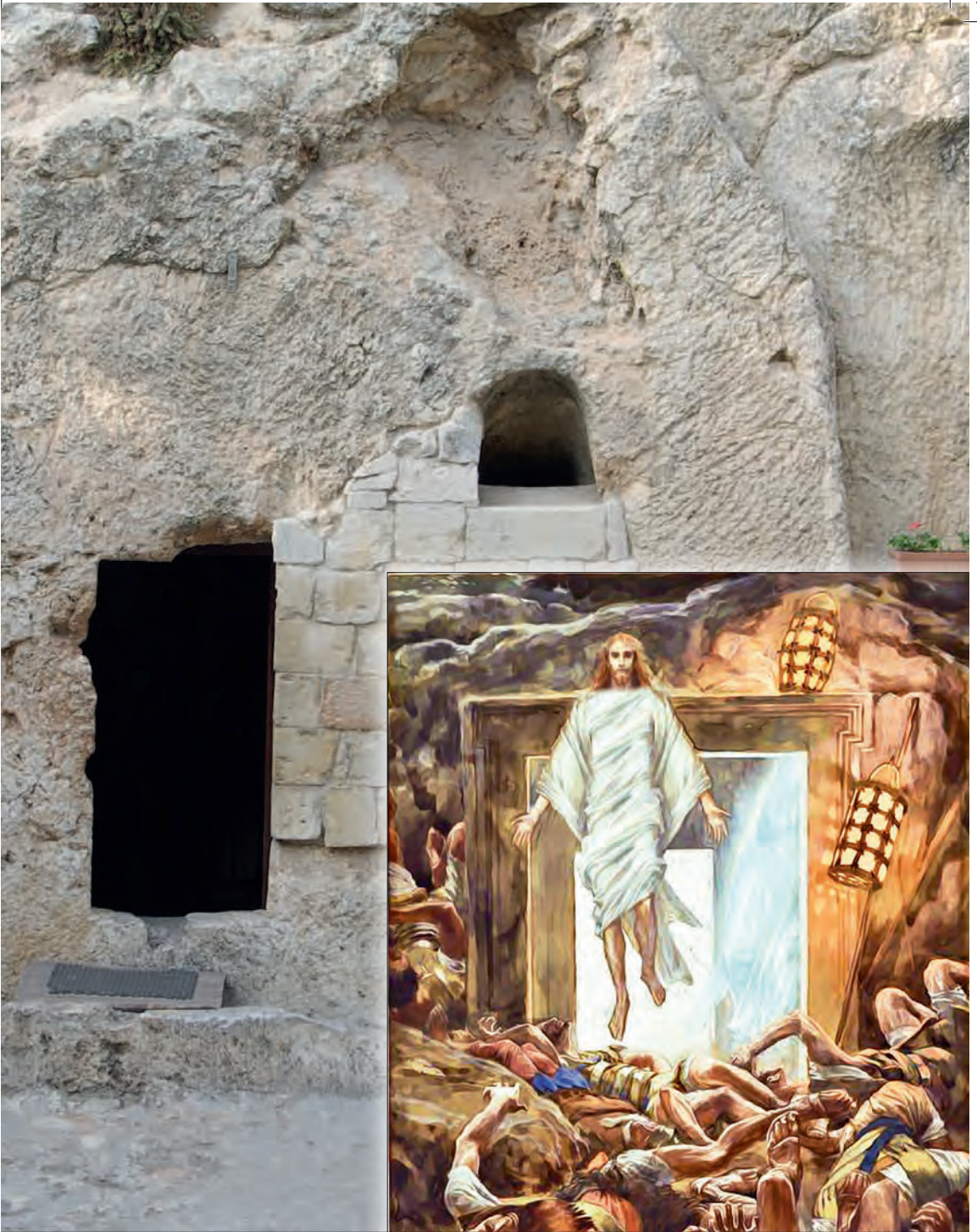
Kol Jėzus gulėjo kape, šėtonas triumfavo. Jis drįso tikėtis, kad Išgelbėtojas nesugrįš į gyvenimą. Jis pareiškė pretenzijas į Viešpaties kūną ir pastatė prie kapo sargybą, siekdamas išlaikyti Kristų nelaisvėje. Jis nesitvėrė pykčiu, kai jo angelai, artinantis dangiškajam pasiuntiniui, paspruko. O kai išvydo Kristų pergalingai išžengiantį iš kapo, suprato, kad jo karalystei ateis galas ir jis pats turės mirti.

Kunigai, pasmerkę Kristų mirčiai, tapo šėtono įrankiais. Dabar jie buvo visiškai jo valdžioje. Jie pateko į spąstus, iš kurių nematė išeities. Teliko toliau kovoti su Kristumi. Išgirdę žinią apie Jo prisikėlimą, jie pabūgo žmonių pykčio. Suprato, kad iškilo pavojus jų pačių gyvybei. Vienintelė viltis buvo neigiant Kristaus prisikėlimą įrodyti, kad Jis – apsišaukęs. Jie papirko sargybinius ir užsitikrino Pilotą tylėjimą. Jie kaip įmanydami arti ir toli skleidė savo melagingą pasakojimą. Bet buvo liudininkų, kurių jie negalėjo

nutildyti. Daugelis jau buvo girdėję kareivių liudijimą apie Kristaus prisikėlimą. Kai kurie mirusieji taip pat išėjo iš kapų su Kristumi ir pasirodė daugeliui ir paskelbė, kad Jis prisikėlė. Kunigus pasiekė šiuos prisikėlusius mačiusių ir juos girdėjusių žmonių pasakojimai. Kunigai ir tautos seniūnai nuolat drebėjo, kad eidami gatve ar savo namuose nesusitiktų akis į akį su Kristumi. Jie nesi-jautė saugūs. Sklaščiai ir spynos negalėjo apsaugoti nuo Dievo Sūnaus. Dieną naktį jiems prieš akis buvo ta siaubinga scena teismo salėje, kai jie sušuko: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“ (*Mato 27, 25*) Tas reginys niekada neišblėso iš jų atminties. Ir jie daugiau niekada ramiai nebemiegojo ant savo pagalvių.

Kai prie Kristaus kapo pasigirdo galingo angelo balsas: „Tėvas šaukia Tave!“, Išgelbėtojas išėjo iš kapo Jame esančia gyvybe. Dabar buvo įrodyta, kokie teisingi Jo žodžiai: „Aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau... Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti.“ Dabar išsipildė Jo pranašystė, ištarta kunigams ir tautos seniūnams:

Kai prie Kristaus kapo pasigirdo galingo angelo balsas: „Tėvas šaukia Tave!“, Išgelbėtojas išėjo iš kapo Jame esančia gyvybe. Dabar buvo įrodyta, kokie teisingi Jo žodžiai: „Aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau... Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti.“ Dabar išsipildė Jo pranašystė, ištarta kunigams ir tautos seniūnams: „Sugriaukite šitą šventyklą, o Aš per tris dienas ją atstatysiu!“ (Jono 10, 17–18; 2, 19) Prie Juozapo kapo Kristus pergalingai paskelbė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.“ Šiuos žodžius galėjo ištarti tik Dievybė. Visi kūriniai gyvena iš Dievo valios ir galios. Jie – priklausomi Dievo gyvybės gavėjai. Nuo aukščiausio serafo iki kukliausios gyvosios gamtos būtybės – visi maitinami iš gyvybės Šaltinio. Tik Tas, kuris yra viena su Dievu, galėjo pasakyti: „Aš turiu galią ją [gyvybę] atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti.“ Savo dieviškumu Kristus galėjo sutraukti mirties grandines.

Sodo kapavietė. Nuotr.: Berthold Werner

„Sugriaukite šitą šventyklą, o Aš per tris dienas ją atstatysiu!“ (*Jono 10, 17–18; 2, 19*)

Prie Juozapo kapo Kristus pergalingai paskelbė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.“ Šiuos žodžius galėjo ištarti tik Dievybė. Visi kūriniai gyvena iš Dievo valios ir galios. Jie – priklausomi Dievo gyvybės gavėjai. Nuo aukščiausio serafo iki kukliausios gyvosios gamtos būtybės – visi maitinami iš gyvybės Šaltinio. Tik Tas, kuris yra viena su Dievu, galėjo pasakyti: „Aš turiu galią ją [gyvybę] atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti.“ Savo dieviškumu Kristus galėjo sutraukti mirties grandines.

Kristus prisikėlė iš mirusiųjų kaip pirmasis vaisius iš tų, kurie užmigo. Jis buvo siūbuojamosios atnašos pėdo Tikrovė, ir Jo prisikėlimas įvyko tą dieną, kai Viešpačiui turėjo būti atnašaujamas pėdas. Ši simboliška apeiga buvo atliekama daugiau kaip tūkstantį metų. Iš derliui pribrendusių laukų būdavo nupjaunamos pirmosios javų varpos, ir atkeliavę į Jeruzalę švesti Velykų (Paschos) žmonės šį pirmųjų vaisių pėdą atnašaudavo Viešpačiui kaip padėkos auką. Kol tai neįvykdavo, nevalia buvo imti pjautuvą ir rinkti javus į pėdus. Dievui pašvestasis pėdas simbolizavo visą derlių. Taip ir Kristus, kaip pirmasis vaisius, simbolizavo didžiulį dvasinį derlių, kuris bus surinktas į Dievo karalystę. Jėzaus prisikėlimas – tai simbolis ir garantija, kad kelsis visi teisūs mirusieji. „Jeigu tikime, kad Jėzus numirė ir prisikėlė, tai Dievas ir tuos, kurie užmigo susivieniję su Jėzumi, atsives kartu su Juo.“ (*1 Tesalonikiečiams 4, 14*)

Keldamasis Kristus prikėlė iš kapų daugybę [mirties] belaisvių. Jam mirus žemės drebėjimas atvėrė jų kapus, o kai Jis kėlėsi, kartu su Juo prisikėlė ir jie. Tai buvo Dievo bendradarbiai, kurie savo gyvybės kaina liudijo tiesą. Dabar jie turėjo paliudyti Tą, kuris prikėlė juos iš numirusių.

Per visą savo tarnystę Jėzus prikėlinėjo mirusius į gyvenimą. Jis prikėlė

Naino našlės sūnų, valdytojo dukterį ir Lozorių. Tačiau šie žmonės nebuvo aprenkti nemirtingumu. Ir prikelti, jie vis dėlto turėjo mirti. Bet tie, kurie išžengė iš kapo Kristaus prisikėlimo metu, buvo prikelti amžinajam gyvenimui. Jie pakilo su Juo į dangų, kaip Jo pergalės prieš mirtį ir kapą trofėjai. „Jie, – pasakė Kristus, – nebėra sėtono belaisviai; Aš juos atpirkau. Aš prikėliau juos iš kapų kaip pirmuosius savo galios vaisius, kad būtų su Manimi, kur Aš eisiu, ir daugiau nebematytų mirties ir nepatirtų liūdesio.“

Šie žmonės ėjo į miestą ir daugeliui pasirodę skelbė, kad Kristus prisikėlė, o jie prisikėlė kartu su Juo. Taip šventojo prisikėlimo tiesa tapo nemirtinga. Šie prisikėlę šventieji liudijo, kokie teisingi žodžiai: „Tavo mirusieji gyvens, jų kūnai prisikels.“ Jų prisikėlimas iliustravo pranašystės išsipildymą: „Tavo rasa – rasa, švytinti šviesa, todėl ir šešėlių šalis atiduos mirusiuosius. Pabuskite ir šaukite iš džiaugsmo, visi, kurie gulite dulkėse!“ (*Izaijo 26, 19*)

Tikinčiajam Kristus yra prisikėlimas ir gyvenimas. Per mūsų Gelbėtoją sugražinamas gyvenimas, kuris buvo prarastas dėl nuodėmės; mat Jis savo gyvybe gali atgaivinti ką panorėjęs. Jam suteikta teisė dovanoti nemirtingumą. Gyvybė, kurią Jis paaukojo būdamas žmogumi, Jis atsiėmė ir dabar teikia žmonijai. Jis pasakė: „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apsciai jo turėtų.“ „O kas gers vandenį, kurį Aš duosiu, tas nebetroks per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.“ „Kas valgo Mano kūną ir geria Mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutinįją dieną.“ (*Jono 10, 10; 4, 14; 6, 54*)

Tikinčiajam mirtis yra mažareikšmis dalykas. Kristus kalba apie ją kaip apie trumpą mirksnį. „Kas laikysis Mano žodžio, neragaus mirties per amžius.“ Krikščioniui mirtis yra tik

miegas, ramybė ir tamsos valandėlė. Su Kristumi Dieve slypi gyvybė, ir „kai apsi-reikš Kristus – jūsų gyvastis, su Juo ir jūs pasirodysite šlovingi“ (*Jono 8, 51–52; Kolosiečiams 3, 4*).

Nuo kryžiaus pasigirdusį šūksnį „Atlikta!“ girdėjo mirusieji. Jis pervėrė kapų sienas ir prikėlė miegančius. Taip bus ir tada, kai Kristaus balsas pasigirs iš dangaus. Tas balsas perskros kapus,

atvers juos, ir kelsis mirusieji Kristuje. Keliantis Išgelbėtojai, atsivėrė tik keli kapai, tačiau Jo antrojo atėjimo metu Jo balsą išgirs visi brangūs mirusieji ir sugrįš į šlovingą, nemirtingą gyvenimą. Ta pati jėga, kuri prikėlė Kristų iš mirusiųjų, prikels ir Jo Bažnyčią bei išaukštins ją kartu su Juo virš visų kunigaikštysčių, valdžių, virš kiekvieno vardo ne tik šiame, bet ir būsimajame pasaulyje.

82 SKYRIUS

„MOTERIE, KO VERKI?“

*Šis skyrius pagrįstas Mato 28, 1. 5-8;
Morkaus 16, 1-8; Luko 24, 1-12;
Jono 20, 1-18*

MOTERYS, STOVĖJUSIOS prie Kristaus kryžiaus, laukė ir budėjo, kol praeis šabo (sabatos) dienos valandos. Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, jos nuėjo prie kapo, nešinos brangiais kvepalais, kad pateptų Išgelbėtojo kūną. Jos nė nepagalvojo, kad Jis gali būti prisikėlęs iš numirusių. Jų vilties saulė buvo nusileidusi, ir širdis gaubė tamsa. Eidamos jos prisiminė Kristaus gailestingumo darbus ir Jo paguodos žodžius. Bet Jo pažado: „Aš jus vėl pamatysiu“ (*Jono 16, 22*) neprisiminė.

Nežinodamos, kas tuo metu vyksta, jos artinosi prie sodo ir kalbėjosi: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?“ Jos suprato, kad pačios nuritinti akmens nepajėgs, bet vis dėlto ėjo. Ir štai staiga dangų nutvieskė šlovės šviesa, kurią skleidė ne tekanti saulė. Sudrebėjo žemė. Moterys išvydo, kad didysis akmuo nuritintas. Kapas buvo tuščias.

Ne visos moterys ėjo prie kapo iš tos pačios pusės. Pirmoji jį pasiekė Marija Magdalena. Pamačiusi, kad akmuo

nuritintas, ji nuskubėjo pranešti mokiniams. Tuo metu atėjo ir kitos moterys. Kapas spinduliavo šviesa, bet Jėzaus kūno jame nebuvo. Stoviniudamos ūmai jos pastebėjo, kad yra ne vienos. Prie kapo sėdėjo jaunas vyras spindinčiais drabužiais. Tai buvo akmenį nuritinęs angelas. Jis igavo žmogišką pavidalą, kad neišgąsdintų šių Jėzaus draugių. Vis dėlto jį vis dar gaubė dangiškosios šlovės šviesa, ir moterys išsigando. Jos apsigręžė bėgti, bet angelo žodžiai jas sulaukė. „Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nebėra, Jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur Jo gulėta. Ir skubiai duokite žinią Jo mokiniams: ‘Jis prisikėlė iš numirusių.’“ Jos dar kartą pažvelgė į kapą ir vėl išgirdo nuostabiąją naujieną. Kitas angelas žmogišku pavidalu pasakė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra Jo čia, Jis prisikėlė! Atsiminkite, ką Jis yra jums sakęs, būdamas Galilėjoje: Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas ir nusidėjėliu

Marija nusekė paskui Joną ir Petrą iki kapo; jiems grįžus į Jeruzalę, ji pasiliko. Pažvelgus į tuščią kapą, jos širdį suspaudė sielvartas. Bet štai ji pamatė du angelus: vieną tos vietos, kur Jėzus gulėjo, galvūgalyje, kitą – kojūgalyje.

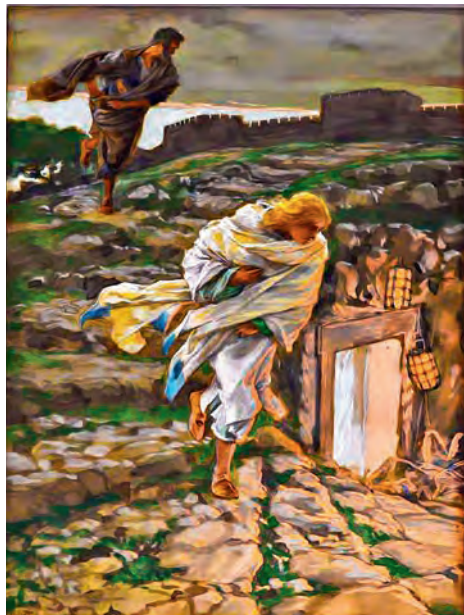
rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti!“

„Jis prisikėlė, Jis prisikėlė!“ Moterys kartojo ir kartojo šiuos žodžius. Vadinas, kvapiųjų aliejų nebereikia. Gelbėtojas gyvas, o ne miręs. Dabar jos prisiminė, kad kalbėdamas apie savo mirtį, Jis minėjo, jog prisikels. Kokia tai diena pasauliui! Moterys skubiai atsitraukė nuo kapo, „apimtos išgąščio ir didelio džiaugsmo, ir bėgo pranešti mokiniams“.

Marija gerosios naujienos dar nebuvo girdėjusi. Ji nuėjo pas Petrą ir Joną su liūdna žinia: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur Jį padėjo.“ Mokiniai nuskubėjo prie kapo ir rado, apie ką Marija buvo kalbėjusi. Jie pamatė įkapes ir drobulę, bet jų Viešpaties nebebuvo. Tačiau netgi šie daiktai liudijo, kad Jis prisikėlė. Įkaps nebuvo numestos bet kaip, o tvarkingai sulankstytos ir padėtos į vietą. Jonas „pamatė ir įtikėjo“. Jis dar nesuprato tos Rašto vietos, kuri liudijo, kad Kristus turi prisikelti iš numirusių, bet dabar prisiminė Išgelbėtojo žodžius apie Jo prisikėlimą.

Pats Kristus taip rūpestingai sulankstė šias įkapes. Kai prie kapo nužengė galin-gas angelas, prie jo prisijungė dar vienas, ir jiedu budėjo prie Viešpaties kūno. Kai vienas angelas nuritino akmenį, kitas įėjo į kapą ir išvyniojo Jėzaus kūną iš drobulių. Bet kiekvieną ją sulankstė ir tvarkingai padėjo paties Gelbėtojo ran-kos. Akyse To, kuris vadovauja ir žvaigž-dėms, ir atomams, nieko nėra nesvar-baus. Tvarka ir tobulybė matyti visame Jo darbe.

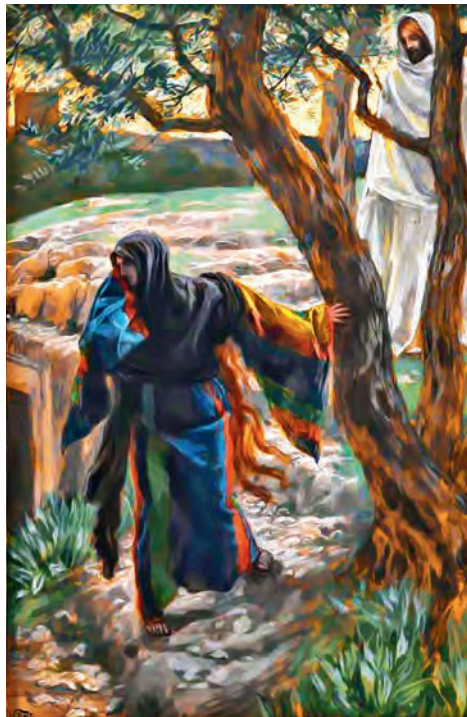
Marija nusekė paskui Joną ir Petrą iki kapo; jiems grįžus į Jeruzalę, ji pasi-liko. Pažvelgus į tuščią kapą, jos širdį suspaudė sielvartas. Bet štai ji pamatė

Mokiniai nuskubėjo prie kapo ir rado, apie ką Ma-rija buvo kalbėjusi. Jie pamatė įkapes ir drobulę, bet jų Viešpaties nebebuvo. Tačiau netgi šie daiktai liudijo, kad Jis prisikėlė. Įkaps nebuvo numestos bet kaip, o tvarkingai sulankstytos ir padėtos į vie-tą. Jonas „pamatė ir įtikėjo“. Jis dar nesuprato tos Rašto vietos, kuri liudijo, kad Kristus turi prisikelti iš numirusių, bet dabar prisiminė Išgelbėtojo žodžius apie Jo prisikėlimą.

du angelus: vieną tos vietos, kur Jėzus gulėjo, galvūgalyje, kitą – kojūgalyje. „Moterie, ko verki?“ – paklausė jie. „Kad paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur Jį padėjo“, – atsakė ji.

Paskui ji apsigrėžė – ne nuo angelų, – manydama, kad reikia rasti kažką, kas galėtų pasakyti, kur nuneštas Jėzaus kūnas. Bet štai kitas balsas kreipėsi į ją: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“ Per aša-ras Marija išvydo žmogaus pavidalą ir manydama, kad tai sodininkas, atsakė: „Viešpatie, jei Jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš Jį pasiimsiu.“ Jei šio tur-tuolio kapas buvo palaikytas pernelgų

Per ašaras Marija išvydo žmogaus pavidalą ir manydama, kad tai sodininkas, atsakė: „Viešpatie, jei Jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš Jį pasiimsiu.“ Jei šio turtuolio kapas buvo palaikytas pernelyg garbingas Jėzui palaidoti, jį pasirūpinsianti vieta Jam. Juk yra kapas, kurį paliko tuščią paties Kristaus balsas, kapas, kuriame gulėjo Lozorius. Nejaugi jį negalėtų savo Viešpaties palaidoti ten?

garbingas Jėzui palaidoti, jį pasirūpinsianti vieta Jam. Juk yra kapas, kurį paliko tuščią paties Kristaus balsas, kapas, kuriame gulėjo Lozorius. Nejaugi jį negalėtų savo Viešpaties palaidoti ten? Juk pasirūpinti Jo brangiu nukryžiuotu kūnu jai būtų didžiulė paguoda šią sielvarto valandą.

Bet dabar Jėzus pažįstamu balsu ją pašaukė: „Marija!“ Supratusi, kad ją kalbina ne koks nors nepažįstamasis, jį atsisuko ir išvydo priešais save gyva

Kristų. Iš džiaugsmo ji užmiršo, kad Jis buvo nukryžiuotas. Puolusi prie Jo, tarsi norėdama apkabinti Jam kojas, ji sušuko: „Rabuni!“ Bet Kristus iškėlė ranką ją sulaikydamas: „Neliesk Manęs! Aš dar neižengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas Mano brolius ir pasakyk jiems: ‘Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą.’“ Ir Marija nuėjo pranešti mokiniams džiugią žinią.

Jėzus nepriėmė savo žmonių pagarbos, kol neišitikino, kad Tėvas priėmė Jo auką. Jis ižengė į dangaus rūmus ir iš paties Dievo išgirdo patikinimą, kad Jo aukos už žmonijos nuodėmes visiškai pakanka ir kad per Jo kraują visi gali laimėti amžinąjį gyvenimą. Tėvas patvirtino su Kristumi sudarytą Sandorą, kad Jis priims atgailaujantį ir klusnų žmogų ir mylės jį kaip savo Sūnų. Kristus liko užbaigti savo darbą ir išpildyti pažadą mariuosius padaryti „retesnius už gryną auksą, žmones – retesnius už auksą iš Ofyro“ (Izaijo 13, 12). Gyvybės kunigaikščiui buvo suteikta visa valdžia danguje ir žemėje, bet Jis grįžo pas savo sekėjus nuodėmės pasaulyje, kad galėtų suteikti jiems savo valdžią ir šlovę.

Kol Išgelbėtojas stovėjo Dievo aki-vaizdoje ir priiminėjo dovanas savo Bažnyčiai, mokiniai laužė galvas, kodėl Jo kapas tuščias, gedėjo ir verkė. Visam dangui džiaugsmingiausia diena mokiniams buvo nežinomybės ir sumaišties diena. Jų netikėjimas moterų liudijimu bylojo, koks menkas buvo jų tikėjimas. Žinia apie Kristaus prisikėlimą taip neatitiko jų lūkesčių, kad jie negalėjo ją patikėti. Tai pernelyg gerai, kad būtų tiesa, manė jie. Jie buvo girdėję tiek daug vadinamųjų mokslinių sadukiejų teorijų, kad prisikėlimas jiems atrodė miglotas dalykas. Jie nelabai nutuokė, ką reiškia prisikėlimas iš mirusiųjų, todėl nesugebėjo priimti šio svarbaus fakto.

„Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petru, – liepė angelai moterims: – Jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai Jį pamatysite, kaip Jis yra jums sakęs.“ Šie

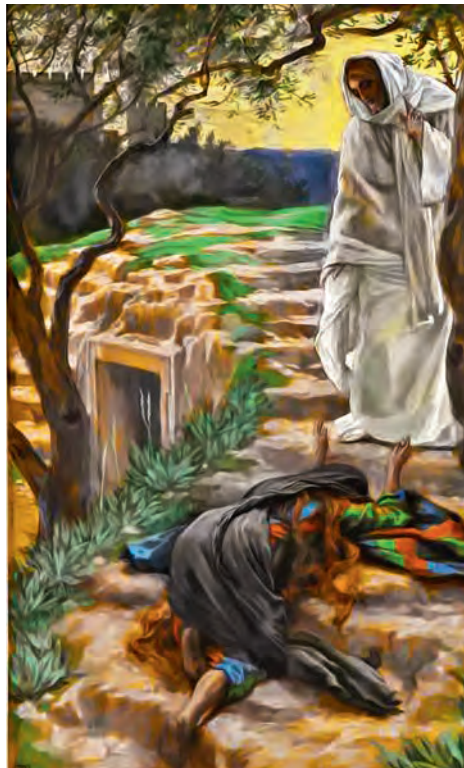
angelai buvo su Kristumi kaip Jo sargybiniai per visą Jo žemiškąjį gyvenimą. Jie matė Jo teismą ir nukryžiovimą. Girdėjo, ką Jis kalbėjo mokiniams. Tai liudijo angelų žodžiai mokiniams, turėję juos įtikinti, jog tai tiesa. Tokius žodžius galėjo ištarti tik prisikėlusio Viešpaties pasiuntiniai.

„Pasakykite Jo mokiniams ir Petruį“, – liepė angelai. Nuo pat Kristaus mirties Petrą graužė sąžinė. Jo gėdingas Viešpaties išsižadėjimas ir Gelbėtojo meilės bei kančios kupinas žvilgsnis jam visada buvo prieš akis. Iš visų mokinių jis kentėjo labiausiai. Todėl jis buvo užtikrintas, kad jo atgaila priimta ir nuodėmė jam atleista. Jis paminimas vardu.

„Pasakykite Jo mokiniams ir Petruį: Jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai Jį pamatysite.“ Visi mokiniai buvo palikę Jėzų, ir kvietimas susitikti su Juo skirtas jiems visiems. Jis jų neatstūmė. Papasakojusi, kad matė Viešpatį, Marija Magdalena perdavė žinią, kad jie yra kviečiami susitikti su Viešpačiu Galilėjoje. Ši žinia jiems buvo nusiūsta ir trečią kartą. Po to, kai jau buvo įžengęs pas Tėvą, Jėzus pasirodė kitoms moterims ir pasakė: „Sveikos!“ Jos prisiartinio ir, puolusios žemėn, apkabino Jo kojas. Jėzus joms pasakė: „Nebijokite! Eikite ir pasakykite Mano broliams, kad keliautų į Galilėją; ten jie Mane pamatys.“

Pirmasis Kristaus darbas žemėje prisikėlus buvo įtikinti mokinius, kad Jo meilė ir švelnus rūpinimasis jais nė kiek nesumažėjo. Jis pasirodė jiems ne viena kartą, kad įrodytų, jog Jis – jų gyvasis Išgelbėtojas, jog sutraukė kapo grandines ir priešas mirtis Jo daugiau nebesulaikys; kad apreiškstų, jog turi tą pačią mylinčią širdį, kaip ir tada, kai buvo su jais kaip jų mylimas Mokytojas. Savo meile Jis dar arčiau juos traukė prie savęs. „Eikite ir pasakykite Mano broliams, – liepė Jis, – kad jie sutiks Mane Galilėjoje.“

Išgirdę šį aiškų nurodymą, mokiniai pradėjo prisiminti, ką Kristus jiems

Bet dabar Jėzus pažįstamu balsu ją pašaukė: „Marija!“ Supratusi, kad ją kalbina ne koks nors nepažįstamasis, ji atsisuko ir išvydo priešais save gyvą Kristų. Iš džiaugsmo ji užmiršo, kad Jis buvo nukryžiuotas. Puolusi prie Jo, tarsi norėdama apkabinti Jam kojas, ji sušuko: „Rabuni!“

kalbėjęs apie savo prisikėlimą. Bet netgi dabar jie nesidžiaugė. Jie neįstengė atsi-kratyti abejonių ir sumaišties. Net moterims pranešus, kad jos matė Viešpatį, mokiniai nepatikėjo. Manė, kad joms pasivaideno.

Rūpestis, regis, vijo rūpestį. Šešta savaitės dieną jų Mokytojas mirė; pirmąją kitos savaitės dieną dingo Jo kūnas, ir jie buvo apkaltinti, kad ji pavogė, norėdami apgauti žmones. Jie beviltiškai stengėsi išsklaidyti apie juos sudarytą neteisimą

„Pasakykite Jo mokiniams ir Petru: Jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai Jį pamatysite.“ Visi mokiniai buvo palikę Jėzų, ir kvietimas susitikti su Juo skirtas jiems visiems. Jis jų neatstūmė. Papasakojusi, kad matė Viešpatį, Marija Magdalena perdavė žinią, kad jie yra kviečiami susitikti su Viešpačiu Galilėjoje. Ši žinia jiems buvo nusiųsta ir trečią kartą. Po to, kai jau buvo įžengęs pas Tėvą, Jėzus pasirodė kitoms moterims ir pasakė: „Sveikos!“ Jos prisartinio ir, puolusios žemėn, apkabino Jo kojas. Jėzus joms pasakė: „Nebijokite! Eikite ir pasakykite Mano broliams, kad keliautų į Galilėją; ten jie Mane pamatys.“ Pirmasis Kristaus darbas žemėje prisikėlus buvo įtikinti mokinius, kad Jo meilė ir švelnus rūpinimasis jais nė kiek nesumažėjo. Jis pasirodė jiems ne vieną kartą, kad įrodytų, jog Jis – jų gyvasis Išgelbėtojas, jog sutraukė kapo grandines ir priešas mirtis Jo daugiau nebesulaikys; kad apreiškė, jog turi tą pačią mylinčią širdį, kaip ir tada, kai buvo su jais kaip jų mylimas Mokytojas. Savo meile Jis dar arčiau juos traukė prie savęs. „Eikite ir pasakykite Mano broliams, – liepė Jis, – kad jie sutiks Mane Galilėjoje.“ Išgirdę šį aiškų nurodymą, mokiniai pradėjo prisiminti, ką Kristus jiems kalbėjęs apie savo prisikėlimą.

įspūdį. Jie bijojo kunigų priešiškumo ir žmonių pykčio. Jie troško, kad Jėzus, padėdaves kiekvienoje keblioje situacijoje, vėl būtų su jais.

Mokiniai dažnai kartoję: „Mes tikėjome, kad Jis atpirksias Izraelį.“ Vieni ir sužeistomis širdimis jie prisiminė Jo žodžius: „Jeigu šitaip daro žaliai medžiui, tai kas gi laukia sausuolio?“ (Luko 24, 21; 23, 31) Jie rinkdavosi aukštutiniame kambaryje, užsidarydami ir

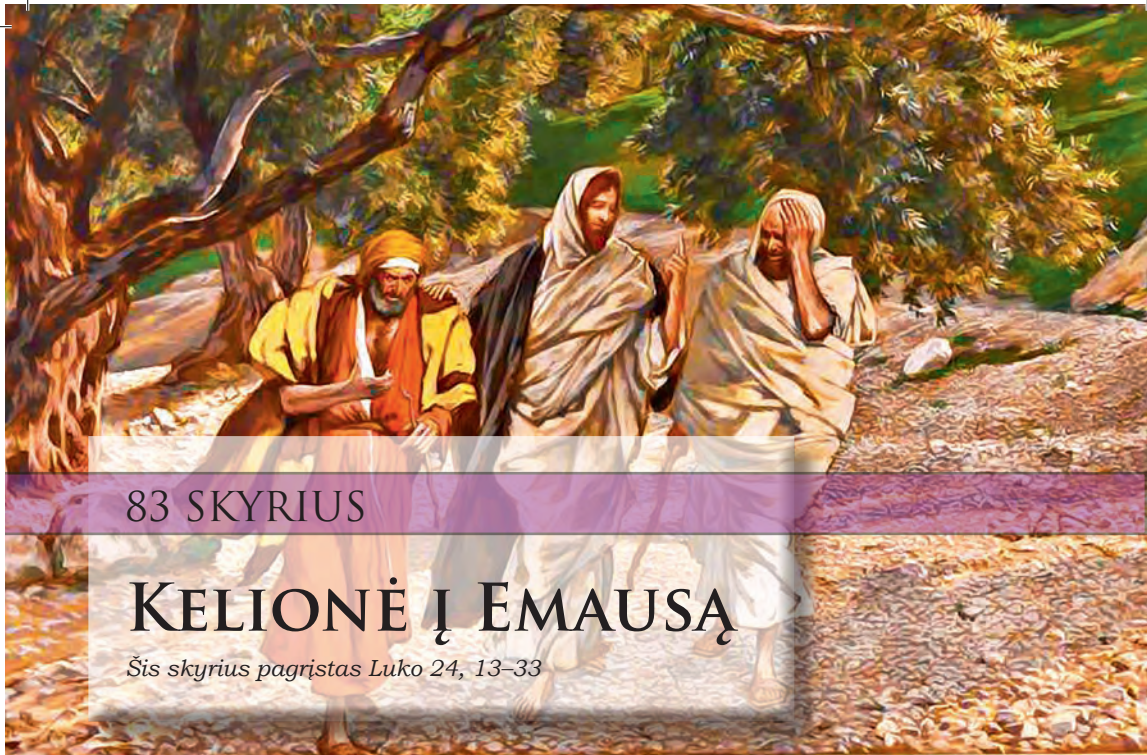
užsisklęsdami duris, nes žinojo, kad bet kuriuo metu juos gali ištikti jų mylimo Mokytojo likimas.

Visą tą laiką jie galėjo džiaugtis žinia, kad Išgelbėtojas prisikėlė. Sode Marija stovėjo verkdamas, nors Jėzus buvo čia pat. Ašaros ją taip apakino, kad ji Jo net nepamatė. Mokinių širdys taip pat buvo tokios kupinos sielvarto, kad jie nepatikėjo angelo žinia ir net paties Kristaus žodžiais.

Daugelis ir šiandien elgiasi taip pat, kaip mokiniai! Daugelis kaip aidas atkar-toja beviltišką Marijos šūksnį: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur Jį padėjo!“ Daugybei žmonių gali būti skirti Viešpaties žodžiai: „Ko verki? Ko ieškai?“ Jis yra šalia, bet jų akis aptemdė ašaros, tad jie Jo neatpažįsta. Jis kalba jiems, bet jie nesupranta.

O, kad nusvirusi galva pakiltų, kad akys atsivertų ir išvystų Jį, kad ausys išgirstų Jo balsą! „Skubiai duokite ži-nią Jo mokiniams: ‘Jis prisikėlė iš

numirusių.“ Liepkite jiems nežiūrėti į naująją Juozapo kapą, kuris buvo užri-tintas didžiuliu akmeniu ir paženklintas romėnų antspaudu. Kristaus ten nėra. Nežiūrėkite į tuščią kapą. Neliūdėkite kaip tie, kurie praradę viltį ir paramą verkia. Jėzus gyvas! Kadangi gyvas Jis, gyven-sime ir mes. Iš dėkingų širdžių ir šven-tąja ugnimi apvalytų lūpų tekyla džiugi giesmė: Kristus prisikėlė! Jis gyvena, kad mus užtartų. Laikykitės šios vilties, ir ji bus saugus ir tvirtas sielos inkaras. Tikėkite ir pamatysite Dievo šlovę.

83 SKYRIUS

KELIONĖ Į EMAUSĄ

Šis skyrius pagrįstas Luko 24, 13–33

VĖLŲ PRISIKĖLIMO dienos vakarą du mokiniai keliavo į Emausą, mažą miestelį už aštuonių mylių nuo Jeruzalės. Šie mokiniai Kristaus darbe svarbaus vaidmens neatliko, bet karštai tikėjo Jį. Jie buvo atvykę į miestą švęsti Velykų, ir pastarieji įvykiai juos didžiai suglumino. Jie buvo girdėję to rytmečio žinią apie iš kapo dingusį Kristaus kūną ir moterų pasakojimą mačius angelus bei sutikus Jėzų. Dabar jie grįžinėjo namo apmąstyti ir melstis. Keliavo nusiminę, aptarinėdami Kristaus teismą ir nukryžiovimą. Dar niekada jie nebuvo taip sukręsti. Praradę viltį ir tikėjimą, ėjo jie kryžiaus šešėlyje.

Netoli dar buvo nukeliavę, kai prie jų prisigretino Nepažįstamasis. Tačiau jie buvo taip paskendę savo liūdesy ir nusivilyme, kad Jo net nepastebėjo. Jie toliau šnekučiavosi tarpusavyje, išreikšdami, kas glūdi jų širdyse. Jie mąstė apie Kristaus pamokas ir, regis, nepajėgė jų suprasti. Kai jie aptarinėjo tos dienos įvykius, Jėzus troško juos paguosti.

Jis matė jų širdgėlą ir suprato, kokia sumaištis jų galvoje: nejaugi šis Žmogus, kuris iškentė tokį pažeminimą, gali būti Kristus? Nesuvaldę širdgėlos jie pravirko. Jėzus žinojo, kad jų širdys kupinos meilės Jam ir norėjo nušluostyti jiems ašaras ir pripildyti juos džiaugsmo bei laimės. Tačiau pirmiau Jis turėjo jiems duoti pamoką, kurios jie niekada neužmiršo.

„Apie ką kalbate eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo. Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė Jam: „Nejaugi Tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jie išsakė Jam savo sielvartą dėl jų Mokytojo, kuris „buvo pranašas, galin gas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse“, bet „aukštieji kunigai ir mūsų vadovai, – pasakė jie, – pareikalavo Jam mirties bausmės ir atidavė Jį nukryžiuoti“. Skaudančiomis širdimis ir virpančiomis lūpomis jie pridūrė: „O mes tikėjome, kad Jis atpirksias Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko.“

Netoli dar buvo nukeliavę, kai prie jų prisigretino Nepažįstamasis. Tačiau jie buvo taip paskendę savo liūdesy ir nusivilyme, kad Jo net nepastebėjo. Jie toliau šnekučiausi tarpusavyje, išreikšdami, kas glūdi jų širdyse. Jie mąstė apie Kristaus pamokas ir, regis, nepajėgė jų suprasti. Kai jie aptarinėjo tos dienos įvykius, Jėzus troško juos paguosti.

Keista, kad mokiniai neprisiminė Kristaus žodžių ir nesuprato, jog Jis pranašavo įvykius, kurie dabar ir nutiko! Jie nesuprato, kad antroji Jo apreiškimo dalis išsipildys lygiai taip pat, kaip ir pirmoji – kad trečią dieną Jis prisikels. Šią dalį jie turėjo prisiminti. Kunigai ir fariziejai to neužmiršo. „Kitą dieną, po Pasirengimo dienos, susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai bei fariziejai ir kalbėjo: Valdove, mes atsiminėme, jog tasai suvedžiotojas dar gyvas būdamas, yra pasakęs: ‘Po trijų dienų Aš prisikelsiu.’“ (Mato 27 62–63) Bet mokiniai šių žodžių neprisiminė.

„Jėzus jiems tarė: ‘O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!’“ Mokiniai nusistebėjo – kas gi šis Nepažįstamasis, jeigu Jis pasiekia net jų sielų gelmes ir kalba taip nuoširdžiai, su užuojauta ir viltimi? Pirmą kartą po Kristaus išdavimo jiems nušvito viltis. Jie ėmė vis dažniau nuoširdžiai žvilgčioti į savo pakeleivį, manydami, kad Jo žodžiai primena tuos, kuriuos kalbėjo Kristus. Juos apėmė nuostaba, o širdys ėmė virpėti džiugiu laukimu.

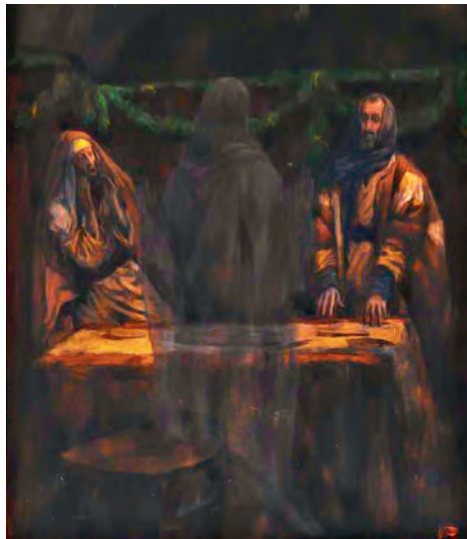
Pradėdamas nuo Mozės, Biblijos pradžios, Kristus per visą Šventąjį Raštą atskleidė save. Jeigu Jis būtų apsireiškęs mokiniams anksčiau, jų širdys būtų buvusios patenkintos. Savo džiaugsmo pilnatvėje jie nebūtų norėję nieko daugiau. Bet jie turėjo suprasti, ką apie Jėzų liudija Senojo Testamento simboliai ir pranašystės. Jais turėjo remtis jų tikėjimas. Kristus nedarė stebuklų, kad juos įtikintų; pirmasis Jo darbas

buvo paaiškinti Šventąjį Raštą. Mokiniai Jo mirtį laikė visų savo vilčių žlugimu. Dabar Jis per pranašus įrodė, jog tai stipriausia atspara jų tikėjimui.

Mokydamas šiuos mokinius Jėzus atskleidė Senojo Testamento, kaip Jo misijos liudytojo, svarbą. Daugelis tariamų krikščionių šiandien atmeta Senąjį Testamentą, tvirtindami, kad jis nebereikalingas. Bet Kristus to nemoko. Jis taip vertino Senąjį Testamentą, kad yra pasakęs: „Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų.“ (Luko 16, 31)

Tai Kristaus balsas kalba per patriarchus ir pranašus nuo pat Adomo laikų iki paskutiniųjų dienų. Išgelbėtojas Senajame Testamente apreiškėtas taip pat aiškiai, kaip ir Naujajame. Būtent pranašiškos praeities šviesa Naujajame Testamente aiškiai ir gražiai išryškina Kristaus gyvenimą ir mokymą. Kristaus stebuklai įrodo Jo dieviškumą; bet tai, kad Jis yra pasaulio Atpirkėjas, dar aiškiau įrodo Senojo Testamento pranašysčių ir Naujojo Testamento istorijos palyginimas.

Kalbėdamas per pranašystes Kristus suteikė savo mokiniams aiškų suvokimą, kokią vaidmenį Jis turėjo atlikti gimęs Žmogumi. Jų lūkesčiai, kad Mesijas užims sostą ir karaliaus pagal žmonių norą, buvo neteisingi. Jie neleido jiems teisingai suprasti, kodėl Jėzus nužengė nuo aukščiausio posto į žemiausią padėtį, kokią tik galima užimti. Kristus troško, kad Jo mokinių mintys visais atžvilgiais būtų tyros ir teisingos. Jie turėjo kiek įmanoma geriau suvokti, kokią kančių taurę Jam teko išgerti. Kristus parodė šiems mokiniams, jog ta siaubinga kova, kurios jie dar neįstengė aprėpti protu, yra Sandoros, sudarytos dar prieš pasaulio sukūrimą, išsipildymas. Kristus turėjo mirti, kaip ir kiekvienas Įstatymo laužytojas, kuris pasilieka nuodėmėje. Visa tai turėjo įvykti, bet tai turėjo baigtis ne pralaimėjimu, o šlovinga, amžina pergale. Jėzus pasakė jiems, jog turi būti dedamos

Jų Bendrakeivis ištiesė rankas lygiai taip pat, kaip tai darydavo Mokytojas! Jie įsižiūrėjo įdėmiau ir pastebėjo Jo rankose vinių žymes. Abu iškart sušuko: „Juk tai Viešpats Jėzus! Jis prisikėlė iš numirusių!“ Jie pašoko, ketindami pulti Jėzui po kojomis, kad Jį pagarbintų, bet Jis dingo jiems iš akių.

visos pastangos išgelbėti pasaulį nuo nuodėmių. Jo sekėjai turi gyventi taip, kaip Jis, ir dirbti kaip Jis – uoliai, atkakliai.

Taip Kristus ugdė savo mokinius, atverdama jų protus, kad jie suvoktų Šventąjį Raštą. Keliauninkai buvo pavargę, bet pokalbis neišblėso. Gelbėtojo lūpos tarė gyvybės bei užtikrintumo žodžius. Bet mokinių akys vis dar buvo užvertos. Kai Jis prakalbo apie Jeruzalės sugriovimą, jie pažvelgė į pasmerktą miestą ir pravirko. Tačiau kas yra jų palydovas, nė neįtarė. Jie nepagalvojo, jog Tas, apie kurį jie kalbasi, eina šalia; mat Kristus kalbėjo apie save kaip apie kitą žmogų. Jie manė, kad Jis – vienas iš didžiojoje šventėje dalyvavusių žmonių, kuris dabar grįžta namo. Jėzus kaip ir jie atsargiai žengė per šurkščius akmenis, kartkartėmis stabteldamas pailsėti. Taip jie ir ėjo kalnų taku su Tuo, kuris veikia

atsisėdo Dievo dešinėje ir kuris galėjo pasakyti: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.“ (Mato 28, 18)

Nusileido saulė. Keliauninkams dar nespėjus pasiekti poilsio vietos, iš laukų grįžo darbininkai. Mokiniamis jau rengiantis įžengti į savo namus, Nepažįstamasis, atrodė, rengėsi tęsti kelionę. Tačiau mokiniai pajuto, kad juos traukia prie Jo. Jų sielos troško klausytis Jo ir klausytis. „Pasilik su mumis!“ – pasiūlė jie. Nepažįstamasis, regis, nepriėmė jų kvietimo, bet jie neatlyžo: „Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ Pagaliau Kristus nusileido ir „užsuko pas juos“.

Jei mokiniai nebūtų taip atkakliai kvietę, jie nebūtų sužinoję, kad jų bendrakeivis yra prisikėlęs Viešpats. Kristus niekada niekam neperša savo draugijos. Jis domisi tik tais, kuriems yra reikalingas. Jis su džiaugsmu ateis į kukliausius namus ir pradžiugins nuolankiausią širdį. Bet jei žmonės pernelyg abejingi ir nesusimąsto apie dangiškąjį Svečią bei nepaprašo Jį pas juos pasilikti, Jis praeina pro šalį. Taip daugelis patiria didžiulę netektį. Jie pažįsta Kristų ne daugiau nei mokiniai, su kuriais Jis tąsyk ėjo.

Greitai paruošiama paprasta vakarienė iš duonos. Ji padedama priešais svečią, kuris atsisėdo stalo gale. Štai Jis ištisia rankas palaiminti maistą. Mokiniai žiūri apstulbę. Jų Bendrakeivis ištiesė rankas lygiai taip pat, kaip tai darydavo Mokytojas! Jie įsižiūrėjo įdėmiau ir pastebėjo Jo rankose vinių žymes. Abu iškart sušuko: „Juk tai Viešpats Jėzus! Jis prisikėlė iš numirusių!“

Jie pašoko, ketindami pulti Jėzui po kojomis, kad Jį pagarbintų, bet Jis dingo jiems iš akių. Mokiniai spoksojo į tą vietą, kur ką tik stovėjo Tas, kurio kūnas dar neseniai gulėjo kape, ir kalbėjo vienas kitam: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai Jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“

Turėdami šią svarbią naujieną, jie negalėjo vien sėdėti ir šnekučiuotis. Jų

nuovargio ir alkio lyg nebūta. Palikę vakarienę net neparagautą, jie pilni džiaugsmo vėl leidosi tuo pačiu keliu, skubėdami pranešti gerąją naujieną mokiniams mieste. Kai kur kelias buvo nesaugus, bet jie vis dėlto kopė stačiais šlaitais, slydinėjo ant glotnių uolų. Jie nematė ir nežinojo, kad juos saugo Tas, kuris ėjo šiuo keliu su jais. Su piligrimų lazdomis jie žengė į priekį, trokšdami eiti kaip galima greičiau. Išklydę iš tako, jie vėl jį atrasdavo. Kartais bėgdami, kartais klupinėdami skubinosi pirmyn, o jų neregimas Palydovas visą laiką buvo šalia.

Naktis buvo tamsi, bet juos apšvietė Teisumo Saulė. Jų širdys šokinėjo iš džiaugsmo. Jiems atrodė, kad jie naujame pasaulyje. Kristus – gyvas Išgelbėtojas. Jie nebegedėjo Jo kaip mirusio. „Kristus prisikėlė!“ – kartojo ir kartojo jie. Šią žinią jie nešė nuliūdusiems. Jie turėjo jiems papasakoti nuostabų įvykį iš kelionės į Emausą. Jie turi pasakyti, kas prie jų prisijungė kelyje. Jie neša svarbiausią žinią iš kada nors duotųjų pasauliui, gerąją naujieną, nuo kurios priklauso žmonijos viltys, susijusios su šiandiena ir amžinybe.

84 SKYRIUS

„RAMYBĖ JUMS!“

*Šis skyrius pagrįstas Luko 24, 33–48;
Jono 20, 19–29*

PASIEKĘ JERUZALĘ mokiniai įžengė per rytinius vartus, kurie per šventę naktimis būdavo atviri. Namai stūksojo tamsūs ir tylūs, bet keliauninkai pėdino siauromis gatvelėmis, vedini tekančio mėnulio šviesos. Jie ėjo į aukštutinį kambarį, kuriame Jėzus praleido paskutiniojo vakaro valandas prieš savo mirtį. Jie žinojo, kad ten ras savo brolius. Nors buvo vėlu, jie žinojo, kad mokiniai nemiegos, kol nesužinos, kas nutiko jų Viešpaties kūnui. Kambario duris jie rado saugiai užsklęstas. Pasibeldė, bet niekas neatsiliepė. Buvo tylu. Tada jie pasisakė, kas esą. Duryš tyliai prasivėrė, jie įėjo, o kartu su jais ir dar Vienas, Neregimasis. Paskui duryš vėl buvo užsklęstos, kad neprasmuktų šnipai.

Keliauninkai rado visus nustebusius ir susijaudinusius. Kambario balsai pratrūko dėkoti ir garbinti, sakydami: „Viešpats iš tikrųjų prisikėlė! Jis pasirodė Simonui.“ Paskui keliauninkai nuo skubėjimo vos atgaudami kvapą papasakojo nuostabų įvykį, kaip Jėzus pasirodė jiems. Jiems vos spėjus pabaigti, kažkas išsitarė negalįs tuo patikėti – esą tai per daug gerai, kad būtų tiesa. Staiga priešais juos stėjo kažkoks Žmogus. Visų akys nukrypo į Nepažįstamąjį. Juk į duris niekas nesibeldė, ir jokių žingsnių nesigirdėjo. Nustėrę mokiniai stebėjosi – ką tai galėtų reikšti. Po to jie išgirdo balsą, savo Mokytojo balsą. Jis aiškiai ir suprantamai ištarė: „Ramybė jums.“

„Virpėdami iš išgąscio, jie tarėsi matą dvasią. O Jis paklausė: ‘Ko taip išsigandote, kodėl jūsų širdyse gimsta

dvejonės? Pasiziūrėkite į Mano rankas ir kojas. Juk tai Aš pats! Palieskite Mane ir įsitikinsite: dvasia juk neturi kūno nei kaulų, kaip matote Mane turint.’ Tai taręs, Jis parodė jiems rankas ir kojas.“

Mokiniai pamatė jose paliktas vinių žymes. Jie atpažino Jo balsą, kuris nebuvo panašus į joki kitą. „Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: ‘Ar neturite čia ko nors valgyti?’ Jie padavė Jam gabalą keptos žuvies ir korį medaus. Jis paėmė ir valgė jų akyse.“ „Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį.“ Netikėjimą išstūmė tikėjimas ir džiaugsmas, ir jie pripažino prisikėlusį Išgelbėtoją su tokiais jausmais, kurių neįmanoma išreikšti žodžiais.

Jėzui gimus angelas paskelbė: „Žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms!“ Dabar, pirmą kartą pasirodydamas mokiniams po prisikėlimo Išgelbėtojas kreipėsi į juos tuo pačiu palaiminimu: „Ramybė jums.“ Jėzus visada pasirengęs nuraminti abejonių ir baimių deginamas širdis. Jis laukia, kol mes atversime Jam širdies duris ir pasakysime: „Pasilik su mumis.“ Jis sako: „Štai Aš stoviu prie durų ir bel-džiūosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užėisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi.“ (Apreiškimo 3, 20)

Jėzaus prisikėlimas simbolizavo paskutinįjį visų Jame užmigusiųjų prisikėlimą. Mokiniai atpažino viską – prisikėlusio Išgelbėtojo veidą, Jo elgseną ir kalbą. Kaip Jėzus prisikėlė iš numirusių, taip prisikels ir užmigusieji Jame. Mes atpažinsime savo draugus, kaip mokiniai atpažino Jėzų. Šiame mirtingame gyvenime jie galbūt buvo sumaitoti, sužaloti ir

Mokiniai pamatė jose paliktas vinių žymes. Jie atpažino Jo balsą, kuris nebuvo panašus į jokių kitų. „Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: ‘Ar neturite čia ko nors valgyti?’ Jie padavė Jam gabalą keptos žuvies ir korį medaus. Jis paėmė ir valgė jų akyse.“ „Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį.“

pakirsti ligos, bet prisikels visiškai sveiki ir harmoningi; tačiau jų šlovingame kūne jų tapatumas visiškai išliks. „Tada mes pažinsime, kaip ir patys esame pažinti.“

(1 Korintiečiams 13, 12) Veiduose, spinduliuojančiuose šviesa, kuri sklinda nuo Jėzaus veido, atpažinsime savo mylimų artimųjų bruožus.

Susitikęs su mokiniais, Jėzus priminė jiems, ką sakęs prieš savo mirtį, – kad viskas turi išsipildyti, kas parašyta Mozės Įstatyme, Pranašystėse ir Psalmėse apie Jį. „Tuomet Jis atvėrė jiems protą, kad jie suprastų Raštus, ir pasakė: ‘Yra parašyta, kad Mesijas kentės ir trečią dieną prisikels iš numirusių ir, pradėdamas nuo Jeruzalės, Jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą. Jūs esate šių dalykų liudytojai.’“

Mokiniai pradėjo suprasti savo darbo esmę ir mastą. Jie turį skelbti pasauliui nuostabiąsias tiesas, kurias jiems patikėjo Kristus. Jo gyvenimo įvykius, Jo mirtį ir prisikėlimą, pranašystes apie

šiuos įvykius, Dievo Įstatymo šventumą, Išgelbėjimo plano paslaptis, Jėzaus galią atleisti nuodėmes – visa tai jie turi liudyti ir skelbti pasauliui. Jie turi skelbti ramybės ir išgelbėjimo per atgailą ir Gelbėtojo galybę Evangeliją.

„Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir tarė: ‘Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite, – sulaukytos.’“ Šventoji Dvasia dar nebuvo visiškai pasireiškus, nes Kristus dar nebuvo pašlovin-tas. Gausiau Dvasios buvo išlieta tik po Kristaus įžengimo į dangų. O jos negavę mokiniai negalėjo vykdyti užduoties – skelbti Evangeliją pasauliui. Bet dabar Dvasia buvo suteikta tam tikru tikslu. Kristus įkvėpė mokiniams savo Dvasią dar prieš tai, kai jie galėjo atlikti savo oficialias pareigas, susijusias su Bažnyčia. Jis davė jiems švenčiausią užduotį ir norėjo, kad jie suprastų, jog be Šventosios Dvasios šio darbo atlikti neįmanoma.

Šventoji Dvasia – tai dvasinės gyvybės sieloje alsavimas. Dvasios suteikimas –

tai Kristaus gyvybės suteikimas. Ją gavęs žmogus įgyja Kristaus savybes. Tik tie, kuriuos šitaip moko Dievas, tie, kurių viduje darbuojasi Dvasia ir kurių gyvenime apsieiškia Kristaus gyvenimas, gali būti žmonių atstovai ir tarnauti Bažnyčioje.

„Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos“, – pasakė Kristus. Čia Kristus nesuteikia jokiai žmogui teisės teisti kitus. Kalno pamoksle Jis tai uždraudė. Tai išimtinė Dievo teisė. Tačiau Bažnyčia, kaip organizaciją, Jis padarė atsakingą už individualius narius. Tuos, kurie nusideda, Bažnyčia yra įpareigota perspėti, pamokyti ir, jei įmanoma, grąžinti į tiesos kelią. „Bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas“ (2 Timotiejui 4, 2), – sako Viešpats. Ištikimai kovok su nedorybėmis. Perspėk kiekvieną širdį, kuriai iškilo pavojus. Nepalik nieko apgaudinėti save. Vadink nuodėmę jos tikruoju vardu. Skelbk tai, ką Dievas pasakė apie mėlą, šabo (sabatos) dienos šventimą, vogimą, stabmeldystę ir visas kitas blogybes. „Kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės.“ (Galatams 5, 21) Jeigu jie ir toliau darys nuodėmes, nuosprendis, kurį jūs skelbėte pagal Dievo Žodį, bus paskelbtas jiems danguje. Pasirinkę nuodėmę, jie paniekino Kristų; Bažnyčia turi parodyti, kad nepritaria jų veiksams ir pati gerbia savo Viešpatį. Ji turi pasakyti apie nuodėmę tai, ką apie ją sako Dievas. Ji turi reaguoti į tai, kaip liepia Dievas, o jos veiksmai patvirtinami danguje. Tas, kuris niekina Bažnyčios valdžią, niekina patį Dievą.

Tačiau yra ir šviesioji šio reikalo pusė. „Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos.“ Tebūna ši mintis pati svarbiausia. Darbuojantis dėl klystančiųjų, tegul visų akys būna nukreiptos į Kristų. Tegul ganytojai švelniai globoja Viešpaties avėles. Tekalba jie klystantiems apie atleidžiančią Išgelbėtojo malonę. Teparagina nusidėjėlių atgailauti ir tikėti Tą, kuris gali atleisti. Tegul remdamiesi Dievo Žodžiu,

jie skelbia: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“ (1 Jono 1, 9) Visi atgailaujantys yra užtikrinami: „Jis vėl mūsų pasigailės, kojomis sutrips mūsų kaltes. Tu įmesi į gelmes visas mūsų nuodėmes.“ (Michėjo 7, 19)

Tegul nusidėjėlio atgailą Bažnyčia priima dėkingomis širdimis. Tegul atgailaujantysis išeina iš netikėjimo tamsos į tikėjimo ir teismo šviesą. Tegul jo virpančią ranką su meile paims Jėzaus ranka. Toks nuodėmių atleidimas patvirtintas danguje.

Tik šia prasme Bažnyčia turi galia išteisinti nusidėjėlių. Nuodėmės gali būti atleidžiamos tik per Kristaus nuopelnus. Jokiai žmogui, jokiai žmonių organizacijai nesuteikta galia išlaisvinti sielą nuo kaltės jausmo. Kristus įpareigojo savo mokinius skelbti nuodėmių atleidimą Jo vardu visose tautose; tačiau jie patys neturėjo galios išdildyti nė vienos nuodėmės. Išskyrus Jėzaus vardą, „neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“ (Apaštalų darbų 4, 12).

Kai Jėzus pirmą kartą susitiko su mokiniais aukštutiniame kambaryje, Tomo tarp jų nebuvo. Jis buvo girdėjęs kitų pasakojimus, pakankamai įrodančius, kad Jėzus prisikėlė; bet jo širdį gaubė tamsa ir netikėjimas. Girdėdamas mokinius pasakojant apie nuostabius prisikėlusio Gelbėtojo apsieiškimus, jis tik dar giliau grimzdo į neviltį. Jeigu Jėzus tikrai prisikėlė iš numirusių, negali būti nė vilties, kad žemėje įsikurs Jo karalystė. Be to, mintis, kad Mokytojas apsieiškė visiems mokiniams, išskyrus jį, žeidė jo tuštybę. Jis buvo nusprendęs netikėti ir visą savaitę buvo niūrios nuotaikos, kuri atrodė dar tamsesnė, palyginti su jo brolių viltimi ir tikėjimu.

Per tą laiką Tomas ne kartą pasakė: „Jeigu aš nepamatysiu Jo rankose vinių žaizdų ir neįbesiu piršto į vinių žaizdą, ir jeigu neįkišiu rankos į Jo šoną, netikėsiu.“ Jis nenorėjo regėti savo brolių

Aukštutinis kambarys dabar buvo tapęs laikiniais namais daugeliui mokinių.

akimis ar grįsti savo tikėjimą jų liudijimu. Jis karštai mylėjo Viešpatį, bet leido savo protą bei širdį užvaldyti pavydui ir netikėjimui.

Aukštutinis kambarys dabar buvo tapęs laikiniais namais daugeliui mokinių, ir vakarais ten susirinkdavo visi, išskyrus Tomą. Viena vakarą Tomas nusprendė susitikti su kitais. Nepaisant netikėjimo, jame ruseno viltis, kad Geroji naujiena – teisinga. Vakarieniaudami mokiniai aptarinėjo įrodymus, kuriuos Kristus jiems pateikė pranašystėse. Tada „durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė jums!“

Atsigręžęs į Tomą Jis pasakė: „Įbesk čia pirštą ir apžiūrėk Mano rankas. Ištiesk

ranką ir įkišk į Mano šoną; jau nebėbūk netikintis, būk tikintis.“ Šie žodžiai parodė, kad Jis žinojo, ką mąsto ir kalba Tomas. Abejojantis mokinys taip pat buvo tikras, kad nė vienas iš jo draugų tą savaitę su Jėzumi susitikęs nebuvo. Taigi jie negalėjo papasakoti Mokytojui apie jo netikėjimą. Jis atpažino stovintįjį priešais jį kaip savo Viešpatį. Daugiau įrodymų jam nereikėjo. Jo širdis šoktelėjo iš džiaugsmo. Jis puolė Jėzui po kojomis ir sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“

Jėzus priėmė jo išpažinimą, bet švelniai papriekaištavo: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“ Tomo tikėjimas Kristui būtų buvęs malonesnis, jeigu jis būtų patikėjęs savo brolių liudijimu. Jeigu pasaulis dabar sektų Tomo pavyzdžiu, niekas netikėtų išgelbėjimu;

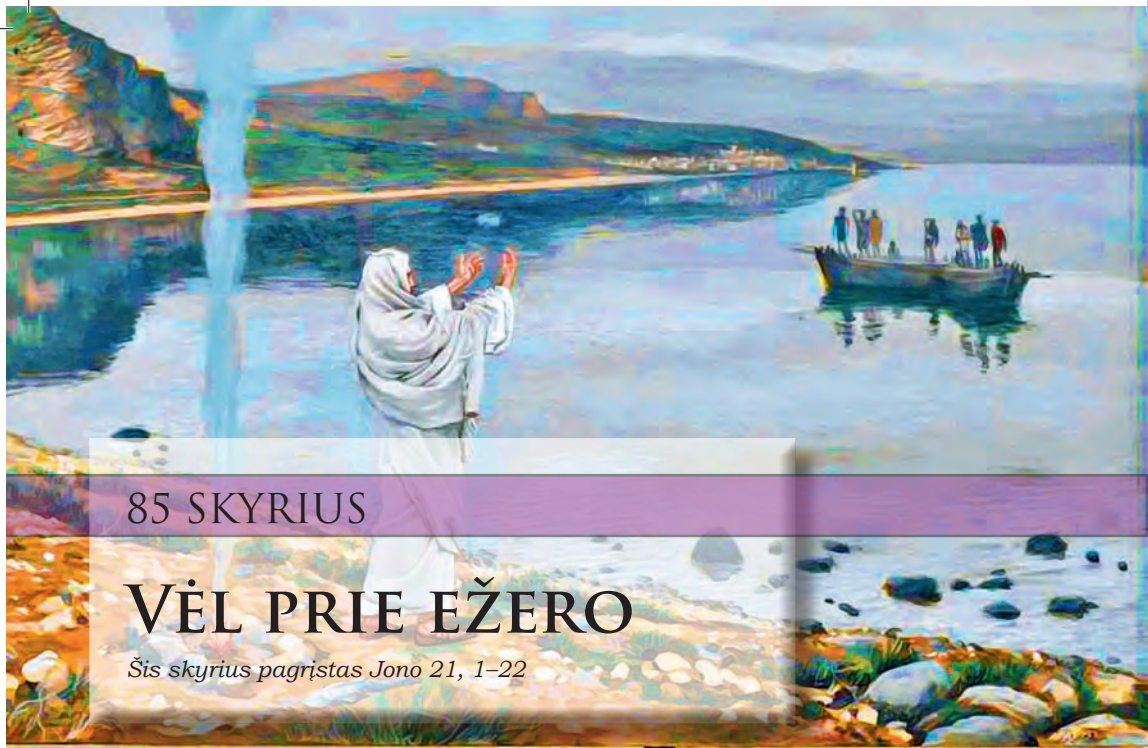

Tomo širdis šoktelėjo iš džiaugsmo. Jis puolė Jėzui po kojomis ir sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ Jėzus priėmė jo išpažinimą, bet švelniai papriekaištavo: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“

mat visi, priimančys Kristų, turi tai daryti per kitų liudijimą.

Daugelis abejojančių teisinasi sakydami, kad jeigu jie turėtų tokių faktų, kokių Tomui pateikė jo bendrašygiai, itikėtų. Tačiau jie nesupranta, kad turi ne tik įrodymus, bet dar daugiau. Daugelis tokių, kaip Tomas, kurie laukia, kol išsisklaidys abejonės, niekada nesuvoks savo troškimo. Jie pamažu išsitvirtins netikėjime. Tie, kurie įpranta žiūrėti į tamsiąją pusę, murmėti ir skųstis, nežino, ką daro. Jie sėja abejonių sėklas ir pjaus abejonių derlių. Tuo metu, kai tikėjimas ir pasitikėjimas yra svarbiausi, daugelis taip elgdamiesi pasijus bejėgiai viltis ir tikėtis.

Savo elgesiu su Tomu Jėzus davė pamoką savo sekėjams. Jo pavyzdys rodo, kaip turėtume elgtis su tais, kurių tikėjimas silpnas ir kuriuos apnikusios abejonės. Jėzus nepriekaištavo Tomui ir nesiginčijo su juo. Jis apsiereiškė abejojančiajam. Tomas nepagrįstai diktavo sąlygas savo tikėjimui, bet Jėzus savo kilnia meile ir nuovokumu sugriovė visas užtvaras. Netikėjimą retai įmanoma įveikti kova. Juo veikiau imama gintis, ieškoma naujos atramos ir pasiteisinimų. Bet tegul Jėzus savo meile ir gailestingumu apsiereiškia kaip nukryžiuotas Gelbėtojas ir iš daugelio nenorėjusių to ištarti lūpų pasigirsta Tomo išpažinimas: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“

85 SKYRIUS

VĖL PRIE EŽERO

Šis skyrius pagrįstas Jono 21, 1–22

JĖZUS PASKYRĖ mokiniams susitikimą Galilėjoje, tad tuoj po Velykų savaitės jie leidosi tenai. Jų nebuvimas Jeruzalėje per šventes būtų buvęs paaiškintas kaip nepasitenkinimas ir erezija, todėl jie pasiliko iki pabaigos, bet po jų mielai iškeliaavo susitikti su Išgelbėtoju, kaip Jis buvo nurodęs.

Į kelionę išsiruošė septyni mokiniai. Jie vilkėjo kukliais žvejų drabužiais. Jie neturėjo žemiškų gėrybių, bet buvo turtingi pažinimu ir gyveno ta tiesa – tai Dangaus akyse teikė jiems aukščiausią mokytojų padėtį. Jie nesimokė pranašų mokyklose, bet trejus metus juos lavino didžiausias Mokytojas, kurį kada nors žinojo pasaulis. Jo ugdomi, jie tapo taurūs, inteligentiški bei išstobulinti pasiuntiniai, galintys vesti žmones į tiesos pažinimą.

Didžioji Kristaus tarnystės dalis praėjo prie Galilėjos ežero. Susirinkę toje vietoje, kur tikėjosi būti netrukdomi, mokiniai pasijuto apsupti Jėzų ir Jo galinčius darbus primenančių dalykų. Kai jų

širdys buvo kupinos išgąscio ir nuožmi vėtra skubėjo juos pražudyti, šiuo ežeru Jis ėjo jiems į pagalbą. Čia Jo žodis sutramdė audrą. Iš čia matėsi paplūdimys, kur keliais mažais kepaliukais duonos ir dviem žuvimis buvo pamaitinta daugiau kaip dešimt tūkstančių žmonių. Netoliese buvo Kafarnaumas – daugybės stebuklų vieta. Dairydami mokiniai prisiminė Išgelbėtojo žodžius bei darbus.

Vakaras buvo gražus, ir Petras, vis dar mėgęs plaukioti valtimi ir žvejoti, pasiūlė eiti prie ežero ir užmesti tinklus. Šiam sumanymui visi pritarė; jiems reikėjo maisto ir drabužių, o po sėkmingos naktinės žvejybos tuo buvo galima apsirūpinti. Taigi jie išplaukė į ežerą, bet nieko nepagavo. Nors plušo visą naktį, nesėkmingai. Tomis sunkiomis valandomis jie šnekučiavosi apie tai, kaip jiems trūksta Viešpaties, ir prisiminė nuostabius Jo tarnystės įvykius prie ežero. Jie nebuvo tikri dėl savo ateities, ir perspektyva jiems atrodė niūri.

Visą tą laiką juos nuo kranto akimis sekė vienišas Stebėtojas, nors pats liko nematomas. Pagaliau išaušo rytas. Valtis buvo prie pat kranto, ir mokiniai išvydo ten stovintį Nepažįstamąjį, kuris paklausė: „Vaikeliai, ar neturite ko valgyti?“ Tie atsakė: „Ne.“ Tuomet Jis pasakė: „Užmeskite tinklą į dešinę nuo valties, ir pagausite.“ Taigi jie užmetė ir jau nebeįstengė jo patraukti dėl žuvų gausybės.“

Jonas atpažino tą Žmogų ir sušuko Petriui: „Juk tai Viešpats!“ Petras taip apsidžiaugė, kad puolė į vandenį ir veikiai jau stovėjo šalia Mokytojo. Kiti mokiniai prisiyrė valtimi, tempdami ir žuvų pilnus tinklus. „Išlipę į krantą, jie pamatė žėrinčias žarijas, ant jų padėta žuvų ir duonos.“

Jie buvo per daug nustebę, kad klausinėtų, iš kur ta žuvis ir maistas. „Jėzus tarė: ‘Atneškite ką tik pagautų žuvų.’“ Petras puolė prie tinklo, kurį buvo numetęs, ir padėjo broliams jį ištraukti į krantą. Kai darbas buvo atliktas ir viskas paruošta, Jėzus pakvietė mokinius papusryčiauti. Jis sulaužė duoną ir padalijo jiems. Jį pažino ir pripažino visi septyni mokiniai. Dabar jie prisiminė penkių tūkstančių minios pamaitinimo stebuklą. Vis dėlto juos kaustė paslaptinga baimė, ir jie tylėdami žvelgė į prisikėlusį Išgelbėtoją.

Jų atminty gyvai atgijo scena prie ežero, kai Jėzus juos pašaukė sekti Jį. Jie prisiminė, kaip Jam įsakius nuplaukė kur giliau, užmetė tinklą ir ištraukė tiek žuvų, kad jis kone plyšo. Paskui Jėzus liepė jiems palikti savo valtį ir prižadėjo padaryti juos žmonių žvejais. Kad primintų būtent šią sceną ir sustiprintų jos išpūdį, Jis vėl padarė stebuklą. Šis Jo poelgis buvo mokiniams duotosios užduoties atnaujinimas. Jis parodė, kad Mokytojo mirtis nesumažino jų pareigos atlikti Jo pavestąjį darbą. Nors asmeniškai Jis nebebus su jais ir neberems kaip anksčiau, prisikėlus Išgelbėtojas vis dėlto jais rūpinsis. Kol jie vykdys Jo darbą, Jis pasirūpins jų reikmėmis. Be

to, Jėzus norėjo paskatinti juos užmesti tinklą teisingoje valties pusėje. Toje pusėje Jis pats stovėjo krante. Tai buvo tikėjimo pusė. Jeigu jie darbuosis kartu su Juo ir Jo dieviška jėga susijungs su jų žmogiškomis pastangomis, jiems negalės nesisekti.

Jonas atpažino tą Žmogų ir sušuko Petriui: „Juk tai Viešpats!“ Petras taip apsidžiaugė, kad puolė į vandenį ir veikiai jau stovėjo šalia Mokytojo.

Kita Kristaus pamoka buvo susijusi tiesiogiai su Petru. Viešpaties išsižadėjimas buvo gėdinga priešingybė anksčiau Petro išpažintai ištikimybei. Jis parodė nepagarbą Kristui ir sukėlė brolių nepasitikėjimą. Jie manė, kad jam bus neleista užimti tarp jų jo ankstesnės padėties, o ir pats Petras jautė praradęs pasitikėjimą. Taigi prieš tai, kai buvo pašauktas vėl imtis apaštališko darbo, jis turėjo visiems įrodyti, jog atgailavo. Be šito, jo nuodėmė, – nors dėl jos jis ir atgailavo, – galėjo sugriauti jo, kaip Kristaus tarnautojo, įtaką. Gelbėtojas suteikė jam galimybę atgauti brolių pasitikėjimą ir kiek įmanoma išdildyti gėdą, kurią jis užtraukė Evangelijai.

Tai pamoka visiems Kristaus sekėjams. Evangelija neina į kompromisą su blogiu. Ji negali pateisinti nuodėmės. Slaptos nuodėmės turi būti išpažintos Dievui slaptoje; bet atvira nuodėmė atvira turi būti ir išpažinta. Paniekinimas dėl

Kiti mokiniai prisiryė valtimi, tempdami ir žuvų pilnus tinklus.

mokinių nuodėmės krinta ant Kristaus. Jis paskatina šėtoną triumfuoti, o dvejojančias širdis suklupti. Parodydamas savo atgailą, mokinyms, kiek įmanoma turi pašalinti šį paniekinimą.

Pusryčiaudamas su mokiniais prie ežero, Išgelbėtojas kreipėsi į Petrą: „Simonai, Jono sūnau, ar myli Mane labiau negu šitie?“, turėdamas galvoje jo brolius. Petras kažkada buvo sakęs: „Jei net visi Tavimi pasipiktintų, aš niekuomet nepasipiktinsiu!“ (Mato 26, 33) Bet dabar jis teisingiau vertino save. „Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad Tave myliu“, – atsakė Petras. Nebuvo jokio absoliutaus įrodymo, kad jo meilė didesnė nei jo brolių. Petras nebereiškė nuomonės apie savo pasišventimą. Apie savo nuosirdumą jis paliko spręsti Tam, kuris gali skaityti širdžių motyvus: „Tu žinai, kad Tave myliu.“ Tada Jėzus jam liepė: „Ganyk Mano avinėlius.“

Paskui Jėzus darsyk patikrino Petrą, pakartodamas klausimą: „Simonai, Jono sūnau, ar myli Mane?“ Šį kartą Jis nebeklausė Petro, ar šis mylės labiau negu jo broliai. Antrasis atsakymas buvo panašus į pirmąjį, be jokio perdėto užtikrinimo: „Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad Tave myliu.“ Jėzus vėl jam pasakė: „Ganyk Mano aveles.“ Ir trečiąsyk Gelbėtojas paklausė: „Simonai, Jono sūnau, ar myli Mane?“ Petras nusiminė, mat pamane, kad Jėzus abejoja jo meile. Tačiau žinojo,

kad Viešpats turi pagrindo juo nepasitikėti, todėl geliančia širdimi atsakė: „Viešpatie, Tu viską žinai. Tu žinai, kad Tave myliu.“ Jėzus vėl pasakė: „Ganyk Mano avis.“

Tris kartus Petras atvirai išsižadėjo Viešpaties, ir tris kartus Jėzus išgavo iš jo patikinimą, kad Jį myli ir bus Jam ištikimas. Šis svarbus Jėzaus klausimas kaip strėlė pervėrė sužeistą Petro širdį. Susirinkusių mokinių akivaizdoje Jėzus atskleidė Petro atgailos gelmę ir parodė, kaip visiškai yra nusizėminęs kitados gyręsis mokinyms.

Petras iš prigimties buvo drąsus bei impulsyvus, todėl šėtonas ir pasinaudojo šiomis jo savybėmis, kad jį parklupdytų. Prieš pat Petro nuopolių Jėzus jam kalbėjo: „Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet Aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų; o tu sutvirtėjęs stiprink brolius!“ (Luko 22, 31–32) Dabar tas metas atėjo, ir Petro pasikeitimas buvo akivaizdus. Į tiesius, tiriančius Viešpaties klausimus nebuvo nė vieno įžlaus, savimi pasitikinčio atsakymo. Dėl savo nusizėminimo ir atgailos Petras buvo geriau pasirengęs nei anksčiau darbuotis kaip kaimenės ganytojas.

Pirmasis darbas, kurį Kristus patikėjo Petrui sugrąžindamas jį į tarnystę, buvo maitinti aveles. Šiame darbe Petro patirtis buvo nedidelė. Jis reikalavo didžiulio rūpestingumo ir švelnumo, daug kantrybės ir ištvermės. Jis buvo pašauktas patarnauti naujai įtikėjusiems, mokyti neišmanančius, atskleisti jiems Šventąjį Raštą bei ugdyti juos taip, kad jie būtų naudingi Kristaus tarnystei. Ligi tol Petras tam darbui nebuvo tinkamas ir net nesuprato jo svarbos. Bet būtent šį darbą dabar jam pavedė atlikti Jėzus. Šiam darbui jį paruošė jo paties kentėjimo ir atgailos patirtis.

Iki savo nuopolio Petras visada kalbėdavo neapgalvotai, impulsyviai. Visada būdavo pasirengęs pataisyti kitus ir išreikšti savo nuomonę, dar gerai

nesupratęs nei savęs, nei to, ką jis rengiasi pasakyti. Tačiau atsivertęs Petras buvo visai kitoks. Jis kaip anksčiau liko karštas, bet Kristaus malonė valdė jo užsidegimą. Jis nebebuvo nekantrus, pernelyg pasitikintis savimi ar save aukštinantis. Buvo ramus, santūrus, linkęs mokytis. Tuomet jis jau galėjo pamaitinti avinėlius ir Kristaus kaimenės aveles.

Tai, kaip Išgelbėtojas bendravo su Petru, buvo pamoka ir pastarajam, ir jo broliams. Ji mokė juos priimti nusidėjėlį su kantrybe, užuojauta ir atleidžiančia meile. Nors Petras buvo išsižadėjęs

ypatybę. Petras galėjo turėti daugybę kitų, tačiau be meilės Kristui jis nebūtų galėjęs ištikimai ganyti Viešpaties kaimenę. Žinios, geranoriškumas, iškalbingumas, dėkingumas ir uolumas – visa tai praverčia darant gerą darbą; bet be meilės Jėzui širdyje krikščionio tarnavimas nebus sėkmingas.

Jėzus pasivedėjo Petrą į šalį, nes norėjo kai ką pasakyti tik jam. Prieš mirtį Jis buvo Petriui sakęs: „Kur Aš einu, tu dabar negali Manęs palydėti, bet vėliau palydėsi.“ Į tai Petras atsakė: „Viešpatie, kodėl gi negaliu dabar Tavęs lydėti? Aš ir

„Išlipę į krantą, jie pamatė žerincias žarijas, ant jų padėta žuvų ir duonos.“ Kai darbas buvo atliktas ir viskas paruošta, Jėzus pakvietė mokinius papusryčiauti. Jis sulaužė duoną ir padalijo jiems. Jį pažino ir pripažino visi septyni mokiniai. Dabar jie prisiminė penkių tūkstančių minios pamaitinimo stebuklą. Jų atminty gyvai atgijo scena prie ežero, kai Jėzus juos pašaukė sekti Jį.

Viešpaties, Jėzaus meilė jam niekada neatšalo. Būtent tokią meilę ganytojas turi jausti jam patikėtoms avims ir avinėliams. Prisiminęs savo silpnumą ir nesėkmę, Petras turėjo elgtis su savo kaimene taip švelniai, kaip Kristus elgėsi su juo.

Klausimas, kurį Kristus uždavė Petriui, buvo svarbus. Jis paminėjo tik vieną mokinytės ir tarnavimo sąlygą. „Ar myli Mane?“ – klausė Jėzus. Tai svarbiausia

gyvybė už Tave guldysiu!“ (Jono 13, 36–37) Tai sakydamas jis nenutuokė, į kokias aukštumas ir gelmes ves Kristaus kelias. Atėjus išbandymui, Petras suklupo, bet jam buvo suteikta galimybė įrodyti savo meilę Kristui. Norėdamas sustiprinti jį paskutiniajam jo tikėjimo išbandymui, Gelbėtojas atskleidė jam jo ateitį. Jis pasakė, kad naudingai praleidęs gyvenimą, kai amžius jau pakirs jėgas, Petras iš tiesų nuseks paskui Viešpatį.

Paskui Jėzus darsyk patikrino Petrą, pakartodamas klausimą: „Simonai, Jono sūnau, ar myli Mane?“ Šį kartą Jis nebeklausė Petro, ar šis mylės labiau negu jo broliai. Antrasis atsakymas buvo panašus į pirmąjį, be jokio perdėto užtikrintumo: „Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad Tave myliu.“

Jėzus kalbėjo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai buvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas; kitas tave perjuos ir ves, kur nenori.“ Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras pašlovinsias Dievą.

Taip Jėzus apreiškė Petrui, kaip šis mirsiąs; Jis net išpranašavo tai, kad jo rankos bus ištistos ant kryžiaus. Paskui vėl liepė savo mokiniui: „Sek paskui Mane!“ Petro šis apreiškimas neišgąsdino. Dėl savo Viešpaties jis buvo pasirengęs iškęsti bet kokią mirtį.

Ligi tol Petras pažino Kristų pagal kūną, kaip daugelis Jį pažįsta šandien; bet jam nebereikėjo tuo apsiriboti. Dabar jis siejo Kristų ne tik su Jo žmogiškumu. Anksčiau Petras mylėjo Jį kaip

žmogų, kaip Dangaus siųstąjį Mokytoją; dabar pamilo Jį kaip Dievą. Jis išmoko pamoka, kad Kristus jam yra viskas visame kame. Dabar jis buvo pasirengęs dalyvauti Viešpaties aukojimosi misijoje. Pagaliau atvestas prie kryžiaus Petras, jo paties prašymu, buvo nukryžiuotas žemyn galva. Jis aiškino, kad jam per didelė garbė iškentėti tą patį, ką ir jo Mokytojas.

Petrui žodžiai: „Sek paskui Mane!“ buvo kupini pamokų. Tai buvo pamoka ne tik jo mirčiai, bet ir kiekvienam gyvenimo žingsniui. Ligi tol jis buvo linkęs veikti nepriklausomai. Mėgino planuoti Dievo darbą, užuot laukęs, ką pasakys Dievas ir vykdęs Jo planą. Tačiau užbėgdamas Jėzui už akių jis nieko nepesė. Jėzus jam liepė: „Sek paskui Mane!“ Nebėk priešais Mane. Tada tau nereikės vienan grumtis su šėtono pajėgomis. Leisk priekyje eiti Man, ir priešas tavęs nenugalės.

Žingsniuodamas šalia Jėzaus, Petras pastebėjo, kad iš paskos seka Jonas. Petrą apėmė noras sužinoti ir Jono ateitį, tad jis paklausė: „Viešpatie, o kas šitam bus?“ Jėzus atsakė: „Jei Aš noriu, kad jis pasiliktų, kolei ateisiu, kas gi tau? Tu sek paskui Mane!“ Petras turėjo suprasti, kad Viešpats atskleis jam viską, ką turi žinoti jis. Kiekvieno pareiga sekti Kristumi ir be reikalo nesijaudinti dėl to, koks darbas skirtas kitiems. Sakydamas apie Joną: „Aš noriu, kad jis pasiliktų, kolei ateisiu“, Jėzus neturėjo galvoje, kad šis mokinyš gyvens iki Viešpaties antrojo atėjimo. Jis tik įtvirtino savo aukščiausią valią – net jeigu Jis to panorėtų, tai neturėtų niekaip paveikti Petro darbo. Ir Jono, ir Petro ateitis buvo Viešpaties rankose. Sekdamas Juo, kiekvienas iš jų turėjo būti klusnus.

Daugelis šiandien elgiasi panašiai kaip Petras. Jie domisi kitų reikalais, nerimauja sužinoti jų pareigas ir kyla pavojus, kad užmirš savo pačių. Mūsų darbas – žiūrėti į Kristų ir sekti Juo. Mes pastebėsime klaidas kitų gyvenime ir jų charakterio trūkumus. Žmogiškumą

lydi silpnybės. Bet tobulumą atrasime Kristuje. Žvelgdami į Jį mes keisimės.

Jonas gyveno ilgai. Jis matė, kaip buvo suniokota Jeruzalė ir sugriauta gražioji šventykla – tai buvo pasaulio galutinio griuvimo simbolis. Iki paskutiniųjų dienų jis neatsitraukdamas sekė savo Viešpatį. Pagrindinis jo liudijimas Bažnyčiai buvo toks: „Mylimieji, mylėkime vieni kitus“; „kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame.“ (1 Jono 4, 7. 16)

Petras buvo sugražintas į apaštalybę, bet garbė ir valdžia, kurią jis gavo iš Kristaus, nesuteikė jam pranašumo prieš savo brolius. Tai Kristus aiškiai parodė, į Petro klausimą: „O kas šitam bus?“ atsakydamas: „Kas gi tau? Tu sek paskui Mane!“ Petras nebuvo pagerbtas kaip Bažnyčios galva.

Malonė, kuri buvo parodyta Petru, atleidžiant už jo atsimetimą bei patikint jam ganyti kaimenę, ir paties Petro ištikimybė sekant Kristumi – štai kas pelnė brolių pasitikėjimą juo. Petro įtaka Bažnyčiai buvo didelė. Bet Kristaus pamoką jam prie Galilėjos ežero Petras atsiminė visą gyvenimą. Per Šventąją Dvasią rašydamas Bažnyčiai, jis pasakė: „Jūsų vyresniuosius prašau aš, irgi vyresnysis bei Kristaus kentėjimų liudytojas, taip pat šlovės, kuri bus apreikšta, dalyvis: ganykite jums patikėtą Dievo kaimenę ne iš prievartos, bet su noru, kaip Dievui patinka, ne dėl bjauraus pelno, bet gera valia, ne kaip jums pavestųjų valdovai, bet kaip kaimenės pavyzdys. Kai pasirodys Vyriausiasis Ganytojas, jūs gausite nevystantį garbės vainiką.“ (1 Petro 5, 1–4)

EIKITE, MOKYKITE VISŲ TAUTŲ ŽMONES

Šis skyrius pagrįstas Mato 28, 16–20

STOVĖDAMAS VOS PER ŽINGSNĮ nuo savo dangiškojo sosto, Kristus davė užduotį mokiniams. „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje, – pasakė Jis. – Tad eikite ir padarykite Mano mokiniais visų tautų žmones.“ „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ (Morkaus 16, 15) Šie žodžiai buvo kartojami ne sykį, kad mokiniai gerai suvoktų jų prasmę. Dangaus šviesa ryškiais, stipriais spinduliais turėjo šviesti visiems žemės gyventojams – kilmingiems ir paprastiems, turtingiems ir vargšams. Mokiniai turėjo bendradarbiauti su savo Atpirkėju gelbėjant pasaulį.

Ši užduotis buvo pavesta Dvylikai, kai Kristus susitiko su jais aukštutiniame kambaryje; bet dabar ji buvo duota didesniajam skaičiui žmonių. Ant Galilėjos kalno susirinko visi tikintieji, kurie tik galėjo būti sukviesti. Šio susirinkimo laiką ir vietą prieš mirtį paskyrė pats Kristus. Angelas prie kapo priminė mokiniams apie Jo pažadą susitikti su jais Galilėjoje. Šis pažadas buvo pakartotas Velykų savaitę Jeruzalėje susirinkusiems tikintiesiems, o per juos pasiekė daugelį vienišųjų, kurie gedėjo savo mirusio Viešpaties. Visi nekantriai laukė būsimo susitikimo. Kad išvengtų pavydžių žydu įtarinėjimo, jie traukė į susitikimo vietą aplinkiniais keliais iš visų pusių. Jie ėjo stebėdamiesi ir nuoširdžiai aptarinėdami juos pasiekusią žinią apie Kristų.

Paskirtuoju metu kalno atšlaitėje pulkeliais susirinko maždaug penki šimtai tikinčiųjų, trokštančių sužinoti viską, ką galima, iš tų, kurie buvo matę prisikėlusį Kristų. Mokiniai ėjo nuo vienos grupelės prie kitos, pasakodami viską, ką matė ir girdėjo apie Jėzų, pagrįsdami tai Šventuoju Raštu, kaip Jis darydavo būdamas su jais. Tomas papasakojo savo netikėjimo istoriją ir tai, kaip buvo išsklaidytos jo abejonės. Staiga tarp jų atsirado Jėzus. Niekas negalėjo pasakyti, iš kur ir kaip Jis atėjo. Daugelis susirinkusiųjų Jo dar niekada nebuvo matę. Jo rankose ir pėdose jie išvydo nukryžavimo žymes. Jo veidas buvo Dievo veidas, ir žvelgdami į Jį, jie garbino Dievą.

Vis dėlto kai kas dar abejojo. Taip bus visada. Visada atsiras tokių, kuriems bus sunku patikėti, ir jie stos abejojančiųjų pusėn. Dėl savo netikėjimo jie daug praras.

Tai buvo vienintelis Jėzaus pokalbis su daugybe tikinčiųjų po Jo prisikėlimo. Jis atėjo ir pasakė jiems: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.“ Mokiniai pagarbino Jį dar prieš Jam prabylant, bet šie žodžiai, ištarti lūpu, kurias buvo užvėrusi mirtis, juos ypač sujaudino. Dabar Jis buvo prisikėlęs Gelbėtojas. Daugelis buvo matę, kaip Jis savo jėga gydo ligonius ir sutramdo šėtono pasiuntinius. Jie tikėjo, kad Jis turi galią įkurti Jeruzalėje savo karalystę, galią numalšinti bet kokią pasipriešinimą, galią

sutramdyti gamtos stichijas. Juk Jis nuramino įsisiautėjusius vandenį, ėjo putotomis bangų keteromis, prikėlinėjo mirusiuosius. O štai dabar Jis paskelbė, kad Jam duota *visa valdžia*. Jo žodžiai pakylėjo klausytojų mintis nuo žemiškų ir laikinų dalykų prie dangiškų ir amžinų. Jie buvo taip pakylėti, jog sugebėjo maksimaliai gerai suvokti Jo didybę bei šlovę.

Kristaus žodžiai ant kalno šlauto liudijo, kad Jo auka už žmoniją buvo absolviuoti ir tobula. Atpirkimo sąlygos įvykdytos; darbas, dėl kurio Jis atėjo į šį pasaulį, atliktas. Jis buvo pakeliui prie Dievo sosto, kad būtų garbinamas angelų, kunigaikštysčių ir valdžių. Jis buvo bepradedas savo kaip tarpininko darbą. Turėdamas neribotą valdžią Jis liepė mokiniams: „Tad eikite ir padarykite Mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (*Mato 28, 19–20*)

Žydų tautai buvo patikėta saugoti šventąją tiesą; tačiau dėl fariziejiškumo ji ėmė laikyti save užvis labiausiai išskirtine ir tapo fanatiškiausia visoje žmonijoje. Viskas, kas supo kunigus ir tautos seniūnus – jų apranga, papročiai, apeigos, tradicijos, – darė juos netinkamus būti pasaulio šviesa. Save, žydų tautą, jie laikė visu pasauliu. Tačiau Kristus įpareigojo mokinius skelbti tikėjimą ir Dievo garbinimą, kuris neturėtų nieko bendra su kastomis ar šalimi, tikėjimą, kuris tikėtų visiems žmonėms, visoms tautoms, visoms žmonių klasėms.

Prieš palikdamas mokinius, Kristus aiškiai apibūdino savo karalystės prigimtį. Jis priminė jiems, ką buvo apie ją sakęs. Jis skelbė, kad Jo tikslas – įtvirtinti šiame pasaulyje ne žemišką, o dvasinę karalystę. Jis nesiruošė viešpatuoti Dovydo soste kaip žemiškas karalius. Jis vėl atskleidė jiems Raštus, aiškindamas, jog viskas, ką Jam teko iškęsti, buvo numatyta danguje, Jo ir Tėvo

pasitarimuose. Visa tai buvo išpranašavę Šventosios Dvasios įkvėpti žmonės. Jis kalbėjo: „Štai matote, viskas, ką Aš apreiškiau apie savo, kaip Mesijo, atstūmimą, išsipildė. Viskas, ką pasakiau apie savo būsimą pažeminimą ir mirtį, pasitvirtino. Trečią dieną Aš prisikėliau. Uoliau tyrinėkite Šventąjį Raštą ir supraskite, kad šie įvykiai įgyvendino pranašystes apie Mane.“

Kristus įpareigojo mokinius atlikti darbą, kurį buvo jiems palikęs, pradedant nuo Jeruzalės. Jeruzalė buvo Jo stubilnančio nužengimo į žmoniją scena. Ten Jis kentėjo, buvo atstumtas ir pasmerktas. Judėjos kraštas buvo Jo gimtinė. Ten, aprengtas žmogiškumu, Jis gyveno tarp žmonių, ir retas kuris nutuokė, kaip Dangus priartėjo prie žemės, kai Jėzus buvo su jais. Jeruzalėje turėjo prasidėti mokinių darbas.

Turėdami galvoje viską, ką Kristus ten iškentėjo ir kaip Jo darbas buvo neįvertintas, mokiniai galėjo prašyti leidžiami dirbti daugiau žadančiuose laukuose, bet to nepadarė. Jie turėjo įdirbti tą pačią dirvą, kur Jis išbėrė tiesos sėklą, kad ji sudygtų ir duotų gausų derlių. Mokinių laukė pavydo ir neapykantos kupinų žydų persekiojimai; bet tai iškentė jų Mokytojas, nuo to neturėjo bėgti ir jie. Pirmiausia gailėstingumas turėjo būti pasiūlytas Išgelbėtojo žudikams.

Jeruzalėje buvo daug tokių, kurie slapta tikėjo Jėzų, ir tokių, kuriuos kunigai bei tautos seniūnai buvo apgavę. Jiems taip pat reikėjo paskelbti Evangeliją ir paraginti juos atgailauti. Reikėjo išaiškinti šią nuostabią tiesą, kad tik per Kristų gali būti atleistos nuodėmės. Kol visa Jeruzalė buvo sujadinta kelių pastarųjų savaitžių įvykių, Evangelijos skelbimas būtų palikęs didžiausią įspūdį.

Tačiau darbas neturėjo apsiriboti vienu miestu. Jis turėjo tęstis iki atokiausių žemės pakraščių. Savo mokiniams Kristus pasakė: „Jūs esate Mano pasiaukojimo dėl pasaulio liudininkai. Jūs matėte Mano darbus dėl Izraelio. Nors

jie neateis pas Mane, kad turėtų gyvenimą, nors kunigai ir fariziejai pasielgė su Manimi, kaip buvo sumanę, nors jie atstūmė Mane, kaip pranašavo Raštai, jie turės dar vieną galimybę priimti Dievo Sūnų. Jūs matėte, kad visus, kurie ateina pas Mane išpažindami nuodėmes, Aš laisvai priimu. Pas Mane ateinančio Aš neatstumsiu. Visi, kurie nori, gali susitaikyti su Dievu ir gauti amžinąjį gyvenimą. Jums, Mano mokiniai, Aš patikiu šią galimą žinią. Pirmiausia ji turi būti paskelbta Izraeliui, o paskui – visoms tautoms, visomis kalbomis ir visiems žmonėms. Ją turi išgirsti ir žydai, ir pagonys. Visi, kurie tiki, turi susirinkti į vieną Bažnyčią.“

Per dovanotą Šventąją Dvasią mokiniai turėjo gauti nuostabią jėgą. Jų liudijimą turėjo patvirtinti ženklai ir stebuklai. Stebuklus galėtų daryti ne tik apaštalai, bet ir visi, priėmę jų mokymą. Ir kaip sėjėjas jie galėtų matyti besistiebiančius želmenis iš plačiai išbarstytų sėklų. Jėzus pasakė: „Kurie įtikės, tuos lydės ženklai: Mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims plikomis rankomis gyvates ir jei išgertų mirštamų nuodų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks.“

(Morkaus 16, 17–18)

Anais laikais neretai būdavo griebiamasi nuodų. Nesąžiningi žmonės nesvyruodami tokiu būdu siekdavo pašalinti tuos, kurie trukdė įgyvendinti jų užmojus. Jėzus žinojo, kad Jo mokinių gyvybei gresia pavojus. Daugelis manys, kad, žudydami Jo liudytojus, jie tuo tarnauja Dievui. Todėl Jis pažadėjo saugoti juos nuo visų pavojų.

Mokiniai turėjo gauti tą pačią galią, kokią turėjo Jėzus, kad galėtų gydyti „žmonėse visokias ligas bei negalias“. Gydydami Jo vardu kūniškas ligas, jie tuo pačiu liudys apie Jo galią išgydyti sielą (žr. Mato 4, 23; 9, 6). Dabar buvo pažadėta ir nauja dovana. Skelbdami gerąją naujieną kitoms tautoms, mokiniai turėjo įgyti gebėjimą kalbėti kitomis kalbomis.

Apaštalai ir jų bendradarbiai buvo mažaraščiai, tačiau kai per Sekminės išsiliejo Dvasia, jų kalba – ir gimtoji, ir užsienio – tapo gryna, paprasta, tiksli ir taisyklinga.

Taigi Kristus davė savo mokiniams užduotį. Jis viskuo pasirūpino, kad tas darbas būtų atliktas ir prisiėmė atsakomybę už jo sėkmę. Kol jie pakluso Jo žodžiui ir darbavosi kartu su Juo, jiems negalėjo nesisiekti. Eikite į visas tautas, liepė Jis. Eikite į tolimiausius gyvenamus žemės rutulio užkampius, žinodami, kad Mano Artumas bus ir ten. Dirbkite su tikėjimu ir pasitikėjimu, nes niekada neateis toks metas, kai Aš jus paliksiu.

Išgelbėtojo užduotis mokiniams apima visus tikinčiuosius. Ji skirta visiems tikintiems Kristų iki laikų pabaigos. Lemtinga klaida manyti, kad sielų gelbėjimo darbą turi atlikti tik pašventintas tarnautojas. Evangelija patikėta visiems, kuriuos apėmė dangiškasis įkvėpimas. Visi, gavusieji Kristaus gyvybę, yra pašventinti savo artimųjų gelbėjimo darbui. Šiam darbui buvo įkurta Bažnyčia, todėl visi, prisijamantys jos šventuosius įžadus, yra įpareigojami būti Kristaus bendradarbiai.

„Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: ‘Ateik!’ Ir kas girdi, teatsiliepia: ‘Ateik!’“ (Apreiškimo 22, 17) Kiekvienas girdintis turi kartoti šį kvietimą. Kad ir koks būtų žmogaus pašaukimas gyvenime, pirmiausia jis turi būti suinteresuotas laimėti žmones Kristui. Jis galbūt nesusgebės pamokslauti bendruomenėms, bet darbuotis su pavieniais žmonėmis gali. Jiems jis gali perteikti iš Viešpaties gautąjį mokymą. Tarnauti – tai ne vien pamokslauti. Tarnauja ir tie, kurie padeda ligoniams, kenčiantiems ir stojojantiems, paguodžia nuliūdusius ir mažatikius. Daugybę širdžių slegia kaltės jausmas. Ne sunkumai, varginantis triūsas ar skurdas žemina žmoniją. Tai daro kaltės jausmas, nedorybės. Tai jos užtraukia nerimą ir nepasitenkinimą. Kristus norėjo, kad Jo tarnai padėtų nuodėmės apniktoms sieloms.

Mokiniai turėjo pradėti savo darbą ten, kur yra. Nederėjo apeiti nė vieno sunkiausio ir mažiausiai žadančio lauko. Taip ir kiekvienas iš Kristaus darbininkų turi pradėti nuo savo aplinkos. Mūsų pačių šeimose gali būti užuojautos ir gyvybės duonos išalkusių sielų. Gali būti vaikų, kurie turi būti ugdomi Kristui. Prie pat mūsų durų netrūksta pagonių. Tad ištikimai darbuokimės dėl tų, kurie arčiausiai mūsų. Paskui mūsų pastangos tegul plečiasi taip toli, kaip tik ves Dievo ranka. Daugeliui gali atrodyti, kad darbuotis trukdo aplinkybės; tačiau kad ir kur būtų žmogus, su tikėjimu ir uoliai atliktas darbas bus jaučiamas tolimiausiuose žemės pakraščiuose. Kai Kristus gyveno žemėje, atrodė, kad Jo darbas vyksta tik nedidelėje teritorijoje, tačiau Jo mokymas pasiekė daugybę žmonių visose šalyse. Dievas dažnai paprasčiausiomis priemonėmis pasiekia didžiausių dalykų. Pagal Jo planą kiekviena Jo darbo dalis turi priklausyti nuo kitos, kaip ratas rate, ir viskas turi veikti harmoningai. Ir kukliausias darbininkas, vedamas Šventosios Dvasios, gali palytėti neregimas stygas, kurios skambės ligi žemės pakraščių ir kurs melodiją per amžinybės amžius.

Bet nereikia užmiršti ir įsakymo: „Eikite į visą pasaulį.“ Mes esame pašaukti nukreipti savo dėmesį į tolimiausius žemės kampelius. Kristus griaua skiriančias sienas, skaldančius tautų prietarus ir moko mylėti visus žmones. Jis pakylėja žmones iš siauro jų savanaudiškumo rato; Jėzus išdildo visas teritorines ribas ir dirbtinai visuomenės sukurtus skirtumus. Jis neskirsto žmonių į artimus ir svetimus, draugus ir priešus. Jis moko mus į kiekvieną vargantį žmogų žiūrėti kaip į savo brolių, o į pasaulį – kaip į savo veiklos dirvą.

Liepdamas: „Eikite ir padarykite Mano mokiniais visų tautų žmones“, Išgelbėtojas dar pasakė: „Kurie įtikės, tuos lydės ženklai: Mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims plikomis

Per dovanotą Šventąją Dvasią mokiniai turėjo gauti nuostabią jėgą. Jų liudijimą turėjo patvirtinti ženklai ir stebuklai. Stebuklus galėtų daryti ne tik apaštalai, bet ir visi, priėmę jų mokymą. Ir kaip sėjėjas jie galėtų matyti besisistiebiančius želmenis iš plačiai išbarstytų sėklų.

rankomis gyvates ir jei išgertų mirštamų nuodų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks.“ Šis pažadas siekia taip pat toli, kaip ir užduotis. Ne visos dovanos suteikiamos kiekvienam tikinčiajam. Dvasia „dalią kiekvienam atskirai, kaip Jai patinka“ (1 Korintiečiams 12, 11). Tačiau Šventosios Dvasios dovanų kiekvienam tikinčiajam pažadėta tiek, kiek jų reikia Viešpaties darbui atlikti. Šis pažadas šiandien toks pat tvirtas ir patikimas, kaip ir apaštalų laikais. „Kurie įtikės, tuos lydės ženklai.“ Tai Dievo vaikų privilegija, todėl tikėjimas turi išsiskirti visame tame, kas gali jį sutvirtinti.

Taigi Kristus davė savo mokiniams užduotį. Jis viskuo pasirūpino, kad tas darbas būtų atliktas ir prisimėmė atsakomybę už jo sėkmę. Kol jie pakluso Jo žodžiui ir darbavosi kartu su Juo, jiems negalėjo nesisekti. Eikite į visas tautas, liepė Jis. Eikite į tolimiausius gyvenamus žemės rutulio užkampius, žinodami, kad Mano Artumas bus ir ten. Dirbkite su tikėjimu ir pasitikėjimu, nes niekada neateis toks metas, kai Aš jus paliksiu. Mokiniai galėjo prisiminti, kai Jėzus juos išsiuntė po du, ir jiems nieko netrūko. Dabar Jėzus norėjo, kad jie žiūrėtų į priekį ir matytų visą pasaulį kaip savo darbo lauką.

„Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks.“ Šis pasaulis buvo didžiuliai lozorių namai, bet Kristus atėjo gydyti ligonių ir skelbti išvadavimo šėtono belaisviams. Jis buvo išikūnijusi sveikata ir stiprybė. Jis dalijo savo gyvybę sergantiems ir kenčiantiems bei apsėstiems demonų. Nė vieno, atėjusio pasisemti Jo gydančios jėgos, Jis neatstūmė. Nors Jis žinojo, jog tie, kurie kreipiasi į Jį pagalbos, yra užsitraukę ant savęs ligą, bet neatsisakė jų gydyti. Ir kai Kristaus galia pasiekdavo šias vargšes sielas, jos būdavo įtikintos dėl nuodėmės, ir daugelis būdavo pagydomos ir iš dvasinės negalios, ir iš fizinį ligų arba negalavimų. Evangelija vis dar turi tą pačią galia, tad kodėl gi tų pačių vaisių neturėtume matyti ir šiandien?

Kristus jaučia kiekvieno kenčiančiojo bėdas. Kai žmogų apsėda piktosios dvasios, Kristus jaučia jos praeikimą. Kai karštinė sekina gyvybės tėkmę, Jis

jaučia agoniją. Ir šiandien Jis taip pat nori gydyti ligonius, kaip tada, kai asmeniškai buvo žemėje. Kristaus tarnai yra Jo atstovai, Jo darbo įrankiai. Jis trokšta per juos panaudoti savo gydančią jėgą.

Išgelbėtojo gydymo metodai buvo pamoka Jo mokiniams. Kartą Jis patepė neregį akis purvu ir liepė: „Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje...“ Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis.“ (Jono 9, 7) Išgydyti gali tik Didžiojo Gydytojo galia, bet Kristus pasinaudodavo paprastomis priemonėmis iš gamtos. Taigi Jėzus vertino ir skatino vartoti paprastus ir natūralius gamtos teikiamus vaistus.

Daugeliui išgydytųjų Kristus sakydavo: „Daugiau nuodėmių nebedaryk, kad neatsitiktų kas blogesnio!“ (Jono 5, 14) Jėzus mokė, kad liga – tai dieviškųjų gamtos dėsnių ir dvasinio Dievo įstatymo laužymo pasekmė. Jeigu žmonės gyventų pagal Kūrėjo planą, daugelio kančių pasaulyje nebūtų.

Kristus buvo senovės Izraelio Vadas bei Mokytojas; Jis mokė juos, kad sveikata – tai atpildas už klusnumą Dievo įstatymams. Didysis Gydytojas, gydęs ligonius Palestinoje, kalbėjo savo tautai iš debesies stulpo, aiškindamas, ką jie turi daryti ir ką dėl jų padarys Dievas. „Jeigu iš tikrųjų klausysite Viešpaties, savo Dievo, balso, – sakė Jis, – ir darysite, kas dora Jo akyse, paisydami Jo įsakymų ir laikydamiesi visų Jo nuostatų, nevarginsiu jūsų jokia liga, kurio mis varginau egiptiečius, nes esu jus gydantis Viešpats.“ (Išėjimo 15, 26) Kristus davė Izraeliui aiškius nurodymus, kokie turi būti jų gyvenimo įpročiai, ir užtikrino: „Viešpats atitolins nuo tavęs visas ligas.“ (Pakartoto Įstatymo 7, 15) Kai jie vykdė sąlygas, pažadas pildėsi. „Dvylikoje giminių nebuvo silpnuolio.“ (Psalmė 105, 37)

Šios pamokos skirtos ir mums. Visi, kurie nori būti sveiki, turi laikytis tam tikrų sąlygų. Šias sąlygas turi žinoti visi. Viešpačiui nepatinka, kai žmonės nežino Jo įstatymų – gamtos dėsnių ar dvasinių įstatymų. Mes turime bendradarbiauti

su Dievu, kad sugražintume sveikatą ir kūnui, ir sielai.

Kaip saugoti sveikatą ar ją susigražinti, turime mokyti ir kitus. Ligoniams turime parūpinti vaistų, kurių Dievas teikia gamtoje, ir nukreipti juos pas Tą, kuris vienintelis gali išgydyti. Savo tikėjimo rankomis turime vesti ligonius ir kenčiančius pas Kristų. Turime mokyti juos tikėti Didžiuoju Gydytoju. Turime pasikliauti Jo pažadais ir melsti Jo jėgos apsišėkimo. Pati Evangelijos esmė yra atgaivinimas, ir Gelbėtojas nori, kad mes ragintume ligonius, praradusius viltį ir kenčiančius negalią laikytis Jo stiprybės.

Kristaus gydymo veiksmuose glūdėjo meilės jėga, ir tik dalyvaudami toje meilėje per tikėjimą galime tapti Jo darbo įrankiais. Jeigu mes nesusisiejamie dievišku ryšiu su Kristumi, iš mūsų negali tekėti žmonėms gyvybę teikiančios energijos srovė. Buvo vietų, kur pats Išgelbėtojas negalėjo atlikti daug galingų darbų dėl žmonių netikėjimo. Taip ir dabar netikėjimas atskiria Bažnyčią nuo jos dieviškojo Padėjėjo. Ji pernelyg silpnai laikosi amžinosios tikrovės. Jos tikėjimo trūkumas Dievą skaudina ir atima iš Jo šlovę.

Bažnyčiai pažadėtas Kristaus Artumas būtent tada, kai ji vykdytų Jo darbą. Jis pasakė: „Eikite ir mokykite visas tautas.“ „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ Prisiimti Jo jungą – viena iš svarbiausių Jo galybės gavimo sąlygų. Bažnyčios gyvenimas priklauso nuo jos ištikimybės vykdant Viešpaties užduotį. Ignoruoti šį darbą, vadinas, neišvengiamai krypti į dvasinį silpnumą ir žlugimą. Kai nesama aktyvaus darbavimosi dėl kitų, išblėsta meilė ir silpsta tikėjimas.

Kristus nori, kad Jo tarnautojai ugdytų Bažnyčią Evangelijos darbui. Jie turi mokyti žmones, kaip ieškoti pražuvėlių ir juos gelbėti. Bet ar šį darbą jie atlieka? Deja, daugelis neriasi iš kailio, kad įpūstų gyvybės kibirkštį merdėjančiai

Bažnyčiai! Tie, kurie turėtų ieškoti pražuvusių avių, dažnai puoselėja bendruomenes kaip sergančius avinėlius! Per visą tą laiką be Kristaus žūva milijonų milijonai.

Dėl žmonių dieviškoji meilė pasiekė neišsivaizduojamas gelmes, todėl angelai stebisi, kad šia didžiule meile apdovanoti žmonės teparodo paviršutinį dėkingumą. Jie stebisi, kad žmogus taip menkai teįvertina Dievo meilę. Dangus pasipiktinęs mūsų abejingumu žmonių išgelbėjimui. Gal norite sužinoti, kaip į tai reaguoja Kristus? Kaip jaustųsi tėvas ar motina, žinodami, kad praeinama pro jų vaiką, pasiklydusį šaltyje ir snieguose, kad tie, kurie galėjo jį išgelbėti, paliko jį pražūčiai? Ar nebūtų jie siaubingai susikrimtę ir neapsakomai pasipiktinę? Ar jie nepasmerkų šių žudikų su rūstybe, kaitria kaip jų ašaros, stipria kaip jų meilė? Kiekvieno žmogaus kančia yra Dievo vaiko kančia, ir tie, kurie neištiesia savo žūstančiam artimajam pagalbos rankos, kelia teisingą Jo pasipiktinimą. Tai Avinėlio rūstybė. Tiems, kurie tvirtina bendraujantys su Kristumi, bet yra abejingi savo artimo poreikiams, didžiąją teismo dieną Jis paskelbs: „Aš nežinau, iš kur jūs. Eikite šalin nuo Manęs, visi piktadariai!“ (Luko 13, 27)

Duodamas mokiniams užduotį, Kristus ne tik apibūdino jų darbą, bet ir pamokė, ką kalbėti. Jis pasakė: „Mokykite žmones laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs.“ Mokiniai turėjo mokyti to, ko mokė Kristus. Tai apima Jo žodžius, pasakytus ne tik asmeniškai, bet ir per visus Senojo Testamento pranašus bei mokytojus. Žmonių mokymas turi būti atmetas. Čia nėra vietos tradicijoms, žmonių teorijoms ir išvadoms ar Bažnyčios įstatymams. Į šią užduotį neįtraukti jokie bažnytinės valdžios nuostatai. Kristaus tarnai turi mokyti ne jų. Įstatymas ir Pranašai, kuriuose užrašyti Jo paties darbai bei žodžiai – štai mokiniams patikėtasis lobis, kurį jie turi nešti pasauliui. Kristaus vardas – jų slaptažodis,

jų skiriamasis ženklas, juos vienijantis ryšys, valdžia jų veiksams, jų sėkmės šaltinis. Jo karalystėje neturi būti pripažinta niekas, kas nepažymėta Jo braižu.

Evangelija turi būti pristatoma ne kaip negyva teorija, o kaip gyva, gyvenimą keičianti jėga. Dievas nori, kad Jo malonės gavėjai liudytų jos galybę. Jis priima ir tuos, kurių veiksmai Jį itin žeidė. Kai jie atgailauja, Jis suteikia jiems savo dieviškąją Dvasią, suteikia jiems didžiausią pasitikėjimą ir siūnčia į neištikimųjų stovyklą skelbti Jo begalinio gailestingumo. Jis nori, kad Jo tarnai liudytų faktą, jog per Jo malonę žmonių būdas darosi panašus į Kristaus, todėl jie gali džiaugtis būdami užtikrinti Jo didžiule meile. Jis nori, kad mes liudytume, kad Jis nebus patenkintas tol, kol žmonės neatgaus savo šventųjų privilegijų kaip Jo sūnūs ir dukterys.

Kristuje slypi ganytojo švelnumas, tėvo meilė ir neprilygstama gailestingo Gelbėtojo malonė. Apie savo palaiminimus Jis kalba gražiausiais žodžiais. Ir nepasitenkina vien juos skelbdamas; Jis aiškina apie juos itin patraukliai, kad pažadintų troškimą juos turėti. Taip ir Jo tarnai turi pristatyti neapsakomos Dovanos šlovinguosius turtus. Vien doktrinų kartojimas nieko neduos – širdis ištirpdys ir palenks tik nuostabioji Kristaus meilė. „Paguoskite Mano tautą, – sako jūsų Dievas... Užlipk ant aukšto kalno, džiugiosios žinios skelbėjau Sione! Galingai pakelk savo balsą, gerosios naujienos skelbėja Jeruzale! Skelbk, nebijok! Sakyk Judo miestams: ‘Štai jūsų Dievas!’ ...Kaip piemuo ganyš Jis savo kaimenę, savo rankomis surinks ēriukus, nešios juos prie krūtinės ir švelniai vedžios vedekles.“ (Izaijo 40, 1; 9–11) Papasakokite žmonėms apie Tą, kuris „išsiskiria iš dešimties tūkstančių“ ir „visas Jis – malonumas“ (Giesmių giesmės 5, 10. 16). Vien žodžiais tai neapsakoma. Tai turi atsispindėti charakteryje ir pasireikšti gyvenime. Kristų atspindi kiekvienas mokinys. Kiekvienam Dievas lėmė

būti panašiems „į Jo Sūnaus pavidalą“ (Romiečiams 8, 29). Kiekvieniame iš Kristaus mokinių pasauliui turi apsireikšti kantrioji Kristaus meilė, Jo šventumas, nuolankumas, gailestingumas ir tiesa.

Pirmieji mokiniai ėjo ir skelbė žodį. Jie apreiškė Kristų savo gyvenimu. Ir Viešpats darbavosi su jais „jų žodžius patvirtinant ženklais, kurie juos lydėjo“ (Morkaus 16, 20). Šie mokiniai patys rengėsi savo darbui. Iki Sekminių jie rinkdavosi draugėn, nepaisydami jokių skirtumų. Jie buvo vieningi. Jie tikėjo Kristaus pažadu, kad bus duotas palaiminimas, ir tikėdami meldėsi. Prašė palaiminti ne tik juos pačius, bet nešė ir žmonių gelbėjimo našta. Evangelija turėjo pasiekti tolimiausias žemės kerteles, tad mokiniai prašė Kristaus pažadėtiosios galybės. Paskui buvo išlieta Šventoji Dvasia, ir tą dieną atsivertė tūkstančiai.

Taip gali būti ir dabar. Vietoj žmogiškų samprotavimų tebūna skelbiamas Dievo Žodis. Tegul krikščionys išsprendžia savo nesutarimus ir atsiduoda Dievo darbui gelbėti pražuvusiuosius. Tegul tikintieji prašo palaiminimo, ir jis ateis. Šventosios Dvasios išsiliejimas apaštalų laikais buvo *Ankstyvasis lietus*, davęs šlovingų vaisių. Bet *Vėlyvasis lietus* bus dar gausesnis (žr. Joelio 2, 23).

Visi, kurie siela, kūnu ir dvasia pasišvenčia Dievui, bus vis apdovanojami nauja kūno ir proto galia. Jiems bus pavaldūs neišsenkami Dangaus ištekliai. Kristus įkvėps jiems savo Dvasią, savo gyvybę. Šventoji Dvasia galingai darbuosis širdyje ir mintyse. Dievo malonė praplės ir gausins tikinčiųjų gebėjimus, o žmonių gelbėjimo darbe į pagalbą ateis visos tobulos dieviškos kilmės priemonės. Bendradarbiaudami su Kristumi jie yra tobuli Jame ir, nors žmogiškai silpni, jie įgalinami atlikti Visagalio darbus.

Išgelbėtojas trokšta apreikšti savo malonę ir paženklinti savo charakterio antspaudu visą pasaulį. Tai Jo išgytoji nuosavybė, todėl Jis trokšta padaryti žmones laisvus, tyrus bei šventus. Nors

šėtonas trukdo įgyvendinti šį tikslą, tačiau per kraują, išlietą už pasaulį, bus pasiektos pergalės, kurios pašlovins Dievą ir Avinėlių. Kristus nebus patenkintas, kol pergalė nebus absoliuti ir „už savo vargus Jis matys šviesą dienų pilnatvėje“ (*Izaijo 53, 11*). Visos žemės tautos išgirs Jo malonės Evangeliją. Ne visi priims Jo malonę, bet „palikuonys Jam tarlaus; apie Viešpatį bus pasakojama būsimajai kartai“ (*Psalmė 22, 31*). „Karalystė, valdžia ir didybė visų karalysčių po dangumi bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems“, ir „žemė

bus kupina Viešpaties pažinimo, kaip jūra kupina vandenų.“ „Vakaruose bus bijoma Viešpaties vardo, rytuose – Jo šlovės.“ (*Danieliaus 7, 27; Izaijo 11, 9; 59, 19*)

„O kokios dailios kalnuose šauklio kojos, to, kuris ateina su linksmąja žinia, skelbdamas ramybę, nešdamas gerąją naujieną, garsindamas išganyką, sakydamas Sionui: 'Tavo Dievas viešpatauja!' ...Drauge praplyškite džiaugsmo giesme, ...nes Viešpats pagudė savo tautą... Viešpats iškėlė savo šventąją ranką visų tautų akyse. Visi žemės pakraščiai išvys mūsų Dievo išganyką.“ (*Izaijo 52, 7–10*)

„PAS SAVO TĖVĄ IR JŪSŲ TĖVĄ“

*Šis skyrius pagrįstas Luko 24, 50–53;
Apaštalų darbų 1, 9–12*

ATĖJO METAS Kristui žengti prie Tėvo sosto. Kaip dieviškasis užkariautojas Jis rengėsi grįžti su pergales trofėjais į dangaus rūmus. Prieš mirtį Jis buvo pasakęs Tėvui: „Aš Tave pašlovinau žemėje, atlikdamas darbą, kurį buvai Man davęs nuveikti.“ (Jono 17, 4) Prisikėlęs Jis kurį laiką dar pabuvo žemėje, kad mokiniai galėtų susipažinti su Juo prisikėlusiu ir šlovingame kūne. Dabar Jis buvo pasirėngęs išeiti. Jis patvirtino faktą, kad yra gyvasis Išgelbėtojas. Mokiniais nebereikėjo sieti Jo su kapu. Jie galėjo galvoti apie Jį kaip apie pašlovintą dangiškosios visatos akivaizdoje.

Žengimui į dangų Kristus pasirinko vietą, kurią dažnai pašventindavo Jo buvimas, kol Jis gyveno tarp žmonių. Ne Siono kalnas – Dovydo miesto vieta, ir ne Morijos kalnas, kur buvo šventykla, turėjo būti taip pagerbtas. Ten Kristus buvo pajuoktas ir atstumtas. Ten gailėtingumo bangos, vis grįžtančios dar stipresniu meilės potvyniu, plakėsi į kietas kaip uola širdis. Iš ten Jėzus pavargęs ir apsunkusia širdimi eidavo ieškoti poilsio – ant Alyvų kalno. Šventasis Dievo Artumas, pasitraukęs iš pirmosios šventyklos, apsistojo ant rytinio kalno, tarsi nenorėdamas palikti išrinktojo miesto. Taigi ir Kristus stovėjo ant Alyvų kalno ir ilgesingai žvelgė į Jeruzalę. To kalno giraitės ir siauri slėniai buvo pašventinti Jo maldų bei ašarų. Jo šlaitai aidu atkartoją pergalingus šūksnius minios,

skelbusios Jį karaliumi. Vienoje jo atslaitėje Jis buvo apsistojęs Lozoriosa namuose, Betanijoje. Jo papėdėje esančiame Getsemanės sode Kristus vienišas meldėsi ir kentėjo. Nuo šio kalno Jis turėjo žengti į dangų. Jo viršukalnę Jėzaus kojos palies ir tada, kai Jis sugrįš. Ne kaip Skausmų vyras, o kaip šlovingas ir pergalingas karalius Jėzus nužengs ant Alyvų kalno, kai žydų „Aleliuja!“ persipins su pagonių „Osana!“ ir atpirkusių balsai kaip galinga kareivija šauks: „Karūnuokite Jį visų Viešpačiu!“

Dabar su vienuolika mokinių Jėzus traukė to kalno link. Jiems ižengus per Jeruzalės vartus, daugelis nustebusių akių lydėjo nedidelį pulkėlį, vedamą To, kurį prieš kelias savaites valdytojai buvo pasmerkę nukryžiuoti. Mokiniai nežinojo, kad tai bus jų paskutinis pokalbis su Mokytoju. Jėzus kurį laiką šnekučiavosi su jais, pakartojo savo ankstesnius nurodymus. Jiems artinantis prie Getsemanės, Jis stabtelėjo, kad jie prisimintų Jo pamokas jiems didžiosios kančios naktį. Jis vėl pažvelgė į vynmedį, apie kurį buvo kalbėjęs kaip apie ryšio tarp Bažnyčios, Jo paties ir Jo Tėvo simbolį; darsyk pakartojo tiesas, kurias aiškino anuomet. Viskas aplinkui priminė Jo meilę be atsako. Net mokiniai, kurie buvo tokie brangūs Jo širdžiai, Jo pažeminimo valandą Jam priekaištavo ir Jo išsižadėjo.

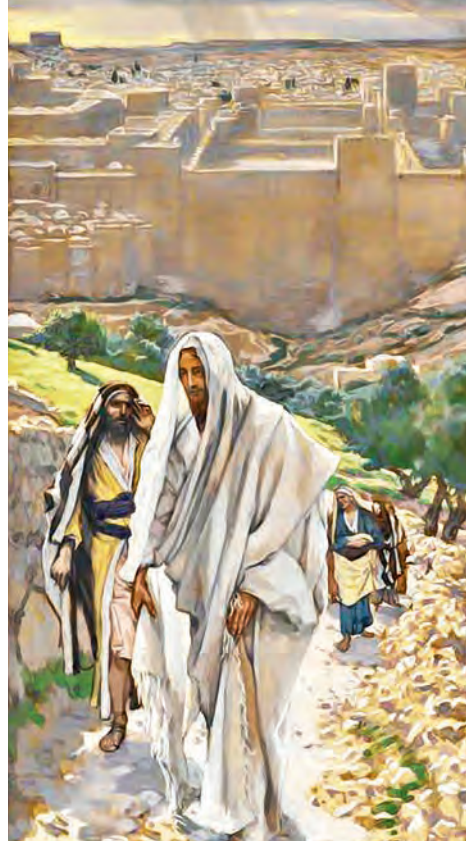
Kristus išgyveno pasaulyje trisdešimt trejus metus; Jis išskentėjo pasaulio

panieka, įžeidinėjimus ir patyčias; Jis buvo atstumtas ir nukryžiuotas. Dabar, prieš pat žengdamas į savo šlovės sostą, – apžvelgdamas nedėkingumą žmonių, kuriuos buvo atėjęs išgelbėti, – ar Jis neatims iš jų savojo gailestingumo ir meilės? Ar Jo meilė nesusitelks ten, kur yra vertinamas ir kur nenusidėję angelai tik ir laukia, kol galės vykdyti Jo nurodymus? Ne; mylimiesiems, kuriuos palieka žemėje, Jis pažadėjo: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (Mato 28, 20)

Pasiekęs Alyvų kalną, Jėzus patraukė per viršūnę į Betaniją. Čia Jis stabtelėjo, ir mokiniai susispietė aplinkui. Jam su meile žvelgiant į juos, Jo veidas, regis, spinduliavo šviesa. Jėzus nekaltino jų dėl klaidų ir nesėkmių; švelniausi žodžiai buvo paskutinis dalykas, pasiekęs jų ausis iš Viešpaties lūpų. Ištiesęs rankas, laimindamas ir tarsi užtikrindamas, kad juos saugos ir jais rūpinis, Jis iš lėto pakilo iš jų tarpo, traukiamas į dangų jėgos, stipresnės už žemės trauką. Pagarbios baimės apimti mokiniai nenuleido akių nuo savo kylančio Viešpaties, norėdami pažvelgti į Jį paskutinį kartą. Pagaliau šlovės debesis Jį uždengė nuo jų akių; kai Jis įsėdo į angelų karietą danguje, juos dar pasiekė žodžiai: „Štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ Tuo pat metu pasigirdo maloniausi ir džiugiausi angelų choro muzikos garsai.

Mokiniams vis dar tebežiūrint į dangų, į juos kreipėsi kažkokie balsai, kurie nuskambėjo kaip nuostabiausia muzika. Jie atsigręžė ir išvydo du angelus žmonių pavidalu. Šie tarė: „Vyrai galilėjiečiai, ko stovite žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate Jį matę žengiant į dangų.“

Šie angelai buvo iš tų, kurie laukė švytinčiame debesyje, kad palydėtų Jėzų į Jo dangiškus namus. Labiausiai išaukštinti iš visų angelų, jie buvo tie patys, kurie lydėjo Kristų per visą Jo gyvenimą žemėje ir atėjo prie kapo Jo

Žengimui į dangų Kristus pasirinko vietą, kurią dažnai pašventindavo Jo buvimas, kol Jis gyveno tarp žmonių. Ne Siono kalnas – Dovydo miesto vieta, ir ne Morijos kalnas, kur buvo šventykla, turėjo būti taip pagerbtas. Ten Kristus buvo pajuoktas ir atstumtas. Ten gailestingumo bangos, vis grįžtančios dar stipresniu meilės potvyniu, plakėsi į kietas kaip uola širdis. Iš ten Jėzus pavargęs ir apsunkusia širdimi eidavo ieškoti poilsio – ant Alyvų kalno.

prisikėlimo dieną. Dangus nekantriai laukė, kol baigsis Jo kančios nuodėmės prakeikimo subjaurotame pasaulyje. Ir štai atėjo metas dangiškajai visatai priimti savo Karalių. Argi tie du angelai nenorėjo prisijungti prie daugybės kitų,

sveikinusių Jėzų? Tačiau iš užuojautos ir meilės tiems, kuriuos Jis paliko, jie palaukė, kad juos paguostų. „Argi jie visi nėra tik tarnaujančios dvasios, išsiųstos patarnauti tiems, kurie paveldės išganyimą?“ (Hebrajams 1, 14)

Kristus įžengė į dangų žmogaus pavidalu. Mokiniai matė, kaip Jis pranyksta debesų. Tas pats Jėzus, kuris vaikščiojo tarp jų, kalbėjosi ir meldėsi su jais, kuris laužė su jais duoną; kuris plaukiojo jų valtyse ežere; ir kuris dar tą pačią dieną kartu su jais sunkiai kopė į Alyvų kalną, – tas pats Jėzus dabar išėjo dalytis

sostu su Tėvu. Ir angelai juos užtikrino, jog Tas, kurį jie matė žengiant į dangų, sugrįš. Jis ateis „su debesimis, ir išvys Jį kiekviena akis“. „O pats Viešpats, nuskambėjus paliepimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje.“ „Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su Juo visi angelai, tada Jis atsisės savo garbės soste.“ (Apreiškimo 1, 7; 1 Tesalonikiečiams 4, 16; Mato 25, 31) Taip išsipildys Viešpaties pažadas mokiniams: „Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir Aš.“ (Jono 14, 3) Mokiniai galėjo džiaugtis savo Viešpaties sugrįžimo viltimi.

Kai mokiniai grįžo į Jeruzalę, visi žiūrėjo į juos su nuostaba. Po Kristaus teismo ir nukryžiuavimo buvo manoma, kad jie bus laikomi atstumtaisiais ir turės gėdytis. Jų priešai tikėjosi išvysti jų veiduose liūdesį ir pralaimėjimo kartėlį. Tačiau jie švytėjo iš pasitenkinimo ir pergalingo džiaugsmo. Jų veidai spinduliavo nežemiška laime. Jie nesikrimto dėl žlugusių vilčių, o šlovino Dievą ir Jam dėkojo. Su džiaugsmu jie pasakojo nuostabią Kristaus prisikėlimo bei įžengimo į dangų žinią, ir jų liudijimu patikėjo daugelis.

Mokiniams nebeliko jokio netikrumo dėl ateities. Jie žinojo, kad Jėzus danguje, bet vis dėlto juos palaiko. Žinojo, jog turi draugą prie Dievo sosto, ir Jėzaus vardu noriai kreipdavosi su savo prašymais į Tėvą. Su pagarbia baime jie nusilenkdavo ir meldamiesi užtikrintai kartodavo: „Jei tik prašysite Tėvą Mano vardu, Jis duos tai jums. Iki šiol jūs nieko neprašėte Mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“ (Jono 16, 23–24) Jie vis aukščiau tiesė tikėjimo rankas su galingu argumentu: „Tai kas pasmerks? Ar Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus?!“ (Romiečiams 8, 34) Ir Sekminės jiems atnešė džiaugsmo pilnatvę Guodėjo aki-vaizdoje, kaip buvo prižadėjęs Kristus.

Visas dangus laukė, kol galės pasveikinti Gelbėtoją dangaus rūmuose. Jam žengiant į dangų, iš paskos sekė daugybė Jo prisikėlimo išvaduotų belaisvių. Džiaugsmingąją virtinę su šūksniais, šlovinimu ir dangiškėmis giesmėmis lydėjo dangaus gyventojų pulkai. Jiems priartėjus prie Dievo miesto, lydintys angelai įsakė:

„Atkelkite sąvaras, vartai!
Plačiai atsidarykite, amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!“

Sargybiniai su džiugesiu atsiliepė:
„Kas gi tas Garbės karalius?“

Jie to paklausė ne dėl to, kad nežinotų, kas Jis, o tam, kad kaip atsakymas nuskambėtų iškilmingas šlovinimas:

„Tai Viešpats, stiprus ir narsus,
Viešpats, galingas mūšyje.
Atkelkite savo sąvaras, vartai!
Plačiai atsidarykite, amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!“

Vėl pasigirdo klausimas: „Kas gi yra tas Garbės karalius?“, nes angelams niekada nenusibosta klausytis, kaip aukštinamas Jėzaus vardas. Lydintys angelai atsakė:

„Galybių Viešpats –
Jis tas Garbės karalius!“

(Psalms 24, 7–10)

Tada plačiai atsivėrė Dievo miesto vartai, ir galingai užgrojus žavingai muzikai per juos plūstelėjo angelų minia.

Ten buvo sostas, gaubiamas pažadų vaivorykštės. Ten buvo kerubai ir serafai. Susirinko visi – dangaus kareivių vadai, Dievo sūnūs, nenupolusių pasaulių atstovai. Dangiškoji taryba, kurios aki-vaizdoje Liuciferis apkaltino Dievą ir Jo Sūnų, tą nuodėmės nepažįstančių karalysčių gyventojai, kuriuos tikėjosi užvaldyti šėtonas, – visi sveikino Atpirkėją. Jie

Mokiniam vis dar tebežiūrint į dangų, į juos kreipėsi kažkokie balsai, kurie nuskambėjo kaip nuostabiusia muzika. Jie atsigręžė ir išvydo du angelus žmonių pavidalu. Šie tarė: „Vyrai galilėjiečiai, ko stovite žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate Jį matę žengiant į dangų.“

troško švęsti Jo pergalę ir šlovinti savo Karalių.

Bet Jis davė jiems ženklą sustoti. Dar ne dabar; kol kas Jis negalys priimti šlovės vainiko ir karališkojo apdaro. Jis žengia savo Tėvo akivaizdon. Jis parodo savo sužeistą galvą, pervertą šoną, sužalotas pėdas; Jis iškelia savo rankas su vinių paliktomis žymėmis. Jis parodo savosios pergalės ženklus; Jis atneša Dievui pirmąjį pėdą – prisikėlusius, kurie atėjo kartu su Juo kaip atstovai tos daugybės, kuri kelsis iš kapų Jo antrojo atėjimo metu. Jis artinasi prie Tėvo, su kuriuo kartu džiaugiasi dėl kiekvieno atgailaujančio nusidėjėlio. Dar prieš padėdami žemės pamatus, Tėvas ir Sūnus buvo susitarę atpirkti žmogų, jei šėtonas jį nugalės. Jie iškilmingai prisiekė, kad Kristus taps žmonijos garantas. Ši

įsipareigojimą Kristus išpildė. Ant kryžiaus sušukdamas: „Atlikta!“, Jis kreipėsi į Tėvą. Užduotis buvo visiškai įvykdyta. Taigi Jis paskelbė: „Tėve, atlikta. Aš įvykdžiau Tavo valią, o Mano Dieve. Aš užbaigiau atpirkimo darbą. Jei Tavo teisingumas patenkintas, Aš noriu, kad Tavo Man pavestieji būtų su Manimi ten, kur ir Aš.“ (žr. *Jono 19, 30; 17, 24*)

Pasigirsta Dievo balsas, skelbiantis, jog teisingumas patenkintas. Šėtonas sutriuškintas. Kristaus žmonės, sunkiai triūsiantys ir kovojantys žemėje, „per Jėzų Kristų tapo Jam išūniais... dėl Mylimojo“ (*Efeziečiams 1, 5–6*). Priešais dangaus angelus ir nenusidėjusių pasaulių atstovus jie paskelbiami nuteisintais. Kur Jis, ten bus ir Jo Bažnyčia. „Ištikima meilė ir tiesa susitiks, ramybė ir teisumas pasibučiuos.“ (*Psalmė 85, 11*) Tėvo rankos apkabino Sūnų ir pasigirdo žodžiai: „Tepagarbina Jį visi Dievo angelai.“ (*Hebrajams 1, 6*)

Su neapsakomu džiaugsmu valdovai, kunigaikštystės ir valdžios pripažįsta gyvybės Kunigaikščio pranašumą.

Angelai puola Jam po kojomis, o visas dangus skamba nuo laimės šauksmo: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę ir lobį, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių!“ (*Apriškimo 5, 12*)

Triumfo giesmės susilieja su angelų arfų garsais, ir visas dangus gaudžia nuo džiaugsmo ir šlovinimo skardėjimo. Meilė nugalėjo. Pražuvusieji surasti. Dangų drebina balsai, galingai skelbiantys: „Sėdinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie gyrius ir pagarbą, ir šlovę, ir valdžia per amžių amžius!“ (*Apriškimo 5, 13*)

* * *

Iš to dangiškojo džiaugsmo mus žemėje pasiekia nuostabiųjų Kristaus žodžių aidas: „Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą.“ (*Jono 20, 17*) Dangaus šeima ir žemės šeima susivienija. Dėl mūsų Viešpats įžengė į dangų, dėl mūsų Jis gyvena. „Todėl Jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo. Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų.“ (*Hebrajams 7, 25*)

DŽEIMSAS ŽAKAS JOSEFAS TISO

(James Jacques Joseph Tissot) – žymus prancūzų tapytojas, portretistas, gimęs 1836 m. spalio 15 d. Mokėsi Vaizduojamosios dailės mokykloje („École des Beaux-Arts“) Paryžiuje pas Engrą (Jean Auguste Dominique Ingres), Flandreną (Jean Hippolite Flandrin) ir Lamot (Louis Lamotte), o būdamas dvidešimt trejų, pirmą kartą savo darbus eksponavo Paryžiaus salone. Pirmieji jo tapybos darbai – moterų žavesį atskleidžiantys paveikslai. Demimondas – tai būtų tikslesnis apibūdinimas jo studijų krypties, kurią jis pavadino „La Femme A Paris“.

Išvykęs iš Paryžiaus į Londoną, dailininkas mokėsi oforto (grafikos technikos) pas dailininką grafiką Heideną (Francis Seymour Haden), piešė karikatūras leidiniui „Vanity Fair“ [„Tuštybių mugė“] ir tapė portretus bei įvairių žanrų paveikslus. Praėjo daug metų, kol jis ėmėsi pagrindinio savo karjeros darbo – serijos guašo aliejumi tapytų paveikslų, iliustruojančių Kristaus gyvenimą.

1882 metais po sėkmingų vienuolikos tapybos metų, praleistų Londono visuomenėje, Džeimsas Tiso grįžo į Paryžių. Jis norėjo sukurti madingai vilkinčių Paryžiaus moterų paveikslų seriją. Tačiau kartą pamaldų metu bažnyčioje jis patyrė tam tikrą nušvitimą – pamatė, kaip Jėzus rūpinasi žmonėmis skurdžioje aplinkoje. Tai pakeitė jo gyvenimą.

Jis dingio iš Paryžiaus (išvyko į Palestiną). Į Palestiną jis vyko tris kartus ir dešimt metų dirbo prie Kristaus gyvenimo iliustracijų. 1894 m. Paryžiaus salone eksponuota jo dviejų šimtų septyniasdešimties aliejinių paveikslų paroda buvo tikra sensacija. Pamatę jo paveikslus, vyrai neteko žado, o moterys verkė. Po metų paveikslai buvo eksponuojami Londone. O Paryžiaus leidybinė kompanija „Lemerrier“, sumokėjusi už juos 1 100 000 frankų, pradėjo juos publikuoti. Tiso mirė 1902 m. rugpjūčio 8 d.

Šio tapytojo Biblijos iliustracijos vertinamos dėl kruopštumo, su kuriuo jis tyrinėjo krašto-vaizdžio detales. Atrodė, jis visų pirma siekė tikslumo, o vaizduodamas žmones – ryškaus autentiškumo, kuris tuo metu nebuvo įprastas kalbant apie šventus dalykus.

(Šiame aprašyme panaudotos ištraukos iš 1911 m. „Encyclopedia Britannica“ straipsnio „Tissot“.)

Elena Vait

MARIJOS SŪNAUS GYVENIMAS

Ketvirtas leidimas su iliustracijomis

Vertė *Jolanta Kriūnienė*

Redagavo *Romualda Adomaitytė-Chabarina*

Korektūrą skaitė *Vilma Vanagienė*

Krikščioniškų knygų galima įsigyti Kaune, Pašilės g. 122

Telefonas pasiteirauti: +370 37 798619